

Đạt Ma Kinh

Contents

Đạt Ma Kinh	1
1. Con Tào Xoay Vần Thật Trở Trêu-muốn Được An Cư Đâu Phải Dễ	2
2. Đất Bằng Dây Sóng Kịp Tỉnh Ngộ-huyết Của Uyên Ương Loang Thiên Sơn	10
3. Kinh Biền Thiên Sơn Mất Mẫu Thân-ngỡ Rằng Đã Chết Gặp Kỳ Nhân	25
4. Dùng Tiểu Xảo Đoạt -kinh Mất Đến Kiềm Lệnh Cũng Mất	33
5. Cứu Người Có Phải Vì Từ Bi-giành Giựt Môn Đồ Có Phải Vì Cốt Cách	43
6. Y Thân Ác Tâm Thu Linh Đan-thoát Hiểm Cảnh Trải Bao Sóng Gió	49
7. Vẫn Còn Luyến Tiếc Hồi Nguyên Đan-tam Phên Rượt Đuối Dư Hải Bằng	59
8. Gian Hồ Xảo Trá Đầy Gian Ngụy-ngỡ Ngơ Ngác Ngác Giữa Dòng Đời	68
9. Tình Cờ Chạm Trán Hồng Hạc Bảo-kiếp Vận Gian Nan Vẫn Đuối Theo	80
10. Chánh Tà Nan Định Rõ Giới Ranh-vì Kiềm Lệnh Lao Vào Hắc Tử	87
11. Hắc Tử Lâm Nhập Dị Nan Xuất-chốn Tử Địa Quyết Luyện Thần Công	99
12. Ngờ Thù Gia Nào Hay Không Phải-dụng Trí Mưu Thoát Hắc Tử Lâm	110
13. Phong Ba Dây Khấp Hán Dương Thành-giang Hồ Loạn Động Bởi U Minh	114
14. Giáo Chủ U Minh Chân Hay Giả-tam Chiêu Ước Hẹn Đầu Nhị Chiêu	124
15. Do Trúng Thương Nên Phải Lộ Diện-ai Là Người Nắm Giữ Tam Ma	130
16. Lộ Chân Tướng Đối Mặt Ác Ma-trụ Trợ Vì Ngược Hồ Thêm Vuốt	138
17. Càng Trị Thương Công Phu Càng Tiến-dùng Ngụy Kế Thoát Khỏi Trùng Vây	144
18. Dương Đông Kích Tây Tạo Lối Thoát-hắc Tử Lâm Thành Lối Đào Sinh	154
19. Nơi Cổ Miếu Xảy Cuộc Chạm Trán-ngỡ Huyết Lưu Nào Hay Vô Sự	159
20. Gặp Cừu Nhân Há Dề Bỏ Qua-vì Đại Cục Tạm Gác Gia Thù	166
21. Hé Lần Sự Thật Phẳng Đầu Mỗi-ai Bảo Xú Diện Phải Xú Tâm	178
22. Vì Tam Phái Nên Phải Lộ Tin-đầu Nhau Xong Kết Nghĩa Kim Bằng	185
23. Gặp Nhị Ma Lâm Vòng Ngụy Khốn-giữa Gian Nan Mưu Chước Đào Sinh	198
24. Lạc Bước Hồng Trần Hồn Mê Muội-giai Nhân Bị Lụy Mất Người Thân	204
25. Đến Hoa Sơn, Hoa Sơn Tan Tác-huyết Lưu Mãn Địa Phái Vô Đang	212
26. Nhân Hoa Đắc Phúc Tăng Công Lực-cùng Nhị Phái Hoạch Định Kế Mưu	218
27. Tử Chiến Với Phủ Việt Tàn Hồn-một Trai Tài Với Ba Gái Sắc	223
28. Bắt Thần Ngược Bắt Gặp Uyển Nhi-thêm Một Giai Nhân Đứng Ba Nàng	235
29. Số Phận Hồng Nhan Sao Ngắn Ngủi-cuộc Tử Chiến Tại Hắc Tử Lâm	247
30. Giáo Chủ Lộ Mặt Thành Bảo Chủ-thiên Bất Dung Gian Đẳng, Thế Thường	259
31. Đã Khẩn Trương Lại Sanh Sự Biền-ngẫu Nhiên Đạt Công Phu Thượng Thừa	263
32. Kịp Thời Đến Được Thiếu Lâm Phái-thần Công Vô Diệt Tam Ma	265
33. Hồi Kết	272

Đạt Ma Kinh

Giới thiệu

Trên vùng núi Thiên Sơn người người vốn đang sống trong cảnh yên vui, hòa ái, bỗng dưng một bọn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-ma-kinh>

1. Con Tào Xoay Vằn Thập Trố Trêu-muốn Được An Cư Đâu Phải Dễ

Đỉnh Thiên Sơn cao ngàn trượng, tuyết phủ quanh năm. Vốn là nơi không có bóng chân người lui tới. Quanh chân núi cũng thế ! Do đó núi liền đá núi, một mẫu đất nhỏ để trồng trọt cũng không có, cho nên suốt một vùng phụ cận Thiên Sơn cũng không có một làng mạc nào chứng tỏ cư dân bản địa chọn Thiên Sơn làm nơi ngụ cư !

Ngoại trừ dấu chân của người liệt hộ thả thoảng xuất hiện ở Thiên Sơn để săn bắt lộc tuần, hưu, nai... thì Thiên Sơn đúng là nơi thâm sơn cùng cốc !

Tuy nhiên, những người liệt hộ luôn dè dặt trước cơn phần nộ vô thường của trời đất tại Thiên Sơn. Vì thế bọn họ dù có tìm đến Thiên Sơn để săn bắt thì bọn họ chỉ đến Thiên Sơn vào lúc đã quá nửa đêm ! Và dù có săn bắt được hay là không, thì bọn họ cũng phải kịp thời rời bỏ Thiên Sơn trước khi vầng dương lên quá cao !

Vì ai ai trong bọn họ cũng biết một khi mặt trời lên đã cao thì với sức nóng của vầng dương, tuyết sẽ tan chảy trên bề mặt và kể đó là tuyết sẽ lở, sẽ trôi tuột xuống, sẽ cuốn theo dòng tuyết trôi, là những hòn đá to nhỏ, sẽ tạo thành những thảm trạng cho bất kỳ ai còn chậm chân lưu lại đó vào những lúc như thế này. Và đó sẽ là những cảnh thiên hôn địa ám, đất lở trời long, vạn phần kinh khiếp !

Chính vì nguyên cớ đó, mỗi một ngày, vào lúc vầng dương đã lên cao tại Thiên Sơn thì việc không còn bóng dáng một ai quanh quẩn tại Thiên Sơn đã là một chuyện đương nhiên, cứ như thế, vầng dương lên thì màn đêm đương nhiên phải tan biến đi vậy !

Nhưng, cũng vì nguyên cớ đó, nên mỗi khi vầng dương lên cao, lúc bọn liệt hộ kịp rút đi hết thì lại chính là lúc để cho gã họ Dư xuất hiện !

Gã họ Dư tuổi trạc mười tám đôi mươi, y phục khoác trên người là những bộ da thú do gã đánh bắt được ! Qua đó cũng dư biết gã họ Dư cũng chuyên lấy nghề săn bắt thú núi làm sanh ý !

Gã họ Dư là liệt hộ ? Đã thế sao gã lại có hùng tâm dũng lược hơn bọn liệt hộ kia để dám xuất hiện tại Thiên Sơn mỗi khi tuyết bắt đầu tan chảy để xuất hiện những tai nạn kinh người ?

Gã không làm thế không được, vì gã không được bọn liệt hộ chấp thuận cho gã gia nhập vào phường ! Hay nói đúng hơn là do gã họ Dư không chấp nhận những luật lệ khắt khe của phường săn bắt mà bọn liệt hộ đặt ra !

Cùng đi săn với mọi người, cũng phân chia số thú săn bắt được với mọi người !

Hai điều này gã họ Dư nhận thấy không có gì khó khăn để chấp nhận ! Nhưng còn điều thứ ba thì cực kỳ phi lý phi nhân ! Đó là phải trích ra một phần ba lợi nhuận cho lão họ Kim, nguyên là thủ lĩnh của phường săn bắt !

Lão họ Kim dám áp đặt điều này chỉ vì lão chính là bậc lão niên trong phường săn bắt ! Và chính lão là người đã dẫn dắt bọn liệt hộ vào nghề săn bắt không cần vốn liếng, nhưng lại kiếm được nhiều lợi nhuận !

Trính ra một phần lợi nhuận của mỗi người cho lão họ Kim, nếu xem đây là chuyện báo đáp công ơn diu dắt của lão cũng được đi, nhưng đến khi một người nào đó trong phường gặp tai nạn trong khi săn bắt thì lão họ Kim luôn có thái độ bàng quang, xem như không phải chuyện của lão ! Lão ngoảnh mặt làm ngơ trước sự khốn khổ bần cùng của gia cảnh đương nhiên là bết tắc của mọi người liệt hộ xấu số !

Vốn dĩ không ưa thích chuyện bắt công nên gã họ Dư không muốn, không thích gia nhập vào phường săn bắt của lão họ Kim ! Vì thế, lúc bọn liệt hộ kéo đến Thiên Sơn để săn bắt thì gã họ Dư cứ co ro nằm trong lòng một sơn động gần đó ! Gã cứ chấp chờn ngủ vì phải lo nghĩ đến chuyện sanh nhai cho ngày hôm sau, cũng như gã phải lo lắng cho cơn bệnh ngặt nghèo của mẩu thân gã đang nằm cuộn mình tít sâu trong lòng sơn động !

Gã đã từng mơ ước có được một ít vốn liếng nho nhỏ đủ để gã đưa mẩu thân gã về ngụ cư ở trấn gần đó ! Vừa có được một nghề khác khả dĩ nuôi thân vừa có điều kiện tìm một đại phu chạy chữa bệnh cho mẩu thân gã !

Do đó, gã họ Dư càng thấy khó chấp nhận hơn việc phải trích ra một phần lợi nhuận cho lão họ Kim ! Thay vì hành động như thế, số lợi nhuận đó đương nhiên là tích tiểu thành đại, lo gì không đến lúc gã có được một số vốn nhỏ nhoi để gọi là an cư lập nghiệp như mọi người khác hiện đang sống ở Trấn Thiên Đầu Sơn gần đó !

Chính vì lẽ đó, gã không cùng được đi săn với bọn liệt hộ kia, nên gã có một mẹo khác để gã thực hiện được ước mơ của gã !

Đối với bọn liệt hộ thì mỗi khi tuyết tan núi lở thì là mỗi lần đại họa ! Còn đối với gã họ Dư thì đó lại là lúc gã thu được lợi nhuận cao !

Không riêng gì loài người khiếp sợ trước thảm họa núi lở tuyết tan, mà muôn thú cũng thế ! Do đó, bọn liệt hộ luôn khẩu đầu cho núi dừng lở, tuyết dừng tan, còn gã họ Dư thì thao thức từng đêm trông mong cho tuyết cứ tan, núi cứ lở !

Hôm sau, khi bọn liệt hộ đã rút lui thì gã họ Dư vận dụng mọi lịch lãm có được để mon men tìm đến những nơi tuyết lở đó ! Gã vận dụng tâm cơ để nhận biết chỗ nào trong đồng tuyết lở đó có dấu vết của những con thú bị chôn vùi và gã sẽ khéo léo để moi lên ! Trăm lần như một, không nhiều thì ít, gã họ Dư cũng thu thập được vài con thú xấu số không chạy tránh được thiên tai !

Nhờ đó mà gã họ Dư đã tìm được một lối thoát cho gã, gã hy vọng đến một lúc nào đó gã sẽ thực hiện được ước mơ nhỏ nhoi của gã. Tìm đến trấn để ở và chăm sóc cho mẩu thân gã !

Có điều mẩu thân gã do quá ốm yếu, khó chống cự lại cái lạnh cắt da của Thiên Sơn nên gã phải mời đại phu đến chữa trị luôn, vì thế số vốn nhỏ nhoi mà gã thâm tính toán là trăm lạng bạc đã lâu rồi vẫn không đạt được ! Cũng vì thế cho nên gã họ Dư càng tận tâm tận lực hơn trong việc đào bới các con thú bị chôn vùi dưới tuyết, mong bù đắp lại khoảng tiêu hao kia, mau chóng thu thập được số vốn liếng cần phải có là một trăm lạng bạc !

Hoàng Thiên bắt phụ khổ nhân tâm ! Hôm đó, lúc trời đã sập tối, gã họ Dư đang vác trên vai có đến năm bộ da thú gã đã lột được trong ngày thì gã lại nhìn thấy một đồng tuyết khá to nằm ngay trên đường đi về của gã ! Những dấu vết cổ hữu mang từng đốm xám trong đồng tuyết trắng cho gã họ Dư biết rằng trong đồng tuyết đó có ít lắm là ba con thú bị chôn vùi ! Có khi lại nhiều hơn con số ba nữa không biết chừng !

Tuy đã mệt mỏi sau một ngày vất vả, nhưng gã họ Dư vẫn khắp khởi mừng và thầm nghĩ:

- “Hừ ! Có vất vả bấy giờ nhưng sau này được thành thói ! Cũng đáng cho ta bỏ công lắm. Được chừng hai lần như hôm nay thì ta và mẩu thân mới mong thoát được những ngày cơ cực !” Vắt những bộ da thú trên vai xuống mặt tuyết gần đó, gã họ Dư rút thanh đoản đao ra cầm tay và mon men tìm đến đồng tuyết to đó !

Với người liệt hộ thì ngoài thanh đoản đao dùng để lột da thú ra còn phải có cung tên nữa ! Nhưng đối với gã họ Dư thì thanh đoản đao cũng đã đủ ! Gã dùng đoản đao để tìm chỗ đất cứng để đặt chân, để đào bới

và để lột da thú, hoặc cùng bắt đắc dĩ thì gã họ Dư dùng thanh đoản đao để tự vệ !

Do đó, gọi gã họ Dư là liệt hộ cũng được mà không cho là liệt hộ cũng không sao !

Ai cũng biết gã họ Dư bằng cách nào kiếm được những bộ da thú, nhưng lại không có kẻ nào đủ dõm lược làm theo gã ! Vì nếu không khéo thì da thú chẳng những đã không có mà ngược lại người đào bới như gã họ Dư cũng sẽ bị tuyết vùi lấp cùng chung số phận với những con thú xấu số kia !

Nhất mực cẩn trọng, gã họ Dư chậm rãi thăm dò hết xung quanh chỗ có đồng tuyết lù lù thành đồng !

Sau một lúc thật lâu, gã họ Dư khẽ thở phào khi biết rằng dưới chân đồng tuyết là một nền đá cứng không có một hiểm nguy nào chực chờ gã !

Có một lần sơ ý, gã họ Dư suýt nữa đã bị chôn ngập vào đồng tuyết nên sau này gã càng thêm thận trọng hơn !

Tuần tự, gã họ Dư dùng thanh đoản đao gạt bỏ từng lớp tuyết mỏng, tránh việc để thanh đoản đao chạm vào da con thú nếu có ! Vì như thế thì da con thú sẽ bị hỏng, gã bán không được bao nhiêu đồng !

Vẫn chậm chậm và bằng một cảm quan tinh tế truyền từ thanh đoản đao đến năm đầu ngón tay, gã họ Dư biết rằng gã vừa chạm thanh đoản đao vào mình con thú !

Xác định được đầu con thú từ vết xám trên mặt tuyết, biết được hướng nằm của con thú, gã họ Dư lần di động thanh đoản đao về phía sau mong moi được phần chân con thú nằm ở hai bên hoặc ở phía sau, tùy theo con thú nằm sấp hoặc nằm nghiêng sang một bên.

Lần này là con thú nằm sấp, hai chân duỗi thẳng về phía sau ! Gã họ Dư càng mừng hơn khi xác định được khoảng cách khá lớn từ đầu đến chân con thú bị vùi lấp.

Gã thăm nghĩ:

- “Là thú lớn đây ! Hôm nay ta gặp may rồi !” Thế nhưng, gã họ Dư sau đó không những chán nản mà lại còn khiếp hãi nữa khi nhìn rõ vật đang nằm lộ ra không phải là con thú mà là một thi thể của một con người rõ ràng !

- “Ồi ! Sao lại thế này ? Chà ! Không biết là ai đây ? Liệu có phải là bọn phường săn bắt của lão Kim không đây ?” Với y phục mỏng tanh vận trên người của thi thể này, gã họ Dư đoán chắc đây không phải là bọn liệt hộ quanh đây mà gã đã từng biết. Tuy nhiên, vẫn còn dấu vết của vài đốm xám nữa nên gã họ Dư vẫn thăm cầu mong đây là người liệt hộ nào đó đã không sành sỏi những gian nguy của Thiên Sơn nên bị chôn vùi cùng với một hoặc vài con thú lúc tuyết tan núi lở !

Vì thế, gã họ Dư vẫn náo nức đào bới tiếp tục.

“Một, hai, ba, bốn ! Ồi chà ! Không có một con thú nào ngoài thi thể chết cứng của bốn người này ! Họ là ai ? Họ từ đâu đến đây để phải vùi thây cách oan uổng như thế này ? Chắc... chắc ! Không thấy thì thôi, ta đã lỡ thấy như thế này không lẽ để họ phải nằm lộ liễu như thế này sao ? Hừ ! Hóa ra là công dã tràng sao ? Thôi ta đành phải chôn cất cho họ làm phúc vậy, biết đâu chừng nhờ thế mà trời già sẽ thương tưởng đến ta !” Thế là gã họ Dư phải cất công đi tìm một động đá, rồi lại lục tục vác từng thi thể một đi về động đá đó để thạch táng bọn họ.

Và đúng là trời già thương tưởng đến gã thật. Lúc gã xốc thi thể đầu tiên lên vai và khi gã vừa đi được vài bước chân thì... Keng... Keng... Không nhiều lắm, nhưng cũng có đến bốn nén bạc từ trong bọc áo của thi thể nọ rơi ra, chạm vào nền đá kêu lên thành những tiếng động nghe thật thích tai !

Khom người nhặt vội bốn nén bạc đó cầm trên tay, gã họ Dư ước lượng mỗi nén có đến hơn mười lạng bạc !

Gã thăm nghĩ:

- “Đây là vật ngoại thân, người đã chết không mang theo xuống âm phủ được ! Ta không trộm cắp, không cướp đoạt, mấy nén bạc này xem ra là công xá dành cho ta khi ta chôn cất bọn họ vậy !” Mẫu thân gã đã từng giáo huấn gã phải sống sao cho phải đạo làm người, dù bần hàn cơ cực miễn sao trong lòng thanh thản còn hơn là cướp đoạt của người để mưu cầu vinh hoa phú quý cho mình !

Do tâm đắc điều đó nên gã họ Dư không một chút áy náy khi cất bốn nén bạc vào bọc áo.

Ở thi thể thứ hai, gã họ Dư tìm được mỗi một thanh đoản kiếm cực kỳ sắc bén !

Do đêm tối mịt mờ nên gã họ Dư không thể nhìn rõ được thanh đoản kiếm, nhưng cũng biết rằng trên thân thanh đoản kiếm có chạm trổ nhiều đường hoa văn tinh xảo, cầm nhám cả bàn tay.

Đối với một người liệt hộ như gã thì thanh đoản kiếm nhỏ, gọn và sắc bén rất có lợi cho gã. Vì thế, gã họ Dư bèn nhét ngay thanh đoản kiếm vào xà cạp, phía trong ống quần của gã !

Ở thi thể thứ ba, ngoài năm chiếc lọ con con mà một lọ khi gã mở nút ra thì bốc lên mùi thơm ngào ngạt, còn bốn lọ kia thì không, ngoài ra, gã không tìm được một vật gì đáng giá. Gã họ Dư chỉ cất giữ một chiếc lọ có mùi thơm thôi, còn tất cả thì gã vất đi !

Còn ở thi thể cuối cùng thì chỉ có mỗi một cuốn sách mỏng.

“Ta đã chán ngấy những kinh những sách rồi, đâu có lợi lộc gì khi mọi người liệt hộ thông lầu chữ nghĩa ?” Gã họ Dư đã nghĩ cận nghĩ như thế khi gã nhớ lại những lần trước đó, lúc mẫu thân gã còn khỏe đã nhiều lần bắt gã phải học thuộc nhiều mặt chữ ! Vì chữ hiếu và vì muốn cho mẫu thân gã được vui nên gã đã học. Nhưng gã không tìm được một chút liên quan nào giữa việc thông lầu kinh sử với cái nghề liệt hộ của gã cả.

Do đó, gã đặt lại quyển sách vào trong người thi thể nọ ! Đúng lúc đó, khi bàn tay của gã chạm vào một chỗ âm ẩm ngay vùng tâm thất của thi thể đó, thì gã không khỏi động tâm kêu lên:

- Lão còn sống ư ? Không được rồi, mẫu thân đã từng nói:

Cứu một mạng người như xây bảy cấp phù đồ ! Ta không thể không cứu lão.

Vội vội vàng vàng, gã họ Dư sau khi dùng đá cổ chèn tuyết lấp kín thạch động, táng cho ba thi thể kia xong, gã bèn xốc lão già đó lên vai và tất tả chạy về “nhà” của gã. Gã do không đủ lực nên đành bỏ lại toàn bộ số da thú đã lột được trong ngày tại chỗ đó. Gã định một chốc nữa gã sẽ quay lại và mang số da thú đó về sau.

Một phần do hơi ẩm từ người gã truyền sang cho lão già kia, một phần do gã di động khiến cho tấm thân của lão cứ bị xốc xốc trên vai gã nên lão già kia buộc phải cất tiếng rên ư ử... Càng nghe thì gã họ Dư càng đi vội hơn, hy vọng kịp thời cứu mạng cho lão già vô phúc nhưng may mắn này !

- Mẫu thân ! Mẫu thân !

Đáp lời gã họ Dư, từ trong lòng sơn động tối đen, có tiếng kêu yếu ớt vang lên:

- Bằng nhi đã về rồi đấy à ? Sao con về muộn thế ?

Xoạch ! Xòa !

Tiếng đánh đá lửa vang lên và một tia lửa leo lét liền cháy lên từ một đĩa dầu lạc đặt ở nơi khuất gió !

Sau khi thắp lửa xong, gã họ Dư bấy giờ mới lên tiếng:

- Đáng lý hài nhi về sớm hơn, nhưng trên đường về, hài nhi còn kịp cứu được vị lão trượng này ! Nhớ lời mẫu thân giáo huấn, hài nhi có đưa vị lão trượng đó về đây này !

- Tốt quá ! Con hãy đun nước mà đồ cho người ta đi ! Có thể mới giúp lão chống chọi được cái lạnh !

Vừa loay hoay đun nước như lời mẫu thân đã bảo, gã họ Dư vừa huyền thuyên thuật lại cho mẫu thân nghe việc may mắn đã xảy ra cho gã trong ngày hôm nay:

- Mẫu thân ! Còn ba người nữa chung bọn với lão trượng này, nhưng họ đều chết cả ! Lúc chôn cất bọn họ, hài nhi có nhặt được bốn nén bạc khá nặng ! Có lẽ phen này hài nhi sẽ đưa mẫu thân về trấn thành để chữa bệnh được rồi !

Điều này vốn dĩ là tâm nguyện của mẫu thân gã nên gã họ Dư trông chờ mẫu thân gã hoan hỉ thốt lên vài lời khen ngợi gã. Nào ngờ, mẫu thân gã lại nói:

- Bằng nhi ! Con còn chưa hiểu bọn họ là ai, cũng chưa biết số bạc đó là của phi nhân phi nghĩa hay không, sao chưa gì con lại giữ số bạc đó ?

Bối rối, gã họ Dư quả là chưa nghĩ đến điểm này ! Có khi mẫu thân gã đã nói đúng ! Không chừng bọn người này là cường đạo sơn tặc gì đây ! Tuy nhiên, ngẫm nghĩ lại mọi điều, gã họ Dư bèn phân minh:

- Chắc không phải thế đâu mẫu thân ! Vì nếu bọn họ không phải là người tốt thì số bạc trong người bọn họ không chỉ có bấy nhiêu đây thôi ! Hơn nữa, số bạc này là thuộc về một người đã chết, nếu hài nhi không giữ lấy thì số bạc này cũng mãi mãi bị chôn vùi thôi !

Chậm rãi rót nước đã ấm đổ vào miệng của vị lão nhân kia, gã họ Dư vẫn tiếp tục nói về hoài bão sắp thành sự thật của gã và của mẫu thân gã:

- Mẫu thân này ! Hôm nay hài nhi còn thu được năm bộ da thú nữa ! Một lúc nữa hài nhi sẽ đem về cho mẫu thân xem ! Với số da thú đó, số bạc này và chỗ bạc mà hài nhi dành dụm được, ngay ngày mai hài nhi sẽ đưa mẫu thân xuống trấn ! Lúc đó, hài nhi sẽ rước đại phu chăm sóc cho mẫu thân, chúng ta sẽ có một mái ấm, không còn phải chịu lạnh lẽo như thế này nữa !

Gã họ Dư nói về mơ ước nhỏ bé của gã một cách say mê khiến cho mẫu thân gã không nỡ nói tiếp về nguồn gốc của số bạc nọ sợ làm cho gã phải mất hứng thú !

Do được ủ ấm, lại do hộp được vài hộp nước ấm nên vị lão nhân kia khẽ trở mình và cất tiếng rên.

- Lão trượng ! Lão trượng mau tỉnh lại đi ! Lão trượng có làm sao không ?

Vị lão nhân nghe tiếng gã họ Dư gọi bèn giật mình mở choàng mắt ra và nhìn gã rồi lại nhìn quanh trong lòng sơn động. Sau đó, lão lại tít mắt nửa như hôn mê, lại nửa như đắm chìm vào suy tư !

Thấy thế, gã họ Dư lại tiếp tục rót nước đến cho vị lão nhân kia, còn miệng thì nói với mẫu thân gã:

- Cũng may cho lão trượng đây là hài nhi đã cứu kịp lão ! Không như ba người kia bạc phước hơn ! Mẫu thân à, mẫu thân hãy ngó chừng lão trượng hộ hài nhi, hài nhi còn phải mang những bộ da thú kia về ! Nếu để chậm trễ, e bọn liệp hộ đến sớm nhất của hài nhi mất !

- Người đã cứu ta ?

Dù biết rằng vị lão nhân đã qua được cơn thập tử nhất sinh, nhưng khi lão nhân nọ đột nhiên thốt ra câu này thì gã họ Dư cũng phải giật mình ! Và do giật mình nên gã trút cả bát nước còn khá nóng vào người vị lão nhân ! Luống cuống, gã họ Dư vừa giữ y phục cho lão, vừa suýt xoa:

- Ôi chào ! Tiểu nhân lỡ tay ! Lão trượng không sao chứ ? Chắc ! Cũng may là bát nước đã nguội đi phần nào, bằng không... Động tác giữ y phục của gã họ Dư làm cho vị lão nhân kia phải lộ vẻ nghi ngờ trên thần sắc ! Lão đưa tay lên, tuy chậm chạp nhưng lại chuẩn xác chộp vào uyển mạch của gã họ Dư một cái ! Đừng nghĩ vị lão nhân kia đã lớn tuổi, lại vừa được hồi sinh mà cho rằng lão yếu sức ! Ngược lại, cổ tay của gã họ Dư chợt đau nhói lên như đang bị cái kẹp sắt kẹp ngay vào cổ tay.

- Ối ! Đau quá ! Lão trượng làm gì tiểu nhân vậy ?

Chừng như nhận ra sự vô tâm của mình nên lão nhân nọ bèn buông tay gã họ Dư ra ! Sau đó lão xục tay một cách nhanh nhẹn vào bọc áo của lão ! Khi lão lôi ra được quyển sách mỏng vẫn còn ở nguyên trên người lão, lão tự mỉm cười và cất vắn gã họ Dư:

- Lúc nãy người có nói là ba lão kia đã chết, có thật như vậy không ?

Dùng tay này xoa xoa cổ tay kia, gã họ Dư lầm bầm:

- Những người đồng hành với lão trượng đúng là đã chết ! Lão trượng không lấy đó làm đau lòng mà còn cười được sao ? Chà ! Lão trượng còn khỏe gớm !

- Bằng nhi !

Mẫu thân gã chợt kêu lên rồi im bặt !

Gã lại tưởng mẫu thân gã đang trở chứng vì căn bệnh kéo dài bấy lâu nay ! Gã lo âu:

- Mẫu thân bị trở bệnh ư ?

Mẫu thân gã thở dài một hơi:

- À không ! Mẫu thân thấy rất khỏe, con đừng lo ! Là mẫu thân muốn được tận mắt xem những bộ da thú mà con đã lấy được trong ngày hôm nay thôi.

Gã kinh ngạc:

- Bên ngoài lạnh lắm, mẫu thân làm sao đủ sức để đi ?

- Không đủ cũng phải đi ! Huống chi, nói như con vừa mới nói, ngày mai chúng ta đã dời xuống trấn Thiên Đầu Sơn rồi, mẫu thân cũng muốn xem qua cảnh vật nơi mà chúng ta đã tá túc nhiều năm qua !

Mẫu thân gã vừa giải thích vừa cố gắng chỗi người ngồi dậy, như muốn chứng tỏ cho gã họ Dư biết rằng mẫu thân gã vẫn đang khỏe và vẫn giữ vững ý định của bà !

Khi mẫu thân gã dịch người đi ngang chỗ vị lão nhân nọ thì lão nhân nọ đã lệ làng chộp giữ uyển mạch của mẫu thân gã ! Vị lão nhân cười lạnh:

- Ta cũng muốn đến xem qua chỗ đó ! Tiểu tử ngươi hãy dẫn đường cho chúng ta đi.

- Mẫu thân !

Gã họ Dư hoang mang và kêu lên như vậy khi bất chợt gã nhận ra cả hai người, một thì yếu ớt do bệnh tình nhiều năm. Còn một thì vừa trải qua thảm trạng thập tử nhất sinh, lại nặng nề đòi đi cùng gã bất chấp thời tiết giá lạnh, lại đường núi gập ghềnh hiểm nguy !

Nhưng gã chỉ kêu được một tiếng ngắn như thế thì mẫu thân gã đã lườm gã:

- Bằng nhi ! Con bất tất phải lo ngại, không hề gì đâu ! Nếu lão trượng đây đã muốn đi cùng chúng ta thì dù chúng ta có can ngăn cũng không được !

- Đại nương đây nói không sai ! Còn chờ gì nữa mà ngươi không đưa chúng ta đi ?

Kỳ quặc, hết sức kỳ quặc ! Gã họ Dư không sao hiểu được ý tứ của mẫu thân gã và của lão nhân kia ! Gã chỉ biết lảng lạng bước đi trước mà thôi !

Nhưng vừa ra khỏi sơn động, một cơn gió lạnh thấu xương chợt thổi ngang khiến cho mẫu thân gã phải kêu lên:

- Ối chao ! Lạnh... quá !

Phịch !

Tiếng thân người gieo xuống nền đá làm cho gã họ Dư hoảng sợ !

Gã chạy lại đỡ mẫu thân gã lên, miệng rớt rít:

- Mẫu thân ! Mẫu thân không sao chứ ? Hải nhi đã nói rồi, ngoài này lạnh lắm kia mà, mẫu thân không đương nổi đâu !

Tuy thế, mẫu thân gã cũng gắng gượng đứng lên và lắp bắp:

- Không... không sao đâu ! Ta... ta chịu đựng... chịu đựng được mà ! Công... hãy công ta lên đi... Bằng nhi !

Diễn biến đến lúc này khiến cho gã họ Dư không khỏi kinh nghi và hoang mang !

Nhưng vốn là đứa con chí hiếu, gã họ Dư không muốn có một hành động nào khiến cho mẫu thân gã phải phiền lòng, gã bèn khom người xuống và công mẫu thân gã trên lưng !

Gã lầm rầm bảo:

- Sao mẫu thân không chờ hải nhi đem những bộ da thú ấy về cho mẫu thân xem ?

Tội tình gì mẫu thân phải gánh chịu nỗi cơ cực này ?

Nhưng mẫu thân gã vẫn khẳng khái:

- Được rồi ! Tựa được vào con, mẫu thân không còn cảm thấy lạnh nữa ! Con cứ đi đi !

Lúc này do gã họ Dư phải đi trước dẫn đạo, và gã phải công mẫu thân gã nên vị lão nhân kia đành phải lễ đờo bước theo sau và không còn nắm giữ cổ tay của mẫu thân gã nữa !

Đường núi có tuyết bám đầy nên trơn tuột, lại gập ghềnh bước thấp bước cao, gã họ Dư do tuổi còn trẻ, huyết khí đang vượng, không như vị lão nhân kia chưa được hồi sức là bao nhiêu sau khi tỉnh lại, thế nên khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa ra, có đến hơn trượng nữa !

- Này ! Tiểu tử ngươi hãy đi chậm lại và chờ ta theo với !

Thoạt nghe tiếng vị lão nhân kêu, gã họ Dư vừa định dừng chân lại để đứng chờ lão thì bên tai gã lại nghe tiếng mẫu thân gã thì thào:

- Suyt ! Cứ đi tiếp đi !

Nghi hoặc trước lời nói phi nhân của mẫu thân, trái ngược lại những gì trước đây mẫu thân gã đã giáo huấn gã, gã họ Dư định lên tiếng hỏi lại ! Nhưng gã đành im vì mẫu thân gã đang tiếp tục thì thào bên tai gã:

- Bằng nhi ! Liệu con có thể đi nhanh hơn vào ban đêm tối trời như thế này không ? Đừng lên tiếng, con cứ gật hay lắc đầu là mẫu thân đã hiểu rồi !

- Tiểu tử kia ! Ngươi không nghe ta nói gì hay sao ? Chờ ta đi với nào !

- Đáp lời mẫu thân nhanh lên, Bằng nhi !

Vị lão nhân kia với bước chân gấp gáp đang lên tiếng kêu gã họ Dư dừng lại chờ lão, còn mẫu thân của gã thì hối thúc gã đáp lời ! Chẳng dặng dưng, gã họ Dư hạ thấp giọng hỏi lại mẫu thân:

- Nếu đi nhanh hơn thì lão trượng kia làm sao đi theo kịp ?

- Mặc kệ lão !

Mẫu thân gã lại lộ vẻ khẩn trương khi lập lại câu đã hỏi:

- Liệu có đi nhanh hơn được không ?

Lẳng lẳng, gã họ Dư gật đầu !

- Có phải Bằng nhi đang đi về chỗ đã bắt gặp được lão không ?

Vừa gật đầu, gã họ Dư vừa há miệng định nói thì mẫu thân gã đã cất giọng lo lắng, hỏi tiếp:

- Mau đổi sang hướng khác ! Tìm chỗ càng kín đáo càng tốt ! Nếu được, Bằng nhi cứ cật lực mà chạy, nhanh chừng nào tốt chừng ấy !

- “Không lẽ mẫu thân đang trở bệnh nên thần trí không được sáng suốt ? Việc gì phải bỏ chạy chứ ?” Do đang tự hỏi như thế nên gã họ Dư vẫn đi theo hướng cũ với cước lực như lúc đầu ! Mẫu thân gã phải gất lên:

- Con sao vậy ? Mau hành động theo lời mẫu thân đi ! Mau lên !

Chưa bao giờ gã họ Dư thấy mẫu thân gã phải khẩn gất như lúc này, vì thế gã nào dám chần chừ ! Gã bước đi càng lúc càng nhanh hơn !

Do gã nhiều năm sinh sống bằng nghề đào bới xác thú bị chôn vùi nên gã họ Dư có thể tự hào là gã thông thuộc từng tấc đất ngọn cỏ ở Thiên Sơn như nhìn trong lòng bàn tay của gã vậy.

Sau vài lượt quanh đi quanh lại, gã họ Dư đã công mẫu thân gã vượt lên phía trước khá xa, không còn thấy tầm dạng của vị lão nhân kia đâu nữa ! Mà chỉ còn nghe tiếng la hét bực tức của vị lão nhân kia theo gió núi thoảng đưa đến mà thôi.

- Tiểu tử kia ! Sao ngươi không chờ ta ?

... - Tên súc sinh ! Ngươi là hạng người gì, dám chống lại lệnh của bản nhân chứ ?

... - Tiểu tử thói tha kia ! Ngươi đâu rồi ?

... Bất nhẫn, gã họ Dư chép miệng:

- Nếu không chờ lão, hài nhi e lão tụt xuống hố sâu mà chết mất !

Nghe gã nói thế, mẫu thân gã đã không thương hại lão thì chớ, ngược lại, mẫu thân gã còn rửa:

- Bọn ác ma trời không tha, đất không dung, lão có chết đi thì càng tốt cho chúng ta hơn !

Lời nói phản thường này của mẫu thân khiến gã họ Dư ngơ ngác ! Gã không tin một người hiền thực như mẫu thân lại nói được những lời này ! Nhưng khi gã hé miệng định hỏi lại thì mẫu thân gã một lần nữa tỏ ra bản gắt:

- Còn không đi nhanh lên ! Hạng người cùng hung cực ác như lão không đáng để cho con thương hại đâu ! Mau mau lánh cho thật xa, rồi mẫu thân sẽ giải thích sau !

Đã nhiều năm vướng phải bệnh tình, mẫu thân gã nào có được đi đến đâu và gặp gỡ bất kỳ ai, vậy tại sao mẫu thân gã lại cho rằng vị lão nhân đó là kẻ cùng hung cực ác ?

Gã họ Dư không ngớt nghi hoặc trong lòng nhưng vẫn nhanh chân theo lời mẫu thân gã hối thúc !

Chỗ ẩn náu kín đáo tại Thiên Sơn này đâu có hiếm ! Gã họ Dư biết ít lắm cũng là mười nơi. Và đó chính là những chỗ náu thân an toàn cho gã mỗi khi gã phát hiện sắp có hiện tượng tuyết lở và trôi tuột từ trên cao xuống !

Được một lúc gã đã đưa mẫu thân đến chỗ ẩn náu đầu tiên mà gã đã từng đến.

Gã đánh tiếng hỏi mẫu thân:

- Chỗ này được không mẫu thân ?

Do nhiễm lạnh một lúc lâu nên mẫu thân gã khi mở miệng ra thì hai hàm răng cứ va vào nhau lộp cộp ! Mẫu thân gã phải lập cập một lúc lâu mới nói được:

- Ở... ở bên trong... có... có lối thoát... lối thoát không ?

Tuy nghi ngại và lo lắng cho mẫu thân nhưng gã không thể nói dối được:

- Không có ! Nhưng hài nhi biết có một chỗ như thế !

- Vậy thì... đến... đến chỗ đó đi !

Gã ngần ngừ:

- Nhưng mẫu thân liệu có chịu đựng được nữa không ? Muốn đến được chỗ đó, chúng ta phải trải qua một đổi đường gian nan nữa.

- Được... được mà ! Cứ... cứ đi đi !

Nặng nề đòi đi trong đêm, lại tỏ ra bản gắt và lo âu, hành vi của mẫu thân gã thật khác thường khiến gã không khỏi bồn chồn lo lắng:

- Hôm nay mẫu thân làm sao vậy ?

- Đi... đi ! Đến nơi... rồi hãy nói !

Phần thì không muốn mẫu thân phiền muộn, phần thì lo ngại cho sức khỏe của mẫu thân nên gã họ Dư bèn hốt tốc bước đi !

Gã đi nhanh đến nỗi khi đến được nơi thì gã đã đuối sức tưởng muốn lả đi vậy !

Đặt vội mẫu thân nằm ở góc khuất, gã họ Dư ngồi thở dốc mất một lúc ! Sau đó gã mới lên tiếng vấn an mẫu thân:

- Mẫu thân đã thấy đỡ lạnh chưa ?

Không nghe mẫu thân lên tiếng đáp lại, gã họ Dư hốt hoảng cảm tay đã lạnh cứng của mẫu thân mà kêu lên:

- Mẫu thân ! Mẫu thân !

Có tiếng rên hừ hừ của mẫu thân gã phát ra khiến gã phần nào hoàn hồn ! Biết mẫu thân cần phải ủ ấm, gã họ Dư bèn cởi y phục trên người gã ra và đắp lên người mẫu thân.

Cạch... Cạch... Bốn nén bạc và chiếc lọ nhỏ từ trong người gã họ Dư rơi xuống nền động kêu lên những tiếng khô lạnh !

Gã họ Dư vội vàng nhặt lại những vật đó ! Trong lúc vội vàng lại do lòng động tối om nên khi gã họ Dư nhặt được chiếc lọ đã vô tình làm cho nút lọ bật tung ra.

Một mùi thơm thoang thoảng tỏa ra sức nức khắp lòng động ! Mùi thơm này làm cho gã họ Dư cảm thấy đói bụng ! Gã mới nhớ lại là từ lúc đi về cho đến tận bây giờ, gã chưa kịp ăn uống gì cả !

Có tiếng mẫu thân gã lao ào ào kêu:

- Mùi thơm gì vậy, Bằng nhi ?

Gã vội vàng nhét chiếc lọ vào bàn tay giá lạnh của mẫu thân và đáp:

- Là từ chiếc lọ này đó, mẫu thân !

Rồi mẫu thân gã làm một việc lạ lùng mà gã họ Dư không sao ngờ được !

Đưa lên mũi ngửi qua, mẫu thân gã đưa chiếc lọ lên miệng và trút ngược vào !

Sau đó mẫu thân gã gượng ngồi lên và dựa vào vách động ! Và cứ thế, cả hai cùng im bất không nói năng gì cả.

2. Đất Bằng Dậy Sóng Kịp Tỉnh Ngộ-huyết Của Uyên Ương Loang Thiên Sơn

Những tiếng kêu í ới làm cho gã họ Dư choàng tỉnh dậy ! Chạm vào mắt gã là mẫu thân gã đang an tường đứng ngay động khẩu và trên tay mẫu thân là thanh đoản đao. Vốn là khí giới trong nghề săn bắt của gã !

Gã tự mình làm cho y phục được đắp trên người gã rơi ra ! Gã bèn nhớ lại chuyện đêm qua.

Đêm qua, khi đã công được mẫu thân đến đây, gã đã đưa chiếc lọ nhỏ cho mẫu thân ! Sau đó, mẫu thân gã cứ ngồi im làm cho gã phải nghĩ rằng mẫu thân gã do mệt mỏi quá nên ngồi mà ngủ. Và gã cũng đã thiếp đi được một giấc !

Y phục của gã vốn được gã cởi ra và đắp cho mẫu thân, bây giờ lại được mẫu thân đắp lại cho gã mà gã không hay biết !

Mặc vội y phục vào người, gã họ Dư kêu lên:

- Mẫu thân !

- Suyt !

Mẫu thân gã quay đầu lại và ra dấu bảo gã đừng lên tiếng ! Do ánh sáng mờ nhạt từ bên ngoài đưa vào nên gã họ Dư đã nhìn thấy sắc diện hồng hào của mẫu thân ! Gã ngỡ gã đã hoa mắt, nên gã khoa chân bước ra và nhìn kỹ sắc diện của mẫu thân hơn !

Từng cơn gió thổi thốc vào sơn động khiến gã phải rùng mình, trong khi đó thì mẫu thân của gã vẫn tỏ ra ung dung không biết lạnh là gì cả.

Gã mừng khắp khối:

- Mẫu thân đã hết bệnh rồi sao ?

Cũng thì ào ào như gã, mẫu thân gã nhoẻn cười, trấn an gã:

- Thật tội cho Bằng nhi quá ! Từ nay trở đi, mẫu thân sẽ chăm sóc cho con ! Thôi, con lùi lại đi, bọn họ đang đi tìm chúng ta đó ! Nhớ đừng gây náo động nha !

“Mẫu thân làm sao hết bệnh mau như vậy ? Không lẽ đêm qua lúc ta ngủ, lão trượng kia đã tìm đến và chữa bệnh cho mẫu thân hay sao ?” Trong lúc gã họ Dư nghi hoặc thì một âm thanh từ phía dưới xa vang lên, đánh tan mọi ý nghĩ của gã:

- Thằng lỏi con đó hoặc là quanh quẩn gần đây, hoặc là đã công mụ kia vào trần Thiên Đầu Sơn rồi ! Mà này, mụ kia bệnh hoạn, còn thằng lỏi con thì có tên gọi là Bằng nhi ! Cứ theo dấu hiệu đó mà tìm ! Đi đi !

Nghe qua giọng nói đó, gã họ Dư tỏ ra ngỡ ngàng:

- Sao giống giọng nói của lão trượng đêm qua vậy mẫu thân ?

- Là lão chứ còn ai nữa ! Hừ ! Ta đã biết trước thế nào lão cũng lấy oán báo ân mà !

- Lão là ai ? Sao vừa gặp, mẫu thân đã biết lão là kẻ cùng hung cực ác ?

- Ta nói ra e con không hiểu đâu ! Lão là phó giáo chủ U Minh Giáo, là một đại ma đầu giết người không gớm tay !

- U Minh Giáo ? Là giáo phái gì ? Sao lại truy lùng chúng ta ?

Mẫu thân gã lắc đầu tỏ ra ngần ngại không muốn giải thích ! Nhưng, sau đó mẫu thân gã lại mập mờ nói:

- Đây là chuyện của bọn người giang hồ, trước kia mẫu thân có nghe phụ thân con đề cập tới. Mà thôi, chuyện của giới giang hồ tốt hơn con đừng dính líu vào !

“Phụ thân ! Đã có lần nào mẫu thân chịu đề cập đến chuyện của phụ thân cho ta nghe ? Sao nhân đây ta không thử hỏi xem sao ?” Gã nắm tay áo của mẫu thân và giở giọng nài nỉ:

- Mẫu thân à ! Sao... Gã họ Dư nói đến đó đành im bặt vì hai sự kiện ! Sự kiện thứ nhất là với sức lực của gã mà gã cơ hồ không lay chuyển được cánh tay cầm đoản đao của mẫu thân, trong khi trước đây thì mẫu thân gã vốn yếu đuối bạc nhược ! Sự kiện thứ hai là mẫu thân gã chỉ khê xoay người và lúi gã về phía sau một cái, gã đã loạng choạng không sao đứng vững được !

Vừa lúi ngược gã vào tít trong sâu, mẫu thân gã vừa dặn dò:

- Chớ có lẩm nhẩm nữa ! Nếu bọn chúng biết chúng ta ở đây thì chúng ta khó mong toàn mạng ! Chờ cho bọn chúng rút hết đi thì chúng ta mới có cơ hội tìm về Thiên Đầu Sơn để an cư !

Sức mạnh kỳ lạ của mẫu thân, chuyện về phụ thân và việc liên can đến bọn giang hồ nào đó đã khiến cho gã họ Dư im như thóc !

Gã vẫn tiếp tục nín lặng, sau đó một lúc lâu mẫu thân gã hỏi gã:

- Bọn chúng đã rút đi hết rồi, nhưng bây giờ chúng ta vẫn phải án binh bất động thôi ! Bằng nhi đã đói lắm rồi phải không ? Vậy hãy ở yên đây để mẫu thân đi tìm thức ăn cho !

Bình thường tất cả mọi việc dù nhỏ mọn đến mấy cũng do một tay gã làm, nhưng hôm nay khi nghe mẫu thân nói thế, gã không sao kiềm được mối xúc động trước sự chăm lo của mẫu thân ! Vì đã lâu lắm rồi gã chưa lần nào hưởng thụ sự chăm sóc này nên gã không kịp nghĩ đến nguyên nhân nào khiến mẫu thân gã có được sức lực để đi tìm thức ăn cho gã.

Do đó, sau khi đợi chờ một lúc lâu, gã đâm ra bồn chồn lo ngại cho mẫu thân gã !

Không phải thế sao, khi chính bọn liệt hộ còn ngán sợ trước mỗi cái rùng mình của Thiên Sơn, còn mẫu thân gã thì hầu như hoàn toàn xa lạ đối với địa phương này, gã không lo sợ sao được ?

Rồi đến khi mẫu thân gã đột nhiên xuất hiện như một bóng u linh, gã chưa kịp vui mừng đã kinh hoàng kêu lên:

- Máu ! Mẫu thân đã gặp phải ác thú à ?

Gã định đưa tay dịu mẫu thân, thì mẫu thân gã đã cuống cuống xô gã và hỏi thúc:

- Bằng nhi ! Ta không sao đâu ! Mau chạy đi nào !

Nói chưa dứt lời thì mẫu thân gã đã nhanh nhẹn khác thường lao nhanh đi trước gã về phía trong sơn động !

Như đã biết từ trước, mẫu thân gã thoát quanh qua rẽ lại không một lần chần chừ, đi theo con đường thoát ở phía hậu động là con đường thoát duy nhất mà gã họ Dư đã tìm hiểu được đó.

Gã họ Dư đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc kia ! Nhìn vết thương khá sâu trên bả vai tả của mẫu thân, gã biết ngay vết thương đó không thể nào do ác thú gây ra được ! Rồi gã lại nhìn thấy có dấu máu trên thanh đoản đao của gã mà mẫu thân gã đang cử ngang tâm hộ ! Kế đó là sự tinh thông đường đi lối lại của mẫu thân trên đường thoát hiểm ở phía hậu động với sự nhanh nhẹn không thể nào có ở người mang bệnh lâu năm như mẫu thân gã, tất cả đã làm cho gã họ Dư càng lúc càng thêm hoang mang và nghi ngờ !

”Mẫu thân vốn là nữ nhân yếu đuối bạc nhược, nhưng tại sao chỉ sau một đêm đã biến đổi nhanh như thế này ? Đừng nói chi mẫu thân, đến ta đây nếu bị vết thương như thế thì khó lòng đi đứng nổi ! Còn dấu máu trên ngọn đoản đao là do đâu mà có ?

Không lẽ mẫu thân đã vô ý té ngã và thanh đoản đao đã gây thành vết thương cho mẫu thân ?

Đã thế, chốc chốc mẫu thân gã phải dừng chân lên tiếng thúc giục gã:

- Nhanh lên Bằng nhi !

Là người lãnh lặn lại đang sức trai tráng thể mà xem ra gã còn tỏ ra mệt hơn nhiều so với mẫu thân !

Được một lúc, lối thoát ở phía sau hậu động đã dẫn mẫu thân gã và gã đến một hẻm vực sâu hun hút ! Trong lúc gã còn đang hoang mang chưa hiểu gì thì mẫu thân gã đã dùng thanh đoản đao cạy bật ra vài tảng đá lớn, đoạn xô xuống hẻm vực ! Nhìn cung cách của mẫu thân, gã họ Dư lắc đầu thề lời, không hiểu mẫu thân gã đã tìm ở đâu có được một thần lực như thế ! Chính gã vào lúc sung mãn nhất thì e rằng gã cũng không sao xô được tảng đá to lớn như thế được ! Đàng này mẫu thân gã cứ làm như trò trẻ con chơi không bằng !

Rồi gã còn kinh ngạc hơn không biết để đâu cho hết khi mẫu thân gã sau một lúc đưa mắt nhìn quanh đã nhẹ nhàng nắm tay gã và phóng một cái bay lên đầu một tảng đá lớn ! Không chạm chân vào tảng đá, mẫu thân gã chỉ chĩa mũi đoản đao vào tảng đá rồi lại lúi gã bay lên cao thêm một đoạn nữa !

Tại đây lại có một động khẩu khác ! Và nếu ẩn náu tại đây thì người ở bên dưới không tài nào phát hiện được động khẩu này !

Đến khi cả hai đã an toàn nấp bên trong động khẩu, gã họ Dư nhìn thấy mẫu thân gã dùng cánh tay hữu điểm vài cái vào cánh tay tả bây giờ đang xé miệng vết máu ra thì máu ngừng chảy lại ngay, gã bèn tròn mắt và ngốc nghếch hỏi:

- Mẫu... mẫu thân sao lại biết bay ?

Nhìn gã họ Dư bằng vẻ thương hại, mẫu thân gã cảm khái:

- Dư Hải Bằng ! Con bây giờ đã lớn, phần thì chuyện đã xảy ra như vậy nên ta không nỡ giấu con nữa ! Đây không phải là bay mà là khinh công thân pháp của người giang hồ ! Lão phó giáo chủ U Minh Giáo mà đêm qua con đã tình cờ cứu được là người giang hồ ! Ta và phụ thân con cũng là người giang hồ ! Giang hồ đầy hiểm ác như lòng người vậy, nên từ lâu ta đã muốn con không biết gì đến giới giang hồ ! Thà là một thường nhân, lớn lên lấy vợ sinh con, còn có lạc thú hơn !

Phần thì do nói một hơi dài, phần thì do vết thương cắt vào thịt khá sâu nên mẫu thân gã nói được đến đây đã mệt không nói được nữa !

Dư Hải Bằng càng nghe càng nảy sinh nhiều nghi vấn, nhưng khi gã ập úng hé miệng định hỏi thì mẫu thân gã đã đưa tay lên ngăn lại.

Cùng lúc đó, ở phía dưới có tiếng lao xao vẳng lên:

- A... Ở đây có vết rơi xuống vực !

- Có lẽ mục tặc nhân đó đã chết tan xác mất rồi !

Lại có tiếng của kẻ khác thóa mạ lên:

- Con bà nó ! Mụ tặc nhân đó gớm ghiếc thật ! Bọn ta năm người vây đánh mụ, đã chết hết ba, lại bị thương một mà mụ vẫn chạy thoát ! Hừ ! Mụ chết cách này thật nhẹ thân cho mụ !

Hai tên đó có lẽ đã ngược mắt nhìn lên bên trên tên đã phát thoại đầu tiên đã vội vàng giục già đồng bọn:

- Thôi, mụ đã chết rồi thì thôi ! Chúng ta mau lui lại đi ! Nhìn đồng tuyết ở trên kia sao ta thấy sợ quá ! Nó mà đổ ụp xuống thì chúng ta có nguy cơ bị chôn vùi mất !

Một lúc sau, có lẽ hai tên nọ đã lui đi nên mẫu thân gã mới lên tiếng:

- Con có nghe chúng nói không ? Rốt cuộc ta cũng báo thù được cho phụ thân con ! Như thế ta cũng phần nào tạ tội nguyên !

Dư Hải Bằng kinh ngạc:

- Là bọn họ vừa nói, mẫu thân ?

Mẫu thân gã cười nhẹ và hỏi gã:

- Con có thấy mẫu thân dụng kế Kim Thiên thoát xác hay không ? Bọn chúng đã ngờ chúng ta rơi xuống vực rồi đó !

- Là mẫu thân vừa động thủ giết bọn chúng ba người ? Chúng cũng là người U Minh Giáo gì đó sao ?

Bấy giờ mẫu thân gã mới thở dài và nói tất cả cho gã nghe.

Hóa ra mười năm trước đây, song thân gã không những là người thuộc giới giang hồ mà lại còn có thanh danh không nhỏ ! Bọn giang hồ đạo tặc mỗi khi nghe nói đến Uyên Ương song kiếm Dư Đại Hải phụ phụ là bọn chúng thấy đều sợ vỡ mật ! Khi nói đến mười năm là muốn nói đến cái mốc thời gian lúc đôi thân tiên hiệp lữ đã rửa tay gác kiếm, thôi không muốn dính líu đến bọn giang hồ nữa ! Bọn họ đã toàn tâm toàn ý muốn sống như một thường nhân và chăm lo cho độc tử là Dư Hải Bằng lúc đó đã lên tám !

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng, phàm giới giang hồ luôn oan oan tương báo ! Bọn cựu thù năm xưa đã từng là bại tướng dưới tay Uyên Ương song kiếm đã dò được dấu vết của Dư Đại Hải phụ phụ ! Thế là trận ác chiến liền xảy ra !

Cả hai, Dư Đại Hải và phụ nhân đã đánh chiêu lệ vài chiêu rồi tháo chạy !

Nhưng bọn kia vốn đã đầu nhập vô U Minh Giáo nên đã có hậu thuẫn, bọn chúng cứ bám đuổi dai dẳng không chịu buông tha !

Cuối cùng do không dừng được nên Uyên Ương song kiếm đã liên tay xuất thủ !

Bọn cựu nhân rồi cũng bị diệt trừ nhưng Dư Đại Hải thì vướng phải Tuyệt Mệnh châm của thù nhân, còn Dư phụ nhân thì mang thương không nhẹ !

Phần thì bọn ác nhân đã chết cả, phần thì không muốn Dư Hải Bằng sa chân vào giới giang hồ, nên trước khi nhắm mắt, Dư Đại Hải đã nhất quyết bắt Dư phụ nhân phải quên đi mọi việc, không truyền dạy võ công cho Dư Hải Bằng, phải nhất tâm sinh sống như một thường nhân !

Tuân theo lời trăng trối của phụ quân, hơn nữa dụng đến U Minh Giáo không phải là một việc dễ dàng nên Dư phụ nhân đã thật sự quên đi mọi việc thuộc giới giang hồ !

Với thương ăn sâu vào kinh mạch, Dư phụ nhân thấy khó lòng nhìn được cảnh Dư Hải Bằng sống an nhàn thảnh thơi như mọi người ! Nhưng rồi mọi chuyện lại xảy ra như thiên số đã an bày ! Dư Hải Bằng tình cờ đưa lão phó giáo chủ U Minh Giáo về sơn động gặp mẫu thân !

Với ác danh của lão, Dư phụ nhân đã định cùng Dư Hải Bằng lên bỏ đi, nào ngờ lão lại có ý nghi ngờ đòi đi theo !

Sau đó, nếu Dư Hải Bằng không tình cờ thu nhặt được Đoạn Hương Tục Mệnh đơn là linh đan thần dược của phái Nga Mi thì có lẽ Dư phụ nhân không sao chống chọi được với vết thương lâu năm cộng với cái giá lạnh của tiết trời !

Nhìn vết thương trên bờ vai tả, Dư phu nhân thản nhiên nói:

- Chúng ta đành phải lưu lại đây vài ngày, một là chờ cho vết thương lành hẳn, hai là chờ cho bọn U Minh Giáo thôi không dò xét nữa. Lúc đó, chúng ta sẽ có những ngày sống thanh thoi !

Không nghe thì thôi, một khi đã nghe biết thì Dư Hải Bằng cứ sôi sục lên:

- Nhưng còn phụ thù... - Bằng nhi ! Oán nợ chồng chất biết ngày nào mới kết liễu đây ? Huống chi thù nhân năm xưa đã chết cả và mẫu thân vừa diệt trừ được ba tên ! Như vậy là không đủ sao ?

- Nhưng nếu bọn U Minh Giáo quyết tâm không để chúng ta sống yên thân thì sao đây ? Mẫu thân nhẫn nhục mà được ư ?

- Đối với bọn chúng, kẻ vừa giết đồng bọn của chúng đã bỏ thân dưới đáy vực !

Còn hai mẹ con của tên lập hộ không có chút võ công nào thì làm gì bọn chúng phải để tâm ! Con bất tất phải lo ngại. Chỉ sau vài ngày thì mọi việc sẽ ổn thỏa thôi !

Tuy Dư phu nhân nói không sai nhưng Dư Hải Bằng vẫn tiếp tục mơ màng:

- Nếu trước đây hài nhi có võ công như mẫu thân thì lão họ Kim sẽ không dám hà hiếp hài nhi đâu ! Còn nữa, có khi biết võ công, hài nhi sẽ dễ dàng bắt thú hơn và mẫu thân không phải chịu cực khổ một thời gian dài như vậy.

Động tâm trước tấm lòng hiếu thảo của Dư Hải Bằng, nhưng Dư phu nhân không thể không trách:

- Bằng nhi ! Biết võ công có hại nhiều hơn lợi, hơn nữa con đừng quên lời trăng trối của phụ thân !

Nghe nhắc đến phụ thân, Dư Hải Bằng đành ngậm miệng lại, tuy trong lòng vẫn thấy ray rứt không yên !

Để an ủi Dư Hải Bằng, trong ba ngày dài chờ đợi, Dư phu nhân đã giảng giải những sự kinh biến hiểm nguy trên bước đường giang hồ cho Dư Hải Bằng nghe, với dụng ý cho Dư Hải Bằng khiếp sợ và thôi không đòi hỏi việc tập luyện võ công nữa !

Sợ thì có sợ, nhưng Dư Hải Bằng vẫn lập ý khác ! Gã định chờ đến khi mẫu tử gã đã tìm được chỗ an thân, gã sẽ nài nỉ mẫu thân gã truyền thụ võ công cho gã !

Nhưng gã đã không còn cơ hội đó, cũng như Dư phu nhân đâu còn dịp hưởng cảnh an nhàn như phu nhân đã dự liệu !

Ba ngày rồi cũng qua, khi Dư phu nhân nắm lấy tay Dư Hải Bằng nhảy xuống bên dưới đoạn theo con đường đã chạy thoát mà đi lần ra phía trước thì Dư phu nhân phải điếng hồn và lôi Dư Hải Bằng về phía hậu ! Dư phu nhân làm thế là cốt ý che chở cho Dư Hải Bằng trước lão phó giáo chủ U Minh Giáo và bọn giáo đồ gồm khoảng mười tên đang án ngữ ngay trước sơn động !

Đôi mắt của lão phó giáo chủ U Minh Giáo cứ loang loáng thần quang như mắt của loài độc xà, lão hết nhìn chòng chọc vào Dư phu nhân lại nhìn vào Dư Hải Bằng đang e dè nép ở phía sau !

Lão bật cười khoái trá:

- Ha... Ha... Ha... ! Lão phu cứ ngỡ là ai, không ngờ lại là Tô Phi Yến trong Uyên Ương song kiếm ! Ha... Ha... Nhìn thần sắc của lão, Dư phu nhân cứ tái dần đi theo từng lời nói của lão.

Lão bèn tặc lưỡi lắc đầu:

- Khéo lắm ! Giả dạng khéo lắm ! Đến lão phu cũng phải lầm, ngỡ là đã được hai mẹ con của gã lập hộ bạc nhược cứu thoát ! Thế nào, Dư phu nhân ngoan ngoan trao vật ấy lại cho lão phu đi nào !

Lão vừa nói vừa xoa bàn tay đưa ra phía trước, hàm ý rõ rệt là muốn Dư phu nhân trao trả vật gì của lão vậy !

Thấy thế, Dư phu nhân ngỡ lão có gian ý, bèn dịch chân thoái hậu đẩy Dư Hải Bằng lùi theo !

Dư phu nhân tức giận hỏi lại:

- Vật gì của lão chứ ?

Lão phó giáo chủ sầm mặt lại:

- Tam Ma tử kiếm lệnh !

- Tam Ma tử kiếm lệnh ư ?

- Phải ! Là di vật của Vô Cực Tái lão quân ! Không lẽ phu nhân định thối thác là không nghe biết đến vật đó sao ?

Dư phu nhân liền lộ vẻ kinh nghi cho lão tặc rõ ràng có gian ý nên cố tình kiểm chuyện:

- Hừ ! Tam Ma tử kiếm lệnh là vật gì thì ai mà không rõ, nhưng sao lão lại hỏi đến ta ?

Lão phó giáo chủ bèn gần giọng:

- Phu nhân ! Không lẽ phu nhân cứ muốn uống rượu phạt sao ?

- Chớ nhiều lời nữa ! Lão muốn ra tay thì cứ ra tay đi, đừng kiếm cớ này cớ nọ vu cho ta đã lấy được Tam Ma tử kiếm lệnh !

Lão phó giáo chủ thoáng lộ vẻ hoang mang, nhưng sau đó lão lại sực tỉnh và bật cười lạnh:

- Ha... Ha... Ha... ! Phu nhân giả vờ khéo lắm ! Nhưng phu nhân nên biết rằng dù phu nhân có giữ được Tam Ma tử kiếm lệnh cũng vô ích thôi ! Nếu không có Hắc Tử Lâm Bí Đồ thì phu nhân làm sao đưa Tam Ma thoát khỏi Hắc Tử Lâm ?

Nghe giọng điệu khẳng khái cả quyết của lão phó giáo chủ, Dư phu nhân xì ra một tiếng thật lớn:

- Đã năm mươi năm trôi qua rồi, dù cho Tam Ma có còn tại thế đi nữa thì Tô Phi Yến ta cũng không có ý định buông tha bọn họ ra khỏi Hắc Tử Lâm đâu !

- Ha... Ha... Ha... ! Phu nhân nói nghe thật ngược đời ! Đã có Tam Ma tử kiếm lệnh trong tay lo gì không khống chế được Tam Ma ? Mà thôi, dù phu nhân có muốn nói sao thì nói ! Phu nhân cứ trao cho lão phu Tam Ma tử kiếm lệnh thì lão phu sẽ giành cho con đường sống ! Bằng không, hừ !

Lời hăm dọa của lão phó giáo chủ U Minh Giáo đã quá rõ nên Dư phu nhân cử ngay thanh đoản đao lên và quát to:

- Họ Mộc kia ! Lão đừng hòng uy hiếp và áp đặt cho ta ! Ta đã nói không có là không có ! Nếu lão muốn báo thù cho bọn thuộc hạ thì cứ mặc tình ra tay đi !

Đanh giọng lại, lão phó giáo chủ họ Mộc cất từng tiếng nói như tiếng của hung thần:

- Hừ ! Đúng là chưa thấy quan tài nên chưa sa lụy mà ! Được ! Để lão phu thử xem bảnh lãnh của Uyên Ương song kiếm cao thâm đến mức nào cho biết ! Đỡ !

Vù... Vù... !

Hô đánh là đánh ngay, một luồng kinh phong dữ dội không khác nào cơn lốc dữ đột nhiên xuất hiện từ tay của lão già họ Mộc, làm cho Dư Hải Bằng khiếp sợ, không sao tin rằng một người phàm tục lại có thể thực hiện được một kỳ công như tạo hóa vậy !

Đã thế, Dư Hải Bằng còn kinh sợ hơn khi mẫu thân gã cũng vẫy tay tạo ra một luồng kinh phong không khác gì lão họ Mộc ! Rồi kể đó là một tiếng chấn động long trời lở đất chột vang lên.

Ầm... - Di hoa tiếp mộc ! Hừ ! Lão phu lại quên công phu này của Dư Đại Hải ! Xem đây !

Lần này Mộc phó giáo chủ không đánh ra luồng kinh phong dữ dội như lúc mới rồi nữa vì luồng kinh phong đó đã bị luồng kinh phong của Dư phu nhân dẫn tạt vào một tảng đá lớn cạnh đó ! Thay vào đó, song thủ của lão họ Mộc cứ vờn vờn trước mặt Dư phu nhân, đâu khác gì loài hổ báo đang nhe nanh giơ vuốt nhằm chụp vào con mồi !

Đáp lại, Dư Hải Bằng mừng thầm khi thấy mẫu thân gã dùng thanh đoản đao của gã để chặn đứng song thủ của lão họ Mộc ! Mẫu thân gã đúng là có võ công như lời mẫu thân đã nói vì thanh đoản đao trong tay

mẫu thân gã cứ vút bên tả một nhát, lại đâm bên hữu một cái ! Hết cuốn lên trên lại ầm ầm lao xuống bên dưới ! Rất nhanh, nhanh đến độ Dư Hải Bằng không sao nhìn kịp !

Dư Hải Bằng cứ nhìn một cách mê say nên gã không biết rằng gã đang lùi dần theo những bước thối lui của mẫu thân !

Cho đến khi một tiếng động ầm ầm kêu lên từ lồng ngực của mẫu thân và tiếng suối máu ộc ra từ cửa miệng của Dư phu nhân thì Dư Hải Bằng mới biết rằng mẫu thân đã thất thế, thất thế xa lắm so với lão phó giáo chủ họ Mộc.

Bình !

Ựa !

Gã luống cuống định bước lên tiếp tay với mẫu thân thì mẫu thân gã đã vọt kêu lớn lên:

- Bằng nhi ! Chạy đi ! Rồi mẫu thân sẽ theo sau !

Chạy đi đâu nếu không phải chạy về phía hậu động ? Nhưng liệu mẫu thân có kịp thoát thân không !

Dư Hải Bằng ngập ngừng nửa muốn bỏ chạy nửa không nỡ !

Mẫu thân gã biết thế nên kêu lớn tiếng hơn hối thúc gã:

- Con không mau chạy đi à ? Họ Mộc kia ! Xem Uyên Ương kiếm pháp đây !

Vút ! Vút ! Vút !

- Ha... Ha... Ha... ! Nếu có Dư Đại Hải ở đây thì lão phu còn kiêng dè phần nào !

Đàn này... Ha... Ha... Ha... đom đóm mà đòi so độ với vàng nguyệt ư ? Đây này !

Trước đây thì khác, Dư Hải Bằng có lẽ sẽ đảm đương mọi việc khó nhọc thay cho mẫu thân, nhưng kể từ khi gã biết mẫu thân gã là người thuộc giới giang hồ, là người biết võ công, khác bọn phàm nhân xa thì Dư Hải Bằng đã nhìn mẫu thân bằng cái nhìn khác hẳn. Gã không thể không tuân nghe theo mẫu thân !

Gã bỏ chạy thật nhanh và đuổi theo gã là những âm thanh của trận giao chiến mà gã chưa từng nghe biết đến, chưa từng nhìn thấy !

Và mẫu thân gã quả cũng chạy lùi theo gã ! Vì những tiếng quát cuồn cuộn còn hơn loài ác thú của lão phó giáo chủ U Minh Giáo và tiếp tục đuổi bám theo gã !

Có điều gã không hiểu là mẫu thân bảo gã bỏ chạy là bỏ chạy về đâu bây giờ ?

Con đường thoát duy nhất ở phía hậu động, một là dẫn đến hẻm vực sâu ngàn trượng thập phần hung hiểm, hai là dẫn đến động khẩu nằm ở bên trên cao mà mấy ngày qua gã và mẫu thân gã đã ẩn thân ! Trong hai con đường đó thì một dẫn đến cái chết chắc chắn, một còn lại thì không lẽ bọn U Minh Giáo không đuổi theo được sao ?

Và nếu là thế thì tình trạng của gã và mẫu thân đâu có gì là tốt đẹp hơn, vẫn chỉ là những con thú cùng đường khi bị bọn liệt hộ săn bắt đuổi dồn !

Mơ hồ Dư Hải Bằng biết đây không phải là kế sách vẹn toàn nhưng gã không thể làm khác được !

Quả nhiên, lão phó giáo chủ họ Mộc cuối cùng cũng bức được mẫu thân gã cùng lui với gã đến tận hẻm vực nọ !

Gã uất ức nghiêng răng trèo treo khi nhìn thấy mẫu thân gã đang rũ rượi tay chân do sức cùng lực kiệt ! Đồng thời gã lại nghe lão phó giáo chủ đặc ý quát lên:

- Đến lúc này mà phu nhân còn không trao Tam Ma tử kiếm lệnh ra sao ?

Dù bây giờ ranh giới giữa cái sống và cái chết đã rõ ràng nhưng Dư phu nhân vẫn vừa thở hào hển vừa khẳng khái nói:

- Lão có nói thêm cũng bằng thừa thôi ! Vì cho đến tận lúc này, ta vẫn không nhìn thấy Tam Ma tử kiếm lệnh ra sao cả !

Nhấn títt đôi mày, lão phó giáo chủ nói có vẻ không tin:

- Phu nhân nói như thế làm sao lão phu tin được ? Lão phu đâu phải là trẻ lên ba !

Tam Ma tử kiếm lệnh không còn ở trên người bọn kia, nếu phu nhân không giữ thì còn ai vào đây ? Phu nhân có dám để lão phu khám xét trên người phu nhân không ?

Do được nghỉ tay đôi chút, Dư phu nhân vừa lấy lại phần nào sắc diện, chợt bưng bưng sắc giận lên khi nghe lão phó giáo chủ bảo thế ! Cử thanh đoản đao lên ngang ngực, Dư phu nhân vội nạt ngang:

- Họ Mộc kia ! Lão không được khinh mạn ta ! Vì bảo tồn danh tiết, ta không ngại việc liều mình đâu !

Đúng lúc đó, lúc mà hai bên đang giằng co, lão họ Mộc thì không dám truy bức mạnh tay e Dư phu nhân làm càn thì việc của lão kể như xôi hỏng bỏng không. Còn Dư phu nhân thì vẫn mơ hồ không hiểu tại sao lão họ Mộc cứ khẳng khẳng đề quyết thanh Tam Ma tử kiếm lệnh đang ở trong người phu nhân thì Dư Hải Bằng chợt hiểu ra ! Gã hốt hơ hốt hải chen vào:

- Tam Ma tử kiếm lệnh mà lão vừa nói có phải là một thanh đoản kiếm không ?

Hấp háy đôi mắt cú vọ, lão phó giáo chủ nhanh nhẹn hỏi:

- Là người đang giữ phải không, tiểu oa nhi ?

Vén ống quần lên, Dư Hải Bằng rút từ xà cạp ra một thanh đoản kiếm ! Hươu hươu trên không, Dư Hải Bằng cao giọng:

- Có phải lão muốn nói đến vật này không ?

Vừa chồm người tới như muốn đoạt lấy thanh đoản kiếm, lão phó giáo chủ U Minh Giáo vừa quát lên:

- Khôn hồn hãy trao ngay cho lão gia nào !

Cử động của lão khá đột ngột khiến cho Dư phu nhân và Dư Hải Bằng phải giật mình ! Do bản lãnh có thừa nên Dư phu nhân đã kịp thời khoa thanh đoản đao lên ngăn chặn lão họ Mộc lại. Còn Dư Hải Bằng thì một chút võ công cũng không có nên gã chỉ phản ứng theo bản năng, lùi lại thật nhanh, quên rằng sau lưng gã là một hẻm vực sâu hun hút !

Gã chỉ kịp tỉnh ngộ khi hai chân gã bị huyệt huyệt không đạp trúng vào đâu cả !

Toàn thân Dư Hải Bằng cứ rơi vun vút xuống hẻm vực, y như những tảng đá mà hôm nọ mẫu thân gã đã xô xuống vậy !

Bên tai gã ngoài tiếng gió rít veo veo nghe đến rợn người, gã còn nghe nhiều tiếng la thất thanh kêu với theo.

- Bằng nhi !

- Tiểu oa nhi ! Đưa kiếm lệnh đây... - A... - Phó giáo chủ ! Phó giáo chủ !

- Bằng nhi ! Bằng nhi !

Đối với Dư Hải Bằng thì gã cho rằng đây là những âm thanh của người sống mà gã được nghe lần cuối, chứ gã tin chắc rằng một khi đã rơi xuống thì gã không sao thoát được cái chết.

Điều bận tâm duy nhất vào lúc này của gã là gã đã khiến cho mẫu thân gã phải đau lòng khi gã chết đi ! Ngoài điều đó ra, gã vẫn tiếp tục tin rằng rồi đây mẫu thân gã sẽ tự lo liệu được ! Vì mẫu thân gã là người thuộc giới giang hồ, là người có võ công, không còn là một phụ nhân yếu đuối nữa.

Soạt... Soạt... Soạt !

Hàng loạt tiếng va quật quật vào người Dư Hải Bằng khiến độ rơi xuống của gã chậm hẳn lại ! Với bản năng của một người chuyên đào bới xác thú ở vùng núi non hiểm trở, Dư Hải Bằng đã thực hiện nhiều hành động mà gã không hề có chủ định !

Vung tay vung chân, hết nứu kéo lại đâm loạn thanh đoản kiếm vào bất kỳ chỗ nào gã đâm được, cuối cùng Dư Hải Bằng cũng treo được thân người trên sườn núi phẳng lì, còn chân thì tỳ hẳn vào một nhánh cây chỉ to bằng cổ tay đứa bé ! Nếu gã không đu bám người vào thanh đoản kiếm đang ngấp hơn nửa vào vách đá thì nhánh cây dưới chân gã sẽ không chịu nổi trọng lượng của gã và sẽ gãy ngay tức khắc !

Còn chưa kịp thở phào vì chí mạng hi hữu này thì Dư Hải Bằng lại nghe:

- Ào... Ào... Soạt... Soạt... Vút !

Một bóng người dù đã bầu vịu được một nhánh cây khá to bên trên đầu Dư Hải Bằng nhưng do sức rơi quá mạnh nên bóng người đó đã trĩu kéo luôn cả nhánh cây đó phải cong oằn xuống như cánh cung ! Cả người lẫn nhánh cây đó bị Oằn xuống, vượt qua chỗ Dư Hải Bằng đứng rồi lại bật ngược trở lên cao !

Gã thẳng thốt kêu lên:

- Mẫu thân !

Nhưng đến khi bóng người đó lao trở xuống một lần nữa thì Dư Hải Bằng mới biết rằng gã đã nghĩ không đúng ! Người đó không phải mẫu thân gã mà chính là lão phó giáo chủ, kẻ đã uy bức gã phải rơi xuống hẻm vực này !

Và do tiếng kêu của gã vừa rồi do rơi trở xuống lần thứ hai nên lão phó giáo chủ U Minh Giáo cũng nhìn thấy được gã đang treo lơ lửng ở đó !

- Tiểu oa nhi ! Người... Soạt... Soạt !

Vút !

Soạt... Vút ! Soạt ! Vút !

Lão phó giáo chủ chỉ kêu được đến chừng đó thì lão phải ngậm miệng lại, vì thân hình của lão sau khi rơi xuống hết đà oằn của nhánh cây lại bắn ngược trở lên bên trên !

Sau lại rơi trở xuống rồi bắn lên cao ! Được vài lượt như thế thì... Rắc ! Vù !

- Ối !

Bình !

Cái nhánh cây rốt cuộc đã không chịu nổi sức nặng trĩu xuống nhiều lần của thân hình lão, liền gãy ! Toàn thân của lão cùng nhánh cây va mạnh vào vách đá một cái !

Do nhánh cây tuy bị gãy nhưng chưa gãy rời, vẫn còn dính vào đấy một chút vỏ bên ngoài nên lão phó giáo chủ cùng nhánh cây liền treo lơ lửng trên không !

Lão cùng Dư Hải Bằng cùng chịu một nỗi khổ như nhau ! Dưới chân lão thì không có một vật gì để lão tì vào, hầu làm cho trọng lượng thân người lão nhẹ đi. Không làm cho nhánh cây nhẹ đi, một lúc nữa thôi sẽ rơi vù xuống đáy vực, đứt hẳn chỗ vỏ còn dính vào gốc.

Đỡ hơn lão, Dư Hải Bằng còn có chỗ tì chân, nhưng do nhánh cây mà lão đang đeo tòn teng lại nằm đè lên nhánh cây nơi Dư Hải Bằng đang tì chân nên không sớm thì muộn, khi nhánh cây của lão đứt rời ra và rơi xuống thì nhánh cây của gã cũng phải gãy thôi ! Bất quá, khi lão phó giáo chủ tan xác ở dưới đáy vực thì Dư Hải Bằng còn nấn ná được một thời gian. Sau đó, khi không chi trì nổi sự đeo bám vào thanh đoản kiếm thì vì mỗi tay, gã cũng cùng chung số phận với lão phó giáo chủ thôi !

Nghĩ cũng hay, kẻ đã uy bức Dư Hải Bằng rốt cuộc sẽ chết trước gã ! Gã phấn khích vì mối hận duy nhất của gã rồi cũng báo phục được !

Gã cười vang:

- Ha... Ha... Ha... ! Thế nào, Mộc lão gia ? Lão có thấy lễ công bằng của trời chưa ? Ta đã cứu lão, lão lại lấy oán báo ân ! Bây giờ lão hại ta, nhưng ta chưa chết thì lão lại chết trước !

Cái nhánh cây của lão chợt rung động, gã họ Dư biết rằng lão phó giáo chủ hoặc đang chòi đạp tìm vị trí để đặt chân, hoặc đang tìm cách leo lên chỗ của gã, do lão nghĩ chỗ của gã có lẽ vững chắc và an toàn hơn

vị thế của lão lúc bấy giờ ! Nhưng dù là vì nguyên cớ nào cũng vậy, sự động cựa của lão đã tác động lên nhánh cây nhỏ mà gã đang đặt nhẹ chân, làm cho nhánh cây nhỏ cứ muốn cong oằn trở xuống !

Gã lớn tiếng đề tỉnh:

- Này ! Lão có chịu ở yên không ! Nhánh cây của lão chỉ còn dính một chút vỏ thôi, nếu lão cử động mạnh thì nó sẽ đứt lìa ra đó !

Lời đề tỉnh của gã quả nhiên đã làm cho lão phó giáo chủ phải sợ. Lão bèn thôi không động đậy nữa ! Lão ngược mặt nhìn lên bên trên, nơi Dư Hải Bằng đang đứng chỉ cách lão hơn một tầm tay với !

Lão lên tiếng hỏi:

- Tiểu oa nhi ! Người đang bám vào chỗ nào vậy ?

Bật cười thích thú, Dư Hải Bằng đáp:

- Là Tam Ma tử kiếm lệnh đó mà ! Lão không nhận ra sao ?

Lão vẫn kinh nghi:

- Thảo nào người vẫn còn sống ! Nhưng người đã có chỗ đặt chân rồi, vậy tại sao lại còn đeo bám mãi vào đó vậy ?

- Hừ ! Lão không nhìn thấy chỗ ta đặt chân là mong manh sao ? Ta còn không dám tì hẵn vào đó nữa là !

- Vậy tại sao người không đề khí và leo lên bên trên đi ?

Gã họ Dư tỏ ra ngơ ngác:

- Đề khí gì ? Làm sao ta leo lên được ?

- Người thật sự không biết võ công ư ?

Gã đỏ mặt, không hiểu vì giận hay vì thẹn, gã đáp:

- Hừ ! Nếu mẫu thân ta chịu dạy võ công cho ta thì làm sao ta lại gặp phải cảnh ngộ này chứ ?

- Thế à !

Im bất một lúc, lão phó giáo chủ lại lên tiếng hỏi gã:

- Người muốn thoát được hiểm cảnh này không ?

Gã không đáp mà chỉ hỏi ngược lại:

- Làm sao thoát được chứ ?

- Người khom người xuống kéo ta lên ! Sau đó... - Sau đó thì sao ?

- Tam Ma tử kiếm lệnh là lợi khí thần vật của Vô Cực Tái lão quân ! Ta sẽ dùng nó để leo lên bên trên miêng vực và kéo người cùng lên với ta.

Gã hừ mũi một cái:

- Nếu lão không chịu kéo ta lên thì ta làm gì được lão đây ?

Lão phó giáo chủ cả quyết:

- Đối với ta, ta chỉ cần Tam Ma tử kiếm lệnh mà thôi ! Đâu có lợi ích gì khiến ta phải hạ thủ người ?

- Tại sao lão cần Tam Ma tử kiếm lệnh đến nỗi phải bán mạng như thế ?

- Thế mẫu thân người không có nói gì cho người biết sao ?

- Hừ ! Đem cứu lão, ta đã nhặt được vật này ! Đến mẫu thân ta còn không biết thì lấy gì mẫu thân ta giải thích cho ta nghe ?

- Được rồi ! Người hãy kéo ta lên trước đã, sau đó ta sẽ giải thích cho người nghe !

- Không được !
- Sao lại không được ?
- Mẫu thân ta có nói lão là kẻ cùng hung cực ác, ta thấy khó mà tin ở lão lắm !

Lão hãy nói trước đi !

- Nhưng ta không thể kéo dài tình trạng như thế này được nữa đâu !

Lộ vẻ khả nghi, Dư Hải Bằng hỏi ướm lão:

- Sao lão không đề khí lên như lúc này lão bảo ta đó ?

Ở bên dưới có tiếng nghiêng răng trèo trẹo.

Sau đó là thanh âm của lão phó giáo chủ nói vọng lên:

- Hừm ! Nghe đây tiểu tử ! Vì trước đây năm mươi năm, Vô Cực Tái lão quân đã bằng tuyệt thế thần công, thu phục được Tam Ma và giam vào Hắc Tử Lâm... - Hắc Tử Lâm ở đâu ?

Đột nhiên Dư Hải Bằng hỏi xen vào làm cho lão phó giáo chủ tức giận:

- Người có còn muốn nghe ta nói nữa không vậy, tiểu oa nhi ?

Cười hì hì, gã đáp:

- Được rồi ! Lão nói tiếp đi !

Tuy nhiên lão phó giáo chủ trước khi thuật tiếp cũng đã đáp lại lời gã:

- Hắc Tử Lâm ở phía bắc Hán Dương thành ! Lúc đó, khi đã thu phục Tam Ma và giam giữ ở Hắc Tử Lâm xong, Vô Cực Tái lão quân còn nói với Tam Ma:

sau này sẽ có người xuất hiện và giải cứu Tam Ma ! Lúc đó, Tam Ma phải thuận phục nhân vật đó, vì nhân vật đó sẽ cầm giữ Tam Ma tử kiếm lệnh ở trên tay !

- Võ công của Tam Ma ra sao ?
- Hừ ! Vô tiền khoáng hậu, cái thế vô song !
- So với Vô Cực Tái lão quân thì thế nào ?
- Một chọi ba, Vô Cực Tái lão quân không phải là đối thủ của Tam Ma !
- Vậy tại sao Tam Ma lại bị Vô Cực Tái lão quân thu phục ?
- Hừ ! Mạnh dùng sức, yếu dùng chước ! Trước khi giao đấu, Vô Cực Tái lão quân đã dẫn dụ Tam Ma vào Hắc Tử Lâm rồi ! Mà bên trong Hắc Tử Lâm thì Vô Cực Tái lão quân đã bố trí sẵn thượng cổ tuyệt kỳ trận ! Vậy Tam Ma sao lại không bị thu phục !

Dư Hải Bằng vẫn không chịu thôi ! Gã tiếp tục hỏi:

- Lão có nói đến Hắc Tử Lâm Bí Đồi, đó là vật gì vậy ?

Tức thì ngay sau câu hỏi của Dư Hải Bằng, nhánh cây của lão phó giáo chủ chợt rung động lên một cái ! Kế đó là thanh âm bực tức của lão phát ra:

- Người đã hỏi đến Tam Ma tử kiếm lệnh và ta đã giải thích xong ! Nếu người không chịu kéo ta lên thì ta sẽ lay động mệnh đó ! Dù ta có rơi xuống vực và tan xác thì người cũng phải rơi xuống theo ta thôi ! Người có muốn ta làm thử không ?

Dư Hải Bằng lập tức hoảng sợ nói:

- Đừng ! Đừng làm thế ! Để ta thử tìm cách kéo lão lên mà !

Nói xong, Dư Hải Bằng đánh liều ! Gã lơ tay dần ra và từ từ lúc càng mạnh hơn vào nhánh cây nhỏ dưới chân gã !

Lão phó giáo chủ cũng hồi hộp không kém khi đưa mắt nhìn lên và trông thấy nhánh cây nhỏ đó bây giờ đang cong dần xuống mãi !

Cả hai cùng cảm thấy nhẹ nhõm khi nhận ra nhánh cây nhỏ đó cong thì có cong nhưng chưa thể gãy ngay được !

Nhưng khi Dư Hải Bằng tựa lưng vào vách đá núi định trượt dần xuống với hai chân vẫn đứng trên nhánh cây thì lão phó giáo chủ chợt kêu lên:

- Ngốc tử ! Nhánh cây đó không chịu đựng được lâu đâu ! Tại sao ngươi không rút Tam Ma tử kiếm lệnh ra và cắm vào một chỗ khác thấp hơn ?

“Lão nói không sai tí nào !” Dư Hải Bằng thầm phục sự ứng biến của lão, bèn làm theo sự chỉ bảo của lão !

Nghĩa là Dư Hải Bằng đã rút Tam Ma tử kiếm lệnh ra và cắm vào một chỗ ngang thắt lưng của gã ! Sau đó, gã dùng tay tả bám vào đốc kiếm, hai chân vẫn tì trên nhánh cây theo tư thế ngồi xổm nhưng trọng lượng đã nhẹ bớt đi phần nào, còn tay hữu thì Dư Hải Bằng đưa dần xuống phía dưới ! Gã cố khom dần xuống, hi vọng với tới cánh tay hữu của lão phó giáo chủ đang cố vươn cao lên.

Khi hai cánh tay của đôi bên sắp chạm vào nhau, chỉ cần Dư Hải Bằng gắng sức thêm một chút nữa thì gã lại rút tay về !

Lão phó giáo chủ giận sôi lên:

- Ngươi làm cái trò gì vậy, tiểu oa nhi ?

Gã lắc đầu, đáp khê:

- Ta không cố được nữa ! Lão hãy chờ ta dời thanh đoản kiếm xuống một đoạn nữa vậy !

Gã nó xong liền thực hiện ngay ý định !

Một phen nữa khiến cả hai phải lo ngại sợ nhánh cây không chịu nổi sẽ gãy rời ra !

Thế nhưng, do Dư Hải Bằng đã ước lượng được sức chịu đựng của nhánh cây nên gã mới có hành động đó ! Gã đang có ý đồ riêng của gã.

Gã giả vờ kiếm chuyện hỏi băng quơ:

- Tại sao Tam Ma phải thần phục kẻ nắm giữ Tam Ma tử kiếm lệnh ?

Cũng do là tình cờ nên lão phó giáo chủ đã nhanh nhẩu giải thích:

- Vì trên Tam Ma tử kiếm lệnh có khắc lại tiêu kỳ của Tam Ma, biểu thị cho lời đã hứa của Tam Ma đối với nhân vật cầm giữ kiếm lệnh !

Gã liền tỏ ra nghi hoặc:

- Thế nhờ Tam Ma sau khi thoát được Hắc Tử Lâm rồi lại không giữ lời thì sao ?

Lão phó giáo chủ liền tỏ ra căm tức:

- Hừ ! Dù là ai đi nữa, đã là nhân vật giang hồ thì phải luôn coi trọng chữ tín !

Huống hồ gì Tam Ma là bậc đại cao thủ, đại kỳ nhân ! Họ không thể bội tín được !

- Sao lạ vậy ? Đã là Ma mà còn xem trọng chữ tín được sao ?

- Tại vì ngươi không là nhân vật thuộc giới giang hồ nên ngươi mới nói như thế !

- Còn lão ? Liệu lão có chịu giữ chữ tín không ?

- Sao lại không ?

Lòng mừng khắp khởi, gã bèn vươn người trở xuống lần thứ hai ! Và lần này gã đã nắm được bàn tay hữu của lão phó giáo chủ họ Mộc !

Gã phập phồng lo ngại khi lên tiếng căn dặn:

- Lão hãy từ từ thôi ! Không khép chúng ta sẽ rơi xuống đáy vực mất !

Nhưng do gã không có võ công nên gã không sao đánh giá được năng lực của người luyện võ ! Nhất là người gã đang định kéo lên lại là một vị phó giáo chủ của U Minh Giáo danh lừng thiên hạ !

Vừa nắm chặt được hữu thủ của gã thì lão phó giáo chủ đã bằng thân pháp thượng thặng tót người lên bên trên ngay tức khắc !

Rồi không hiểu do hữu ý hay vô tình mà thân hình của lão khi đã an thân được trên nhánh cây nhỏ thì Dư Hải Bằng lại bị xô bắn ra khỏi vị trí cũ !

Hốt hoảng, Dư Hải Bằng kịp quờ tay và nắm được vào nhánh cây của lão phó giáo chủ lúc nãy !

Phản khách vi chủ ! Bấy giờ thì lão phó giáo chủ chễm chệ bên trên còn đối ngược lại thì gã họ Dư lại tòn teng vào nhánh cây bên dưới ! Cả hai đã đổi chỗ cho nhau !

- Mau ! Lão mau kéo ta lên nào !

Trước tiếng kêu cấp bách của Dư Hải Bằng, lão phó giáo chủ chỉ chép miệng đáp:

- Thì người cũng phải cho ta nghỉ một lúc chứ ! Người không biết là ta đã mệt mỏi lắm rồi sao ?

Trong lúc chờ cho lão phó giáo chủ phục hồi lại sức lực, gã họ Dư mơ hồ nhớ lại diễn biến vừa xảy ra cho gã ! Thoạt tiên, vừa nắm được tay lão thì gã liền nghe như có một luồng sóng động lan truyền khắp người gã ! Luồng sóng đó đã làm cho gã phải rung mình và buông rời cánh tay ta đang nắm giữ Tam Ma tử kiếm lệnh ra và gã đã bị đẩy bật ra khỏi vị trí của gã !

“Đó là hiện tượng gì vậy ? Có phải là võ công gì đó không ? Bằng không thì tại sao ta phải buông tay giữ đoản kiếm để phải rơi xuống như thế này ?” Khác với gã là kẻ không biết võ công, đối với bất kỳ một nhân vật giang hồ nào cũng vậy, chỉ cần một điểm tựa nhỏ thôi là họ có thể đứng trụ được hoặc để đề khí dùng thuật phi hành để lao đến một phương vị khác một cách dễ dàng ! Lão phó giáo chủ cũng thế !

Do đang có sự ngờ vực trong lòng nên gã Dư Hải Bằng nhất mực để tâm dò xét từng cử động của lão ! Và quả nhiên gã đã biết được tà ý của lão khi lão thoảng có một cử động rất nhanh mà nếu gã không để tâm thì sẽ không tài nào phát hiện được !

Rút soạt Tam Ma tử kiếm lệnh ra khỏi vách đá, lia ngang một cái ! Chỉ cần bao nhiêu đó thôi là cả nhánh cây lẫn Dư Hải Bằng liền rơi ào xuống vực thăm !

- Lão... Rất !

Soạt !

Vù... Vù... Phập !

Phì... Phì... Tiếng kêu uất nghẹn của Dư Hải Bằng liền bị tiếng nhánh cây rời gãy và hàng loạt tiết động khác che lấp !

Đến khi hoàn hồn lại, lúc Dư Hải Bằng nhận ra gã vẫn đang tiếp tục treo lủng lẳng trên sườn vách núi thì gã mới biết rằng gã vẫn còn sống, gã chưa rơi hẳn xuống đáy vực sâu hun hút !

Cả nhánh cây và gã do rậm rạp dềnh dàng nên đã mắc vào một kẹt đá khá nhỏ giữa hai khối đá đột nhiên nhô ra giữa vách núi phẳng lì và dựng đứng !

Cũng qua khe hở đó, gã đã nhìn thấy sự báo ứng nhãn tiền của hạng người ác tâm là lão phó giáo chủ U Minh Giáo họ Mộc !

Lão khi dùng Tam Ma tử kiếm lệnh sắc bén tiện đứt nhánh cây nhỏ nơi lão đang đặt chân, nên đã khiến cho nhánh cây nhỏ đó phải gãy rời ra !

Sự biến xảy ra khá đột ngột khi toàn thân lão không còn chỗ để dựa, lão phó giáo chủ và Tam Ma tử kiếm lệnh còn nắm trong tay lão cùng rơi ào xuống phía dưới !

Tiếng kêu thật ngọt và tiếng thở phì phì là của lão ác ma khi lão đã kịp đâm ngập Tam Ma tử kiếm lệnh vào đá và lão đã vọt bắn người lên bên trên đứng một chân vào chỗ dốc kiếm còn nhô ra ! Còn hai tay lão và toàn thân lão thì dựa hẳn vào vách núi chờ cho thần tình được trấn tĩnh lại !

Chỗ lão đặt chân lên dốc kiếm nằm phía trên hai khối đá nhỏ không xa, nhưng do có hai khối đá nhô ra che mất thị tuyến của lão nên lão không biết rằng Dư Hải Bằng vẫn còn sống, vẫn đang treo lủng lẳng dưới nhánh cây đang mắc kẹt vào giữa hai khối đá đó !

Còn lão, hai tay thì không chỗ bám víu, đứng thì đứng có một chân nên lão chốc chốc lại phải đổi chân ! Mỗi lần đổi chân như thế, lão phải nhún người một cái rồi lẹ làng đặt chân nọ vào vị thế của chân kia ! Bây giờ dù lão có muốn rút thanh Tam Ma tử kiếm lệnh ra lão cũng không biết phải thực hiện bằng biện pháp nào nữa ! Lão chỉ rút được kiếm lệnh khi lão tìm được một điểm tựa khác để đặt chân !

Và cuối cùng, lão cũng cúi đầu nhìn xuống và nhìn thấy phần nhô ra của hai khối đá ! Đúng lúc lão định phóng người xuống hai khối đá nhô ra đó thì thanh Tam Ma tử kiếm lệnh phần thì quá sắc bén, phần thì do lão đã nhiều lần đổi chân, mà mỗi một lượt như thế, ít nhiều cũng tác động đến thanh Tam Ma tử kiếm lệnh, khiến cho thanh Tam Ma tử kiếm lệnh khoét rộng thêm chỗ lão đã cắm phập vào vách đá ! Thanh Tam Ma tử kiếm lệnh lỏng ra dần dưới sức nặng đè lên của lão rồi tuột hẳn ra !

Vù !

Keng !

Soạt !

Thân hình lão và thanh Tam Ma tử kiếm lệnh cũng rơi xuống, trước khi lão kịp nhảy xuống hai khối đá nhô ra ! Nhưng do lão đã nhìn thấy phần nhô ra nên lão còn kịp bầu mạnh hai tay vào đó ! Thân hình của lão một lần nữa lại treo lủng lẳng. Hai chân lão liên tục chồi đập khi bất ngờ lão phát hiện ra ở dưới hai khối đá nhô ra đó có một nhánh cây khá rậm rạp và lão không hề biết rằng dưới nhánh cây đó lại có Dư Hải Bằng đang đeo bám vào.

Phần thì chán ghét lão đã hai lần mưu hại mình, phần thì sau mấy lượt đập chân, lão suýt nữa đã đập phải đầu Dư Hải Bằng, nên Dư Hải Bằng bèn vươn tay ra nắm ngay cổ chân lão và lôi mạnh xuống.

- A... A... A... Dư Hải Bằng tuy không có bao nhiêu sức lực nhưng hành vi đó lại xảy ra vào lúc lão phó giáo chủ không ngờ nhất, khiến cho lão phải rời tay khỏi phần đá nhô ra và rơi luôn xuống đáy vực.

Dư Hải Bằng nhắm tít mắt lại vì sợ hãi khi tiếng kêu thất thanh của lão cứ vang vọng mãi không thôi.

Một lúc sau, khi thấy tiếng kêu của lão phó giáo chủ đã ngưng được một lúc lâu, Dư Hải Bằng bèn đánh liều đu người lên nhánh cây và leo lên bên trên.

Tận dụng sức lực chỉ có ở hai cánh tay thôi, nên phải vất vả lắm Dư Hải Bằng mới trèo lên được hai khối đá nhô ra đó.

Cầm lấy thanh Tam Ma tử kiếm lệnh trên tay, Dư Hải Bằng ngao ngán trước tình thế sống dở chết dở của gã vào lúc này. Trên không đọng trời, dưới không chạm đất.

Nếu gã không tìm cách thoát được hiểm cảnh này thì gã rồi cũng phải chết khô ở đây thôi.

Ngẫm nghĩ một lúc, gã bèn đánh cuộc với số phận. Gã đã nghĩ được cách để thoát lên bên trên miệng vực theo lời gợi ý lúc nãy của lão phó giáo chủ xấu số, chắc bây giờ đã chết.

Gã do có chỗ đặt chân vững chãi nên gã bèn dùng Tam Ma tử kiếm lệnh khoét sâu vào vách đá thành nhiều hốc vuông vắn mỗi bề rộng ba tấc, đủ để gã đặt lọt bàn chân vào. Gã khoét thành hai hàng, bắt đầu từ ngay thắt lưng của gã.

Hai chỗ để đặt chân, một chỗ để bám tay tả vào, gã đu như con thạch sùng bám vào vách núi, dùng Tam Ma tử kiếm lệnh khoét một hốc thứ tư. Rồi với tay sang bên tả khoét thêm một hốc thứ năm cao hơn hốc thứ tư một chút. Sau đó, gã với tay tả lên bám vào hốc thứ tư, đu chân tả lên hốc thứ ba là hốc trước đó gã đã đặt tay tả. Nghiêng người dón vào bên tả, gã rút tay hữu lên rồi đặt chân hữu vào hốc đó. Xong được một lượt đầu, gã liền dùng Tam Ma tử kiếm lệnh khoét thêm hai hốc khác. Cũng cung cách như lần mới

rồi, gã đặt chân được ở hai hốc đá thứ năm và thứ sáu. Tính ra cứ mỗi lượt như thế, gã đã tiến được lên bên trên một khoảng là ba thước. Mười lần là ba trượng.

Một trăm lần là ba mươi trượng.

Không đến trăm lần thì trời đã tối hẳn. Gã khẩn thăm, mong sao cho ở bên trên đừng có vụ tuyết lở nào xảy ra. Bằng không, phần thì gã đang đói khát mệt mỏi, phần thì tuyết rơi xuống nặng nề, gã cũng phải buông tay và rơi vào đáy vực thôi.

Có lẽ số người ở bên trên miệng vực, luôn cả mẫu thân gã cũng không ai ngờ rằng gã và lão phó giáo chủ đã gặp may một cách bất ngờ và vẫn còn sống. Nếu không kể đến lần rơi sau do gã tác động, nên lão phó giáo chủ mới chết(?) Nếu từ bên trên không có bất kỳ vật gì rơi xuống cuốn theo hàng đồng tuyết, do đó, Dư Hải Bằng không cần biết gã phải leo lên một độ cao là bao nhiêu, gã chỉ biết cật lực vừa khoét vào đá vừa leo lên. Suốt một đêm dài cho đến rạng sáng thì gã đã lên đến miệng vực.

Lên đến chỗ an toàn, đầu tiên là gã đã định nghỉ một lúc cho lại sức. Nhưng sau đó, khi mắt gã chạm vào hai thi thể đã khô cứng trên miệng vực, cạnh đó là một cánh tay tả của mẫu thân gã mà gã đã thân quen từ lâu. Gã nhất mực kinh hoàng, chạy nhanh như bị ma đuổi và đi tìm mẫu thân gã.

Vậy là sau khi gã vô tình rơi xuống vực trước sự truy bức của lão phó giáo chủ, thì ở tại đây cuộc chiến vẫn tiếp tục xảy ra. Và mẫu thân gã tuy đã giết được hai tên giáo đồ U Minh Giáo nhưng phải đổi lại việc bị đứt mất một cánh tay.

Mẫu tử thâm tình, gã vì lo lắng cho mẫu thân nên đã chạy bán mạng theo đường từ hậu động ra phía trước.

Gã không tìm thấy bóng dáng của mẫu thân gã đâu cả. Gã lúng túng không biết phải đi về đâu để tìm lại được mẫu thân.

“Rơi xuống vực thì không có, vậy mẫu thân sau khi rời đây thì đi đâu ? Nhưng quả là vô lý khi ta nghĩ mẫu thân chịu rời đây ngay, khi mà mẫu thân còn chưa rõ ta chết sống ra sao ? À...” Gã chợt tỉnh ngộ và nghĩ đến một động khẩu khác nằm gần miệng vực sâu, là nơi gã và mẫu thân đã ẩn náu cả ba ngày trời trước đó.

Gã lại hốt tốc chạy theo đường hậu động về phía sau.

Khi đến chỗ miệng vực, gã ngược mắt nhìn lên bên trên và liền phát hiện ra có một thân người nằm chết cứng bên trên tảng đá lớn và còn đang buông thõng hai chân xuống.

“Là nam nhân, không phải mẫu thân.” Gã hoàn hồn sau khi nhận ra đôi chân đó to lớn và thô kệch, không phải là chân của nữ nhân.

Cũng theo biện pháp gã đã trèo lên khỏi vực sâu, Dư Hải Bằng lại dùng Tam Ma tử kiếm lệnh để leo lên trên tảng đá lớn có độ cao hơn ba trượng.

Ở bên trên không phải chỉ có một mà có đến ba thi thể đều là bọn giáo đồ U Minh Giáo.

Gã phải len lên một tảng đá nữa cao hơn thì mới đến được chỗ động khẩu.

Và lần này, ngoài hai thi thể của bọn giáo đồ U Minh Giáo, gã đã nhìn thấy di hài của mẫu thân gã. Mẫu thân gã tuy đã chết nhưng khóe miệng còn ẩn ước một nụ cười mãn nguyện, trong khi ở tay hữu mẫu thân gã vẫn còn nắm chặt thanh đoản đao của gã.

Nhớ lại những gì mẫu thân gã đã nói vào những lúc sau này thì gã biết rằng mẫu thân gã đã phần nào mãn nguyện khi đã báo được thù, rửa được hận cho gã, cho phụ thân gã và cho chính bản thân mẫu thân gã trước khi mẫu thân gã về nơi chín suối hiệp vậy đoàn tụ cùng phụ thân gã.

Ôm chầm lấy thân hình giá lạnh của mẫu thân, gã không sao khóc được. Sự đau lòng trước cảnh tử biệt ai mà không có, nhất là khi người thân cận duy nhất không còn nữa. Nhưng đối với Dư Hải Bằng, niềm căm hận lại còn lớn hơn sự đau lòng nhiều.

“Bọn ác tặc đáng giận, chỉ còn ngày một ngày hai nữa là mẫu tử ta đã được sống nốt chuỗi ngày êm ả thanh thoi. Hừ ! Chỉ vì lòng nhân không đúng chỗ của ta mà giờ đây ta và mẫu thân âm dương cách trở. Đáng hận ! Đáng hận thật ! Dư Hải Bằng ! Bây giờ mi phải làm gì đây ? Làm gì đây ?” Những muốn thét lên cho thấu tận trời xanh, những muốn đủ dũng lực để đập bằng mọi các ác. Dư Hải Bằng ghì thân mình vào

tầm thân lạnh giá của mẫu thân. Gã ghì chặt đến độ thanh đoản đao trên tay mẫu thân gã đã cứa vào mặt gã một vết nằm ngang trán.

- Máu ! Máu ! Nợ máu phải trả bằng máu. Máu của bọn chúng phải đổ ra thì họ Dư ta mới trút được cơn hận !

Bao nhiêu cảm phần tức uất đều được Dư Hải Bằng dồn cả vào tiếng kêu thét này, tiếng kêu đòi trả mạng cho mẫu thân gã, cho phụ thân gã, cho Uyên Ương song kiếm Dư Đại Hải phụ phụ.

- Tiểu tử ! Người đòi giết ai thế ?

3. Kinh Biên Thiên Sơn Mất Mẫu Thân-ngỡ Rằng Đã Chết Gặp Kỳ Nhân

Chấn động và sợ hãi đến cực độ, Dư Hải Bằng ôm xốc thi hài mẫu thân lên và nhảy thật nhanh vào động khẩu khi gã nghe có tiếng nói âm trầm từ phía sau vọng đến.

Vút !

Như bóng u linh, hay nói đúng hơn là Dư Hải Bằng cho đây là ma quỷ hiện hình khi gã đột nhiên nhận ra có bóng người xuất hiện ngay trước mặt gã. Nhanh đến độ gã không kịp lao người vào động khẩu.

Gã phải cố lắm mới không va người gã vào bóng nhân ảnh kia.

Dừng chân lại được rồi, theo bản năng tự nhiên, Dư Hải Bằng quay đầu nhìn lại phía sau. Nào có bóng người nào ở phía sau đâu. Điều này có nghĩa là người đang đứng trước mặt gã cũng chính là người vừa lên tiếng hỏi gã khi nãy.

Nếu gã chưa từng nghe nói đến võ công là gì, chưa từng mục kích thân pháp phi phàm của mẫu thân gã và của lão phó giáo chủ họ Mộc thì có lẽ gã đã ù té chạy trước hiện trạng này. Bởi gã sẽ cho đây là hồn ma bóng quế nên mới có thể chỉ trong chớp mắt đã từ phía sau lao vọt ra phía trước, chặn ngang đường bỏ chạy của gã như thế.

Gã gương đôi mắt nửa oán hận và nửa kinh sợ nhìn vào bóng người đứng phía trước gã. Là một lão già đầu bù tóc rối, y phục chẳng những phong phanh mà lại còn vá đụp, không biết bao nhiêu mảnh mà nói. Đã thế, lão còn đứng không yên, hết nghiêng bên này đến ngã bên kia.

Bình thường ra có lẽ Dư Hải Bằng sẽ cho đây là một lão già ăn xin như bao người ăn xin khác mà gã thường thấy ở trấn Thiên Đầu Sơn. Bọn ăn xin thường là thế cả. Xin của bố thí được đồng nào, thì đổi thành rượu đồng ấy. Hoặc giả, chỉ cần dùng phần cơm thừa canh cặn của khách cũng đủ say lúy túy càn khôn rồi.

Và nếu như những lần trước đó thì Dư Hải Bằng rất dễ dàng có hảo cảm với bọn ăn xin. Còn bây giờ thì không. Gã đã biết lão ăn xin này biết võ công và phải là cao thâm lắm nên mới dám xuất hiện ở đây vào lúc này với bộ y phục phong phanh hở cả da thịt ra như thế. Và một khi đã biết là vậy, Dư Hải Bằng liền phát sanh lòng ác cảm đối với lão ăn xin.

Lão xuất hiện ở đây vào lúc này có khác gì lão đang nhắm nhắm vào Tam Ma tử kiếm lệnh ? Đâu có khác gì lão cùng chung một mục đích với bọn U Minh Giáo ? Đâu có khác gì lão muốn, hoặc giả lão đã có phần vào việc sát hại mẫu thân gã ?

- Người làm gì mà nhìn ta kỳ thế ? Người thuộc môn phái nào ? Còn ai đang ở trong tay người vậy ?

Lão ăn xin vẫn lắc lư thân người khi lên tiếng lục vấn Dư Hải Bằng một lúc những ba câu hỏi.

Ánh mắt như tóe lửa, gã rít lên:

- Việc gì lão phải giả ngô chứ ? Nói đi, vì nguyên nhân gì lão tìm đến đây ? Lão đã sát hại mẫu thân ta mà lão còn hỏi sao ?

Thân hình hết lắc lư, lão ăn xin “úy” lên một tiếng lớn:

- Úy ! Đừng nói chơi chứ tiểu tử. Người đừng có gán tội sát nhân cho lão khất cái này nha. Thiên địa quỷ thần ơi ! Khi không khi không Túy Cái này lại bị mang vạ tày trời kia.

Lão ăn xin sưng sốt trông rất là thật, cứ y như là lão đang bị kẻ khác vu oan cho lão về những việc lão không hề làm vậy. Nhưng đối với Dư Hải Bằng, Thiên Sơn vốn là chốn không người lai vãng, thì bây giờ hể bất kỳ ai xuất hiện ở đây đều có phần dính líu đến cái chết oan uổng của mẫu thân gã cả. Do đó, gã cứ nghiêng rằng:

- Được rồi ! Lão muốn nói gì mặc lão, ta quyết không buông tha lão đâu ! Hừ !

Nếu lão sợ thì lão cứ giết ta đi.

- Giết người ? Việc gì ta phải giết người chứ ?

- Vậy thì tại sao lão lại xuất hiện và ngăn lối ta đi ?

Vút !

Gã chưa kịp chớp mắt thì lão ăn xin đã đứng dịch sang một bên có đến nửa trượng. Nhìn lão ăn xin biểu diễn thân thủ bất phàm đó, Dư Hải Bằng thầm ước ao được như lão và đồng thời gã cũng thầm nhủ rằng gã phải nín nhịn một phen nếu gã muốn còn cơ hội báo thù cho song thân.

Gã chậm chạp đi luôn vào bên trong động khẩu, nhẹ nhàng đặt thi hai mẫu thân nằm xuống nền động. Sau đó, gã gỡ tay mẫu thân lấy lại thanh đoản đao. Gã dùng đoản đao để đào một mộ huyết.

Thanh đoản đao tuy sắc bén nhưng làm sao so bì được thanh Tam Ma tử kiếm lệnh. Nhưng gã biết rằng vào lúc này gã không được để lộ thanh Tam Ma tử kiếm lệnh ra, trừ phi gã muốn chết thì khác. Tuy vậy, do chuyên nghề đào bới xác thú nên gã vẫn không cảm thấy khó khăn khi dùng đoản đao tầm thường đào một huyết mộ giữa nền động dày đặc những đá và đá chen nhau.

- Người không biết võ công sao, tiểu tử ?

Lúc gã khom người đặt thi thể mẫu thân vào lòng huyết mộ thì lão ăn xin đó vẫn đứng ngay động khẩu quan sát hành vi của gã, đã lên tiếng hỏi như thế.

Gã hừ lạnh:

- Lão thấy hối tiếc vì đã buông tha ta rồi sao ? Nếu bây giờ lão giết ta thì cũng không muộn lắm đâu !

Gã nói xong câu này liền ngồi im chờ lão ăn xin vẫy tay tạo ra một luồng kinh phong quái quỷ như bất kỳ nhân vật võ lâm nào cũng làm được, để giết gã và xô gã vào lòng huyết mộ cùng với mẫu thân gã.

- Tiểu tử ! Túy Cái này phạm làm việc gì cũng quang minh chính đại. Ta không việc gì phải sợ người nếu quả thật là ta đã sát hại mẫu thân người. Người chớ đổ oan cho ta.

Nhếch mép cười khinh bỉ, Dư Hải Bằng vẫn mặc nhiên không tin lời lão ăn xin thanh minh. Gã bước ra khỏi động khẩu mà không hề nhìn vào lão khi bước ngang chỗ lão đứng. Gã theo dấu khoét cũ trên hai tảng đá lớn và leo xuống bên dưới trước ánh mắt ngỡ ngàng của lão ăn xin.

Gã đến bên miệng vực, gã nhặt lấy cánh tay tả của mẫu thân gã nằm trotrơi bên cạnh hai thi thể của bọn giáo đồ U Minh Giáo. Gã lại leo lên bên trên và bước vào động khẩu.

Lúc gã tìm cách đặt cánh tay tả vào đúng vị trí mẫu thân gã thì gã tình cờ chạm phải một bọc vải được cột chặt bên trong thắt lưng của mẫu thân gã. Gã cũng do hiếu kỳ nên đã lấy bọc vải đó ra cầm trên tay.

Cũng là do tình cờ, bọc vải trên tay gã chợt xổ tung ra và một quyển kinh mỏng rơi khỏi bọc vải nằm hờ hênh trên nền động.

- Úy ! Uyên Ương kiếm phổ ! Tiểu tử ! Mẫu thân người là Tô Phi Yến, là Uyên Ương song kiếm sao ?

Ngoảng đầu nhìn lại lão ăn xin, Dư Hải Bằng vừa nhặt lấy Uyên Ương kiếm phổ cho vào bọc áo, vừa chăm chọc lão:

- Lão không biết thật hay lão giả vờ ? Hừ !

Tròn mắt như lục lạc, lão ăn xin cũng hừ lại một tiếng:

- Hừ ! Người vẫn cho Túy Cái ta đã giết mẫu thân người à ?

Gã cười lạnh không đáp lấy một lời. Thái độ điềm nhiên của gã khi gã lấp mộ huyết cho mẫu thân đã làm cho lão ăn xin phải điên tiết lên:

- Tiểu tử kia ! Uyên Ương kiếm pháp không đủ để dọa nạt Túy Cái ta đâu. Nếu ngươi vẫn cho ta là thù nhân của ngươi thì tùy ngươi đó. Liệu ngươi làm gì được ta nào !

Hừ !

Vút !

Chỉ một cái chớp động, lão ăn xin đã bay biến đâu mất không còn thấy tăm dạng đâu cả.

Đến lúc đó, lúc chỉ còn mỗi một mình Dư Hải Bằng bên mộ huyết mẫu thân đã đắp xong, gã mới râm rức khóc lên:

- Mẫu thân ơi ! Bọn họ đã giết hại mẫu thân lại còn khinh chê võ học của chúng ta nữa. Như thế này thì hài nhi làm sao chịu nổi. Hài nhi không thể nào tuân nghe lời trăng trối của phụ thân được đâu. Mẫu thân ơi, phụ thân ơi ! Hài nhi đành cam chịu tiếng bất hiếu, chứ hài nhi không thể nào chịu để bọn họ khinh chê võ học của chúng ta. Tha thứ cho hài nhi. Song thân hãy tha thứ cho kẻ bất hiếu tử là hài nhi.

Gã vừa khóc vừa bái lạy trước mộ huyết mẫu thân, đoạn gã khập khễnh bước ra khỏi động khẩu.

Nhìn trời chiều lại kéo xuống Thiên Sơn, gã chất lười và bước đi nhanh như bỏ chạy.

oOo Gần một trăm ngày sau tấn thảm kịch. Dư Hải Bằng vẫn với bộ y phục cố hữu bằng da thú, vẫn với thanh đoản đao giắt chéo vào thắt lưng như độ nào và vẫn vài bộ da thú còn tươi nằm trên vai đã xuất hiện ở trấn Thiên Đầu Sơn.

Gã không tin vào những gì gã đang nhìn thấy. Trấn Thiên Đầu Sơn bây giờ vắng lặng thê lương như chốn mộ địa hoang vu. Nhà cửa trong trấn thì còn nguyên vẹn, nhưng người sinh sống tại trấn thì không còn ai cả.

Gã đã kinh ngạc một lần vào lúc này khi gã tìm đến gia trang của lão Kim, thủ lãnh của phường săn bắn tại đất Thiên Sơn này. Gia trang của lão Kim hầu như đã biến thành nơi hoang phế. Còn bây giờ thì trấn Thiên Đầu Sơn cũng vậy.

“Chuyện gì đã xảy ra ? Là thiên tai hay dịch họa ?” - Tiểu tử kia ? Ngươi đi đâu vậy ?

Khi đi ngang một tửu quán nhỏ nằm ở cuối trấn, nơi trước kia Dư Hải Bằng thường bắt gặp bọn liệt hộ luôn kéo đến đây để ăn uống với nhau mỗi khi săn bắn được thú, thì Dư Hải Bằng liền nghe có tiếng quát hỏi từ bên trong hỏi vọng ra.

Gã thoáng mừng cho rằng tại đây vẫn còn có người, mặc dù thanh âm kêu hỏi đó không phải là thanh âm của lão Cửu, chủ nhân của tửu quán. Cũng không phải là thanh âm của bọn liệt hộ mà gã đã từng nghe quen tai.

Gã xô cửa, vừa bước vào gã vừa hỏi oang oang:

- Lão Cửu ơi ! Mọi người ở trấn đã trốn đi đâu cả rồi ? Sao lão... Nguyên Dư Hải Bằng định hỏi tại sao lão Cửu vẫn còn tiếp tục bán trong khi khắp trấn thì tịnh không có một ai. Nhưng gã chợt nín ngang khi nhìn thấy bên trong tửu quán có không dưới mười nhân vật lạ mặt. Bọn người này kẻ nằm người ngồi, kẻ bên đó là bàn ghế đồ chông đồ chờ không theo một trật tự nào cả. Chén, bát và những bầu rượu thì văng tung tóe khắp nơi, chứng tỏ ở đây không có sự hiện diện của chủ nhân là lão Cửu.

”Lão Cửu cũng như mọi người đã rời khỏi Thiên Đầu Sơn rồi. Nhưng còn bọn người này là ai ? Sao họ lại hiện diện ở đây ?

Khi thấy Dư Hải Bằng chỉ gương mặt nhìn vào bọn chúng, một tên trong bọn có giắt thanh đại đao trên lưng chợt quát lên:

- Lão gia đã hỏi, sao ngươi không đáp ? Ngươi có muốn về châu liệt tông liệt tổ ngươi không ?

Hung dữ và thô tục, hạng người này Dư Hải Bằng chưa từng gặp qua. Có chăng chỉ là bọn U Minh Giáo đã xuất hiện trước đó và đã sát hại mẫu thân gã mà thôi.

Gã luống cuống tay chân vì không biết phải xử trí ra sao trong trường hợp này.

Tuy gã đã bỏ công khổ luyện xong Uyên Ương kiếm phổ trong thời gian qua, tuy gã đã có thể bằng đoản đao giết hại được vài con thú lớn chứ không cần phải đào bới như trước kia nữa. Nhưng giờ đây, đối diện với gã lại có hơn mười tên mà tên nào tên nấy đề có vẻ là nhân vật giang hồ cả. Do đó, gã vừa khiếp thảm trong lòng vừa lắp bắp lên tiếng đáp lại:

- Là... là tiểu nhân... tiểu nhân... Sầm !

- Tiểu nhân cái gì ? Sao không nói phức ra ?

Chỉ một cái võ xuống của nhân vật đó thì chiếc bàn to lớn nặng nề liền đổ sụm xuống. Nhìn nhân vật nọ dương oai như vậy, Dư Hải Bằng càng thêm kinh khiếp hơn.

Gã càng lắp bắp nhiều hơn:

- Bán... là bán... là tiểu nhân bán... - Bán cái gì ? Hay người muốn đem mẫu thân người đến bán cho lão gia ? Hổ... Hổ... Hổ... Cả bọn còn lại khi nghe tên đồng bọn nói như thế liền lấy làm thích chí bèn cười ồ lên, không khác nào một lũ cuồng đồ vô lại.

Nhắc đến mẫu thân, lại nghe những lời thô bỉ đó, Dư Hải Bằng chừng như có thêm đờm lược. Tuy vậy, gã cũng không dám trêu vào bọn người thô lậu này vì gã chưa biết sức gã ra sao. Gã chờ cho bọn kia cười xong, bèn nhũn nhặn nói:

- Không có đâu ! Là tiểu nhân muốn bán những bộ da thú này. Nhưng hiện giờ ở trấn này không còn ai cả. Tiểu nhân nghe kêu lại tưởng là lão Cửu vẫn còn ở đây, cho nên... - Lão Cửu là ai ? Người từ đâu đi đến đây ? Có phải là Thiên Sơn xuống không ?

Kính nghi, Dư Hải Bằng hỏi lại:

- Lão Cửu nguyên là chủ nhân của tửu quán này. Sao lão gia lại hỏi tiểu nhân từ đâu đến ? Điều đó có quan hệ lắm sao ?

- Hừ ! Con bà nó ! Ngươi của người mà lại muốn hạch sách lão gia sao ? Nói mau !

Người có phải là tên tiểu tử ở tận Thiên Sơn không ?

Nuốt nước bọt đánh ực, Dư Hải Bằng lăm la lăm lét chối đây đẩy:

- Nào có ! Nào có ! Tiểu nhân quả là có sẵn thú ở Thiên Sơn, nhưng vẫn ngụ cư ở gần đây thôi.

- Láo ! Ba mươi dặm vuông quanh đây bọn lão gia đã giết không còn một móng, tiểu tử ngươi định qua mặt lão gia sao ?

- Giết ! Là lão gia đã giết... giết tất cả mọi người ư ?

- Ha ha ha... Oắt con ! Quả nhiên phó giáo chủ liệu việc như thần. Chính người đã mưu hại phó giáo chủ đây mà. Nào, ngoan ngoãn theo bọn lão gia về gặp phó giáo chủ nào !

“Phó giáo chủ nào ? Có phải là lão họ Mộc của U Minh Giáo không ? Lão còn sống ư ? Vậy là chỉ vì Tam Ma tử kiếm lệnh, lão đã cho người diệt sạch Thiên Đầu Sơn trấn và cố tình lưu người lại tìm cách bắt giữ ta sao ?” Cả sợ, Dư Hải Bằng vừa thoái lui vừa cả tiếng kêu lên:

- Tiểu nhân nào có mưu hại ai đâu ? Tiểu nhân hoàn toàn không biết lão gia vừa nói gì cả. Tiểu nhân không biết... Vút !

Chỉ một cái nhún mình, tên nọ vốn đang ngồi đã bật lao ra và chộp vào người Dư Hải Bằng một cái.

Hoảng hồn, theo bản năng tự nhiên với chút bản lãnh còn con gã đã khổ luyện theo Uyên Ương kiếm phổ, Dư Hải Bằng lạng người một cái tránh được cái chộp của tên kia.

Nhưng thân thủ của tên kia quá đổi nhanh nhạy, vì thế Dư Hải Bằng cũng bị tên kia kịp thời biến chiêu và chộp vào vai gã một cái.

May cho Dư Hải Bằng là trên vai gã lúc này có đến mấy bộ da thú, nên gã chỉ nghe ê ẩm một bên vai mà thôi, khi gã đã thoát được cái chộp của tên kia. Bằng không thì huyết “kiên tĩnh” trên đầu vai gã đã bị vỡ nát dưới cái chộp mạnh bạo của tên kia rồi.

Tên kia sau khi nhận ra hấn chỉ chộp phải bộ da thú mà thôi, hấn bèn quăng những bộ da thú đó xuống đất. Sau đó, hấn lại lao đến cực nhanh kèm với tiếng quát kinh thiên động địa:

- Chạy đi đâu cho thoát hử ?

Vấn y lần mới rồi, tên kia vừa lao đến chính diện Dư Hải Bằng vừa xòe rộng hữu thủ định chộp xuống đầu vai của Dư Hải Bằng một lần nữa.

Lần này, do đã phần nào tự tin hơn và do sức nặng của những bộ da thú không còn trên người nữa. Dư Hải Bằng bình tâm xem đòn chộp của tên kia cũng giống như bọn dã thú trên Thiên Sơn vậy. Gã bèn trầm người xuống, nghiêng đầu vai tả xuống thấp hấn về một bên, còn hữu thủ thì nhanh nhẹn rút thanh đoản đao ở thắt lưng ra, cắm ngay một phát vào tâm thất của tên nọ. Đó là chiêu “Uyên cầm hí thủy” trong Uyên Ương kiếm phổ.

Chỉ khác có chút so với kiếm phổ là đáng lý gã phải dịch bộ về phía trước, nhưng đằng này gã vẫn đứng yên vì tên kia đang trên đà lao ào tới vị trí của gã.

Vốn chỉ xem Dư Hải Bằng là một tên liệp hộ tầm thường, không có võ công nên tên nọ cứ sững người lại và đứng yên như bị trời trồng khi thanh đoản đao của Dư Hải Bằng đã ăn sâu vào tâm thất của hấn. Cánh tay hữu của hấn rút cuộc cũng chộp được vào đầu vai của Dư Hải Bằng, nhưng chỉ là cái chộp vô lực, không có gì nguy hại.

Bọn bên ngoài do không biết được sự tình bọn chúng bèn reo ầm lên:

- Hay ! Hay lắm ! Chiêu “Hắc hổ thâm tâm” của lão đại quả là xuất thần nhập hóa !

- Được rồi ! Chúng ta cứ giải tiểu tử về cho phó giáo chủ là xong.

- Đi nào, lão đại !

Thế nhưng, hình tượng của lão đại vẫn nguyên vị không nhúc nhích. Còn Dư Hải Bằng thì chẳng khác nào đã bị hóa thạch khi gã không ngờ chỉ một nhát nhẹ nhàng, gã đã trở thành một kẻ sát nhân.

“Liệu lão có chết thật không ? Giết người lại dễ dàng như thế nào sao ?” Hai đầu gối của Dư Hải Bằng chột run lên và từ từ khụy xuống làm cho cả thân người tên kia cũng nghiêng dần theo hướng của gã.

Đến lúc trọng lượng toàn thân của tên kia đã nghiêng quá đà và đổ ụp xuống thật nhanh thì Dư Hải Bằng mới sức tỉnh. Gã tràn người sang một bên, tránh bị tên kia đổ chồng lên thân gã. Động tác đó đã giúp gã thu hồi lại đoản đao.

Ôc ! Ôc !

Bấy giờ tiếng suối máu chảy ọc ra theo lỗ thủng đã kêu lên rõ mồn một làm cho bọn kia bàng hoàng và tỉnh ngộ ra. Lão đại của bọn chúng đã chết mà không kịp kêu lên một tiếng nào cả.

Còn tên tiểu tử kia thì đang đứng run cầm cập, tay cầm thanh đoản đao vấy máu của lão đại bọn chúng.

Toàn trường im phăng phắc mất một lúc lâu rồi chợt ào lên như nước lũ, tràn bờ:

- Người đã giết chết lão đại. Tiểu tử thú đã giết chết lão đại rồi !

- Giết hấn đi ! Báo thù cho lão đại đi !

- Sát ! Bấm vằm hấn ra để báo thù cho lão đại nào !

- Tiến lên đi, huynh đệ ! Giết !

Vốn đang sững sờ trước hành động hạ thủ giết người của bản thân, Dư Hải Bằng thập phần kinh hãi khi trông thấy một lúc, những đao, những kiếm, loang loáng loạn cả lên cùng đổ ụp vào gã.

“Không khéo ta sẽ bị bọn này bằm vằm thành trăm mảnh vụn mất.” Nếu không kể lần ra chiêu xuất kỳ bất ý mới rồi, diệt được một tên, thì Dư Hải Bằng nào đã lần nào cùng người xuất chiêu đối chưởng. Đã thế, địch nhân lại có nhân số đông đến áp đảo như thế này là điều mà gã chưa từng nghĩ đến.

Do đó, Dư Hải Bằng luống cuống tay chân không biết phải sử chiêu nào trước chiêu nào sau, không biết đánh vào phương vị nào và phải tránh né phương vị nào. Gã luống cuống đến độ gã không biết rằng gã vừa cử đoản đao bên hữu thủ còn tả thủ cũng được gã vung lên nhằm đón đỡ một ngọn đại đao đang chém sả từ bên trên chém xuống.

Dùng cánh tay nhục thể mà đón đỡ lợi khí sắc bén ư ?

Dư Hải Bằng chỉ kịp nhận ra hành vi ngốc nghếch của gã lúc thân hình gã chợt ngã chúi lị về phía trước một cái, rồi thì... “Hết rồi ! Có Uyên Ương kiếp pháp cũng bằng không...” Gã nghĩ thầm khi gã nhắm mắt lại và chờ tử thần đến rước gã đi.

Soảng... Choang... Choang... Bình ! Bình !

Hự... Hự... Trong lúc chờ chết, Dư Hải Bằng nghe có nhiều tiếng vũ khí rơi xuống nền đất kêu lên loảng xoảng. Lại có nhiều tiếng kêu đau đớn vang lên ngay sau những tiếng trầm đục vang lên.

Rồi một vật gì đó rơi xuống nằm đè lên thân hình gã. Một dòng nước ấm rót ngay vào cổ gã, chảy tràn xuống dưới và đọng thành vũng ngay gần đó.

Gã mở vụn mắt ra nhìn và quên rằng gã đã chết ! Đến khi gã nhìn thấy vũng nước đó là máu đỏ thật sự, gã bèn lao thào kêu lên:

- Máu ! Máu của ta ư ? Chết rồi, phen này ta chết thật rồi !

Gã nhắm mắt lại và lần này đúng là gã đang chờ máu huyết gã chảy ra khô kiệt cho đến lúc gã chết.

- Tiểu tử kia ! Người chết thật hay chỉ giả vờ vậy ?

”Hừ ! Bọn chúng đã xuống đao giết hại ta mà còn chưa thỏa mãn sao ? Như vậy không là chết thì chúng còn muốn sao nữa ?

Gã vốn định nằm im chờ chết, hay nói đúng hơn là gã đang có ý nghĩ rằng gã sắp chết đến nơi nên không còn sức lực đâu để lên tiếng nữa, thì âm thanh của kẻ đó lại vang lên gợi sự tò mò cho gã:

- Hừ ! Là nam nhi đâu có hạ người chưa đánh được một chiêu Uyên Ương kiếm nào nên hồn đã buông xuôi tay chờ chết như người vậy !

“Uyên Ương kiếm ? Sao bọn này lại biết ta am tường Uyên Ương kiếm của song thân ?” Gã vội mở mắt ra lần thứ hai, và lần này gã thay vì nhìn thấy vũng máu đọng thì gã lại nhìn thấy đôi giày vải rách bươm, để lộ ra nhiều chỗ chân trần cáu bẩn. Và trên đôi giày vải là hai ống quần một thấp một cao với nhiều mảnh vải vụn vá vào.

“Ai như lão ăn xin độ nào thì phải. Thảo nào lão không biết rõ việc ta luyện Uyên Ương kiếm phổ !” Trong tâm trí thì nghĩ như thế, còn ngoài miệng thì Dư Hải Bằng cứ đều đều nói như cam chịu số phận:

- Là lão ư ? Ta biết trước sau gì lão cũng giết ta thôi. Lão còn chờ gì nữa mà không ra tay ? Hay lão muốn nhìn ta khô kiệt máu huyết thì lão mới hả dạ ?

Soạt ! Phịch !

Người của Dư Hải Bằng chợt nhẹ đi như vật đè nặng trên lưng không còn nữa.

Sau tiếng động nặng nề gần bên gã, thì gã liền nghe lời thóa mạ của lão ăn xin:

- Tên súc sinh, tiểu tử thú ! Người có mắt mà không có trông ! Túy Cái ta mà thêm giết người cho bẩn tay sao ? Nếu biết trước như thế ta không thêm ra tay cứu người làm gì ! Hừ ! Để xem bọn U Minh Giáo có phân thân người ra không cho biết. Đúng là phường bội bạc mà !

Bực dọc vì bị thóa mạ thì ít, Dư Hải Bằng căm ghét nhất là câu lão nói ra lão đã ra tay giải cứu gã thì nhiều hơn. Nên Dư Hải Bằng bèn chống tay chỗi dậy ngay.

Nhưng khi gã hả miệng ra định quát mắng lão ăn xin cho bỏ ghét thì gã cứ há hốc mồm ra và đứng yên bất động không sao nói được nên lời.

Nói làm sao nữa mà nói khi trước mắt gã lúc này, bọn người lúc này bao vây định giết chết gã đều nằm vật ra chết mỗi tên mỗi kiểu. Vậy là gã đã hiểu tại sao lão ăn xin đã bảo là lão đã ra ta cứu nguy cho gã. Lão ăn xin đã xuất hiện kịp lúc đoạt mạng bọn này một cách êm thấm. Êm đến độ gã hoàn toàn không hay biết gì hết. Và vũng máu kia là do tên té nằm chồng bên trên gã đã thổ ra, chứ không phải máu trong người gã chảy ra.

Gã còn chưa vững tin lắm, bèn đưa tay sờ lên gáy để xem liệu có chỗ nào đau đớn không.

Đến khi gã đã tin rằng lão ăn xin dù có là thù gia hay không thì chưa biết, nhưng chắc chắn là lão vừa cứu mạng cho gã thì lão ăn xin đã ngật ngưỡng bỏ đi ra khỏi tử quán.

“Làm người cho ra người thì ân oán phải phân minh.” Nhớ lại lời giáo huấn của mẫu thân, Dư Hải Bằng vội vàng đánh tiếng kêu lên:

- Ồi ! Lão gia ! Lão gia này ! Hãy chờ ta có lời đáp tạ lão đã... Vừa kêu, Dư Hải Bằng vừa lao người chạy đuổi theo lão ăn xin.

Mặc cho Dư Hải Bằng muốn kêu cách nào thì kêu, muốn đuổi cách nào thì đuổi, lão ăn xin cứ đi xiên bên nọ, ngã bên kia mà đi miết về phía trước. Bộ dạng của lão ăn xin đâu khác gì người uống rượu quá chén.

Tuy vậy, lão ăn xin cứ khập khiễng đi như thế, nhưng Dư Hải Bằng chạy đuổi mãi mà vẫn không đuổi kịp lão.

Thoạt đầu Dư Hải Bằng đâu biết đó là thân pháp danh lưng thiên hạ của lão ăn xin. Nhưng sau một lúc chân đã chồn, gối đã mỏi, lúc Dư Hải Bằng đành chịu thôi không chạy đuổi theo lão nữa, thì lão cũng dừng chân. Cả mừng, Dư Hải Bằng lại tiếp tục chạy đến, vừa chạy vừa kêu như lúc mới rồi. Lão ăn xin không nói không rằng lại tiếp tục bỏ đi như trước. Được vài lượt như thế, Dư Hải Bằng mới vỡ lẽ ra đây là lão ăn xin đang thi triển thân pháp.

Là thân pháp gì thì gã không thể nào biết được, nhưng qua việc lão chỉ ra tay trong chớp mắt lấy mạng những mười tên giáo đồ U Minh Giáo thì Dư Hải Bằng tin rằng đây chính là thân pháp tuyệt lắm lắm. Gã không thể so bì được.

Buông phịch người xuống đất, Dư Hải Bằng dựa người vào thân cây mọc ven đường. Gã vừa thở hào hển vừa trông theo lão ăn xin đang đi xa dần rồi mất dạng.

Nhìn bóng nắng bây giờ đã tròn, gã mới biết rằng gã đã đuổi theo lão ăn xin một lúc khá lâu, có lẽ đã cách trấn Thiên Đầu Sơn một quãng khá xa.

Phần thì bức dọc khi võ học sút kém người, phần thì lo ngại không biết bây giờ phải đi về đâu và phải làm gì. Dư Hải Bằng nhắm mắt lại không dám nhìn đến thực tại.

Đang mơ mơ màng màng như thế, tiếng của lão ăn xin chợt đập vào tai:

- Làm người không những phải có dũng mà còn phải có trí nữa. Hữu dũng vô mưu chỉ là bọn thất phu mà thôi.

Mở mắt ra, Dư Hải Bằng chiếu theo hướng phát âm mà tìm lão ăn xin. Lão không hiểu đã quay lại từ lúc nào mà bây giờ đang ngất ngưỡng ngồi trên một nhánh cây ngay bên trên gã.

Gã ảo não tán thán:

- Đến tiểu dũng còn chưa có đủ, thì nói gì đến trí chứ ?

- Khiêm tốn cũng là điều tốt, nhưng tự hạ thấp mình thì không hay chút nào cả.

Không rõ thâm ý của lão, nên Dư Hải Bằng cười buồn đáp lại:

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Tiểu nhân dù không muốn hạ thấp mình cũng không thể nói khác.

- Hừ ! Thuốc để chữa những người chưa đến số chết, phật chỉ độ người hữu duyên.

Nói với kẻ thối chí như ngươi, ta chỉ tổ phí lời mà thôi.

Nói xong, lão ăn xin nhảy phóc một cái, đã hạ thân trên mặt đất rồi lại ngất ngưỡng bỏ đi.

Phấn khích, Dư Hải Bằng kêu lên:

- Ai bảo ta là kẻ thối chí chứ ? Hừ ! Khổ luyện kiếm phổ đến cả trăm ngày so ra vẫn không làm gì được bọn ác nhân. Khổ luyện một đời như mẫu thân ta cũng phải cam bại. Vậy thử hỏi ta phải làm gì bây giờ ?

Quay ngoắc người lại, lão ăn xin khinh khỉnh gương mặt lên nói như tát vào mặt Dư Hải Bằng:

- Thinh danh Uyên Ương song kiếm ta e rằng chính ngươi làm cho tiêu tán mất !

Hừ ! Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Khổ luyện trăm ngày thì có gì đáng để kể chứ. Ngươi không đáng là hậu nhân kế truyền của Uyên Ương song kiếm.

Gã sững sờ:

- Thinh danh của Uyên Ương song kiếm lớn lắm sao, lão trượng ?

- Nhất giáo, nhất bang, tam bảo, thất đại môn phái trên giang hồ số người cầm cự được với Uyên Ương song kiếm chỉ kể được trên đầu ngón tay thôi.

- Lão trượng có ý nói gì khi nêu ra nhất giáo, nhất bang, tam bảo và thất đại môn phái ?

Đến lượt lão ăn xin tỏ ra nghi ngờ:

- Ngươi không biết thật hay ngươi hỏi ta đó ?

Đỏ mặt, gã lúng túng:

- Do song thân lúc sinh tiền không muốn nói đến việc giang hồ, nên đến võ công tiên mẫu cũng không truyền thụ thì nói gì đến những chuyện liên quan đến nhân vật giang hồ mà hòng nói cho vãn bối nghe.

- Ngươi vừa nói đến hai chữ sinh tiền, vậy không lẽ lệnh tôn đã... - Hà ! Cách đây không lâu, vãn bối mới nghe biết đến Uyên Ương song kiếm, nhân đó tiên mẫu có nói là tiên phụ đã bị thù nhân hãm hại cách đây mười năm rồi.

- Ủa ! Có chuyện này sao ? Vậy thù nhân đã hãm hại lệnh tôn là những ai ?

Lắc đầu, Dư Hải Bằng đáp:

- Theo tiên mẫu thì phần đông là những kẻ trước đó đã là bại tướng dưới Uyên Ương song kiếm. Nhưng bọn chúng cũng đã bị thảm tử trước lúc tiên phụ cưới hạc qui tiên.

Ngao ngán, lão ăn xin cũng lắc đầu quầy quậy:

- Cây càng cao càng hứng chịu nhiều gió lớn. Chuyện này nếu không phải do ngươi nghe lệnh đường thuật lại và nói cho ta nghe thì ta không sao tin được. Còn câu hỏi kia thì U Minh Giáo, Cái Bang, Thanh Vân Bảo, Hồng Hạc Bảo, Thiên Địa Bảo với Thiếu Lâm Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi, Thanh Thành, Hoa Sơn và Thái Sơn. Đó là những môn bang phái đang hiện hữu tại võ lâm Trung Nguyên.

Nói xong một hơi dài, lão ăn xin bèn dịu giọng lại, nói tiếp:

- Ngoài những môn bang phái ta vừa nói đến thì còn có không biết bao nhiêu là kỳ nhân dị sĩ. Cũng như lệnh tiên tôn với Uyên Ương song kiếm vậy. Nếu lệnh tiên tôn chịu đứng ra thành lập một môn phái thì không kém gì những môn phái đó đâu.

Càng nghe, Dư Hải Bằng càng thêm phấn chấn. Gã háo hức hẳn lên:

- Uyên Ương song kiếm lợi hại đến thế sao ?

Lão ăn xin lập tức chỉnh dung:

- Nếu người muốn phát dương quang đại cho Uyên Ương song kiếm, thì người phải tự nhìn lại bản thân người trước đã. Không tự cao tự đại cho mình hơn người, cũng không thể hạ thấp mình xem còn kém người. Ngoài ra còn có một điều này người nên nhớ cho kỹ, khổ luyện một giờ, lợi một giờ, khổ luyện một ngày, lợi một ngày. Có chuyên tâm trì chí thì đại sự tất thành. Thế nào ? Người còn cho ta là thủ phạm giết hại lệnh đường nữa không ?

Lão ăn xin không một lần nhắc đến Tam Ma tử kiếm lệnh. Đây chính là điều then chốt mà Dư Hải Bằng đã suy nghĩ kể từ lúc gặp lão ăn xin tại Thiên Sơn cho đến tận lúc này. Qua đó, mười phần đến chín thì Dư Hải Bằng đã biết rằng mình đã nghĩ sai cho lão. Và vào lúc này thì gã càng nhận định rõ hơn. Do đó, gã bèn lên vòng tay thì lễ lão ăn xin:

- Vãn bốn nhất thời mê muội, lão tiền bối xin tha cho tội thất ngôn !

Lão ăn xin bật cười lên:

- Ha... ha... ha... Tính vai vế ra thì ta chỉ đồng hàng với lệnh tiên tôn mà thôi.

Nếu được, người hãy gọi ta là thúc thúc hay tiền bối gì cũng được, miễn cho ta chữ lão đi !

- Đa tạ thúc thúc ! Chẳng hay thúc thúc có thể cho tiểu diệt thỉnh qua cao danh quý tính ?

- Ha ha ha... Thằng bé người thật là dễ dạy. Ngoan lắm ! Tên họ của ta thì ta đã quên mất từ lâu rồi. Bọn nhiều sự đã quen gọi ta là Túy Cái, người cứ thế mà gọi là được rồi.

Trong lúc Dư Hải Bằng còn đang ngỡ ngàng khi nghe lão bảo lão đã quên mất tên họ thì Túy Cái đã chệnh choạng bước đi. Lần này Túy Cái không bỏ đi hẳn mà lão chỉ đi lẩn quẩn quanh vị trí gã đang đứng mà thôi.

Còn chưa hiểu chuyện gì thì... Vút !

Lão đã biến đâu mất. Từ xa chỉ văng vẳng lại âm thanh của lão:

- Tiểu tử ! Người chớ chê bỏ quà diện kiến của ta nha. Đó là Túy Tiên bộ... pháp ...

Chỉ đến khi Dư Hải Bằng nhìn thấy những dấu chân còn lưu lại rành rành trên mặt đất của lão Túy Cái thì gã mới hiểu lão vừa nói điều gì.

4. Dùng Tiểu Xảo Đoạt -kinh Mất Đèn Kiếm Lệnh Cũng Mất

Còn cách Lâm An độ năm dặm đường, một cỗ xe tứ mã đang chạy bon bon vào thành cho kịp với bóng hoàng hôn thì lão xa phu với gương mặt đầy những vết sẹo chẳng chịt đã cau mày lại và gò mạnh tay khẩu, khiến bốn con tuấn mã phải dựng đứng tám vó lên và kêu hí inh ỏi.

Hí... í... í...

- Có việc gì vậy Chu đại thúc?

Từ bên trong cỗ xe mã sau những tấm rèm chẳng kín tứ bề liền có âm thanh một nữ nhân nửa dịu dàng, nửa cáu gắt phát ra.

Lão xa phu được nữ nhân gọi là Chu đại thúc trầm giọng đáp khê:

- Là bọn Thiếu Lâm!

Sau đó lão hướng về phía đó ba trượng hơn gần giọng hỏi một tốp gồm chín tăng nhân đột nhiên xuất hiện đứng giăng ngang thành hình chữ nhất:

- Chư vị đại sư không biết qui cũ võ lâm sao?

- A di đà phật! Chu lão thí chủ nói thế là với ý gì?

Lão Chu cay cú trợn mắt nhìn vị tăng nhân tuổi trạc tứ tuần vừa mới phát thoại hỏi lão. Lão bật cười khan:

- Ha ha ha... Giang hồ ai ai cũng truyền tụng rằng Thiếu Lâm là thái sơn bắc đẩu của võ lâm, nhưng hành vi ngang ngược này nếu xem là lễ cầu kiến bốn bảo thì quả là không đúng với qui cũ giang hồ rồi.

- A di đà phật! Lỗi quá! Lỗi quá! Chu lão thí chủ nói không sai! Nhưng đúng ra thì tệ phái không phải cầu kiến quý bảo, Chu lão thí chủ chớ có hiểu lầm.

- Vậy đại sư giải thích ra sao đối với hành vi chặn đường vô lối này?

- A di đà phật! Bần tăng mạo muội xin được gặp Tư Không cô nương rồi sẽ giải thích sau.

Lão xa phu họ Chu bật cười cuồng ngạo:

- Ha ha ha... Lời của đại sư đúng là tiền hậu bất nhất!

Vị tăng nhân nọ bèn chau đôi mày lại:

- Sao Chu lão thí chủ lại nói thế?

- Không phải thế sao! Đại sư nói là không cầu kiến, nhưng ở câu sau đại sư lại nói muốn gặp mặt xá điệt nữ của lão phu. Như thế không phải là tiền hậu bất nhất sao?

Vị tăng nhân nọ chưa kịp đáp lời thì vị tăng nhân đứng gần đó đã vọt miệng nói xen vào:

- Chu lão chớ có hàm hồ nói những lời cường từ đoạt lý. Nói trắng ra thì bọn ta chỉ muốn bắt giữ ả Tư Không kia thôi, chứ không phải chỉ gặp mặt suông!

Lão họ Chu tái mặt lại:

- Hừ! Là Phật môn đệ tử lục căn phải thanh tịnh, tứ đại giai không. Đại sư hàm ý gì khi đòi bắt giữ xá điệt nữ đang độ tuổi xuân thì? Hay đại sư đã động lòng trần rồi? Ha ha ha... Nếu đã vậy tại sao đại sư không tìm đến bốn bảo và hỏi qua tệ bảo chủ xem liệu đại sư có được người chọn làm giai tể không?

Không biết lời của lão xa phu họ Chu có đúng không, nhưng vị đại sư kia vừa nghe lão nói xong đã lúng túng đến đỏ mặt.

Vị tăng nhân đã phát thoại đầu tiên trông thấy thế bèn liếc nhìn vị tăng nhân nọ một cái hàm ý trách móc, sau mới nghiêm giọng nói với lão xa phu họ Chu:

- A di đà phật! Chu lão thí chủ miệng lưỡi sắc bén quá, nhưng sao Chu lão thí chủ lại tự dối lòng?

- Lão phu nói như thế không đúng với sự thật sao? Rất tiếc là bốn bảo chỉ có mỗi một vị thiên kim tiểu thư, còn chư vị đây lại đến chín vị, như thế thì...

- A di đà phật! Tội quá! Tội quá! Thiếu Lâm Phương Tịnh thỉnh cầu Tư Không cô nương ra đây hội diện!

Trước những lời cợt nhả cổ ý của lão xa phu họ Chu, vị tăng nhân nọ biết là đối phương cố tình kéo dài thời gian nên khi nói câu này vị tăng nhân nọ có pháp danh là Phương Tịnh đã dùng công phu Phật môn Sư Tử hồng hướng về vị nữ nhân bên trong cỗ xe mã mà nói.

Với pháp danh Phương Tịnh thì vị tăng nhân này chính là thủ tòa Đạt Ma viện của Thiếu Lâm phái, và cũng là vị đệ tử tài hoa vào bậc nhất đương đại của Thiếu Lâm.

Chính vì thế cho nên tuy Phương Tịnh đại sư niên kỷ chưa đầy bốn mươi, nhưng lại được chọn làm kẻ đứng đầu Đạt Ma viện của phái Thiếu Lâm. Một điều mà trước đây chưa hề có ở Thiếu Lâm thiền viện.

Do đó, khi Phương Tịnh đại sư dùng công phu tuyệt học này không những làm cho lão xa phu họ Chu phải thất sắc mà còn giúp cho tám vị tăng nhân đồng hành cũng lấy lại vẻ nghiêm mật nhu hòa của Phật môn đệ tử vốn đang xao động vì những lời cợt nhả hữu ý của lão xa phu họ Chu.

Diệu dụng của công phu tuyệt học này xem ra còn kém hơn danh xưng Phương Tịnh Thiếu Lâm nhiều. Vì ngay sau câu nói của Phương Tịnh đại sư, lúc lão họ Chu chưa kịp phản ứng thì cửa rèm ở ngay sau lưng vị xa phu liền được hé mở.

Dù là đang buổi hoàng hôn, nhưng không gian chừng như sáng bừng lên khi gương mặt kiều diễm của nữ nhân bên trong cỗ xe mã xuất hiện. Một gương mặt tròn và sáng như trăng rằm, nụ hàm tiếu làm mê mẩn

lòng người đối diện. Đôi tròng mắt đen lay láy cứ nhìn chăm chăm vào Phương Tịnh đại sư ẩn chứa những nỗi oan tình khôn bề biện giải. Rồi giọng oanh vàng chợt thổ thê cất lên như khúc tiên nhạc du dương:

- Tiệp nữ chính là Tư Không Huệ đây! Xin hỏi trong chư vị đại sư vị nào là Phương Tịnh?

Định lực có thừa, nhưng nhìn chăm chăm vào một nữ nhân có nhan sắc trầm ngư lạc nhạn này thì không tránh khỏi điều lộ liễu. Nên Phương Tịnh đại sư cúi đầu niệm câu phạt hiệu:

- A di đà phạt! Là bần tăng đây!

- Đại sư! Đại sư à! Vì nguyên cớ gì đại sư lại muốn bắt giữ tiệp nữ?

Giọng nói ma mỵ của Tư Không Huệ như muốn cuốn hút bậc chân tu là Phương Tịnh đại sư vào vòng trụy lạc khiến cho Phương Tịnh đại sư phải thoáng bưng bưng khuôn mặt:

- A di đà phạt! A di đà phạt!

Một lần nữa, giọng nói ma mỵ của Tư Không Huệ lại cất lên ngăn không cho Phương Tịnh đại sư kịp hoàn hồn sau khi niệm phạt hiệu:

- Đại sư! Tiệp nữ từ nhỏ đã say mê Phật học, không một trai đàn nào mà tiệp nữ bỏ qua không tìm đến Thiếu Lâm để nghe thuyết giáo. Đã thế mà đại sư còn chưa vừa lòng sao mà lại muốn bắt giữ tiệp nữ?

Mỗi một âm ở cuối câu Tư Không Huệ còn cố tình kéo dài ra càng làm cho chất giọng càng thêm mỵ lực chết người.

Dù là bậc chân tu đắc đạo đi nữa, nhưng tình trạng này Phương Tịnh đại sư do xuất gia từ nhỏ, nên chưa từng gặp qua, khiến cho Phương Tịnh không biết phải mở lời như thế nào cho phải. Nhưng vị tăng nhân lúc mới rồi có xen lời, do khí chất nóng nảy nên lần này lại giận dữ lên tiếng quát như chuông ngân:

- Tư Không Huệ! Nếu ngươi không giao hoàn Đạt Ma kinh điển cho bốn phái thì ngươi đừng hòng về đến Thiên Địa Bảo. Ta cho ngươi biết từ đây về đến Thiên Địa Bảo có không dưới ba mươi chốt chặn, ta đổ ngươi thoát được.

Câu nói này vừa được vị tăng nhân kia nói xong, thì gương mặt kiêu diễm của Tư Không Huệ dần dần sạm lại. Không những thế, vị xa phu họ Chu này giờ đang đắc ý khi nhận ra Tư Không Huệ đã làm cho Phương Tịnh đại sư phải tắt tịt lời nói thì lúc này cũng nhăn nhó mặt mày như uống phải giấm chua, khiến cho gương mặt đầy sẹo của lão họ Chu càng thêm khó coi hơn.

Lần này thì Phương Tịnh đại sư cũng liếc nhìn vị tăng nhân kia một cái như lúc mới rồi, nhưng không phải để trách móc mà là ngược lại. Sau đó, Phương Tịnh đại sư lại niệm phạt hiệu rồi nói:

- A di đà phạt! Tư Không cô nương say mê Phật học, điều đó chứng tỏ căn huệ của cô nương còn hơn bọn phàm nhân xa. Nhưng Đạt Ma kinh điển mà hiện giờ cô nương đang cất giữ lại không phải là kinh điển Phật học. Mong cô nương quy hoàn lại cho tể phái, tể phái ắt sẽ cảm kích cô nương và sẽ ban tặng cho cô nương nhiều kinh điển Phật học có giá trị liên thành.

Đã lấy lại vẻ trầm tĩnh, Tư Không Huệ bèn giả vờ băn khoăn:

- Đại sư nói những gì tiệp nữ không sao hiểu được. Lúc sáng, đúng là tiểu nữ có mượn quyển Đạt Ma kinh điển ở vị đại sư trong giữ Tàng Kinh Các, đó là...

- A di đà phạt! Đó là tể diệt Giới Phàm. Do Giới Phàm là đệ tử mới nhập môn không phân biệt được đâu là kinh điển Phật học và đâu là kinh điển võ học nên đã trao nhầm cho cô nương. Mong cô nương...

- Nhưng lúc đến tay tiệp nữ thì đó chính là kinh điển Phật học kia mà! Đâu có phải bí kíp võ công hay kinh điển võ học?

Phương Tịnh đại sư thì vẫn giữ nguyên sự trầm tĩnh khi nghe Tư Không Huệ bảo thế, nhưng tám vị tăng nhân còn lại thì không sao che giấu được sự bức tức trước lời nói dối quá lộ liễu của cô nàng Tư Không Huệ. Cả tám vị tăng nhân bèn gương mặt thò lò nhìn trừng trừng vào cô nàng.

Nhưng Tư Không Huệ mặt không đổi sắc. Nàng ta lấy từ trong người ra một quyển kinh sách. Vừa ném qua cho Phương Tịnh đại sư nàng vừa phân trần:

- Tiệm nữ không nửa lời dối trá đâu. Không tin thì đại sư hãy xem đây!

Đã là người có võ công thì nhất cử nhất động đều phô bày ra thân thủ cùng bản lãnh của mỗi người. Tư Không Huệ nguyên là ái nữ của bảo chủ Thiên Địa Bảo, nên cung cách nàng ném quyển kinh sách ra cũng chứng tỏ rằng công phu của nàng vào hàng đệ nhất lưu cao thủ.

Quyển kinh sách từ khi thoát khỏi tay nàng, thay vì đi theo hình cầu vồng để rơi đến chỗ Phương Tịnh đại sư như bất kỳ ai cũng phải ném như thế, nhưng đằng này lại bằng phẳng bay đi thẳng như mũi tên rời dây cung, không nhanh không chậm. Đó là Tư Không Huệ dùng nội công thượng thừa điều động vào quyển kinh sách.

Đón đỡ lấy quyển kinh sách đối với Phương Tịnh đại sư thì không gì dễ bằng. Vì công phu võ học của Phương Tịnh đại sư tính ra còn có phần hơn Tư Không Lâm, bảo chủ Thiên Địa Bảo đôi chút. Nhưng Phương Tịnh đại sư lại lúng túng không dám đưa tay đón đỡ quyển kinh sách đó, vì quyển kinh sách không hiểu đã được Tư Không Huệ cất ở trong người được bao lâu? Nhưng giờ đây, khi quyển kinh sách đi chưa đến nơi thì hương trinh nữ nhân từ quyển kinh sách đã bay đến trước. Chính điều đó đã khiến cho Phương Tịnh đại sư phải lúng túng không biết phải ứng xử như thế nào cho phù hợp.

Mãi đến khi quyển kinh sách bay đến trước mặt Phương Tịnh đại sư, do không người đón nhận nên nó rơi thẳng xuống đất. Nhưng trước khi nó chạm vào mặt đất thì Phương Tịnh đại sư cũng đã tìm được một biện pháp thích đáng để đối phó với trường hợp tình thế này.

Hai tay đang chấp ở trước ngực đột nhiên được Phương Tịnh đại sư dang rộng ra bằng chiều ngang của hai vai. Tức thì quyển kinh sách thay vì chạm đất lại đột nhiên cất bổng lên.

Khi quyển kinh sách bay bổng lên ngang tầm tay của Phương Tịnh đại sư, thì đại sư chợt mở miệng buông lời:

- Giới Nộ! Hãy xem lại quyển kinh này xem!

Vị tăng nhân có tính khí nóng nảy đứng gần đó liền nhanh nhẹn đưa tay ra cầm lấy quyển kinh sách mà trên bìa có ghi rõ hàng chữ bằng lối chữ triện:

Đạt Ma kinh điển.

Không kiêng kỵ, lại không ôn tồn điềm tĩnh. Hành vi của vị tăng nhân này nói lên được khí chất của đại sư mâu thuẫn hẳn với pháp danh là Giới Nộ.

Trong lúc Giới Nộ đại sư kiểm qua quyển Đạt Ma kinh điển thì lâu lắm Tư Không Huệ mới nói được lời tán dương, sau khi ngó người ra, do nhìn thấy thần công hân thể của Phương Tịnh đại sư.

- Đại sư quả là danh bất hư truyền! Hấp lực đã mạnh lại còn điềm nhiên phát thoại lúc vận dụng công phu. Tiệm nữ thật là may mắn được đại khai nhãn giới.

Phương Tịnh đại sư cũng đáp lễ:

- A di đà phật! Với niên kỷ của cô nương thì công phu quả hơn người. Bản tăng không sao bì kịp. Thế nào rồi Giới Nộ?

Gấp quyển Đạt Ma kinh điển lại cách vội vã, Giới Nộ đại sư bèn động nộ:

- Bầm sư thúc! Ắ đã đánh tráo nó rồi. Đây không phải là quyển Đạt Ma kinh điển mà chúng ta cần tìm...

Nghe thế, Phương Tịnh đại sư cau mặt lại:

- A di đà phật! Tội nghiệt quá! Tư Không cô nương...

Cướp lời, Tư Không Huệ bật cười lên khanh khách:

- Ha ha ha... Đại sư ơi là đại sư! Đại sư nhất mực đòi lại Đạt Ma kinh điển, thì tiệm nữ có thể nào trao thế ấy thôi. Trên người tiệm nữ còn ba quyển kinh điển nữa, không hiểu đại sư có muốn xét qua không?

Vừa nói, Tư Không Huệ vừa vén rèm bước ngang chỗ lão xa phu họ Chu. Nàng chậm rãi tiến dần đến chỗ Phương Tịnh đại sư với ngực ưỡn ra phía trước, khiến cho đôi gò bồng đảo cứ chĩa thẳng vào Phương Tịnh đại sư.

Phương Tịnh đại sư thoái lui dần, mặt đỏ au, mắt nhắm lại, miệng thì luôn niệm Phật hiệu như câu thần chú hữu hiệu nhất giúp đại sư chống chọi lại với sự khiêu khích của Tư Không Huệ.

- A di đà phật!

Nhưng Giới Nộ thì không sao dần được cơn nóng nảy. Giới Nộ đại sư vương thẳng song thủ định vừa chộp vào “khí hải” huyết của cô nàng, vừa hờm sẵn tay còn lại định khóa chặt uỷ mạch của Tư Không Huệ nếu nàng ta có phản ứng đối kháng lại. Đây chính là Long trảo thủ, một tuyệt kỹ thành danh của phái Thiếu Lâm.

Nhưng đúng lúc đó, liền lần lượt xuất hiện ba tiếng quát lớn:

- Giới Nộ, chớ có lỗ mãng!

- Tên trọc thối tha kia! Đồ người dâm!

- Đại sư! Đại sư dám đụng đến người tiền nữ chẳng?

Nếu trong ba tiếng quát đó không có tiếng của Phương Tịnh đại sư cất lên giận dữ thì có lẽ Giới Nộ đại sư đã bất chấp hai câu quát còn lại của lão xa phu họ Chu và cô nàng Tư Không Huệ.

Tuy nhiên, Giới Nộ đại sư không vì thế mà chịu buông tha cho cô nàng, Giới Nộ đại sư nóng nảy lên tiếng:

- Sư thúc! Nếu chúng ta chịu thua ả thì đến lúc nào chúng ta mới thu hồi được kinh điển đây? Chư huynh đệ đâu! Mau bày La Hán trận. Hừ! Nhẹ không muốn lại muốn nặng tay. Để xem tuyệt học của Thiên Địa Bảo có qua được trận pháp trấn môn của bản phái không nào. Động thủ đi!

Miệng liền tay, tay liền miệng. Do lời nói của Giới Nộ đại sư chí lý quá nên chính Phương Tịnh đại sư cũng phải buộc lòng đứng ra làm chủ vị trong La Hán tiểu trận pháp. Và khi khẩu lệnh của Giới Nộ đại sư vừa buông ra, thì La Hán tiểu trận pháp liền triển khai, vây kín Tư Không Huệ vào giữa tâm trận.

Đừng nói gì đến La Hán trận đã nổi danh thiên hạ suốt mấy trăm năm qua, chỉ riêng Phương Tịnh đại sư thôi thì Tư Không Huệ đã không phải là đối thủ rồi.

Vì thế, ngay lúc La Hán trận triển khai thì Tư Không Huệ và lão xa phu họ Chu còn đứng ở bên ngoài đã thất thanh kêu lên cùng một lúc:

- Dừng tay!

- Người muốn sao nào? Có mau trả Đạt Ma kinh điển lại không? Hay muốn bọn bản tăng phải làm cho ngọc đá đều ra tro?

Đối phó với Phương Tịnh đại sư thì Tư Không Huệ còn hy vọng vào tài miệng lưỡi, còn đối phó với Giới Nộ đại sư không biết cổ kỹ là gì thì nàng ta đành chịu phép.

Mắt rưng rưng ngấn lệ, Tư Không Huệ vội vàng lấy trong người ra ba quyển kinh sách nữa. Nàng giận dữ ném xuống đất trước chân Giới Nộ đại sư và cất giọng oán trách:

- Oan cho tiền nữ lắm mà! Đây! Đại sư không cần phải ra tay nữa! Muốn lấy quyển nào thì đại sư cứ mặt tình lấy.

Cau mày lại lộ vẻ khó hiểu, Phương Tịnh đại sư không biết phải ăn nói như thế nào với Tư Không Huệ khi đại sư cùng nhìn thấy ba quyển đó đều là Đạt Ma kinh điển cả.

Được Giới Nộ đại sư ra hiệu, ba vị tăng nhân liền bước đến nhặt lấy mỗi người một quyển và cùng nhau vội vàng xem qua quyển kinh điển trên tay bọn họ.

Không bao lâu, khi nhận được cái lắc đầu của ba vị tăng nhân đồng môn. Giới Nộ đại sư kịp lên tiếng trước khi Phương Tịnh đại sư phản ứng:

- Nhất định ả này đã tàng giấu bên trong cổ xe mã. Còn đợi gì nữa mà không lục soát đi!

Thở dài, Phương Tịnh đại sư đành để mặc cho Giới Nộ đại sư muốn làm gì thì làm. Vì nghĩ cho cùng thì Giới Nộ làm việc không sai.

Trước ánh mắt nhìn tức tối của Tư Không Huệ và lão xa phu họ Chu, hai vị tăng nhân khác đã lao như ánh chớp vào bên trong cỗ xe mã. Hàng loạt tiếng đổ vỡ từ bên trong cỗ xe vang ra khiến cho Tư Không Huệ càng thêm giọt ngấn giọt dài.

Được một lúc, đồng thời với sự lao ngược ra, hai vị tăng nhân đồng loạt bấm báo:

- Không có ở trong đó!

Giới Nộ đại sư càng nhanh nhẩu và hậm hực hơn:

- Chu lão thí chủ xá tội cho. Bần tăng đành thất lễ khám người lão thí chủ đây!

Khuôn mặt đầy sẹo của lão xa phu họ Chu liền lộ vẻ khích động. Nhưng lão chỉ biết đứng yên vừa dang rộng đôi tay vừa bật cười lên tức giận:

- Ha ha ha... Hay lắm! Bình sinh Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng ta mới gặp sự nhục nhã này là một. Được! Đại sư muốn khám thì khám. Nhưng nếu không tìm được thì đại sư chớ trách lão đây đòi đại sư sự công bằng đó!

Vẫn vững tin vào sự nhận định của mình, Giới Nộ đại sư khẳng khái:

- Nếu trong người của Chu lão không có thì Đạt Ma kinh điển phải ở trong người ả kia mà thôi. Sau khi đã lục soát qua một khi bần tăng đã đoán sai thì bần tăng nguyện lấy cái chết để bồi hoàn lại tội xúc phạm này.

Tư Không Huệ không một chút lúng túng, nàng ta hất hàm bảo:

- Đó là đại sư tự nói đấy nha! Chu đại thúc! Hãy để cho lão trọc đó khám qua đi.

Hừ!

Vừa nghe Tư Không Huệ nói xong thì không riêng gì Phương Tịnh đại sư và bảy vị tăng nhân kia biến sắc, mà chính Giới Nộ đại sư cũng phải chột dạ.

Trong lúc Giới Nộ đại sư tỏ ra tiến thoái lưỡng nan và mọi người quanh đấy thì đang chờ phản ứng của Giới Nộ đại sư thì từ một chỗ ven đường, khuất sau những lùm cây đại liền xuất hiện một bóng người.

Với một vết sẹo cắt ngang trán, bộ y phục bằng da thú và thanh đoản đao quái dị giắt ngang lưng, người vừa xuất hiện đã khiến cho mọi người tò mò không ít.

Vẫn mang khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng, trang nam tử hán vận y phục như một sơn nhân cứ thông thả bước đến cỗ xe mã ở phía hậu.

Sự xuất hiện khá bất ngờ của nhân vật này từ một chỗ kín ven đường đã làm cho Tư Không Huệ biến sắc, thì hướng đi đến của nhân vật này càng làm cho Tư Không Huệ biến sắc hơn.

Cùng với tiếng thét lạnh lạnh, Tư Không Huệ đảo người lao đến chặn ngang bước tiến của nhân vật kia:

- Cường đồ khả ố! Người định làm gì kiêu mã của bốn cô nương?

Thế nhưng chỉ một cái chớp mắt, trang nam tử hán quái dị đó đã tránh xa Tư Không Huệ và tiếp tục hành sự quái dị hơn. Hắn vẫn thông thả đếm bước tiến dần đến cỗ xe mã hơn.

Không chờ được nữa, Tư Không Huệ vội vàng xuất chiêu vỗ vào hậu tâm của tên không mời mà đến kia một cái.

- Tên nông cuồng! Muốn chết ư?

Lại một cái đảo người, trang nam tử hán nọ đã lùi xa sang một bên, thoát được trường kinh của Tư Không Huệ trong gang tấc.

Sau khi thoát được đòn tập kích, trang nam tử hán quái dị ấy bật cười lên:

- Ha ha ha... Vô cớ đánh người, nếu cô nương không có gì mập mờ lén lút cần che giấu thì tại sao cô nương ngăn cản ta không cho ta đến gần cỗ xe mã?

Đường đường là ái nữ của vị bảo chủ Thiên Địa Bảo, Tư Không Huệ không khỏi cảm giận khi không những đánh hụt đối phương một chiêu, mà lại còn bị đối phương nói những lời châm chọc. Nàng ta đành giọng lại:

- Khám xét cỗ xe là bổn cô nương chỉ nhân nhượng người Thiếu Lâm phái thôi.

Còn người là hạng người nào lại dám can thiệp vào chuyện của bổn bảo chứ? Chu đại thúc!

Hiểu được ý tứ của Tư Không Huệ, lão xa phu họ Chu với ngoại hiệu là Nhuyễn Tiên Xú Diện đã nhanh như chớp hất mạnh cánh tay hữu một cái.

Ngon trường tiên trên tay lão Chu Hồng vốn được lão dùng làm roi ngựa liền theo sự cử động của lão mà cuốn ngược đầu roi, quất thật mạnh vào người trang nam tử hán nọ.

Trót!

Ngon trường tiên hơn trượng mà khoảng cách từ Chu Hồng đến trang nam tử hán kỳ dị kia thì lại đứng trượng, cho nên chỉ trong thoáng chốc khi âm thanh của ngon trường tiên còn vang động trong không khí thì đầu ngon trường tiên đã tiến đến đại huyết “linh đài” ở phía sau trang nam tử hán nọ.

Ra chiêu này là Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng đã nhận ra thân pháp quái dị của đối phương. Nếu đối phương một lần nữa lại lạng tránh sang một bên thì Chu Hồng vẫn kịp thời biến chiêu uy hiếp đối phương. Vì đối phương sẽ không còn đường nào khác hơn để tránh là phải dịch bộ sang hai bên hoặc tiến lại gần lão. Còn phía hậu thì ngon trường tiên của lão đã ngăn cản bước lui rồi.

Phương Tịnh đại sư, Giới Nộ đại sư và bảy vị tăng nhân còn lại vốn đã mục kích thân pháp quái dị của trang nam tử hán kỳ dị, nên họ những tưởng rằng độc chiêu của Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng sẽ không làm gì được đối phương. Nào hay, trang nam tử hán kỳ dị đó hoàn toàn không lưu tâm đến chiêu hiểm của lão Chu. Hắn vẫn bình chân như vại tạt ngang một bước và chuẩn bị lùi hậu như không hề biết đến đầu ngon trường tiên của lão Chu đang chực chờ sẵn vậy.

Hình dung cổ quái và thân pháp có quái dị đến đâu đi nữa thì trang nam tử hán đó không tài nào thoát mạng một khi cổ tình dẫn người vào tử lộ.

Động tâm, Phương Tịnh đại sư bèn nạt lên:

- Tiểu hữu chớ có lùi nữa!

Nạt thì nạt, Phương Tịnh đại sư vẫn lẹ làng đánh ra một ngon kinh phong quật thẳng vào Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng. Việc xuất thủ này của Phương Tịnh đại sư không có gì khác ngoài việc buộc Chu Hồng phải thu chiêu công kia lại và lạng tránh đòn công của đại sư. Có như thế thì tánh mạng của trang nam tử hán kia mới mong vẹn toàn, vượt qua hiểm cảnh.

Ngay sau đó, tình thế liền biến đổi nhanh không thể tưởng.

Chu Hồng đúng là buộc phải thu chiêu lạng người. Nhưng lão cũng kịp vươn thẳng tả chưởng đập vào ngon kinh phong của Phương Tịnh đại sư. Còn trang nam tử hán kỳ dị kia thì ngay khi ngon trường tiên được Chu Hồng rút về, sượt ngang lưng hắn một cái, đến lúc đó hắn mới biết rằng mạng sống của hắn vừa mới được nhặt lại. Do đang sững sờ trước cái chết đã rõ mười mươi, hắn không ngờ Tư Không Huệ lại nhân cơ hội đó quật cho hắn một đòn chí tử.

Nhưng chiêu công của Tư Không Huệ vừa mới xuất phát thì Giới Nộ đại sư đã kịp trông thấy. Giới Nộ đại sư tuy tính tình nóng nảy nhưng cơ trí không phải không có. Đại sư đã có ý ngờ vực khi thấy trang nam tử hán lạ lùng xuất hiện và có cử chỉ cùng lời nói còn thập phần lạ lùng hơn. Thế cho nên Giới Nộ đại sư luôn lưu tâm đến hắn. Và Giới Nộ đại sư đã nhanh nhẹn lao người đến, đồng thời vung hữu chưởng ra, ngăn đón đòn tập kích bất ngờ của Tư Không Huệ.

Nói thì lâu nhưng mọi việc xảy ra quá nhanh và cứ bát nhát cả lên.

Ngay lúc đó, hàng loạt âm thanh đủ loại, liền vang lên, náo động cả một góc trời.

Nào là tiếng quát nạt của Chu Hồng, của Tư Không Huệ và của Giới Nộ đại sư.

- Hay cho bọn trọc phản phúc vô thường!

- Tên cuồng đồ vô dụng, đáng chết!

- Mau lui lại nào, tiểu hiệp!

Nào là tiếng chạm kinh vang lên loạn xạ.

Ầm! Ầm!

Bùng! Bùng!

Trót! Trót!

Vù! Vút! Vút!

Thế chẳng đáng dừng, phần lý đang thuộc về Chu Hồng và Tư Không Huệ cùng là người của Thiên Địa Bảo, nhưng kể từ khi trang nam tử hán kia xuất hiện thì cả hai đang bất chấp lợi hại đã cùng nhau đối đầu với phái Thiếu Lâm là Phương Tịnh đại sư và Giới Nộ đại sư.

Võ công của Tư Không Huệ tuy còn kém Phương Tịnh đại sư, nhưng lại đấu ngang tay với Giới Nộ đại sư. Riêng Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng vốn đã thành danh là nhờ nhuyễn tiên, nên tuy võ công của lão không sao bằng Phương Tịnh đại sư, nhưng nhờ vào ngọn trường tiên quá đổi linh hoạt nên lão tạm thời vẫn bình phủ với vị thủ tòa Đạt Ma viện.

Trước thì chủ hòa, sau lại chủ chiến. Hành vi của cả hai nhân vật Thiên Địa Bảo và sự xuất hiện lạ lùng của trang nam tử hán kia đã khiến cho bảy vị tăng nhân còn lại phải động tâm.

Hai vị tăng nhân trong bọn bèn nhân cơ hội Chu Hồng và Tư Không Huệ đang bận tay giao chiến đã chạy đến với trang nam tử hán nọ.

Không đợi cho hai vị tăng nhân đó lên tiếng hỏi, trang nam tử hán liền đưa tay chỉ vào mặt đất chỗ chân rèm lụa trên cỗ xa mã che khuất mà nói:

- Nhị vị đại sư! Do tình cờ tại hạ nhìn thấy có người trên cỗ xe thò tay xuống và vùi lấp vội vàng một vật gì đó, nên khi tại hạ nghe đôi bên giằng co thì tại hạ...

Tuy không có ai ngắt lời, nhưng trang nam tử hán nọ cũng đành phải ngưng lời.

Vì hai vị tăng nhân kia đâu có đợi cho hắn nói hết câu. Vừa thoáng hiểu sự việc, cả hai đã vội vàng cùng chạy đến gần cỗ xe và cùng đưa tay gạt lớp đất trên mặt ở chỗ đó ra.

Và cả hai cùng reo lên:

- Đây rồi!

- Sư thúc đừng đánh nữa. Đã có Đạt Ma kinh điển đây rồi!

Tiếng reo của hai vị tăng nhân lập tức phát sinh tác dụng. Vì tuy Phương Tịnh và Giới Nộ đại sư giao chiến với Chu Hồng và Tư Không Huệ, nhưng thật ra cả hai chỉ đánh cầm chừng, đồng thời vẫn lưu tâm đến diễn biến ở xung quanh. Cũng chính có sự nghi ngờ về thái độ kỳ lạ của Tư Không Huệ đối với trang nam tử hán kỳ dị nọ nên Phương Tịnh và Giới Nộ đại sư mới ra tay và có ý trông chờ bọn đồng môn đệ tử cũng hiểu được sự nghi ngờ đó.

Quả nhiên là như vậy! Nên khi Phương Tịnh đại sư và Giới Nộ đại sư nghe hai vị tăng nhân kia reo lên thì cả hai liền búng ngược người về nguyên vị.

Còn nhanh nhẩu hơn Phương Tịnh đại sư, Giới Nộ đại sư vội vàng đánh tiếng:

- Kinh điển đã thu hồi, bần tăng không dám lưu nhị vị lâu hơn nữa. Nhị vị có thể lên đường được rồi. Miễn cho bần tăng khỏi tiến đưa. A di đà phật!

Trái với lẽ thường, Chu Hồng vẫn thản nhiên như không có việc gì xảy ra cả. Lão cuộn ngọn trường tiên lại và bình thần leo lên cổ xa mã, ngay vị trí vị xa phu lúc nãy của lão. Còn Tư Không Huệ thì vờ làm ra vẻ cay cú, nhưng lại khinh khỉnh hướng về trang nam tử hán nọ một nụ cười vừa châm chọc vừa đắc ý.

Trước khi buông rèm xuống che khuất mắt nhân diện, Tư Không Huệ còn ném ra một câu:

- Phiên chư vị phải đưa tiễn đến tận đây. Tiệm nữ thật lấy làm cảm kích. Cáo biệt!

Trót! Trót!

Hai tiếng trường tiên quát vào không khí liền phát ra, và cỗ xe tứ mã từ từ dịch chuyển khi các vị tăng nhân đã mở lối.

Thế nhưng, khi cỗ xe tứ mã đã đi khuất dạng, lúc vị tăng nhân nọ trao cho Phương Tịnh đại sư quyển Đạt Ma kinh điển vừa thu hồi. Thoạt đưa mắt nhìn qua vài trang ở bên trong thì Phương Tịnh đại sư liền tái hân nét mặt:

- Không phải Đạt Ma bí kíp. Ta đã lầm mưu ả rồi!

Không chờ Phương Tịnh đại sư cho phép, Giới Nộ đại sư vội vàng cướp lấy quyển kinh điển trên tay Phương Tịnh đại sư.

Cũng một cung cách như Phương Tịnh đại sư, nhưng phản ứng của Giới Nộ có phần thái quá hơn. Giới Nộ gầm lên phần nộ:

- Hay cho Thiên Địa Bảo! Chúng ta không thể để ả qua mặt như thế này được.

Đuổi theo!

Chỉ cần chờ có thể, bảy vị tăng nhân kia liền hốt tốc đuổi theo cỗ xe tứ mã, bám sát gót Giới Nộ đại sư.

Còn Phương Tịnh đại sư thì vừa dùng hấp lực từ hữu thủ thu hồi cả bốn quyển Đạt Ma kinh điển còn nằm vương vãi trên mặt đất, quyển đầu tiên thì đã bị Giới Nộ đại sư trong cơn tức giận bóp vụn ra rồi. Đại sư vừa hướng về trang nam tử hán nọ, mà nói năng một cách ôn tồn:

- A di đà phật! Dù sao bản tăng cũng có lời đa tạ thí chủ xuất hiện tương trợ.

Hẹn tái kiến!

Vẫn còn bàng hoàng trước mọi chuyện vừa xảy ra, lại còn thêm khiếp hãi trước thần công tuyệt thế của Phương Tịnh đại sư vừa thi triển, trang nam tử hán nọ chỉ biết lắp bắp đáp lại:

- Tại hạ... à... à... tại hạ cũng đâu có... đâu có làm được việc gì. Đại sư chớ có để tâm!

Nhưng cũng giống như lần mới rồi, trang nam tử hán nọ hầu như tự nói cho chính bản thân mình nghe, chứ Phương Tịnh đại sư đâu còn đứng đó chờ hắn nói xong.

Còn lại một mình, trang nam tử hán vận y phục bằng da thú kia mới bắn khoắn và lẩm bẩm thành tiếng:

- Sao lại thế này? Rõ ràng là nàng kia có vui lấp quyển Đạt Ma kinh điển, nhưng vui lấp để làm gì khi đó chỉ là kinh điển pháp học tầm thường, không phải là kinh điển võ học? Lạ thật! Cung cách đó chứng tỏ cô nàng có lấy Đạt Ma kinh điển thật và cũng chứng tỏ rằng cô nàng đã có vẻ sợ hãi khi Dư Hải Bằng ta phát hiện được hành sự bí ẩn của cô nàng. Nhưng sau đó lại bỗng dưng biến thành quyển Đạt Ma kinh điển pháp học được chứ? Lạ quá! Lạ quá!

Lẩm bẩm một lúc với nỗi niềm băn khoăn khôn tả. Dư Hải Bằng không hiểu đã suy nghĩ như thế nào lại bước đến chỗ lúc này Tư Không Huệ đã giấu sách.

Chàng vẫn đứng sống lưng nhưng lại dùng chân khoa qua khoa lại chỗ đó.

Đột nhiên trái tim của Dư Hải Bằng như muốn ngừng đập hẳn khi chàng nhìn thấy ở phần sâu hơn lộ hẳn ra một bìa sách khác.

Đứng thờ người một lúc, Dư Hải Bằng liền tỉnh ngộ và thẳm phục cho cơ trí của Tư Không Huệ.

Hóa ra nàng ta đã lộng giả thành chân, dùng cái chân để che đậy cái giả, rồi lại dùng kinh giả che mắt kinh thật. Nàng ta không những đã lợi dụng khoảng thời gian lão Chu Hồng lần la kéo dài, còn xuống chỗ này một mà có đến hai quyển Đạt Ma kinh điển.

Quyển kinh điển võ học thì vui sâu hơn. Rồi sau một lớp đất nàng lại vui thêm quyển kinh điển Phật học. Có lẽ cả hai loại kinh điển này chỉ khác nhau về phần nội dung, còn về ngoài thì giống nhau như đúc.

Hiểu được điều này, Dư Hải Bằng bèn lập tâm định thu hồi quyển Đạt Ma kinh điển thay cho phái Thiếu Lâm, sau đó sẽ trao trả cho họ. Vì nếu để chậm thì chốc nữa đây ắt thể nào Chu Hồng và Tư Không Huệ cũng sẽ quay lại lấy mất.

Nghĩ như thế, Dư Hải Bằng liền khom người xuống và nhặt lấy quyển Đạt Ma kinh điển.

Để tin chắc đây là kinh điển võ học chứ không phải kinh điển Phật học như lần vừa rồi. Dư Hải Bằng bèn đưa mắt đọc qua.

Với ý đồ ngay thẳng, không biết tham của người thì bất kỳ ai nếu ở trong trường hợp của Dư Hải Bằng cũng phải hành động y như vậy.

Nhưng một phần thì do chàng còn thiếu bề lịch lãm, phần khác thì do chàng đang có sự say mê luyện tập võ công, nên Dư Hải Bằng cứ đứng nguyên vị mà xem đến độ xuất thần.

Mà nếu Dư Hải Bằng chỉ xem không thôi thì đâu có gì đáng để nói, đằng này chàng chốc chốc lại mỉm cười thú vị, rồi lại hươ tay múa chân theo kinh văn võ học trong Đạt Ma kinh điển nên mới có chuyện.

Như đã nói là do Dư Hải Bằng còn kém bề lịch lãm nên chàng hoàn toàn không để tâm đến bên ngoài quyển kinh điển. Đến độ có một lão già mặt mũi đanh ác đang len lén bước đến gần chàng từ phía sau mà chàng không phát hiện. Và lão già nọ sau khi đọc trộm được vài dòng bèn xuất thủ nhanh như chớp.

Hữu chưởng của lão thì vỗ vào hậu tâm của Dư Hải Bằng, còn tả thủ thì vươn ra phía trước chụp cứng lấy quyển Đạt Ma kinh điển trên tay Dư Hải Bằng.

Bùng!

Trước khi ngã ra hôn mê, chàng còn nghe được câu:

- Ha ha ha... Đạt Ma bí kíp! Phủ Việt tàn hồn ta sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân. Ha ha ha... Thiên hạ đệ nhất nhân...

Ngất đi không biết được bao lâu thì Dư Hải Bằng chợt hồi tỉnh lại.

Một âm thanh nữ nhân quen thuộc rót vào tai chàng:

- Quyển Đạt Ma kinh điển đâu? Nói! Ai đã làm cho ngươi ra nông nổi này?

Sự hồi tỉnh của Dư Hải Bằng không hiểu tại sao lại quá ngắn. Thần trí chàng bắt giắc mờ đi trong khi chàng muốn nói ra nhiều điều. Với sự mơ hồ đó, chàng nửa nhận ra lại nửa không nhận ra là nữ nhân nào vừa lên tiếng hỏi chàng. Nhưng Dư Hải Bằng cũng kịp nói ra điều thiết yếu cần phải nói:

- Phủ... Việt... tàn... hồn...

Toàn thân Dư Hải Bằng chợt chấn động một cái rồi lại ngất đi.

Do chàng đã ngất nên chàng nào biết rằng liền sau đó, có đến hai lượt người tiến đến gần chỗ chàng nằm.

Lượt đầu tiên chỉ có một người. Người này không hiểu hữu ý, hay vô tình, đã mò khắp người Dư Hải Bằng.

Lấy được bốn nén bạc, nhân vật nọ trước khi bỏ đi còn dùng chân hất Dư Hải Bằng nằm ngửa lên. Và nhân vật đó lại phát hiện ra chuỗi kiếm được giấu ở dưới ống quần, ngay chỗ xà cạp. Cho đây là báu vật, nhân vật đó bèn tước đoạt luôn thanh đoản kiếm đó.

Sau đó thì đến lượt người thứ hai. Lượt thứ hai này đông hơn và chính là những vị tăng nhân thuộc Thiếu Lâm phái.

Sau một lúc bàn luận, các vị tăng nhân bèn vội vàng đưa Dư Hải Bằng về Thiếu Lâm phái tận Tung Sơn.

Tất cả những điều vừa diễn ra, sau này một phần là do các vị tăng nhân kể lại, một phần là Dư Hải Bằng nhớ ra. Và đương nhiên là có một phần sự việc mà Dư Hải Bằng và các vị tăng nhân Thiếu Lâm phải không sao biết được.

Nhưng bắt đầu từ đó, sóng gió liền xảy ra cho võ lâm Trung Nguyên, dẫn đến những trường huyết kiếp hải hùng không sao lường được!

5. Cứu Người Có Phải Vì Từ Bi-giành Giựt Môn Đồ Có Phải Vì Cốt Cách

Điều này trước đây chưa từng xảy ra, nên bốn phương trượng không thể quyết định được.

- Bạch phương trượng ! Hồi Nguyên Đan tuy là báu vật có giá trị liên thành, nhưng so với Đạt Ma kinh điển thì không có giá trị bằng. Vì Hồi Nguyên Đan thì bốn phái có thể tìm cách chế luyện lại được theo phương được đã có, còn Đạt Ma kinh điển nếu không kịp thu hồi thì hậu quả khó lường. Vả lại, nếu để mất Đạt Ma kinh điển vĩnh viễn thì...

- Giới Nộ ! Người nói không sai ! Chính bốn phương trượng đã nghĩ đến điều này và đang cân nhắc lợi hại đây. Vì theo bốn phương trượng thì dù có cho vị thí chủ đây dùng hết số Hồi Nguyên Đan còn lại của bốn phái thì cũng vô ích thôi.

Có tiếng nói của Giới Nộ kêu lên kinh ngạc:

- Sao lại là vô ích, phương trượng ?

- Hà ! Một chuông trước đã chấn nát ngũ tạng, sau đó lại còn bị kẻ khác điểm vào Tàn huyết sinh cơ với mục đích truy vấn. Hồi Nguyên Đan chỉ chữa cho vị thí chủ đây thoát cơn nguy vì nội tạng bị chấn động, còn Tàn huyết sinh cơ thì... vô vọng.

Lại có tiếng của Giới Nộ đại sư:

- Bạch phương trượng ! Do Phương Tịnh sư thúc đã phục cho hần một hoàn Hồi Nguyên Đan nên hần mới còn sống đến bây giờ. Ngay lúc này nếu phương trượng không ban cho hần thêm một hoặc vài Hồi Nguyên Đan nữa thì hoàn trước đó kể như bỏ phí. Vả lại dù sau này hần có là một phế nhân đi nữa thì đây là số mệnh của hần.

Chúng ta chỉ cần cứu cho hần tỉnh lại và hỏi đôi điều về Đạt Ma kinh điển là đủ rồi.

- Giới Nộ ! Lòng từ bi của Đức Phật Tổ đâu có cho phép bốn phương trượng làm điều đó chứ ? Tuy biết rằng ở giới giang hồ việc bức cung hay tra vấn là chuyện vẫn thường xảy ra, nhưng với chúng ta thì không. Huống chi vị thí chủ đây đã là một phế nhân, một kẻ sống dở chết dở, điều này không được đâu !

- Phương trượng !

- Bạch phương trượng ! Đệ tử có điều muốn nói.

- Phương Thanh sư huynh ! Sư huynh có cao kiến gì ?

- d - Theo như Phương Tịnh sư đệ về nói lại thì vị thí chủ đây dường như có hảo ý với bốn phái khi cố tình xuất hiện diễm chỉ sự trá ngụy của Tư Không... của Thiên Địa Bảo.

Bản tăng cũng không đồng ý với lời buộc tội của Giới Nộ, cho vị thí chủ đây là kẻ xảo trá có mưu đồ riêng. Vì nếu đã thế thì vị thí chủ đây cứ chờ cho mọi chuyện ngã ngũ, sau đó khi người của bốn phái và Thiên Địa Bảo đã bỏ đi hết thì vị thí chủ đây muốn làm gì thì làm mà không được !

- Ý của sư huynh là...

- Phương trượng ! Ý bản tăng muốn phương trượng ban cho vị thí chủ đây vài hoàn Hồi Nguyên Đan. Một phần vì chúng ta sẽ vì việc này mà biết được kẻ đã thủ đắc Đạt Ma kinh, phần khác nữa là biết đâu do vị thí chủ đây, còn có căn cơ hơn người nên kỳ tích sẽ xuất hiện. Phật Tổ đã dạy là làm ân thì làm ân cho trót. Mong phương trượng minh xét !

Liền ngay sau đó, tiếng nói của Giới Nộ lại cất lên:

- Sư bá thứ cho đệ tử ngu muội không nhìn ra điều mà sư bá vừa nói. Còn căn cơ của vị thí chủ này thì chính Phương Tịnh sư thúc đã xem qua và đã tấm tắc khen ngợi.

Phương trưởng ! Xin phương trưởng chuẩn cho !

Một lúc thật lâu, mới có tiếng nói của vị trưởng môn phương trưởng lên tiếng:

- Nói như sư huynh thì hành vi của chúng ta chỉ là cứu nhân độ thế, đúng như sự dạy dỗ của Phật Tổ ư ?

- A di đà Phật ! Bần tăng đã nghĩ như thế !

- Hà ! Không biết có được việc hay không đây ? Tàn huyết sinh cơ một khi đã bị điểm rồi thì kinh mạch phải bị đứt ít lắm là hai vị trí ! Bốn phương trưởng chỉ sợ đến nói, vị thí chủ đây e rằng cũng không nói được thì làm gì có chuyện cử động được tứ chi !

- Bần tăng cũng biết là thế ! Phải chi vị thí chủ đây nghe chúng ta nói và hiểu !

Đồng thời nếu vị thí chủ đây biết qua về khẩu quyết của tâm pháp nội công thượng thừa của Phật môn mà tự vận dụng thì hay biết mấy ! Đành vậy thôi, bần tăng đành tùy ở quyết định anh minh của phương trưởng vậy !

Đừng nói gì lời nói vừa rồi của phương trưởng đại sư là sư huynh của trưởng môn phương trưởng và Giới Hộ đại sư, Dư Hải Bằng đều nghe rõ, không sót một lời ! Chỉ có điều là chàng không sao biểu lộ được những gì chàng muốn nói, dù là một cử chỉ nhỏ nhất như hấp háy mắt hay nhích động một ngón tay !

Chàng đã hiểu điều gì đã xảy ra cho chàng ! Ai đã đoạt Đạt Ma kinh. Ai đã điểm vào Tàn huyết sinh cơ của chàng. Và ai đã giúp chàng kéo dài hơi thở cho đến lúc này !

Nghe hết, biết hết nhưng chàng không thể biểu lộ điều chàng biết, chàng nghe !

Một bàn tay của ai đó đang sờ nắn khắp thân thể chàng !

Chỉ đến khi nhân vật đó thôi sờ nắn và lên tiếng thì Dư Hải Bằng mới biết nhân vật vừa động đến chàng chính là vị trưởng môn phương trưởng của Thiếu Lâm phái !

- Vị thí chủ đây căn cơ tuy tốt nhưng ngũ tạng đã bị sai lệch nhiều bộ vị, lại còn bị độc thủ của độc tâm nhân điểm vào Tàn huyết sinh cơ làm cho ba đại kinh mạch bị đứt ! Bốn phương trưởng e rằng phục hồi nguyên đan cũng vô ích thôi !

- Phương Trưởng !

- À ! Phương Tịnh sư đệ định nói gì ?

Hóa ra Phương Tịnh đại sư đại sư cũng hiện diện tại đây, nhưng cho đến lúc này đại sư mới lên tiếng. Được phương trưởng hỏi đến, Phương Tịnh đại sư mới nói tiếp:

- Bạch phương trưởng ! Đúng ra đệ tử cũng không muốn lảm lời, nhưng...

- Sư đệ cứ nói đi, bất tất phải lo ngại !

Có tiếng hít sâu của Phương Tịnh đại sư sau lời thúc giục của phương trưởng ! Liền sau đó, Phương Tịnh đại sư bèn nói luôn một hơi dài:

- Tuy đệ tử vẫn còn áy náy khi chưa thu hồi được Đạt Ma kinh, nhưng không vì thế mà đệ tử muốn cứu tỉnh vị thí chủ đây để tra hỏi về điều đó ! Xin phương trưởng minh xét cho, vị thí chủ đây cũng chỉ vì Đạt Ma kinh của bốn phái mà lâm vào tình trạng này. Hơn nữa, sau khi nhớ lại bộ pháp mà vị thí chủ đây đã thi thố thì đệ tử cứ ngỡ ngỡ và cho rằng đó chính là Túy Tiên bộ pháp của Võ Lâm Tứ Thần Túy Cái lão tiên bối ! Nếu nhận định của đệ tử không lầm thì xin phương trưởng hãy rộng tay ban cho vị thí chủ đây linh đan thần dược của bốn phái ! Sau đó, để được chuẩn xác hơn, một mặt chúng ta vẫn tiếp tục truy tìm Đạt Ma kinh, một mặt thì chúng ta đánh tiếng đến Túy Cái lão tiên bối qua Cái Bang về tình trạng của vị thí chủ đây ! Phương trưởng nghĩ sao ?

- Sư đệ có tin chắc vào điều sư đệ vừa nói ra không ?

- Phương trượng minh xét cho ! Đó chỉ là phỏng đoán của đệ tử thôi ! Nhưng mười phần cũng có thể đúng được bảy, tám.

- Nếu quả là như vậy thì... ! Thôi được ! Giới Nộ đâu ? Người hãy đến chỗ Phương Vô đại sư, bái người mà nhận lấy hai hoàn Hồi Nguyên đan vậy !

Có tiếng bước chân của Giới Nộ đại sư bỏ đi ! Và sau đó là tiếng thở dài của vị chủ tọa môn phương trượng:

- Hà ! Chỉ mong sao Phương Tịnh nói đúng và vị thí chủ đây được Phật Tổ đại từ đại bi độ trì cho hiểm cảnh này ! A di đà Phật !

- A di đà Phật !

Đến bây giờ Dư Hải Bằng mới biết rằng chàng đang nằm tại sơn môn Thiếu Lâm phái ! Điều đó chứng tỏ rằng rốt cuộc Phương Tịnh đại sư và các vị tăng nhân đệ tử đã kịp quay lại để gặp chàng đang trong tình trạng nguy khốn và cũng kịp thời đưa chàng về sơn môn !

Tâm trạng của Dư Hải Bằng nửa cảm kích, nửa muốn khước từ không nhận ân huệ của phái Thiếu Lâm ! Vì chàng nghĩ rằng:

”Nếu không vì cần biết đến hạ lạc của Đạt Ma kinh thì liệu Phương Tịnh đại sư có ban cho chàng một hoàn Hồi Nguyên Đan và đưa về đây không ? Rồi nếu không vì Túc Tiên bộ pháp có liên quan đến lão Túc Cái thì liệu vị chủ tọa môn phương trượng có hạ lệnh cho Giới Nộ đại sư đem Hồi Nguyên Đan đến cho chàng hay họ sẽ bỏ mặc chàng ?

Nhưng Dư Hải Bằng dù không muốn chấp nhận ân huệ này thì chàng có cách nào để lên tiếng hay có cử chỉ khước từ ? Lực bất tòng tâm !

Chàng cảm nhận có ai đó đang vạch miệng chàng ra và một hoàn thuốc được nhân vật đó nạp vào miệng chàng ! Sau một hơi nước và sau khi bị điểm vào Phúc kết huyệt, Phong nha huyệt và Vọng huyệt thì Dư Hải Bằng lại mê man như trước đó !

Trải qua thời gian không biết là bao lâu, Dư Hải Bằng lại nghe những lời đối thoại đập vào tai chàng:

- Sư thúc ! Thời gian trôi đi cứ như nước chảy qua cầu ! Bốn phái đã hao phí đến năm hoàn Hồi Nguyên Đan rồi mà xem ra không thu được lợi ích gì cả ! Chi bằng...

- Giới Nộ ! Phái danh của người là Giới Nộ, nhưng sao tính khí của người không thay đổi chút nào vậy ? Như ta đã nói với phương trượng, chúng ta cứu mạng cho vị thí chủ đây là không có ý gì khác ngoài thể hiện lòng từ bi của người xuất gia đầu Phật !

Còn việc Đạt Ma kinh bị thất lạc là do lỗi của chúng ta, không liên quan gì đến vị thí chủ đây ! Người phải nhớ rõ điều đó !

- Sư thúc ! Đành là vậy, nhưng Đạt Ma kinh cứ như bóng chim tắm cá ! Đầu mối duy nhất để bản phái thu hồi Đạt Ma kinh là ở vị thí chủ này, chúng ta không thể làm chuyện không công được ! Huống chi cái lão Túc Cái kia cứ như thần long vậy ! Lúc hiện nơi này, lúc thì xuất hiện ở chỗ khác ! Có khi lại tuyệt tích băng đi một thời gian dài ! Không lẽ chúng ta cứ tiếp tục kéo dài cuộc sống cho hão bằng cách hao phí Hồi Nguyên Đan sao ?

- Thế người có cao luận gì ?

- Sư thúc ! Đệ tử chỉ biết nói ra để sư thúc cân phân lợi hại thôi ! Còn định đoán thế nào thì tùy ở sư thúc vậy !

- Nhưng chắc người cũng phải có chủ ý gì chứ ?

- Chủ ý thì cũng có, nhưng đệ tử e rằng khi nói ra sẽ rất khó nghe !

- Hừ ! Nếu khó nghe thì người đừng nói làm gì cho vô ích ! Riêng ta, ta đã có chủ ý rồi.

- Là chủ ý như thế nào, sư thúc ?

- Ta đã xem xét qua, nội công của vị thí chủ đây rất là non kém ! Có lẽ là do luyện tập không lâu ! Do đó, ta định dùng Khai Đỉnh đại pháp ! Lấy nội lực của ta làm chủ đạo cho nội lực của vị thí chủ đây, theo tâm pháp bốn môn nối lại những kinh mạch đã bị chắn đứt ! Có như thế thì vị thí chủ đây mới mong phục hồi nguyên trạng !

Người nghĩ sao ?

- Sư thúc ! Không nói gì đến đường lối khác nhau của nội công tâm pháp giữa hắc và bạch phái, chỉ có đáng hay không khi sư thúc lại vì hắc mà hao phí chân nguyên như vậy ?

- Thế người không muốn vị thí chủ đây tỉnh lại sao ?

- Muốn thì cũng muốn, nhưng thật là trái lẽ khi sư thúc đem tâm pháp nội công của bạch phái truyền cho người ngoài !

- Giới Nộ ! Thế người nghĩ sao nếu sau này ta thuyết phục được vị thí chủ đây gia nhập vào bạch phái ?

- Phật chỉ độ người hữu duyên...

- Nhưng người đã thuyết giáo chưa mà biết rằng vị thí chủ đây không là người hữu duyên đáng được Phật độ ?

Lời nói của Phương Tịnh đại sư chỉ đến đây thì từ bên ngoài có tiếng người bấm báo:

- Bạch sư thúc ! Có lệnh phương trượng đòi sư thúc đến gấp ngay !

- Giới Hỉ ! Phương trượng đòi gấp ta là có việc gì, người biết không ?

Giọng nói của Giới Hỉ tỏ ra hoan hỉ phần chần, ngược hẳn với pháp danh:

- Là có Túy Cái lão tiên bối đến bái kiến chưởng môn phương trượng !

Do tìm đến khá bất ngờ nên Phương Tịnh đại sư cũng không giấu được sự vui mừng, vì thế Phương Tịnh đại sư không lưu tâm và quở trách Giới Hỉ đại sư đã không giới hỉ như pháp danh được đặt !

- Thế à ! Vậy thì may quá ! Giới Nộ, người hãy ở đây trông chừng vị thí chủ đây !

Chuyện ta vừa nói với người vừa rồi, ta sẽ bàn qua với phương trượng sau !

Tiếng bước chân của Phương Tịnh đại sư vừa im hẳn thì tiếng chì chiết của Giới Nộ đại sư lại vang lên:

- Quái lạ ! Sao Phương Tịnh sư thúc lại có ý nghĩ quái lạ như thế này kìa ? Hừ !

Chuyện Đạt Ma kinh bị bọn Thiên Địa Bảo giở trò rõ ràng là có liên can đến tiểu tử này, vậy mà sư thúc lại còn có ý định đem hắc vào làm đệ tử bạch phái ! Làm như thế có khác gì nuôi ong tay áo, rước kẻ thù vào nhà chứ ! Không được, ta không thể để sư thúc hành sự hồ đồ được ! Việc này chỉ có Phương Vô đại sư bá là can gián được thôi !

Nói xong, Giới Nộ bèn hậm hực bỏ đi, quên nhiệm vụ trông chừng Dư Hải Bằng mà Phương Tịnh đại sư đã ủy thác !

Không bao lâu sau khi Giới Nộ đại sư tự ý bỏ đi, Dư Hải Bằng băng vào trực giác nhận ra đang có người vừa xuất hiện quanh chỗ chàng đang nằm !

Nhân vật này dường như muốn thực hiện một ý đồ gì xấu xa khi nghe từ xa vang lại tiếng nói của phương trượng chưởng môn Thiếu Lâm phái đang cãi vã với Túy Cái thì nhân vật này lại lên đi khỏi !

Không tin vào trực giác của bản thân nên Dư Hải Bằng tập trung lắng nghe những âm thanh từ xa vang lại !

Chàng nghe Túy Cái đang oang oang nói:

- Y phục bằng da thú, với đoản đao quái dị cài trên lưng thì đó đúng là Dư hiền điệt của lão phu rồi ! Lão phu do có việc vội nên mới bảo hắc đến Lâm An trước !

Không ngờ chỉ một chút hơi hồng mà hắc đã ngộ tai kiếp rồi ! May mà gặp chư vị đại sư đây cứu mạng cho !

Kể đó là tiếng nói của phương trượng đại sư ! Sau khi thuật qua tình trạng lúc này của Dư Hải Bằng cho Túy Cái nghe xong, phương trượng đại sư mới nói:

- Tình trạng của lệnh diệt, theo như Phương Tịnh vừa nói qua, theo chủ ý của bản tăng là bản tăng muốn thu nạp lệnh diệt làm đệ tử ! Không hiểu ý của lão thí chủ như thế nào ?

- Không được !

- Sao lại không được ? Há lão thí chủ không biết rằng nếu lệnh diệt không luyện qua nội công tâm pháp Phật môn của bản phái thì đời của lệnh diệt kể như bỏ đi sao ?

- Lão phu nói không được là không được !

- Lão thí chủ có thể giải thích rõ hơn cho bản tăng nghe không ?

- Được chứ sao không ? Vì hần đã được lão phu chọn làm y bát truyền nhân rồi !

Hần không thể bái ai khác làm sư phụ được !

- Thế nhưng theo cách xưng hô thì dường như thân phận giữa hai người nào phải là sư đồ ?

- Điều này thì phương trượng nói không sai, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi ! Vả lại, nếu lão phu không định chọn hần làm môn đồ thì việc gì lão phu phải rút ruột truyền cho hần Túy Tiên bộ pháp ?

- Túy Cái lão thí chủ ! Tình trạng lúc này của lệnh diệt không thể không đầu nhập Thiếu Lâm phái ! Lão thí chủ nên xem tính mạng của lệnh diệt làm trọng mà nghĩ lại đi !

- Hừ ! Chuyện Tàn huyết sinh cơ của hần bị điểm phải, điều này lão phu còn phải xem lại đã ! Cũng biết đâu chừng vì phương trượng thấy căn cơ của hần quả là hiếm có nên mới đặt chuyện mà nói như vậy chứ !

- A di đà Phật ! Người xuất gia cấm điều vọng ngữ ! Lão thí chủ nên tin ở bản tăng ! Vả lại, chính vì lệnh diệt mà tệ phái đã hao tổn hết năm hoàn Hồi Nguyên Đan chí bảo rồi ! Vì tiền đồ của lệnh diệt, mong lão thí chủ chớ chấp nê !

- À ! Thì ra chỉ vì năm hoàn Hồi Nguyên Đan mà phương trượng đã nghĩ đến việc thu nạp xá diệt ! Nói như vậy phương trượng chỉ nghĩ đến tiền đồ của Thiếu Lâm phái chứ đâu nghĩ đến hần ?

- A di đà Phật !

Rốt cuộc, thay vì phương trượng Thiếu Lâm phái và Túy Cái lo lắng cho Dư Hải Bằng thì cả hai lại cãi lầy nhau, muốn giành cho được Dư Hải Bằng làm môn đồ của mình ! Dư Hải Bằng còn muốn nghe thêm nữa để hiểu được nguyên nhân rõ ràng hơn, nhưng rất tiếc là chàng không sao nghe được nữa ! Vì đúng lúc đó, thân hình của chàng đột nhiên bị một nhân vật không rõ là ai kẹp cứng vào người và đưa đi xa dần... xa dần !

“Giới Nộ ? Là Giới Nộ đại sư không muốn ta được Phương Tịnh thu nạp nên mới mang ta đi đây ! Hừ ! Ta cũng đâu định bái ai làm sư phụ ! Võ học của Dư gia không lẽ không đủ để xưng hùng thiên hạ sao ?” Nhưng càng lúc Dư Hải Bằng càng tin rằng người đang mang chàng đi không phải là Giới Nộ đại sư như chàng đã nghĩ ! Lý do thứ nhất là người này mang chàng đi đã lâu nhưng dường như còn muốn mang đi xa nữa ! Giới Nộ đại sư không thể không được phép của phương trượng mà lại dám xuất sơn xa như thế này !

Lý do thứ hai là thân pháp của người này xem ra đã đến mức thượng thừa, bên tai chàng chỉ nghe có tiếng gió thổi ngược lại kêu ù ù đến kinh nhân. Giới Nộ đại sư khó lòng có bản lãnh đạt được mức độ như thế này.

Và lý do sau cùng là bây giờ, sau một lúc thật lâu phi hành, nhân vật này cũng mới vừa ngừng chân để nghỉ ngơi ! Và nhân vật này đang lót dạ bằng thịt thú rừng vừa được nướng trên lửa ! Giới Nộ đại sư dù có ghét bỏ chàng, muốn đem chàng vất vào một số thì Giới Nộ đại sư cũng không thể không tuân giữ thanh quy của phái Thiếu Lâm là trai lạt và giới sát !

Sau khi mình định rằng chàng đang bị một người khác, lạ mặt đưa đi khỏi Thiếu Lâm thì Dư Hải Bằng không khỏi suy đoán xem mục đích của nhân vật này là như thế nào ? Liệu nhân vật này được lợi gì khi mang theo bên mình một con người chết dở, sống dở như chàng ? Nếu muốn cứu chàng thì nhân vật này

chỉ cần thương lượng với Thiếu Lâm phái là đủ, không cần phải táo gan vào tận Thiếu Lâm đánh cắp chàng một cách lạng lẽ như thế này ? Còn muốn giết hại chàng thì càng bất tất phải phí công như vậy hơn !

“Tam Ma tử kiếm lệnh ? Hay nhân vật này chỉ vì Tam Ma tử kiếm lệnh trên người ta nên mới có hành vi này ? Vô lý ! Vì người độc nhất ở trên đời biết ta đang giữ Tam Ma tử kiếm lệnh chỉ là lão phó giáo chủ U Minh Giáo họ Mộc ! Mà nếu nhân vật này đúng là lão thì việc giết hại ta, sau đó đem Tam Ma tử kiếm lệnh đi, xem ra còn dễ hơn việc vác một người khơi khơi chạy khỏi Thiếu Lâm phái nhiều !” Nghĩ mãi vẫn không sao hiểu được điều muốn hiểu, Dư Hải Bằng đâm ra nghĩ ngợi viễn vông ! Hàng loạt những ký ức lần lượt trôi về với chàng. Những ngày chí thú sống yên ổn tại Thiên Sơn, rồi mọi diễn biến đột ngột xảy đến kể từ khi Dư Hải Bằng vô tình cứu mạng cho lão phó giáo chủ họ Mộc làm cho mẫu thân chàng phải thiệt mạng, còn chàng thì bắt đầu dần thân vào giang hồ với đủ mọi hạng người, mọi mưu mô, mọi nguy hiểm ! Trong những ký ức đó về đó, Dư Hải Bằng tưởng chừng như những đoạn kinh văn trong Đạt Ma kinh đang hiện lên mồn một trong tâm trí chàng !

Và cũng giống như lần chàng trực diện đọc những đoạn kinh văn đó khi chàng thu hồi được quyển Đạt Ma kinh điển võ học, lúc này Dư Hải Bằng cũng mê mẩn tâm thần dõi theo từng đoạn kinh văn đang hiển hiện rõ rệt !

Dư Hải Bằng vốn là kẻ chỉ mới võ vẽ nhập môn về võ học nên nỗi niềm khát khao có một thân võ công hơn người tuy không đến độ cuồng tâm cuồng trí như bao nhân vật khác trên giang hồ, nhưng cũng có mức độ say mê không kém ! Có khác chăng là Dư Hải Bằng không có dã tâm vì chân kinh bí kíp của người mà phải thiên phương bách kế nghĩ đến cách chiếm đoạt bất chấp hành vi đó là đúng hay sai, hoặc có hậu quả như thế nào ! Bằng không, Dư Hải Bằng đã lẳng lặng chiếm lấy Đạt Ma kinh mà tìm nơi tiềm tu khổ luyện rồi ! Việc Dư Hải Bằng xem qua Đạt Ma kinh chỉ là do chàng muốn mình định lại xem quyển Đạt Ma kinh điển đó là Phật học hay võ học kinh điển mà thôi ! Nhưng Dư Hải Bằng không ngờ rằng niềm say mê học thuật đã khiến cho chàng phải chuốc họa vào thân !

Đang lúc chàng bị cuốn hút theo từng đoạn kinh văn đang tái hiện lên trong tâm trí thì nhân vật đang mang chàng đi, lại một lần nữa dừng chân để nghỉ ngơi và ăn uống !

”Thế là người này đã mang ta đi được một ngày đường rồi ! Không hiểu còn đi xa nữa hay không ? Ồ ! Mà tại sao ta không hề có cảm giác đói, khát gì cả vậy ? Có lẽ là do Hồi Nguyên Đan chăng ? Hồi Nguyên Đan có công dụng gì đến nỗi bọn người Thiếu Lâm phái phải xem là trọng đến vậy ? À ! Phải rồi ! Theo Phương Thanh và Phương Tịnh đại sư có nói thì Tàn huyết sinh cơ của ta đã bị điểm và dẫn đến việc kinh mạch bị đứt mất ba chỗ ! Muốn nối lại những chỗ đó, có nghĩa là nếu ta muốn khôi phục lại nguyên trạng thì ta phải biết qua tâm pháp nội công thượng thừa của Thiếu Lâm phái !

Vậy kinh văn trong Đạt Ma kinh mà ta đang còn nhớ rõ mồn một đây, liệu có phải là tâm pháp nội công gì đó không ? Mà không sao, cùng lắm là chết còn hơn là kéo dài mãi tình trạng khốn khổ này ! Ta cứ theo đó mà luyện thử xem sao ?” Cũng may cho Dư Hải Bằng là thời gian này có lẽ là thời gian nghỉ đêm của nhân vật kia, nên sau khi đã ăn uống xong, nhân vật kia vẫn không có dấu hiệu gì chứng tỏ muốn mang chàng đi tiếp. Nhờ đó, Dư Hải Bằng mới có dịp nằm yên bất động để chiếu theo kinh văn Đạt Ma kinh và luyện qua !

Thoạt đầu thì như thế, nghĩa là chàng cần phải được nằm yên mới dễ bề chiêm niệm và so sánh giữa phần kinh văn với mọi yếu huyết lớn nhỏ trong người. Sau đó lại còn phải khởi tụ công lực tản mát mọi nơi về lại đan điền, đồng thời điều động cho chân lực dẫn lưu ! Nhưng đến sáng hôm sau, lúc nhân vật kia tiếp tục vác chàng đi thì Dư Hải Bằng vẫn không gặp khó khăn khi luyện công phu trong Đạt Ma kinh !

Xem vẻ ngoài thì Dư Hải Bằng cứ bất động, đâu khác gì một cây ma ! Do đó mọi việc chàng đang làm ở bên trong nội thể rất dễ dàng che mắt mọi người, nhất là nhân vật đang mang vác chàng ! Không còn việc gì khác để làm nên Dư Hải Bằng toàn tâm toàn ý lo dẫn lưu chân lực theo kinh văn Đạt Ma kinh ! Chàng không còn bận tâm để toan tính đến thời gian và không gian nữa ! Chàng không cần biết nhân vật kia đã đem chàng đi được bao lâu, và hiện bây giờ nhân vật kia đã đưa chàng đi đến phương trời nào ! Là núi non, rừng rậm, hay đến một trấn thành xa xôi ! Dư Hải Bằng bất kể đến những điều đó !

Chàng chỉ lưu tâm khi tai chàng chợt nghe có tiếng quát hỏi:

6. Y Thần Ác Tâm Thu Linh Đan-thoát Hiểm Cảnh Trãi Bao Sóng Gió

- Là ai, dám xâm nhập cấm địa bổn giáo ?

Tiếng quát hỏi làm cho Dư Hải Bằng giật mình và lo sợ ! Vì chàng không ngờ rằng nhân vật đã đánh cắp chàng lại là người của U Minh Giáo và bây giờ nhân vật đó đang đưa chàng vào cấm địa của U Minh Giáo !

“Không lẽ thủy chung ta lại đối diện với lão phó giáo chủ U Minh Giáo họ Mộc sao ?” Nhân vật đang vác chàng trên vai bấy giờ mới lên tiếng ! Âm thanh giọng nói của nhân vật này, Dư Hải Bằng thuở giờ chỉ nghe mới có một, không có ai có âm sắc the thé khó nghe như nhân vật này !

- Là lão phu đây !

- À ! Thì ra Y Thần Kha lão nhân gia ! Không hiểu vì việc gì mà Kha lão nhân gia lại đường đột đến đây vào giờ này ?

- Người giữ chức vụ gì trong U Minh Giáo ?

- Là nội đường tổng quản !

- Vậy thì được rồi ! Lão phu bắt tất phải vào trong làm phiên đến phó giáo chủ !

- Té ra Kha lão nhân gia định tìm phó giáo chủ sao ?

- Đúng vậy ! Nhưng gặp được người cũng tốt quá rồi !

- Kha lão nhân gia nói như thế nghĩa là sao ?

- Phiên người vào bẩm báo với Mộc lão đệ của lão phu rằng:

ba ngày nữa lão phu sẽ có Hồi Nguyên Đan !

- Hồi Nguyên Đan ? Vậy thì hay lắm ! Đôi chân của phó giáo chủ có cơ được chữa khỏi ! Nhưng mà Kha lão nhân gia này...

- Người còn muốn nói gì nữa ?

- Giờ này Kha lão nhân gia vẫn còn ở đây, thì liệu ba ngày nữa làm sao Kha lão nhân gia có thể đến được Thiếu Lâm Tự để lấy được Hồi Nguyên Đan ?

- Hé... Hé... Hé ... Ba ngày đường ! Bấy nhiêu đó thời gian còn không đủ để đi đến Thiếu Lâm thì nói gì đến lấy được Hồi Nguyên Đan chứ ? Lão phu cho người hay, lão phu mới vừa từ Thiếu Lâm quay về đây !

Lão nội đường tổng quản bèn sững sốt:

- Nói vậy là Kha lão nhân gia đã đắc thủ được Hồi Nguyên Đan rồi sao ? Vậy thì cần gì phải chờ đến ba ngày nữa ?

Lần này đến lượt Dư Hải Bằng sững sốt khi chàng nghe lão Y Thần họ Kha là người đã thân chinh mang chàng từ Thiếu Lâm đến đây nói:

- Lão phu tìm đến Thiếu Lâm chỉ là ý niệm cầu may thôi ! Bọn trọc Thiếu Lâm để gì chịu ban cho lão phu dù là một hoàn Hồi Nguyên Đan ? Nhưng không ngờ lão phu lại gặp phải điều hi hữu ! Người có trông thấy gã lão phu đang mang trên vai không ?

Trong người gã bây giờ đang ẩn tàng đến năm hoàn Hồi Nguyên Đan ! Lão phu chỉ cần thời gian ba ngày để trích thịt và xương gã ra, sau đó nung sắc lại thành cao ! Lúc đó không phải là lão phu đã có Hồi Nguyên Đan trong tay rồi sao ?

- Diệu kế ! Diệu kế ! Cung hỉ Kha lão nhân gia ! Được rồi, Kha lão nhân gia hãy về đi ! Hạ nhân sẽ báo ngay tin mừng này cho phó giáo chủ rõ !

- Ừm ! Người cứ nói như thế là được rồi ! Lão phu phải hồi sơn đây !

Dư Hải Bằng bàng hoàng khôn xiết ! Chàng không ngờ vừa bôn tẩu giang hồ đã ngộ nhiều tai kiếp như thế này ! Vì Đạt Ma kinh chàng đã bị đá thương chí mạng ! Rồi lại lâm vào tình thế nguy kịch. Bị người đem nấu sắc lại thành cao để thu hồi Hồi Nguyên Đan !

Mà tất cả là vì ai nào ? Vì Thiếu Lâm cũng có, vì Túy Cái cũng có. Mà đầu giây mối nhợ là vì lão phó giáo chủ U Minh Giáo họ Mộc thổ tả nọ !

Nếu không vì lão họ Mộc khôn kiếp thì Dư Hải Bằng đâu phải mất đi vị hiền mẫu, đâu phải bôn ba ra chốn giang hồ ? Nếu không vì Túy Cái châm chọc khiêu khích thì có lẽ Dư Hải Bằng cũng chưa chắc đã đủ dũng lược khổ luyện công phu và nghĩ đến việc báo gia thù ? Và nếu không vì Đạt Ma kinh của Thiếu Lâm phải thì chàng đâu có ra nông nổi này ?

“Ồi chao ! Làm người thuộc chốn giang hồ rõ là rước họa vào thân ! Chẳng trách song thân ta đã rửa tay gác kiếm, chỉ muốn làm một thường nhân mà thôi !” Than thân trách phận được một lúc, Dư Hải Bằng lại biết rằng số chết không sao tránh khỏi khi chàng cảm nhận được Kha Y Thần đường như đã đi về chỗ trú ngụ của lão rồi ! Vì liền ngay sau khi chàng được lão đặt nằm lên một thạch bàn, chàng lại nghe được mẫu đối thoại sau:

- Nội tổ đã về rồi ư ? Còn ai đây, nội tổ ? Là bệnh nhân của nội tổ à ?

Đáp lại giọng nói của nữ nhân đó, lão Y Thần cười lên the the:

- Hé... Hé... Hé... ! Uyển nhi ! Con xem lại xem, tình trạng của gã như thế thì liệu nội tổ có tài Hoa Đà, Biển Thước gì mà chữa trị được cho gã chứ ?

- Hắn bị sao vậy, nội tổ ?

- Ngũ tạng lục phủ bị chấn thương trầm trọng đến sai lệch cả bộ vị ! Đã thế lại còn bị điểm phế Tàn huyết sinh cơ nữa...

- Vậy làm sao hắn còn sống được ?

- Nội tổ cũng vì lòng nhân đã cho gã uống hết hai hoàn Hồi Nguyên Đan mà nội tổ xin được ở Phong Giác đại sư, phương trượng Thiếu Lâm Tự ! Nguyên ý nội tổ khi xin Hồi Nguyên Đan là để cứu Mộc thúc tổ của con, nhưng gặp tình thế cấp bách, nội tổ đành phải cho gã uống ! Nào ngờ, là Y Thần như nội tổ cũng phải bó tay ! Hà !

- Vậy bây giờ nội tổ định làm gì hắn ?

- Uyển nhi ! Như nội tổ vừa nói, số mệnh của gã đã được định sẵn rồi, không thể canh cãi được ! Và nội tổ cũng không thể không nghĩ đến Mộc thúc tổ của con ! Do đó, nội tổ định thu hồi lại Hồi Nguyên Đan từ người gã ! Uyển nhi có hiểu được ý tứ của nội tổ không ?

Những lời này của lão Y Thần họ Kha đã làm cho Dư Hải Bằng hoang mang không ít. Vì chàng chất chứa đầy ác tâm ! Không những thế, lão lại còn cố tình đặt chuyện để dối gạt nội diệt của lão như vậy ! Và đây chính là nguyên do khiến chàng càng hoang mang hơn, vì như thế có nghĩa là nội tôn của lão, tức là cô nàng được lão họ Kha ưu ái gọi là Uyển nhi chắc chắn là không biết rõ ác tâm của lão, nên lão mới phải bịa đặt câu chuyện.

Sự hoang mang lập tức biến thành nỗi kinh hãi khi Dư Hải Bằng nghe lão Y Thần họ Kha cất giọng the the nói tiếp:

- Đẳng nào thì gã cũng không thoát được cái chết, nhưng nội tổ không thể để cho Mộc thúc tổ con vì lòng nhân không đúng chỗ của nội tổ mà thành một phế nhân suốt đời được ! Uyển nhi có tán thành hành động này của nội tổ không ? Ừm ! Hay là con hãy đi nghỉ ngơi đi ! Chuyện này Uyển nhi càng không chứng kiến thì càng hay ! Nội tổ phải đi lấy dụng cụ đây ! Càng thu hồi Hồi Nguyên Đan sớm chừng nào thì Mộc thúc tổ của con càng mau bình phục chừng nấy ! Đi đi Uyển nhi !

Tiếng bước chân của cả hai từ từ đi xa dần. Và như thế có nghĩa là mệnh số của Dư Hải Bằng sắp sửa đến lúc cáo chung !

Bất kỳ ai cũng vậy, khi lâm vào tình trạng dù biết chắc rằng cái chết đã rõ mười mươi đều cũng phải có những hành vi không lường được của bản năng ! Đó là chí cầu sinh, mưu tìm cái sống giữa cái chết !

Dư Hải Bằng cũng thế ! Ý nghĩ đầu tiên đến với chàng trong lúc mang tâm trạng kinh hãi này là “chạy !”.

Hoặc giả Hồi Nguyên Đan và tâm pháp thượng thừa của Đạt Ma kinh phát sinh hiệu dụng, hoặc một lực lượng thần bí của một kẻ cùng đường chợt bộc phát lên. Giữa hai điều đó Dư Hải Bằng không biết là do điều nào đang xảy ra cho chàng ! Chàng chỉ biết rằng khi ý nghĩ bỏ chạy chợt xuất hiện trong tâm trí thì Dư Hải Bằng đã bật ngồi dậy thật sự và mở bừng mắt ra để lộ một ánh mắt sợ hãi đến thất thần !

Là thất thần chứ không là kinh ngạc ! Vì Dư Hải Bằng đâu còn thời giờ để tự kinh ngạc về sự cử động tưởng như không có mà lại có vào lúc này ! Ngược lại, chàng phải thất thần sợ hãi khi mục quang của chàng đã nhiều ngày qua chưa nhìn thấy gì thì cái nhìn lần đầu tiên của chàng lại chạm vào một gương mặt khả ái của một vị tiểu cô nương !

Tiểu cô nương này với độ tuổi khoảng mười bốn, mười lăm nếu không là Uyển Nhi gì đó thì còn là ai vào đây ?

Uyển Nhi cũng đang tròn mắt kinh ngạc nhìn lại Dư Hải Bằng !

Cả hai chưa ai kịp nói với ai lời gì thì từ phía xa ở bên ngoài chợt nổi lên một tràng cười cuồng ngạo vang lộng vào tận trong này.

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. !

Tràng cười còn đang vang dội thì âm thanh the thé của lão Y Thần họ Kha bỗng vang lên:

- Ai ?

- Kha lão nhi ! Đến cổ nhân đây mà lão không nhận ra sao ?

- Tư Đồ Quang ? Là Tư Đồ bảo chủ ?

- Hắc... Hắc... Hắc... ! Không ngờ một trong võ lâm tứ thần, Y Thần Kha lão nhi đến lúc cuối đời bỗng thay tâm đổi tính, phát sinh mối từ tâm với kẻ lâm nguy gặp qua đường ! Quả là chuyện hi hữu mà bốn bảo chủ không sao ngờ được !

- Câm ! Giữa lão phu và Hồng Hạc Bảo nước sông nước giếng không đụng nhau, sao Tư Đồ Quang người lại cả gan xen vào chuyện của lão phu ?

- Kha lão nhi ! Ai còn sợ Xuyên Tâm Chỉ của lão, chứ Tư Đồ Quang ta không ngán ngọn đó của lão đâu ! Ta đang có chuyện cần thương lượng với lão đây !

- Bình sinh lão phu đã có danh là Bất Cầu Nhân rồi, lão phu đối với chuyện thương lượng không có hứng thú đâu ! Tư Đồ Quang, người hãy rút về Hồng Hạc Bảo của người đi ! Bằng không chó trách lão phu đây tuyệt tình đó !

Té ra người đang đến tìm Y Thần Kha lão có ngoại hiệu kỳ dị là Bất Cầu Nhân, lại là bảo chủ Hồng Hạc Bảo Tư Đồ Quang ! Như Tư Đồ Quang có nói là lão không ngán sợ tuyệt kỹ Xuyên Tâm Chỉ của Kha lão, một trong võ lâm tứ thần, mà là có chuyện cần thương lượng ! Và tuy mang danh là Bất Cầu Nhân nhưng Kha lão không khỏi động tâm khi nghe Tư Đồ Quang cười sặc sụa đáp:

- Có thật là vậy không ? Không cần đến Tam Ma tử kiếm lệnh mà Kha lão nhi cũng bắt cần thật sao ? Hạ.. Hạ.. Hạ.. !

- Tư Đồ Quang ! Người vừa nói gì ? Là Tam Ma tử kiếm lệnh à ? Người đã đắc thủ Tam Ma tử kiếm lệnh rồi ư ?

- Vậy là Kha lão nhi quan tâm đến vật đó rồi phải không ? Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Bây giờ khoan hãy nói đến điều đó đã, lão nói đi, liệu lão có muốn cùng ta thương lượng không ?

- Người muốn đánh đổi Tam Ma tử kiếm lệnh để lấy cái gì của lão phu ?

- Hồi Nguyên Đan !

- Hồi Nguyên Đan ? Sao người biết lão phu có Hồi Nguyên Đan ?

- Không những ta biết chắc lão có mà còn biết lão định thu hồi đến năm hoàn kìa ! Lão yên tâm đi ! Ta không cần nhiều đến thế đâu ! Chỉ một là đủ để cho chúng ta thương lượng rồi !

Còn chưa biết rõ Y Thần Kha lão có chịu thương lượng với Tư Đồ Quang hay không thì ở trong này tình thế đột nhiên xoay chiều hẳn !

Dư Hải Bằng tuy cũng đang quan tâm và muốn xem lại thanh Tam Ma tử kiếm lệnh có còn ở trong người chàng không, nhưng việc đó lại không quan yếu bằng việc bỏ chạy ! Điều cốt yếu là vị tiểu cô nương kia, nội tôn của lão Y Thần họ Kha, không hiểu cô nàng sẽ có thái độ như thế nào lúc đã hiểu rõ là nội tổ của cô nàng đã lừa dối khi thấy Dư Hải Bằng vẫn đi đứng bình thường và khi nghe lão Tư Đồ Quang nói mập mờ về sự dối trá của lão Y Thần họ Kha ?

Dư Hải Bằng còn đang lựa chọn thái độ thích ứng thì cô nàng lại cất giọng nói trước:

- Vậy là nội tổ của tiểu muội đang muốn gia hại nhân huynh ! Nhân huynh không bị nội thương như nội tổ đã nói sao ?

Lúc này mà giải thích cặn kẽ thì một là không đủ thời gian, hai là chính Dư Hải Bằng cũng không biết giải thích như thế nào. Do đó, Dư Hải Bằng chỉ hỏi hả nói:

- Tiểu cô nương ! Mọi việc như thế nào thì tại hạ không tiện giải thích ! Thủy chung thì tại hạ là kẻ vô thù vô oán với lệnh tổ, và tại hạ cũng biết tiểu cô nương vốn là người có tấm lòng đôn hậu ! Như thế này được không, tiểu cô nương hãy buông tha cho tại hạ ? Tại hạ thật lòng không nỡ động thủ với tiểu cô nương ! Vả lại, dù có động thủ đi nữa, tại hạ cũng e không sao thoát được một khi lệnh tổ nghe tiếng huyền não mà quay vào ! Lần đầu tiên trong đời tại hạ mới mở miệng cầu xin một ân huệ ! Tiểu cô nương !

- Được rồi ! Nhân huynh không cần nói nhiều nữa ! Có khi gia nội tổ bị kẻ nào ác ý giăng bẫy đây ! Để lát nữa tiểu muội sẽ cầu khẩn với nội tổ, buông tha cho nhân huynh.

Dư Hải Bằng cười khổ trong khi sắc mặt vẫn cứ tím tái ! Chàng lắc đầu:

- Không được đâu, tiểu cô nương ! Lệnh tổ sẽ không buông tha cho tại hạ đâu một khi lệnh tổ đã bắt tại hạ và đưa từ Thiếu Lâm phái về tận đây !

- Nhân huynh là môn đồ Thiếu Lâm phái ư ? Sao lạ vậy, chắc là có chuyện gì lắm lần đây ! Vì chính gia nội tổ có nói là người và phương trượng đời trước của Thiếu Lâm phái có tình thâm giao sâu sắc kia mà ! Thôi được ! Có gì tiểu muội sẽ nói với nội tổ sau ! Nhân huynh hãy đi đi !

Biết rằng vị tiểu cô nương này đã hiểu lầm nhưng Dư Hải Bằng thấy y không tiện giải thích ! Hay nói đúng hơn là chàng cũng không muốn giải thích cho câu chuyện thêm rắc rối !

- Đi ? Làm sao đi được khi lệnh tổ đang ở phía trước ?

Quay người lại thật nhanh, Uyển nhi vừa đi vừa nói với chàng:

- Để tiểu muội đưa nhân huynh đi ! Còn có lối đi khác ở phía hậu nữa !

Vừa đi theo Uyển nhi, Dư Hải Bằng vừa mở miệng hỏi:

- Đây là địa phương nào ? Cách Thiếu Lâm bao xa vậy, tiểu cô nương ?

Dư Hải Bằng bối rối khi nghe vị tiểu cô nương đáp lại:

- Ngũ Hành Sơn ! Cách Thiếu Lâm phái ngoài ba trăm dặm ! Nhân huynh không biết sao ?

- Tại hạ nằm bất động mấy ngày liền, lệnh tổ muốn đưa tại hạ đi đâu thì đi, tại hạ làm cách nào biết được chứ ?

Không bao lâu, cả hai đã đứng ngay một chân núi và phía trước là một không gian rộng lớn, toàn là bóng đen của những rừng lá rừng ! Đến lúc đó, Uyển nhi mới nói:

- Nhân huynh cứ men theo những cánh rừng này mà đi, ắt sẽ đến được Hán Dương thành ! Từ đó nhân huynh sẽ dễ tìm đường đi về Thiếu Lâm phái hơn ! Nhân huynh hãy đi mau đi !

Dư Hải Bằng không khỏi động tâm khi nghe nói đến địa danh Hán Dương thành !

Trước đây không phải lão phó giáo chủ họ Mộc có nói Hắc Tử Lâm nằm ở phía bắc thành Hán Dương sao ? Nhưng chàng lại không dám để lộ ra định ý đó, chàng chỉ nói:

- Thịnh tình này của tiểu cô nương, tại hạ nhất quyết sẽ có ngày đáp tạ ! Cáo biệt !

Nói xong, Dư Hải Bằng bèn lững thững bỏ đi ! Khi đi được mười trượng hơn, đến một chỗ hơi khuất, chàng liền quay đầu nhìn lại phía sau, và Dư Hải Bằng nhìn thấy Uyển nhi cũng đang quay người đi trở lại ! Đến lúc đó, Dư Hải Bằng thay vì đi men theo những cánh rừng như lời Uyển nhi mách bảo thì chàng lại đi sâu vào bên trong !

Vì chàng biết rằng thể nào lão Y Thần họ Kha khi biết chàng đã đi mất thì lão sẽ đuổi theo ! Có khi vì bệnh tình của lão phó giáo chủ họ Mộc, lão họ Kha sẽ huy động bọn giáo đồ U Minh Giáo tỏa ra khắp mọi nơi để lùng sục cho được chàng !

"Hừ ! Nếu lão quả có thâm tình với Thiếu Lâm phái thì lão đâu có hành động lén lút ở Thiếu Lâm ! Chính lão có nói với tên tổng quản nội đường của U Minh Giáo là:

bọn trọc đầu để gì ban cho lão dù chỉ một hoàn Hồi Nguyên Đan ! Vậy lão đã lừa dối nội tôn của lão ! Lão không muốn nội tôn của lão biết rằng, tuy lão là Y Thần trong võ lâm tứ thần nhưng không phải là nhân vật chính phái. Tội cho Uyển nhi thật !" Suy nghĩ đến đây thì Dư Hải Bằng đã đi khá sâu vào trong rừng ! Sau đó, do không muốn lạc mất phương hướng, Dư Hải Bằng đành phải tự tìm lộ trình giữa rừng cây dày đặc, giữ nguyên hướng đi về Hán Dương thành mà Uyển nhi đã nói ! Cũng may từ nhỏ, Dư Hải Bằng đã quá quen thuộc với chốn sơn lâm, việc tự mở lối và tìm đường đi đối với chàng không phải là việc khó nên Dư Hải Bằng đã đi luôn một mạch cho đến lúc trời rạng sáng !

Chàng tìm một chỗ kín đáo để nghỉ ngơi, đồng thời chàng cũng lưu tâm quan sát con đường sơn đạo ở phía bìa rừng, xem liệu lão Y Thần họ Kha hoặc bọn giáo đồ U Minh Giáo có bủa đi tìm chàng hay không ?

Nói thì nói vậy, nhưng khi Dư Hải Bằng vừa ngã lưng xuống thì chàng không thể không nghĩ đến kỳ tích vừa xảy ra cho chàng !

Cứ theo những gì chàng nghe được trong lúc chàng phải nằm yên bất động như một kẻ hôn mê, thì chàng đã bị nội thương trầm trọng đến sai lệch hoàn toàn bộ vị của ngũ tạng lục phủ ! Sau đó lại còn bị kẻ khác mà chàng bây giờ đã nhớ lại và tin rằng đó chính là Tư Không Huệ, ái nữ của bảo chủ Thiên Đại Bảo điểm vào Tàn huyết sinh cơ ! Á đã nhờ vào hành động bất cặn nhân tình này để biết rằng Phủ Việt Tàn Hồn đã ra tay đả thương và đoạt mất Đạt Ma kinh. Tuy nhiên, Dư Hải Bằng không sao hiểu được đột nhiên lúc này chàng lại cử động được ? Là do Hồi Nguyên Đan chí báu ? Là do tâm pháp Đạt Ma kinh ? Hay là trước đây chàng không hề bị thương tích trầm trọng đến phải bán thân bất toại như người tàn phế sắp chết đến nơi ?

Nghĩ mãi không sao lý giải được, Dư Hải Bằng bèn giữ nguyên nề nếp cũ. Nghĩa là chàng vẫn tiếp tục luyện công theo Đạt Ma kinh khẩu quyết !

Nguồn chân khí nội thể của Dư Hải Bằng lúc này đâu có gì thay đổi so với trước khi chàng bị lão Phủ Việt Tàn Hồn đả thương ! Cũng vẫn vẫn vẹn một chút công phu đối với người chỉ có độ trăm ngày luyện thổ nạp ! Không nhiều hơn cũng không ít hơn !

Điều này chàng có thể tự giải thích rằng, tuy chàng có bị nội thương, nhưng nó đã tự khỏi nhờ vào Hồi Nguyên Đan ! Còn việc Tàn huyết sinh cơ đã bị điểm làm đứt mất ba chỗ trong kinh mạch thì một là điều này đã không xảy ra, hoặc có xảy ra nhưng tâm pháp của Đạt Ma kinh đã chữa khỏi !

Tạm tin vào lời Phương Tịnh đại sư có nói với Giới Nộ đại sư mà chàng nghe được, Dư Hải Bằng bèn tự mình tiếp tục thổ nạp theo phương pháp trong Đạt Ma kinh !

Cách thổ nạp của Dư Hải Bằng hoàn toàn khác thường ! Ai ai cũng phải tọa công điều tức nếu muốn bồi bổ công lực hoặc muốn trị thương để đã thông những chỗ tắc nghẽn ! Còn Dư Hải Bằng thì không ! Chàng dễ dàng nằm nửa ngủ nửa thức để thổ nạp điều tức ! Do Dư Hải Bằng chưa từng trông thấy ai ngồi tọa công nên chàng không nhận ra sự khác lạ đó ! Vì thế, Dư Hải Bằng cũng đâu biết rằng chính là nhờ tư thức

đó, chàng mới luyện được Đát Ma kinh và tự chữa được quái tật cho Tàn huyết sinh cơ bị điểm phải ! Điều này hãy để sau này nói rõ hơn !

Nói lại việc Dư Hải Bằng lơ mơ nửa ngủ nửa thức để thổ nạp ! Chàng do công phu còn kém cỏi nên đang khi thổ nạp chàng phải giật mình choàng dậy lúc nghe có tiếng quát hỏi bên tai:

- Là tên cẩu tạp chủng nào đây ? Sao lại cứ giữa rừng mà nằm ngủ thế này ?

Mở mắt ra, Dư Hải Bằng kinh hoàng khi nhìn thấy bao quanh chàng có đến năm tên thập phần hung hãn với khí giới đủ loại đang lăm lăm trên tay và nghiêng ngó chàng với khí sắc giận dữ !

Dư Hải Bằng còn chưa biết nói gì thì một tên trong bọn đứng gần đó đã bật cười lên nham hiểm:

- Khạ.. Khạ.. Khạ.. ! Có lẽ là tên súc sanh này đây ! Bọn người nhìn lại gã xem, có phải vẻ ngoài của gã đúng như Kha lão nhân gia đã nói không ?

- Đúng rồi ! Cũng y phục bằng da thú, cũng thanh đoản đao quái dị còn cài bên lưng ! Đúng là tên cuồng đồ này rồi !

- Còn nữa ! Hãy nhìn vết sẹo phía trên lưng quyền của gã kia ! Tên kia ! Người quả là lớn mật ! Dám lừa gạt Kha Như Uyển tiểu thư của bọn ta ! Còn chần chờ gì nữa mà không đứng lên theo bọn ta về ! Hừ ! May cho người là Kha lão nhân gia có lệnh bắt sống người, bằng không ta đã thưởng cho người một đao rồi đó ! Đứng lên nào !

Càng nghe bọn chúng nói, Dư Hải Bằng càng rụng rời tay chân ! Rốt cuộc, chàng chỉ trốn được vồn vện có một đêm thì lại bị bọn giáo đồ U Minh Giáo bắt lại !

Không cam lòng, Dư Hải Bằng bất chấp hệ quả tốt xấu ! Chàng vùng đứng lên thật nhanh ! Vừa thi thố Túy Tiên bộ pháp mà khi trước lão Túy Cái đã thương và truyền thụ cho, Dư Hải Bằng vừa rút thanh đoản đao cầm trên tay ! Chàng quát mắt lên và bảo bọn chúng:

- Ta thà chết chứ không bao giờ để bọn người bắt được ta đâu !

- Hố... Hố... Hố... ! Bọn người có nghe tên súc sinh đó nói gì không ? Đây tiểu tử ! Dừng phải Tôn lão gia thì người khôn hồn đừng khua môi múa mép nha ! Ngoan ngoãn đi nào, đừng làm cho ta nổi xung lên thì khốn đó !

Vừa nói, gã họ Tôn, như gã đã tự xưng, liền chồm người tới và đưa cả song thủ ra định chop lấy Dư Hải Bằng !

Đã sinh tâm liều mạng nên Dư Hải Bằng liền dùng thanh đoản đao bé nhỏ thay cho trường kiếm và thi triển kiếp pháp Uyên Ương ! Còn cước bộ thì cứ theo Túy Tiên bộ pháp mà thi triển !

Vụt ! Vụt ! Vụt !

Soạt ! Phập !

Hoặc là Uyên Ương kiếm pháp quá đổi tuyệt luân, hoặc do Túy Tiên bộ pháp quá biến ảo nên gã họ Tôn vì bất ngờ đã để Dư Hải Bằng lạng người tránh khỏi cái chop bằng hai tay của gã ! Và khi gã chưa kịp biến đổi chiêu thế thì thanh đoản đao của Dư Hải Bằng đã thích ngay vào huyết hầu lộ của gã một nhát chí mạng !

Gã họ Tôn đưa hai tay bịt chặt vết thương và nắm giữ luôn thanh đoản đao của Dư Hải Bằng lúc đó chưa được rút về ! Gã kêu lên như heo bị chọc tiết:

- Chết ta rồi ! Tên súc sinh ! Người... người... dám động đến... động đến...

Ôc...Ôc... Ôc...

Máu đỏ từ kẽ tay của gã họ Tôn theo từng tiếng kêu của gã mà thoát ra bên ngoài và chảy dài xuống ướt đầm phần y phục trước ngực gã.

Đồng bọn của gã họ Tôn trông thấy thế, sau giây lát sững sờ cả bốn tên đồng kêu rống lên:

- Cuồng đồ ! Người muốn chết ư ? Đờ !

- Bắt tất phải bắt gã ! Cứ trảm thủ hẩn đi cho rồi ! Giết !

Âm thanh do bốn tên kêu rống lên làm huyên náo cả một góc rừng, nhưng điều đó không làm cho Dư Hải Bằng phải sợ bằng tiếng rít gió do bốn ngọn khí giới của bốn tên đang cùng một lúc vũ lộng và đổ cả vào người Dư Hải Bằng !

Kinh khiếp, Dư Hải Bằng theo bản năng tự cứu đã kịp rút thanh đoản đao về và lạng người theo Túy Tiên bộ pháp để tránh đòn tập kích của cả bốn tên ! Đồng thời chàng cũng bất kể sự sống chết, cứ thấy tên nào đứng gần chàng liền tiện tay loang ngọn đoản đao dùng Uyên Ương kiếm pháp đánh ào vào tên đó !

Phập ! Vù ! Vù !

Vút ! Vút ! Phập !

- Ối ! Tổ bà nó, tên thổ tả ! Hẩn đã đả thương ta rồi !

- Úy ! Bản lãnh của tiểu tử cũng có phần cao minh đó ! Chớ có xem thường hẩn !

Hự !

Vù ! Vù ! Soạt ! Soạt !

Phập ! Phập !

- Hự ! Ta nguy.. rồi... !

- Hự !

Dù là mãnh hổ đi nữa thì cũng nan địch quần hồ ! Đẳng này Dư Hải Bằng nào phải là mãnh hổ chi chi, có chẳng chàng chỉ là con thú đã bị còng đường, khát khao mưu tìm con đường sống ! Cho nên, vô hình chung chàng đã quên đi mọi e dè, quên rằng địch nhân có đến bốn tên và đều là hạng võ nghệ cao hơn chàng ! Dư Hải Bằng chỉ biết đánh đỡ theo bản năng, theo Uyên Ương kiếm pháp mà chàng đã luyện đến thành thục !

Và Dư Hải Bằng chỉ cảm nhận sự sợ hãi sau đó, khi cuối cùng chàng đã giết hết bọn giáo đồ U Minh Giáo, năm tên hung ác !

Do sợ hãi là thế, Dư Hải Bằng nào dám nhìn kiệt tác của chàng lâu ! Chàng liền co giò bỏ chạy. Chạy bán mạng, chạy bất kể phương hướng, bất kể mọi gai góc ở trong rừng đang hoặc đã làm rách nát quần y phục bằng da thú của chàng !

Đang chạy là thế, Dư Hải Bằng chưa kịp bình tâm thì lại nghe có nhiều tiếng quát đuổi...

- Hẩn kia ! Tên tiểu tử đó kia kia ! Mau vây bắt hẩn lại !

- Đúng rồi ! Chắc chắn là tiểu tử chúng ta đang tìm đây !

- Đứng lại nào... tiểu tử !

Vút ! Vút !

Tiếng quát, tiếng rượt đuổi rồi những tiếng xao động giữa những lá rừng vang lên !

Kế đó, Dư Hải Bằng buộc phải dừng chân khi trước mặt chàng là hai tên to lớn dềnh dàng với hai thanh đại đao nặng chình chịch !

Không những thế, xung quanh chỗ Dư Hải Bằng vừa dừng lại lần lượt có năm bóng người nữa lộ diện !

Biết là khó thoát, Dư Hải Bằng không cần phí lời ! Chàng tức tốc thi triển hai môn công phu mà chàng đã biết là Uyên Ương kiếm pháp và Túy Tiên bộ pháp !

Động tác của chàng làm cho bọn kia phải giật dử kêu lên:

- A ! Tiểu tử to gan ! Muốn chết hử ?

- Huynh đệ nghe đây ! Lệnh của Kha lão nhân gia là bắt sống tiểu tử ! Nhớ đừng giết gã đó ! Ôi chào !

Gã vừa lớn tiếng, chợt kêu lên đau đớn khi cánh tay cầm đại đao của gã bị thanh đoản đao của Dư Hải Bằng chém phải !

Gã hầm hầm sắc mặt cố gắng cử đại đao lên và quát:

- Hay cho tiểu tử vô tri ! Ta không giết người không được ! Đờ !

Cùng với đao chiêu kinh hồn của gã, thì đồng bọn của gã cũng có hai tên xuất chiêu tập hậu vào Dư Hải Bằng !

Vù ! Ào... Ào...

Vút !

Dù muốn dù không, bộ pháp Túy Tiên biến ảo đã giúp cho Dư Hải Bằng thoát một lúc ba chiêu của bốn tên này ! Không những thế, chính vì sự lạng tránh quá bất thần của Dư Hải Bằng làm cho ba tên nọ không tài nào thu chiêu kịp, nên cả ba đều công kích lẫn nhau ! Sắt thép đụng sắt thép gây thành tiếng động đinh tai nhức óc.

Choang ! Choang ! Choang !

Vô hình chung hành động của Dư Hải Bằng đã làm cho bọn giáo đồ U Minh Giáo phải nộ khí xung thiên ! Cả bảy tên đều như hổ đói, vây chặt lấy Dư Hải Bằng và kiên quyết phanh thây chàng ra ngay tức khắc, chúng mới hả dạ.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Tiếng rít gió nghe đến rợn người ! Nếu không phải Dư Hải Bằng vừa trải qua cuộc giao chiến với năm tên lúc này, có lẽ lúc này chàng chỉ cần nghe bấy nhiêu đó âm thanh kinh hồn thì chàng cũng đủ chết khiếp đi rồi ! Nhưng, đờm lược đã trở về với Dư Hải Bằng, hùng tâm tráng khí liền xông lên ! Đã đương cự được năm thì đối với bảy chỉ là thêm đôi phần khó khăn thôi chứ không đến nỗi nguy ngập lắm !

Bình tâm lại ít nhiều, tự tin vào Túy Tiên bộ pháp hơn, do đó uy lực của Uyên Ương kiếm pháp liền được tăng lên gấp bội khi Dư Hải Bằng dốc toàn lực giao chiến với bốn đối phương bảy mạng !

Soạt ! Vù !

Vụt ! Phập !

Soạt ! Soạt !

Táng đờm kinh tâm, kinh hồn bạt tụy, xiêu hồn lạc phách ! Cả bảy tên đều bàng hoàng, ngỡ ngàng rồi kinh hãi ! Cả bảy tên không ai bảo ai đã lãnh mỗi tên một hoặc vài vết thương và cong thân bỏ chạy thục mạng !

Vừa chạy bọn chúng vừa kêu la í ới cứ như sắp chết đến nơi vậy !

Đâu khác gì bọn chúng, Dư Hải Bằng cũng vội vàng lao người chạy đi, chạy sâu hơn nữa vào trong rừng. Chạy cho đến mệt tưởng ngất đi mới thôi !

Phần thì mệt, phần thì sợ bọn giáo đồ U Minh Giáo rồi cũng tìm được chàng nên Dư Hải Bằng đã quên cả đói khát ! Vừa ngã vật người ra thì Dư Hải Bằng không chậm trễ, lo vận dụng tâm pháp Đạt Ma kinh để điều hòa chân lực !

Dần dần nỗi sợ rồi cũng vơi đi, thay vào đó là sự mệt mỏi đã đưa Dư Hải Bằng vào giấc ngủ sâu khi chàng nhận ra là đêm đang buông dần xuống khắp mọi nơi !

Mãi đến khi trời rạng sáng thì Dư Hải Bằng mới cảm nhận được sự đói khát !

Không còn cách nào khác, Dư Hải Bằng buộc phải rời chỗ ẩn ! Chàng vừa tiến dần theo phương hướng mà chàng biết là rồi sẽ dẫn đến Hán Dương thành, vừa đảo mắt tìm trái cây rừng để đỡ dạ !

Gì thì gì, đối với người đã từng sinh sống ở núi rừng như Dư Hải Bằng thì chuyện tìm cái ăn cái uống không phải là điều khó ! Có khó khăn chăng là chàng sợ gặp phải bọn U Minh Giáo đồ mà thôi !

Thế nhưng một mối nguy hiểm khác lại đang đe dọa tính mạng Dư Hải Bằng mà chàng không hay !

Ừm... Ừm... !

Vừa mới dùng vài quả cây đại chưa đủ no thì tiếng gầm thét của loài mãnh thú chột vang lên như ở kề bên thân làm cho Dư Hải Bằng hoảng vía !

Vút !

Ào... Ào... !

Vốn đang đề tỉnh trước mọi nguy cơ chạm mặt bọn giáo đồ U Minh Giáo nên Dư Hải Bằng vừa nghe lọt tai tiếng mãnh thú gầm rú thì chàng đã nhanh tốc nhảy lùi người về phía sau, kịp thoát nạn trước cái vỗ thập phần mạnh bạo như gió táp mưa sa của một con hắc báo !

- Súc sinh ! Chớ có hung hăng !

Cật lực quát lên một tiếng lớn, Dư Hải Bằng hi vọng con hắc báo sẽ giật mình và bỏ chạy !

Nào ngờ điều xảy ra lại ngược với mong muốn của chàng ! Phàm các loại thú rừng hung dữ chỉ chuyên sống về đêm, nhưng con hắc báo thì lại không ! Nó vốn là loại thú phàm ăn, lúc nào cũng đói, lại biết leo cây không khác chi mèo ! Do đó, nó luôn rình rập các giống thú nhỏ hơn, yếu hơn và tấn công từ trên cao thập phần nguy hại !

Lần vỗ mới rồi may nhờ vào phản ứng mau lẹ nên Dư Hải Bằng mới thoát nạn và đã làm cho con hắc báo thêm hung hăng !

Sau tiếng quát của chàng thì con hắc báo liền gầm lên một tiếng cực to và đập đuôi lao vào Dư Hải Bằng ! Khí thế của nó đâu khác gì cả một ngọn núi đổ ập vào Dư Hải Bằng !

Dư Hải Bằng cũng sinh giận:

- Súc sinh vô lễ ! Muốn chết !

Vận dụng Túy Tiên bộ pháp, Dư Hải Bằng lần thứ hai tránh được những móng vuốt sắc nhọn ở hai chân trước của con hắc báo ! Và chàng cũng đã kịp cầm lấy thanh đoản đao dùng Uyên Ương kiếm pháp giao chiến với ác thú !

Vù... Vù...

Vút ! Vút !

Ào... Ào...

Ừm... Ừm...

Tuy chỉ là loài vật, nhưng thân thủ của con hắc báo xem ra còn linh hoạt hơn bọn U Minh Giáo đồ mà Dư Hải Bằng đã chạm mặt hôm qua nhiều !

Con hắc báo trước sau đã tránh thoát tất cả ba mươi sáu chiêu kiếm Uyên Ương !

Ngược lại dù sao nó cũng là con thú nên nó không tài nào động được vào chéo áo của Dư Hải Bằng. Khi chàng liên tục thi triển mọi tinh túy biến ảo của Túy Tiên bộ pháp !

Con thú dần thấm mệt, còn Dư Hải Bằng thì tháo mồ hôi từng cơn khi bắt đầu vận dụng lại Uyên Ương kiếm pháp kể từ chiêu thứ nhất !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Vút ! Vút !

Cả một vùng rừng rộng năm trượng vuông đều bị con hắc báo quần cho tơi tả !

Tiếng náo động vang cả một góc rừng !

Lượt thứ hai của Uyên Ương kiểm pháp ba mươi sáu thức rồi cũng được Dư Hải Bằng đánh ra hết ! Nhưng con hắc báo chỉ thấm một nhiều hơn thôi chứ vẫn nguyên vẹn chưa lãnh một vết thương nào cả !

Bấy giờ, cả hai đều giữ miếng ! Con hắc báo thì uy nghi chễm chệ rình rập từng động tác xiêu xiêu vẹo vẹo của Dư Hải Bằng ! Ngược lại, Dư Hải Bằng không dám ngừng bộ pháp Túy Tiên ! Vừa tiếp tục vận dụng bộ pháp, chàng vừa chực chờ từng sơ hở của con ác thú !

Phải chi nó sợ và bỏ đi, sau một lúc giáp chiến thì mọi sự sẽ êm xuôi ! Đằng này nó vẫn cứ kiên gan duy trì cuộc chiến ! Do đó, buộc lòng Dư Hải Bằng phải vận dụng cơ trí vào cuộc sống mái này ! Chàng thâm tính toán bộ vị của con hắc báo và tìm xem trong ba mươi sáu chiêu Uyên Ương kiểm pháp liệu có chiêu nào khắc chế được con hắc báo không ? Rồi tiếp đó Dư Hải Bằng lại phải tính xem nên sử tiếp chiêu nào, chiêu nào để đưa con hắc báo vào tử địa !

Đây là một dịp may hi hữu cho Dư Hải Bằng ! Qua đó, chàng càng tăng thêm kinh nghiệm lâm trận, cũng như chàng tường tận hơn về mọi biến hóa khôn lường trong Uyên Ương kiểm pháp !

Và Dư Hải Bằng vừa ngộ được một chiêu, ra chiêu đối địch không cần phải theo thứ tự trong kiểm pháp ! Cứ tùy từng bộ vị của địch nhân mà ra chiêu thích hợp, cũng như phải tùy từng chiêu thức của đối phương mà có chiêu hóa giải đúng lúc, đúng cách !

Nghĩ suy xong, Dư Hải Bằng bèn chủ động công vào con hắc báo bằng chiêu Uyên Ương lượng xí !

Với chiêu này con hắc báo sẽ không đủ đỡ đỡ cũng như trí khôn để nhảy xổ vào chàng hoặc thoái hậu tránh chiêu ! Mà nó sẽ lao chếch về bên tả, là bên mà Dư Hải Bằng cố tình chừa cho nó !

Quả nhiên là như thế ! Nhưng con hắc báo đã kịp phản thủ hoàn công ! Nó vươn cả phần thân trên với hai chân trước vồ ngược vào phía hậu tâm của Dư Hải Bằng !

Đã lường trước được trường hợp này, Dư Hải Bằng đã nhanh nhẹn dịch chân về phía trước đúng hai bước chân, đủ để đòn vồ của con hắc báo phải rơi vào quãng không ! Xoay người, Dư Hải Bằng ra chiêu Uyên Cầm hí thủy, đâm ngược thanh đoản đao vào phần dưới của con hắc báo đang phơi bày ra ngay trước mắt chàng !

Đúng như dự liệu của Dư Hải Bằng, khi đã từng nhìn những cái rướn người tuyệt diệu của con hắc báo ! Nó khê vồng thân sau lên một cái là toàn thân của nó đã bay bổng lên cao độ nửa thước, tránh thoát được đoản đao của Dư Hải Bằng lúc này đã hết tầm với !

Đúng lúc đó, Dư Hải Bằng mới ra chiêu tối hậu mà chàng đã ngầm tính trước !

Đó là chiêu Uyên Ương triển dực !

Bao lần trước, khi Dư Hải Bằng thi triển đến chiêu này thì chàng chỉ đứng yên và vươn thẳng đoản đao lên không ! Nhưng lần này thì khác hẳn ! Chàng đã tính trước là chàng đã hết tầm với ! Nhưng đã là chiêu Triển dực thì Dư Hải Bằng cho rằng chàng phải thoát người lên cao, có như thế mới chỉ thể hiện được sự biến ảo của chiêu thức !

Thân pháp cao siêu thì Dư Hải Bằng chưa có, chưa biết ! Nhưng một cái nhún người rồi nhảy bật lên trên, không lẽ không thực hiện được ! Do đó, Dư Hải Bằng liền phốc người nhảy bật lên cao, cùng với thanh đoản đao ra chiêu Uyên Ương triển dực !

Quả nhiên không sai với dự liệu của chàng ! Con hắc báo không thể nào rướn người lên cao thêm một lần nữa !

Thích ý vì đắc thắng, Dư Hải Bằng thay vì đâm ngáp đoản đao vào người con thú thì chàng lại bật cười khanh khách và trở ngược đoản đao dùng đốc đao chạm nhẹ vào chỗ nhược của con thú một cái mà thôi !

Khi rơi trở lại mặt đất, con hắc báo do không biết nó vừa trải qua một lần tử kiếp nên nó vẫn tiếp tục lăn xả và Dư Hải Bằng !

Dư Hải Bằng hết cả sợ hãi ! Chàng gầm lên:

- Được lắm đó lão báo ! Được dịp này ta quần với lão một phen vậy ! Xem đây !

Đã hiểu được sự quan trọng của lúc ra chiêu để công hoặc để thủ, Dư Hải Bằng đã không bỏ lỡ dịp, dùng con hắc báo như một địch nhân thực thụ ! Chàng muốn chiêu thức của chàng được linh hoạt hơn ! Vừa không phí sức vừa phát sinh uy lực chế ngự địch nhân !

Mà nếu đã thế thì không một nhân vật nào có những bộ vị và chiêu thức bất ngờ bằng lão báo này.

Quần với con hắc báo từ lúc rạng sáng cho đến lúc xẩm tối, Dư Hải Bằng càng sáng khoái bao nhiêu thì con hắc báo càng mệt mỏi đến bấy nhiêu !

Cuối cùng, khi biết không làm gì được Dư Hải Bằng, con hắc báo bèn lững thững bỏ đi ! Nó không biết rằng chính nó có công trong việc tăng thêm bản lãnh cho Dư Hải Bằng nên nó đã được Dư Hải Bằng tha chết đến trăm lần là ít !

Mãn nguyện, Dư Hải Bằng chờ cho con hắc báo bỏ đi khuất, chàng bèn ngồi dựa người vào một thân cây gần đó và miên man nghĩ ngợi !

Kết hợp với việc thổ nạp điều hòa chân lực, Dư Hải Bằng thiếp đi lúc nào không hay !

7. Vẫn Còn Luyện Tiệc Hồi Nguyên Đan-tam Phen Rượt Đuổi Dư Hải Bằng

Đang thiêm thiếp giấc nồng chợt có nhiều tiếng động khê làm cho Dư Hải Bằng giật mình choàng tỉnh !

Mở bừng mắt ra, Dư Hải Bằng mới biết rằng trời đã rạng sáng ! Và bao quanh chỗ chàng nửa nằm nửa ngồi lúc này là một bọn U Minh Giáo đồ rất đông ! Có thể là ngoài hai mươi tên chứ không thể ít hơn ! Và một đại hán trung niên với thái dương huyệt gồ cao, hai mắt sáng quắc đang nhìn không ngớt vào chàng !

Ngay phía sau vị đại hán trung niên này là một nhóm khoảng mười tên, mà trong đó có đến ba tên chàng đã gặp mặt ! Ba tên đó chính là số trong bảy tên gã cùng giao chiến với Dư Hải Bằng hôm trước ! Cả ba còn đang lưu lại rõ ràng mỗi tên một vết thương ở ba bộ vị khác nhau ! Đó là dấu tích của cuộc giao chiến với chàng hôm trước !

Khi thấy Dư Hải Bằng đã mở mắt, vị đại hán trung niên liềm ồm ờ hỏi:

- Là tên tiểu tử hồi thối này ?

Lập tức, một trong ba tên nọ vội vàng lên tiếng đáp lại:

- Du hương chủ ! Đúng là hắn đấy !

Gật đầu, tên hương chủ họ Du lại nói:

- Thân thủ của hắn cao minh đến bậc nào mà bọn người bảy người đã phải chuốc lấy thảm bại ?

- Du hương chủ ời ! Bọn thuộc hạ bất tài, phần thì bộ pháp thập phần quái dị của hắn, lại có lệnh của Kha lão nhân gia là phải bắt sống gã, nên...

- Thôi đủ rồi ! Ta phải thử xem bộ pháp của hắn rồi mới định tội bọn người được !

Với vẻ cao ngạo khó tả, gã họ hương chủ họ Du bấy giờ mới nói với Dư Hải Bằng:

- Tiểu tử kia ! Để bắt giữ người bốn giáo đã phải lao sư động chúng suốt mấy ngày qua ! Bây giờ đã gặp phải ta là Hoạt Chương Âm Thi Du Tứ Hải, người còn chờ gì nữa mà không ngoan ngoãn đi theo ta ?

Dù đã phần nào tự tin ở bản thân, nhưng Dư Hải Bằng không khỏi khiếp vía trước một lực lượng hùng hậu như thế này ! Huống chi gã nọ lại là thượng cấp của bọn kia, đương nhiên võ công của Du Tứ Hải phải cao thâm hơn bọn kia không biết bao nhiêu mà nói !

Chậm chạp đứng dậy, lưng vẫn tựa vào thân cây, Dư Hải Bằng vừa lựa lời đối đáp, vừa tìm kế tháo chạy:

- Giữa tại hạ và U Minh Giáo đã có oán cừu gì, Du hương chủ có thể giải thích rõ được không ?

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Bình sinh bốn giáo hành sự đâu cần phải có oán cừu chứ ?

Mà thôi, ta cũng không hẹp lượng mà không nói cho người rõ ! Là bọn giáo đang muốn từ người mà có được Hồi Nguyên Đan ! Một mạng con con của người được dùng để tài bồi cho bản giáo phó giáo chủ, người phải lấy đó làm vinh hạnh chứ ? Thôi nào, ngoan ngoãn đi nào !

”Vậy là bọn chúng vẫn chưa rõ việc ta đã gây ra cho phó giáo chủ của bọn chúng ! Và chúng cũng không biết Tam Ma tử kiếm lệnh đang còn ở trong người ta !

Hừ ! Chúng muốn giết ta mà còn bảo ta phải lấy đó làm vinh hạnh ! Đúng là lý lẽ của bọn ác nhân mà !” Phần thì tức giận, phần thì muốn thử xem liệu Túy Tiên bộ pháp có giúp ích gì trong tình thế bị vây kín như bưng thế này không ? Nên Dư Hải Bằng bèn cười gằn lên một tiếng:

- Hừ ! Nhưng tại hạ không muốn chết uống như thế ! Cáo biệt !

Vụt !

- Chạy đâu cho thoát chứ ! Xem này !

Gã họ Du vừa thấy Dư Hải Bằng chớp động thân hình, gã liền nhanh như chớp lao đến chặn lại và vươn rộng hữu thủ định chụp vào đầu vai Dư Hải Bằng vào huyết kiên tinh !

Nhưng Du Tứ Hải đã đánh giá lầm Túy Tiên bộ pháp của lão Túy Cái rồi ! Đến Tư Không Huệ là ái nữ của Thiên Địa Bảo bảo chủ mà còn không làm gì được đối với bộ pháp này thì nói gì đến hạng người như một hương chủ U Minh Giáo là hạng còn thấp kém hơn !

Do đó, gã họ Du chụp thì có chụp nhưng chỉ chụp phải vào hư không mà thôi !

Còn Dư Hải Bằng thì đã lạng thân ra đến bọn đang vây phía ngoài, cách gã họ Du ngoài hai trượng rồi !

Bề mặt, gã họ Du bèn hắng giọng kêu lên:

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt ! Để ta xem lần này người có thoát được nữa không !

Vù... Vù... !

Một luồng kinh phong từ tâm chưởng của Du Tứ Hải liền cuộn đến phương vị của Dư Hải Bằng ! Và Du Tứ Hải còn lệ làng xô ra một luồng lực đạo nữa khi biết rằng thế nào Dư Hải Bằng cũng tiếp tục dịch chuyển làm cho chưởng lực này sẽ rơi tuột vào hư không !

Quả nhiên, đấu pháp này của Du Tứ Hải đã có cơ may thành tựu ! Vì bao quanh phương vị của Dư Hải Bằng lúc này hầu như chỗ nào cũng có luồng kinh phong ép vào, khiến cho chàng cơ hồ muốn ngộp thở ! Nhưng đó chỉ là cơ may duy nhất của gã họ Du mà thôi ! Vì Dư Hải Bằng chưa từng thử giao đấu với một người chuyên sử dụng chưởng pháp, phần nữa là vì chưởng kinh tiến đến từ phía sau nên Dư Hải Bằng khó lòng lượng định hết được tình thế !

Trong lúc cấp bách, Dư Hải Bằng liền hành động theo bản năng là tìm chỗ nào có áp lực yếu hơn để thoát đi ! Và chàng chỉ cần nhún chân một cái là thân người chàng đã thoát lên bên trên có đến một trượng hơn !

Bằng vào thân pháp đó không những Dư Hải Bằng mừng vì được thoát hiểm mà chàng còn đang kinh ngạc tự hỏi:

“Sao lần này ta lại nhảy được cao đến thế này vậy ?” Tự hỏi nhưng không thể giải thích được, vì Dư Hải Bằng nào có thì giờ để nghĩ suy ! Chàng vừa vượt được lên bên trên sóng kinh của Hoạt Chưởng Âm thì gã họ Du liền gầm lên:

- À ! Thì ra chân nhân không để lộ chân tướng ! Hóa ra ta đã đánh giá sai về người ! Đỡ chưởng này !

Vù... Vù... !

Thân hình chưa kịp ổn định thì những kinh lấp biển dời non của đối phương đã xô đến sát bên thân ! Hồn bất phụ thể, Dư Hải Bằng bèn tận lực thi triển Túy Tiên bộ pháp, nhưng trong lòng thì ngấm ngấm lo ngại:

“Chết đến nơi rồi ! Phù ! Phù !” Vút ! Vù... Áo... !

“May quá ! Ta lại thoát được phen nữa !” Cả mừng khi Dư Hải Bằng thấy rằng chàng vừa nhặt lại mạng sống trong cái chết đã rõ mười mươi, cứ như trong đường tơ kẻ tóc vậy ! Và vội vội vàng vàng, đôi chân

của Dư Hải Bằng liền thoăn thoắt giao chuyển theo bộ pháp Túy Tiên, hy vọng gã họ Du sẽ không kịp nhìn thấy phương vị đích thực của chàng để tiếp tục xuất chiêu nữa !

Đúng là bộ pháp Túy Tiên, Dư Hải Bằng thân hình luôn nghiêng ngã ! Chân bên tả làm trụ và chân bên hữu nâng lên ! Ngờ đâu Dư Hải Bằng sẽ đặt chân hữu lên phía trước hoặc chéch sang một bên, nào ngờ chàng lại nhẹ nhàng đặt chéch về phía hậu !

Và nhanh không thể tưởng, hai chân luân phiên rút lên rồi lại đặt xuống thoái hậu luôn một lúc những ba bốn bước ! Kế đó, cứ nhìn vào bộ dạng bên ngoài của Dư Hải Bằng đang nghiêng nghiêng về phía hữu thì ai ai cũng tưởng chàng sẽ ngã dần về phía đó đến chúi nhủi mới thôi ! Nào ngờ, chỉ trong phút chốc Dư Hải Bằng đã đứng thẳng lên và tạt ngang về phía tả nhanh không sao lường trước được !

Cứ thế, Dư Hải Bằng lần lượt cho Hoạt Chương Âm Thi Du Tứ Hải liên tục quật chiêu vào khoảng không, rồi theo đà lao luôn vào bọn giáo đồ đang vây quanh đó, đang xem Du hương chủ thổ lộ thần uy !

Càng đánh trượt, gã họ Du càng cáu kỉnh:

- Tên súc sinh khả ố ! Chạy đâu nào ?

Ào... Ào...

- Đồ quạ đen thổ tả ! Nạp mạng đi thôi !

Vù... Ào... Ào...

- Tên tặc tử khôn kiếp. Để xem ngươi còn nhảy nhót được nữa không ! Đờ !

Ào... Ào...

Đánh một lúc thấm thía, Du hương chủ lơi tay dần, định bảo bọn thuộc hạ đánh nhàu vào và bắt giữ Dư Hải Bằng !

Nào hay, đúng lúc đó Dư Hải Bằng mở lời châm chọc:

- Sao rồi ? Là hương chủ mà lại hèn kém đến thế sao ? Đánh tiếp tục đi chứ ?

- Tên tiểu tử vô liêm sỉ kia ! Nếu không giết được ngươi thì ta không đáng là hương chủ nữa ! Xem đây !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Vút... Vút...

- Lão họ Du kia ! Có qua mà không có lại sao phải ! Lão cũng ném thử đoản đao của ta xem ! Đờ này ! Đờ này ! Còn nữa này !

Nhân cơ hội lão họ Du đã thấm mệt, Dư Hải Bằng bèn xem lão không khác nào con hắc báo hôm qua. Chàng bèn tận lực dùng đoản đao thi triển Uyên Ương kiếm pháp đánh áp vào lão !

Không hiểu do thấm mệt hay do Uyên Ương kiếm pháp quá đổi cao minh mà Du Tứ Hải phải tránh né đến tháo mồ hôi lạnh mới mong thoát được lần ra chiêu, công kỳ vô bị của Dư Hải Bằng !

Và khi thấy Dư Hải Bằng ham chiến quên thi thố bộ pháp quái dị nọ, Du Tứ Hải bèn phản thủ hoàn công ! Lão vận dụng chiêu pháp thành danh liên tục bức Dư Hải Bằng phải thoái hậu !

Lần đầu tiên Dư Hải Bằng dùng đoản đao chống lại chiêu pháp nên chàng không thoát khỏi lúng túng !

Vốn trong Uyên Ương kiếm phổ không có chỉ dạy về chiêu công nên Dư Hải Bằng chỉ còn biết dựa vào kinh nghiệm đã trải qua hôm qua với con hắc báo, dựa vào bộ vị cùng phương vị của đối phương mà dùng Uyên Ương kiếm pháp nương theo bóng chiêu của Du Tứ Hải mà đánh vào !

Một đằng thì cận chiến, còn một bên thì thừa năng lực chế ngự từ xa, nên lần lần Dư Hải Bằng phải rơi vào thế hạ phong !

Trong một lúc luồng cuống không kịp ra chiêu, Dư Hải Bằng thấy Du Tứ Hải đang quật một chưởng kinh cực mạnh vào mé tả của chàng ! Tránh thì không kịp, đỡ cũng không xong, Dư Hải Bằng không kèm được ý muốn, dùng tả thủ đỡ vào chưởng lực đó !

Vì chàng chỉ còn một cách đó mà thôi, khi không kịp dùng đoản đao bên hữu thủ ngăn đỡ !

Đây là một hành vi hoàn toàn tự phát của Dư Hải Bằng trong lúc tính mạng đang như chỉ mảnh treo chuông ! Nào hay, từ tâm chưởng bên tả thủ của chàng lại xuất hiện một luồng lực đạo mà chàng không sao tin được !

Tuy luồng lực đạo này không đủ mạnh nhưng lại gặp phải chưởng kinh của Du Tứ Hải vào lúc lão đã thấm mệt, nên chưởng kinh song phương liền chạm nhau, tỏ ra đôi bên ngang tài đồng sức !

Ầm !

Ngớ người ra vì kinh ngạc, Dư Hải Bằng không đủ lịch duyệt nên lại bỏ lỡ cơ hội khi cứ đứng yên chờ cho Du Tứ Hải giận dữ đánh ra một luồng kinh phong nữa !

- Hay cho tiểu tử ! Ta cho ngươi chết ! Đỡ chưởng này !

Vẫn trong lúc bất ngờ như lần mới rồi, Dư Hải Bằng lại bằng bằng vẩy mạnh tả chưởng ra, hướng về chưởng kinh của Du Tứ Hải.

Ầm ! Ầm !

Càng không tin hơn khi Dư Hải Bằng nhìn thấy Hoạt Chưởng Âm Thi Du Tứ Hải sau hai lần chạm chưởng nữa đã phải thối lui và thổ huyết ra đàng miệng !

Vui mừng quá đổi, Dư Hải Bằng không kịp tìm hiểu nguyên do đã vội vàng lao vào giữa bọn giáo đồ U Minh Giáo !

Tả thủ thì liên tục vẩy chưởng đánh vào những tên đang từ xa chạy đến, còn hữu đao thì dùng Uyên Ương kiếm pháp gây thành nhiều vết thương cho bọn giáo đồ U Minh Giáo đang đứng trong tầm đao !

Chỉ được một lúc như thế thì hầu hết bọn giáo đồ đều bị trúng thương ! Ngoại thương thì do đoản đao của chàng, còn nội thương thì do chưởng kinh, không hiểu là loại chưởng pháp nào, tạo nên !

Cả bọn đều nhốn nháo, chạy đi thì không dám mà đánh vào thì càng không dám làm hơn.

Chỉ đến khi Hoạt Chưởng Âm Thi Du Tứ Hải sau một lúc điều tức, đã phần nào điều hòa xong khí huyết, gầm lên:

- Đúng là một lũ vô dụng ! Để đây cho ta nào ! Tiểu tử kia ! Lần này ta phải hóa kiếp cho ngươi rồi đây ! Đỡ !

Do muốn lấy lại thể diện, Hoạt Chưởng Âm Thi Du Tứ Hải sau tiếng gầm bèn cấp tốc lao đến chỗ Dư Hải Bằng đang đứng !

Du Tứ Hải vung một lượt đủ cả song chưởng, quyết giết cho bằng được Dư Hải Bằng thì lão mới hả dạ !

Khí thế này của hương chủ họ Du khiến Dư Hải Bằng không khỏi kinh tâm !

Chàng không chậm trễ, lạng người theo bộ pháp Tủy Tiên tránh sang một bên.

Sau đó chàng chỉ là tình cờ lao vào lão, ra chiêu Uyên Ương lưỡng xí !

Cũng là bất ngờ khi Du Tứ Hải lại có phản ứng không khác nào con hắc báo hôm qua ! Lão huyệt chiêu bèn công tiếp vào Dư Hải Bằng từ mé tả ! Thế là chiêu Uyên Cầm hí thủy liền được Dư Hải Bằng đánh ra.

Vút !

Vù !

Lão Du Tứ Hải thoát người lên bên trên vừa tránh được chiêu Uyên Cầm hí thủy của Dư Hải Bằng. Lão vừa tận lực vỗ xuống một chưởng theo tư thế Thái Sơn áp đỉnh !

Không còn chần chừ được nữa, Dư Hải Bằng bèn nhún mình lao lên bên trên và ra luôn chiêu Uyên Ương triển dực !

Phập !

Ầm !

Ngọn kinh lực của Du Tứ Hải va vào mặt đất tạo thành một tiếng chấn kinh kinh khiếp, còn đoản đao của Dư Hải Bằng thì lại cắm ngập vào tâm thất của lão họ Du !

Lão họ Du lập tức biến thành du hồn đi luôn vào quỷ môn quan, không một tiếng oán than !

Phịch !

Vẫn đang đà lao lên, Dư Hải Bằng khê lạng người sang một bên, tiện tay thu đoản đao về ! Và thân hình của Du Tứ Hải liền gieo xuống mặt đất nằm im bất động !

Còn chưa kịp đối phó với bọn giáo đồ đang khiếp hãi thần tình thì bọn chúng đã kêu lên quàng quạc:

- Du hương chủ đã chết ! Du hương chủ đã chết rồi !
- Chạy ! Chạy mau ! Không thôi chúng ta cũng chết mất !
- Tiểu tử đã giết Du hương chủ rồi ! Sắp đến lượt bọn ta đó ! Chạy !

Một lúc sau thì toàn trường liền trở lại về yên tĩnh như nó vốn có !

Dư Hải Bằng cúi đầu suy nghĩ một lúc về mọi việc vừa xảy ra !

Sau đó, chàng mỉm cười lộ vẻ đắc ý !

oOo Một lúc sau, trên con đường dẫn về Hán Dương thành, vẫn men theo những cánh rừng, liền xuất hiện một trang nam nhân tuấn tú với bộ võ phục vừa sít vào người !

Đó là Dư Hải Bằng ! Chàng đã nhận ra sự khác biệt giữa chàng và các nhân vật giang hồ khác qua y phục, nên chàng đã cởi bỏ y phục bằng da thú mà chàng đã quen mặc !

Chàng đã lột bộ y phục của Du Tứ Hải khoác vào người. Dư Hải Bằng đã lột xác biến thành một nhân vật khác với Dư Hải Bằng trước đó không lâu, và trở thành một nhân vật bình thường như mọi người trên giang hồ !

Còn thanh đoản đao thì được Dư Hải Bằng nhét ở phía dưới thân áo trước !

Thế là Dư Hải Bằng an nhiên đi dần về phía trước !

Nhìn vẻ bên ngoài thì đúng là như thế, đúng là Dư Hải Bằng ung dung tự tại bước đi, nhưng trong thâm tâm của chàng thì lại đang nổi lên những cơn bão táp phong ba !

Thanh Tam Ma tử kiếm lệnh không còn trong người chàng nữa !

Là ai đã lấy thanh Tam Ma tử kiếm lệnh ? Có rất nhiều người có nhiều cơ hội đoạt mất thanh Tam Ma tử kiếm lệnh của Dư Hải Bằng !

Vì thế, với vẻ ngoài điềm nhiên đó, Dư Hải Bằng phần thì trông mong thoát được sự truy lùng của bọn U Minh Giáo đồ, phần khác thì Dư Hải Bằng đang tự lý giải xem ai là nhân vật đã nhân lúc chàng hôn mê do nội thương đã đoạt mất thanh Tam Ma tử kiếm lệnh ?

Là Phủ Việt Tàn Hồn, nhân vật này là ai ? Là Tư Không Huệ, ái nữ của Thiên Địa Bảo bảo chủ ? Hay là Giới Nộ đại sư và nhân vật Thiếu Lâm phái ?

Y Thần Kha lão thì chắc chắn là không rồi, bằng không lão bắt tất phải thương lượng cùng Tư Đồ Quang bảo chủ Hồng Hạc Bảo ! Hay chính là Tư Đồ Quang là người đã ra tay trước khi chàng đã bị nội thương trầm trọng, chỉ sau nhân vật Phủ Việt Tàn Hồn ? Cũng có thể lắm ! Cũng có thể Phủ Việt Tàn Hồn sau khi thủ đắc Đại Ma kinh đã vội vàng bỏ đi, không ngờ rằng trong người Dư Hải Bằng còn có thanh Tam Ma tử kiếm lệnh mà mọi người trên giang hồ ai ai cũng thèm khát !

Do muốn tìm hiểu hư thực xem là ai đã lấy mất Tam Ma tử kiếm lệnh, nên Dư Hải Bằng không thể không đến Hán Dương thành một chuyến ! Còn thì, có khi ai đó, đã chiếm được Tam Ma tử kiếm lệnh, dù không có Hắc Tử Lâm bí đồ cũng vẫn đánh liều mò vào Hắc Tử Lâm một chuyến thì sao ?

Với bao nhiêu suy nghĩ miên man, Dư Hải Bằng mãi miết đi mà không biết rằng ở phía sau chàng đang có một tập nhân vật giang hồ đang hùng hục chạy đến !

Chỉ đến khi có ai đó lên tiếng quát hỏi thì Dư Hải Bằng mới sực tỉnh.

- Người phía trước là ai đó ? Mau đứng lại xem nào !

Chột dạ, Dư Hải Bằng định co chân bỏ chạy thì...

Vút ! Vút !

Hai bóng nhân ảnh đứng chắn mất lối đi của chàng ! Dư Hải Bằng chưa kịp có phản ứng thì một trong hai nhân vật đó đã kêu lên:

-Ồ ! Không phải tiểu tử đó !

Nhân vật thứ hai gật đầu, lườm Dư Hải Bằng và đánh giọng lại hỏi Dư Hải Bằng:

- Người là ai ? Thuộc môn phái nào ? Sao lại lang thang ở đây ?

Y phục đã thay đổi, thanh đoản đao đã được giấu kín. Còn vết sẹo nằm vắt ngang phía trên lưỡng quyền thì lại được một dải lụa chít ngang che khuất đi. Dư Hải Bằng cố gắng giữ giọng trầm tĩnh khi lên tiếng đáp lại:

-Phương danh của tiểu nhân là Dư Hải Bằng ! Còn môn phái gì đại gia vừa hỏi thì tiểu nhân không biết ! Không lẽ tiểu nhân không được quyền đi lại chốn nào sao ?

- Hừ ! Người còn định qua mắt họ Liêu ta sao ? Trong ánh mắt người ẩn hiện thần quang, lại còn giả ngây giả dại nói là không môn không phái ư ? Hay người cho rằng người U Minh Giáo không xứng đáng biết đến môn phái của người ?

"Y nói gì về thần quang đã hiện vậy ? Không lẽ y đoán được rằng ta có võ công !

Sao lạ vậy ?" Dư Hải Bằng nào biết những nhận định tinh tế của bọn giang hồ. Mỗi khi họ đứng trước bất kỳ ai. Có như thế bọn họ mới đánh giá được kẻ mà họ đang đối thoại thuộc vào hạng người gì ! Nếu mềm thì họ nắm, còn rắn hơn thì họ buông ! Đây là điều tất nhiên luôn xảy ra nếu bọn người giang hồ muốn tự bảo toàn lấy tính mạng !

Và Dư Hải Bằng cũng đâu biết rằng trong tia nhìn của chàng vào lúc này đúng là đang ẩn hiện thần quang, khó lòng che giấu được người khác có kiến văn quảng bác, lịch duyệt có thừa ! Do đó, chàng vẫn giả vờ ngơ ngẩn đối đáp tiếp:

- Đại gia nói quá lời rồi ! Thật tình thì tiểu nhân có thể nào thì nói ra thế ấy ! Mà đại gia vừa nói gì về U Minh Giáo đó ?

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Tiểu tử người nói càng lúc càng hay đó ! Rõ là người không xem chúng ta vào đâu cả ! Được ! Đã thế thì Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát ta phải thỉnh giáo cao chiêu của tiểu tử người rồi ! Động thủ đi !

- Động thủ ! Sao lại phải động thủ chứ ? Không lẽ tiểu nhân đã nói điều gì phật lòng đại gia sao ? Nếu đã vậy thì tiểu nhân xin tạ lỗi với đại gia vậy !

Vừa nói, Dư Hải Bằng liền vòng tay lại trước ngực như sẵn sàng chịu lỗi với Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát nếu Liêu Đằng Cát nói rằng chàng đã có điều mạo phạm !

Chàng không muốn động thủ, nhất là khi chàng đang sắm vai tuồng một người không biết võ công, không thuộc giới giang hồ !

Nhưng Sát Nhân Đồ Thủ càng nhìn thấy cử chỉ của chàng thì y càng thêm tức giận ! Sát cơ liền hiển lộ trong ánh mắt của họ Liêu ! Y gầm lên:

- Hay cho tiểu tử dám khinh mạn ta ! Hừ ! Vậy thì đừng trách ta ra tay độc ác !

Đỡ !

Vù... Vù...

Vút !

Nói đánh là đánh, nhưng Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát lại còn động nộ hơn khi thấy chỉ trong nháy mắt Dư Hải Bằng đã tránh khỏi chưởng kinh của y bằng một bộ pháp khinh linh quái lạ !

- Hay lắm ! Người còn định dỗi gạt ta nữa thôi ! Đỡ chưởng !

Vù... Vù...

Vút ! Vút !

Một loạt chưởng kinh gồm mười hai chiêu sát thủ của Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát đều bị rơi vào quảng không khiến y không khỏi bở vía kêu lên hỏi:

- Bộ pháp gì thế này ? Các hạ có phải là người của Thanh Vân Bảo không ?

Dù không hiểu tại sao Liêu Đằng Cát lại ngộ nhận như thế, nói chàng là người Thanh Vân Bảo ? Nhưng Dư Hải Bằng cũng cứ thật tâm mà đáp lại:

- Thanh Vân Bảo gì ? Tiểu nhân không biết !

Phải chi Dư Hải Bằng chỉ đơn giản lắc đầu hoặc đáp vồn vện mỗi một tiếng không, thì có lẽ Liêu Đằng Cát sẽ không có phản ứng khác, đằng này lối đối đáp của chàng vẫn không khác gì sự giả ngây giả dại khiến cho Liêu Đằng Cát đâm ra giận dữ, không còn úy kỵ gì nữa !

- Cuồng đồ ngạo mạn ! Ta không tin là sẽ không có cách biết được môn hộ của ngươi ! Xem đây !

Quát xong, Liêu Đằng Cát liền bỏ dấu pháp cũ ! Y không tận lực phát chưởng bừa bãi nữa ! Trái lại, y lao người vọt đến với thân pháp thập phần nhanh nhẹn ! Đoạn y dùng xong thủ, nửa phát quyền chiêu, nửa dùng chưởng công đánh rất và bám sát vào Dư Hải Bằng, quyết buộc chàng phải cùng y đối chiêu chạm chưởng ! Y hy vọng rằng y làm như thế sẽ khiến cho Dư Hải Bằng hết phương tránh né và sẽ để lộ cho y biết xuất xứ cùng môn hộ của chàng...

Quả nhiên, Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát dự liệu không sai. Trước lối ra chiêu cấp tập và bất ngờ của Liêu Đằng Cát, Dư Hải Bằng đâm ra luống cuống, mất hết tin tưởng vào bộ pháp Túy Tiên của chàng. Vì thế, Dư Hải Bằng trong lúc hoang mang chàng đã vung loạn song thủ, chống trả lại những chiêu công của Liêu Đằng Cát.

Nói Dư Hải Bằng đánh không theo phương pháp gì cũng đúng mà nói chàng đánh có thức có chiêu thì cũng đúng nốt. Vì đúng là chàng không biết gì về chưởng công cũng như quyền phổ, nhưng hai tay của chàng lại thi triển Uyên Ương kiếm pháp với hai tay không một tắc khí giới.

Bùng ! Bùng ! Ầm...

Ầm ! Ầm...

Đối chiêu năm lần chạm chưởng, đúng năm lần mà vẫn không sao, Dư Hải Bằng lần lần lấy lại được lòng tự tin. Chàng bèn nhân đó chiếm lấy tiên cơ. Chàng chủ động ra chiêu theo Uyên Ương kiếm pháp, dùng cánh tay thay thế trường kiếm với toàn bộ chân lực dồn vào song quyền thay thế cho đầu mũi đao hay mũi kiếm. Đồng thời chàng còn làm cho Liêu Đằng Cát kinh hãi hơn khi chàng phối hợp càng lúc càng thuần thục giữa song thủ với Túy Tiên bộ pháp.

Bùng !

Ầm ! Ầm...

Bùng ! Hự !

Trong lúc say mê với uy lực không ngờ của đấu pháp này, Dư Hải Bằng đã không phân cân lợi hại, cứ tiện tay thế nào ra chiêu thế ấy. Cho nên cuối cùng thì chàng đã dùng hữu quyền quật vào người Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát một quyền thôi sơn khiến cho Sát Nhân Đồ Thủ họ Liêu phải kêu lên một tiếng đau đớn và bật lùi về phía sau có đến nửa trượng.

Với thắng lợi bất ngờ, Dư Hải Bằng chỉ biết đứng trân người nhìn trố trố vào đối thủ, không biết rằng tính mạng chàng đang bị đe dọa từ phía sau.

Tên khi nãy cùng đứng đối diện với chàng như Liêu Đằng Cát khi thấy đồng bọn đã phải thất thủ trước một gã vô danh tiểu tốt, hần liền nhân cơ hội hiếm có là Dư Hải Bằng hoàn toàn sơ tâm để hở cả phía sau nên dùng trường kiếm len lén đâm vào người của chàng một nhát chí tử.

Cũng may là khi ngọn trường kiếm chỉ còn trong gang tấc là chạm đến chàng thì tên nọ do đắc ý đã quát lên một tiếng:

- Cho ngươi chết !

Tiếng quát đó vừa phát ra không những làm cho Dư Hải Bằng sực tỉnh mà còn giúp cho chàng kịp phát sinh phản ứng.

Vút !

Soạt !

Nhờ vào Túy Tiên bộ pháp đã quá thuần thục, Dư Hải Bằng mỗi khi gặp sự nguy cấp đều tự động triển khai, cho nên chàng đã thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Hành vi ám muội của tên này làm cho sát cơ trong người Dư Hải Bằng chợt xuất hiện. Lần đầu tiên trong tâm trí Dư Hải Bằng lại có ý niệm muốn giết chết kẻ vừa có hành vi dè hèn ám muội đến độ vô sỉ.

Dư Hải Bằng bật quát lên:

- Là ngươi muốn chết ! Đỡ !

Nguyên lần thoát hiểm mới rồi đã đặt Dư Hải Bằng đứng về mé tả của tên đánh lén nọ, và khi tên nọ chưa hết ngỡ ngàng trước bộ pháp quái quỷ của chàng thì chàng đã dồn mọi sự tức giận vào song thủ khi ra chiêu “Uyên Ương lượng xỉ”.

Với chiêu này, Dư Hải Bằng tấn tả bộ lên, trụ thân người vào tả cước vừa mới đặt xuống đất. Còn hai tay thì cật lực vung ngược về hai phía. Một phía là hư chiêu, hư lực đánh vào quăng không, còn một phía là thực chiêu, quật ngay vào thân hình của tên nọ với uy lực khủng khiếp.

Trong lúc bất ngờ, tên nọ không còn cách nào khác là xoay người nửa vòng, vươn tả chưởng ra định đỡ vào chưởng kinh của Dư Hải Bằng vừa xô đến nơi.

Nhưng phản ứng của hắn đã quá trễ.

Bùng !

Hự ! Phịch !

Cùng đến với Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát ngoài tên này còn có hơn mười tên nữa, đều là giáo đồ U Minh Giáo. Bọn chúng thấy Dư Hải Bằng chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng lại dễ dàng đả bại Liêu Đằng Cát và một chưởng giết thác tên nọ, bọn chúng cả giận cùng ủa nhau xông lên vây kín mít Dư Hải Bằng không khác nào thiên la địa võng.

Tiếng quát tháo của bọn giáo đồ U Minh Giáo lần này không gây kinh khiếp cho Dư Hải Bằng. Trái lại, chàng nhận ra bọn U Minh Giáo đã năm lần bảy lượt gây khốn đốn cho chàng, hầu như là đi đâu cũng đụng đầu bọn chúng cả. Từ Thiên Sơn đến Thiếu Lâm, rồi lại từ Thiếu Lâm đến Ngũ Hành Sơn.

Sát cơ đã dâng lên, tự tin vào sở học bản thân, Dư Hải Bằng dùng chân tả chỉ vào mũi trường kiếm của tên vừa bị chàng hạ thủ đang rơi trên mặt đất một cái.

Vút !

Thanh trường kiếm liền nằm gọn trong lòng bàn tay của Dư Hải Bằng và Uyên Ương kiếm pháp nhất thời được Dư Hải Bằng hiển lộ.

- Là bọn ngươi muốn chết chứ không phải tại hạ ! Xem kiếm chiêu !

Choang ! Choang ! Choang !

Giao đấu một lúc với địch nhân đông người. Dư Hải Bằng không sao tránh khỏi việc cho khí giới chạm nhau.

Và chỉ sau vài lần chạm như thế, khi hổ khẩu của những tên vừa để cho khí giới chạm vào kiếm của Dư Hải Bằng bị rách toạt ra bởi tỷ lực của chàng thì bọn chúng mới biết thế nào là câu cao nhân tắc hữu cao nhân trị !

Bọn chúng không nén được tiếng kêu đau đớn bật ra khỏi cửa miệng:

- Ôi chao !

- Ôi ! Tiểu tử này hung hăng quá !

Ngược lại với bọn chúng, bọn chúng càng sợ sệt bao nhiêu thì Dư Hải Bằng càng phấn khích bấy nhiêu. Sau bao phen mang mặc cảm hèn kém, lần này là lần đầu tiên Dư Hải Bằng cảm nhận được hào khí đang xông lên đến chín tầng mây. Chàng không cần bận tâm suy nghĩ xem tại sao lúc này chàng lại có bản lĩnh cao minh như vậy.

Chàng chỉ biết rằng đây là dịp để cho chàng phát tiết. Và Dư Hải Bằng càng tận lực hơn khi trường kiếm thì dùng Uyên Ương kiếm pháp còn chân thì thuần thục thi triển bộ pháp Túy Tiên, càng đánh áp vào bọn giáo đồ U Minh Giáo hơn.

Đơn thân độc lực, một mình một kiếm, Dư Hải Bằng xông xáo giữa bọn địch nhân như chốn không người. Và bọn kia càng đánh càng sợ, chỉ chực chờ đợi dịp thoái lui hầu bảo toàn tính mạng của bọn chúng mà thôi.

Đến lúc đó, Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đăng Cát vừa điều tức xong, y bèn lao đến tiếp trợ bọn thuộc hạ. Với gương mặt đằng đằng sát khí, Liêu Đăng Cát quát lên:

- Hãy ném độc thủ của ta đây !

Là độc thủ gì của Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đăng Cát thì Dư Hải Bằng không rõ.

Chàng chỉ thấy theo tiếng quát của Liêu Đăng Cát thì trong tâm chưởng của y liền xuất hiện một vàng đồ to bằng cái chén. Vàng đồ càng lúc càng loang rộng và vùn vụt lao đến Dư Hải Bằng.

Là ghé con nên không sợ cọp, Dư Hải Bằng vội đảo người dịch thân theo Túy Tiên bộ pháp về mé tả. Chàng còn uốn cổ tay điều động thanh trường kiếm thích thẳng mũi kiếm vào tâm chưởng của Liêu Đăng Cát. Thủ pháp của Dư Hải Bằng đâu khác nào thần long xuất động. Do đó, khi Liêu Đăng Cát nhận ra thì đã chậm mất rồi. Mũi kiếm của Dư Hải Bằng đã đâm xuyên thấu hữu chưởng của Liêu Đăng Cát.

Sợ thì ít, nhưng giận thì nhiều hơn. Liêu Đăng Cát nghiến chặt răng, ánh mắt thì lộ lộ những tia hung quang. Y đánh liều gỡ chưởng Thiên Địa đồng thọ. Hữu chưởng của tên họ Liêu chợt cấu chặt lại, nắm cứng mũi kiếm của Dư Hải Bằng, còn tả chưởng thì một lần nữa xuất hiện một vàng đồ y như hữu chưởng lúc mới rồi.

Liêu Đăng Cát vừa vồ nhanh tả chưởng ra, quật thẳng vào đan điền của Dư Hải Bằng, còn miệng thì gào lên:

- Nạp mạng đây !

Với lối đánh này của Liêu Đăng Cát, Dư Hải Bằng mới gặp lần này là lần thứ nhất ! Do đó, chàng đâu đủ lịch lãm ứng phó với tình thế hiểm nghèo này ! Đúng lý thì Dư Hải Bằng chỉ cần nhanh trí buông bỏ trường kiếm ra thì lo gì chàng không nhảy tránh được ? Đằng này, do bối rối trong lòng, Dư Hải Bằng càng giữ chặt đốc kiếm hơn khiến cho chưởng kinh tủy hậu của tên họ Liêu càng tỏ ra hiểm độc hơn !

May sao cho Dư Hải Bằng ! Lúc tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, chàng phản ứng thật tuyệt diệu ! Di động cước bộ theo bộ pháp Túy Tiên trong một phạm vi hẹp, Dư Hải Bằng kịp chếch thân về một phía, vừa tầm cho tả quyền của chàng đập thẳng vào Mệnh môn huyết của tên họ Liêu !

Bùng !

Tiếng quyền phong chạm vào nhục thể vừa phát ra thì tả chưởng tối độc của gã họ Liêu cũng vừa chạm vào Linh Đài huyết của Dư Hải Bằng do tư thế đã thay đổi !

Dư Hải Bằng chợt thấy toàn thân lạnh giá lại trong một thoáng, ngỡ Tử Môn đang khai rộng chuẩn bị đón tiếp Dư Hải Bằng tiến thẳng vào quỷ môn quan rồi !

Nào hay, tả chưởng của Liêu Đằng Cát vẫn áp chặt vào Linh Đài huyết của Dư Hải Bằng và để y nguyên như thế !

Từ bên ngoài nhìn vào hiện trạng này, ai ai cũng phải nghĩ rằng cả hai đã đồng tử rồi ! Vì sắc mặt của Liêu Đằng Cát thì xạm dần lại, đôi tròng mắt thì trợn ngược hằn lên, nếu không phải đã chết thì còn là gì nữa ! Còn Dư Hải Bằng thì sắc diện cứ xanh lại như tàu lá, đôi cánh mũi đã thôi phập phồng, lại còn bị tả chưởng của gã họ Liêu áp chặt vào Linh Đài huyết thì Dư Hải Bằng mười phần đã chết đủ cả mười !

Phù ! Phù !

Phịch !

Bất đồ từ miệng của Dư Hải Bằng ngỡ đã chết lại thoát ra hai tiếng thở phù phù !

Là tiếng mừng rỡ của kẻ vừa đặt chân vào quỷ môn quan nhưng lại kịp thối lui ! Và Dư Hải Bằng khi biết rằng chàng vẫn còn sống, vẫn không bị suy suyễn gì và lùi bộ lại thì thân hình của gã họ Liêu do mất hẳn chỗ tựa bèn ngã vật ra đất, kêu lên một tiếng nặng nề !

Cứ như là trong mơ, Dư Hải Bằng thu trường kiếm về và nhìn quanh toàn trường một vòng bằng ánh mắt còn lạc thần ! Khiến cho bọn giáo đồ U Minh Giáo phải kinh mang sợ hãi !

Bọn chúng cùng bất động khi Dư Hải Bằng vẫn bất động ! Và bọn chúng động trước để quay người tháo chạy khi Dư Hải Bằng đột ngột nâng cao trường kiếm !

- Chạy mau !

Nhoăn cười nửa thì nhẹ nhõm, nửa như thích thú, Dư Hải Bằng đứng nhìn bọn kia tháo chạy như bị ma đuổi !

Quay người lại, Dư Hải Bằng trước khi bỏ đi còn băng khuâng nhìn hai thi thể của tên họ Liêu và đồng bọn vẫn đang nằm đó một lúc !

“Giang hồ là thế đó ư ?”

8. Gian Hồ Xảo Trá Đây Gian Ngụy-ngơ Ngơ Ngác Ngác Giữa Dòng Đời

- Đứng lại nào, tiểu tử !

Cùng với hoàng hôn buông xuống, một tiếng quát cực kỳ phẫn nộ của ai đó ở phía sau Dư Hải Bằng chợt vang lên.

Đã kinh hoảng còn kinh hoảng hơn khi Dư Hải Bằng vừa quay người trở lại, liền nhận ra chủ nhân của tiếng quát phẫn nộ đó chính là người có thanh âm the the mà chàng dù chết cũng vẫn nhận ra ! Y Thần lão họ Kha, một trong võ lâm Tứ Thần, ngang hàng với Túy Cái !

“Là lão ư ? Phen này ta chắc chết !” Trong tay lão già tuổi ngoài lúc tuần còn đang nắm cứng một gã, rõ ra là gã giáo đồ U Minh Giáo vừa bị Dư Hải Bằng đánh cho tơi tả cùng với Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát ! Đây có lẽ là lão họ Kha trên đường truy đuổi chàng đã gặp phải bọn bại tướng, và lão họ Kha bèn cấp lấy một tên làm kẻ hướng đạo hầu kịp đuổi theo chàng !

Dù Dư Hải Bằng chưa biết bản lĩnh của Y Thần ra sao về võ học, nhưng chàng cũng biết thừa rằng so với lão họ Kha, chàng chỉ là một hạt cát nhỏ trong biển cát mênh mông mà thôi !

Vừa chạm phải ánh mắt thập phần độc ác của lão họ Kha, động chân, Dư Hải Bằng bèn lạng người thật nhanh, quay đầu bỏ chạy !

Vút !

- Chạy đâu cho thoát tay lão phu !

Đúng là quỷ khốc thần sầu ! Lão họ Kha không hiểu đã hành động ra sao nhưng bây giờ thì lão đang đứng ngay phía trước Dư Hải Bằng với khoảng cách vừa đúng tầm tay của lão ! Và hữu thủ của lão thì đang treo trên đầu vai của Dư Hải Bằng !

Nhưng, khi lão họ Kha định ninh rằng chỉ trong nửa nháy mắt thì Dư Hải Bằng sẽ là con mồi nằm gọn trong móng vuốt của lão thì lão bật lên tiếng kêu kinh ngạc:

- Hay lắm ! Lão phu quên rằng tiểu tử ngươi còn biết Túy Tiên bộ pháp của Túy lão cầu nữa ! Hừ ! Xem đây !

Choang !

Cái vỗ huyệt của lão họ Kha lúc này thay vì chộp vào đầu vai của Dư Hải Bằng, nhưng do Dư Hải Bằng thi triển Túy Tiên bộ pháp nên lão ta lại chộp phải đốc kiếm trên vai của Dư Hải Bằng ! Sau khi nói xong câu châm chọc, lão họ Kha trước khi đảo người quyết bắt giữ cho được Dư Hải Bằng thì lão đã kịp thời vất bỏ thanh trường kiếm của chàng xuống đất, tạo thành tiếng động khô khan !

Vù ! Vút !

Vút ! Vút !

Liên tiếp mấy lần chộp nữa, lão họ Kha đều gặp phải tình trạng y như lúc ban đầu ! Nghĩa là lão vẫn không làm sao khác chế được bộ pháp Túy Tiên để bắt giữ được Dư Hải Bằng !

Âm thanh the thé đầy giận dữ của lão họ Kha liên tuôn ra không ngừng:

- Hay cho tiểu tử ! Ngươi định hí lộng lão phu à ? Này !

- Đúng là cuồng đồ vô tri ! Ngươi tưởng lão phu không làm gì được ngươi sao ?

Xem đây !

- Á... ! Nhục cầu ! Ngươi đừng nghĩ lão phu không muốn giết ngươi mà ngươi giỏi trò với lão phu ! Ngươi muốn ném thử Xuyên Tâm Chỉ của lão phu không ? Hừ !

Lão họ Kha muốn nói gì thì nói, Dư Hải Bằng cũng chỉ biết tận lực bình sinh để chăm chú vào Túy Tiên bộ pháp mà thôi ! Cũng may bộ pháp Túy Tiên là do lão Túy Cái chân truyền, mà lão Túy Cái và lão họ Kha thì không ai hơn ai, cũng không ai kém ai ! Nên nhờ đó mà Dư Hải Bằng vẫn chưa bị lão họ Kha chộp phải ! Bởi thế, nếu Dư Hải Bằng lo đối đáp với lão họ Kha thì chàng không sao tránh khỏi sự phân tâm ! Và chỉ cần một chút sơ sẩy thôi thì Dư Hải Bằng sẽ không sao thoát được tay lão họ Kha là nhân vật có bản lĩnh cao mình hơn Dư Hải Bằng nhiều !

Biết thân biết phận, Dư Hải Bằng nào dám hờ hững, nếu không muốn đánh đu với số phận ! Nhưng khi chàng nghe lão họ Kha hăm dọa sẽ dùng tuyệt kỹ thành danh của lão là Xuyên Tâm Chỉ thì chàng không khỏi bồn loạn tinh thần !

Và chỉ cần một chút rối loạn như thế thôi thì Dư Hải Bằng đã bị lão họ Kha chộp cứng !

Đắc ý, lão họ Kha cười lên the thé:

- Hé... Hé... Hé... ! Phải vậy thôi, tiểu tử ngươi đừng làm hỏng tâm huyết của lão phu chứ ? Hé... Hé... Hé... Ngươi... Hự !

Hồn bất phụ thể, Dư Hải Bằng toàn bằng vào bản năng, đã nhanh nhẹn rút thanh đoản đao là vật bất khả ly thân của chàng từ trong người ra ! Và xuất kỳ bất ý Dư Hải Bằng đã nhanh như chớp đâm ngược đoản

đao ra phía sau, lòn qua kẽ hở giữa tả thủ và thân người, cắm ngay vào lồng ngực bên hữu của lão họ Kha một nhát thật mạnh !

Rồi trong lúc lão họ Kha sững sốt vì bất ngờ, Dư Hải Bằng đập mạnh song cước xuống mặt đất một cái, bắn mạnh toàn thân về phía trước, kéo luôn thanh đoản đao từ trong người lão họ Kha trở ra ! Đoạn bất chấp rằng trời đang tối, không cần biết lão họ Kha bây giờ đã ra sao, Dư Hải Bằng cầm đầu chạy thục mạng vào trong rừng sâu thăm thẳm !

Chạy một mạch không ngừng nghỉ, Dư Hải Bằng chỉ buông phịch người nằm lún vào những chỗ tối tăm, không lê bước được nữa !

Phải một lúc thật lâu, Dư Hải Bằng mới định thần lại được !

Vẫn trong cơn khiếp hãi, Dư Hải Bằng càng nghĩ càng tức cho bản thân ! Với công phu non kém là vậy thì biết khi nào chàng mới báo được gia thù ?

Nghiến răng đến bật cả máu rơi, Dư Hải Bằng vung loạn cả song thủ đến suýt nữa chàng đã quên rằng thanh đoản đao vẫn còn được chàng nắm chặt cứng trong lòng bàn tay ! Và chỉ suýt nữa thì Dư Hải Bằng đã tự gây thương tích cho chàng bằng chính thanh đoản đao của chàng !

Nở nụ cười khổ não, Dư Hải Bằng thu đoản đao và cất vào trong người ! Nhờ đó, Dư Hải Bằng mới bình tâm hẳn lại !

Vẫn nằm như thế, Dư Hải Bằng liền tự vận công điều tức theo tâm pháp thượng thừa Đạt Ma kinh !

Đêm tàn ngày rạng, Dư Hải Bằng nào dám xuất đầu lộ diện, e chạm mặt Y Thần thì khốn ! Chàng đổi lại cung cách đi đường:

đêm đi, ngày nghỉ ! Để giết thời gian, Dư Hải Bằng ôn luyện lại Uyên Ương kiếm phổ, ngẫm nghĩ lại những chiêu những thức mà chàng đã cùng bọn U Minh Giáo đồ giao chiến có đến ba lần.

Vậy mà khi màn đêm chực buông xuống đến nơi, Dư Hải Bằng vẫn không dám men trở ra bìa rừng để đi tiếp về Hán Dương thành ! Chàng chỉ dám đi dọc theo sơn đạo, vẫn ở sâu trong rừng mà đi dần tới !

Đêm đi ngày nghỉ, cứ như thế Dư Hải Bằng đã qua được mười ngày mà không hề gặp bọn giáo đồ U Minh Giáo !

Và đường dẫn về Hán Dương thành đã ở phía trước !

oOo - Thức thời vụ mới là tuần kiệt ! Nếu Tư Mã thúc thúc không giao hoàn lại vật đó cho diệt nữ thì đừng trách diệt nữ thẳng tay đối phó với thúc thúc đó !

- Tiểu liễu đầu ! Người không được ngậm máu phun người ! Bằng có đầu mà người nói ta chiếm đoạt Đạt Ma kinh chứ ?

Do không còn bao xa nữa là đến được Hán Dương thành, lại trải qua nhiều ngày đường không đụng phải một ai nên Dư Hải Bằng kiên trì đi luôn trong ngày, mong đến được Hán Dương thành trước khi màn đêm lại buông phủ !

Khác với chốn thâm sơn cùng cốc, nếu Dư Hải Bằng đợi đến đêm mới nhập thành Hán Dương thì hành vi cử chỉ của chàng đâu khác gì bọn trộm đạo chuyên sống về đêm !

Thế nhưng, những tiếng quát tháo gắt gỏng từ một cánh rừng nhỏ nằm đó bên cạnh đường dẫn vào thành Hán Dương vừa lọt vào tai Dư Hải Bằng đã khiến Dư Hải Bằng phải chấn động !

“Đạt Ma kinh ? Là giọng nói của ai, nghe giống như giọng nói của Tư Không Huệ vậy ? Nếu đúng là nàng thì vị Tư Mã thúc thúc kia liệu có phải là Phủ Việt Tàn Hồn không ?” Kinh nghĩ, Dư Hải Bằng quên phứt đi việc phải nhập thành Hán Dương, chàng cũng quên đi rằng tánh mạng của chàng đang luôn luôn nguy ngập nếu gặp phải bọn U Minh Giáo. Chàng nhẹ nhàng và nấp lên tìm cách tiến vào cánh rừng nhỏ đó để mong tìm hiểu thực hư !

Những câu đối đáp căng thẳng của đôi bên vẫn tiếp tục vang ra, càng khiến cho Dư Hải Bằng hồ nghi hơn.

- Tư Mã thúc thúc ! Vậy là Tư Mã thúc thúc vẫn khăng khăng chối, không nhận là Tư Mã thúc thúc đã phỗng tay trên quyển Đạt Ma kinh của diệt nữ sao ?

- Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, mà sao ngươi lại không tin chứ ? Hừ ! Nếu không nể tình phụ thân ngươi có giao tình thâm hậu với Tư Mã Giám ta thì ta không thể không giáo huấn ngươi !

- Tư Mã thúc thúc nói hay lắm ! Cũng chính vì giao tình giữa Thanh Vân và Thiên Địa nhị bảo nên diệt nữ vẫn còn giữ lễ độ với Tư Mã thúc thúc ! Bằng không thì...

- Bằng không thì sao hử ? Tư Không Huệ, ngươi nên biết rằng bốn bảo chủ đã hết sức nhẫn nại rồi ! Chỉ ít, bốn bảo chủ tin rằng trong chuyện này, hẳn còn có sự lầm lẫn nào đó nhưng ta vẫn không chấp nhận thái độ hỗn ngược của ngươi ! Ngươi đừng tưởng là có bao nhiêu người đây là đủ hăm dọa bốn bảo chủ mà làm điều đó !

- Diệt nữ cũng biết Tư Mã thúc thúc là bảo chủ Thanh Vân Bảo, công phu đã đạt thập thành nên diệt nữ nào dám xem thường Tư Mã thúc thúc ! Bởi thế cho nên, nếu hôm nay mọi việc không được làm rõ thì Tư Mã thúc thúc đừng hòng thoát khỏi Thiên Cương trận với tam thập lục thiên tướng của Thiên Địa Bảo !

Do tình thế càng lúc càng khẩn trương cấp bách nên bọn người khá đông đang đứng ở một khoảng trống giữa rừng. Không ai nhận ra hành động của Dư Hải Bằng !

Nhờ đó, Dư Hải Bằng đã tiến đến đủ gần để nhận ra giữa một vòng người khá đông là một nhân vật có vóc dáng cao to như một hộ pháp đang tua tủa vểnh lên những sợi râu rồng để đôi co với một nữ nhân tuyệt sắc tuổi xấp xỉ đôi mươi ! Nữ nhân đó nào xa lạ gì với Dư Hải Bằng ! Nàng ta chính là Tư Không Huệ, vị thiên kim ái nữ của bảo chủ Thiên Địa Bảo !

Và qua những gì chàng vừa nghe được thì Dư Hải Bằng biết rằng vị lão niên râu rồng kia chính là Tư Mã Giám, bảo chủ Thanh Vân Bảo ! Cùng với Tư Đồ Quang là bảo chủ Hồng Hạc Bảo đã xuất hiện cùng đàm đạo thương lượng với Y Thần lão họ Kha thì kể ra Dư Hải Bằng đã lần lượt biết qua tam bảo trên giang hồ là Thiên Địa, Hồng Hạc và Thanh Vân !

Chỉ có điều mà Dư Hải Bằng chưa rõ là giữa Tư Đồ Quang cùng Tư Mã Giám, ai là nhân vật có ngoại hiệu là Phủ Việt Tàn Hồn ? Vì bằng vào sự việc bây giờ, Tư Không Huệ đòi Đạt Ma kinh ở Tư Mã Giám thì có lẽ Tư Mã Giám chính là nhân vật có danh xưng là Phủ Việt Tàn Hồn. Lão bằng hành vi đề tiện hạ thủ lên lút Dư Hải Bằng và đoạt lấy Đạt Ma kinh !

Nhưng nếu nghĩ thêm về việc Tư Đồ Quang, bảo chủ Hồng Hạc Bảo đã biết qua về Tam Ma tử kiếm lệnh thì có lẽ chính Tư Đồ Quang đã đắc thủ luôn Tam Ma tử kiếm lệnh và Đạt Ma kinh mới đúng !

Đối với Dư Hải Bằng, chàng chỉ cần biết ai là Phủ Việt Tàn Hồn thì đã đủ cho chàng minh định hung thủ đã đoạt Đạt Ma kinh ngay !

Do đó, khi bọn thiên tướng gì đó của Thiên Địa Bảo đang hùng hùng hổ hổ vây kín vị lão niên râu rồng họ thì Dư Hải Bằng lại mừng rỡ và chờ xem liệu lão Tư Mã Giám có phải là Phủ Việt Tàn Hồn hay không ?

Thế nhưng, trong lúc Dư Hải Bằng đang nôn nao chờ đợi trận huyết chiến sắp sửa xảy ra để qua đó chàng xác định lại đúng hay sai trong nhận định của chàng thì...

- A di đà Phật ! Gặp được Tư Không cô nương ở đây thật là may quá !

Cùng với tiếng niệm Phật hiệu, nhiều bóng người rõ ràng đều là tăng nhân Thiếu Lâm phái từ những chỗ ẩn khuất gần đó hiện thân !

Tuy nhân số của các vị tăng nhân không nhiều hơn so với bọn thiên tướng của Thiên Địa Bảo, nhưng cũng vừa đủ số để cứ một vị tăng nhân, đứng ngay phía sau lưng một vị thiên tướng ! Nghĩa là đủ số ba mươi sáu vị tăng nhân !

Đối với Dư Hải Bằng mà nói thì con số ba mươi sáu vị tăng nhân Thiếu Lâm phái hoàn toàn không có là nghĩa gì. Nhưng thoát nhìn qua số lượng đó, Tư Không Huệ, Tư Mã Giám cùng ba mươi sáu vị thiên tướng đều tái mặt lại lo sợ !

Tư Không Huệ sợ đến nỗi lú cả lưỡi lại ! Phải một lúc lâu, nàng mới lên tiếng nói được với vị tăng nhân cao niên đang đứng giữa vòng người với nàng và Tư Mã Giám, tạo thành thế chân vạc:

- Là... là Phương Thanh đại sư ? Tiệp nữ... tiệp nữ Tư Không Huệ, xin bái kiến đại sư !

Tuy chậm hơn, nhưng vị lão niên râu rồng nọ cũng kịp lên tiếng chào hỏi:

- May quá ! Giám viện đại sư đến thật đúng lúc ! Mong đại sư chủ trì cho công đạo ! Tại sao Đạt Ma kinh của Thiếu Lâm mà tiểu nha đầu kia lại hỏi ở lão phu vậy ? Từ lúc nào Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám có được Đạt Ma kinh vậy, Phương Thanh đại sư ?

Rúng động thần tình, Dư Hải Bằng tuy chưa biết mặt Phương Thanh đại sư là sư huynh của Phương Giác phương trưởng Thiếu Lâm phái, nhưng những lời bên vực thấu tình đạt lý của Phương Thanh đại sư giành cho chàng tại Thiếu Lâm phái thì chàng không thể không nhớ đến ! Chàng nhấp nhòm mấy phen định xuất hiện vạch mặt sự trá ngụy của Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám khi chàng nghe lão nói lão không biết chút gì về Đạt Ma kinh. Nhưng cũng may cho chàng, chàng không cần phải xuất hiện nữa !

Vì Tư Không Huệ đã nhanh nhẩu lên tiếng:

- Đại sư chớ nghe những lời dối trá của lão ! Lần trước do có sự lầm lẫn nên người của quý phái là Phương Tịnh đại sư cứ hỏi Đạt Ma kinh ở chỗ tiệp nữ ! Mọi chuyện xảy ra thế nào thì chắc đại sư đã rõ ! Sau đó, tiệp nữ quay lại thì tiệp nữ nhìn thấy gã sơn nhân nọ tuy đã hôn mê bất tỉnh nhưng miệng vẫn còn lẩm nhảm nói:

“Đạt Ma kinh, Phủ Việt Tàn Hồn !” Vì thanh danh của bốn bảo nên tiệp nữ không thể không hỏi lại Đạt Ma kinh ở lão Tư Mã này ! Mong đại sư minh xét !

Những lời này lọt vào tai Dư Hải Bằng khiến chàng phải ngượng đến chín cả người ! Vì Tư Không Huệ đã sỗ sàng gọi chàng là gã sơn nhân. Do ngượng là vậy nên chàng không để tâm đến những lời đơm đặt của Tư Không Huệ khi nàng nói nàng vì thanh danh của Thiên Địa Bảo nên phải hỏi lại Đạt Ma kinh cho phái Thiếu Lâm !

Nhưng Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám thì nghe rất rõ ! Do đó, lão bèn cười gằn một tiếng:

- Hừ ! Lão phu không còn hiểu ra sao nữa ! Khi người của phái Thiếu Lâm chưa xuất hiện thì ngươi cứ một hai bảo lão phu đã phổng tay trên Đạt Ma kinh của ngươi !

Còn bây giờ thì ngươi lại bảo là ngươi đòi thay cho Thiếu Lâm phái ! Điều nào đúng điều nào sai đây ?

Khác với lần đụng độ trước đó mà Dư Hải Bằng đã thấy, chỉ một mình Tư Không Huệ và lão xa phu họ Chu mà nàng còn dám ngông nghênh đối đáp ! Còn lần này, dưới trướng nàng là ba mươi sáu vị thiên tướng, nhân số đông là vậy mà Tư Không Huệ xem ra kiêu dè một phép trước Phương Thanh đại sư và ba mươi sáu vị tăng nhân đi theo ! Vì nàng vừa hé miệng ra chực lên tiếng đối đáp tiếp với Tư Mã Giám thì nàng đành ngậm miệng lại khi Phương Thanh đại sư cất lời:

- A di đà Phật ! Tư Không cô nương biết giữ gìn thanh danh cho Thiên Địa Bảo, điều này quả là tốt ! Mọi chuyện sẽ còn tốt đẹp hơn nếu Tư Không cô nương chịu chỉ rõ cho bản tăng hay Đạt Ma kinh hiện đang ở đâu ? Mong Tư Không cô nương nổ tình cho !

- Đại sư.. ! Tiệp nữ vừa nói gì đại sư không nghe sao ? Nếu đại sư muốn thu hồi Đạt Ma kinh thì cứ hỏi ở bảo chủ Thanh Vân Bảo vậy !

- Câm ngay ! Tư Không Huệ, giữa ta và Tư Không lão bảo chủ tuy không ưa gì nhau, nhưng tình giao hảo vẫn còn nguyên vẹn đó ! Ai đã xúi bẩy ngươi mà ngươi lại đổ vạ cho ta ?

- Hừ ! Lão...

- A di đà Phật ! Xin Tư Mã lão thí chủ khoan tâm cho ! Bản tăng có đôi điều muốn hỏi lão thí chủ đây !

Bằng vào ngữ điệu của Phương Thanh đại sư, Dư Hải Bằng lấy làm hả dạ khi biết rốt cuộc rồi Phương Thanh đại sư cũng nghi ngờ lão Tư Mã Giám ! Và chàng tin chắc rằng không sớm thì muộn lão Tư Mã Giám cũng phải giao hoàn cho Phương Thanh đại sư quyển Đạt Ma kinh mà lão đã chiếm đoạt trên tay chàng độ nào !

Quả vậy ! Vì Phương Thanh đại sư đã lên tiếng:

- Tư Mã lão thí chủ ! Trong thời gian gần đây hẳn lão thí chủ có nghe việc tặc phái mất Đạt Ma kinh rồi chứ ?

Bừng bừng tức giận, Tư Mã Giám đáp:

- Mười ngày gần đây, không ngày nào mà lão phu lại không nghe đến điều này !

Nhưng lão phu lại ngỡ rằng Đạt Ma kinh là vật sở hữu của Thiên Địa Bảo, chứ không còn là của Thiếu Lâm phái nữa !

Lời nói cạnh khỏe của Tư Mã Giám là nhằm ý gì, Tư Không Huệ làm sao lại không hiểu ! Do đó, Tư Không Huệ cũng chanh chua không kém khi đối đáp lại:

- Sao Tư Mã thúc thúc chỉ nói có mười ngày mà thôi ? Không phải thúc thúc đã đoạt được Đạt Ma kinh từ trước đó nữa sao ?

- Tiểu liễu đầu ! Người phải...

Một lần nữa, Phương Thanh đại sư lại xen vào, và lần này là cắt ngang lời nạt nộ của Tư Mã Giám đang nói với Tư Không Huệ.

- A di đà Phật ! Lời nói vu vơ khó có thể làm bằng ! Tư Mã lão thí chủ cứ bình tâm cho ! Điều thứ hai bản tăng muốn hỏi là thời gian gần đây Tư Mã lão thí chủ đã đi đâu, ở đâu, và có ai tố tường mọi hành vi của lão thí chủ không ?

Râu rồng của Tư Mã Giám cơ hồ đều vểnh ngược cả lên khi lão cười lạnh một tiếng:

- Hừ ! Đại sư hàm ý gì khi hỏi lão phu điều này ? Không lẽ đại sư tin lời tiểu nha đầu kia mà cho rằng lão phu đã thủ đắc Đạt Ma kinh sao ?

- A di đà Phật ! Nếu bản tăng đã tin thì bản tăng đâu có hỏi như vậy ? Và nếu thời gian gần đây lão thí chủ không có hành vi gì mờ ám thì tại sao lão thí chủ không đáp cho bản tăng một lời ? Mong lão thí chủ tác thành cho, bản tăng rất là cảm kích !

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Tư Mã Giám ta từ lâu đã nổi danh là người trượng nghĩa !

Những việc lão phu đã làm trên không then với trời, dưới không hổ với đất thì làm gì có chuyện mờ ám chứ ? Phương Thanh đại sư, sĩ khả sát bất khả nhục ! Lão phu không việc gì phải cáo giác hành tung của lão phu ! Lão phu chỉ nói chắc một điều là lão phu chưa hề nhìn thấy Đạt Ma kinh gì cả ! Tin hay không là tùy ở đại sư ! Lão phu phải đi đây ! Cáo biệt !

- Tư Mã Giám ! Đứng lại ! Lão...

- A di đà Phật ! Tư Mã lão thí chủ nói như vậy chẳng hóa ra xem thường bản tăng sao ? Và không lẽ lão thí chủ cũng không xem La Hán trận của tặc phái ra gì sao ?

Cùng với tiếng quát rất ư là trịnh thượng của Tư Không Huệ, thì Dư Hải Bằng còn nghe Phương Thanh đại sư nói lên như thế. Qua đó, Dư Hải Bằng mới biết vòng người bao phía ngoài của ba mươi sáu vị tăng nhân kia chính là La Hán trận của Thiếu Lâm phái !

Đây là lần thứ hai Dư Hải Bằng nghe nói đến danh xưng này ! Và chàng không sao hiểu nổi uy lực của La Hán trận ra sao mà trước đây Tư Không Huệ cùng lão xa phu họ Chu phải sợ, và bây giờ lão Tư Mã Giám, bảo chủ Thanh Vân Bảo cũng phải tỏ ra kiêng dè ?

Cũng như chàng không tài nào hiểu được tại sao khi trước, với chín vị tăng nhân thì cũng gọi là La Hán trận và như bây giờ với ba mươi sáu vị tăng nhân ? Không có gì khác biệt bởi nhân số sao ?

Còn đang băn khoăn nghĩ ngợi, Dư Hải Bằng chợt tỏ lộ sự căm hờn khi nghe lão Tư Mã Giám nói:

- Phương Thanh đại sư ! Đại sư đừng mong dùng La Hán trận uy hiếp lão phu và bắt lão phu phải nhận những điều mà lão phu chưa từng làm ! Sao đại sư không nghĩ rằng gã sơn nhân nào đó đã toa rập với tiểu liễu đầu kia cùng chia nhau Đạt Ma kinh rồi lại lập mưu trút tội lên đầu lão phu ?

Do cảm phần quá độ nên Dư Hải Bằng bèn hiên ngang xuất đầu lộ diện !

Và chàng do quá nhanh nhẩu nên chàng không kịp dừng lại khi nghe Phương Thanh đại sư nói với Tư Mã Giám:

- A di đà Phật ! Dù có là như vậy đi nữa thì gã sơn nhân nọ cũng không còn phúc để hưởng trước hành vi sát nhân diệt khẩu của hung thủ !

Vừa chen vội qua vòng người, Dư Hải Bằng vừa vội vàng lên tiếng:

- Tư Mã lão thất phu ! Lão không những đã đoạt Đạt Ma kinh trên tay ta mà còn định giết ta nữa. Sao lão lại bảo ta toa rập với Tư Không cô nương đổ tội cho lão chứ ?

- Người là ai ? Chuyện có liên quan gì đến người mà người xen vào ? Ai đã định giết người ? Và ai đã đoạt Đạt Ma kinh ?

Trước nhiều câu hỏi dồn dập của Tư Mã Giám với dáng vẻ sừng sộ như muốn ăn tươi nuốt sống chàng, Dư Hải Bằng vẫn bình chân như vại khi vòng tay thì lễ với Phương Thanh đại sư:

- Vãn bốn Dư Hải Bằng chính nhờ Hồi Nguyên Đan của quý phái mà vãn bối đã bình an vô sự. Xin bái kiến đại sư !

Nói xong, chàng thản nhiên đưa tay trở vào Tư Mã Giám mà nói lời đoan chắc:

- Hôm đó, tuy vãn bối không biết rõ là ai đã đoạt Đạt Ma kinh và đả thương vãn bối. Nhưng trước khi ngắt đi, vãn bối có nghe kẻ đó xưng danh là Phủ Việt Tàn Hồn !

- Người là môn nhân của ai ? Có oán thù gì với lão phu mà người gán cho lão phu tội danh ghê tởm đó ?

Sự xuất hiện và những lời cáo buộc của Dư Hải Bằng đã sinh ra phản ứng ngược lại mà Dư Hải Bằng không thể nào biết được.

Đầu tiên là Tư Không Huệ tỏ ra bán tín bán nghi:

- Các hạ là ai ? Sao lại biết rõ việc Đạt Ma kinh như thế ?

Nhoăn miệng cười lạt, Dư Hải Bằng giải thích:

- Tư Không cô nương không nhận ra tại hạ là phải. Vì hôm đó tại hạ vận y phục bằng da thú. Hà ! Hôm đó cô nương quả là thâm mưu viễn lự. Đến khi cô nương đã bỏ đi thì tại hạ mới nghĩ ra, hóa ra cô nương đã vùi dưới đất không những một mà là...

- Là người đây sao ? Tàn huyết sinh cơ của người đã bị điểm thì làm sao...

Dư Hải Bằng hoàn toàn hiểu được sự thất sắc của Tư Không Huệ. Nàng ta không muốn chàng nói lộ ra việc nàng đúng là đã trộm lấy Đạt Ma kinh từ Thiếu Lâm phái.

Nhưng đến lượt Dư Hải Bằng thất sắc khi nghe đột nhiên Tư Không Huệ nhắc đến việc Tàn huyết sinh cơ của chàng bị điểm phải. Chàng giật mình kêu lên:

- Là cô nương đã điểm vào Tàn huyết sinh cơ của tại hạ ư ?

Nhưng khi Tư Không Huệ còn đang luống cuống chưa biết giải thích như thế nào trước lời cật vấn gần như là oán trách của Dư Hải Bằng thì lại đến lượt Phương Thanh đại sư tỏ ra nghi ngại hỏi:

- A di đà Phật ! Bây giờ thì bản tăng đã tin rằng thí chủ đây chính là người hôm nọ đã được tể sư đệ Phương Tịnh đưa về sơn môn tể phái. Nhưng thí chủ giải thích làm sao đây khi bây giờ thí chủ đã khôi phục lại nguyên tạng ?

Một mực kính trọng Phương Thanh đại sư, nên Dư Hải Bằng tạm gác việc Tàn huyết sinh cơ lại đó, lo giải thích với Phương Thanh đại sư.

Chàng đáp:

- Thì vãn bối đã nói rồi đó thôi. Nếu không nhờ Hồi Nguyên Đan của quý phái thì làm gì vãn bối được như thể này ?

Lắc đầu, Phương Thanh đại sư tỏ vẻ buồn khi lên tiếng:

- A di đà Phật ! Bần tăng tưởng đâu thí chủ là người lòng ngay dạ thẳng nên đã hết lời nói với tỳ phu trưởng để người ban cho thí chủ Hồi Nguyên Đan. Không ngờ thí chủ lại là kẻ có tâm cơ, bần tăng thất vọng quá !

Dư Hải Bằng bối rối:

- Đại sư nói như thế là có ý gì ? Sao đại sư lại đề quyết là văn bối là người có bụng dạ bất minh, tâm cơ xảo trá ?

- Bần tăng vốn không muốn nặng lời như thế, nhưng thí chủ đã tự miệng nói ra thì bần tăng cũng không muốn nói khác đi !

- Nhưng là nguyên do gì chứ ?

- A di đà Phật ! Hồi Nguyên Đan chỉ chữa được nội thương cho thí chủ mà thôi, còn Tàn huyết sinh cơ đã bị điểm, kinh mạch bị đứt ở ba nơi, thí chủ không thể nào hồi phục được nếu không luyện qua tâm pháp thượng thừa của bản phái. Thí chủ định giải thích ra sao về hiện tượng này ?

Giật mình, Dư Hải Bằng cứ như người ngậm phải hột thị. Chàng quả là không biết giải thích như thế nào bây giờ. Nếu không nói rõ sự thật là nhờ tâm pháp thượng thừa trong Đạt Ma kinh mà lại bảo là không biết vì nguyên do nào thì Dư Hải Bằng khó lòng qua được mắt của Phương Thanh đại sư là bậc cao tăng, đại cao thủ. Còn như chàng cứ nói y sự thật thì chàng biện minh làm sao về sự thất tung Đạt Ma kinh ? Liệu Phương Thanh đại sư có chịu tin lời chàng giải thích rằng chàng chỉ đọc qua Đạt Ma kinh có một lượt mà nhớ rõ kinh văn khẩu quyết của chân kinh không ? Hay đại sư sẽ cho rằng chàng đã thủ đắc Đạt Ma kinh, sau lại dụng kế khổ nhục, đánh tuột mọi nghi ngờ của phái Thiếu Lâm để phái Thiếu Lâm không biết việc chàng đã chiếm đoạt Đạt Ma kinh của phái Thiếu Lâm làm sở hữu của chàng ?

Thần tình chàng vẫn luôn biến đổi, khiến cho Phương Thanh đại sư tin chắc hơn vào điều phỏng đoán của đại sư.

Rồi trong khi Dư Hải Bằng bối rối không một lời giải thích, thì Phương Thanh đại sư lại hỏi tiếp:

- Còn nữa ! Thí chủ có thể cho bần tăng biết là nhân vật nào đã đưa thí chủ rời khỏi sơn môn tỳ phu không ?

Vẫn trong lúc hoang mang, Dư Hải Bằng không biết hết được ẩn ý trong câu hỏi của Phương Thanh đại sư nên chàng có thể nào nói ra thế ấy:

- Là Y Thần...

- Y Thần ! A di đà Phật ! Tội quá ! Tội quá !

- Đại sư bảo sao ?

- A di đà Phật ! Lâu nay bần tăng vẫn khâm phục y đạo xuất chúng của Y Thần.

Và lần này bần tăng càng thêm ngưỡng mộ hơn. Hóa ra thí chủ đã cùng Y Thần sắp xếp và cho bọn bần tăng vào trông. Đáng phục ! Đáng phục thật !

- Đại sư hiểu sai ý của văn bối rồi. Chính Y Thần đã đánh cắp văn bối lúc còn đang hôn mê bất động và đưa khỏi Thiếu Lâm. Y Thần còn định từ văn bối mà thu hồi...

- Hay lắm ! Vậy là thí chủ đã tự thú nhận hành động của thí chủ rồi, bần tăng đành phải khuất tất thí chủ vậy. Giữ được thí chủ rồi thì lo gì Y Thần không trả lại Đạt Ma kinh. Thí chủ hãy ngoan ngoãn cùng theo bần tăng về Thiếu Lâm tự vậy.

Biết Phương Thanh đại sư càng lúc càng hiểu lầm, Dư Hải Bằng cả kinh vội kêu lên:

- Đại sư hãy nghe văn bối nói đã. Đây là...

Nhưng Dư Hải Bằng chỉ kịp nói đến đây thì bỗng giọng nói của Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám chợt xen vào, cắt ngang mất lời nói của chàng:

- Vậy là mọi việc đã rõ. Phương Thanh đại sư, lão phu đi được rồi chứ ?

- A di đà Phật ! Bần tăng đã quấy rầy Tư Mã lão thí chủ. Nếu có gì thất lễ, mong lão thí chủ bỏ qua cho. Miễn cho bần tăng khỏi tiền chân.

Nhưng Dư Hải Bằng nào dễ dàng buông tha cho lão Phủ Việt Tàn Hồn. Chàng nhanh nhẹn tràn người qua một bên vừa chặn bước tiến của Tư Mã Giám, vừa nôn nóng kêu lên:

- Lão thất phu chó vộ mừng ! Nếu lão không chịu giao hoàn lại cho Phương Thanh đại sư quyển Đạt Ma kinh thì lão đừng hòng rời khỏi nơi này nửa bước.

Nhưng, Tư Mã Giám không cần phải lên tiếng đối đáp, và cũng không cần phải cất tay hay động chân. Vì lúc đó Phương Thanh đại sư đã kịp thời hành động thay cho lão rồi.

Phương Thanh đại sư còn nói:

- Dư thí chủ ! Hành vi gấp lửa bỏ tay người lần này của Dư thí chủ chỉ là công cốc mà thôi. Nếu thí chủ còn ngang bướng thì đừng trách bần tăng sao lại nặng tay đó.

Vút ! Vút !

Vút ! Vút !

Không cam tâm để Phương Thanh đại sư bắt giữ và giải về Thiếu Lâm, Dư Hải Bằng đã vận dụng đến độ chót sự biến ảo của Túy Tiên bộ pháp và đã lần lượt tránh được đòn cầm nã của Phương Thanh đại sư đang thi triển.

Do lo tránh né thủ pháp của Phương Thanh đại sư nên Dư Hải Bằng đành phải lấy mắt mà nhìn Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám an nhiên đi khỏi vòng người mà không gặp cản trở gì. Thấy thế, Tư Không Huệ cũng vội vàng vừa chuyển thân vừa đánh tiếng nói với Phương Thanh đại sư:

- Phần tiện nữ đến đây cũng đã xong. Tiện nữ đi được rồi chứ, đại sư ?

Nói đến đây thì Tư Không Huệ chỉ còn độ hai trượng nữa là đã thoát ra khỏi vòng người. Nào ngờ, Tư Không Huệ chợt biến sắc khi nghe Phương Thanh đại sư bảo:

Thủy chung việc thất lạc Đạt Ma kinh cũng là do Tư Không cô nương gây ra. Và vì bần tăng chưa thu hồi được Đạt Ma kinh nên bần tăng cũng có ý mời Tư Không cô nương cùng đến Thiếu Lâm một chuyến vậy. Mong Tư Không cô nương nể tình cho !

Tư Không Huệ không nể tình hay muốn làm cách khác cũng không được. Vì tuy chưa có lệnh của Phương Thanh đại sư lộ liễu nói ra, nhưng La Hán trận cũng đang được vòng tăng nhân phát động rồi.

Mặt hoa chợt cau lại, Tư Không Huệ lạnh lạnh kêu lên:

- Sao lại thế này, đại sư ? Nếu là việc Đạt Ma kinh thì đại sư cứ gã họ Dư kia mà hỏi. Hay là đại sư có ý gì khác khi muốn lưu tiện nữ lại Thiếu Lâm ?

Có lẽ do Phương Thanh đại sư đã từng nghe biết đến tài miệng lưỡi của Tư Không Huệ cùng những lời ngụ ý dung tục của nàng qua Phương Tịnh và Giới Nộ đại sư, nên Phương Thanh đại sư vẫn đủ trầm tĩnh để lơ đi một ý nghĩa khác trong lời nói vừa rồi của Tư Không Huệ. Đại sư trầm giọng bảo:

- Thiên Địa Bảo là chốn rồng nằm cộp nắp, bần tăng nào dám coi thường hoặc xem rẻ. Do đó, bần tăng chỉ có ý mời Tư Không cô nương đến Thiếu Lâm mà thôi, chứ không dám nói đến việc bắt giữ hoặc câu lưu. Không phải Tư Không cô nương là người mến mộ Phật pháp đấy sao ?

Giờ càng già càng cay. Lời nói của Phương Thanh đại sư đã đặt Tư Không Huệ vào tình thế nan giải. Nhưng Tư Không Huệ vẫn nói cứng:

- Những hành vi lúc này của đại sư không thể nói là không đụng chạm đến bốn bảo. Nếu đại sư vẫn giữ ý định đưa tiện nữ về Thiếu Lâm thì tiện nữ phải thẳng tay đối phó với đại sư đó.

Song thủ vẫn vờn và chộp vào bóng nhân ảnh thoát ắt thoát hiện của Dư Hải Bằng, Phương Thanh đại sư chỉ mỉm cười, không màng đến chuyện đối co với Tư Không Huệ.

Bình bưng sắc giận, Tư Không Huệ hậm hực quát lên:

- Được lắm ! Đại sư đừng tưởng rằng tiện nữ không có biện pháp phá được La Hán trận. Nếu là La Hán đại trận thì tiện nữ còn chịu bó tay đằng này chỉ là... Chư vị thiên tướng đâu ! Cứ một bắm lấy một thật sát vào. Còn thì cứ để mặc ta.

Quát xong hổ lệnh, Tư Không Huệ dùng dùi lao vào trận, giữa Dư Hải Bằng và Phương Thanh đại sư. Vừa phát chưởng vào Phương Thanh đại sư, Tư Không Huệ vừa lên tiếng bảo:

- Muốn đánh rắn phải đánh đằng đầu. Dư các hạ, để ta cùng các hạ bắt giữ lão trọc này làm con tin, lo gì không thoát được chứ. Đỡ !

Trí trá và mưu mẹo của Tư Không Huệ quả là sâu cay hiểm độc. Nhưng đối với Phương Thanh đại sư mà nói thì đại sư đâu xem sự liên tay của cả hai ra gì. Chỉ có lo là đại sư lo cho La Hán trận ba mươi sáu người sẽ bị rối loạn do ba mươi sáu vị thiên tướng của Thiên Địa Bảo do Tư Không Huệ chủ sử.

Tuy nhiên, khi Phương Thanh đại sư đảo mắt nhìn một vòng thì đại sư liền an tâm ngay. Vì địch nhân tuy có nhân số bằng đúng số môn nhân đệ tử của đại sư, nhưng một bên thì đấu pháp rõ ràng theo La Hán trận pháp, còn một bên thì ở thế bị động không biết rõ sự biến hóa của trận thế, nên nội việc cố chạy bắm theo từng bộ vị một cũng đủ làm cho hàng ngũ của đối phương rối loạn rồi. Do đó, Phương Thanh đại sư một mặt thì phát chưởng đỡ lấy chưởng kinh của Tư Không Huệ đánh tới, một mặt thì cố gắng dùng tuyệt kỹ bản phái quyết bắt giữ cho được Dư Hải Bằng. Còn miệng thì Phương Thanh đại sư nói lời tự tin:

- Đối phó với bần tăng là một việc tương đối dễ dãi. Nhưng nếu Tư Không cô nương muốn bằng vào biện pháp này chế ngự được La Hán trận thì không được đâu.

Tư Không Huệ không giấu được một nụ cười đầy ẩn ý khi lên tiếng nói:

- Thì tiện nữ đã nói rồi đó thôi. Tiện nữ đâu dám vọng tưởng đến việc phá La Hán trận. Đón chưởng của tiện nữ này !

Ầm ! Ầm...

Vù ! Vù...

Vút !

- Các hạ không dám phát chưởng sao ? Cứ lẩn quẩn tránh như các hạ mãi, sao đáng mặt anh hùng ?

Lời chê trách của Tư Không Huệ nhằm vào Dư Hải Bằng là đúng lắm. Vì nếu Dư Hải Bằng tận dụng mọi cơ hội khi Phương Thanh đại sư vung chưởng đối chưởng với Tư Không Huệ mà ra tay thì mới mong làm xoay chuyển tình thế. Còn hiện tại thì cứ mỗi lần Phương Thanh đại sư giao thủ với Tư Không Huệ thì Dư Hải Bằng vẫn không làm gì khác hơn là tiếp tục di chuyển thân hình theo Túc Tiên bộ pháp, chứ không hề có ý nghĩ cùng liên tay với Tư Không Huệ.

Thái độ của Dư Hải Bằng chỉ có chàng tự hiểu lấy. Riêng Phương Thanh đại sư thì suy diễn theo ý riêng của đại sư khi đại sư biểu lộ cảm nghĩ của đại sư:

- Dư thí chủ không ra tay cũng là điều hay !

- Sao lại hay chứ ?

Để đáp lại câu hỏi này của Tư Không Huệ, Phương Thanh đại sư không khỏi ngạo mạn khi nói ra sự thật:

- Vì Dư thí chủ là người biết tự lượng được sức của mình, chứ không như Tư Không cô nương.

- Tiện nữ thì sao nào ?

- Bần tăng không ngại gì khi nói ra điều này. Dù Dư thí chủ có chịu liên tay với Tư Không cô nương đi nữa, nếu bần tăng thắng tay hơn thì nhị vị khó lòng qua được mười chiêu.

- Đại sư đoán chắc vào điều này lắm sao ?

- Sự thật là sự thật ! Không lẽ Tư Không cô nương không tự mình đoán được sao ?

- Như lời đại sư vừa nói thì bọn tiện nữ không là đối thủ của đại sư ?
- Đúng vậy ! Vì từ nãy đến giờ bản tăng vẫn đánh cảm chừng là mong nhị vị tự biết khó mà liệu đường thoái lui. Bằng không...
- Và cũng như đại sư nói thì việc đối phó với La Hán trận thì bọn tiện nữ còn khó có hy vọng hơn, phải không ?
- Đương nhiên là như thế rồi !
- Vậy đại sư có dám cùng tiện nữ đánh cuộc không ?
- Đánh cuộc ? Tư Không cô nương lại có mưu đồ gì đây ?
- Đại sư yên tâm đi ! Bọn tiện nữ lúc này đâu khác gì cá đang nằm trên thớt. Dù có mưu đồ gì đi nữa, thì làm sao qua mắt đại sư ?
- Đúng là như thế rồi !
- Vậy thì tại sao đại sư không chịu đánh cuộc cùng tiện nữ ?

Biết chắc là bại trận mà Tư Không Huệ vẫn nằng nặc đòi Phương Thanh đại sư cùng nàng đánh cuộc. Tuy không rõ nàng muốn đánh cuộc về vấn đề gì, nhưng cứ theo lời nói khi tung khi hứng của Tư Không Huệ thì Phương Thanh đại sư không tránh được hùng tâm phát khởi khi đại sư vọt miệng hỏi:

- Tư Không cô nương định đánh cuộc về việc gì ?
- Là hạn định mười chiêu mà đại sư vừa nói đó !
- Tư Không cô nương cho rằng bản tăng không thực hiện đúng như lời bản tăng nói ư ?
- Đại sư chớ hiểu lầm ! Tiện nữ không có ý nói đại sư khoa trương đâu. Nhưng tiện nữ vẫn cảm thấy hứng thú khi muốn đánh cuộc với đại sư về điều ngược lại.
- Là điều gì ?

Song phương tuy đối thoại nhưng trận giao chiến của cả hai vẫn diễn ra với sự góp mặt góp sức vô thường vô phạt của Dư Hải Bằng. Vô hình chung, do Dư Hải Bằng mãi lo nghe lời đối đáp của cả hai nên chàng không lưu tâm đến cước bộ của chàng nữa, tuy rằng chàng vẫn tiếp tục di chuyển theo Túy Tiên bộ pháp. Và đây là điều ảo diệu phi thường của bộ pháp Túy Tiên mà Dư Hải Bằng đến lúc này vẫn chưa ngộ ra.

Bao giờ cũng vậy, trước lần này, mỗi khi Dư Hải Bằng thi triển bộ pháp Túy Tiên thì chàng luôn chuyên tâm chuyên ý đến từng bộ vị một, dù là của chàng hay của đối phương. Chàng cứ tùy theo chiêu thức của đối phương mà di chuyển theo bộ vị nên đôi lúc cũng dễ có sự phân tâm gây điều lầm lẫn tai hại. Đó là nói về việc đối phương có bản lãnh cao minh hơn chàng như là Y Thần trước đó và Phương Thanh đại sư bây giờ.

Còn đối với địch nhân có bản lãnh thấp kém hơn chàng thì chàng do an tâm nên rất thư thái khi vừa di chuyển vừa ra chiêu công địch.

Sự khác biệt này Dư Hải Bằng không nhìn thấy nên không nhận ra sự ảo diệu của Túy Tiên bộ pháp.

Túy Tiên bộ pháp càng thi triển với tâm trạng thư thái thì càng làm cho đối phương loạn nhãn hơn. Rất tiếc là Dư Hải Bằng vẫn không thấu triệt được điểm đó.

Bằng cố là từ khi chàng để tâm theo dõi những lời đối đáp của Tư Không Huệ và Phương Thanh đại sư, không chú trọng đến bộ pháp nữa thì tình hình đã đổi khác. Lúc này thì Phương Thanh đại sư còn mơ hồ nhận định được phương vị của chàng mà ra chiêu cầm nã, còn bây giờ thì tuy Phương Thanh đại sư vẫn tiếp tục ra chiêu nhưng có đôi lần đại sư chộp vào một chỗ còn cách bóng nhân ảnh của Dư Hải Bằng khá xa, gần như là không chuẩn xác nữa.

Phần Dư Hải Bằng thì như thế, còn Tư Không Huệ và Phương Thanh đại sư vì mãi lo đối đáp nên không ai nhận ra tình huống khác biệt này.

Huống chi Phương Thanh đại sư còn đang kinh ngạc hơn trước lời nói của Tư Không Huệ:

- Nếu trong vòng mười chiêu mà bọn tiện nữ thắng được đại sư hoặc thoát ra được La Hán trận trận thì sao ?

Giữ được mười chiêu không cho Phương Thanh đại sư chiếm được tiện nghi đã là điều khó thì còn nói gì đến ý nghĩ ngông cuồng của Tư Không Huệ như nàng vừa nói.

Cho nên, Phương Thanh đại sư phải cố nén lửa mới không cười lên khi đại sư đáp:

- Nếu Tư Không cô nương thực hiện được điều đó thì đương nhiên bản tăng sẽ không khó để đến nhị vị nữa.

Bản khoản, Dư Hải Bằng thăm hỏi:

“Tại sao nàng lại khinh xuất đến như vậy ? Đúng ra nàng chỉ cần trong vòng mười chiêu, ngăn không cho Phương Thanh đại sư thắng thế như lời đại sư đã nói là đủ lắm rồi. Đâu cần phải thắng ngược lại đại sư chứ ? Đây không phải là điều vọng tưởng hay sao ?” Thế nhưng, trái với sự bản khoản của chàng, Tư Không Huệ vẫn ngang nhiên nói:

- Đó là đại sư tự nói đấy nha ! Chúng ta bắt đầu được chưa ?

Được đảo ngược ngôi vị chủ khách, Phương Thanh đại sư cho rằng đại sư chỉ cần giữ mình trong vòng mười chiêu thì cũng đủ khuất phục được cả hai mà không cần phải nặng tay. Do đó, Phương Thanh đại sư hớn hờ đáp:

- Được rồi đó ! Tư Không cô nương và Dư thí chủ cứ tận lực bình sinh cho !

Quả nhiên, khi được Phương Thanh đại sư thuận lời thì Tư Không Huệ liền ra chiêu tới tấp. Nàng không hiểu là vô tình hay hữu ý vẫn bỏ mặc Dư Hải Bằng muốn làm gì thì làm. Nàng không bảo Dư Hải Bằng cùng liên thủ với nàng, cũng không bảo Dư Hải Bằng để mặc nàng đối phó.

Nàng đánh sáu chiêu, bảy chiêu nhưng vẫn thản nhiên như không, tuy Phương Thanh đại sư vẫn tỏ ra ung dung đối phó.

Mười chiêu hạn định đã sắp hết, Phương Thanh đại sư hoàn toàn không lưu tâm đến thái độ không hề lo lắng của Tư Không Huệ. Và tuy liền sau chiêu thứ bảy, Tư Không Huệ đột nhiên lạnh lạnh quát lên một câu, nhưng Phương Thanh đại sư vẫn cho điều đó là bình thường nên cứ ngăm ngăm đặc ý chờ cho Tư Không Huệ và Dư Hải Bằng sẽ đến lúc thua cuộc.

- Cần khôn xoay chuyển, thiên hôn địa ám, điên đảo thần hồn ! Đánh !

Mỗi một lời của Tư Không Huệ là một chiêu, nên khi Tư Không Huệ vừa nói đến chữ cuối cùng là chữ “đánh” thì đã là chiêu thứ mười, là hạn định đã hết.

Và khi Tư Không Huệ chưa kịp dừng tay thì Phương Thanh đại sư liền đặc ý bảo:

- Mười chiêu đã xong, không hiểu Tư Không cô nương có giữ chữ tín không ?

Dừng tay lại, Tư Không Huệ đưa ngọc thủ lên vén mái tóc lòa xòa che gương mặt kiêu diễm. Nàng hỏi lại:

- Tiện nữ thì giữ lời rồi đó. Còn đại sư thì sao ?

Vẫn không nhận ra xung quanh đang có điều khác lạ, Phương Thanh đại sư đưa tay ra ý mời nàng và Dư Hải Bằng:

- Vậy thì tốt quá ! Mời nhị vị đi theo...

Phương Thanh đại sư nói đến đây liền dừng lời và thay đổi sắc mặt.

Phịch ! Phịch ! Phịch...

Vì tuần tự lần lượt có đủ ba mươi sáu tiếng thân người gieo nặng nề xuống đất. Và đó chính là ba mươi sáu vị tăng nhân khi không lại ngã lộn ra.

Tư Không Huệ bật cười lên giòn giã:

- Ha ha hạ.. La Hán trận đã bị phá. Bọn tiện nữ đi được rồi chứ, đại sư ? Đa tạ đại sư đã nhân nhượng. Cáo biệt ! Ha ha hạ..

Vút !

Lao người đến chặn trước mặt Tư Không Huệ, Dư Hải Bằng hầm hầm sắc mặt:

- Cô nương thủ đoạn quả là cay độc. Hạ thủ một lúc bao nhiêu người mà cô nương còn cười cợt được sao ?
- Các hạ sao vậy ? Ta giúp các hạ một tay thoát khỏi bọn trọc đó, các hạ không cảm kích mà lại trách là trách làm sao đây ?
- Nguyên lai tại hạ không cần cô nương giúp đỡ nên tại hạ không việc gì phải cảm kích cả. Bây giờ cứ theo công đạo, tại hạ đành phải đòi ở cô nương thôi.
- Công đạo gì ? Các hạ đòi là đòi cho ai ?
- Cho Thiếu Lâm phái. Được chưa ?
- Sao lạ vậy ? Các hạ là đệ tử Thiếu Lâm phái ư ?
- Không là đệ tử Thiếu Lâm phái thì tại hạ không đòi được sao ?
- Các hạ quả là ngang bướng ! Các hạ muốn gì ở ta nào ?
- Đền mạng cho những vị tăng nhân này !
- Đền mạng ? Ha ha hạ.. Họ có chết đâu mà bảo ta phải đền mạng chứ ?
- Không chết ? Có thật không ?

Thần tình tỏ ra ngơ ngẩn, Dư Hải Bằng bèn quay đầu liền chạm phải ánh mắt ngờ vực của Phương Thanh đại sư đang nhìn chăm chăm vào mặt chàng.

Tuy không hiểu nguyên do thật sự khiến cho Dư Hải Bằng phải có thái độ này, nhưng Phương Thanh đại sư buộc lòng phải lên tiếng đánh tan nghi ngờ của chàng:

- A di đà Phật ! Dù Dư thí chủ chỉ giả vờ xót thương đi nữa thì bản tăng cũng xin cảm kích sự quan tâm này của thí chủ. Thí chủ đi được rồi đó, bản tăng không muốn làm người bội tín.

Nghi hoặc, Dư Hải Bằng hỏi:

- Thế nhưng... bọn họ tại sao lại...
- Đi thôi, chàng ngốc tử ! Họ chỉ bị mê hồn hương làm cho ngất đi một lúc thôi !

Chứ ta làm sao đủ năng lực để diệt một lúc từng ấy người.

Càng ngơ ngác hơn trước, qua nhiều thủ đoạn của bọn giang hồ, Dư Hải Bằng lắp bắp:

- Mê.. mê hồn hương ư ? Là hương gì thế ?
- Ha ha hạ..

Mặc cho Dư Hải Bằng cứ đứng đó mà ngơ ngác. Tư Không Huệ và bọn thiên tướng vừa cười vừa bỏ đi.

Người của Thiếu Lâm phái cũng vậy. Khi bọn tăng nhân lục tục hồi tỉnh, cũng lặng lẽ bỏ đi, không ai đoái hoài đến Dư Hải Bằng đang ngơ ngác thật sự hay chỉ giả ngây giả ngô !

Tuy vậy vẫn còn một nhân vật đang quan tâm đến chàng. Vì khi chàng sức tỉnh định bỏ đi, thì có tiếng kêu đột ngột vang lên.

9. Tình Cờ Chạm Trán Hồng Hạc Bảo-kiếp Vận Gian Nan Vẫn Đuổi Theo

- Tiểu huynh đệ hãy chờ lão phu một chút !

Giọng nói hòa hữn, ôn tồn, không nạt nộ hoặc trịnh thượng thường có ở bậc cao niên. Tuy nhiên với âm thanh đó lại như đánh động vào tâm trí Dư Hải Bằng khiến chàng phải quay đầu lại và nhìn về hướng phát thoại.

Bằng vào dáng điệu khoan thai, một nhân vật có dáng người nho nhã tuy tuổi trạc ngũ tuần nhưng vẫn chít trên đầu chiếc khăn vấn như bọn nho sinh đang ung dung tiến lại gần chỗ Dư Hải Bằng đang đứng nhìn lão:

- Là tiền bối vừa gọi ?

Đưa tay vuốt chòm râu dài đến ngang cổ, vị nho giả ấy càng hòa dịu hơn khi bảo chàng:

- Đúng vậy ! Nhưng tiểu huynh đệ đừng gọi ta là tiền bối. Nếu không có gì bất tiện thì chúng ta hãy xem là huynh đệ. Tiểu huynh đệ cứ gọi ta một tiếng lão huynh là được rồi.

Gật đầu ra vẻ đã hiểu, Dư Hải Bằng đáp:

- Cũng được ! Vậy chẳng hay lão huynh cho gọi đệ là có điều gì muốn chỉ giáo ?

- À ! Chỉ giáo thì không.

Lão đưa mắt nhìn một vòng trong khi nói:

- Nhưng tất cả những gì vừa xảy ra tại đây, lão huynh đều nhìn thấy hết. Do đó, lão huynh toàn toàn thấy bất bình cho tiểu huynh đệ.

- Điều gì đã khiến cho lão huynh vì đệ mà bất bình ?

- À ! Thì việc ra tay một cách bất công của Phương Thanh, thái độ hèn mạt không dám nhận những gì mình đã làm của lão Tư Mã Giám, cũng như hành vi thiếu quang minh chính đại của Tư Không Huệ. Cả thầy đều làm cho lão huynh phải bất bình thay cho tiểu huynh đệ cả.

- Phương Thanh đại sư đã làm gì mà lão huynh cho là bất công ?

- Hừ ! Nhắc đến lão trọc đó thì lão huynh còn phát tức anh ách đây. Lão huynh nhận định không sai đâu. Nếu không phải tiểu huynh đệ vì chịu ơn của Thiếu Lâm mà nhân nhượng lão thì đừng nói gì mười chiêu, sợ đến trăm chiêu đi nữa thì lão cũng đừng hòng đụng đến chéo áo của tiểu huynh đệ, có đúng thế không ?

Không gật mà cũng không lắc, Dư Hải Bằng vẫn giữ vẻ thản nhiên khi lên tiếng hỏi tiếp:

- Còn Tư Không Huệ ? Có phải lão huynh vừa nói là nàng không được quang minh chính đại lắm khi dùng mê hồn hương thủ thắng La Hán trận không ?

- Thì đúng là như vậy rồi còn gì nữa ? Không phải tiểu huynh đệ suýt nữa đã động thủ với Tư Không Huệ, nếu đúng là bọn tăng nhân đó bị nàng ta hạ độc thủ sao ?

Lại gật đầu đồng ý, nhưng Dư Hải Bằng chợt nghiêm giọng lại hỏi lão:

- Được một người đồng cảm như lão huynh đây, đệ lấy làm cảm kích lắm, nhưng ngoài việc lão huynh đã vì đệ mà tỏ ý bất bình ra thì lão huynh còn có điều gì muốn chỉ giáo nữa không ?

Thái độ của Dư Hải Bằng hoặc là dè dặt, hoặc là biểu lộ tánh khí bất cận nhân tình, đã khiến cho vị nho giả ấy không khỏi xịu mặt lại:

- Xem tiểu huynh đệ kìa ! Lão huynh đã vì đệ mà nói ra lòng thành của lão huynh, nhưng xem ra tiểu huynh đệ không thích lắm thì phải !

Dư Hải Bằng lắc đầu:

- Đệ đã nói rồi, đệ luôn cảm kích nếu gặp được một người đồng cảm và hiểu được đệ. Vấn đề ở chỗ không hiểu lão huynh nói ra những lời đó có phải là do lòng thành hay không mà thôi.

- Tiểu huynh đệ nghi ngại ta ? Hay không muốn ta quấy rầy tiểu huynh đệ lúc này ?

- Tri nhân tri diện bất tri tâm ! Nói là nghi ngại thì cũng phần nào đúng !

- Tại sao chứ ?

Dư Hải Bằng mỉm cười bí ẩn:

- Lão huynh hãy nói đi ! Lão huynh đến gặp đệ là còn ý gì nữa không ?

Dự dự một lúc, vị nho giả ấy mới đáp:

- Tứ hải giai huynh đệ ! Đúng ra lão huynh cảm thấy thích tiểu huynh đệ nên lão huynh muốn cùng tiểu huynh đệ kết nghĩa kim bằng.

Dư Hải Bằng lại mỉm cười:

- Đệ e rằng đệ bất xứng !

- Sao vậy ? Hay tiểu huynh đệ nghi ngại về vấn đề tuổi tác ? Chuyện vong niên kết nghĩa trên giang hồ không phải là không có. Tiểu huynh đệ bất tất phải lo ngại.

- Đệ không nói điều đó đâu.

- Vậy thì là nguyên do nào ?

- Về xuất thân !

- Xuất thân ?

- Phải ! Dư Hải Bằng này vô môn vô phái, bản lãnh thì thấp kém làm sao dám cùng bảo chủ Hồng Hạc Bảo kết tình huynh đệ ?

Sững người vì kinh ngạc, vị nho giả ấy buột miệng kêu lên:

- Tiểu huynh đệ đã biết rõ ta là...

- Tư Đồ Quang, Tư Đồ bảo chủ. Tại hạ nói không sai chứ ?

Vị nho giả ấy không biết phải nói sao, bèn bật lên tràng cười dài:

- Ha ha hạ..

Dùng tràng cười để che giấu thái độ, vị nho giả ấy sau khi cười xong thì tâm đã định, thần đã ổn bèn vui vẻ nói:

- Ủ ! Thì ta là bảo chủ Hồng Hạc Bảo. Nhưng như thế thì đã sao ? Không lẽ một bảo chủ như ta lại không được quyền chọn cho bản thân một người bạn tri âm tri kỷ sao ?

- Đương nhiên là bảo chủ có quyền. Hay nói đúng hơn là không mọi ai dám kháng lại mệnh lệnh của bảo chủ.

- Tiểu huynh đệ nói không sai. Nhưng ta nào dám ra lệnh cho tiểu huynh đệ ?

- Đa tạ bảo chủ đã có lời. Tại hạ xin phép cáo từ vậy !

Chung hững trước thái độ thẳng thừng của Dư Hải Bằng, Tư Đồ Quang chợt kêu lên ngăn chàng lại:

- Khoan đã !

- Bảo chủ còn muốn chỉ giáo điều gì nữa ?

Tuy Dư Hải Bằng đã dừng chân nhưng chàng vẫn không quay mặt lại khi lên tiếng hỏi như thế. Tư Đồ Quang bèn chậm rãi bước qua chỗ Dư Hải Bằng đứng. Khi vượt qua rồi, lão vừa quay mặt lại, diện đối diện với Dư Hải Bằng và lão vừa lên tiếng hỏi:

- Như ta đã nói, tuy ta không ra lệnh cho tiểu huynh đệ, nhưng ta lại muốn biết vì sao mà tiểu huynh đệ khước từ lời đề nghị của ta ?

Chỉnh dung lại, Dư Hải Bằng đáp lại bằng một câu hỏi:

- Bảo chủ muốn biết thật ư ?

- Đương nhiên ! Bằng không ta đã không hỏi.

- Vậy thì bảo chủ giải thích rõ ra xem, là bảo chủ muốn kết nghĩa với Dư Hải Bằng tại hạ, hay chỉ muốn kết nghĩa với Hồi Nguyên Đan linh dược trong người tại hạ nào ?

Sa sầm hằm gương mặt. Tư Đồ Quang gần giọng lại, hỏi:

- Người nói thể nghĩa là sao ?

Biết Tư Đồ Quang đã nổi giận, Dư Hải Bằng vừa lùi lại vừa hít sâu vào người một hơi thanh khí. Đoạn chàng lên tiếng khi đã lùi được nửa trượng hơn:

- Tại hạ sẽ giải thích cho bảo chủ rõ nếu bảo chủ chịu giải đáp cho tại hạ một nghi án.

- Là nghi án gì ?

- Tam Ma tử kiếm lệnh !

- Tam Ma tử kiếm lệnh ? Tại sao người biết ta giải đáp được mà người hỏi ?

- Bảo chủ bắt tất phải hỏi nữa, tại hạ sẽ không nói gì trước khi bảo chủ giải đáp.

- Người muốn biết về điều gì ?

- Bảo chủ ! Tại hạ muốn biết có phải chính bảo chủ đã đắc thủ Tam Ma tử kiếm lệnh không ?

- Đúng ra thì không ai buộc ta phải nói cả. Nhưng ta cũng không ngại mà nói cho người biết. Ta chưa được hân hạnh cầm lấy Tam Ma tử kiếm lệnh đâu.

- Bảo chủ nói dối !

Ngay sau câu nói đó, Dư Hải Bằng biết ngay chàng đã thất ngôn. Và Dư Hải Bằng càng phập phồng lo sợ hơn khi nhìn thấy tia mắt nhìn của Tư Đồ Quang cứ loang loáng thần quanh không khác nào loài quái thú hung dữ.

Lão Tư Đồ Quang đành giọng lại và rít lên một câu hỏi cụt lủn:

- Người vừa nói cái gì ?

Đã lỡ thốt lời, khó mà giữ lại được. Nên Dư Hải Bằng vội vã nói ra một hơi dài:

- Bảo chủ biết chê trách người khác mà không tự chê trách bảo chủ. Bảo chủ nói Tư Mã Giám đề hèn không dám nhìn nhận việc lão đã làm. Bảo chủ cũng vậy. Bảo chủ nói Tư Không Huệ có thủ đoạn bất minh thì chính bảo chủ lại không quang minh chính đại để nói rõ mục đích của bảo chủ. Bảo chủ nói thể nào đây ?

- Ta đã làm gì mà người nói ta không dám nhìn nhận chứ ?

- Trên đời này biết được Tam Ma tử kiếm lệnh theo tại hạ chỉ có hai người mà thôi.

- Là hai người nào ?

- Là người đã giữ được nó. Sau đó là người đã ra tay cướp đoạt nó.

- Cụ thể là những ai nào ?

Hít thêm một hơi dài nữa, Dư Hải Bằng cao giọng nói:

- Chính tại hạ và bảo chủ.

- Là ta và người ? Sao lạ vậy ?

- Bảo chủ đừng tự dối lòng ! Việc bảo chủ đã làm không lẽ bảo chủ lại không dám nhận ? Trong lần tại hạ bị Phủ Việt Tàn Hồn hạ độc thủ, không những tại hạ bị cướp đi Đạt Ma kinh mà còn bị lấy mất Tam Ma tử kiếm lệnh nữa.

- Ha ha hạ.. Người bảo người đã có Tam Ma tử kiếm lệnh ? Vậy sao người không nghĩ lão Tư Mã Giám đã nhân tiện dắt dê, còn lấy luôn sợi dây ?

Điều này thì Dư Hải Bằng đã từng nghĩ đến, nhưng chàng vẫn không tin Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám sau khi lấy được Đạt Ma kinh còn trùng trùng nấn ná thêm một lúc để sục sạo trong người chàng và lấy đi Tam Ma tử kiếm lệnh.

Do đó, Dư Hải Bằng vẫn cười nửa miệng và khinh khỉnh nói:

- Tại hạ thừa biết là không phải Tư Mã Giám và bảo chủ cũng không cần phải giấu giếm làm gì nữa.

Tức thì, sau câu nói ngụ ý quá rõ rệt của chàng, Tư Đồ Quang liền gầm lên:

- Tiểu tử hồ đồ ! Ta đập chết ngươi ! Đờ !

Vù...

Vút !

Vì đã sẵn lòng nghi kỵ nên Dư Hải Bằng không gặp khó khăn khi dùng Túy Tiên bộ pháp để lẩn tránh chưởng kinh của bảo chủ Hồng Hạc Bảo là Tư Đồ Quang.

Đã hụt chiêu thì chớ, Tư Đồ Quang không khỏi tức giận khi nghe Dư Hải Bằng cả tiếng kêu lên:

- Thế nào ? Mới đó mà lão đã đổi giọng rồi phải không ? Lão không còn muốn cùng ta kết nghĩa kim bằng nữa sao ?

- Đáng chết ! Để xem ngươi được bao phần đạo hạnh nào ! Này !

Không khác gì lúc giao đấu với Phương Thanh đại sư và Y Thần. Dư Hải Bằng luôn nơm nớp lo sợ trước những bậc cao thủ mà danh đã vang rền khắp vũ nội. Do đó, đối với Tư Đồ Quang chàng không còn cách nào khác là toàn thân toàn ý hy vọng vào sự biến ảo thần kỳ của bộ pháp Túy Tiên.

Nhưng, như đã nói, với bộ pháp Túy Tiên, nếu Dư Hải Bằng càng bắn khoả lo ngại thì càng bị gò bó hơn vào khuôn khổ. Và như thế, chỉ cần một sơ xuất nhỏ thôi là chàng sẽ chuốc lấy thảm họa ngay.

Khi giao đấu với Y Thần thì chàng nhờ may, nhân lúc Y Thần quá đặc ý nên chàng mới thoát. Lúc giao đấu với Phương Thanh đại sư thì do Phương Thanh đại sư phải bận tâm với Tư Không Huệ nên chàng còn giữ nguyên được tánh mạng, huống chi Phương Thanh đại sư lại không có ý dùng đến sát thủ để đả thương chàng.

Còn bây giờ, Tư Đồ Quang không lâm vào tình huống như Y Thần hay Phương Thanh đại sư, lại còn có sát niệm rõ rệt. Nên những chiêu công của Tư Đồ Quang cơ hồ như muốn vây kín lấy Dư Hải Bằng. Điều này đã khiến cho cước bộ của Dư Hải Bằng không sao giữ được mức độ linh hoạt cần có.

Và sau hàng loạt chiêu với kinh phong dày đặc. Tư Đồ Quang chợt hét lên:

- Trúng !

Mắt cơ hồ tối sầm lại, Dư Hải Bằng quá đỗi kinh hoàng khi nhận ra một luồng sóng kinh ào ào lao thẳng vào người chàng, khí thế đầu khác gì thác đổ đầu non.

Chẳng dặng dừng, Dư Hải Bằng bèn dồn toàn lực lên song thủ, xô đại ra một luồng lực đạo trong khi đôi chân vẫn không ngừng dịch chuyển theo Túy Tiên bộ pháp.

Ầm !

Huyết khí sôi trào, thân hình loạn choạng, Dư Hải Bằng càng thêm kinh hãi khi nghe Tư Đồ Quang liền miệng hô lên:

- Trúng ! Trúng ! Trúng !

Ầm ! Ầm !

Ba lần quát là ba lần sóng kinh cuộn đến.

Vì không cam tâm chịu chết, nên Dư Hải Bằng khi vận dụng được bao nhiêu phần chân lực đều dồn cả ra song thủ.

Và trước sau thêm hai lần chạm kinh nữa liền xảy ra. Lần sau nhẹ hơn lần trước.

Chưởng càng về sau thì càng tránh được thế đối đầu trực diện. Và đến lần phát kinh sau cùng của Tư Đồ Quang thì chưởng của lão cũng như chưởng đánh lại của Dư Hải Bằng đã không va vào nhau mà lại rơi vào quãng không.

Đó là nhờ Túy Tiên bộ pháp do Dư Hải Bằng tạm quên nó đi khi dịch chuyển nên bộ pháp đã có được sự linh hoạt và biến ảo khôn lường của nó. Nhưng đến lúc này Dư Hải Bằng vẫn chưa nhận ra điều phi thường này.

Sau vài lần chạm chưởng, sắc mặt của Dư Hải Bằng đã trắng bệch như tờ giấy.

Nhưng không lẽ lại buông xuôi hai tay chờ chết mà vẫn không làm gì được đối phương sao ?

Cầm phần đến cực độ, Dư Hải Bằng cố nén chịu hàng loạt cơn chấn động trong nội thể.

Chàng nghiêng rặng, rút từ trong người ra thanh đoản đao là lợi khí duy nhất của chàng.

Bật lên tràng cười quái dị, Dư Hải Bằng quát lên lồng lộng:

- Ha ha hạ.. Tư Đồ Quang, lão thất phu ! Ta liều mạng với lão. Đỡ !

Vút ! Vút ! Vút !

Bất chấp đối phương bây giờ là ai, Dư Hải Bằng chân thì liên tiếp dịch chuyển theo Túy Tiên bộ pháp, còn thanh đoản đao thì liên miên bất tuyệt vận dụng đủ ba mươi sáu thức Uyên Ương kiếm pháp đánh áp vào Tư Đồ Quang bảo chủ Hồng Hạc Bảo.

Tình thế đột nhiên xoay chuyển kể từ lúc Dư Hải Bằng phản thủ hoàn công.

Với Uyên Ương kiếm pháp, với bản lãnh của Dư Hải Bằng thì rõ ràng không thể nào gây được nguy hiểm cho Tư Đồ Quang. Nhưng Tư Đồ Quang kể từ lúc đó lại không còn động được vào chéo áo của chàng nữa, nói gì đến hạ thủ được Dư Hải Bằng.

Điều này khiến cho Tư Đồ Quang bức tức nhiều đến bao nhiêu thì Dư Hải Bằng thích ý đến bấy nhiêu.

Tư Đồ Quang thừa biết sự linh diệu của Túy Tiên bộ pháp, nhưng lão vẫn cảm thấy bất ngờ với cách vận dụng của Dư Hải Bằng. Khi này thì lão còn phần nào đoán được bộ vị của Dư Hải Bằng nên vẫn có thể phát chưởng trúng đích. Nhưng bây giờ thì không, Tư Đồ Quang càng lúc càng tỏ ra mơ hồ hơn trước lối dịch chuyển nghiêng ngả như một kẻ say của Dư Hải Bằng. Và càng mơ hồ thì Tư Đồ Quang càng tỏ ra nóng nảy hơn.

Lão quát tháo âm ỉ, xuất kinh như kẻ cuồng tâm. Và càng đánh càng trượt.

Còn Dư Hải Bằng sau cơn khiếp hãi bèn dần dần bình tâm trở lại. Và chàng không khỏi phần khích khi thấy không biết bao nhiêu chưởng lực của Tư Đồ Quang đều rơi mất vào khoảng không vô tận.

Do đã bình tâm, Dư Hải Bằng bèn thư thái hơn khi ra chiêu cũng như lúc dịch chuyển bộ vị. Và càng thư thái thì bộ pháp càng tỏ ra kiến hiệu. Đồng thời, không biết bao nhiêu lần thân hình của Tư Đồ Quang cứ như đặt để sẵn cho Dư Hải Bằng tiện tay ra chiêu.

Chỉ tiếc là kiếm pháp của Dư Hải Bằng còn quá kém cỏi so với Tư Đồ Quang là nhân vật hữu danh, nên vẫn không gây được thương tích cho Tư Đồ Quang.

Nhận ra điều này, Dư Hải Bằng bèn cố trầm tĩnh hơn, nhận định bộ vị của Tư Đồ Quang chuẩn xác hơn và cố ra chiêu thức thích hợp hơn.

Một đàng tuy non kém, nhưng càng lúc càng trầm tĩnh, còn một bên tuy là danh gia võ học nhưng lại vô tình phạm vào điều đại kỵ của kẻ đang phải giao đấu với địch nhân là:

nôn nóng.

Do đó, chuyện sẽ đến phải đến.

Với sự trầm tĩnh và chuẩn xác chưa hề có ở Dư Hải Bằng, chàng đã nhân đúng cơ hội và ra chiêu tối hậu.

- Lão thất phu ! Đỡ !

Phập !

Bùng ! Hự !

- Ha ha hạ..

Tràng cười vừa bi thương vừa phẫn nộ của Tư Đồ Quang cứ kéo dài mãi không thôi. Tuy bóng dáng của lão đã khuất hẳn vào nơi mù xa, còn lại Dư Hải Bằng cứ run lên từng chập ở vị thế ngồi như lúc chàng quá mừng vì đã kích trúng lão Tư Đồ Quang một đao vào bả vai, và bị lão quật lại một kinh địch đáng khi Dư Hải Bằng đã thôi không dịch chuyển thân hình nữa.

Dư Hải Bằng dù đang đau khắp người như dần, nhưng chàng vẫn chịu không sao hiểu được ý nghĩa hành động và tràng cười kỳ quặc của Tư Đồ Quang.

“Sao lão lại buông tha ta mà không giết đi như đã nói ? Lão tại sao lại cười lên như thế ? Là lão không ngờ việc ta đã thương lão nên lão phẫn hận ư ? nếu đã vậy tại sao lão không giết ta đi để rửa hận ?” Hàng loạt những câu nghi vấn chất chứa trong tâm trí chàng càng lúc càng làm cho chàng hoang mang hơn, mơ hồ hơn. Và sau cùng thì Dư Hải Bằng đã không chi trì được nữa, nên lả dần người xuống đất và ngất lịm.

oOo - Lý Thất ! Người đang nhìn cái gì vậy ?

- Đây ! Trương hương chủ xem này, liệu có phải là tiểu tử đó không vậy ?

- Người muốn nói đến ai ?

- Là tiểu tử mà giáo chủ bảo bọn ta truy bắt về cho Kha lão nhân gia đó.

- Ủ... ừ ! Cũng giống lắm đó. Nhưng sao hắn lại nằm ở đây ?

- Cứ xem tình trạng của hắn thì hắn không còn sống được bao lâu nữa đâu.

Trương hương chủ định thế nào ?

- Thế nào là thế nào ?

- Giáo chủ ban lệnh là phải bắt hắn mà vẫn giữ nguyên tánh mạng hắn.

- Đúng vậy ! Đó là nghiêm lệnh. Bọn người không thể làm sai.

- Nhưng tên tiểu tử này thì quả là đang trong tình trạng thoi thóp.

- Không sai !

- Vậy chúng ta bắt giữ hắn và giải về tổng đàn thì với đường xa diệu vợi hắn sẽ không tránh được cái chết.

- Cũng đúng luôn. Rồi sao ?

- Vậy thì việc chúng ta bắt được hắn là có công mà là công nhỏ, còn việc chúng ta để hắn chết thì chúng ta không thoát khỏi trọng tội. Trương hương chủ đã hiểu ý thuộc hạ chưa ?

- Lý Thất, có phải ý của người là bọn ta cứ bỏ mặc hắn, xem như là chúng ta không gặp hắn nên không có việc bắt giữ hắn phải không ?

- Không sai ! Trương hương chủ quả là thần cơ diệu toán, liệu việc như thần. Bái phục ! Bái phục !

- Chứ sao ! Bằng không họ Trương này đâu đã là hương chủ của người chứ ?

Nhưng mà này...

- Sao, hương chủ ?

- Ta vẫn không thấy ổn lắm !

- Sao lại không ổn ?

- Nhờ có ai đó phát hiện được tiểu tử và đồng thời cũng phát hiện việc bọn ta đã tiến về phía tây, rồi lại bẩm báo đến tai giáo chủ thì sao ?

- Vậy thì chúng ta đừng để cho ai phát hiện được tiểu tử này là xong.

- Làm thế nào được ?

- Trương hương chủ nhìn lại quanh đây mà xem. Đây là một khu rừng nhỏ, nhưng không phải là không có chỗ kín đáo.

- Giết hẩn ư ?

- Giết hay không giết thì trước sau gì tiểu tử cũng chết. Chúng ta cứ việc vất hẩn vào chỗ kín đáo nhất là xong ngay. Thần không hay, quý không biết thì còn ai biết được hành động này của hương chủ ?

- Đúng lắm ! Thế mà ta không nghĩ ra.

- Chỉ do hương chủ quá quan tâm đến việc phải đến Hắc Tử Lâm theo lệnh của giáo chủ nên hương chủ mới phải thế thôi. Chứ điều cón con này thì làm gì hương chủ không nghĩ ra ? Có phải thế không ?

- Người nói phải lắm ! Vậy ta giao cho người việc này đây ! Làm nhanh đi Lý Thất !

- Có giết hẩn không hương chủ ?

- Tùy người ! Người thấy thế nào thì cứ làm theo thế ấy !

- Được ! Hạ nhân làm ngay đây.

Gã Lý Thất bèn cúi xuống ôm xốc Dư Hải Bằng lên và đi nhanh vào chỗ kín đáo mà gã đã nhìn thấy.

Và khi hẩn vừa buông Dư Hải Bằng ra thì hẩn không khỏi giật mình lúc nghe tiếng thều thào của Dư Hải Bằng cố cất lên:

- Đa ta..... bằng... hữu...

Sững sốt, Lý Thất kêu lên kinh ngạc:

- Ủy ! Suýt ! Người đã nghe những gì bọn ta nói rồi sao ?

Không lên tiếng được nữa, Dư Hải Bằng chỉ còn biết gật đầu đáp lại mà thôi.

Thấy thế, Lý Thất bèn lấy từ trong bọc áo ra một hoàn thuốc nhét vào miệng Dư Hải Bằng. Xong đâu đó, Lý Thất lại nói:

- Người chết hay sống thì tùy ở số mạng của người thôi. Riêng ta, ta do có mối hận với lão Mộc phó giáo chủ, nên không muốn lão được bình phục. Ta phải đi đây.

- Đa.. ta.....

Nói được đến đó, Dư Hải Bằng lại ngất đi.

10. Chánh Tà Nan Định Rõ Giới Ranh-vì Kiếm Lệnh Lao Vào Hắc Tử

Là rủi hay là may khi mọi việc xảy ra cho Dư Hải Bằng cứ như là trong mơ ?

Đối với bọn U Minh Giáo, khoan nói đến việc bọn chúng chưa biết Dư Hải Bằng có mối thù cao tợ non và sâu tợ bể với U Minh Giáo, cũng không nói đến việc Dư Hải Bằng trong lúc vô tình đã gây thương tích trầm trọng cho lão họ Mộc là phó giáo chủ U Minh Giáo. Mà chỉ cần nghĩ đến việc lão Y Thần họ Kha đang vì Hồi Nguyên Đan tích tụ trong nội thể chàng mà cố tình tìm bắt lại chàng thì đúng là Dư Hải Bằng đã gặp điều may mắn hi hữu khi cuộc đụng đầu với gã hương chủ họ Trương của U Minh Giáo vừa xảy ra.

Nếu không phải là kẻ có mối hận sâu cay với lão họ Mộc như Lý Thất thì tánh mạng của Dư Hải Bằng kể như xong rồi.

Và cũng không hiểu là gã Lý Thất đã cho chàng dùng linh đan diệu dược gì hay là do Hồi Nguyên Đan trong nội thể của chàng đang phát sinh hiệu lực mà khi gã Lý Thất vừa bỏ đi không được bao lâu thì Dư Hải Bằng lại lần lần hồi tỉnh.

Nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra, Dư Hải Bằng không khỏi toát mồ hôi lạnh từng chập.

Chàng nhận định lại mọi việc và tự chê trách bản thân còn kém cỏi trong việc tự giữ mình. Đúng ra thì khi đã bị chưởng thương dưới tay Tư Đồ Quang, thay vì ngồi chường mặt ra nghĩ ngợi vẩn vơ thì chàng phải tìm chỗ kín đáo để vận công trị thương mới đúng.

“Cũng còn may là ta lại gặp một kẻ như Lý Thất. Tuy gã hành động không do hảo tâm hảo ý, nhưng phen này thoát nạn ta không thể không nhớ đến mối ân tình của gã.” Không dám trùng trình nữa, Dư Hải Bằng vẫn trong tư thế nằm như Lý Thất đã đặt và lo vận công theo tâm pháp trong Đạt Ma kinh mà trị liệu thương thể.

Rồi trong lúc hồn dật dờ phiêu phiêu bất định, Dư Hải Bằng chợt nghe nhiều tiếng đối thoại văng vẳng đến tai chàng.

Chú tâm nghe ngóng một lúc, Dư Hải Bằng thoáng mừng là chàng hiện đang trú thân ở nơi kín đáo chứ không lộ liễu như lúc nãy nữa. Bằng không, khó mà nói được điều gì sẽ xảy đến cho Dư Hải Bằng. Vì bọn người đang oang oang đối thoại đó cũng đang tiến dần đến vị trí lúc nãy Dư Hải Bằng đã gặp bọn U Minh Giáo.

- Đạo trưởng nghĩ thế nào ? Liệu những lời đồn đại trên giang hồ có đáng tin không ?

- Thạch đại hiệp này ! Tin hay không thì chúng ta cũng đã đến đây rồi, không lẽ lại quay về sao ? Vả lại theo bản đạo thì chúng ta nên tin là có còn hơn là để chuốc họa về sau.

- Hà ! Biết là vậy rồi, bằng không thì Thạch Dật này đâu đã từ Côn Luân xa diệu vợi tìm đến đây ? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại bốn nhân thấy khó tin vào điều mình đã được nghe lắm.

- Thạch đại hiệp nghi vấn ở điểm nào ?

- Tam Thủ thư sinh, chánh không phải chánh, tà không ra tà. Hắn luôn an phận thủ thường, điều này không ai không biết. Việc Tam Thủ thư sinh có giữ Tam Ma tử kiếm lệnh hay không thì không cần phải biết rõ, nhưng bốn nhân tin rằng hắn không đủ dõm lược vào Hắc Tử Lâm đâu.

Nghe đến đây, Dư Hải Bằng thoáng giật mình. Cứ theo lời vị Thạch đại hiệp nào đó vừa nói thì Tam Ma tử kiếm lệnh hiện đang ở trong tay một nhân vật có danh xưng là Tam Thủ thư sinh, chứ không phải là Tư Đồ Quang như chàng đã nghĩ.

Vẫn tiếp tục hành công, Dư Hải Bằng cố lắng nghe cho kỹ, không bỏ sót một chi tiết nào của bọn người này. Nhất là khi có âm thanh của một nhân vật thứ ba hỏi xen vào làm cho câu chuyện có phần được rõ hơn.

Nhân vật đó hỏi:

- Làm sao Thạch đại hiệp đoan chắc việc gã diệu thủ đó không đủ dõm lược để tiến vào Hắc Tử Lâm chứ ?

Có tiếng của Thạch Dật khẳng định:

- Thì như bốn nhân có nói, gã Tam Thủ thư sinh vốn là kẻ an phận thủ thường.

Phải chi là ai khác có hùng tâm đại lược, nếu đã được Tam Ma tử kiếm lệnh vào tay thì Thạch Dật này không dám nói chắc như thế đâu. Phùng huynh đệ hãy tin lời bốn nhân đi. Bốn nhân có thể đem bốn chữ Kiếm Chấn Bát Hoang để bảo đảm điều đó.

- Hừ ! Thạch đại hiệp chớ đem lượng người quân tử như đại hiệp mà đo lường dạ tiểu nhân của gã Tam Thủ thư sinh đó mà lầm !

- Phùng huynh đệ có cao kiến gì ?

- Đệ không cần nói xa xôi làm gì cho mất công, đệ chỉ nói thế này là Thạch đại hiệp và Mạc Vân đạo trưởng sẽ hiểu ngay thôi.

- Thì Phùng huynh đệ thử nói ra xem nào ?

- Chúng ta đã biết, phạm Tam Ma tử kiếm lệnh ở đâu thì Hắc Tử Lâm bí đồ cũng sẽ ở đó. Dù Tam Thủ thư sinh không có hùng tâm như đại hiệp vừa nói đi nữa thì không lẽ Tam Thủ thư sinh lại cam tâm bỏ dở dịp may học được chân truyền của Tam Ma hay sao ? Phạm đã là người giang hồ thì ai là người không muốn võ công bản lãnh được cao hơn mọi người chứ ?

- Vô lượng pho phật ! Phùng đại hiệp nói không sai chút nào cả.
 - Ha ha ha... ! Nói như Phùng huynh đệ thì huynh đệ chỉ biết một mà không biết đến hai rồi.
 - Sao Thạch đại hiệp lại nói như thế chứ ?
 - Phùng huynh đệ đừng giận bổn nhân. Bổn nhân không có ý chê trách huynh đệ đâu. Nhưng chính đây là điều mà bổn nhân phải lao lung lắm mới nghĩ ra.
- Thạch Dật phải nói như thế thì vị họ Phùng mới không tức giận. Vì cứ theo câu nói trước đó của Thạch Dật thì rõ ràng Kiếm Chấn Bát Hoang Thạch Dật đã có ý chê trách vị họ Phùng là thiển cận rồi còn gì nữa.
- Tuy nhiên, lời nói gần như tạ lỗi cũng như lời nói mập mờ khó hiểu của Thạch Dật đã làm cho vị họ Phùng không tránh được hiểu kỳ và quên đi lời chê trách khéo của Thạch Dật.
- Thạch đại hiệp vừa mới nghĩ ra điều gì ?
 - Này nhé ! Nếu sự thật là Tam Thủ thư sinh cùng một lúc nắm giữ được Tam Ma tử kiếm lệnh và Hắc Tử Lâm bí đồ của Vô Cực Tái Lão Quân tiền bối lưu lại thì liệu người trên giang hồ có hay biết được việc này không ?
 - Theo Thạch đại hiệp vừa nói thì không lẽ gã diêu thủ đó chỉ chiếm giữ được một trong hai vật đó thôi sao ?
 - Đúng vậy ! Bổn nhân tin chắc vào điều đó. Và bổn nhân còn đang lưỡng lự không hiểu có nên tin vào lời đồn đại kia không nữa.
 - Thạch đại hiệp hãy nói rõ ra xem nào !
 - Theo bổn nhân thì chỉ có một trong hai điều sau đây xảy ra thôi. Một là gã diêu thủ quả đã thủ đắc được kiếm lệnh. Sau đó, do muốn chiếm đoạt luôn Hắc Tử Lâm bí đồ, gã bèn tung tin đó ra khiến cho giang hồ rúng động và cùng kéo đến Hắc Tử Lâm.
- Đến lúc đó, gã diêu thủ sau khi đã biết chắc là ai đang nắm giữ vật mà gã còn thiếu, gã mới trở tài diêu thủ ra và thủ đắc luôn cả hai. Còn điều thứ hai là chính gã diêu thủ hoặc ai đó muốn hại gã, đã phao tin này trong khi gã diêu thủ không có kiếm lệnh gì cả.
- Dư Hải Bằng không thể không khâm phục nhận định tinh tế của Kiếm Chấn Bát Hoang Thạch Dật. Và chàng do là người đương cục nên chàng càng bái phục Thạch Dật hơn. Vì Dư Hải Bằng biết chắc rằng người của U Minh Giáo đang nắm giữ Hắc Tử Lâm bí đồ, còn Tam Ma tử kiếm lệnh thì bây giờ chàng đã mười phần tin đến chín là gã diêu thủ Tam Thủ thư sinh đã đoạt được của chàng lúc chàng đã bị hôn mê dưới chướng phong tập kích của Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám. Vì chỉ có gã là tay diêu thủ nên gã mới có đủ tinh khôn phát hiện được vị trí cất giữ Tam Ma tử kiếm lệnh trong người chàng, không phải ở bọc áo.
- Không khác gì Dư Hải Bằng, Mạc Vân đạo trưởng và nhân vật họ Phùng bây giờ mới vỡ lẽ ra và bái phục Thạch Dật hơn. Do đó, Mạc Vân đạo trưởng vội vã nói:
- Thạch đại hiệp nói đúng lắm ! Và như thế thì chúng ta không nên chần chờ nữa.
- Vì vận hội của võ lâm Trung Nguyên, chúng ta sớm có mặt ở Hắc Tử Lâm được chừng nào hay chừng đó. Chúng ta phải ngăn cản không cho cả hai ác vật là Tam Ma tử kiếm lệnh và Hắc Tử Lâm bí đồ đều rơi vào tay một người nào cả. Bằng không thì hậu quả sẽ không sao lường hết được.
- Tiếp lời, vị họ Phùng cũng nói:
- Phải chi năm mươi năm trước Vô Cực Tái Lão Quân đừng lưu lại hai vật này thì hay biết mấy. Và bây giờ thì chúng ta đâu có phải nơm nớp lo sợ như thế này.
- Ra về am tường chuyện của cổ nhân, Kiếm Chấn Bát Hoang Thạch Dật vụt lên tiếng:
- Nói như Phùng huynh đệ thì chuyện đời cứ bằng phẳng cả hay sao ? Biết đâu năm mươi năm trước, Vô Cực Tái Lão Quân vì một nỗi khổ tâm nào đó nên buộc lòng phải lưu lại hai vật này thì sao ? Thôi, chúng ta chớ nên oán than gì nữa. Dù có oán than thì cũng không sao thoát được thiên ý đã định sẵn.

- Vô lượng thọ phật ! Chỉ tiếc là lực lượng thất đại môn phái không sao đến đủ được.

Có tiếng chất lưỡi của Mạc Vân đạo trưởng liền sau câu than thở. Kế đó, Kiếm Chấn bát hoang Thạch Dật tỏ ra dè dặt hỏi lại Mạc Vân đạo trưởng:

- Đạo trưởng này ! Bốn nhân vẫn có điều nghi ngại không biết có nên hỏi ra không ?

- Có phải Thạch đại hiệp muốn nói đến sự thất tung của chương môn sư huynh tề phái ?

- Phải đó ! Không riêng gì Mạc Hà đạo trưởng, mà đồng một lúc nhị vị chương môn của Nga Mi và Thanh Thành cũng không biết biến đi đâu mất. Đạo trưởng vẫn chưa dò la được chút manh mối nào sao ?

- Bần đạo vẫn còn đang chờ chương môn sư huynh quay lại sơn môn đây. Nếu lần đến Hắc Tử Lâm này mà bần đạo vẫn không tìm được tề sư huynh thì có lẽ bần đạo phải cất công đi tìm một phen.

Có tiếng vị họ Phùng chen vào:

- Đạo trưởng nghĩ như thế là phải lắm ! Vì chuyện ở Hắc Tử Lâm lần này, người trên giang hồ không ai là không biết ! Phùng mỗ tin rằng rồi thế nào Mạc Hà chương môn, Hoàng chương môn và Lâm chương môn của ba phái Võ Đang, Nga Mi và Thanh thành cũng phải xuất đầu lộ diện thôi. Đến bọn người U Minh Giáo hình như cũng đã kéo đến Hắc Tử Lâm rồi còn gì nữa !

- Vô lượng thọ phật ! Bần đạo cũng hy vọng được như vậy !

- Thôi ! Trời đã sáng rồi. Chúng ta đi được rồi chứ, Mạc Vân đạo trưởng, Phùng huynh đệ ?

- Phải lắm ! Cũng đã đến lúc phải lên đường rồi ! Đi thôi đạo trưởng !

Bọn họ đã đi được một lúc lâu rồi mà Dư Hải Bằng vẫn không sao dứt được những nghĩ ngợi viễn vông ! Chuyện bọn U Minh Giáo cũng kéo đến Hắc Tử Lâm thì Dư Hải Bằng đã chạm mặt, đã nghe gã hương chủ họ Trương nói với gã Lý Thất rồi !

Bọn chúng không thể không đến, một khi người U Minh Giáo muốn chiếm lấy Tam Ma tử kiếm lệnh ! Vì trong tay bọn chúng hiện đã có Hắc Tử Lâm bí đồ rồi ! Còn chuyện bị thất tung của ba vị chương môn nhân của Võ Đang, Nga Mi và Thanh Thành thì Dư Hải Bằng đang mơ hồ nghĩ đến ba nhân vật cùng gặp nạn với lão phó giáo chủ U Minh Giáo họ Mộc tại Thiên Sơn.

Theo lời mẫu thân đã giải thích trước lúc chết thì Dư Hải Bằng biết rằng chiếc lọ nhỏ mà chàng đã nhặt được của một trong ba thi hài đó chính là Linh Đan thần dược của phái Nga Mi, có tên là Đoạn Hương tục mệnh đơn ! Và đã là thần dược hiếm có thì người giữ nó phải có thân phận tuyệt cao của Nga Mi phái ! Nếu đúng là như thế thì mười phần đến chín, nhân vật Nga Mi phái đã gặp nạn đó phải là chương môn nhân của phái Nga Mi mới phải !

Một khi đã hồ nghi về điều này thì Dư Hải Bằng không thể không hồ nghi về thân phận cùng lai lịch của hai nhân vật còn lại ! Cũng có khi đó chính là chương môn nhân của nhị phái Võ Đang và Thanh Thành !

Dư Hải Bằng chỉ tiếc là chàng không sao phân biệt được giữa ba thi thể đó, nhân vật nào là đạo trưởng của Võ Đang ! Nên chàng không thể đánh liều tìm gặp Mạc Vân đạo trưởng để nói ra điều võ đoán của chàng !

Đến khi nhận ra là bọn họ đã bỏ đi từ lúc nào rồi, Dư Hải Bằng lại cảm thấy nôn nóng ! Chàng muốn chớp cánh bay ngay đến Hắc Tử Lâm, nhưng vết nội thương vẫn còn đó nên càng khiến cho Dư Hải Bằng càng nôn nóng nhiều hơn !

Phải đến một ngày nữa qua đi, Dư Hải Bằng mới có phần nào hồi phục !

Chàng vội vội vàng vàng đi xuyên qua Hán Dương thành, tìm về Hắc Tử Lâm nằm ở phía Bắc thành Hán Dương !

- Dư Hải Bằng ! Người cũng đến rồi sao ?

Liếc nhìn về phía vừa phát ra tiếng kêu, Dư Hải Bằng thoáng nhăn mặt ! Đoạn chàng tăng lờ như không nghe thấy cứ cắm cúi đi tiếp !

- Ê ! Người điếc hay sao vậy ? Phía trước đông người lắm, người không đi vào được đâu ! Tại sao người không lại chỗ ta mà đứng ! Địa thế ở nơi này thuận lợi hơn nhiều, tha hồ mà xem cảnh nhiệt náo ! Qua đây nào, Dư Hải Bằng !

Vốn không định chường mặt ra một cách lộ liễu nên Dư Hải Bằng đã cố tình tăng lơ mà không xong !

Bất đắc dĩ, chàng đành phải đi về chỗ đó.

Khi bước gần đến nơi, Dư Hải Bằng phải kìm lòng lắm mới nói được thành lời:

- À ! Tư Không cô nương ! Cô nương cũng tìm đến Hắc Tử Lâm sao ?

Với vẻ chua ngoa, Tư Không Huệ không đáp mà lại hỏi:

- Hừ ! Ta tưởng người không muốn nhìn đến ta nữa chứ ?

Nói đến đây, thần sắc của Tư Không Huệ vụt biến đổi ! Nàng làm ra vẻ thần bí khi thăm thì hỏi Dư Hải Bằng:

- Đây ! Hôm đó sau khi đã bỏ đi khỏi bọn trọc đầu, ta nghĩ mãi mới hiểu ra tại sao lão trọc Phương Thanh lại muốn bắt giữ người ! Có phải người đã luyện công từ Đạt Ma kinh không ?

Nhìn thấy sự khó chịu trên gương mặt Dư Hải Bằng, nàng lại tiếp:

- Đây ! Sao người nữ đối xử với ta như thế chứ ? Đúng lý ra Đạt Ma kinh phải thuộc về ta mới phải ! Ít nào người cũng cho ta ngó qua nó một chút mới phải đạo ! Sao ?

Người có cất giữ bên người không ? Đưa cho ta xem nào !

Hóa ra chỉ vì Đạt Ma kinh mà Tư Không Huệ đã kêu toáng lên như thế và làm sự hiện diện của Dư Hải Bằng tại đây đã bị nhiều người phát hiện !

Và có rất nhiều người đang quan tâm xem có chuyện gì xảy ra giữa Dư Hải Bằng là kẻ vô danh tiểu tốt với Tư Không Huệ là thiên kim tiểu thư của Thiên Địa Bảo !

Biết rõ điều đó, Dư Hải Bằng đành phải đáp qua quýt:

- Tại hạ đã không nói rồi sao ? Chính Phủ Việt Tàn Hồn đã hạ thủ tại hạ và cuỗm luôn Đạt Ma kinh rồi ! Lần đó không phải chính cô nương khi quay lại đã nhìn thấy thực trạng thảm hại của tại hạ sao ? Huống chi chính cô nương còn ác độc hơn đã điểm vào Tàn huyết sinh cơ của tại hạ ! Tại hạ còn chưa hỏi tội cô nương đã là may, cô nương định giở trò gì nữa đây ?

Hoa dung biến đổi, Tư Không Huệ cau mặt lại:

- Vậy thì người nói đi, tại sao Phương Thanh đại sư cứ nằng nặc đòi bắt giữ người ?

Lắc đầu quây quây, Dư Hải Bằng há miệng định phá đi sự nghi ngờ có phần nào đúng của Tư Không Huệ thì chợt từ phía sau có một tiếng gầm cực lớn vọng đến, không cho chàng nói:

- Ra là tiểu tử ư ? Lần này nếu lão phu còn để cho người thoát được nữa thì trên giang hồ sẽ không còn đến danh Y Thần ! Mau đi theo lão phu nào !

Tiếng gầm đột ngột đã đáng sợ mà danh xưng Y Thần còn đáng sợ hơn nhiều !

Do đó, hồn bất phụ thể, Dư Hải Bằng lẹ làng dịch chuyển bộ vị dù chàng không biết lão họ Kha có ra tay động thủ hay chưa !

Vù...

Vút... Vút !

Cũng may là Dư Hải Bằng đã kịp đề phòng nên chàng lại thoát cái chộp xuất kỳ bất ý của lão Y Thần họ Kha trong gang tấc !

- Giỏi ! Để lão phu xem người lẩn tránh được mấy chiêu nào !

Vù... Vù...

Sau lần lẩn tránh vừa rồi, Dư Hải Bằng bấy giờ mới được diện đối diện với lão Y Thần. Và khi Dư Hải Bằng nhận thấy hữu thủ của lão họ Kha cử động một cách khó khăn, thiếu hẳn sự linh hoạt như lần trước đó, thì Dư Hải Bằng mới biết rằng thương thế hôm nọ chàng vô tình gây cho lão đến nay vẫn chưa bình phục hẳn !

Phần thì lão họ Kha chỉ còn vận dụng được cánh tay tả, phần thì Dư Hải Bằng bây giờ đã lịch duyệt hơn, nhất là sau khi Dư Hải Bằng chống cự được với Phương Thanh đại sư và bảo chủ Hồng Hạc Bảo là Tư Đồ Quang, nên chàng đã giảm được phần nào cơn khiếp sợ đối với lão Y Thần !

Biết khó có thể cầm cự được với lão Y Thần nếu để tình trạng này kéo dài, Dư Hải Bằng bèn rút soạt thanh đoản đao ra cầm trên tay ! Chàng thì dịch chuyển theo Túy Tiên bộ pháp tay thì thi triển Uyên Ương kiếm pháp. Dư Hải Bằng không thủ mà chỉ công vào thôi.

Với đấu pháp này, tình cờ Dư Hải Bằng đã đưa Y Thần lâm vào tình thế khó coi !

Như đã nói, nếu như Dư Hải Bằng không lưu tâm đến bộ pháp, bất chấp bộ vị của đối phương thì bộ pháp càng thêm tinh xảo và biến ảo ! Và thủy chung, cho đến lúc này đã mười hiệp trôi qua, nhưng lão Y Thần họ Kha vẫn không động được đến Dư Hải Bằng dù là một sợi lông, cọng tóc !

Tại địa điểm này, cách Hắc Tử Lâm không ngoài ba mươi trượng, nhân vật giang hồ tụ tập đâu phải ít ! Và đã là người giang hồ thì bất kỳ một cuộc giao chiến nào cũng khiến cho mọi người phải hiếu kỳ theo dõi ! Huống chi một trong hai nhân vật đang giao chiến lại có một vị hữu danh là Y Thần, một trong Võ Lâm Tứ Thần của võ lâm !

Vì thế, số người hiếu kỳ càng lúc càng đông !

Điều đó đã khiến cho Y Thần phải bức tức khi đã mười chiêu trôi qua vẫn không làm gì được một tên tiểu tử máu đầu chưa ráo, lại là kẻ vô danh tiểu tốt nữa !

Không những chỉ như vậy thôi, Dư Hải Bằng sau khi tin chắc lão họ Kha không làm gì được chàng, chàng bèn oang oang vạch trần bộ mặt thật của lão ra ! Chàng luôn miệng nói:

- Văn bối đã làm gì đắc tội với tiền bối mà tiền bối luôn tìm cách truy đuổi văn bối chứ ?

- Chớ nhiều lời ! Lão phu không bận tâm đến việc đắc tội hay không đắc tội ! Đỡ !

Vù... Vù...

Vút ! Vút...

- Nếu tiền bối không chịu dừng tay thì văn bối không nhân nhượng nữa đâu !

- Câm ! Ngươi của người mà đòi nhân nhượng lão phu sao ? Hừ ! Đỡ này ! Đỡ này !

Vù... Vù...

Vút ! Vút ! Soạt ! Soạt !

Sau vài chiêu Uyên Ương kiếm pháp vẫn không trúng đích, Dư Hải Bằng lại nói:

- Hành vi của tiền bối trước đây liệu có đáng với danh hiệu Y Thần không chứ ?

- Lão phu đã có hành vi gì chớ ?

- Tiền bối tưởng văn bối không biết sao ?

- Ngươi biết được gì nào ?

- Là tiền bối định từ văn bối để thu hồi lại Hồi Nguyên Đan, không phải thế sao ?

- Câm ! Lão phu không thèm nói với ngươi nữa đâu ! Đỡ !

Quát xong câu này, lão Y Thần chợt thay đổi đấu pháp ! Lão không còn định chop bắt Dư Hải Bằng nữa ! Ngược lại, từ ngón tay chỉ của lão chợt liên tục xa ra vài ngọn chỉ kinh với uy lực thật khủng khiếp.

Véo... Véo... Véo...

Biết đó là Xuyên Tâm Chỉ, một tuyệt học thành danh của Y Thần họ Kha, Dư Hải Bằng càng ráo riết hơn khi vận dụng Túy Tiên bộ pháp, hy vọng sẽ không bị chỉ kinh của lão xuyên tâm !

Đúng lúc Dư Hải Bằng bối rối là vậy, thì chợt có tiếng cười nói thân quen lọt vào tai chàng:

- HẠ.. HẠ.. HẠ.. ! Kha lão nhi làm gì động nộ dữ vậy ? Lão lại quen thói cậy già bắt nạt trẻ sao ? Dừng tay lại nào !

“Túy Cái ? Lão đến thật là may !” Cùng với ý nghĩ đó, Dư Hải Bằng bỗng không nhận ra thân hình chàng chợt bị xô về một bên, đoạn có tiếng chấn kinh vang ra.

Ầm ! Ầm !

Còn chưa kịp nhận định tình thế thì Dư Hải Bằng lại nghe lão Y Thần quát tháo ầm ỹ:

- Túy lão cẩu ! Lão dạy dỗ môn đồ lão hay lắm đó ! Món nợ của tên súc sinh kia lão phải hỏi ở lão cẩu già người thôi ! Xem chiêu !

- HẠ.. HẠ.. HẠ.. ! Kha lão nhi ! Lão khen thật ư ? May cho lão là thằng bé đó còn chưa phải là tệt đồ ! Bằng không Kha lão nhi đừng mong hiệp đáp được hần ! Này, tiểu tử kia ! Người đã làm gì lão Kha vậy ?

Sau khi đã trấn an thần sắc, Dư Hải Bằng mới biết vừa rồi chính lão Túy Cái đã xô chàng bật ra ngoài và thay chàng, lão Túy Cái đã cùng lão họ Kha đối chiêu chơi chiêu !

Đang mê mẩn tâm thần nhìn theo cước bộ của lão Túy Cái mà Dư Hải Bằng mới thấy lần này là một, Dư Hải Bằng sực tỉnh khi nghe Túy Cái hỏi chàng như thế !

Không chậm, chàng vừa tiếp tục quan chiến vừa thuật lại mọi việc đã xảy ra cho chàng từ khi chàng tỉnh lại ở Thiếu Lâm Tự, cho đến khi chàng thoát được sự truy đuổi của lão họ Kha lần thứ hai và của bọn giáo đồ U Minh Giáo ! Duy có chuyện Đạt Ma kinh do chàng chưa rõ có nên nói hay không nên chàng không dám nhắc đến !

Nghe xong, Túy Cái bèn cười lên:

- HẠ.. HẠ.. HẠ.. ! Hóa ra bấy lâu nay Túy Cái ta đã đánh giá lầm về Kha lão nhi rồi ! Không ngờ Kha lão nhi lại có một vị huynh đệ làm đến phó giáo chủ U Minh Giáo ! Cung hỉ ! Cung hỉ lắm lắm ! HẠ.. HẠ.. HẠ..

Phần thì những lời châm chọc của Túy Cái càng lúc càng khó nghe, phần thì giữa hai người đều đồng bối phận là Võ Lâm Tứ Thần ngang tài ngang sức với nhau, dẫu đánh có đến ngàn chiêu đi nữa cũng khó phân thắng bại nên lão Y Thần bèn tìm cách hạ đài !

- Túy lão cẩu ! Ta không thêm lý đến ngươi nữa ! Cứ chờ cho xong việc ở Hắc Tử Lâm này rồi ta sẽ tính đến ngươi sau ! Hừ !

Nhưng Túy Cái đâu dễ gì buông tha ! Lão cứ quần lấy Y Thần không rời nửa bước.

Lão còn cười hề hề nói:

- Kha lão nhi đã sao rồi ? Cũng mười năm rồi bọn già chúng ta không có dịp đùa giỡn nhau, bây giờ Túy Cái ta đang ngứa ngáy tay chân đây ! Sao chưa chi Kha lão nhi đã vội co đầu rút cổ vậy ? Xem đây !

Lão Túy Cái nói xong bèn cứ xòe rộng bàn tay như nan quạt, vụt liền một lúc mấy cái vào thượng bàn của lão Y Thần khiến lão Y Thần không thể không đón đỡ !

Đã là một trong Võ Lâm Tứ Thần thì mỗi một cái cất tay động chân của Túy Cái không thể là tầm thường ! Đừng thấy lão Túy Cái vụt qua vụt lại hữu chiêu mà ngỡ đấy là trò chơi của lão ! Vì lão Túy Cái ngoài bộ pháp Túy Tiên danh lừng thiên hạ thì lão còn có một tuyệt kỹ thành danh nữa mà ai ai cũng phải ngại khi cùng lão giao chiêu đó là Nã Di thập bát thủ !

Với bộ pháp Túy Tiên thì lão Túy Cái không khó gì khi tiến sát vào đối phương !

Và một khi đã quanh quẩn bên đối phương như hiện tình lúc này thì Nã Di thập bát thủ của lão Túy Cái rất dễ đưa đối phương vào tử địa !

Đó là nói đến những lúc lão Túy Cái phải phần nộ và động sát niệm kìa ! Còn vào những lúc khác thì lão lại dùng Nã Di thập bát thủ chỉ để trêu chọc đối phương mà thôi !

Cứ nhìn vẻ mặt của Y Thần lúc này cũng đã rõ ! Y Thần thừa biết Túy Cái đang thi triển công phu gì và công phu đó lợi hại như thế nào thì lão cũng rõ ! Do đó, do không muốn biến thành trò đùa của Túy Cái, Y Thần bèn dựng đứng ngón chỉ lên và nhanh như chớp điểm vào huyệt lao cung trên bàn tay to bè của Túy Cái.

Thủ pháp của Y Thần không hổ danh Vô Lâm Tứ Thần ! Nã Di thập bát thủ của Túy Cái nhanh như thế nào thì ngón tay của lão Y Thần cũng nhanh như vậy ! Cứ một bàn tay của Túy Cái hiện ra thì một ngón tay của Y Thần liền xuất hiện ! Đó chính là tuyệt học Xuyên Tâm Chỉ của Y Thần !

Ở đây, thay vì xuyên tâm thì Y Thần lại biến thành xuyên thủ ! Và Túy Cái có thập bát thủ thì Y Thần cũng có đủ thập bát chỉ để khắc chế !

Tuy vậy, với bậc cao nhân thì chỉ cần một chiêu hay nửa thức là họ đủ để đo lường tài nghệ của nhau rồi Túy Cái dù có vận dụng đến mức độ nào đi nữa thì cũng không nhanh hơn được Y Thần, ngược lại nếu Y Thần bỏ ngón đánh vào gốc, nếu lão không lo xuyên thủ mà chỉ chăm chăm nghĩ đến việc xuyên tâm của Túy Cái thì một khi Túy Cái bị xuyên tâm thì Y Thần cũng không sao tránh được cái chết !

Cứ thế, cả hai vẫn bình thủ, vẫn tiếp tục so đo nhau về thủ pháp xem ai nhanh hơn ai !

Vốn đã phục Túy Cái với bộ pháp Túy Tiên thì Dư Hải Bằng càng khâm phục thủ pháp của Túy Cái hơn !

Và chàng càng phục Túy Cái bao nhiêu thì chàng càng kính sợ trước bản lãnh cao minh của Y Thần họ Kha bấy nhiêu !

Có nhìn được bậc cao thủ thượng thừa giao đấu như thế này, Dư Hải Bằng mới biết rằng võ công của chàng còn kém xa hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần mà nói !

Và chàng không khỏi lạnh người khi nhớ lại việc chàng đã ba lần không biết trời cao đất dày, đã ngang nhiên so chiêu cùng ba vị cao nhân danh lừng vũ nội là Y Thần, là Phương Thanh đại sư, là Tư Đồ Quang bảo chủ Hồng Hạc Bảo !

Càng lạnh người bao nhiêu thì Dư Hải Bằng càng chú tâm dõi theo cước bộ của Túy Cái đến bấy nhiêu ! Và chàng đã nhìn mê mải đến độ hầu như đã xuất thần !

Chỉ đến khi có giọng nói của ai đó rót vào tai thì Dư Hải Bằng mới sực tỉnh:

- Này ! Người nhìn kìa ! Có biết là bao nhiêu người đang chăm chú nhìn vào người kìa !

Ngỡ Tư Không Huệ muốn giở trò quái quỷ gì đây nên Dư Hải Bằng định hừ một tiếng cho nàng biết rằng chàng không muốn bị ai quấy rầy vào lúc này ! Nào ngờ, tiếng hừ chưa kịp phát ra thì mục quang của chàng rõ ràng là chạm phải mục quang của...

"Úy ! Lão Tư Đồ Quang cũng đến đây sao ? Hay lão đã dùng Tam Thủ thư sinh như cái bưng xung để lão dễ bề đoạt luôn Hắc Tử Lâm bí đồ. Lại còn lão Tư Mã Giám nữa ! Hừ ! Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám, lão còn nợ ta một chương ta không thể không đòi lại ! Thế nào ta cũng có cách bắt lão phải thú nhận việc đoạt Đạt Ma kinh cho mà xem ! Phương Tĩnh, Phương Thanh nhị vị đại sư sao lại nhìn ta trần trối thế kia ?

Liệu ta có nên thú thật việc ta đã lén luyện võ công trong Đạt Ma kinh cho họ nghe không ? Còn lão già lẩm lẩm lì lì kia nữa ! Lão là ai ? Sao lại nhìn ta trông phát khiếp thế ? Hay là... ?" Quay sang Tư Không Huệ vẫn đang đứng ngay bên Dư Hải Bằng như muốn tựa hẳn vào vậy, Dư Hải Bằng hỏi nhỏ:

- Này, Tư Không cô nương !

- Gì thế ?

- Vị kia có phải là lệnh tôn không ?

- Ai đâu ? Có phải lão già có mặt như da người chết đó không ?

- Đích thị ! Không phải lệnh tôn, Tư Không bảo chủ sao ?

- Hừ ! Ta mà có lão đó làm phụ thân thì ta thà chết còn sướng hơn ! Giáo chủ U Minh Giáo đó !
 - Tư Không cô nương bảo sao ? Lão ta là giáo chủ U Minh Giáo mà lại dám chường mặt ra như thế này sao ?
 - Hừ ! Chứ ai dám ngăn cấm lão ?
 - Sao lại vậy ?
 - Có gì là lạ chứ ?
 - Sao lại không lạ ! Chánh tà vốn bất lưỡng lập ! Giữa bao nhiêu nhân vật chánh phái đây, sự xuất hiện của lão ác ma không phải là việc lạ lùng hay sao ?
 - Nhưng ở đây có một ai dám khẳng định lão là hạng ác ma, là hạng tà phái chứ ?
 - Là giáo chủ U Minh Giáo mà không là tà thì còn ai là tà đây ?
 - Bằng chứng đâu ? Tuy mọi người trên võ lâm luôn có thái độ nghi kỵ U Minh Giáo, luôn nghĩ rằng U Minh Giáo không phải là chánh giáo, nhưng phải có bằng cứ để khẳng định rằng U Minh Giáo là tà giáo cả ! Người có chứng cứ không ?
- Suýt nữa Dư Hải Bằng đã buộc miệng nói lên chữ có ! Nhưng chàng kịp nhớ lại và nuốt chữ “có” đó vào bụng ngay !
- Thì ra giáo chủ U Minh Giáo luôn che giấu thật kín mọi hành vi tà ác của lão và của bọn thuộc hạ dưới quyền !
- Ngẫm nghĩ lại, Dư Hải Bằng thấy rằng việc chàng muốn lật mặt nạ xấu xa của U Minh Giáo cho võ lâm thiên hạ biết thì quả là thiên nan vạn nan !
- Việc song thân chàng là Uyên Ương song kiếm bị thù nhân hãm hại, mà bọn thù nhân đó sau này đã rõ đều là thuộc hạ U Minh Giáo thì bây giờ dù chàng có muốn nói ra cũng khẩu thuyết vô bằng !
- Còn việc Tam Ma tử kiếm lệnh vị chủ môn nhân của tam phái Võ Đang, Nga Mi và Thanh Thành đã bị hại chết ở Thiên Sơn chính Dư Hải Bằng còn chưa biết đích xác thì làm sao chàng dám nói ra ? Không khéo việc nói ra sẽ phản phúc vô thường, lợi không có, lại có hại thì khôn !
- Len lén nhìn kỹ tướng mạo của giáo chủ U Minh Giáo một lúc, Dư Hải Bằng vội quay đầu sang hướng khác khi mắt chàng chạm phải mục quang lạnh lẽo của lão !
- Nhưng Dư Hải Bằng không còn nhìn thấy tia mắt vô hồn của lão nữa thì chàng vẫn cứ thấy nhồn nhột ! Bằng vào cảm quan, chàng biết rằng lão giáo chủ vẫn đang xạ nhìn vào chàng như lúc này !
- Muốn quên đi cảm nhận đó, Dư Hải Bằng bèn kiếm chuyện hỏi Tư Không Huệ:
- Lệnh tôn đã đến rồi hay chưa đến ?
- Nghe Dư Hải Bằng hỏi thế, Tư Không Huệ bèn khinh khỉnh cười lên:
- Gia phụ đâu phải là hạng người ấu trĩ đâu mà khi không khi không lại kéo đến đây làm trò vô tích sự !
 - Sao lại là vô tích sự ?
 - Còn không phải sao ? Tam Thủ thư sinh đâu thì không thấy ! Chỉ mỗi tin đồn về Tam Ma tử kiếm lệnh xuất hiện trong tay Tam Thủ thư sinh thì ai ai cũng đổ xô về đây !
- Không phải là chuyện vô tích sự sao ?
- Nhưng nếu Tam Ma tử kiếm lệnh thật sự Ở trong tay Tam Thủ thư sinh thì sao nào ? Không lẽ chỉ vì thế mà lệnh tôn để lỡ một dịp may hay sao ?
 - Gã Tam Thủ thư sinh ngoài trò diều thủ ra thì gã nào có tài cán gì để chiếm được Tam Ma tử kiếm lệnh chứ ? Huống chi..
 - Sao ?

- Huống chi nếu gã chỉ có Tam Ma tử kiếm lệnh không thôi thì cũng không nên trò trống gì ! Người có biết là cần phải có Hắc Tử Lâm bí đồ nữa không ?

- Tại hạ sao lại không biết điều này ? Nhưng biết đâu chính gã Tam Thủ thư sinh đã nắm được trong tay Tam Ma tử kiếm lệnh, rồi rã lại tung tin này ra để dẫn dụ nhân vật nào nắm giữ Hắc Tử Lâm bí đồ đến đây thì sao ?

Nói đến đây thì Dư Hải Bằng lại len lén nhìn về phía giáo chủ U Minh Giáo một cái ! Và khi lại chạm phải mục quang của lão ác ma, Dư Hải Bằng vội vàng quay nhìn hướng khác ngay tức khắc ! Đồng thời chàng còn kịp nghe lời tán thưởng của Tư Không Huệ:

- Ta xem bộ dạng người khù khờ vậy mà cũng có một nhận định xác đáng đó !

Dư Hải Bằng thoáng đỏ mặt:

- Cô nương khen quá lời rồi ! Là tại hạ chỉ nghe mọi người nói thế nào thì tại hạ nói lại thế ấy thôi !

- Hừ ! Lời người nói chưa chắc là đã thật tâm ! Cũng giống như chuyện Đạt Ma kinh vậy, ta tin chắc người đã luyện công từ Đạt Ma kinh ! Bằng không thì tại sao Phương Thanh đại sư lại có ý nghi ngờ người !

Quanh đi quẩn lại Tư Không Huệ vẫn không buông tha cho chàng về chuyện Đạt Ma kinh ! Không biết phải giải thích như thế nào, Dư Hải Bằng bèn tìm cách nói lảng sang chuyện khác:

- Theo như cô nương thì liệu gã Tam Thủ thư sinh có dám làm cái điều mà tại hạ vừa nói ra không ?

Quả nhiên, Tư Không Huệ liền bị câu hỏi của Dư Hải Bằng mà tạm quên đi chuyện Đạt Ma kinh ! Mà nguyên nhân thì phải đến một lúc sau Dư Hải Bằng mới biết !

Nàng ta hí hửng đáp:

- Điều đó thì ta không dám khẳng định, nhưng ta lại dám khẳng định một điều khác !

- Là điều gì vậy, cô nương ?

- Nếu Tam Thủ thư sinh quả có hành động như thế thì gã là một kẻ ngu xuẩn nhất trên đời này !

- Sao cô nương lại cho đây là hành vi ngu xuẩn ? Không lẽ gã không có cơ may chiếm đoạt nốt Hắc Tử Lâm bí đồ bằng tài diệu thủ của gã sao ?

- Ta hỏi người, nếu người biết rằng chỉ lát nữa đây người sẽ bị kẻ khác trổ tài diệu thủ đánh cắp một món đồ trân quý của người thì người sẽ làm gì nào ?

- đương nhiên là tại hạ sẽ hết sức thận trọng ! Hoặc giả tại hạ sẽ tìm một nơi kín đáo để... Có phải cô nương muốn nói là nhân vật nào đó đang giữ bí đồ sẽ xuất hiện tại đây nhưng không có bí đồ ! Ngược lại nhân vật đó sẽ ra tay cướp đoạt luôn Tam Ma tử kiếm lệnh của gã Tam Thủ thư sinh phải không ?

- Người nói không sai ! Đặt vào trường hợp đó, là ta, ta cũng xử sự như thế thôi !

Người nhìn gì vậy ?

Tư Không Huệ phải hỏi như thế vì nàng phát hiện ra Dư Hải Bằng đang tỏ vẻ hốt hoảng quay đầu nhìn quanh !

Và chàng không thể không nhìn khi bao quanh chỗ chàng và Tư Không Huệ lúc này có nhiều người đang đứng để lắng nghe những lời đối thoại của cả hai ! Hơn nữa, những nhân vật đang đứng gần chàng nhất đều là những người lúc này Dư Hải Bằng không muốn gặp mặt !

Đó là giáo chủ U Minh Giáo, là bảo chủ Hồng Hạc Bảo Tư Đồ Quang, bảo chủ Thanh Vân Bảo Tư Mã Giám, Thiếu Lâm Phương Thanh, Phương Tịnh đại sư, Y Thần lão họ Kha và kẻ bên là lão Túy Cái.

Hai lão trong Võ Lâm Tứ Thần đã thôi giao đấu từ lúc nào rồi mà Dư Hải Bằng do mãi chuyện trò nên không hay !

Nhận ra bộ dạng bất an của Dư Hải Bằng, lão Túy Cái vọt miệng hỏi:

- Gì thế tiểu tử ? Xem người thế mà lại có tài cao luận không khác bậc lão thành !

Người bắt tất phải lo ngại ! Đã có lão đây thì không việc gì phải sợ cả !

- Hừm ! Sao lại không sợ chứ ?

- Lão nói thế là ngụ ý gì ? Lão nói trắng ra xem nào lão Tư Đồ !

Tư Đồ Quang bảo chủ Hồng Hạc Bảo vốn không muốn nói nữa, nhưng vì mọi người quanh đó đang nhìn lão tỏ ý muốn nghe lão nói thêm như lời vừa rồi của Túy Cái !

Nên Tư Đồ Quang phải nói:

- Thì chính hấn đang lâm vào tình trạng mà hấn vừa nói, nên hấn sao lại không sợ ?

- Là tình trạng gì chứ ?

- Túy lão ! Cái này là do lão bức bách ta nên ta phải nói đấy nha ! Kéo sau lão lại bảo Tư Đồ Quang ta là kẻ bẻm mép ! Lão hỏi lại tiểu tử xem, không chừng chính tiểu tử đang giữ Tam Ma tử kiếm lệnh và chính tiểu tử đã có mưu đồ chiếm luôn Hắc Tử Lâm bí đồ nữa không chừng ! Hừ !

- Tư Đồ Quang ! Lão đừng vờ vịt đem dạ tiểu nhân đo lường lượng quân tử !

Chính lão đã chiếm mất Tam Ma tử kiếm lệnh của ta rồi lại đến đây định thủ đắc luôn Hắc Tử Lâm bí đồ ! Nếu lão muốn nói thì ta nói lại đó ! Xem lão còn chối được nữa không ?

Tam Ma tử kiếm lệnh là vật mà mọi người tại đây đang quan tâm ! Thế cho nên, khi nghe bảo chủ Hồng Hạc Bảo nói Tam Ma tử kiếm lệnh do Dư Hải Bằng cất giữ, rồi lại nghe Dư Hải Bằng tỏ ý xác nhận khi nói Tư Đồ Quang đã đoạt mất của chàng thì mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cả hai, quên mất đi Tư Không Huệ là người đã khơi mào và nói đến Tam Ma tử kiếm lệnh !

Đương nhiên là khi Dư Hải Bằng đưa mắt nhìn lên và nhận thấy có nhiều người đứng bao quanh chỗ chàng và Tư Không Huệ đang đối đáp thì Dư Hải Bằng bèn hiểu ra tại sao Tư Không Huệ dễ dàng buông bỏ chuyện Đạt Ma kinh ! Tuy Đạt Ma kinh có tầm quan trọng không kém gì Tam Ma tử kiếm lệnh nhưng nếu nói nhiều về Đạt Ma kinh thì không khỏi dính líu đến năng ! Do đó, do muốn mọi người chú mục vào mình mà không sợ gặp nguy hiểm, Tư Không Huệ chỉ nhắc đến Tam Ma tử kiếm lệnh mà thôi !

Và giờ đây, khi không còn là trung tâm sự chú ý của quần hùng nữa, Tư Không Huệ bèn lên tiếng xen vào như muốn nhắc mọi người đừng quên Tư Không Huệ ái nữ của bảo chủ Thiên Địa Bảo !

Nàng vờ hỏi nhỏ:

- Đây ! Người nói thật đi ! Có phải người đang giữ Tam Ma tử kiếm lệnh không ?

Phản ứng của Dư Hải Bằng khá gay gắt:

- Đừng có nói nhảm ! Trước đây, lúc chưa bị Phủ Việt Tàn Hồn đả thương thì đúng là Tam Ma tử kiếm lệnh còn ở trong người tại hạ ! Nhưng bây giờ chủ nhân của nó lại là Tư Đồ Quang bảo chủ đây ! Sao cô nương không thử hỏi lão xem ?

Tư Không Huệ nào dám hỏi, một khi Tư Đồ Quang lại là nhân vật ngang vai vế với phụ thân nàng, đồng là bảo chủ, một trong Tam Bảo trên giang hồ !

Vả lại, dù cho Tư Không Huệ muốn lên tiếng đi nữa thì nàng cũng không tài nào át nổi tiếng gầm đing tai nhức óc của Phủ Việt Tàn Hồn Tử Mã Giám và của Tư Đồ Quang cùng một lúc quát tướng lên:

- Tiểu tử chớ nói càn ! Lão phu bình sinh chưa hề có một hành vi nào ám muội cả !

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Một khi ta đã cuỗm được Tam Ma tử kiếm lệnh thì ta để gì để cho người sống, hồng tổ giác ta ?

Do mọi người đã quá hiểu rõ hành vi thường nhật của hai vị bảo chủ nên không ai bảo ai, tất cả đề ném về Dư Hải Bằng một cái nhìn dò xét, bán tín bán nghi !

Dư Hải Bằng hiểu được những ẩn ý này nhưng còn chưa biết phải giải thích ra sao thì lão giáo chủ U Minh Giáo đột ngột hỏi xen vào bằng một giọng lạnh như băng:

- Tiểu tử lai lịch thế nào ? Sao dám ở đây nói những điều càn bướng như thế ?

Đã không muốn nói động đến lão mà lão lại tự dưng đem thân đến ! Dư Hải Bằng bèn nộ khí xung thiên, chàng hậm hực kêu lên:

- Lão ác ma ! Mối thù giết hại song thân ta là Uyên Ương song kiếm, ta thề không đội trời chung với lão đâu !

- Hạ.. Hạ.. Hạ..

Lấp liếm bằng tràng cười, giáo chủ U Minh Giáo tỏ vẻ không sợ lời hăm dọa của Dư Hải Bằng ! Ngược lại, mọi người bấy giờ mới biết Dư Hải Bằng là hậu nhân của Uyên Ương song kiếm đã thất tung vào mười năm về trước ! Nhưng tất cả vẫn tỏ ra bán tín bán nghi về lời cáo giác của Dư Hải Bằng, cho giáo chủ U Minh Giáo là kẻ đã giết hại Uyên Ương song kiếm !

May cho Dư Hải Bằng là còn có Túy Cái ở đó !

Túy Cái gạt đầu nói bằng giọng trầm uất:

- Đúng đấy ! Lưu giáo chủ không lần tránh trách nhiệm được đâu !

Được dịp, Dư Hải Bằng vọt miệng nói luôn:

- Túy lão tiền bối ! Chính lão ác ma hiện đang giữ Hắc Tử Lâm...

- Câm ngay ! Lời ngươi nói càng lúc càng hồ đồ ! Ngươi có thấy ta ra tay động đến ai trong Uyên Ương song kiếm không mà ngươi nói chứ ?

Tiếng nạt ngang của lão giáo chủ U Minh Giáo càng làm cho Dư Hải Bằng tức uất hơn ! Chàng không còn giữ gìn nữa khi nói ra điều chàng đang nghi vấn và đang giữ kín trong lòng:

- Lão khéo che đậy lắm nên lão tưởng việc làm của lão không ai biết, không ai hay ! Ta còn biết việc lão và phó giáo chủ của lão ra tay giết hại tam vị chưởng môn nhân tại Thiên Sơn nữa kìa ! Lão còn nói nữa thôi ?

Dù là tiếng sấm nổ giữa trời quang đi nữa thì cũng không làm cho quần hùng bàng hoàng bằng câu nói này của Dư Hải Bằng !

Mọi người đồng loạt giương mắt nhìn vị giáo chủ U Minh Giáo như muốn lão lên tiếng phủ nhận hay nói lộ một ý gì đó cho mọi người cùng hiểu được thực hư !

Là may cho giáo chủ U Minh Giáo hay kiếp vận của võ lâm đã đến ?

Đúng lúc thần sắc của U Minh Giáo giáo chủ chưa kịp biến đổi thì từ xa chợt có tiếng kêu thảm vang lên:

- Kiểm lệnh ! Trả kiểm lệnh lại cho ta ! Trả đây cho ta !

Mọi người kể cả Dư Hải Bằng đều quay đầu nhìn về hướng vừa phát ra thanh âm đó ! Và tất cả đều tỏ ra hoang mang khi chợt nghe Tư Không Huệ thốt lên:

- In như là tiếng của gã Tam Thủ thư sinh thì phải !

Có phải hay không thì không biết, nhưng bây giờ mọi người đã thôi không nghĩ đến chuyện gì khác ngoài Tam Ma tử kiếm lệnh đang xuất hiện ở chỗ có thanh âm phát ra ! Và đó chính là từ trong Hắc Tử Lâm kêu vọng ra !

Sau khi đã tin chắc âm thanh đó xuất phát từ trong Hắc Tử Lâm, mọi người bất giác như bị một luồng chấn động lan khắp người !

Và tất cả đều chờ đợi kẻ vừa kêu đó xuất hiện và dẫn theo sau sẽ là Tam Ma đã từ lâu bị giam giữ tại Hắc Tử Lâm !

Họ có ý nghĩ như thế vì họ tin rằng kẻ đó dám xông vào Hắc Tử Lâm ắt phải có Hắc Tử Lâm bí đồ ! Và một khi Tam Ma bội ước dám đoạt kiểm lệnh từ tay kẻ đó thì việc Tam Ma sẽ tái xuất và đồ sát võ lâm là việc không sao tránh khỏi !

Nhưng rồi mọi người đều thở phào nhẹ nhõm khi không thấy bóng dáng của kẻ đó xuất hiện ! Điều đó có nghĩa là kẻ đó không có Hắc Tử Lâm bí đồ ! Và Hắc Tử Lâm sẽ mãi mãi là một vùng rừng rậm rộng lớn và tối đen ẩn tàng mọi nguy cơ chết chóc ở trong Hắc Tử Lâm !

Không hẹn mà đồng thời, mọi người đều quay đầu nhìn lại vị giáo chủ U Minh Giáo, như muốn chờ xem phản ứng của lão ! Liệu lão có đúng như lời Dư Hải Bằng vừa nói là lão đang giữ Hắc Tử Lâm bí đồ không ?

Lời nói được nửa chừng của Dư Hải Bằng tuy bị giáo chủ U Minh Giáo nạt ngang không cho nói rõ hơn nhưng hễ ai đã nghe thì đều hiểu là Dư Hải Bằng muốn nói đến vật gì rồi !

Thái độ trầm tĩnh của giáo chủ U Minh Giáo lại kèm theo đó là cái nhún vai, lắc đầu thiếu não đã làm cho mọi người phải hiểu rằng Hắc Tử Lâm bí đồ không có trong tay lão.

Và nếu điều này Dư Hải Bằng đã cáo giác sai thì những việc còn lại Dư Hải Bằng đã nói cũng không đáng để tin cậy !

Dư Hải Bằng không hiểu những gì đang diễn ra trong tâm trí mọi người ! Chàng cũng không biết tại sao lúc này mọi người đã tỏ ra lo sợ rồi lại thở phào nhẹ nhõm !

Dư Hải Bằng cũng không hề biết đến sự nguy hiểm của Hắc Tử Lâm !

Chàng chỉ biết duy mỗi một điều là Tam Ma tử kiếm lệnh đang ở đâu đó bên trong cánh rừng tối thâm u nọ ! Và chàng chỉ có mỗi một ước muốn duy nhất là lấy lại Tam Ma tử kiếm lệnh mà thôi !

Vì nó là của chàng ! Vì nó mà mẫu thân chàng phải chết ! Vì nó mà chàng phải lưu lạc giang hồ ! Và vì nó mà mọi người đang nghi kỵ chàng, không tin những gì Dư Hải Bằng đã nói !

Với tâm trạng đó, trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, Dư Hải Bằng bất đồ lao ra khỏi vòng người mà chạy thẳng vào Hắc Tử Lâm !

Vút !

- Tiểu tử đứng lại ! Thì ra người đang giữ Hắc Tử Lâm bí đồ ư ?

Giáo chủ U Minh Giáo đã nhanh chân hơn tất cả ! Lão đã chặn chàng lại và lên tiếng hỏi chàng !

Vút !

Không nói không rằng, Dư Hải Bằng đã lạng người theo Túy Tiên bộ pháp, tránh lão giáo chủ U Minh Giáo và chạy biến vào bên trong Hắc Tử Lâm.

- Thăng bé mau đứng lại ! Người không có bí đồ thì đừng đi vào đó ! Mau quay lại đi ! Quay.. lại... đi..

Nhưng Dư Hải Bằng đã mất dạng hẳn vào trong Hắc Tử Lâm rồi còn đâu !

11. Hắc Tử Lâm Nhập Dị Nan Xuất-chốn Tử Địa Quyết Luyện Thần Công

Hắc Tử Lâm đúng là quái hình dị trạng, thiên biến vạn hóa ! Dư Hải Bằng sau khi lọt vào Hắc Tử Lâm độ ba mươi trượng thì trước mặt chàng chợt sáng lòe lên, không còn tối đen thâm u như khi đứng ở bên ngoài nhìn vào Hắc Tử Lâm nữa !

Nhận ra sự quái dị này, Dư Hải Bằng bất giác nhìn ngược về phía sau như muốn tự xem lại và so sánh để biết chắc rằng chàng đã tiến vào Hắc Tử Lâm chứ không phải một địa phương khác !

Và chàng hoàn toàn không ngờ ở đằng sau chàng lúc này là một cảnh trạng tối đen và thâm u, cứ như lúc chàng cùng mọi người từ bên ngoài nhìn vào Hắc Tử Lâm vậy.

Có thể nói như thế này mới dễ hiểu ! Ba mươi trượng Dư Hải Bằng vừa vượt qua đó chính là Hắc Tử Lâm ! Từ vị trí Dư Hải Bằng đang đứng lúc này mà nhìn lại khoảng rừng ba mươi trượng đó hoàn toàn giống như lúc chàng đứng ở phía bên kia cùng với quần hùng nhìn thấy Hắc Tử Lâm !

Điều đó có nghĩa là chàng đã từ bên kia chạy thẳng một mạch sang bên này Hắc Tử Lâm vậy !

“Hắc Tử Lâm té ra không có gì ghê gớm cả ! Mọi lời đồn đại trước đây đều là ngoa truyền, không đúng với sự thật !” Tin chắc vào nhận định của bản thân, Dư Hải Bằng ung dung đi lại khắp nơi quyết truy tìm nguồn gốc xuất phát tiếng kêu la thảm thiết lúc nãy mà Tư Không Huệ đã hồ nghi và cho là chính Tam Thủ thư sinh đã kêu lên !

Tuy quanh chỗ Dư Hải Bằng đang đi lại cũng là rừng, nhưng là một vùng rừng thưa thớt rộng lớn ! Do đó, không được bao lâu thì Dư Hải Bằng đã nhìn thấy một thân người nằm co quắp trong một lùm cây dại, dưới một tàng cây khá lớn !

Nói là thân người vì nhân vật đó nằm yên bất động, theo một tư thế không bình thường chút nào cả !

Vốn đã quen đào bới xác thú ở Thiên Sơn, Dư Hải Bằng không hề ngần ngại hay e dè khi tiến sát đến thi thể đó và quan sát !

Phải chú mục một lúc lâu, Dư Hải Bằng mới nhìn thấy một trong những ngón tay của thi thể đó chốc chốc lại máy động khe khẽ.

”Hắn còn sống ? Có phải chính hắn là người đã phát ra thanh âm lúc nãy không ?

Và có phải đây là Tam Thủ thư sinh không ?” Do chưa từng biết mặt Tam Thủ thư sinh nên Dư Hải Bằng vô phương tự giải đáp những nghi vấn vừa nảy sinh trong tâm trí chàng !

Chườm nóng hay ủ ấm một người gặp họa hoạn như ở Thiên Sơn trước đây thì Dư Hải Bằng đã từng hành động, vì thế, Dư Hải Bằng không chậm trễ trong việc cứu tỉnh nhân vật này Dùng hai bàn tay chà xát khắp thân thể nhân vật này được một lúc, Dư Hải Bằng thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra thân người này đang ấm dần lên !

Được một lúc nữa, khi Dư Hải Bằng nghe có tiếng rên yếu ớt thoát ra từ bờ môi tím ngắt của nhân vật này, chàng bèn khe khẽ kêu lên:

- Này ! Nhân huynh này ! Nhân huynh có nghe tại hạ nói gì không ?

- Ừ.. Ừ.. Ừ..

- Mau tỉnh lại đi nhân huynh ! Nhân huynh đã sao rồi ! Nhân huynh !

- Người... người... người là... là ai ?

- Ô ! Nhân huynh đã tỉnh rồi à ? Tiếc quá ! Ở đây lại không có một hộp nước nào cả ! Bằng không nhân huynh sẽ mau hồi phục thôi !

Đây là những cách thức Dư Hải Bằng từng thực hiện khi phải cấp cứu một kẻ lâm vào tình trạng nguy kịch ở Thiên Sơn, lúc Dư Hải Bằng chưa biết võ công ! Và bây giờ cũng vậy, tuy Dư Hải Bằng đã có võ công, có thể nói bản lãnh của chàng đã vào hạng đệ nhị lưu trên giang hồ, nhưng những biện pháp chữa trị cho nạn nhân mau hồi tỉnh như Thôi Cung Hóa Huyết, như truyền thêm chân lực của giới giang hồ thì chàng do chưa từng biết nên chàng không thể thực hiện !

Tuy vậy, biện pháp mà Dư Hải Bằng đang thực hiện đây cũng phát sinh phần nào hiệu quả ! Vì nạn nhân đã nói được rõ ràng hơn tuy vẫn thều thào nặng nhọc khi phát âm:

- Đây... là... chốn nào ? Có... phải... tạ... đã chết rồi... phải không ?

- Chưa đâu ! Nhân huynh vẫn còn sống ! Nhân huynh hãy nhìn lại xem ! Ánh dương quang vẫn còn tỏa chiếu trên người nhân huynh đây mà !

Hấp háy đôi mắt đã phần nào có thần khi nhân vật đó nhìn qua tàng cây ở bên trên và thấy được từng vệt nắng chói sáng, nhân vật đó lại thều thào:

- Vậy... là... cuối cùng... ta vẫn... sống ! Bọn U Minh... giáo... rốt... cuộc... cũng giữ... lời !

- U Minh Giáo ? Bọn chúng... Nhân huynh bảo bọn U Minh Giáo giữ lời là giữ lời như thế nào ?

Nở nụ cười héo hắt, nhân vật đó lại nói:

- Kiểm lệnh ! Mà thôi... ! Bọn chúng đã giữ lời với ta, thì ta cũng phải giữ chữ tín với bọn chúng ! Ta không nói được đâu !

Dù nhân vật đó bảo là không nói nữa, nhưng Dư Hải Bằng đã phần nào đoán được nhân vật này là ai khi y mở miệng nhắc đến Tam Ma tử kiểm lệnh ! Chàng buột miệng hỏi:

- Nhân huynh có đúng là nhân vật mà mọi người gọi là Tam Thủ thư sinh không ?

Xoay đầu ngấm ngĩa Dư Hải Bằng một lúc, nhân vật đó mới đáp:

- Người không biết thật hay giả vờ không biết ? Hà ! Phải chi ta đừng có danh hiệu đó thì hay hơn cho ta !

- Vậy thì nhân huynh đúng là Tam Thủ thư sinh rồi ! Kiểm lệnh ! Từ đâu mà nhân huynh có được Tam Ma tử kiểm lệnh ?

- Người quan tâm đến chuyện đó để làm gì ? Trễ rồi ! Người hãy bỏ ước vọng đó đi ! Người sẽ không bao giờ nhìn thấy được kiểm lệnh nữa đâu !

Những lời nói rời rạc và mơ hồ của Tam Thủ thư sinh không làm cho Dư Hải Bằng bối rối. Chàng vẫn muốn biết rõ ngọn ngành mọi chuyện, nên chàng cứ hỏi:

- Có phải nhân huynh có được kiểm lệnh là từ trong người của một... một gã sơn nhân đã bị hôn mê bất tỉnh không ?

Dư Hải Bằng do không biết phải hỏi như thế nào cho Tam Thủ thư sinh hiểu nên chàng sau một lúc ngần ngừ bèn gọi theo cách Tư Không Huệ đã gọi chàng khi đó, gã sơn nhân !

Không nhận cũng không phủ nhận, Tam Thủ thư sinh khẽ trở mình một cái !

Đoạn y nhăn mặt đau đớn, hỏi sang việc khác:

- Người có linh đan trong người không ?

- Linh đan ư ? Để làm gì ?

- Không có ? Người cũng là nhân vật giang hồ mà người không mang linh đan theo người ư ?

- Tại sao tại hạ phải mang theo linh đan ? Mang theo để làm gì ?

- Người hỏi đến lạ ! Hoặc người là kẻ không biết gì, hoặc người giả vờ làm ra một kẻ ngốc !

- Sao nhân huynh lại thóa mạ tại hạ ?

Gương mặt bừng bừng sắc giận của Dư Hải Bằng làm Tam Thủ thư sinh sợ hãi !

Gã cụp mắt và vuốt ve chàng:

- Đừng giận ta ! Là ta lỡ lời thôi ! Mà này !

- Nhân huynh còn muốn gì nữa đây ? Nói cho nhân huynh biết, nếu nhân huynh còn thóa mạ tại hạ nữa thì tại hạ sẽ không tha thứ cho nhân huynh nữa đâu !

Gã giả lả:

- Không có chuyện đó nữa đâu ! Nhưng...

- Sao ?

- Liệu người có thể ban bố cho ta một chút chân lực không ?

- Ban bố chân lực ? Nghĩa là gì ?

- Người hãy truyền sang nội thể ta một ít chân lực của người ! Ta nói như thế đã rõ chưa ?

- Truyền sang cho nhân huynh một ít chân lực ? Tại sao phải làm như thế ? Và làm cách nào để truyền đây ?

Khó thể nói cái nhìn của Tam Thủ thư sinh mang một ẩn ý gì. Chỉ biết là gã đang ôn tồn hỏi Dư Hải Bằng:

- Người thuộc môn phái nào ? Sư môn là ai và xuất đạo được bao lâu rồi ?

Không hiểu Tam Thủ thư sinh muốn biết gì khi đột nhiên lại hỏi đến vấn đề này, nhưng Dư Hải Bằng thấy không cần phải giấu diếm gì, nên chàng đáp lời:

- Tại hạ là người vô môn vô phái, sư thừa cũng không. Còn xuất đạo giang hồ thì tính đến nay có lẽ vừa tròn một con trăng ! Sao ? Có vấn đề gì không ?

- Hừ ! Vô môn vô phái, không có sư thừa vậy công phu của người từ đâu mà có ?

- Tự học !

- Tự học ở đâu ?

- Kiếm phổ của song thân lưu lại !

- Người nói đến chữ lưu lại là ngụ ý gì ? Không lẽ song thân người đã...

- Không sai ! Do muốn báo thù cho song thân nên tại hạ tự luyện công phu từ trong kiếm phổ gia truyền ! Có gì không đúng trong việc này sao ?

Đến lúc này Dư Hải Bằng mới thấy Tam Thủ thư sinh cười vui thích lần đầu tiên !

Nhưng khi buột miệng cười xong thì gã lại nhăn nhó:

- Ui ! Phù... Phù... ! Chẳng trách ta đã hiểu lầm người. Thì ra do người không có người chỉ bảo nên người không biết gì là phải lắm ! Này nhé...

Sau đó, Tam Thủ thư sinh bèn nói cho Dư Hải Bằng nghe sự hữu ích của việc mang linh đan theo người, sự cần thiết của việc truyền một ít chân lực sang người đang mang thương thế, và phương pháp truyền chân lực như thế nào !

Khi đã vỡ lẽ ra thì Dư Hải Bằng lại nghe gã Tam Thủ thư sinh một nhọc bảo chàng:

- Ta chưa lần nào phải khẩn cầu người khác cả ! Nhưng lần này thì...

Dư Hải Bằng vội vàng nói:

- Nhân huynh không phải nói nữa ! Tại hạ đã hiểu ý nhân huynh rồi ! Được rồi !

Để tại hạ thử một phen xem ! Nhân huynh hãy lưu ý nhé !

Đặt hữu chưởng vào Linh Đài huyệt của Tam Thủ thư sinh, do gã đang nằm nghiêng, Dư Hải Bằng định trút chân lực sang cho gã như gã đã giải thích !

Nhưng được một lúc, Dư Hải Bằng loay hoay mãi vẫn không sao nhả được chân lực ra, chàng bèn lúng túng hỏi:

- Tại hạ đã làm như nhân huynh bảo nhưng tại hạ vẫn không thấy chân lực tuôn ra ?

- Ôi chao ! Người đã lần nào phát kinh nhả chưởng chưa ? Cứ theo cung cách đó mà làm ! Nhưng người phải nhả từng chút một thì ta mới chịu nổi ! Hành động đi !

Tam Thủ thư sinh phải nói rõ như thế thì Dư Hải Bằng mới hiểu !

Nhưng chỉ được một lúc ngắc ngứ thì Tam Thủ thư sinh phải hào hển kêu lên:

- Ngưng lại ! Ngưng lại đi ! Phù... Phù...

- Nhân huynh sao vậy ?

Tam Thủ thư sinh cười mà giống như mếu:

- Không xong rồi ! Lực phủ ngũ tạng của ta cứ đau buốt như bị lửa đốt vậy ! Cách này không được đâu !

Chắc gã phải đau đớn lắm nên gã mới phải nói lên như thế ! Dư Hải Bằng cứ ngồi yên nhìn gã mà không biết phải làm cách nào để giúp gã !

Cả hai cứ im lặng như thế được một lúc thì Tam Thủ thư sinh chợt lên tiếng:

- Đây là địa phương nào vậy ?

Ngơ ngác, Dư Hải Bằng đáp lại:

- Không biết ! Nguyên tại hạ đứng ở bên ngoài Hắc Tử Lâm cùng với quần hùng !

Sau lại nghe có tiếng của nhân huynh kêu thăm từ Hắc Tử Lâm vọng ra. Tại hạ vội chạy thẳng đến đây thì thấy Hắc Tử Lâm đã ở phía sau còn nhân huynh thì tại hạ nhìn thấy ở ngay chỗ này !

Khuôn mặt của Tam Thủ thư sinh cứ tím dần dần lại theo từng lời nói của Dư Hải Bằng. Và sau cùng thì toàn thân gã chợt run lên từng chập.

Đến khi Dư Hải Bằng buột miệng hỏi:

- Nhân huynh lại bị sao rồi ?

Thì Tam Thủ thư sinh mới bật lên một tràng những tiếng thóa mạ:

- Con bà nó, bọn vô liêm sĩ ! Tổ cha nó bọn hèn mạt bội tín ! Tiểu cẩu ! Đại cẩu !

Tiểu tạp chủng, đại tạp chủng ! Quân lộn giống ! Bọn rùa đen đẻ tiện ! Cả một lũ chúng nó đều là bọn rùa đen khốn kiếp !

Gương mặt tuần tú của Dư Hải Bằng dần dần đỏ bừng lên ! Chàng quát mắng nhìn chăm chú vào Tam Thủ thư sinh:

- Các hạ mắng ai đó ?

- Tạ.. ta không mắng người đâu ! Là ta đang mắng bọn U Minh Giáo đấy !

- Sao nhân huynh lại mắng bọn chúng ?

- Ai không cho ta mắng chứ ? Hừ ! Đây ! Ta nói cho người biết, nếu người không cho ta mắng bọn chúng thì ta phải mắng người đó !

- Nhưng tại hạ muốn biết tại sao nhân huynh lại mắng bọn chúng ?

- Người hỏi hay lắm ! Vậy ta hỏi người nếu người bị kẻ nào đó không những đã không giữ lời lại còn đem giam người nữa thì người có mắng kẻ đó không ?

- Nhưng hiện tình lúc này nhân huynh nào đã bị ai giam giữ ?

Bằng giọng miệt thị, gã bảo:

- Không bị giam mà ta hiện đang ở trong Hắc Tử Lâm sao ?

- Hắc Tử Lâm ? Nơi này nào phải là...

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Người định bảo nơi đây không phải là Hắc Tử Lâm chứ gì ?

Đó ! Ta đổ người vượt qua chỗ đó đó ! Người thử đi khỏi cho ta xem nào !

Theo hướng nhìn của Tam Thủ thư sinh thì chỗ đó chính là quảng đường tối đen thâm u mà khi nãy Dư Hải Bằng đã vượt qua ! Do đó, chàng không khỏi kinh nghi khi hỏi lại gã:

- Không phải tại hạ mới từ bên kia vượt sang tận đây sao ? Làm gì mà không vượt trở lại được chứ ?

- Thì ta vừa nói đó ! Người hãy thực hiện thử đi !

- Được ! Để tại hạ đi cho nhân huynh xem !

Nói xong, chàng hăm hở bước đi như lời vừa nói !

Nhưng lần này thì không giống như lần đi vào lúc nãy ! Chỉ có ba mươi trượng đường mà thôi, thế nhưng Dư Hải Bằng đi đã hơn thời gian cháy một cây nhang mà chàng vẫn không thoát ly được chỗ tối đen thâm u đó !

Quanh đi quẩn lại một lúc Dư Hải Bằng khi bước lọt vào chỗ sáng thì chàng liền nhận ra đây là địa điểm mà chàng vừa rời bỏ Tam Thủ thư sinh để thực hiện chuyến đi thứ !

Không cam tâm, Dư Hải Bằng bèn lập lại một lần nữa, rồi lại một lần nữa !

Sau cùng, chàng mới ngộ ra một điều, Hắc Tử Lâm có vào mà không có ra, trừ phi có Hắc Tử Lâm bí đồ của Vô Cực Tái Lão Quân lưu lại thì mới mong thoát khỏi Hắc Tử Lâm !

Thất thần vì kinh hãi, Dư Hải Bằng đi trở lại chỗ Tam Thủ thư sinh đang nằm !

Nhìn sắc diện của chàng, Tam Thủ thư sinh không cần phải hỏi cũng biết được kết quả ! Bởi thế Tam Thủ thư sinh mới đều đều nói với chàng mà gã không cần biết là Dư Hải Bằng có nghe được hay không trong tâm trạng đó:

- Thôi ! Thế là ta và ngươi là hai người đồng chung cảnh ngộ rồi ! Ta không cần phải giấu giếm ngươi gì nữa ! Đúng là ta đã tìm được Tam Ma tử kiếm lệnh từ trong người một tên tiểu tử đã sắp chết đến nơi ! Từ khi có được kiếm lệnh, ta không còn là Tam Thủ thư sinh vẫn an nhàn như trước nữa ! Ta không muốn mọi người khinh khi ta, ta muốn mọi người phải kính trọng ta ! Do đó, ta nảy sinh lòng ham muốn có được Hắc Tử Lâm bí đồ ! Hà ! Ta có một vị bằng hữu nguyên là hương chủ của U Minh Giáo. Ta bàn bạc cùng hắn và lập ra một kế hoạch. Mà kế hoạch đó là nhằm dẫn dụ kẻ đang giữ Hắc Tử Lâm bí đồ xuất hiện ! Tin chắc vào phần thắng của mình, ta lại quên rằng trên giang hồ còn có nhiều kẻ xảo trá và mưu mô hơn ta ! Hắn ! Tên bằng hữu của ta đã phản bội ta ! Hắn đã lén lút thông tin với thượng cấp của hắn ! Và ta đã bị rơi vào tay tên giáo chủ U Minh Giáo. Chuyện đó thì sau này ta mới hiểu, chứ lúc đó thì tên giáo chủ cứ dõ ngon dõ ngọt ta. Tên giáo chủ bảo rằng sẽ trọng thưởng cho ta, sẽ ban cho ta quyền cao chức trọng nếu ta chịu hợp tác với y. Thấy tên giáo chủ có Hắc Tử Lâm bí đồ mà võ công của y thì vượt trội hơn ta. Ta nghĩ:

nếu y muốn đoạt lấy kiếm lệnh của ta thì việc đó đối với y cứ dễ như trở bàn tay, chứ y đâu cần phải tốn công thương lượng ! Ta bèn đồng ý. Và ta càng tin tưởng hơn khi y không đi cùng ta vào Hắc Tử Lâm mà chỉ cất cử một tên đường chủ đi theo ta mà thôi ! Bây giờ ta mới hiểu tại sao tên giáo chủ lại hành động như thế. Không phải y tốt bụng như ta tưởng mà chỉ vì y không dám chạm mặt Tam Ma. Y sợ Tam Ma sau bao nhiêu năm bị giam giữ sẽ không giữ vẹn lời đã hứa khi giao kiếm lệnh cho Vô Cực Tái Lão Quân ! Nào ngờ Tam Ma không hề bội ước như y đã bội ước. Y đã bội ước với ta. Y đã không giữ lời. Tên đường chủ đó trước khi đưa Tam Ma đi khỏi đây đã lén lút hạ thủ ta. Quân đồn mạt ! Cả lũ bọn chúng đều là bọn khốn kiếp !

Gã nói dài, dài lắm ! Và Dư Hải Bằng cứ mơ mơ hồ hồ có nghe mà như không nghe ! Đến những lời sau cùng của gã do gã uất hận và quát lớn thì Dư Hải Bằng mới tỉnh hồn. Và khi đã tỉnh hồn thì Dư Hải Bằng mới nhận ra Tam Thủ thư sinh đang có những hơi thở khò khè khác lạ !

Dư Hải Bằng nghiêng đầu nhìn gã thật chăm chú. Gương mặt của Tam Thủ thư sinh cứ đỏ bừng bừng lên một cách quái dị !

Cuống cuồng, Dư Hải Bằng kêu gã:

- Nhân huynh ! Nhân huynh đã làm sao rồi ?

Thân hình của Tam Thủ thư sinh chốc chốc lại giật bắn lên từng cơn càng làm cho Dư Hải Bằng luống cuống hơn !

Đưa tay lay lay gã, Dư Hải Bằng suýt nữa đã rút tay lại khi nhận ra gã đang lạnh như băng, khác với gương mặt cứ đỏ bừng bừng lên.

- Nhân huynh ! Nhân huynh !

Trong hơi thở khò khè của gã, Dư Hải Bằng nghe gã nói một cách khó khăn:

- Tạ.. Ta không... không.. qua được... nữa rồi ! Làm ơn... Làm ơn...

- Nhân huynh muốn tại hạ giúp gì cho nhân huynh, xin cứ nói !

- Đừng để... ta lộ liễu... lộ liễu thì hại ! Đổi lại... đổi lại, những gì... trong người của tạ.. ta chọn.. cho ngươi...

Rồi lịm dần đi, không sao nói được tròn câu. Vì gã đã chết, màu đỏ trên khuôn mặt của Tam Thủ thư sinh tan dần đi, trở lại màu xám xịt của một người vừa chết khiến cho Dư Hải Bằng đỡ sợ hơn !

Bần thần một lúc bên thi thể Tam Thủ thư sinh, Dư Hải Bằng mới nghĩ đến việc chôn cất gã như gã đã trần trối !

Đây là lần thứ hai Dư Hải Bằng phải chôn cất một người đã chết ! Và cũng là lần thứ hai Dư Hải Bằng dùng thanh đoản đao để đào mộ huyệt !

Trước khi đặt thi thể của Tam Thủ thư sinh xuống mộ huyệt, Dư Hải Bằng chỉ vì tò mò nên mới sục tìm trong người gã.

Và những gì chàng lấy được từ trong người gã đã làm cho Dư Hải Bằng thật sự ngạc nhiên.

Ba lớp lụa mỏng hình mặt người ! Một miếng ngọc bài có khắc chữ U Minh thượng lệnh ! Một túi gấm nhỏ vuông vức mà bên trong là một quyển sách lụa mỏng với hàng chữ ghi bên ngoài là Thiên Địa Bí Lục !

Nếu cho tất cả những vật này là của Tam Thủ thư sinh thì Dư Hải Bằng không biết giải thích ra sao về miếng ngọc bài U Minh thượng lệnh ?

“U Minh ? Hay đây là thượng lệnh bài của U Minh Giáo ? Nhưng nếu là U Minh Giáo thì tại sao lại có bên người Tam Thủ thư sinh được ? Hay gã lại giở trò diêu thủ lấy trộm của người U Minh Giáo ? Có thể là như thế lắm ! Còn bí lục này là của gã hay cũng của U Minh Giáo ? Có lẽ không phải của gã vì bằng không thì võ công của gã đâu phải hèn kém như thế này ! Chà ! Còn ba mảnh nhân diện này thật là tinh xảo ! Là của gã để gã cải trang thay đổi gương mặt hay cũng là vật của U Minh Giáo ?” Lắc đầu khó hiểu, Dư Hải Bằng thu tất cả vào trong bọc áo, đoạn lấp kín mộ huyệt lại !

Sau đó, khi biết là vô phương thoát ly được Hắc Tử Lâm, Dư Hải Bằng không biết phải làm gì cho khuây khỏa bèn rảo bước thám thính một vòng !

Và Dư Hải Bằng có phần nào an ủi khi lần lượt tìm được ba túp lều tuy mộc mạc đơn sơ nhưng lại rất chắc chắn.

“Đây hẳn là chỗ trú ngụ bấy lâu nay của Tam Ma đây ! Hà ! Tam Ma tử kiếm lệnh vừa đi khỏi Hắc Tử Lâm thì có ta đến thế chỗ ! Ta có đáng phải bị giam hãm như Tam Ma không ? Ông tạo sao lại bất công với Dư Hải Bằng ta như thế này ?” Tuy chưa từng biết rõ Tam Ma là những ai, nhưng sau khi xem xét qua ba túp lều thì Dư Hải Bằng cũng biết được đôi chút về Tam Ma !

Ở túp lều thứ nhất, Dư Hải Bằng luôn bắt gặp những bức họa đơn giản được chủ nhân khắc bằng vật bện nhện vào những thân cây được dùng làm cột ! Và luôn kèm theo những bức họa là những lời thóa mạ !

Trong những bức họa đó luôn có hai nhân vật.

Một thì vắn khấn đạo sĩ, luôn trong tư thế hạ phong nhục bại như quì cúi đầu van xin, nằm ngửa khi bị nhân vật thứ hai dấn chân lên ngực, nằm sấp nhưng lại cổ ngóc đầu nài nỉ... Đối ngược lại thì nhân vật thứ hai trong các bức họa luôn chiếm phần tiện nghi ! Trông thật nực cười.

Còn những câu thóa mạ thì là:

“Tái lão cầu khốc van Tổ tôn đại lão gia !” “Súc sinh Vô Cực sử chiêu Ngọa Thổ Bái Địa !” “Tiểu cầu Tái lão nhi bất tứ trí định dùng chiêu Ba Ba tương phúc (con ba ba phơi bụng) đỡ đòn thịnh nộ của đại lão gia !” Nói tóm lại, mười bức họa như một, chủ nhân túp lều này là đại lão ma, đều tỏ ý căm phẫn muốn nhục mạ Vô Cực Tái Lão Quân là người đã dùng Hắc Tử Lâm chế trụ đại lão ma suốt một thời gian dài !

Ở túp lều thứ hai và thứ ba cũng có những tình trạng tương tự ! Đây là phản ứng tất yếu của Tam Ma khi bị Vô Cực Tái Lão Quân giam giữ nhưng lại bất phục ! Họ phải hành động như thế để phát tiết phần nào và để đỡ phiền muộn trong thời gian dài vô vọng, chán nản !

Và danh xưng của Tam Ma lần lượt là:

Nhân Diện Ma, Bạch Diện Ma và Hắc Diện Ma ! Nhân Diện Ma là lão đại, lão nhị là Bạch Diện Ma, còn Hắc Diện Ma là lão tam !

Không những thế, ba túp lều lần lượt được gọi là Đại Ma Phủ, Nhị Ma Phủ và Tam Ma Phủ !

Về vấn đề lương thực tại Hắc Tử Lâm thì dư dật về trái cây và nước suối ! Còn thú rừng thì không có ! Hoặc cũng có nhưng đã bị Tam Ma bắt để ăn suốt năm mươi năm dài, nên Dư Hải Bằng không phát hiện được bất kỳ một giống thú nào cả !

“Còn chút hơi thở là còn hy vọng !” Vừa nghĩ như thế, Dư Hải Bằng bằng lòng chuẩn bị cho một cuộc sống cô độc mà niềm hy vọng thì lại xa tít tắp, tưởng chừng là không có vậy !

Đói ăn, khát uống ! Ngoài việc ăn và nghỉ ngơi, Dư Hải Bằng chỉ còn mỗi một việc là luyện công để tránh cảnh nhàm chán ! Tuy Dư Hải Bằng không biết luyện để làm gì, hay để đem xuống mồ như những kẻ vô danh, nhưng Dư Hải Bằng không thể không luyện !

Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó !

Khởi đầu thì do nhàm chán nên Dư Hải Bằng có xem qua quyển Thiên Địa Bí Lục ! Tuy mục đích của hành động này là để tránh cảnh nhàm chán mà thôi, nhưng càng xem bí lục thì Dư Hải Bằng càng cảm thấy phần khích !

Khác với Đạt Ma kinh mà Dư Hải Bằng đã được xem qua và đã luyện. Thiên Địa Bí Lục không phải là những câu kinh văn sâu nhiệm buộc phải vận dụng tâm cơ để thấu triệt mà nó chỉ gồm những khẩu quyết ngắn gọn và hữu dụng cho việc luyện công !

Thiên Địa Bí Lục không chỉ có phần nội công tâm pháp được gọi Thiên Nhập Địa Dẫn công là phương pháp tọa công để tích tụ và tăng tiến nội lực mà còn có khẩu quyết về thân pháp và chưởng pháp !

Có những cách điều động chân lực sao cho thân pháp Thiên Thốn Địa Xúc đạt đến mức thượng thừa. Rồi lại có cách thức vận dụng chân lực sao cho tạo được những chưởng kinh khi phát chưởng Thiên Hôn tam thức và chưởng Địa Âm cũng gồm tam thức !

Trước đây, Dư Hải Bằng chỉ biết phương pháp hành công theo tâm pháp thượng thừa trong Đạt Ma kinh nhưng lại không biết thế ngồi tọa công ! Và bây giờ, qua Thiên Địa Bí Lục thì chàng mới biết muốn luyện công không thể cứ nằm như chàng đã từng làm trước đây ! Đó là nguyên nhân thứ nhất khiến cho Dư Hải Bằng say mê khổ luyện công phu !

Thứ đến là bây giờ, nhờ có Thiên Địa Bí Lục, Dư Hải Bằng mới được nghe biết đến thân pháp và chưởng pháp. Chứ không như trước đây, Dư Hải Bằng chỉ biết có bộ pháp Túy Tiên để dùng khi giao đấu, chỉ biết vận lực đánh càn, không thành một chưởng pháp nào cả ! Đây là nguyên nhân thứ hai !

Còn nguyên nhân thứ ba và cũng là nguyên nhân sau cùng khiến cho Dư Hải Bằng phải say mê luyện công không ngừng nghỉ là Dư Hải Bằng không tài nào ngồi tọa công để hành công được ! Dù là ngồi tọa công theo tâm pháp Đạt Ma kinh hay theo Thiên Nhập Địa Dẫn công trong Thiên Địa Bí Lục !

Có thể nói, do trước đây vì không người dẫn dắt và do hoàn cảnh bắt buộc, Dư Hải Bằng đã quen hành công theo tứ thế nằm, nên bây giờ Dư Hải Bằng không thể thay đổi được !

Bởi nếu Dư Hải Bằng tự tập luyện hành công theo Thiên Nhập Địa Dẫn công, với tư thế nằm thì không sao cả, vẫn xuôi chèo mát mái, nhưng mỗi lần Dư Hải Bằng luyện theo tư thế ngồi thì trong toàn bộ kinh mạch của chàng liền xuất hiện ba chỗ trục trặc, không thông !

Hiện tượng đó lặp đi lặp lại thường xuyên khiến Dư Hải Bằng không thể không suy nghĩ để tự lý giải !

Mãi rồi Dư Hải Bằng cũng nghĩ ra, hay chàng tự cho đây là lời giải thích hợp lý nhất !

“Tần huyết sinh cơ có một khi bị điểm phải, kinh mạch sẽ bị phế, bị gián đoạn ít lắm là hai nơi !” Đó là lời nói trước đây của Phương Giác đại sư, chưởng môn phương trượng phái Thiếu Lâm mà Dư Hải Bằng đã nghe được !

“Hồi Nguyên Đan chỉ có thể giúp cho vết nội thương được bình phục, còn kinh mạch bị phế, bị gián đoạn thì chỉ có nội công tâm pháp của Phật môn mới nối liền lại được thôi !” Đây là lời của Phương Thanh đại sư lúc Phương Thanh đại sư có ý nghi ngờ Dư Hải Bằng đã tự khôi phục nguyên trạng nhờ vào tâm pháp Đạt Ma kinh !

Căn cứ theo hai lời nhận định đó, và căn cứ theo hiện trạng quái dị đang xảy ra vào lúc này của Dư Hải Bằng thì chàng biết rằng vì trước đây chàng trong tư thế nằm để luyện theo tâm pháp Đạt Ma kinh, nên ba chỗ kinh mạch bị phế hủy đã được nối liền nhưng lại theo một cung cách khác người ! Chính vì thế cho nên bây giờ dù Dư Hải Bằng luyện công theo tâm pháp nào đi nữa thì chàng không thể tọa công giống mọi người, mà chỉ có thể “ngọa công” theo cung cách riêng biệt của chàng mà thôi !

Là lợi hay là hại so với mọi người thì Dư Hải Bằng không biết, Dư Hải Bằng chỉ biết rằng chàng cứ luyện theo phương pháp nào không gây trở ngại cho chàng thì thôi !

Nhờ nhiều lần suy đi nghĩ lại nên Dư Hải Bằng lại thấu triệt được một điều là Thiên Nhập Địa Dẫn công và tâm pháp Đạt Ma kinh ! Và điều khác biệt của hai tâm pháp này lại là điều bổ ích cho Dư Hải Bằng !

Với mỗi một kinh mạch lớn trong Bát Đại mạch thì câu kinh văn của Thiên Địa Bí Lục đơn giản và rõ ràng bao nhiêu thì những câu của Đạt Ma kinh càng bao quát và sâu nhiệm đến bấy nhiêu !

Với tâm trí của Dư Hải Bằng thì Dư Hải Bằng biết rằng tâm pháp Đạt Ma kinh là nguồn gốc, là khởi thủy hàm chứa trong đó nhiều loại tâm pháp nội công khác, trong đó có Thiên Nhập Địa Dẫn công của Thiên Địa Bí Lục !

Chưa biết suy nghĩ này là đúng hay sai so với sự thực nhưng nhờ đó mà Dư Hải Bằng càng thêm tinh tiến về võ học, càng thấu đáo hơn phần tâm pháp Đạt Ma kinh !

Có thể nói, nhờ sự so sánh này và suy nghĩ này mà Dư Hải Bằng đã phần nào thấu triệt được nguyên lý vô đạo ! Tâm trí của Dư Hải Bằng đâu khác gì đất trời vào thời hỗn mang gọi là Vô Cực, nhờ việc thấu triệt nguyên lý vô đạo bèn được khai sáng như đất trời từ Hỗn Mang sanh ra Thái Cực gọi là Âm Dương ! Rồi từ Âm Dương tương sinh tương khắc đã biến hóa ra Tứ Tượng, Bát Quái ! Thiên biến vạn hóa !

Với tâm trí được khai mở đó, khi Dư Hải Bằng vận dụng chân lực phổ vào chưởng pháp, đánh ra một chưởng Thiên Hôn hay Địa Âm liền phát sinh ra hai hiện tượng trái ngược nhau ! Hễ Thiên Hôn chưởng thì phát sinh nhiệt khí ! Và với Địa Âm chưởng liền tạo ra lãnh khí. Một nóng là Dương và một lạnh là Âm ! Âm và Dương này khi Dư Hải Bằng một lúc đánh ra hai chưởng, tả chưởng Thiên Hôn và hữu chưởng Địa Âm, liền phát sinh một tiếng nổ long trời lở đất !

Nửa thất kinh và nửa đắc ý, Dư Hải Bằng tin chắc rằng công phu mà chàng vừa luyện được không phải như công phu nguyên thủy của nó trong Thiên Địa Bí Lục ! Vì nội công tâm pháp mà chàng tập luyện hầu như khác hẳn với tâm pháp của Thiên Địa Bí Lục ! Nguồn đã khác thì gốc phải khác !

Do đó, chàng không thể không gọi Thiên Hôn chưởng là Thiên Dương chưởng công ! Còn Địa Âm chưởng đổi lại là Địa Âm chưởng công ! Với song phương hợp kích thì Dư Hải Bằng càng thêm đắc ý khi gọi đó là Thiên Địa Giao Thái thần chưởng !

Cùng với công phu tăng tiến thì Uyên Ương kiếm pháp, Túy Tiên bộ pháp, Thiên Thốn địa xúc thân pháp cũng được tăng lên thập phần !

Riêng phần nội lực thì Dư Hải Bằng không thể biết chàng đã đạt đến cảnh giới nào được ! Phải giao đấu với ai đó, rồi tùy theo sự thắng hay bại thì Dư Hải Bằng mới phần nào nhận định được sở học bản thân !

Chứ như bây giờ thì Dư Hải Bằng đã phần nào mãn nguyện khi chàng nhớ lại và tự so sánh luồng kinh phong của chàng tạo ra với luồng kinh phong trước đó chàng đã hứng chịu của Tư Đồ Quang, bảo chủ Hồng Hạc Bảo đã đánh vào chàng.

“Lúc này ta có thể ngang bằng chứ không thể kém lão Tư Đồ Quang đâu !” Dư Hải Bằng đắc ý khi nghĩ như thế ! Nhưng khi mục quang của chàng chạm phải những làn ranh của Hắc Tử Lâm thì Dư Hải Bằng cứ như người ngây ngất đại đại !

Luyện võ công để làm gì ? Đắc ý để làm gì ? Tất cả đều biến thành vô ích khi không thoát ly được Hắc Tử Lâm, khi không được cùng ai khác ẩn chứng võ học !

Thời gian Dư Hải Bằng lưu lại đây tính ra cũng được nửa năm ! Và trong thời gian đó Dư Hải Bằng đã phần nào biết qua địa hình của Hắc Tử Lâm !

Muốn giam giữ được Tam Ma thì Vô Cực Tái Lão Quân không thể làm một việc phí công ! Trừ một vùng đất rộng lớn độ nửa dặm vuông để cho Tam Ma tự tồn và tự chết, thì bao quanh tứ bề vùng đất này chính là những chỗ tối đen thâm u với Thượng Cổ kỳ trận để nội bất xuất ! Người từ bên trong không thể ung dung bước ra nếu không có Hắc Tử Lâm bí đồ. Và nhân vật duy nhất đang nắm giữ Hắc Tử Lâm bí đồ lại chính là kẻ thù bất cộng đái thiên của Dư Hải Bằng, là giáo chủ U Minh Giáo, lão ác ma họ Lưu !

Đang mơ màng với nỗi thất vọng ê chề, đôi mắt của Dư Hải Bằng đang nhìn mông lung vào Hắc Tử Lâm với tâm trạng ngao ngán thì Dư Hải Bằng chợt kinh nghi khi đôi tai tinh tường của chàng bắt được nhiều tiếng động lạ !

Tiếng động này nửa như là tiếng chân rón rén của loài thú, nửa như tiếng lao xao trong không khí của loại điều cầm !

Đây cũng là lần đầu tiên Dư Hải Bằng biết được một lợi ích thiết thực nữa của võ công ! Với thính lực này thì tai chàng sẽ nghe không sót bất kỳ tiếng động nhỏ nào trong một phạm vi ba mươi trượng vuông với không khí tịch mịch và lắng đọng như thế này !

Cho đây là tiếng thú di chuyển, Dư Hải Bằng chực thêm khát những miếng thịt nướng thơm lừng. Do đó, Dư Hải Bằng liền nhẹ hết sức nhẹ nhàng, lao từ trong túp lều của Đại Ma lao ra !

Và chàng thoáng nhìn thấy một bóng hình vừa lên vào túp lều của Tam Ma, cách đó hai mươi trượng !

Quyết không để sống con thú xấu số khi tự dẫn thân vào túp lều chẳng khác nào cái bẫy đã được giăng sẵn, Dư Hải Bằng thích thú bay vọt thân người đến đó !

Vút !

- Ủy ! Là “người” ?

Vút !

Lao vọt đến như tên bắn, kêu lên một tiếng kinh ngạc, rồi lại lạng sang một bên !

Tất cả những động tác đó của Dư Hải Bằng đều được chàng làm trong một nháy mắt !

Và chàng còn kinh ngạc hơn khi chàng nhận ra nhân vật đang nhìn không chớp mắt vào chàng chính là kẻ mà chàng không lúc nào không nghĩ đến, giáo chủ U Minh Giáo !

Cũng với gương mặt lạnh lùng như da người chết, giáo chủ U Minh Giáo xạ tia hàn quang lạnh lẽo vào chàng ! Rồi với giọng lạnh tởm băng, lão lên tiếng:

- Người vẫn sống ư ?

Vẫn còn phần nào khiếp sợ, Dư Hải Bằng cố giữ giọng trầm tĩnh khi lên tiếng hỏi lại:

- May được gặp lão đây ! Lão muốn đến để nạp mạng đây ư ?

- Hắc... Hắc... Hắc..... ! Tiểu tử hỏi đến lạ, ta mà đến để nạp mạng sao ?

- Vậy lão đến đây để làm gì ?

- Tam Thủ thư sinh đâu ?

- Lão còn hỏi đến y để làm gì khi lão đã có hành vi đê tiện đối với y ?

- Tam Thủ thư sinh đâu ?

- Y chết rồi ! Sao ? Lão đã vừa lòng chưa ?

- Chết ? Hắc... Hắc... Hắc... ! Hắc chết là đáng lắm ! Người chôn hắc ở đâu ?

- Sao lão phải quan tâm đến việc này ? Không lẽ y đã vì lão mà chết, mà lão lại còn muốn hủy diệt thi thể y nữa sao ? Giữa lão và y có mối thâm thù đại hận gì, đến nỗi lão phải...

- Người chôn hắc ở đâu ?

Trước sau hai lần lão ác ma giáo chủ U Minh Giáo đã dựa vào uy thế bức người của lão mà nạt ngang không cho Dư Hải Bằng nói ! Thần thái này của lão đã làm cho Dư Hải Bằng cảm ghét ! Và một khi đã cảm ghét thì Dư Hải Bằng không thể không nhớ đến mối gia thù mà lão vẫn chưa trả được cho chàng !

Dư Hải Bằng ăn miếng trả miếng, quát hỏi lại lão:

- Lão hỏi để làm gì ?

- Người chôn hắc ở đâu ?

- Lão hỏi để làm gì ?

- Người chôn... Hắc... Hắc... Hắc... ! Tiểu tử ngươi ngạo mạn lắm, dõm lược lắm ! Được ! Đã thế thì ta không ngại gì mà không nói ! Ta muốn thu hồi lại hai vật !

Chợt hiểu ra, Dư Hải Bằng bật cười lên thích thú:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Có phải là vậy này không ?

Trong tay Dư Hải Bằng lúc này là mảnh ngọc bài U Minh thượng lệnh !

Tia mắt lạnh lẽo của lão giáo chủ U Minh Giáo càng tỏ ra lạnh lẽo hơn khi lão nhìn thấy ngọc bài ! Đoạn lão vẫn giữ nguyên vẻ điềm nhiên khi hỏi tiếp:

- Té ra ngươi đã chiếm được sau khi Tam Thủ thư sinh đã chết ! Còn quyển bí lục đâu ? Có trong người ngươi không ?

Gật đầu, Dư Hải Bằng vừa cất lại mảnh ngọc bài vừa đáp lại:

- Ta không chiếm đoạt của y, lão đừng vội nổi cơn nóng giận ! Là y tặng lại cho ta !

Cả hai vật mà lão vừa hỏi đều ở trong người ta ! Bây giờ nếu lão muốn thu hồi lại hai vật đó thì lão hãy đổi cho ta một vật khác !

- Người muốn nói đến Hắc Tử Lâm bí đồ ?

- Đúng vậy !

- Hắc... Hắc... Hắc... ! Người có nằm mộng không vậy tiểu tử ? Ta chỉ cần giết ngươi thì lo gì không thu hồi được hai vật đó chứ ?

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Lão mới đúng là nằm mộng giữa ban ngày ! Nếu lão không chịu giao Hắc Tử Lâm bí đồ ra thì ta sẽ hủy ngay hai vật này !

- Đồ ngươi dám !

Vút ! Vù... Vù... Vù...

Vút ! Vút !

Thân thủ của giáo chủ U Minh Giáo thật là kinh thần khiếp quỷ ! Lão chưa quát dứt câu thì lão đã tiến đến sát ngay bên Dư Hải Bằng và chộp ngay vào huyệt Đại Truy của chàng ! Nhưng may mắn thay là Dư Hải Bằng cũng đã kịp xê mình lách tránh theo bộ pháp Túy Tiên ! Thế cho nên, sau ba bốn lượt xuất thủ, lão vẫn không động được chéo áo của chàng.

- Hừ ! Người tưởng Túy Tiên bộ pháp của lão Túy Cái là vô địch sao ? Xem đây !

Sau lượt quát thứ hai thì lão giáo chủ U Minh Giáo liền vờn đủ cả song thủ ! Làm cho đâu đâu cũng thấy ẩn hiện bóng dáng bàn tay của lão cả !

Thế nhưng, sau khi lẩn tránh được vài chiêu lúc đầu, Dư Hải Bằng đã điềm tĩnh lại hoàn toàn. Và chàng không khỏi phát khởi hùng tâm ! Chàng muốn tìm hiểu xem liệu công phu sở học của chàng trong thời gian qua có được tiến triển như chàng đã nghĩ không !

Do đó, Dư Hải Bằng cứ ung dung tự tại, dùng Túy Tiên bộ pháp của lão Túy Cái, nghiêng ngả trong bóng chưởng tay rợp trời của lão giáo chủ U Minh Giáo !

Dư Hải Bằng càng ung dung bao nhiêu thì bộ pháp Túy Tiên càng tỏ ra lợi hại đến bấy nhiêu !

Một lúc khá lâu, có đến trăm chiêu là ít, lão giáo chủ U Minh Giáo không dần được nữa bèn vận lực quát lên:

12. Ngờ Thù Gia Nào Hay Không Phải-dụng Trí Mưu Thoát Hắc Tử Lâm

- Trúng !

Vù... Vù...

Lão giáo chủ quát thì cứ quát, xuất kinh thì cứ việc xuất kinh nhưng vẫn cứ đánh trượt vào khoảng không !

Thích chí, Dư Hải Bằng vùng cười lên:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Thân thủ của lão làm sao lại kém quá vậy ?

- Trúng ! Trúng ! Trúng !

Vù... Vù...

Vù... Vù...

- Hà... Hà... Hà... ! Lại trượt nữa rồi ! Này, ngoan ngoan đánh đổi Hắc Tử Lâm bí đồ cho ta đi ! Bằng không thì đừng trách ta hủy đi hai món vật vô tích sự đó nha !

Không nói không rằng, lão giáo chủ U Minh Giáo vẫn thần tốc công tới tấp vào Dư Hải Bằng như không khâm phục bộ pháp Túy Tiên của Túy Cái lại hơn được lão vốn đường đường là giáo chủ U Minh Giáo !

Vù... Vù...

Vù... Vù...

Vút ! Vút !

Càng vững tâm chừng nào thì Dư Hải Bằng càng hứng thú chừng nấy ! Chàng cũng quát lên một tiếng lớn không kém lão tặc:

- Được ! Đến lượt ta đáp lễ đây ! Đỡ !

Vù... Vù...

Ầm !

Do muốn thử nghiệm công phu nên Dư Hải Bằng đang dịch chuyển thì đột ngột dừng lại ! Chàng dừng đứng hữu chưởng lên quạt thẳng vào luồng kinh phong kinh hồn bạt tủy của lão giáo chủ U Minh Giáo !

Ngược lại, lão giáo chủ chớp được cơ hội này thì lão đâu dại gì bỏ lỡ dịp may !

Lão cũng hất mạnh hữu chưởng ra, quyết đập chết Dư Hải Bằng chỉ trong một kích thì lão mới cảm thấy hả dạ !

Kinh lực của song phương liên chạm vào nhau, gây thành một tiếng chấn kinh cực kỳ khủng khiếp.

Sau tiếng chấn kinh, không hẹn mà đồng cả hai đều đưa mắt nhìn nhau với vẻ cực kỳ kinh ngạc !

Dư Hải Bằng thì kinh ngạc khi biết rằng rốt cuộc rồi chàng cũng đã bình thủ với lão ác ma giáo chủ U Minh Giáo !

Còn lão thì lại không ngờ Dư Hải Bằng bây giờ không còn là Dư Hải Bằng lúc trước nữa, nên lão không thể không kinh ngạc !

Cứ thế, cả hai cứ nhìn nhau được một lúc thì Dư Hải Bằng mới nhận ra trên gương mặt lạnh lùng như da người chết của lão ác ma đã xuất hiện vài chỗ lõm đóm trắng, trông rất là kỳ dị !

Cho đây là biểu hiện tất nhiên của lão ác ma khi lão bị bắt ngờ, Dư Hải Bằng chợt cười lên:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Thế nào rồi ? Bây giờ lão còn đòi giết chết ta để thu hồi vật của lão nữa không ? Nếu...

- Tiểu tử ngông cuồng ! Ta giết ngươi !

Thân hình vốn đang bất động thì vừa quát xong, lão giáo chủ chợt giương thẳng ngón chỉ ra, xạ vào Dư Hải Bằng một ngón chỉ kinh với uy lực thật kinh hồn.

Véo... Véo...

Vút !

- Được ! Lão đã muốn thế thì ta giết lão trước, sau sẽ lấy Hắc Tử Lâm bí đồ vậy !

Đỡ !

Sau khi kịp thời lách tránh ngón chỉ kinh hiểm ác của lão giáo chủ, Dư Hải Bằng vừa hét lên vừa xê mình tới ! Vút thẳng vào lão giáo chủ một chưởng kinh Thiên Dương chưởng với thập thành công lực !

Vù... Vù...

Ầm !

Thấy thân hình lão giáo chủ không ngớt lão đảo, Dư Hải Bằng vội vàng tung người bắn tới quyết chiếm lấy tiên cơ ! Chàng xô ra ngọn chưởng kinh thứ hai, lần này lại là Địa Âm chưởng với khí hàn lạnh cuộn tới lão ác ma.

Vù... Vù...

Ầm !

Một giòng máu đỏ ứa ra ở khóe miệng, lão giáo chủ lấp bắp nói không nên lời:

- Ngươi... ngươi.. ! Là công phu gì ?

- Bất tất phải phí lời với lão ! Hãy đền mạng cho song thân ta đây ! Đỡ !

Vù... Vù...

Ầm !

Một chưởng nhiệt công, rồi một chưởng hàn công, sau lại đổi thành nhiệt công !

Sự luân phiên thay đổi này đã làm cho lão giáo chủ không sao lường được ! Do đó, sau ngọn chưởng kinh thứ ba thì toàn thân của lão giáo chủ cứ như quay quắt lại khi lão bật ngã về phía sau, nằm rên rĩ !

Với chiến thắng bất ngờ và dễ dàng này, Dư Hải Bằng không tránh được cơn xúc động khi chàng lao đến chỗ lão giáo chủ nằm và xục tìm Hắc Tử Lâm bí đồ trong người lão !

Biến sắc, Dư Hải Bằng khi thu tay trống không về bèn quát hỏi lão:

- Hắc Tử Lâm bí đồ đâu ?

- Hừ... ừ... ! Hừ... ừ... !

Đưa tay tát vào mặt lão mấy cái, Dư Hải Bằng nôn nóng hỏi lại một lần nữa:

- Hắc Tử Lâm bí đồ, lão cất ở đâu ? Nếu lão không chịu nói ra thì đừng...

Nói được đến đây thì Dư Hải Bằng vụt im bật ! Chàng sững sờ nhìn vào gương mặt đang hiển hiện trước mặt chàng !

Sau những cái tát vào mặt vừa rồi của chàng thì từng chỗ lõm đóm trắng khi nãy chợt loang rộng ra và để lộ hai màu da khác nhau ! Màu da bên ngoài thì vàng bột như da mặt người chết, còn màu da ở bên trong vừa để lộ ra thì lại trắng trẻo, ửng lên màu tái mét của kẻ đang bị trọng thương !

Kinh nghi, Dư Hải Bằng xoa mạnh tay vào mặt lão vài lượt !

Từng mảnh lụa nhỏ nhỏ rãi rãi trong tay chàng giúp cho chàng biết rằng gương mặt mà chàng đã nhìn thấy không phải là gương mặt thật của lão giáo chủ U Minh Giáo !

Và ngược lại, chàng không thể nào tin rằng một gương mặt trẻ trung của một người có niên kỷ độ tam tuần lại là gương mặt của một vị giáo chủ, như giáo chủ U Minh Giáo được !

Vì chính đó là gương mặt mà chàng đang nhìn thấy lúc này đây !

Dư Hải Bằng quát lên:

- Người là ai ? Ta không tin người chính là giáo chủ U Minh Giáo ! Người nói mau !

Người thật sự là ai ?

Đáp lại tiếng quát lồng lộng của chàng, tên đó chỉ thều thào nói:

- Bây giờ... bây giờ người... người mới... mới biết ư ? Hạ.. Hạ.. Ừa !

Hắn định cười theo thói quen của hắn nhưng cố gắng lắm hắn chỉ cười được có hai tiếng, và phải thổ ra một ngụm huyết bầm đen.

- Tại sao người phải giả dạng giáo chủ U Minh Giáo ? Hay người cũng là giáo đồ U Minh Giáo ? Còn Hắc Tử Lâm bí đồ đâu ?

- Người... người không... thể... nào... biết... được... điều... đó ! Và... người...

cũng... đừng... hòng... thoát... thoát... được... được... Hắc...

Đôi mắt của hắn khi nói đến đây liền lạc thần hẳn ! Cũng lúc đó, Dư Hải Bằng cũng bàng hoàng, đến thất thần không kém gì thi thể này !

Vì như thế có nghĩa là Dư Hải Bằng sẽ không bao giờ ra được Hắc Tử Lâm. Dù có võ công cái thế đi nữa thì cũng bằng không. Không báo được gia thù, không phát dương quang đại Uyên Ương kiếm pháp. Không gây dựng được uy danh hiển hách ! Hoàn toàn không được gì cả.

- Không ! Không ! Không !

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Để phát tiết, Dư Hải Bằng không còn cách nào khác là quật liên một lúc mấy chưởng vào mặt đất ! Khiến cho khắp vùng Hắc Tử Lâm phải náo động hẳn lên, vang thành nhiều tiếng vang khùng khiếp !

Không những thế, Dư Hải Bằng còn chạy loạn xạ vào khu vực tối đen, là ranh giới của Hắc Tử Lâm, nơi vào thì dễ nhưng ra thì không được ! Chân thì chạy loạn, tay thì phát chưởng bất kể là đánh vào đâu, còn miệng thì luôn gầm thét như điên như dại:

- Không ! Không !

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Và là thượng cổ kỳ trận do Vô Cực Tái Lão Quân lưu lại, và vì Dư Hải Bằng không có Hắc Tử Lâm bí đồ nên cuối cùng chàng cũng phải quay lại nơi xuất phát !

Nghĩa là Dư Hải Bằng rồi cũng vẫn bị giam hãm trong Hắc Tử Lâm !

Có chăng là sau một lúc gây huyên náo, Dư Hải Bằng rồi cũng bình tâm lại để chấp nhận một thực trạng không thể nào biến đổi được !

Điều đáng hận nhất cho Dư Hải Bằng là gã kia, gã vừa bị Dư Hải Bằng hạ thủ lại không phải là giáo chủ U Minh Giáo ! Vì nếu đúng là Dư Hải Bằng đã hạ thủ được giáo chủ U Minh Giáo, một kẻ thù không đội trời chung với chàng thì chàng dù chôn thân mãi mãi tại đây đi nữa, chàng cũng phần nào hả dạ ! Đằng này thì không phải thế !

Kể từ lúc đó, Dư Hải Bằng đã tìm đủ mọi cách để mong thoát được Hắc Tử Lâm, dù biết rằng trước chàng, Tam Ma đã hao phí năm mươi năm dài vô ích rồi cũng đã trảng xe cát biển đông !

Có một lần Dư Hải Bằng ngỡ đã thoát được khi chàng nghĩ đến giòng suối trong Hắc Tử Lâm ! Chàng những tưởng nếu cứ theo thượng nguồn thì thế nào chàng cũng tìm được lối ra. Nào hay giòng suối này lại bắt nguồn từ một mạch địa tĩnh nằm lọt hẫng trong Hắc Tử Lâm, rồi từ đó được tiền nhân khơi nguồn tạo thành một giòng suối nhỏ chảy vòng vèo trong một phạm vi nửa dặm vuông !

Khởi đầu và kết thúc của giòng suối vẫn ở bên trong Hắc Tử Lâm. Do đó, Dư Hải Bằng không thể xuôi theo hạ nguồn hay ngược lên thượng nguồn của con suối để thoát khỏi Hắc Tử Lâm.

“Sao lại không được ? Nếu bây giờ ta khơi mạch cho giòng nước chảy về khu vực giáp giới thì liệu giòng nước có xuyên qua được Hắc Tử Lâm không ?” Dù không tin tưởng lắm vào ý nghĩ này, nhưng Dư Hải Bằng vẫn cố bám lấy một tia hy vọng ! Dù mỏng manh đến đâu thì cũng là sự hy vọng ! Có sự hy vọng để lạc quan còn hơn cứ sống trong sự vô vọng bi quan đến tuyệt vọng !

Một ngày ròng rã để dẫn dòng nước chảy đến khu vực giáp giới ! Ba, rồi bốn ngày nhìn giòng nước chảy mãi vào vùng thâm u tối đen ! Dư Hải Bằng đã tận nhân lực rồi ! Bây giờ chàng chỉ còn chờ thiên mệnh định đoạt mà thôi.

“Liệu giòng nước có chảy ra khỏi khu vực Hắc Tử Lâm không ? Hay nó gặp một chỗ trũng nào đó giữa Hắc Tử Lâm và đọng lại, để ta phải mòn mỏi trông chờ ?” Ngày chờ đợi thứ tư rồi cũng hết ! Đêm chờ đợi thứ tư cứ chậm chậm trôi qua !

Quá mỏi mòn trong chờ đợi và hy vọng, Dư Hải Bằng ngủ thiếp đi !

Trong giấc ngủ chập chờn của sự thắc thỏm lo âu, Dư Hải Bằng cứ ngỡ là đang mơ khi nghe có tiếng của thú rừng rón rén bước lại gần !

Nửa mơ nửa tỉnh, Dư Hải Bằng nhận ra dưới ánh sáng ban mai, đã đến từ lúc nào, là hai chú thỏ rừng đang tung tăng nô đùa !

Cảm nhận đầu tiên của chàng là những miếng thịt nướng thơm phứt khi nhìn thấy hai con thỏ rừng ! Nhưng khi Dư Hải Bằng nâng hữu thủ lên một cách chậm rãi, và chàng định quật một kinh vào một trong hai con thỏ rừng vô tội thì chàng phải chứng người lại với cảm nhận kế tiếp vừa hiển hiện trong tâm trí chàng:

“Bọn chúng từ đâu xuất hiện ? Có phải bọn chúng đã dò theo kinh mạch nước mà vào tận đây không ? Nếu đúng là như thế thì Dư Hải Bằng ta đã có cơ hội để thoát thân rồi !” - Thoát thân ! Ta đã thoát rồi ! Hạ.. Hạ..

Không kềm nén được sự khoái trá, Dư Hải Bằng đã la hét toáng lên và vô tình chàng đã làm cho hai chú thỏ rừng hoảng sợ ! Chúng đứng lặng người như hóa đá khi nghe được thanh âm của chàng ! Và chỉ trong thoáng chốc, khi bọn chúng tỉnh hồn lại thì cả hai con thỏ rừng liền phốc người lao đi mất dạng !

Nhìn theo hướng lao đi của hai con thỏ, Dư Hải Bằng càng cười lớn tiếng hơn, sáng khoái hơn và cười dài hơn ! Vì hai con thỏ đã lao đi theo hướng chảy của giòng nước mà Dư Hải Bằng đã khơi cho chảy vào khu vực giáp giới tối đen như hủ nút !

Tuy vậy, Dư Hải Bằng cũng rất mực cẩn trọng khi lò dò bước theo giòng chảy của con suối. Có như thế, Dư Hải Bằng mới biết được uy lực tốt cùng của thượng cổ kỳ trận mà Vô Cực Tái Lão Quân đã lập quanh đây và tạo thành Hắc Tử Lâm cực kỳ lợi hại để giam giữ Tam Ma năm mươi năm trước !

Vì nếu không đi theo giòng nước chảy của con suối thì Dư Hải Bằng làm gì có đủ đờm lược để bước vào những chỗ rõ ràng không thể đi qua được ? Đó là những đồng loạn thạch ngổn ngang không chỗ đặt chân ! Những lùm cây leo chằng chịt không tài nào len qua nổi ! Rồi những hố sâu thăm thẳm phủ đầy làn vận vụ mà không một ai nghĩ rằng có thể vượt qua ! Không biết bao nhiêu chướng ngại trùng trùng hiểm nguy hiển nhiên trước mắt mà nếu không có giòng nước dẫn đường thì Dư Hải Bằng không thể nào vượt qua được !

Chép miệng lắc đầu, Dư Hải Bằng thâm nghĩ:

”Tất cả đều là ảo giác ! Nhưng có ai là người dám nghĩ rằng đó chỉ là ảo giác ?

Có ai là người dám cho rằng lối thoát khỏi Hắc Tử Lâm chính là những chỗ hiểm nguy do ảo giác tạo đó ? Hà ! Vô Cực Tái Lão Quân quả là bậc kỳ nhân kỳ tài mới lập được trận thế này ! Và càng hay hơn nữa là lúc đi vào thì những ảo giác này không có, chỉ có lúc đi trở ra mới vấp phải mà thôi ! Đúng là trời phạt còn

thương tưởng đến ta, bằng không ta sẽ lâm vào tình cảnh của Tam Ma trước đó mà thôi. May mắn thật !”
Và cũng do Dư Hải Bằng chậm chân khi đi theo giòng nước nên chàng mới biết được nguyên nhân tại sao phải cần đến bốn ngày thì giòng nước mới vượt được đoạn đường ba mươi trượng ! Đó là vì giòng nước đã gặp một chỗ trũng khá lớn ! Lượng nước để tích tụ đầy chỗ trũng khá lớn. Lượng nước để tích tụ đầy chỗ trũng này không phải chỉ trong một hai ngày mà được ! Chỉ sau khi đã đầy kín chỗ trũng đó thì giòng nước mới tiếp tục chảy ra phía ngoài Hắc Tử Lâm !

Đồng thời Dư Hải Bằng cũng bắt gặp có không ít những bộ hài cốt của những nhân vật giang hồ hoặc vì tham hoặc vì thiếu may mắn đã lạc bước vào Hắc Tử Lâm mà bỏ mạng ! Một trong những bộ hài cốt mà Dư Hải Bằng đã nhìn thấy có một bộ vẫn còn nắm chặt trong hữu thủ, bây giờ đã tro xương, một thanh trường kiếm vẫn còn tốt nguyên ! Nghĩ đến Uyển Ương kiếm pháp cần phải có một thanh trường kiếm để phát huy uy lực. Dư Hải Bằng bèn nhặt lấy thanh trường kiếm đó !

Không bao lâu, Dư Hải Bằng đã từ bên ngoài nhìn vào Hắc Tử Lâm như một kẻ bàng quan vô sự !

13. Phong Ba Dậy Khắp Hán Dương Thành-giang Hồ Loạn Động Bởi U Minh

Tại một phạn điểm khá lớn ở Hán Dương thành, vào lúc đứng ngọ thì không thể nói là vắng khách được. Thế nhưng hầu như các thực khách đến đây đều mang một vẻ mặt u buồn trầm mặc, khiến cho không khí đáng lẽ phải huyền ảo ồn ào thì lại lặng lẽ một cách khác lạ.

Và vì sự lặng lẽ đó nên mọi thực khách khác đều có vẻ khó chịu khi nhìn thấy và nhận ra có một vị thực khách đang có những hành vi khác với mọi người.

Vị thực khách này ngồi một mình một bàn. Đó là cái khác thứ nhất. Cái khác thứ hai là vị thực khách này có một gương mặt so với dáng vẻ bên ngoài dường như không tương xứng, nên rất khó đoán được tuổi tác. Hay nói đúng hơn, vị thực khách này từ cách ăn cách uống cho đến cử chỉ mạnh bạo đều không xứng hợp với gương mặt của một người đứng tuổi. Ăn to, uống lớn, cử chỉ ngông ngang, tất cả những điều này chỉ hợp với kẻ còn trẻ người non dạ, huyết khí còn đang phương cương mà thôi.

Nhưng trời sinh mỗi người một tính cách, không ai giống ai nên các vị thực khách khác cũng không lấy đó làm khó hiểu. Huống chi, nhân vật khác lạ đó với thanh trường kiếm mang trên vai chứng tỏ là một nhân vật giang hồ thì còn ai muốn trêu vào làm gì để sanh chuyện.

Nhưng điều khác lạ thứ ba mới chính là điều mà khiến cho mọi thực khách khác phải khó chịu với vị thực khách này.

Không như mọi người đang chất chứa tâm trạng buồn nản, vị thực khách nọ hoặc là do đói khát đã lâu, hoặc do vô ưu vô lo nên vẫn cứ thản nhiên ăn, thản nhiên uống.

Mỗi một lần thưởng thức xong một món ăn khoái khẩu, vị thực khách nọ bèn hớp một hớp rượu to, đoạn khà lớn lên một tiếng khoái trá.

Giữa bầu không khí lặng lẽ một cách nặng nề, tiếng ăn tiếng uống của vị thực khách này cứ vang lên rõ mồn một, hỏi sao mọi người lại không khó chịu cho được !

Đã thế, chốc chốc vị thực khách lại to tiếng gọi bọn tiểu nhị mang thêm thức ăn.

Chính điều đó làm cho mọi người khó chịu hơn.

Và chỉ do mãi ăn mãi uống nên vị thực khách nọ hoàn toàn không biết rằng hành vi khiếm nhã của mình đang là nguyên nhân khiến cho mọi người phải khó chịu.

Sự khó chịu của mọi người cơ hồ đã lên đến tột đỉnh khi vị thực khách nọ xoa tay vào bụng, miệng thì khe khẽ kêu lên:

- Chà ! Sống như vậy mới đáng sống chứ !

Nói xong, vị thực khách nọ bèn đưa tay ngoắc một tên tiểu nhị lại và bảo y tính tiền.

Đến khi vị thực khách nọ nghe tên tiểu nhị nói ra số bạc cần phải trả là khá lớn thì vị thực khách nọ còn làm mọi người khó chịu hơn khi đưa tay vào bọc áo sục sạo một lúc lâu nhưng vẫn không chịu rút tay ra.

Cử chỉ đó mang một ý nghĩa duy nhất là vị thực khách nọ xem ra không đủ số bạc để thanh toán bữa ăn.

Thế là mọi người không ai bảo ai đều chờ xem thái độ kế tiếp của vị thực khách nọ.

Phàm đã là người giang hồ hảo hán thì chuyện ăn quịt là chuyện không một ai chấp nhận. Trừ phi là bọn đạo tặc, tiểu nhân mới có hành động này. Và nếu đã là kẻ tiểu nhân, phường đạo tặc thì mọi người hiện diện không ai lại không muốn dạy cho kẻ đó một bài học cả. Và lại sự khó chịu của mọi người đã lên đến đỉnh điểm rồi, chỉ cần một nguyên cớ nhỏ thôi là vị thực khách nọ khó mong thoát được cơn phẫn nộ của những vị thực khách khác.

Thấy chờ đã lâu mà vị thực khách nọ vẫn không chịu lấy tay ra khỏi bọc áo. Tên tiểu nhị dù đang bực bội nhưng vẫn một mực nhẫn nại nói:

- Hay khách quan quên mang theo tiền ?

Bất kỳ một tên vô lại nào cũng vậy, một khi đang lâm vào tình trạng này thì chỉ cần một câu nói như thế của tên tiểu nhị cũng phải ra bộ giận dữ vì bị nhục mạ, đoạn kiếm có quịt luôn số tiền đáng lý phải trả.

Nhưng, hoặc vị thực khách nọ không có thói ngang tàng đó, hoặc giả vị thực khách nọ biết là mọi người quanh đó đang sẵn sàng ra tay nếu có thái độ ngang tàng.

Vì thế, vị thực khách nọ cũng nhăn nhó nhưng từ cửa miệng thì lại bật ra một câu nói không ai ngờ được:

- Ủ ! Đúng là ta quên mang tiền theo, nhưng ta có một vật khác rất có giá trị.

Người hãy vào trong kêu lão chủ quầy ra đây để lão tự thân thẩm định lại món vật của ta.

Tên tiểu nhị tưởng vị thực khách nọ đang giở trò, chờ cho y quay mặt đi sẽ đánh bài chuồn, nên y vẫn tiếp tục nhẫn nại bảo vị thực khách:

- Nếu khách quan có một món vật vô giá vậy tại sao khách quan không đưa cho tiểu nhân để tiểu nhân cầm vào trong cho chủ quầy ?

Vị thực khách khoát tay:

- Người yên tâm ! Ta bảo có là có. Còn như đưa cho người thì người không kham nổi đâu. Đi đi, vào kêu chủ quầy đi !

Lời nói dứt khoát và cử chỉ khoáng đạt này thường không có ở bọn vô lại. Nhưng biết đâu đây là mảnh khoe mới của bọn chúng thì sao ? Do đó, tên tiểu nhị lộ vẻ băn khoăn khó xử. Y đưa mắt nhìn quanh một vòng định kêu tên tiểu nhị khác vào trong kêu vị chủ quầy thay cho y, để y tiếp tục canh chừng vị thực khách quái lạ này thì y lại bất gặp những cái nhìn khuyến khích đầy ẩn ý của tất cả các vị thực khách khác.

Hiểu được ý tứ đó của mọi người, tên tiểu nhị bèn nói với vị thực khách nọ:

- Được ! Khách quan hãy đợi tiểu nhân một lúc !

Nói xong y quàng quả đi nhanh vào bên trong. Còn vị thực khách nọ thì cứ nhâng nhâng nét mặt ra vẻ vô sự và vẫn điềm nhiên chờ vị chủ quầy đến.

Không cần phải nói, mọi vị thực khách khác bên trong phạm điểm càng tỏ vẻ khó chịu và sốt ruột hơn. Họ trông cho tình thế mau ngã ngũ một cách chóng vánh.

Và sự căng thẳng đã chừng như không chịu nổi khi vị chủ quầy đang theo chân tên tiểu nhị bước ra bên ngoài.

Tuy nhiên, sự căng thẳng phút chốc đã đổi sang chiều hướng khác khi mọi người cùng nhận ra vị chủ quầy này dường như cũng là một nhân vật võ lâm, chứ không phải thường nhân như những chủ quầy khác.

Đến lúc đó, mọi người lại mơ hồ nhận định rằng, phạm điểm này không phải là một phạm điểm bình thường, có khi là một hắc điểm nữa không biết chừng. Và nếu đã thế thì hành vi của vị thực khách kia xem ra là có ý đồ hằn hoi chứ không phải tình cờ mà có như vậy.

Mọi người bất giác thu liễm sắc mặt lại và nôn nóng chờ xem là việc gì sắp xảy đến.

- Khách quan cho gọi tiểu nhân đến là để xem vật gì có giá trị của khách quan ?

Khuôn mặt vẫn không một nét gì biến đổi, vị thực khách nọ hoặc vô tâm, hoặc hữu ý khi dừng dừng đáp lại câu hỏi của vị chủồng quây:

- Người là chủồng quây ? Tốt lắm ! Ta không cần phải dài dòng. Đây ! Người xem đi ! Liệu vật này có đủ để thanh toán bữa ăn của ta không ?

Vừa nói, vị thực khách nọ vừa rút tay ra khỏi bọc áo và đặt lên mặt bàn một miếng ngọc to bằng một nửa lòng bàn tay.

Do miếng ngọc phẳng và đẹp nên nó nằm sát với mặt bàn làm cho hình thù của miếng ngọc ra sao thì chỉ có vị chủồng quây và vị thực khách nọ biết mà thôi. Còn kỳ dư mọi người quanh đó và cả tên tiểu nhị nữa đều không hiểu đó là vật gì.

Mọi người theo dõi diễn biến đến đó đều phải nghĩ rằng vị thực khách nọ đúng là không mang theo bạc vụn bên người và đúng là vị thực khách nọ đang định dùng một vật khác có giá trị để thanh toán cho phạm điểm. Vậy vị thực khách nọ không phải là một kẻ vô lại muốn giở trò với phạm điểm.

Thế nhưng, mọi ý nghĩ của mọi người đều phải đổi thay xoành xoạch khi nghe vị chủồng quây chợt hét lên:

- Cuồng đồ ! Người định hí lộng lão gia sao ?

Tiếng hét của vị chủồng quây làm cho mọi người kinh ngạc bao nhiêu, thì cũng làm cho vị thực khách nọ kinh ngạc đến bấy nhiêu.

Vị thực khách nọ cau tít đôi mày lại:

- Chủồng quây ! Sao người lại mắng ta ? Thế... miếng ngọc này không phải là vật có giá trị sao ?

Vừa nói vị thực khách nọ vừa nâng cao miếng ngọc bài lên như muốn phân minh và làm cho tất cả mọi người bên trong phạm điểm đều nhìn thấy rõ ràng bốn chữ U Minh thượng lệnh.

Thoạt nhìn thấy bốn chữ đó thì đến lượt mọi người cùng cau tít đôi mày lại, lộ vẻ khó hiểu.

Riêng vị chủồng quây thì lại lúng túng:

- Đại gia.. đại gia không phải... không phải là nói đùa chứ ?

- Sao ta lại phải nói đùa ? Này ! Đúng là ta đã ăn uống xong và đúng là ta muốn dùng vật này để thanh toán tiền cho bữa ăn. Theo người, liệu vật này có đủ để thanh toán không ? Nếu đủ thì tốt quá, còn nếu dư thì người cứ liệu đó mà đưa lại cho ta một số bạc nữa càng tốt hơn.

- Vậy này... vật này...

- Sao ? Hay vật này không có giá trị bằng một bữa ăn ? Chẳng hóa ra đây là vật vô dụng sao ?

- Thừa chứ ! Thừa chứ ! Vật này đúng là có giá trị liên thành, nhưng...

- Còn nhưng gì nữa ?

- Có một điều này tiểu nhân không thể không hỏi.

- Người còn muốn hỏi gì nữa đây ? Nếu thừa thì tốt quá rồi còn gì ?

- Bẩm... Bẩm... Chẳng hay vật này từ đâu mà đại gia có ?

Đến bây giờ, vị thực khách nọ mới lộ vẻ kinh nghi:

- Sao người lại quan tâm đến điều này ? Người biết vật này là vật gì rồi sao ?

- Bẩm... Bẩm...

- Người có biết vật này ? Nếu thế, người có phải là giáo đồ U Minh Giáo không ?

- Vậy không lẽ tôn giá không...

- Ha ha hạ.. Người hỏi hay lắm ! Và cũng khéo lắm, khéo lắm !

Hít một hơi dài, vị chủ tọa quỳ cất giọng đã khàn khàn hỏi:

- Hay là hay ở chỗ nào ? Và khéo là khéo làm sao ?

- Chủ tọa quỳ ! Người làm sao vậy ? Người hãy nói đi đã ! Có phải người vốn là giáo đồ U Minh Giáo không ?

Không đáp vội, vị chủ tọa quỳ quay đầu nhìn ngược lại phía sau lưng. Hết quay bên tả lại quay sang bên hữu. Đến khi y nhận được những ánh mắt khuyến khích của số thực khách đang len lén sờ vào bình khí thì y chừng như mạnh dạn hẳn lên. Y nói:

- Đại gia nói không sai. Tiểu nhân đúng là giáo đồ U Minh Giáo. Còn đại gia, đại gia với bản giáo có liên can gì không ?

Thần sắc của số thực khách còn lại trong phạm vi chợt biến đổi, trái với thần sắc vẫn điềm nhiên của vị thực khách nọ. Vị thực khách nọ vừa cất miếng ngọc bài trở vào bọc áo vừa mỉm cười bí ẩn đáp:

- Có ! Giữa ta và U Minh Giáo vốn có mối liên quan mật thiết lắm.

- Chẳng hay đại gia đây có phải là...

- Ha ha hạ.. Người đừng tưởng lầm nha ! Mối liên can mà ta vừa nói chắc chắn người không hài lòng đâu.

- Nghĩa là...

- Nghĩa là ta đang muốn tìm U Minh Giáo đây !

- Tìm để làm gì ?

- Giết !

- Giết ? Sao lại giết ? Còn ngọc bài kia..

- Ha ha hạ.. Miếng ngọc bài này có thể là thượng lệnh của bọn giáo đồ U Minh Giáo người. Nhưng đối với ta nó chỉ là một phế vật không hơn không kém.

Tên chủ tọa quần nghe nói thế bèn khoa chân bước dịch lên phía trước, trở lại nguyên vị lúc đầu của y. Y gằn giọng:

- Đại gia hãy khẳng định lại một lần nữa xem nào !

Bầu không khí trong phạm vi ngay sau câu nói của vị chủ tọa liền trở nên khẩn trương. Hay nói cho đúng hơn là sát khí đã bắt đầu ẩn hiện ở quanh đây rồi. Nhất là khi số thực khách lúc này đã len lén sờ vào bình khí bấy giờ đang từ từ đứng hẳn lên.

Còn số thực khách còn lại thì lại đang bắt đầu đưa tay chạm vào bình khí của mỗi người. Tất cả có vẻ như chỉ chờ một lời khẳng định nữa của vị thực khách nọ mà thôi, là sự tình đang căng thẳng sẽ vỡ vụn ra ngay tức khắc.

Mọi diễn biến này vị thực khách nọ như giờ đã nhận ra. Đưa mắt nhìn quanh một lượt, vị thực khách nọ mới chậm rãi nói từng tiếng một rất rõ ràng:

- Xem như người cũng đồng đồng bọn lắm. Ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ đầu của bọn người đó !

- Thất phu muốn chết ! Đờ !

Vừa quát lên, tên chủ tọa vừa vươn tron song thủ ra. Y vừa chộp vừa vỗ vào “bách hội” huyệt của vị thực khách nọ đang chễm chệ ngồi ngay trong tâm tay của y.

Vù... Vù...

Không màng đến độc chiêu hiểm tuyệt của tên chưởng quầy, vị thực khách nọ vụt mạnh hữu thủ ra, nhả ngay một luồng đạo lực vào vùng tâm thất của tên chưởng quầy.

Đồng thời, vị thực khách nọ còn gầm lên một tiếng gọn lớn:

- Lui !

Ầm !

Hự !

Phịch !

Sau lượt xuất thủ nhanh như chớp đó, vị thực khách nọ mắt không hé chớp khi dõi theo thân hình tên chưởng quầy nọ đang bay bổng lên không trung và lao ngược lại phía sau với tốc độ kinh hồn.

Tên chưởng quầy lập tức hồn du địa phủ khi song thủ của y vẫn chưa chạm được đến người của vị thực khách nọ, dù chỉ là chạm vào cheo áo.

Liền ngay lúc đó...

Vút ! Vút ! Vút !

Có đến mười bóng nhân ảnh từ mọi chỗ xung quanh lao ngay đến chỗ vị thực khách nọ.

Với khí giới sáng lòe trong tay, một tên ra vẻ đầu lãnh chợt gầm lên, bảo vị thực khách nọ, lúc này đã bị bọn chúng mười người vây kín:

- Tặc nhân vô sỉ ! Rút kiếm ra nào !

Nhìn qua kẻ hở giữa mười tên này, vị thực khách nọ nhận ra có một người đang ôm gọn thân hình bất động của tên chưởng quầy trong tay, mắt lộ vẻ bi phẫn. Còn những vị thực khách kia thì tuy tay họ đang chạm vào binh khí, nhưng họ đang tỏ ra lưỡng lự phân vân, nửa muốn ra tay còn nửa thì không.

Còn chưa biết ý định của số người đó, nên vị thực khách nọ tuy đáp lời tên vừa nói, nhưng ánh mắt vẫn cứ tiếp tục dò xét bọn họ:

- Động thủ đi ! Bọn ngươi chưa đáng để ta phải dùng đến kiếm đâu.

- Báo danh đi !

- Rườm rà ! Bọn ngươi không đáng đâu !

- Quả là ngông cuồng ! Giết !

Tiếng “giết” còn chưa dứt thì hầu như đồng một lúc cả mười tên đều loang loáng vũ khí đổ ập xuống trung tâm điểm là vị thực khách nọ. Với thiên la địa võng này xem ra vị thực khách nọ dù ba đầu sáu tay cũng không sao thoát được.

Thế nhưng, với một thân thủ bất phàm, vị thực khách nọ không hiểu đã bằng cách nào mà bây giờ đang hiên ngang đứng ở bên ngoài và thản nhiên nhìn chiếc bàn đang thể mạng cho bản thân, bị lợi khí của bọn kia xẽ thành trăm mảnh.

Vù... Vù...

Soạt ! Soạt ! Soạt !

Là cao nhân hay không thì chỉ cần một thức hay nửa chiêu là đã rõ. Bọn kia mười người bất giác tái mặt lại, nhất là khi bọn chúng thấy vị thực khách nọ ngay sau đó đã không ra chiêu tập kích bọn chúng.

Tên đầu lãnh động tâm lên tiếng hỏi:

- Tôn giá là ai ? Có đúng tôn giá đang cố tình gây hấn với bốn giáo không ?

Không đáp lại, đôi mắt của vị thực khách lộ hẳn hung quang khi trầm giọng hỏi lại bọn chúng:

- Bọn người đứng là giáo đồ U Minh Giáo ?

Nhận được cái gập đầu không được dứt khoát lắm của bọn chúng, vị thực khách nọ bỗng đưa mắt nhìn quanh và hỏi lớn tiếng:

- Chư vị còn lại, có ai là giáo đồ U Minh Giáo nữa không ?

Đáp lại câu hỏi này của vị thực khách, số người còn lại kẻ thì hằm hằm sắc mặt, kẻ thì khinh khinh bĩu môi, chứng tỏ bọn họ không những không liên can mà lại còn căm ghét bọn U Minh Giáo nữa !

Thấy thế, vị thực khách nọ chực quát lên:

- Được lắm ! Đã là U Minh Giáo thì phải chết ! Nạp mạng đi thôi !

Vù... Vù...

Không khí của phạm điểm đang lúc đứng ngổ đã hằm hập nóng, thế mà lúc này chợt nóng thêm lên khi chuông kinh từ tâm chuông của vị thực khách nọ vụt lao ra.

Bọn kia mười tên vốn đang túm tụm lại với nhau sau khi dùng loạn đao phân thân chiếc bàn vô tội, bấy giờ chợt nhận ra chuông kinh kỳ dị của đối phương đang xô vào bọn chúng mang theo sức nóng kinh hồn, bọn chúng đồng thanh quát lên một tiếng lớn.

Đồng thời, mỗi tên một chuông hợp lại với nhau nhằm đón đỡ chuông kinh của vị thực khách nọ.

Vù ! Vù...

Ầm ! Ầm ! Ầm...

Sau hàng loạt tiếng chấn kinh vừa vang lên thì bọn giáo đồ U Minh Giáo tên nào cũng như tên nào, đều mang một hình dung tiêu tụy. Còn chưa lấy lại được thần hồn thì bọn chúng còn hoảng kinh hơn khi nghe tiếng quát kẻ tiếp của vị thực khách nọ kêu lên:

- Còn chưa chịu nạp mạng sao ? Đỡ !

Ào ! Ào...

Chuông kinh lần này của vị thực khách lại mang theo một luồng lạnh khí, xem ra còn thập phần quái dị hơn chuông kinh lúc nãy nữa, khiến cho bọn giáo đồ U Minh Giáo không khỏi hoang mang sợ sệt.

Bọn chúng không còn cách nào khác hơn là phải hợp lực lại với nhau một lần nữa, chống đỡ một cách vô vọng luồng lực đạo bài sơn đảo hải của đối phương.

Vù ! Vù...

Ầm ! Ầm...

- Đi !

Ào ! Ào...

Thân hình của bọn giáo đồ U Minh Giáo hầu hết đều loạn choạng ngã nghiêng như thuyền con gặp sóng dữ, thế mà một lần nữa chuông kinh của vị thực khách nọ lại sầm sập lao đến. Và đây lại là chuông kinh mang theo hơi nóng như chuông kinh lúc đầu.

- Đừng giết hết bọn chúng !

Ầm ! Ầm ! Ầm...

Có tiếng người quát lên ngăn lại, nhưng đã trễ. Vì sau loạt chuông kinh lần thứ ba này, bọn giáo đồ U Minh Giáo đều hóa thành thiên cổ.

Động dung, vị thực khách nọ đưa mắt nhìn một lão niên đang ngồi chung một bàn với một trang nam nhân tuần tú. Chính vị lão niên này vừa lên tiếng ngăn lại. Vị thực khách nọ kinh nghi lên tiếng hỏi:

- Lão... ừ ! Các hạ có ý gì khi ngăn không cho tại hạ giết bọn chúng ?

Nhếch môi cười lạt, vị lão niên chột quát lên:

- Đứng lại đã nào ! Người không đi được đâu !

Vừa quát, vị lão niên vừa vươn hữu thủ ra chộp vào quăng không một cái.

Nhìn theo hướng xuất kinh của vị lão niên, vị thực khách nọ mới biết động tác này và cả câu quát kia của vị lão niên là nhắm vào tên giáo đồ U Minh Giáo duy nhất còn lại, và chính là tên khi nãy đã ôm giữ thân hình của tên chuông quầy.

Công phu của vị thực khách nọ những tưởng đâu là cái thế vô song khi nhẹ nhàng diệt một lúc đến hơn mười tên giáo đồ U Minh Giáo, kể cả tên chuông quầy. Nào ngờ cái chộp của vị lão niên xem ra còn thần thông quảng đại hơn nhiều. Vì với cái chộp đó, tên giáo đồ U Minh Giáo đang len lén thoát đi bỗng đứng không sao động thân được nữa. Y dù có vùng vẫy cách nào cũng vậy, vẫn từ từ lui lại theo cái thu tay về của vị lão niên.

- Lặng không nhiếp vật ! Kỳ thần Tống lão gia, Tống lão tiên bối !

Một âm thanh thẳng thốt của một vị thực khách khe khẽ vang lên khi mục kích thần công này của vị lão niên. Và mọi người còn lại trong phạm điểm kể cả vị thực khách nọ và tên giáo đồ U Minh Giáo đều phải cả kinh khi nghe lọt vào tai danh xưng này.

Lại một cái cười lạt nữa, vị lão niên sau khi đứng thẳng người và chộp vào huyết đạo tên giáo đồ U Minh Giáo nọ bèn âm thầm đáp lại:

- Không dám ! Cao nhân kỳ sĩ ở đây còn nhiều, Tống mỗ do việc khẩn trương nên đành phải trở ít tài mọn.

Hàm ý trong câu nói của lão Kỳ thần họ Tống dường như muốn nói đến vị thực khách vừa ra tay khi nãy, vì lão vừa lên tiếng vừa liếc nhìn vị thực khách nọ một cái.

Sau đó, Kỳ thần mới xoay người tên giáo đồ U Minh Giáo lại đối diện với lão, lão nghiêm giọng lần nghiêm cả nét mặt khi lên tiếng quát hỏi:

- Phân đà Cái Bang ở Hán Dương có phải là do bọn U Minh Giáo của người hủy diệt không ?

Co rún thân hình lại không hiểu vì sợ Oai danh Tống kỳ thần hay do câu hỏi trên, tên giáo đồ U Minh Giáo lắp bắp:

- Tống... Tống lão đại gia.. tha cho ! Tiểu nhân... tiểu nhân không biết...

- Láo ! Thế còn lời nhảm bảo Túy thần cái, lão phải đến Được Vương miếu đó không phải là hành vi của bọn U Minh Giáo các người sao ?

- Tiểu nhân không biết, tiểu nhân không biết !

Nghe lão kỳ thần họ Tống hỏi đến điều này, ngoại trừ vị thực khách nọ tỏ vẻ ngạc nhiên còn tất cả mọi người còn lại trong phạm điểm đều có sắc mặt giận dữ.

Do ngạc nhiên nên vị thực khách nọ chỉ biết đứng yên chờ xem mọi diễn biến, nhưng trong bọn người còn lại có một nhân vật không chịu được nữa bèn la lên:

- Đã có Tống lão gia chủ trì việc này, xin Tống lão gia vì công đạo võ lâm mà làm cho minh bạch hơn.

Gật đầu, Kỳ thần họ Tống hướng về nhân vật vừa nói đáp:

- Nếu lão hủ nhìn không sai thì tiểu bằng hữu đây là người phái Hoa Sơn phải không ?

Mắt lóe hung quang, nhân vật nọ cứ như muốn gào lên:

- Chính phải. Gia sư là...

- Việc của chuông môn lệnh sư, lão hủ đã nghe qua. Xem ra cung cách hành sự cũng không khác mấy so với việc thất tung của lão Túy Cái. Tiểu bằng hữu cứ yên tâm chờ lão hủ tra hỏi tên này rồi sẽ rõ.

Đáp lời nhân vật phái Hoa Sơn nọ xong, lão Kỳ thần họ Tống lại quay sang tên giáo đồ U Minh Giáo và hỏi hẩn:

- Người đã nghe rồi đó. Liệu người có đủ sức chống trả với bao nhiêu người đang muốn giết người không ? Nói mau ! Có đúng bọn người đã hủy diệt phân đà Cái Bang và dùng âm mưu ám hại Túy Cái không ?

Vừa nghe xong rành rọt câu này của lão Kỳ thần họ Tống, vị thực khách nọ không chờ cho tên giáo đồ U Minh Giáo đáp lời đã đột nhiên hỏi xen vào:

- Khoan đã Tống... lão gia ! Túy Cái đã bị thất tung hay ám hại ? Chuyện đã xảy ra khi nào ? Có phải là hành vi của U Minh Giáo hay không ?

Thần sắc của lão Kỳ thần chợt biến đổi:

- Các hạ hỏi như thế nghĩa là sao ? Việc các hạ vừa động thủ giết hại bọn chúng không phải vì sự xáo động trên giang hồ sao ?

Lắc đầu cười bên lên, vị thực khách nọ đáp:

- Tống lão gia thứ cho ! Tại hạ là người vừa mới xuất sơn nên hoàn toàn mù tịt chuyện giang hồ.

- Vậy các hạ giải thích thế nào về việc động thủ lúc mới rồi ?

- Báo thù rửa hận ! Tại hạ đã nói rồi còn gì ?

- Là gia thù hay sư thù ?

- Gia thù ! Có gì không đúng sao ?

Khuôn mặt của Kỳ thần liền giãn ra:

- Các hạ đừng phiền trách lão hủ. Như vậy có nghĩa là những chuyện làm náo động giang hồ trong thời gian gần đây, các hạ không hay biết gì hết, phải không ?

Vị thực khách nọ khi thấy lão Kỳ thần họ Tống cũng đã thôi không cật vấn tiếp nữa cũng dịu giọng lại:

- Chính là như thế ! Là những chuyện gì thế Tống lão gia ?

Thở dài, lão Kỳ thần họ Tống bấy giờ mới nói:

- Vậy thì chẳng trách các hạ được.

- Sao lại trách tại hạ chứ ?

Tống lão Kỳ thần cười gượng gạo:

- Chẳng có gì đáng để nói đâu. Có chăng chỉ là bọn lão hủ đã nghĩ lầm về các hạ, cứ cho các hạ lúc như là kẻ vô tâm, còn có lúc cứ như người hữu ý để kiếm chuyện với bọn U Minh Giáo, thế thôi !

- Tống lão gia nói như thế dường như có ý ám chỉ rằng tại hạ vốn đã biết từ trước là bọn U Minh Giáo đang ở đây sao ?

Tống lão Kỳ thần có vẻ ngập ngừng một lúc trước khi gật đầu đáp lại. Vì sự thật là lão Kỳ thần họ Tống không biết phải giải thích như thế nào cho vị thực khách kia hiểu rõ lời nói của lão. Không lẽ lại bảo do hành vi ăn uống của đối phương đã làm cho bọn họ sinh hiểu lầm và lấy làm khó chịu hay sao ? Vì thế, để xóa đi mọi ngờ vực, lão Kỳ thần họ Tống bèn giải thích theo câu hỏi lúc nãy của vị thực khách:

- Lần lượt khoảng độ trăm ngày gần đây, hết chương môn nhân phái Hoa Sơn của vị tiểu bằng hữu kia, đến chương môn Côn Luân phái, rồi đến bằng hữu của lão hủ đã thất tung. Mà cung cách thất tung của bọn họ đề có vẻ giống nhau. Bọn họ đều nhận được tin nhắn không rõ của ai và một đi không trở lại.

- Nếu đã như thế thì đâu có gì liên quan đến U Minh Giáo ?

- Đúng ra thì không có điểm gì minh chứng đây là hành vi của U Minh Giáo.

Nhưng do chuyện xảy ra cho Cái Bang và Túy Cái khiến lão hủ không thể không nghi ngờ.

- Có phải Tống lão gia muốn nói đến việc hủy diệt một phân đà Cái Bang tại Hán Dương thành này không ?

- Đúng vậy ! Không lẽ các hạ đã biết việc này rồi sao ?

Vị thực khách nọ lắc đầu quây quây:

- Nào có ! Là tại hạ vừa nghe Tổng lão gia tra vấn tên kia, nên mới biết đến việc này.

Trầm ngâm một lúc như không biết có nên tin lời phân minh của vị thực khách hay không. Sau đó, lão Kỳ thần họ Tống mới nói tiếp:

- Nguyên nhân khiến lão hủ phải nghi ngờ bọn U Minh Giáo chính là ở điểm này.

Các hạ do mới xuất sơn nên không am tường về Cái Bang, mới không nhận ra điểm lạ đó.

- Đúng là như thế ! Là điểm lạ nào mong Tổng lão gia chỉ giáo cho !

Vừa nói, vị thực khách nọ vừa vòng tay thi lễ rất kính cẩn khiến cho lão Kỳ thần họ Tống phải nhăn mặt thoái thoát:

- Cái hạ giữ lễ thái quá, lão hủ đương không nổi đầu. Vì so ra niên kỷ của lão hủ không hơn các hạ là bao kia mà !

Giật mình đánh thót một cái, vị thực khách nọ lúng túng đáp lại:

- Ồ... Ồ... Nhưng đâu có gì là thái quá khi tại hạ đang phải rửa tai cung thỉnh lời chỉ giáo của Tổng... Tổng lão huynh.

Lắc đầu như không muốn nói chuyện đó nữa, lão Kỳ thần họ Tống tiếp tục giải thích:

- Nguyên đã nhiều năm rồi, giữa Cái Bang và tất cả mọi người trên võ lâm đâu có gì hiềm khích đến độ phải xảy ra trường huyết chiến ? Vậy mà chỉ một đêm, toàn bộ bang đồ Cái Bang ở Hán Dương phân đà đều bị diệt sạch. Không những thế, thù nhân còn lưu lại huyết tự tại phân đà nhắn lời bảo Túy Cái phải đến Được Vương miếu.

- Lúc đó Túy Cái đang ở đâu ?

- Lão hủ và mọi người đều không rõ điểm này.

- Vậy tại sao Tổng lão huynh lại biết chắc Túy Cái đã thất tung ?

- Cứ theo lời dân bản địa nói lại thì bọn họ đã phát hiện dòng huyết tự kia đã có cách đây mười ngày. Và sau đó, tin này được lan truyền khắp giang hồ. Bọn lão hủ còn biết được để mà đến đây thì không lẽ lão Túy Cái lại không hay biết ?

- Nhưng bao nhiêu đó đâu đã đủ để nói rằng lão Túy Cái đã thất tung ?

Phàm việc gì không biết thì chẳng thà cứ lắng lắng nghe người khác giải thích thì hay hơn. Đàng này vị thực khách nọ lại cứ xen lời và cật vấn mãi khiến cho lão Kỳ thần họ Tống phải lúng túng giống như người đang nói một điều gì không đúng vậy.

Thấy thế, trang nam nhân tuần tú vốn vẫn luôn ngồi cạnh lão Kỳ thần họ Tống bèn lên tiếng trách:

- Sao tiên bối không để cho gia sư nói xong đã rồi hãy hỏi ? Tiên bối đâu biết rằng chính gia sư và văn bối đã đến được Được Vương miếu và đã nhìn thấy tại đó...

- Thấy điều gì chứ ?

Sắc mặt lộ vẻ khó chịu, trang nam nhân tuần tú chừng như phải cố gắng lắm mới nói tiếp được:

- Được Vương miếu cứ như là vừa trải qua cơn phong ba. Tất cả đều đổ nát hoang tàn.

- Còn Túy Cái ? Có dấu hiệu gì chứng tỏ sự đổ nát đó có liên can đến Túy Cái không ?

Vẫn giọng điệu cũ là cứ cắt ngang lời người khác, thái độ của vị thực khách đã khiến cho lão Kỳ thần họ Tống không chịu đựng được nữa, lão hậm hực hỏi:

- Các hạ còn đòi hỏi phải có dấu hiệu gì nữa chứ ? Phân đà Cái Bang bị hủy diệt, có lời nhắn Túy Cái đến Được Vương miếu, rồi Được Vương miếu bị phá đổ. Bấy nhiêu đó chưa đủ để kết luận sao ?

Vị thực khách nọ dường như không quan tâm đến sự bức bối của sư đồ lão Kỳ thần họ Tống. Vị thực khách chỉ bằng quơ hỏi:

- Kết luận điều gì chứ ? Là do bọn U Minh Giáo gây ra à ? Tại ha..... thật tình tại hạ không biết từ điểm nào khiến Tống lão huynh phải nghĩ như thế cả.

- Hừ ! Đây chỉ tại các hạ do không biết nên mới nói như thế thôi. Chứ ở trên giang hồ mấy ai lại không rõ chuyện hiềm khích giữa Túy Cái và giáo chủ U Minh Giáo tại Hắc Tử Lâm cách đây nửa năm ? Nếu không phải thế thì tại sao lời nhắn ở phân đà Cái Bang lại không nhắm vào bang chủ Cái Bang mà lại nhắm ngay vào Túy Cái ?

Như đã vỡ lẽ ra, vị thực khách nọ bèn quay sang nhìn tên giáo đồ U Minh Giáo một lượt, đoạn bảo:

- Vậy thì đây chính là hành vi của bọn U Minh Giáo rồi. Nếu Tống lão huynh không tiện tra vấn tên này thì hãy giao lại cho tại hạ vậy !

Suốt từ nãy đến giờ, dõi theo những lời đối thoại giữa vị thực khách sát tinh nọ và lão Kỳ thần họ Tống, tên giáo đồ U Minh Giáo cứ bồi hồi lo sợ cho sinh mạng hắn. Và bây giờ, khi nghe vị thực khách nọ bảo như thế thì hắn phải vội vàng kêu lên:

- Chư vị lão gia hãy buông tha cho tiểu nhân. Tiểu nhân không biết gì về việc đó cả. Tiểu nhân không biết mà !

Vị thực khách cười lạnh:

- Nếu người bảo người không biết thì ta sẽ giết người như bọn kia vậy. Còn nếu người biết, thì may ra ta sẽ buông tha cho người. Người chọn đường nào ?

Tên giáo đồ U Minh Giáo thật sự nao núng khi nghe vị thực khách nói như thế.

Nói đến oai danh của Kỳ thần thì hắn chỉ sợ có một, nhưng lời hăm dọa của vị thực khách là người vừa xuống tay giết sạch đồng bọn của hắn còn làm cho hắn phải khiếp sợ đến mười phần. Do đó, hắn len lén nhìn sang lão Kỳ thần một cái đoạn ầm ừ nói:

- Biết... biết ! Tiểu nhân có biết...

Không vì kém thế so với vị thực khách nọ mà lão Kỳ thần phải giận dữ, lão chỉ đành giọng lại bảo:

- Biết như thế nào thì người cứ nói. Lão sẽ y lời mà buông tha cho người. Nói đi !

- Chuyện ở Cái Bang thì...

Vút !

Hự !

Thần sắc biến đổi hắn, lão Kỳ thần vội vàng vút bỏ tên giáo đồ nọ bây giờ đã chết sang một bên. Lão quát lên:

- Ai đã dám giở trò trước mặt Kỳ thần ta ?

Toàn trường liền im bật, không ai hiểu là nguyên nhân gì khiến cho tên giáo đồ nọ lại đột tử là vậy.

Cũng giống như lão Kỳ thần họ Tống, vị thực khách nọ cũng long mắt lên sòng sọc và nhìn quanh để dò xét.

Trong khi đó thì trang nam nhân tuấn tú là môn đồ của lão Kỳ thần đang cúi người xuống khám xét thi thể tên nọ. Và khi đã phát hiện ra một mũi ngân châm đang còn cắm ở huyệt “đại trụy” của tên giáo đồ U Minh Giáo thì trang nam nhân nọ buột miệng kêu lên:

- Tuyệt Mệnh châm !

Cùng lúc với tiếng kêu của trang nam nhân thì lão Kỳ thần và vị thực khách nọ đã như đồng một lượt lao ra bên ngoài phạm điểm. Cả hai như cùng gầm lên:

- Chạy đi đâu ?

- Bọn U Minh Giáo kia, đứng lại nào !

Vút ! Vút !

Theo chân cả hai, mọi người bên trong phạm điểm cũng lần lượt lao ra.

Vút ! Vút !

14. Giáo Chủ U Minh Chân Hay Giả-tam Chiêu Ước Hẹn Đầu Nhị Chiêu

Do ngôi phạm điểm ở ngoại vi thành Hán Dương, nên chéch về mé tả của phạm điểm là một sân lư bằng khá rộng. Tại đó đứng đối diện với lão Kỳ thần họ Tống và vị thực khách nọ là một bọn khoảng năm tên do một tên có khuôn mặt như da người chết dẫn đầu.

Mọi người ở bên trong ngôi phạm điểm đã kịp lao đến để nghe lão Kỳ thần họ Tống lên tiếng nói với bọn kia:

- Những tướng là ai, nào hay lại là Lưu giáo chủ. Có phải chính giáo chủ vừa dùng phi châm để sát nhân diệt khẩu không ?

Lão mặt da người chết thần sắc không thay đổi, bỗng bật cười cuồng ngạo:

- Ha ha hạ.. Đường đường là một trong Võ Lâm Tứ Thần, Tống lão nhi làm như thế không sợ giang hồ chê cười sao ?

- Ta đã làm gì ?

- Hừ ! Miệng hùm gan sứa ! Tống lão nhi chỉ giỏi bức hiếp bọn thuộc hạ của bổn giáo chủ thôi sao ?

- Lão thất phu họ Lưu kia..

Nhưng lão Kỳ thần họ Tống chỉ nói được đến đây thì vị thực khách nọ đang đứng sát bên lão bỗng đưa tay nắm ống tay áo của lão mà giật vài cái, và vị thực khách nọ vội vã chen lời:

- Truy vấn tên đó giết thác cả một lũ giáo đồ U Minh Giáo là ta đây. Liệu người có phải là giáo chủ U Minh Giáo hay không mà lại xưng cửa miệng là bổn giáo chủ chứ ?

Ngay sau câu nói của vị thực khách nọ, tên giáo chủ U Minh Giáo chừng như bị chấn động cả tâm thần. Tuy nét mặt vẫn giữ nguyên vẹn như cũ, không có gì thay đổi.

Sau một lúc xạ nhìn đối phương để dò xét, tên giáo chủ đã có phần nào điềm tĩnh khi lên tiếng hỏi ngược lại đối phương:

- Phương giá là ai ? Như lời phương giá vừa nói thì có phải phương giá là người hiện đang giữ ngọc bài của bổn giáo chủ, có phải không vậy ?

Vị thực khách nọ như đã hiểu ra, chợt à lên một tiếng:

- À ! Thì ra người đã được bọn tiểu nhị báo bin cho, thảo nào người lại không vội vã dùng thủ đoạn dê hèn để sát nhân diệt khẩu. Đúng đấy ! U Minh thượng lệnh hiện đang ở trong tay ta đây !

Với giọng lạnh lùng như thanh âm từ bên dưới mộ địa vọng lên, tên giáo chủ U Minh Giáo vừa đưa hữu thủ ra phía trước vừa nói:

- Đưa đây !

- Ha ha hạ..

Tràng cười của vị thực khách nọ xem ra còn ngông cuồng hơn tràng cười lúc nãy của tên giáo chủ U Minh Giáo, khiến cho tên giáo chủ phải quát tướng lên:

- Câm ! Người cười cái gì ?

Vị thực khách nọ lắc đầu và châm biếm đối phương:

- Ta cười người đó, tên giả danh kia ! Người bằng vào đâu mà bảo ta phải trao U Minh thượng lệnh cho người ?

- Người dám không đưa à ?

- Hừ ! Nếu muốn giao lại cho người thì ít ra cũng phải có điều kiện chứ ?

- Người muốn điều kiện gì ?

- Thứ nhất, hạ lạc của Túy Cái. Thứ hai, hãy cởi bỏ lớp hóa trang và cho ta xem chân diện của người.

- Ha ha hạ..

- Tại sao người lại cười ? Hay người không muốn thu hồi U Minh thượng lệnh ?

Hai luồng nhân quang của tên giáo chủ U Minh Giáo liền tỏ ra sáng rực khi hắn nhìn vào vị thực khách nọ, khiến cho vị thực khách phải thoái lui lại một bước dài. Sau đó, tên giáo chủ U Minh Giáo mới nói:

- Người cứ luôn mồm bảo ta là kẻ giả danh, không phải giáo chủ U Minh Giáo.

Vậy người có muốn thử không ?

- Thử ? Thử như thế nào ?

- Hừ ! Nếu người tiếp được ba chiêu của bốn giáo chủ thì dù bốn giáo chủ không biết Túy Cái ở đâu nhưng cũng bằng mọi cách truy tìm cho người. Còn ngược lại thì người không những phải trao lại cho bốn giáo chủ U Minh thượng lệnh mà còn phải đền mạng cho số giáo đồ do người vừa tàn sát. Thế nào ?

Không một chút đắn đo, vị thực khách nọ bèn đáp ứng ngay:

- Được ! Quân tử nhất ngôn đấy nhé ! Người chớ có nuốt lời !

Nói xong, vị thực khách nọ còn quay sang bảo lão Kỳ thần họ Tống:

- Tống lão huynh hãy an tâm ! Rồi chúng ta sẽ biết tin của lão Túy Cái.

Không phải nói cũng đủ biết lão Kỳ thần họ Tống cũng đang trong tâm trạng hoang mang. Lão không tài nào hiểu được giữa tên giáo chủ U Minh Giáo và vị thực khách đứng tuổi nọ đang giở trò gì đây. Một bên thì bảo là có mối thù với U Minh Giáo đã giết mất một số giáo đồ U Minh Giáo, nhưng lại cất giữ trong người tín vật tối cao của U Minh Giáo. Còn một bên thì khẳng khái phủ nhận mình là kẻ giả danh U Minh giáo chủ, cũng không thừa nhận việc có liên quan đến sự thất tung của lão Túy Cái. Và cả hai chừng như vẫn có vẻ thần bí không bên nào kém bên nào.

Do đó Tống lão Kỳ thần không nói không rằng, chỉ lẳng lặng lùi về phía sau hơn nửa trượng, tạo một khoảng trống đủ cho đôi bên so tài.

Theo gương lão Kỳ thần họ Tống, tất cả số người từ bên trong phạm điểm theo lão ra cũng cùng một lúc lui lại.

Đến lúc đó, tên giáo chủ U Minh Giáo mới lạnh lùng dịch thân bước tới ta bước và gương cao hữu chưởng lên.

Không chậm, vị thực khách nọ cũng nâng dần hữu thủ lên và quát lớn:

- Xuất chiêu đi !

Gương mặt da người chết của tên giáo chủ như trầm hẳn xuống. Tia hàn quang từ đôi mắt của tên giáo chủ vẫn nhìn vào đối thủ không chớp. Và...

- Đỡ !

Vù ! Vù...

Một luồng kinh phong muốn xô lấp cả biển đông chợt xuất hiện từ tâm chưởng của tên giáo chủ, cuộn ào ào đến vị thực khách nọ.

Đáp lại, vị thực khách nọ cũng hất mạnh hữu chưởng ra một cái. Một luồng kinh phong kèm theo sức nóng kinh người liền thoát ra, lao đến đón đầu luồng chưởng phong của tên giáo chủ. Đồng thời vị thực khách bí ẩn nọ cũng kịp hô hoán lên:

- Chiêu thứ nhất !

Vù ! Vù...

Ầm !

Tiếng chấn kinh liền phát ra, nhưng không làm mọi người kinh khiếp bằng số cát đá bị dư kinh thổi bay lên mịt mù. Do cát bụi dày đặc che lấp cả thị tuyến nên không một ai kịp nhìn thấy thần tình ra sao của song phương sau chiêu thứ nhất này.

Tất cả chỉ biết rằng trong màn cát bụi đó, song chưởng đang đánh ra chiêu thứ hai. Vì tất cả đều nghe có hai tiếng quát phát ra liền lúc đó:

- Khá lắm ! Đỡ thêm một chưởng nữa xem !

- Hừ ! Chiêu thứ hai ! Xem đây !

Bằng vào âm thanh vẫn còn sung mãn của cả hai, Tổng lão Kỳ thần do là cao thủ nên đã biết sau chiêu thứ nhất cả tên giáo chủ U Minh Giáo lẫn vị thực khách bí ẩn nọ vẫn xem ra bình thủ. Bên tám lạng, kẻ nửa cân, không ai hơn ai. Do đó, Tổng lão Kỳ thần chờ xem kết quả của lượt chưởng thứ hai đang diễn ra.

Vù... Vù... Áo !

Vù... Vù... Áo !

Không thấy luồng nhiệt công hay lãnh khí xuất hiện, lão Kỳ thần họ Tống liền tỏ ra phân vân không hiểu vị thực khách bí ẩn nọ đang thi thố loại chưởng lực thần kỳ nào nữa đây ? Rất tiếc là màn bụi cát mịt mù đã ngăn không cho lão nhìn thấy kỳ diệu của một nhân vật kỳ dị mà lẽ tuy mang danh là Vô Lâm Tứ Thần, nhưng cũng không hề biết đến danh tự của vị thực khách kỳ quái nọ.

Lão Kỳ thần họ Tống và tất cả mọi người chỉ nghe được dường như có hai tiếng nổ lớn cùng một lúc phát ra mà thôi.

Ầm ! Ầm !

Và sau đó thật lâu, khi màn bụi mờ từ từ lắng xuống thì Tổng lão Kỳ thần và mọi người đều nhìn thấy song phương như vẫn đứng nguyên vị, không xê xích là bao nhiêu so với trước khi phát chiêu chưởng đầu tiên. Đồng thời sắc diện của cả hai chừng như không hề biến đổi. Lão giáo chủ U Minh Giáo vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng như da người chết, còn vị thực khách nọ thì dung mạo vẫn tự nhiên như chưa hề tận lực cùng người so chiêu đối chưởng.

Cứ nhìn vào thần thái của cả hai, không một ai đoán được là phần thắng đang nghiêng về bên nào cả. Và như thế có nghĩa là song phương phải phân thắng bại bằng chiêu thứ ba như đã định.

Chỉ với một chiêu nữa thôi thì hoặc là tất cả sẽ biết được tông tích của Túy Cái, qua đó tất cả sẽ rõ sự hạ lạc của nhị vị chưởng môn nhân của nhị phái Hoa Sơn và Côn Luân, hoặc giả kẻ thắng là giáo chủ U Minh Giáo thì vị thực khách bí ẩn nọ đương nhiên phải chết, sau khi giao hoàn lại U Minh thượng lệnh cho đối phương.

Với tình thế đó, đương nhiên mọi người đang quan chiến có phần nào phát sinh hảo cảm với vị thực khách bí ẩn nọ. Do đó, tất cả đều bồi hồi lo toan và chờ đợi lần so chiêu cuối cùng.

Người ngoại cuộc đã thế thì người đương cuộc đương nhiên phải nôn nóng nhiều hơn. Vì song phương tuy không để lộ sự nôn nóng ra trên nét mặt, nhưng vị thực khách nọ rõ ràng đang có sự nôn nóng khi cất giọng khàn khàn giục giã:

- Còn chiêu thứ ba nữa ! Xuất thủ đi !

Đôi mắt của giáo chủ vẫn bắn xạ hai tia hàn quang lạnh lẽo, nhưng lão vẫn âm trầm không nói năng một lời, cũng không có một dấu hiệu nào chứng tỏ lão sắp sửa ra chiêu thứ ba, là chiêu cuối cùng trong hạn định.

- Xuất thủ đi !

Vẫn bằng giọng khàn khàn, vị thực khách bí ẩn lại lên tiếng thúc hối.

Và khi vị thực khách bí ẩn nhận ra đối phương của mình cứ chần chờ mãi mà không chịu ra chiêu, bèn có vẻ động nộ khi quát lên:

- Sao ngươi không xuất thủ đi ?

Tiếng quát này tuy không sung mãn chân lực nhưng uy lực của nó vẫn đúng thời điểm này xem ra còn uy hiếp người nhận tiếng quát hơn những lúc khác.

Và không thể khác được, giáo chủ U Minh Giáo bỗng đứng lại bật cười lên trằng cười giòn giã đầy vẻ man trá:

- Ha ha hạ..

Cùng với trằng cười này tên giáo chủ cứ lui dần, lui dần. Giáo chủ U Minh Giáo lui mãi cho đến khi bốn tên thuộc hạ đang đứng ở phía sau bây giờ đã trở thành bức bình phong che chắn cho hắn, mà trằng cười vẫn chưa im tiếng.

- Sao lão không chịu xuất thủ ?

Vị thực khách bí ẩn nọ vẫn quát hỏi. Tuy nộ dụng không khác gì câu quát lúc mới rồi nhưng âm thanh chừng như đã nhỏ hơn.

Điều này không một ai nhận ra, cả tên giáo chủ U Minh Giáo cũng thế. Vì thế, tên giáo chủ U Minh Giáo vẫn tiếp tục cười trong khi thân hình thì lại lảng không bay biến vào vô tận.

Và mặc dù bốn tên thuộc hạ của giáo chủ U Minh Giáo đã nổi gót thượng cấp mà chạy biến đi rồi, nhưng vị thực khách bí ẩn nọ vẫn khàn khàn quát hỏi:

- Sao lão không chịu xuất thủ ?

Âm thanh của lần quát này do vị thực khách bí ẩn phát ra cơ hồ quá nhỏ bé. Nhỏ bé đến độ chỉ có mỗi một mình lão Kỳ thần họ Tống do nội lực uyên thâm hơn nên mới nghe được mà thôi.

Do kinh lịch đã nhiều, lão Kỳ thần họ Tống không cần phải suy nghĩ lâu là đã hiểu điều gì đang xảy ra cho vị thực khách bí ẩn nọ. Lão suy tính thật nhanh. Và sau khi suy tính xong, lão bèn kín đáo ra hiệu cho môn đồ của lão là trang nam nhân tuấn tú.

Đoạn cả hai cùng song song tiến lên đứng sừng sững vai với vị thực khách bí ẩn nọ Ở cả hai bên tả, hữu.

Đến lúc đó, lão Kỳ thần họ Tống mới lên tiếng bảo mọi người:

- Chư vị ! Lão hủ có lời này muốn nói. Qua diễn biến vừa xảy ra, lão hủ có thể đoán định rằng đằng sau mọi sự xáo động trên giang hồ có thể là do bọn U Minh Giáo gây ra. Tốt hơn hết, chư vị nên quay về sơn môn và đề phòng cẩn mật. Lão hủ sẽ cùng vị bằng hữu đây truy đuổi theo bọn chúng. Chư vị không nên theo chân làm gì. Xin thứ lỗi, lão hủ không tiện tiễn chân.

Dù đây là lời trực khách, nhưng mọi người không vì thế mà oán trách lão Tống kỳ thần. Vì lão Kỳ thần họ Tống nói quá chí lý. Vả lại bằng vào cuộc tỷ thí vừa rồi mọi người đều tự lượng sức mình và họ biết họ không nên gây vào bọn U Minh Giáo, cũng không thể so bì với hai vị kỳ nhân:

lão Kỳ thần họ Tống và vị thực khách bí ẩn nọ.

Do đó, sau lời nói của lão Kỳ thần họ Tống, mọi người đều quỳ quả bỏ đi sau khi thi lễ với hai vị kỳ nhân.

Nghiêm nhiên nhận lễ, lão Kỳ thần họ Tống thì gật đầu đáp lại, còn vị thực khách bí ẩn thì ngạo mạn đến cùng cực không có một cử chỉ gì tỏ vẻ đáp lễ.

Chờ mọi người đã đi khuất dạng xong, Tống lão mới hạ thấp giọng bảo môn đồ lão:

- Hoa nhi hãy lưu lại đây một chút, xem có ai theo dõi chúng ta không ? Sau đó hãy quay lại chỗ cũ, sự phụ sẽ chờ con ở đó.

Vút !

Vòng tay qua ôm chặt lấy hình hài bất động một cách kỳ dị của vị thực khách bí ẩn nọ, lão Kỳ thần họ Tống thi triển thân pháp và chạy biến đi.

Chờ được một lúc, trang nam nhân tuấn tú nọ là môn đồ của lão Kỳ thần định chạy đuổi theo hướng của sư phụ, nhưng không hiểu nghĩ sao, gã bèn chạy tọt vào bên trong ngôi phạn điểm.

Sau khi ẩn nấp vào một nơi kín đáo, gã bèn ném cái nhìn ra bên ngoài và trên gương mặt liền hiện rõ sự kinh nghi, ngờ vực.

Lần lần, sự kinh nghi và ngờ vực ấy chợt tan biến đi, thay vào đó là cái mỉm cười đắc ý trên đôi môi của gã.

Theo hướng nhìn của gã, ngay chỗ đầu trường lúc nãy như có phép thuật, bây giờ bỗng nhiên có sự xuất hiện của bốn nhân vật.

- Quả nhiên sư phụ lão nhân gia đoán không lầm ! Bọn chúng đã quay lại kia rồi.

Tiếng lẩm bẩm của gã chỉ có mỗi một mình gã nghe mà thôi. Vì bốn tên kia sau một lúc dáo dác nhìn quanh thì bây giờ đang lớn tiếng hỏi nhau:

- Bọn họ đã đi đâu cả rồi ? Cả lão quỷ nọ và lão Kỳ thần cũng không thấy đâu cả.

Một tên ra vẻ đầu lãnh vừa gật gù vừa ra lệnh cho bọn kia:

- Giáo chủ liệu việc như thần ! Có lẽ lão quỷ đó đã bị trọng thương và đang ẩn nấp đâu đây thôi. Bọn người hãy sục tìm thử xem. Ta sẽ chờ bọn người ở ngôi phạn điểm kia. Đi đi !

Ba tên nọ sau khi nhận lệnh liền phân khai thành ba hướng, chia nhau đi tìm lão quỷ nọ. Còn tên đầu lãnh thì khệnh khạng bước thẳng vào ngôi phạn điểm.

Chờ cho tên nọ tiến đến đủ gần, gã môn đồ của Kỳ thần bèn khê búng ngón tay vài lượt.

Theo cung cách búng ngón tay của gã, lần lượt có đến ba ngọn ám khí lao nhanh như tên bắn vào “thần đường”, “huyền cơ” và “khí hải” huyệt của tên nọ.

Thủ pháp phóng ám khí của gã quả là có một không hai ở trên đời. Vì ba ngọn ám khí kia sau khi bị tên nọ kịp thời phát hiện và nhảy tránh thì cả ba ngọn ám khí liền va vào nhau ở giữa thình không. Cái va này làm cho ba ngọn ám khí nảy bật ngược trở lại, hai nhanh một chậm. Hai ngọn ám khí bật ngược lại nhanh tuy có vẻ ác hiểm nhưng lại vô thưởng vô phạt, khiến cho tên nọ dễ dàng nhảy tránh. Còn ngọn thứ ba mới là ngọn quyết định. Nó lao chậm nhưng lại chắc và điểm trúng ngay “linh đài” huyệt của tên nọ, làm cho tên nọ vô phương tránh né.

Sau tiếng hự đau đớn của tên nọ, gã môn đồ của lão Kỳ thần liền nhanh như gió cuốn lao ra khỏi ngôi phạn điểm. Một tay thì xách bổng tên nọ lên, còn một tay thì khua thành một vòng tròn, thu hồi hết ba ngọn ám khí đang nằm rải rác trên mặt đất.

Thủ pháp thu hồi ám khí của gã xem ra không khác nào thủ pháp của lão Kỳ thần đã thi thố bên trong ngôi phạn điểm lúc lời giữ tên giáo đồ U Minh Giáo lại không cho tên đó bỏ trốn. Đó chính là thủ pháp Lăng không nhiếp vật đã thành danh của lão Kỳ thần, một trong Võ Lâm Tứ Thần.

Trước khi ném tên nọ vào một góc khuất, gã môn đồ của Kỳ thần còn thận trọng điểm vào vài huyệt đạo của hắn, khiến cho tên đó phải nằm yên một chỗ như một khúc cây mục.

Sau đó, sau chừng một tuần rượu, một tên trong bọn ba tên đã bỏ đi sục tìm chợt quay lại. Gã môn đồ của lão Kỳ Thần cũng theo cung cách cũ mà chế ngự luôn tên đó.

Kể đó, hai tên còn lại cũng quay về. Lần này tuy đối phương có đến hai, nhưng gã vẫn tỏ ra đứng đưng xem thường, không một chút bối rối. Ngược lại, gã còn có vẻ đắc ý xem đây là dịp để gã luyện lại xem thủ pháp ném ám khí của gã có thật sự thuần phục chưa.

Gã hướng về hai tên nọ mà lần lượt ném ra cũng chỉ ba ngọn ám khí.

Hai ngọn hướng về hai tên, còn ngọn thứ ba thì chậm chậm bay theo sau ngay chính giữa.

Phát hiện được hai ngọn ám khí này, hai tên nọ đồng loạt quát vang lên:

- Có địch nhân !

- Xem chừng có ám khí đó !

Vù... Vù...

Coong ! Coong !

Hai tên nọ mỗi tên quật ra một kinh định đẩy bắn ngọn ám khí đang hướng vào bọn chúng bay văng trở ra, thì ngọn ám khí thứ ba bỗng không lại lao nhanh đến và lần lượt chạm vào ngọn thứ nhất lẫn ngọn thứ hai, gây thành hai tiếng kêu ngân vang, chứng tỏ những ngọn ám khí đều được luyện từ kim loại.

Sau cái va này, ngọn ám khí thứ nhất đang lao vào tên bên tả chợt đổi hướng lao chéo sang tên bên hữu, và ngược lại.

Hoảng hốt trước sự vận dụng linh hoạt này, cả hai tên một lần nữa cùng xô kinh ra, mong chống đỡ lại được hai ngọn ám khí quái dị.

Thế nhưng, bọn chúng đã không lường được sự quái dị còn ẩn tàng bên trong cung cách phóng ám khí của chủ nhân.

Hai ngọn ám khí sau khi bị đổi hướng thì lại va vào nhau. Và lần va nhau này đã khiến cho hai ngọn ám khí quay về phương hướng cũ.

Đến lúc này thì cả hai tên hầu như phải chịu bó tay, đứng nhìn hai ngọn ám khí lần lượt cắm vào huyết “định thân” của bọn chúng.

Hự ! Hự !

Đắc thủ, gã môn đồ của lão Kỳ thần mỉm cười mãn nguyện. Gã lao ra thu hồi lại ba ngọn ám khí và xách hai tên nọ Ở hai tay lao ngược vào bên trong ngôi phạn điện.

Chỉ cho hai tên đó thấy hai tên đồng bọn đã bị chế ngự trước đó, gã lên tiếng hỏi cả hai:

- Sau trận tỷ đấu vừa rồi, giáo chủ của bọn người có bị nội thương nặng lắm không ?

Cả hai tên đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó, một tên tỏ ra hậm hực nói:

- Hừ ! Chỉ sau một lúc tịnh dưỡng thì giáo chủ bốn giáo sẽ khôi phục lại thôi. Lúc đó để xem người còn khua môi múa mép được nữa không ?

- Đợi đến lúc đó hửn hay ! Bây giờ bọn người nói đi, có phải phân đà Cái Bang tại Hán Dương thành này là do bọn U Minh Giáo các người hủ diệt không ?

- Không phải ! Bọn ta không thèm phí sức để làm những việc vớ vẩn đó.

- Hừ ! Vậy tại sao giáo chủ của bọn người lại phải vội vã dùng thủ đoạn giết người diệt khẩu ?

- Không phải giết người bịt miệng đâu.

- Không phải ư ?

- Đúng vậy !

- Vậy người gọi hành động đó là gì nào ?

- Thanh lý môn hộ theo giáo qui bốn giáo !

- Tại sao phải làm như thế ? Hửn đâu đã có gì đáng tội ?

- Khiếp nhược và khuất phục trước kẻ thù. Đó là tội chết !

- Vậy những gì người vừa nói với ta không phạm vào giáo qui mà người vừa nêu đó sao ?

- Tạ.. tạ.. Không phải ta bị khuất phục trước người, mà là ta có bốn phận phân minh thay cho giáo chủ.

- Người trung thành đến thế sao ? Vậy người nghĩ sao khi nghe người khác bảo giáo chủ của người chỉ là kẻ giả dạng ?

- Hồ đồ ! Lão quỷ đó quả là hồ đồ khi nói như thế. Bọn ta không bao giờ tin điều đó cả.

- Vậy tại sao giáo chủ của bọn người lại bỏ dở chừng trận giao đấu ?

- Không phải là bỏ dở mà là tạm ngưng thế thôi !

- Tạm ngưng ? Giáo chủ của bọn người đã đơn phương rút lui không một lời giao hẹn, như thế mà gọi là tạm ngưng được sao ?

Gã môn đồ của lão Kỳ thần đồn một lúc khiến cho tên nọ phải lúng túng, không biết phải giải thích như thế nào cho phải.

Thấy bao nhiêu đó đã đủ, gã bèn bỏ đi sau khi dặn vói lại một câu:

- Người muốn nói thế nào thì nói, riêng ta vẫn cứ tin rằng việc ở U Minh Giáo bọn người không đơn giản như người tưởng đâu. Bọn người cứ ở đây chờ giáo chủ bọn người đến giải cứu cho. Ta không thể đợi giáo chủ của bọn người nữa được. Ta đi đây !

Vút !

Thế là ngôi phạn điểm nguyên là của bọn U Minh Giáo bây giờ chỉ còn lại bọn U Minh Giáo lưu lại đó mà thôi.

15. Do Trúng Thương Nên Phải Lộ Diện-ai Là Người Năm Giữ Tam Ma

Chếch ở phía đông nam của Hán Dương thành là một khu trang viện rêu phong cổ kính. Nơi này, ngoại trừ một vài dấu tích như cổng tam quan, chêm chệ Ỗ hai bên là hai con thạch sư, như bức hoành phi mà những chữ trước đây được sơn son thếp vàng bây giờ đã mờ phai theo thời gian là những dấu tích duy nhất của một thời liệt oanh của chủ nhân khu trang viện. Còn kỳ dư thì đâu đâu cũng có những biểu hiện của sự hoang phế.

Có chăng là con đường lát đá từ bên ngoài dẫn vào nội viện luôn sạch sẽ, là dấu hiệu duy nhất cho biết rằng vẫn còn có người lưu ngụ Ở đây.

Và đêm đêm, cũng như lúc này, một hoặc hai ngọn đèn leo lét cháy khi mờ khi tỏ là bằng chứng hùng hồn hơn để nói rằng khu trang viện cổ kính vẫn còn có hậu nhân.

Ở đâu đó phía sau hậu liêu, dưới đĩa đèn dầu lạc, ngoài tiếng thở khò khè đứt đoạn thì chốc chốc lại có tiếng chép miệng thở dài của ít nhất là hai người.

Hai người này đều là hai vị lão niên tuổi xấp xỉ lục tuần. Và cứ nhìn theo hướng nhìn của hai vị lão niên đó không ai lại không nhận ra tiếng thở khò khè là của một nhân vật thứ ba.

Nhân vật thứ ba này ngoài gương mặt đứng tuổi vẫn còn bình thản, mọi biểu hiện khác như hơi thở gấp gáp đứt đoạn, thân hình chốc chốc khẽ co giật, lồng ngực luôn nhấp nhô.. đều nói lên nhân vật thứ ba này đang mang một cơn bệnh trầm kha, khá ngặt nghèo.

Đó là những biểu hiện bên ngoài có những chi tiết mâu thuẫn. Còn những biểu hiện bên trong nội tạng thì còn mâu thuẫn hơn.

Đại để cứ như lời đàm đạo của hai vị lão niên đang ngồi kể nhân vật thứ ba kia thì biết ngay đó là sự mâu thuẫn gì.

Vị lão niên đang bắt mạch nhân vật thứ ba đang suy luận:

- Cứ như lão Kỳ vừa nói, thì đúng là y đã bị trọng thương dưới chưởng của giáo chủ U Minh Giáo. Cũng vậy, căn cứ theo mạch lý thì ba đại mạch trong tám đại mạch chủ của y bị phế hủy, y đã bị nội thương trầm trọng. Y phải chết mới đúng. Nhưng y vẫn còn hô hấp, đó là một kỳ tích. Ngoài ra, mạch của y vẫn nhảy soi soi, đó là một sự hãn hữu ta chưa từng gặp qua.

Vị lão niên còn lại chừng như đã rõ những việc đó nên tỏ vẻ cáu gắt:

- Lão Bốc đã gặp qua hay chưa gặp qua thì ta không cần biết để làm gì. Điều ta muốn biết đây là liệu lão Bốc có cách nào làm cho y tỉnh lại được hay không ? Lão không cần phải phí lời giảng giải nữa.

- Nhiều năm rồi không gặp, tánh tình của lão Kỳ không một mảy may thay đổi.

Và cũng nhiều năm rồi ta chịu nghĩ không sao ra.

- Lão Bốc còn định tán hươu tán vượn gì nữa đây ? Lão muốn nói về việc gì ?

- Hừm ! Phàm đã là Kỳ thủ thì phải trầm tĩnh hơn người. Tánh tình của lão Kỳ nóng nảy là thế, mà khi đấu cờ lại không có ai xứng tay đấu thủ. Ta không nghĩ ra là không nghĩ ra ở điểm này.

- Hừ ! Còn lão Bốc thì sao ? Xưng là Bốc thần, quá khứ vị lai gì cũng rõ không khác nào Quỷ Cốc Tử của thời Tam Quốc. Vậy mà hạ lạc của lão Túy đã không tỏ tường, đến việc con con này lại bảo là chưa từng gặp qua. Vậy lão có đáng với danh xưng Bốc thần không ?

Vừa nói lão Kỳ thần vừa đưa tay chỉ vào người đang nằm đó, chính là vị thực khách bí ẩn đã so chiêu với giáo chủ U Minh Giáo lúc quá trưa.

May cho lão Bốc là lão còn chưa tìm được lời đối đáp thì có một luồng gió nhẹ xô vào phòng làm cho ngọn lửa trên đĩa đèn dầu lạc phải lay động.

Nhân cơ hội đó, lão Bốc bèn nhanh nhẩu nói:

- Kìa ! Ái đồ của lão đã quay về rồi kìa !

Thì ra người vừa từ bên ngoài lao nhanh vào chính là trang nam nhân tuấn tú, môn đồ của lão Kỳ thần họ Tống.

Cổ nén hơi thở do phải chạy một đổi đường đang còn dồn dập, gã vừa thi lễ vừa hỏi:

- Bốc thúc thúc ! Bốc thúc thúc lại chọc tức gia sư rồi phải không ?

Hỏi xong, gã sợ câu hỏi quá phận đó sẽ làm cho lão Kỳ thần mắng gã, gã bèn quay sang lão Kỳ thần và nói có vẻ khẩn trương:

- Sư phụ ! Đúng như sư phụ đã toan liệu ! Bốn tên thuộc hạ của lão giáo chủ đã quay lại với ý đồ tìm vị tiền bối kia để trừ khử. Đồ nhi đã nhân đó thu thập được một ít tin tức như sau...

Sau khi thuật lại tường tận những gì gã đã dò hỏi được ở bọn kia cho sư phụ và lão Bốc thần là người cùng vai vế với lão Kỳ thần trong Võ Lâm Tứ Thần, gã mới hỏi đến tình hình của vị thực khách bí ẩn nọ:

- Vị tiền bối ấy đã sao rồi, sư phụ ? Xem cung cách này thì dường như vị tiền bối ấy chưa một lần hồi tỉnh thì phải ?

Gật đầu, lão Kỳ thần lặng lẽ đáp:

- Ta đã cùng Bốc thúc thúc người tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không sao làm cho y tỉnh lại. Đến nỗi việc trút chân lực sang cho y cũng vô ích.

- Sao lại vô ích, sư phụ ?

- Hừm ! Nói ra thì không ai tin, nhưng trong bát mạch của y đã đứt hết ba. Ta không tài nào đưa được chân nguyên vào nội thể của y.

- Đứt hết ba đại mạch ! Vậy làm sao vị tiền bối ấy vẫn còn...

- Ấy, ấy ! Đây mới là điều hệ trọng ! Do đó, ta và sư phụ người mới phải ngồi đây mà đàm luận.

Quay mặt sang hướng lão Bốc thần, gã mỉm cười nói khích:

- Là đàm luận chứ không phải tranh cãi sao ? Đến Bốc thúc thúc cũng không thể xử quẻ đoán được mọi chuyện à ?

Nhăn nhó như nuốt phải mật đắng, Bốc thần nói:

- Người thật là không khác nào lão quỷ sư phụ của người. Ta chỉ là Bốc thần chứ đâu phải là Y thần đâu mà người nói ?

Nghe lão Bốc nhắc đến Y thần, Kỳ thần bèn than vãn thở dài:

- Nếu bây giờ mà có Y thần ở đây thì hay biết mấy. Tam thần hợp lực lại đừng nói gì việc điều trị cho y mà đến việc tìm tung tích lão Túy cũng dễ như trở bàn tay.

- Hừ ! Nhắc đến lão Kha ta không khỏi hồ nghi về lão khi lão trở mặt giao đấu với lão Túy tại Hắc Tử Lâm trước đây. Đường như từ độ lão Kha tự ý xa lánh bọn ta, lão đã phần nào biến đổi tâm tánh không còn như trước nữa.

Trong khi nhị lão Bốc thần và Kỳ thần than vãn với nhau về lão Y thần họ Kha thì gã môn đồ của lão Kỳ thần không ngớt nhìn xoi mói vào vị thực khách bí ẩn nọ. Rồi không hiểu gã đang suy nghĩ điều gì khi gã đưa tay ra khẽ chạm vào cổ tay của vị thực khách kia, sau đó lại đưa tay chạm vào mặt.

Nhận ra cử động đó của gã, Bốc thần bật cười khan lên:

- Gì đấy Hoa nhi ? Người định giở trò gì nữa đây ? Không lẽ người đã được lão Y thần kín đáo truyền y bát nên bây giờ người muốn...

Nhưng lời nói của Bốc thần lại bị tiếng kêu thất thanh của gã môn đồ của lão Kỳ thần làm cho gián đoạn:

- Ủy ! Sao lại thế này ?

- Thế này là thế nào ?

- Việc gì thế Hoa nhi ?

Nhị lão, Bốc và Kỳ thần hầu như cùng kêu lên một lượt khi nghe gã nọ thất thanh kêu lên như thế.

Không nói không rằng, gã chồm người tới trước một chút, gã vuốt một cái thật mạnh vào gương mặt bình thần của vị thực khách bí ẩn vẫn còn đang hôn mê ! Và theo tay gã, một mảng lụa mỏng liền trôi đi khỏi gương mặt của vị thực khách nọ ! Ngay lập tức, một gương mặt xám ngoét của một nam tử hán với niên kỷ chưa đến đôi mươi, với một vết son nhỏ nằm vắt ngang trên trán liền lộ ra trước mặt ba người !

-Ồ !

Không hiểu do động tác khá đột ngột của gã nọ, hay do đã đến lúc phải hồi tỉnh mà vị thực khách trẻ tuổi kia đột nhiên rên lên thành tiếng khá rõ:

- Ừ.. ừ.. ! Ôi... Đau... đến chết mất !

Thường thì ai cũng vậy, một khi đang lo lắng và chăm nom bệnh tình cho một người nào đó bất kể quen hay lạ, hễ đã có chuyển biến tốt thì người chăm nom thường có thái độ vồn vã và vui mừng ! Đằng này thì không ! Nhị lão, Bốc và Kỳ thần, kể cả gã nọ đều lộ vẻ bất an, phân vân, bất quyết khi vị thực khách trẻ tuổi kia chợt lại tỉnh !

Điều này những tưởng đâu khó hiểu lắm, nhưng chỉ sau đó một lúc thì căn nguyên như thế nào liền rõ được ngay !

Sau vài tiếng kêu rên, vị thực khách trẻ tuổi kia chớp mắt vài lượt và khi đã nhìn được hai trong ba nhân vật nọ đang nhìn mình là người mới quen, vị thực khách trẻ tuổi liền gặng gượng lên tiếng:

- Tại ha..... tại hạ sao lại thế... thế này ? Có phải... có phải là Tống... Tống lão huynh đó không ? Ôi chao... đau... đau quá !

Lão Kỳ thần họ Tống hậm hực lên tiếng:

- Tiểu tử kia ! Đến lúc này mà người còn dám gọi ta là lão huynh được nữa sao ?

Hừ !

Hoang mang và ngỡ ngác, vị thực khách trẻ tuổi giương mắt nhìn lom lom vào thần sắc của Kỳ thần ! Được một lúc, hắn đưa mắt nhìn sang gã nam nhân tuần tú nọ, rồi lại đảo mắt nhìn tiếp vào nhân vật thứ ba ở đó là một vị lão niên !

Nhìn sắc diện của cả ba đang lộ vẻ nghiêm trọng, hắn bèn thở dài và nhắm tịt mắt lại khi lên tiếng hỏi:

- Chư vị nhìn tại hạ như thế là với ý gì ? Tại hạ..... tại hạ đã làm điều gì không đúng sao ?

- Không phải không đúng ! Nhưng trước mặt bậc trưởng thượng người đã hí lộng quý thần bây giờ lại còn làm bộ làm tịch nữa sao ?

Đang nhắm tịt mắt, hắn vụt mở ra nhìn ngay vào gã nam nhân tuần tú nọ là người vừa phát thoại, mặt lộ vẻ kinh nghi:

- Hí lộng quý thần ? Tại hạ đã làm gì mà lại bị xem là hí lộng chứ ?

Gã nam nhân nọ ra vẻ tức tối, khi đưa bàn tay xòe rộng cho hắn xem:

- Vậy chứ cái gì đây ? Người còn định chối cãi nữa sao ?

Nhìn thấy màng lụa mỏng nằm phủ trên bàn tay của gã nọ, hắn đã biết sự thể xảy ra như thế nào rồi, bèn nói:

- Vậy thì đã sao chứ ? Tại hạ phải xưng hô như thế nào khi tại hạ phải dịch dung cải dạng thành một nhân vật cao niên ? Ủ.. ự..

Với một người mang nội thương trầm trọng mà phải nói nhiều như hắn, thì hỏi sao lại không bị chấn động nội tạng ? Biết rõ điều đó nên lão Bốc vội chen lời:

- Lão Kỳ này ! Hắn nói không sai đây ! Một khi đã cải lột thì đương nhiên cách xưng hô phải thay đổi sao cho phù hợp rồi ! Tốt hơn hết là chúng ta hãy hỏi qua thương tích của hắn đã, mọi việc hãy để sau sẽ tính !

Ngẫm nghĩ lại, lão Kỳ thần họ Tống không biết phải nói ra sao, vì có trách chẳng là lão tự trách lão đã mắc hèm người khác mà thôi ! Do đó, lão bèn nhân có lời của lão Bốc bèn hạ đài luôn ! Lão âm ừ hỏi:

- Ừm ! Thế nào ? Người hãy xem qua nội tạng của người xem ! Liệu có cách nào bổ cứu không ?

Y lời, hắn bèn khẽ vận qua một lượt chân khí, tự kiểm lại toàn bộ kinh mạch !

Sau đó hắn chất lưỡi than dài:

- Công phu của lão giáo chủ thật cao thâm vô tưởng ! Phen này tại hạ cần ít lắm là ba ngày để vận công trị thương ! Tống lão gia ! Liệu có chỗ nào tạm kín đáo để tại hạ chữa thương không ?

Thấy tên tiểu tử đó đã chịu gọi lão bằng “lão gia”, lão Kỳ có vẻ cũng mát dạ !

Nên lão không nở trách tên tiểu tử ấy vẫn không tỏ ra khiêm tốn hơn, để tự xưng là văn bối hay hậu sinh gì cho phải lễ ! Lão từ tốn hỏi:

- Thật sự người chỉ cần điều tức trị thương là đủ sao ?

Tên tiểu tử ấy lộ vẻ kinh ngạc:

- Đúng vậy ! Hay Tống lão gia còn có phương cách nào khác ?

Ngập ngừng, lão Kỳ thần lắc đầu đáp:

- Phương cách nào khác thì không có ! Chỉ vì ta có xem qua và biết rằng người dường như không ổn lắm như người vừa nói đầu !

- Có cái gì không ổn ?

- Người hỏi thật hay người cố tình giấu diếm bọn ta ?

- Tại hạ hỏi thật đó ! Tống lão gia cứ nói đi, tại hạ đang có điều gì bất ổn ?

- Được ! Đã thế ta không ngại gì mà không nói thẳng ! Trong bát đại mạch của ngươi đã bị chần đứt hết ba ! Do đó, dù bọn ta cố tình thúc đẩy chân lực sang cho ngươi để giúp ngươi mau hồi tỉnh nhưng đành vô vọng ! Ngươi cứ tự xem lại thì sẽ rõ !

Đến bây giờ, dù đang đau đớn khắp tứ chi, nhưng hắn cứ mỉm cười vui thích:

- Tưởng là chuyện gì, chứ chuyện đó thì chưa vị bất tất phải lo ! Tại hạ không vì thế mà chết đâu !

Tưởng mình nghe lầm nên lão Kỳ ngược mặt lên nhìn lão Bốc như muốn dò hỏi !

Và khi lão Kỳ cũng nhận được sự nghi hoặc quá rõ ràng trên gương mặt lão Bốc thì lão bật thốt lên:

- Ngươi... thần trí ngươi còn sáng suốt không vậy ? Ba trong tám đại mạch bị chần đứt mà ngươi bảo ngươi sẽ không sao à ?

Cổ gượng gật đầu, hắn lộ vẻ mỗi một khi thều thào hỏi:

- Tại ha..... tại hạ cần phải vận công ! Liệu ở đây... Ở đây có an toàn không ?

Không thể nói gì khác, lão Kỳ vội vã lên tiếng đáp lại:

- Ngươi cứ yên tâm ! Bọn ta tạm thời sẽ làm hộ pháp cho ngươi ! Ngươi có cần bọn ta đỡ ngồi lên không ?

- Không... cần ! Đa.. ta..... !

Dường như những âm thanh đó là những âm thanh cuối cùng của hắn ở trên cõi đời ô trọc này vậy ! Vì khi hắn vừa dứt câu, hay nói cho đúng hơn là bọn người của Kỳ thần khi không còn nghe được một lời nào nữa của hắn thì người hắn cứ lịm dần đi, thiếp dần đi vào một giấc ngủ, không khác nào cái chết đang đến gần với hắn vậy !

Kinh mang đến thất thần, Kỳ thần, Bốc thần và gã nọ đều ngồi yên như hóa đá !

Bọn họ không ai nói với ai lời nào cả ! Và bọn họ cũng không biết phải làm gì bây giờ !

Vì tình trạng lúc này đâu có khác gì tình trạng của hắn vào lúc hắn chưa tỉnh lại ? Dù bọn họ có muốn giúp hắn thì cũng không biết phải giúp như thế nào đây ?

Hoặc là chấp nhận rằng hắn đang chết dần chết mòn thì bọn họ chỉ còn chờ cho hắn chết hẳn để lo hậu sự cho hắn !

Hoặc là tạm tin rằng hắn lại đang hôn mê thì bọn họ cũng phải chờ đến lúc hắn hồi tỉnh, sau đó sẽ lo lắng cho hắn khi hắn tọa công trị thương như lời hắn vừa nói !

Và không một ai chịu nghĩ đến toàn bộ những lời hắn đã nói, để tin rằng hắn đang nằm đó chính là đang vận công trị thương !

Bất quá, lão Bốc có vẻ kinh nghi khi thì thào hỏi lão Kỳ:

- Này ! Lão hãy lắng nghe hơi thở của hắn xem ! Đường như hắn đã phần nào ổn định rồi đó !

Lắc đầu, phẩy tay, đứng dậy, lão Kỳ không nói không rằng, bước thẳng ra bên ngoài ! Gã nọ thấy thái độ này của sư phụ bèn đứng dậy theo gót !

Bên trong cánh cửa đóng kín bây giờ chỉ còn có lão Bốc và tên tiểu tử thập phần quái dị nọ mà thôi.

Hôm sau, lúc trời vừa hừng sáng, Bốc thần khi nghe được tiếng bước chân ở bên ngoài, bèn nhẹ nhàng hé mở cửa và bước ra ! Lão còn kịp ra hiệu cho lão Kỳ đừng gây kinh động khi lão đưa tay lôi lão Kỳ đi lần về phía trước khu trang viện !

- Gì thế lão Bốc ? Hắn đã ra sao rồi ? Sao lão lại có thái độ mập mờ như thế này ?

Đến lúc đó, lão Bốc vẫn còn giữ nguyên nét mặt đầy kinh ngạc khi lên tiếng đáp:

- Lão có tin không, thương thế của hắn đã đỡ nhiều rồi !

- Là lão Bốc đã trợ lực cho hắn à ?

Bốc thần lắc đầu:

- Ta hoàn toàn không có một hành động gì cả ! Chỉ là do hấn tự chữa thương thế thôi !
- Hấn đã tự chữa thương ? Hấn đã hồi tỉnh rồi sao ?
- Không ! Hấn vẫn chưa tỉnh lại !
- Ồ ! Ta hiểu rồi ! Có phải hấn đang tọa công trị thương nên lão Bốc không muốn ta gây phân tâm cho hấn phải không ?

Bốc thần lại lắc đầu:

- Hấn cũng không tọa công, ngược lại...
- Đây lão Bốc ! Lão đã làm sao rồi ? Lão nói những nói cuội gì thế ? Ta không sao hiểu được ý tứ của lão !
- Hừ ! Thì lão Kỳ người có cho ta kịp nói gì đâu mà đòi hiểu ! Nguyên là thế này...

Nhưng Bốc thần chưa kịp giải thích cho Kỳ thần nghe điều mà lão đang nghi nghi hoặc hoặc thì gã môn đồ của lão Kỳ thần bỗng từ phía ngoài chạy xộc vào, nhanh như gió cuốn.

- Sư phụ, Bốc thúc thúc ! Bọn giáo đồ U Minh Giáo đang tiến dần về phía này !

Có lẽ bọn chúng đã phát hiện được tung tích của chúng ta đang ở đây !

Vẫn tỏ ra bình thản, Kỳ thần nói:

- Được ! Cứ để bọn chúng đến ! Ta biết trước sau gì bọn chúng cũng phải tìm đến đây ! Vả lại, giữa chúng ta và U Minh Giáo trước nay nước sông nước giếng không ai động chạm ai ! Cứ để ta và Bốc thúc thúc người đối phó với bọn chúng !

Nhưng gã nọ vẫn lộ vẻ băn khoăn:

- Nhưng, sư phụ ! Đồ nhi biết bọn chúng đến đây là vì kẻ kia, nếu để bọn chúng biết rõ điều này thì hóa ra chúng ta là người gây hấn trước với bọn chúng thì sao ?

Phẩy tay một cái, Kỳ thần bảo:

- Nhân vật đối đầu với giáo chủ U Minh Giáo ngày hôm qua không có ở đây !

Còn hấn, thì hấn là nhị đệ của con, môn đồ của Bốc thúc thúc. Thôi, con hãy quay vào mà canh chừng cho nhị đệ đi ! Còn ta và Bốc thúc thúc sẽ ứng phó với bọn chúng ! Ta sắp xếp như thế có được không lão Bốc ?

Lão Bốc và gã nọ làm gì không hiểu dụng mưu của lão Kỳ ! Lão Kỳ dám vận dụng kế mưu này là vì tên tiểu tử nọ đã không còn khoát gương mặt của nhân vật cao niên nữa ! Do đó, cả hai đều hoan hỉ tán thành cách sắp xếp của lão Kỳ !

Và khi lão Kỳ và lão Bốc đi ra phía trước khu trang viện thì vừa vặn đón đầu bọn giáo đồ U Minh Giáo gồm giáo chủ U Minh Giáo, bốn tên tùy tùng hôm qua và thêm hai nhân vật lạ với chân diện được che kín !

Vừa nhìn thấy giáo chủ U Minh Giáo, lão Kỳ thần bèn mĩa mai:

- Lão hủ hay tin chậm nên không kịp cung nghinh ! Mong giáo chủ đánh hai chữ đại xá cho !

Tức thì, giáo chủ U Minh Giáo tuy tro tro gương mặt như da người chết nhưng lại bật cười lên ngạo mạn:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Kỳ thần và Bốc thần không khác nào thần long, chỉ kiến vĩ nhưng bất kiến thủ ! Lưu mõ mạo muội đến viếng nhị thần như thế này, nhị lão huynh không trách đã là may. Chứ Lưu mõ không bận tâm đến việc tiếp nghinh của nhị vị lão huynh đâu !

Bốc, Kỳ nhị thần nghe nói thế liền sa sầm nét mặt lại. Vì giáo chủ U Minh Giáo nói như thế đâu khác nào y sẵn sàng nhận lễ tiếp nghinh của nhị thần, nhưng lần này do y không báo trước nên y mới nói y không bận tâm đến việc tiếp nghinh !

Lão Bốc bèn bật cười lên:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Lưu giáo chủ quả khéo nói. Nhưng chúng ta bắt tất phải phí lời ! Lưu giáo chủ tìm đến tề xá không hiểu là có điều gì chỉ giáo ?

Trịnh thượng và xách mé, lão Bốc gọi hấn đại tính của giáo chủ ra, tuồng như những nhân vật ngang vai ngang vế ! Đồn ăn miếng trả miếng này của lão Bốc thật lợi hại !

Hiểu hay không hiểu ẩn ý của lão Bốc thì không ai rõ, chỉ biết giáo chủ U Minh Giáo vẫn giữ gương mặt lạnh như băng, trơ trơ không một chút biểu cảm khi lạnh giọng nói:

- Lão Bốc quả nhanh nhẩu ! Không lẽ Bốc lão huynh đã đoán được ý đồ của Lưu mỗ trong lần hội diện này ?

Lão Bốc nâng tả thủ lên ngang mặt, vừa dùng ngón tay cái bấm vào nhiều đốt ngón tay như đang phải bấm quẻ, vừa thản nhiên đáp:

- Ai thì không biết, chứ một khi Lưu giáo chủ tìm đến thì lão Bốc ta không thể nào không xử quẻ để đoán định kiết hung !

- Bốc lão huynh đã thấy được điều gì ?

- Tiền hung hậu kiết ! Tuy Lưu giáo chủ phải lao sư động chúng nhưng rồi vẫn không đạt được mục đích ! Và sau đó, đương nhiên là chuyện hung sẽ hóa kiết ! Đây, căn cứ theo quẻ Phục Hi ! Bốc lão ta đã thấy rõ điều đó !

- Bốc lão huynh đã đoán biết được ý đồ của Lưu mỗ ra sao mà bảo là Lưu mỗ sẽ không đạt được mục đích ?

Lão Bốc ra vẻ tự tin khi điềm nhiên gật đầu đáp:

- Không phải là một mà là hai ! Tìm người và bắt người ! Đúng hay không nào ?

- Tìm ai và bắt ai ?

- Mà đúng hay không đã, Lưu giáo chủ còn chưa xác nhận kia mà ?

- Thì Bốc lão huynh hãy trả lời đi, còn chuyện đúng hay sai thì rồi Bốc lão huynh cũng sẽ biết kia mà !

Nhìn ngay vào cặp mắt sáng ngời tinh quang của giáo chủ U Minh Giáo, Bốc thần hỏi lại:

- Nhân vật mà Lưu giáo chủ định tìm chính là người đã cùng so chiêu với Lưu giáo chủ ngày hôm qua ! Có phải Lưu giáo chủ muốn đánh nốt chiêu thứ ba mà hôm qua Lưu giáo chủ đã tự ý bỏ ngang ?

Hoặc là gương mặt của giáo chủ U Minh Giáo là một gương mặt đã được dị dung, hoặc y là kẻ mặt dày nên xem ra y vẫn tỏ vẻ bình thản trước lời châm chọc của Bốc thần, y nói:

- Bốc lão huynh quả có tài bốc dịch !

- Có nghĩa là lão bốc ta đã nói đúng !

- Chuyện đó khoan hãy nói đến. Bây giờ Bốc lão huynh nói tiếp đi, Lưu mỗ còn định ra tay bắt giữ ai ?

- Hôm qua tề diệt, là môn đồ của lão Kỳ có xúc phạm đến quý thuộc hạ ! Không phải Lưu giáo chủ muốn đến bắt tội tề diệt sao ?

Không còn giữ được vẻ đứng đưng nữa, giáo chủ U Minh Giáo chợt cười toáng lên:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Rất tiếc là phen này Bốc lão huynh hoàn toàn đoán sai việc cả rồi ! Ý đồ của Lưu mỗ không phải thế !

- Lưu giáo chủ bảo sao ? Lão Bốc ta đã đoán sai à ?

- Phải ! Thật tâm của Lưu mỗ khi đến đây là không liên can đến nhân vật kia !

Nhưng nếu nhân vật đó có mặt ở đây thì càng tốt hơn cho Lưu mỗ !

- Thế Lưu giáo chủ đến đây là với định ý gì ? Và nếu gặp được nhân vật đó thì Lưu giáo chủ xử sự ra sao ?

- Khoan đã ! Lưu mỗ còn chưa nói hết ! Việc hôm qua lệnh diệt có gây khó khăn cho giáo đồ của Lưu mỗ thì đây chỉ là do hiểu lầm mà thôi ! Mà một khi đã là chuyện hiểu lầm thì không lẽ chỉ vì thế mà Lưu mỗ tìm đến để bắt tội lệnh diệt được sao ?

Chắc Bốc lão huynh, Kỳ lão huynh đã hiểu được phần nào thâm ý của Lưu mỗ ?

Sau một lúc để cho lão Bốc đối đáp với giáo chủ U Minh Giáo. Bấy giờ chợt nghe có người nhắc đến mình, lão Kỳ bèn lên tiếng:

- Lối xử sự của Lưu giáo chủ có vẻ như quanh minh chính đại lắm, nhưng thật tình bọn ta vẫn không hiểu được ý định của Lưu giáo chủ. Hay Lưu giáo chủ làm thế là mong bọn ta phải tỏ lòng cảm kích ?

- Cảm kích thì không cần, chủ yếu là mọi người chúng ta hiểu được nhau là đủ !

Thế nào Bốc lão huynh ? Thật sự nhân vật kia đang lưu ngụ Ở đây à ?

Hừ lên một tiếng lạnh lẽo, Bốc thần lên tiếng:

- Hừ ! Lưu giáo chủ cố ý giấu đầu nhưng lại lòi đuôi ! Rất tiếc là nhân vật đó không có ở đây, bằng không lão Bốc ta ắt sẽ được một phen đại khai nhãn giới !

Vẫn không để tâm đến lời châm chọc bóng gió của lão Bốc. Giáo chủ U Minh Giáo chép miệng khen:

- Ủ ! Tiếc thật ! Bằng không phen này Lưu mỗ ắt phải hơn tổ tông của Lưu mỗ năm xưa.

- Lưu giáo chủ muốn ám chỉ điều gì ?

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Ngày xưa Lưu hoàng thúc chỉ kết nghĩa đào viên với hai bậc anh hùng mà thôi ! Còn Lưu mỗ thì lại kết thân cùng một lúc với những ba vị anh hùng !

Như thế không phải đã hơn tiền nhân sao ?

- Là ba nhân vật nào chịu kết thân với Lưu giáo chủ chứ ?

Lời gặng hỏi của lão Kỳ xen vào dường như rất đúng lúc, nên giáo chủ U Minh Giáo bèn nghiêm giọng lại khi nói rằng:

- Nhân vật hôm qua, là một bậc anh hùng ! Đó là một ! Còn hai vị còn lại, ngoài nhị thần, nhị lão huynh đây thì còn ai xứng đáng được cùng Lưu mỗ kết thân giao ?

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. !

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. !

Tiếng cười sặc sụa của lão Kỳ và lão Bốc cùng một lúc cất lên, cứ như cả hai đang bị ai điểm vài Tiểu yếu huyệt vậy ! Hai lão cười một lúc cho đến một mới thôi !

Sau đó, cố giữ hơi thở bình hòa, lão Kỳ mới nói:

- Không dám ! Lưu giáo chủ quá khen ! Bọn ta hoàn toàn bất xứng, không đáng được Lưu giáo chủ chọn để kết thân đâu !

- Lưu mỗ lại nghĩ khác. Chỉ vì nhị vị lão huynh không nhìn xa trông rộng, nên nhị vị lão huynh mới nói như thế mà thôi !

- Bọn ta đã không thấy điều gì chứ ?

Lộ vẻ thần bí, giáo chủ U Minh Giáo hỏi:

- Chuyện xảy ra ở Hắc Tử Lâm trước đây nửa năm chắc nhị vị lão huynh có nghe biết ?

- Có, rồi sao ?

- Ai đã xông vào Hắc Tử Lâm khi đó, nhị lão huynh chắc cũng đã rõ ?

- Hừ ! Có phải Lưu giáo chủ muốn nói đến tên tiểu tử Dư Hải Bằng, kẻ đã gọi Lưu giáo chủ là tên ác ma, phải không ?

- Hừm ! Hắn gọi như thế nào thì tùy hắn ! Miễn Lưu mỗ không thấy thẹn trong lương tâm là được rồi ! Nhưng còn việc Hắc Tử Lâm bây giờ không còn là chốn hiểm nguy nữa thì nhị vị lão huynh có biết chưa ?

Lời nói của giáo chủ U Minh Giáo đâu khác nào tiếng sấm nổ giữa trời quang làm cho Bốc, Kỳ nhị thần không khỏi thẳng thốt và kinh ngạc !

Nhìn hình tích đó của cả hai, giáo chủ U Minh Giáo lại nói:

- Tam Ma năm xưa có lẽ đã xuất thế ! Mối hiểm họa cho võ lâm Trung Nguyên cơ hồ đã đến gần. Chuyện thất tung của chưởng môn nhân nhị phái Hoa Sơn và Côn Luân không lẽ nhị vị lão huynh không có một chút khái niệm mơ hồ nào hay sao ?

Do điềm tỉnh hơn, nên Bốc thần vụt hỏi:

- Có phải ý của Lưu giáo chủ là tên tiểu tử họ Dư kia quả đã có được Tam Ma tử kiếm lệnh và Hắc Tử Lâm bí đồ, và hắn đang định dùng Tam Ma để khống chế võ lâm ?

- Đúng vậy ! Do đó, nếu ngay bây giờ chúng ta không hợp lực lại với nhau để đề phòng vạn nhất thì sau này mọi hậu quả chúng ta phải gánh chịu ! Nhị vị lão huynh nghĩ sao ?

Nhị thần liền tỏ ra bối rối trước những gì giáo chủ U Minh Giáo vừa nói ! Vì nếu cần ai đó chủ xướng việc liên minh nhằm chống lại Tam Ma thì đâu đã đến lượt U Minh Giáo, giáo chủ ! Làm như thế thì đâu khác gì việc tự rước hổ về nhà ?

Thế nhưng, khi nhị thần còn chưa kịp tỏ rõ thái độ thì từ ở phía sau chợt có tiếng yếu ớt của ai đó vang lên:

- Lão nói láo đó ! Nhị vị lão gia đừng tin lời lão !

Lời nói tuy yếu ớt, nhưng ở đây hầu như ai cũng là bậc cao thủ võ lâm nên không ai lại nghe không rõ !

Do đó, khi nhị thần Kỳ, Bốc phải xoay người lại để xem là ai vừa phát thoại thì giáo chủ U Minh Giáo chỉ thoạt nhìn là nhận được ngay ! Lão kêu lên:

- Là người ? Dư Hải Bằng ?

Chính lúc đó nhị thần cũng đã nhìn thấy người vừa hô hoán lên bằng một âm thanh yếu ớt chính là tên tiểu tử mà hôm qua nhị lão đã bị mắc hớ khi tiểu tử đó khoát khuôn mặt của nhân vật cao niên ! Và cũng chính là tên tiểu tử mới đây còn đang nằm lịm một chỗ !

Kế bên tên tiểu tử đó chính là gã môn đồ của lão Kỳ thần !

Nhị lão càng lộ vẻ bàng khuâng khi nghe tiếng kêu sững sốt của Lưu giáo chủ !

16. Lộ Chân Tướng Đối Mặt Ác Ma-trụ Trợ Vi Ngược Hổ Thêm Vuốt

Từng tràng cười lồng lộng, hết của U Minh giáo chủ lại đến lượt nhị thần đã làm cho Dư Hải Bằng vụt tỉnh lại !

Vừa nhìn thấy sự động cựa của Dư Hải Bằng, gã nọ do đang canh chừng, bèn kêu lên kinh ngạc:

- Người đã tỉnh lại rồi sao ? Thương thế đã thế nào rồi ?

Mọi chuyện đã xảy ra, Dư Hải Bằng đều nhớ rõ mồn một, nên chàng gượng cười và nói:

- Đa tạ huynh đài đã quan tâm ! Hôm trước tại hạ có đôi phần thất lễ với lệnh sư, mong huynh đài chớ trách. Có việc gì ở phía trước vậy huynh đài ?

Có lẽ sự lễ mạo của Dư Hải Bằng đã phần nào làm cho gã nọ thôi bực bội ! Gã đáp:

- Bọn U Minh Giáo tự dưng kéo đến đây !

- Đây là địa phương nào ?

- Phía đông nam Hán Dương thành !

- Vậy thì bọn U Minh Giáo do tìm tại hạ nên mới kéo đến đây phải không ?

- Nếu người đã tự nhận định được điều đó thì ta không cần phải giấu nữa ! Đúng là như thế ! Nhưng người bắt tất phải lo ngại, đã có sư phụ và Bốc thúc thúc ứng phó rồi. Vả lại, do chân diện của người đã để lộ nên tạm thời vào lúc này người hãy nhận làm môn đồ của Bốc thúc thúc và là nhị đệ của ta ! Người cứ yên tâm đi !

Dư Hải Bằng cười nhăn nhó:

- Huynh đài kêu là Bốc thúc thúc, vậy vị Bốc thúc thúc đó là...

- Bốc thần trong Võ Lâm Tứ Thần ! Còn sư phụ ta là Kỳ thần ! Người có khứng chịu làm môn đồ của Võ Lâm Tứ Thần không ?

- Tại hạ e không được diễm phúc đó đâu. Mà thôi, tấm lòng ưu ái của lệnh sư và Bốc lão gia giành cho tại hạ, rồi tại hạ sẽ đáp đền. Bây giờ chúng ta hãy ra phía trước đi !

Gã nọ đành mặt lại:

- Đã có nhị thần cùng giải quyết việc này, người bắt tất phải lo lắng. Vả lại, sư phụ ta đã có nghiêm lệnh, người không được vọng động !

Ra vẻ cả quyết, Dư Hải Bằng đứng lên. Chàng nói:

- Là huynh đài không hiểu nên mới nói như thế ! Đừng nên đánh giá thấp giáo chủ U Minh Giáo mà mang họa ! Huynh đài nên tin lời tại hạ thì hơn !

Gã liền phản bác:

- Người nói sao chứ ? Công phu tạo chỉ như người mà đối kháng được với U Minh Giáo giáo chủ, không lẽ thân danh là Võ Lâm Tứ Thần mà gia sư và Bốc thúc thúc lại không bằng người sao ?

Dư Hải Bằng cứ mặc nhiên xô cửa bước ra. Vừa đi, chàng vừa nói:

- Tại hạ hoàn toàn không xem thường Võ Lâm Tứ Thần, nhưng nếu huynh đài biết rằng đằng sau U Minh Giáo giáo chủ là những nhân vật nào thì huynh đài cũng phải lo sợ như tại hạ thôi !

Kinh nghi, gã buột miệng hỏi:

- Còn những ai đứng ở phía sau giáo chủ U Minh Giáo nữa ?

- Nếu tại hạ nói đó là Tam Ma thì huynh đài nghĩ sao ?

Nói được đến đây thì Dư Hải Bằng và gã nọ đã đến đủ gần để nghe câu hỏi có vẻ thẳng thốt của Bốc thần và câu đáp lại của giáo chủ U Minh Giáo ! Do đó, Dư Hải Bằng không thể không lên tiếng hô hoán như vậy...

... Và sau câu hô hoán của chàng thì đến lượt giáo chủ U Minh Giáo lộ vẻ sững sốt khi nhận ra chàng !

Đã một lần đụng phải kẻ giả danh giáo chủ U Minh Giáo tại Hắc Tử Lâm, sau đó, qua tam chiêu đối chọi với một giáo chủ khác nên bây giờ Dư Hải Bằng bán tín bán nghi vì giáo chủ đang hiện diện tại đây liệu có phải là vị giáo chủ thật hay chưa, nhất là kẻ bên đó lại có hai nhân vật ra vẻ thần bí khi che kín chân diện ! Dư Hải Bằng cười cợt nói nửa đùa nửa thật:

- Sao lão lại tỏ ra sững sốt thế ? Hay lão cảm thấy bất ngờ khi biết Dư Hải Bằng này vẫn sống và rời khỏi được Hắc Tử Lâm ? Còn nhị vị kia có phải là Nhị Ma trong Tam Ma mà lão đã nhờ vào Tam Ma tử kiếm lệnh đoạt được của Tam Thủ thư sinh để sai khiến không ?

Nói xong một câu dài, Dư Hải Bằng phải nghiêng chặt răng lại để đè nén cơn đau còn đang dằn xé trong nội tạng !

Tuy nhiên, bằng vào lời nói của Dư Hải Bằng đã khiến cho tình thế phải biến chuyển ngược lại ý muốn của giáo chủ U Minh Giáo !

Lão giáo chủ U Minh Giáo do nhất thời nóng giận nên vội quên đi những lời lão vừa định dụ hoặc Kỳ, Bốc nhị thần ! Lão chỉ biết để cho cơn giận bộc phát lên mà không sao kiềm chế được ! Lão quát:

- Được lắm đó tiểu tử ! Người đã thoát ra được Hắc Tử Lâm quả là chuyện ngoài trí tưởng của ta ! Thế còn tên đồ đệ của ta đâu ?

Hiểu ngay lão muốn nói đến ai, Dư Hải Bằng vội lên tiếng phân minh:

- Đồ đệ nào của lão ? Ta làm sao biết được mà lão hỏi ! Còn nếu lão muốn nói đến một vị giáo chủ U Minh Giáo như lão thì ta biết !

- Hẳn đâu ?

Dư Hải Bằng cười nửa miệng một cách ngạo mạn:

- Hẳn ư ? Chết rồi ! Thân thủ của hắn kém cỏi quá ! Nói vậy, tên đó là đồ đệ của lão ư ? Sao còn không chỉ dạy cho hắn hết chân truyền của lão ?

Không để ý đến lời châm chọc của Dư Hải Bằng, giáo chủ U Minh Giáo vội vàng hỏi:

- Còn những vật ở trong người Tam Thủ thư sinh, người đã làm gì những vật đó rồi ?

Nhớ lại những gì gã đồ đệ của lão Kỳ vừa nói, Dư Hải Bằng giả vờ ngơ ngác:

- Vật gì ? À ! Có phải lão muốn nói đến U Minh thượng lệnh gì đó phải không ?

Nếu là vật đó thì ta đã vất bỏ nó đi rồi !

- Người vất ở đâu ?

- Trong Hắc Tử Lâm ! Lão cứ vào trong đó mà tìm thì thế nào cũng gặp thôi ! Ta biết lão có Hắc Tử Lâm bí đồ mà. Chắc lão không ngại việc quay lại Hắc Tử Lâm lần nữa chứ ?

Tất cả những gì vừa được Dư Hải Bằng và giáo chủ U Minh Giáo nói ra đã làm cho Kỳ, Bốc nhị thần tỉnh ngộ ! Cả hai len lén nhìn vào hai nhân vật che kín chân diện kia với vẻ sợ hãi lộ rõ trên nét mặt !

Và Kỳ thần vốn có tính nóng nảy, đã không đợi được nữa bèn lên tiếng hỏi:

- Lưu giáo chủ hãy nói thật xem nào ! Có phải người đã khống chế được Tam Ma và chính người đã hạ thủ Túy Cái và nhị vị cường môn nhân nhị phái Hoa Sơn và Côn Luân không ?

Bật cười dài khoái trá, giáo chủ U Minh Giáo nói:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Nhị lão huynh sao rồi ? Nếu quả thật chuyện Lưu mỗ đã có được Tam Ma trong tay là sự thật thì nhị lão huynh có khứng cùng Lưu mỗ kết thân không ?

Giật lùi lại như giẫm phải độc xà, nhị thần Kỳ, Bốc cùng kêu lên:

- Lưu giáo chủ đã thừa nhận rồi ư ?

- Vậy là mọi việc đều do người gây ra à ?

Càng mục kích nhị thần sợ hãi đến bao nhiêu thì giáo chủ U Minh Giáo càng đắc ý đến bấy nhiêu. Lão cười lên khàng khặc:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Lưu mỗ vẫn còn chờ nghe mỹ ý của nhị lão huynh đây !

Chợt nhớ lại hành động vừa rồi của mình đã làm cho đối phương thích chí, nhị lão bèn dẫn lòng và cùng quát tướng lên:

- Không bao giờ !

- Hừ ! Nhuận ngã giả tôn, nghịch ngã giả vong ! Nhị lão huynh không hối hận đấy chứ !

Bước xấn tới một bước, Kỳ thần hậm hực gầm lên:

- Họ Lưu kia ! Từ lâu rồi ta vốn biết người là kẻ ác tâm. Chỉ do người khéo léo che đậy dã tâm của người mà thôi ! Đừng nói đâu xa, chính ta là người đầu tiên sẽ thẳng tay tiêu diệt U Minh Giáo của người đó !

Như muốn biểu thị chí hướng của mình, Bốc thần cũng dịch thân bước lên sóng vai cùng Kỳ thần !

Giáo chủ U Minh Giáo nhìn thấy thế bèn lắc đầu tỏ vẻ ra thương hại:

- Thái độ của nhị lão huynh làm cho ta thất vọng quá, không khác nào lão Túy vậy. Tam Khách Khanh hộ pháp, lão ra tay được rồi đó. Mà này, hộ pháp nhớ nhẹ tay cho, bốn giáo chủ cũng không thích cảnh đồ sát lẫn nhau.

Giáo chủ U Minh Giáo vừa nói xong thì một trong hai nhân vật che kín chân diện liền lẳng không lao ra với thân pháp nhẹ nhàng trên chỗ tưởng ! Một chút gió xao động cũng không, và đến sự lay động của chéo áo cũng không có !

Mục kích được thân pháp đó, Kỳ thần không khỏi rung động tâm can. Lão nhanh tốc vờ ra một chưởng xuất kỳ bất ý mong chiếm được thể thượng phong ngay chiêu đầu tiên. Còn miệng thì lão Kỳ thần gầm lên:

- Hoa nhi ! Người đi đi ! Người đã biết phải đi đâu rồi đó. Mau lên ! Đừng lý gì đến ta và Bốc thúc thúc người.

Cùng một lúc với chưởng kinh của Kỳ thần, Bốc thần cũng vội vàng xô ra một lúc đến ba chưởng, uy hiếp thượng trung và hạ bản của nhân vật thần bí có thân thủ thượng thặng kia !

Là Võ Lâm Tứ Thần thì bản lãnh không thể kém được, huống chi đây lại là sự liên tay của nhị thần !

Tuy nhiên, nhân vật thần bí kia được giáo chủ U Minh Giáo gọi tên là Tam Khách Khanh hộ pháp, thì dường như là không xem sóng kinh của nhị thần vào đâu cả. Nhân vật đó cứ bình chân như vại, cứ đứng yên như sẵn sàng hứng chịu đủ cả bốn chưởng của nhị thần !

Mục kích được hành vi này của nhân vật thần bí kia, gã môn đồ của lão Kỳ thần vụt kêu lên:

- Sư phụ ! Đồ nhi quyết liều chết cùng sư phụ !

Ầm ! Ầm ! Ầm ! Ầm !

Cả bốn luồng lực đạo đều như chạm phải nguyên một núi đá sừng sững ! Vì sau bốn tiếng chấn kinh này thì không những nhân vật thần bí kia đã không hề hấn gì, mà ngược lại, nhị thần phải bị bức lui về phía sau có đến ba bước dài.

Công phu tạo chỉ vào bậc này của đối thủ khiến cho nhị thần phải thập phần kinh hãi ! Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, đoạn cả hai cùng một lúc lại hành động !

Bốc thần vụt cất người lên, cao đến hai trượng ! Đoạn từ bên trên Bốc thần giáng xuống vị thế của nhân vật thần bí kia hai chưởng sấm sét, khí thế như muốn lấp biển dời non !

Ngược lại, Kỳ thần thì lại cho tay vào bọc áo ! Và khi Kỳ thần lấy tay ra thì lão chợt hét lên:

- Hoa nhi chớ cãi lời ta ! Còn không mau đi đi ! Người quên ta đã dặn gì rồi sao ?

Đi !

Với tiếng “đi” thì từ tay của Kỳ thần liền xuất hiện hàng loạt những ngọn ám khí.

Đã có danh xưng là Kỳ thần, lại là nhân vật chánh phái nên những ngọn ám khí của Kỳ thần chỉ là những quân cờ bằng sắt ! Và thủ pháp ném ám khí của Kỳ thần đã đến hàng tuyệt đỉnh !

Đừng thấy lão ném loạn hàng loạt ám khí như thế mà tưởng rằng đây chính là thủ pháp Mãn thiên hoa vũ mà lắm ! Ngược lại, chỉ một cái vung tay của Kỳ thần thì từng ngọn ám khí một đều được lão ném ra có chủ đích hẳn hoi ! Không những thế, lại rất mực chuẩn xác !

Ba ngọn ám khí cho nhân vật thần bí kia để hợp lực với Bốc thần ! Ba ngọn ám khí khác lại nhắm vào giáo chủ U Minh Giáo. Bốn ngọn ám khí cho bốn tên tùy tùng, mỗi tên một ngọn ! Còn hai ngọn lại trong thập nhị tiên tiêu của Kỳ thần thì giành cho nhân vật thần bí thứ hai, từ đầu đến giờ vẫn còn chưa động tay động chân.

Nhìn thủ pháp ném ám khí này của Kỳ thần, Dư Hải Bằng không thể không khâm phục ! Và chàng còn hiểu được ẩn ý trong hành động này của lão ! Do đó, chàng bèn xô vào vai gã nọ một cái và bảo gã:

- Xem ra lệnh sư bảo huynh đài bỏ đi chắc có chuyện rất quan trọng. Huynh đài chớ nên làm hỏng việc của lệnh sư ! Đi đi ! Tại hạ sẽ đoạn hậu cho lệnh sư và Bốc lão gia không thể chi trì được một lúc nữa đâu. Đi đi nào !

Quả nhiên, ẩn ý của Kỳ thần là muốn gây khó khăn cho bọn kia, kể cả giáo chủ U Minh Giáo để cho đồ đệ của lão kịp thoát đi, thì hành theo mệnh lệnh có lẽ rất khẩn cấp của lão !

Nhưng dù thủ pháp ném ám khí của lão có cao minh đến đâu đi nữa thì lão lại quên đi còn có một nhân vật không sợ ám khí của Kỳ thần ! Đó là nhân vật được gọi là Tam Khách Khanh hộ pháp !

Vì ngay lúc đó, giáo chủ U Minh Giáo quát lên:

- Tam hộ pháp ! Mau giữ tên tiểu tử kia lại !

Vút !

Chỉ một cái nhún mình thì Tam Khách Khanh hộ pháp đã lách tránh được hai ngọn chưởng kinh sấm sét của Bốc thần, đồng thời cũng đã tránh khỏi ba ngọn ám khí cực kỳ linh diệu của Kỳ thần !

Ầm ! Ầm !

Hai ngọn chưởng kinh của Bốc thần đã quật thẳng xuống con đường lát đá trong khu trang viện. Và do thân hình còn trên cao nên Bốc thần còn kịp nhìn thấy thân pháp vô thượng của nhân vật thần bí nọ đang lao nhanh như ánh chớp đến chỗ gã đồ đệ của Kỳ thần, mà gã thì đang dự định bắt quyết như không muốn bỏ đi !

Bốc thần liền hét lên:

- Hoa nhi ! Người đừng quên vận mạng của võ lâm đang trong tay người đó ! Đi đi !

Trong khi từ giáo chủ U Minh Giáo cho đến bọn thuộc hạ đều đang lúng túng đón đỡ những ngọn ám khí quá quái dị của Kỳ thần thì Kỳ thần và Bốc thần liền nhanh tốc lao đuổi theo nhân vật bí ẩn nọ !

Nhưng, so về thân thủ cũng như thân pháp thì nhị thần còn quá kém cỏi đối với nb Tam Khách Khanh hộ pháp kia !

Thấy tình thế đã đến lúc nguy ngập, Kỳ thần vụt ném ra một loạt ám khí nữa và hét lên:

- Xem ám khí đây !

Nhưng tất cả đều đã muộn ! Dù những ngọn ám khí của Kỳ thần có đến được đích thì gã nọ cũng không mong gì chạy thoát !

Đúng lúc đó, như Dư Hải Bằng đã liệu định sẵn, chàng vừa rút vội trường kiếm ra vừa đẩy vào người gã kia một cái ! Uyên Ương kiếm pháp liền được Dư Hải Bằng thi triển khống chế toàn bộ các đại huyệt trên người của Tam Khách Khanh hộ pháp, ngăn chặn bước tiến của nhân vật bí ẩn đó !

Lần này thì khác hẳn, nhân vật bí ẩn kia không thể ngang nhiên đứng trơ mình để đón nhận kiếm pháp linh ảo của Dư Hải Bằng ! Một phần vì Dư Hải Bằng lúc này đã là cao thủ bậc nhất về kiếm pháp sau khi chàng đắc ngộ vừa Đạt Ma kinh vừa Thiên Địa bí lục ! Một phần khác là vì nhân vật bí ẩn nọ vốn chỉ cho Dư Hải Bằng là một kẻ mang thương thế nên nhân vật đó khá bất ngờ trước những chiêu kiếm tuyệt luân của chàng.

Chỉ cần một thoáng dừng thân pháp thì tình thế liền biến đổi !

Gã nọ nhân cái đẩy của Dư Hải Bằng và do không thể trái lại sư mệnh bèn tung người bỏ chạy !

Nhân vật bí ẩn kia khi muốn đảo người vừa lách tránh vừa đón đỡ kiếm chiêu của Dư Hải Bằng thì từ phía sau, những ngọn ám khí của Kỳ thần đã vù vù lao đến !

Không còn cách nào khác hơn, nhân vật bí ẩn nọ không những phải tạt người sang bên tả để tránh thoát những ngọn ám khí của Kỳ thần mà còn phải lùi lại khá xa mới mong thoát ra được phạm vi kiếm chiêu của Dư Hải Bằng !

Đạt được mục đích, Kỳ thần và Bốc thần liền song song lao đến vị Tam Khách Khanh hộ pháp và tận lực bình sinh võ chiêu ra như vũ bão !

- Tiếp chiêu nào !

- Đỡ !

Đến lúc đó, ngoài giáo chủ U Minh Giáo ra, nhân vật bí ẩn thứ hai cũng đã thoát được những ngọn ám khí thần kỳ của lão Kỳ thần. Cả hai bên cùng một lúc lao đến, định vượt qua chỗ Dư Hải Bằng đang trấn giữ để đuổi theo gã nọ ! Còn bốn tên tùy tùng thì lại lao ngược ra bên ngoài khu trang viện với ý đồ chặn bắt gã nọ từ phía ngoài !

Chuyện ở bên ngoài thì không cần nhắc đến, còn chuyện đang xảy ra ở trong khu trang viện thì làm cho giáo chủ U Minh Giáo phải tức giận đến độ gầm thét lên vang dội !

Vì tuy Dư Hải Bằng mười phần chỉ bình phục được có ba, nhưng một khi chàng đã tận lực thì thổ kiếm pháp Uyên Ương thì lão giáo chủ U Minh Giáo và nhân vật bí ẩn thứ hai khó lòng vượt qua, nếu không muốn bị kiếm thương !

Tiếng gầm thét của lão giáo chủ U Minh Giáo tuy lớn nhưng lại bị những tiếng chấn kinh từ trận giao đấu phía bên kia lấn át mất.

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Hự ! Hự !

Chỉ một cái liếc mắt, Dư Hải Bằng khi nhìn thấy thân hình của Kỳ thần và Bốc thần loạng choạng ngã nghiêng thì chàng dường như cảm nhận được tiếng kêu đau đớn do hai lão phát ra !

Thân thủ của nhị thần là thế mà lại không là gì so với Tam Khách Khanh hộ pháp ! Điều đó chỉ có thể lý giải được là một trong Tam Ma vừa được thoát ra từ Hắc Tử Lâm !

Nhưng ý nghĩ này vừa thoáng qua trong tâm trí của Dư Hải Bằng và Dư Hải Bằng chưa kịp nói lên sự phát giác của chàng thì chàng lại phải kinh ngạc đến độ xuất thần, đồng thời Dư Hải Bằng phải buộc miệng kêu lên:

- Xuyên Tâm Chỉ ! Lão chính là Y Thần đây mà !

Đó là khi Dư Hải Bằng nhìn thấy nhân vật thần bí thứ hai đột nhiên cong ngón tay lại và xạ vào chàng một ngọn chỉ phong !

Nhân vật đó buộc phải làm điều đó thì mới mong hạ thủ được Dư Hải Bằng với kiếm pháp khá uyên ảo.

Vụt ! Vèo... Vèo...

Soạt !

Vù... Vù...

Ầm !

Hai lần kinh ngạc là hai lần phân tâm ! Rốt cuộc dù Dư Hải Bằng kịp thời tránh né ngọn Xuyên Tâm Chỉ của nhân vật bí ẩn thứ hai là Y Thần thì chàng vẫn phải lãnh đủ một luồng lực đạo kinh hồn bạt tủy của giáo chủ U Minh Giáo vỗ đến !

Vết nội thương mới hôm qua đây còn chưa lành hẳn thì Dư Hải Bằng làm sao chi trì được với luồng chưởng lực mạnh bạo này !

Chàng ngã vật ra và ngất lịm đi, không còn biết gì nữa !

17. Càng Trị Thương Công Phu Càng Tiến-dùng Ngụy Kế Thoát Khỏi Trùng Vây

Không biết bao lâu sau đó, khi Dư Hải Bằng hồi tỉnh thì chàng chợt nghe có tiếng ai đó chốc chốc lại nức nở nghẹn ngào ! Phần thì đau đớn thấu tâm can, phần thì kinh ngạc ngỡ ai đó đang khóc tiễn đưa chàng, chàng bèn ú ớ kêu rên:

- Ủ.. Ủ.. ! Là ai... ai đó ?

Tiếng nức nở nghẹn ngào chợt nín bật, thay vào đó là tiếng kêu kinh ngạc của một người mà giọng nói khá quen tai:

- Dư Hải Bằng ! Người đã tỉnh rồi sao ?

Nhớ lại giọng nói đó, và từ chỗ người đó biết rõ danh tự của chàng, chàng bèn hoang mang hỏi:

- Là huynh đài... phải không ? Nơi đây là... là đâu vậy ? Có đúng là... là tại hạ còn... còn sống đây không ?

Tiếng nức nở lại vang lên:

- Người còn sống ! Người còn sống đó ! Còn sư phụ ta và Bốc thúc thúc thì...

- Sao ? Nhị vị ... nhị vị lão nhân gia đã... đã ra sao rồi ? Không lẽ... không lẽ...

- Người đừng nói nhảm ! Ý ta muốn nói là họ đã bị bọn U Minh Giáo bắt đi rồi !

Nếu lọt vào tay bọn ác ma đó thì lành ít mà dữ nhiều, điều đó không cần đoán cũng đủ biết !

- Có phải huynh đài đã cứu... cứu tại hạ không ? Huynh đài đã làm xong... làm xong điều lệnh sư ủy thác rồi... rồi à ?

- Hừm ! Ta nào đã đi được đến đâu đâu mà người hỏi !

- Vậy thì ... vậy thì... không lẽ đây vẫn là... vẫn là chỗ cũ ư ?

- Chứ còn gì nữa ! Cũng còn may là bọn U Minh Giáo không biết rằng bên dưới khu trang viện còn có một địa đạo ngầm và ta đã ẩn vào đó ! Do đó, khi mọi tiếng huyền não đã im đi thì ta vội mò lên ! Và ta chỉ còn nhìn thấy mỗi một mình người nằm bất động như kẻ đã chết ! Còn gia sư và Bốc thúc thúc thì...

- Có khi.. có khi nhị vị lão nhân gia.. đã chạy thoát rồi... thì sao ?

- Hừ ! Người nói hay lắm ! Người làm như ta không từng nghĩ đến điều này vậy !

Nếu họ đã thoát thân được thì hà cớ gì đã hai ngày trôi qua họ lại không quay về tìm ta ?

- Nhưng nếu ho..... nếu họ không biết huynh đài... huynh đài trốn ở đây thì...

thì...

- Sao lại không biết chứ ? Người im đi ! Người càng nói càng làm cho ta bối rối hơn ! Người đói chưa ?

“Tánh tình của gã cứ vui buồn bất chợt như thế này sao ? Hà ! Gã đã bảo ta im sao lại hỏi ta đói hay không đói ? Liệu khi ta đáp lời thì gã có tức giận ta không ?” Tuy nghĩ thế nhưng Dư Hải Bằng không thể không đáp:

- Đói rồi ! Huynh đài có gì để ăn không ?

Đúng gã nọ là người vô tâm hay sao đó, vì khi gã vừa nghe Dư Hải Bằng hỏi thì gã vội vàng nói:

- Ta biết người có thể trạng khác thường, nên tin rằng thế nào người cũng tỉnh dậy ! Ta có nấu cho người bát cháo đó ! Dù không ngon nhưng người cũng phải cố mà ăn !

Do đối thoại một lúc lâu nên Dư Hải Bằng đã thấm mệt ! Chàng thở dài đáp:

- Đa tạ.... huynh đài ! Hãy để đó... rồi tại hạ sẽ ăn !

Không nghe gã đáp lại, Dư Hải Bằng như chìm vào hư vô !

Từ lúc đó, mỗi lần Dư Hải Bằng hồi tỉnh thì chàng lại nhận được một bát cháo để sẵn ! Và cứ mỗi lần chàng nuốt hết bát cháo thì chàng lại chạnh lòng nghĩ đến cảnh ấm êm dưới mái gia đình mà chàng chưa một lần thụ hưởng ! Và cứ thế, Dư Hải Bằng không khỏi nghĩ đến ân huệ của gã nọ ! Nhưng sau lần đối thoại đó thì Dư Hải Bằng không hề gặp lại gã ! Có lẽ do gã bận bịu công việc gì đó theo mệnh lệnh sư môn nên buộc phải vắng mặt !

Còn Dư Hải Bằng thì không muốn tạo thêm phiền nhiễu cho gã nên mỗi lần chàng tỉnh lại thì chàng cố gắng điều tức trị thương theo lối của chàng !

Chính lối trị thương khác thường này có một lần Dư Hải Bằng đã tạo sự kinh ngạc cho gã !

Dưới ánh sáng mờ nhạt chiếu hắt vào địa đạo ngầm, khi Dư Hải Bằng nghe có tiếng bước chân rón rén tiến lại gần thì chàng liền ngồi bật dậy !

“Ra là gã.” Dư Hải Bằng chưa kịp mở miệng hỏi thì gã đã kêu lên:

- Ủy ! Đường như thương thế của ngươi đã thuyên giảm nhiều rồi phải không ?

Gật đầu, Dư Hải Bằng hỏi:

- Sao huynh đài biết ?

- Nhìn thần quang ở mắt ngươi thì biết ngay thôi ! Ngươi đã dùng linh đan diệu dược gì vậy ?

Dư Hải Bằng vừa lắc đầu vừa cười mỉm:

- Linh đan diệu dược gì đâu ! Là tại hạ điều tức trị thương đấy thôi !

- Điều tức ! Ta nào thấy ngươi điều tức vào lúc nào ? Ngược lại, cứ mỗi lần ta tạt vào xem qua thì ta chỉ thấy ngươi nằm một chỗ y như chết vậy !

- Nói ra sợ huynh đài không tin ! Chính những lúc tại hạ nằm là lúc tại hạ vận công điều tức đó !

- Là “ngọa công” ? Ngươi định dối gạt ta à ? Trên đời này làm gì có lối vận công nghịch thường như vậy chứ ?

Trầm ngâm một lúc lâu, Dư Hải Bằng mới tìm được cách giải thích cho gã tin:

- Vận sự khởi đầu nan ! Vả lại, do thể chất của tại hạ khác thường nên tại hạ chỉ có thể ngọa công mà không thể tọa công được ! Nếu huynh đài còn nhớ, hẳn huynh đài không quên những gì lệnh sư đã nói ! Trong Bát đại kinh mạch thì tại hạ chỉ còn nguyên vẹn được có năm mà thôi ! Ba đại kinh mạch còn lại tuy đã được nối liền nhưng lại nối liền theo cung cách khác với mọi người ! Tại hạ không hề dối gạt huynh đài đâu !

Gật đầu ra vẻ đã hiểu, gã lại hỏi:

- Thảo nào ngươi vẫn sống dù ba trong tám đại mạch đã bị phế ! Vậy khi nào thì ngươi bình phục hẳn ?

- Tại hạ đã lưu lại đây được bao lâu rồi ?

- Tính từ lúc ta đưa ngươi vào đây thì được mười ngày rồi ! Sao ?

Dư Hải Bằng lộ vẻ kinh ngạc khi chàng đáp lại:

- Chỉ mới mười ngày thôi sao ? Không lẽ lần bị trọng thương này tại hạ mau bình phục hơn lần trước sao ?

- Ngươi nói như thế nghĩa là gì ?

Vẫn không hết băn khoăn, Dư Hải Bằng giải thích cho gã nghe:

- Cộng với lần trọng thương trước đó chưa khỏi. Theo tại hạ ước tính cũng phải mất đến mười lăm ngày điều tức trị thương thì mới mong thuyên giảm được tám phần !

Nhưng bây giờ thì...

- Thì sao ?

- Không quá một ngày nữa là tại hạ có cơ bình phục hẳn ! Huynh đài nghĩ có lạ không ?

Tuy không hiểu lắm về y lý, nhưng gã nọ vẫn dễ dàng hiểu ý của Dư Hải Bằng !

Đổi lại là gã, nếu gã vướng hai lần trọng thương liên tiếp như Dư Hải Bằng thì đừng nói gì mười lăm ngày, sợ rằng nhiều hơn nữa gã cũng không mong gì bình phục một khi không có linh đan trợ lực như Dư Hải Bằng lúc này ! Do đó, gã nửa kinh ngạc nửa nghi nan hỏi:

- Hay trong người người đã phục sẵn một loại thần dược nào từ trước ?

Ngần cả người, Dư Hải Bằng tỉnh ngộ ! Thì ra dược lực của Hồi Nguyên Đan, một loại thần dược trấn sơn chí bảo của Thiếu Lâm, cho đến lúc này vẫn còn có diệu lực !

Nhưng hiểu thì hiểu, Dư Hải Bằng không thể nói điều này ra cho gã biết !

Dư Hải Bằng vờ hỏi lãng sang chuyện khác:

- Huynh đài đã làm xong điều lệnh sư ủy thác chưa ?

Nghe Dư Hải Bằng nhắc đến việc này, gã thở dài đáp:

- Có lúc ta đã định lên đi thử, nhưng khắp mọi nơi, đâu đâu cũng có bọn giáo đồ U Minh Giáo đứng đón chặn ! Ta e đi không thoát !

- Sao lại phải thế ? Không lẽ việc lệnh sư ủy thác cho huynh đài lại hệ trọng đến độ bọn chúng quyết bắt giữ huynh đài sao ?

Thần sắc của gã sau câu hỏi của Dư Hải Bằng liền tỏ ra trầm trọng ! Rồi sau một lúc tư lự, gã chỉ khẽ gật đầu và đáp:

- Rất hệ trọng ! Người chỉ cần biết bấy nhiêu đó là đủ rồi ! Người đừng hỏi gì thêm nữa, ta sẽ không nói nữa đâu !

Và Dư Hải Bằng cũng không muốn hỏi gì thêm ! Chàng cũng không vì thái độ bí ẩn của gã mà sanh lòng giận dữ ! Bất quá Dư Hải Bằng chỉ muốn tỏ rõ thái độ của chàng mà thôi ! Chàng cất giọng trầm trầm bảo:

- Nếu huynh đài không tị hiềm thì ngày mai nhân lúc màn đêm buông xuống, tại hạ sẽ đưa huynh đài đi một đỗi đường ! Đến khi huynh đài vượt khỏi trùng vây thì thôi !

Huynh đài nghĩ sao ?

Chân tài thực học của Dư Hải Bằng thế nào thì gã đã từng mục kích, do đó, gã long mắt lên với nhãn quang lóng lánh nhìn vào chàng với tấm lòng cảm kích ! Gã nói:

- Nếu có người cùng vượt trùng vây thì ta an tâm hơn ! Như thế có phiền gì cho người không ?

- Xem huynh đài kìa ? Ân cứu tử của lệnh sư và huynh đài, tại hạ còn chưa báo đáp ! Tại hạ còn mong có được những dịp như thế để đền đáp lại phần nào trong muôn một ! Thôi, cứ thế nhé ! Tại hạ còn phải điều túc một lượt cuối nữa đây !

Nói xong, chờ cho gã đã bỏ đi, Dư Hải Bằng bèn ngã người xuống và ngoạ công !

Chỉ một lúc sau thì Dư Hải Bằng đã tiến vào cõi vô ngã ! Và Dư Hải Bằng nào biết rằng gã nọ đang len lén nhìn trộm chàng !

Không nhìn trộm thì thôi, chứ một khi đã nhìn trộm thì gã không tránh được sự sững sốt trước những gì gã đang mục kích !

Dư Hải Bằng đã không hề dối gạt gã ! Dư Hải Bằng quả là đang điều túc vận công để trị thương theo cung cách khác thường ! Gã tin vào điều gã đang nhìn thấy ! Vì trên đỉnh đầu của Dư Hải Bằng, ở ngay Thiên đỉnh là một lớp sương vụ trắng nhạt đang vờn vờn bay ! Rồi sau đó cứ theo hơi thổ nạp của Dư Hải Bằng mà chui tọt vào mũi, còn lại phả ra đằng mồm !

Nếu căn cứ theo những gì gã đã biết qua sự giáo huấn của sư phụ gã, thì công phu tạo chỉ của Dư Hải Bằng với hình thái thổ nạp này có phần cao minh hơn sư phụ gã ! Vì thế, gã đã sững sốt lại còn thêm sững sốt hơn ! Với một người có niên kỷ như Dư Hải Bằng khó có thể đạt được sức công phu thâm hậu đó ! Trừ phi,

phải, trừ phi Dư Hải Bằng đã từng gặp qua kỳ tích ! Một loại kỳ tích chỉ có trong truyền thuyết, chứ rất hiếm có ở thực tại !

Với các loại kỳ trân thần dược như:

Thiên Niên Linh Chi, Vạn Niên Sâm Vương hoặc Thiên Niên Tuyết Liên Tử, có thể giúp một người hoán thai đổi cốt, thì theo sự phụ gã, những điều như thế không có trong hiện thực ! Và, nếu có đi chẳng nữa thì bất kỳ ai khi gặp được một trong những loại kỳ trân đó còn phải có một tâm pháp nội công thượng thừa mới mong làm cho kỳ trân phát sinh diệu được ! Nhưng với một người đã có tâm pháp nội công thượng thừa thì việc đi tìm kỳ trân hãn thế đó đâu khó bằng sự tu luyện lâu năm ! Bởi sự tu luyện công phu bằng chính sức mình tuy chậm nhưng vững chắc ! Không phải loại bạo phát bạo tàn như việc nhờ vào dược lực để tinh tiến công phu !

Gã nghĩ thế và rồi đi khỏi chỗ Dư Hải Bằng ngọa công với bao nhiêu vấn nạn trùng trùng.

Chính gã hoàn toàn không ngờ kỳ duyên hãn thế mà Dư Hải Bằng đã được ! Đạt Ma kinh chính là loại tâm pháp thượng thừa hiếm có ở võ lâm ! Cách luyện công của Dư Hải Bằng, rồi Dư Hải Bằng lại có dịp may hy hữu khi được phục đến năm hoàn Hồi Nguyên Đan chí bảo của phái Thiếu Lâm nữa ! Tất cả những điều tình cờ đó đã tài bồi cho Dư Hải Bằng, một kẻ vô danh tiểu tốt, vô môn vô phái trở thành bậc kỳ tài trăm năm chỉ có một !

Đừng nói gì gã, mà chính Dư Hải Bằng cũng không sao hiểu thấu được hết những cơ may của chàng ! Có chăng, với dược lực kỳ diệu của năm hoàn Hồi Nguyên Đan, với kinh văn thâm thúy của Đạt Ma kinh tâm pháp thì Dư Hải Bằng dần dần sẽ nhận thức được sự thăng tiến không ngừng về công phu và về nguyên lý võ đạo của chính chàng mà thôi !

Khác với mọi người và với mọi loại tâm pháp, đối với Dư Hải Bằng thì chàng đang được lĩnh hội một thứ tâm pháp là nguồn gốc của muôn vàn tâm pháp khác hiện có ! Và kinh văn mà chàng đang tu luyện là một loại kinh văn sống ! Hễ Dư Hải Bằng càng suy nghĩ thì chàng càng lĩnh hội được nhiều hơn và công phu tinh tiến nhiều hơn !

Với công phu càng lúc càng tinh tiến thì mọi giác quan của Dư Hải Bằng càng ngày càng tăng thêm sự linh mẫn !

Ngay lúc chàng định xả công thì chàng lại phát hiện được tiếng bước chân đang đến gần của gã nô.

Chàng mở bừng mắt ra và lên tiếng trước:

- Là huynh đài đó à ? Tại hạ vừa hành công viên mãn xong ! Chúng ta đi được rồi chứ ?

Dư Hải Bằng hỏi thế vì chàng nhận ra gã nô đang khoác vào vai một tai nải ! Có nghĩa là gã đã sẵn sàng từ lâu, chỉ còn chờ Dư Hải Bằng xả công thì lập tức lên đường.

Thái độ của gã tỏ ra nôn nóng khác lạ ! Gã hỏi:

- Liệu chúng ta có thể đi thoát không ?

Dư Hải Bằng mỉm cười:

- Thoát hay không thì chúng ta cũng phải đi ! Nhưng nếu huynh đài vẫn còn chưa tin tưởng lắm thì tại hạ có một cách khác, sẽ dễ dàng hơn cho chúng ta !

Gã liền lộ vẻ mừng rỡ:

- Là cách nào ?

Đưa tay cho vào bọc áo, Dư Hải Bằng lấy ra hai mảnh lụa mỏng cuối cùng của Tam Thủ thư sinh đưa cho gã xem:

- Biến đổi dung mạo ! Huynh đài nghĩ sao ?

Thoáng nhãn mặt, gã bảo:

- Lại cái trò quỷ này à ? Ở đâu người có lắm vậy ?

- Huynh đài chớ xem thường nó ! Huynh đài còn nhớ sự giận dữ của lệnh sư khi lệnh sư biết việc tại hạ cải trang không ? Hà... Hà... ! Đó là của một vị cố tri ban tặng lại cho tại hạ đó. Huynh đài chọn đi !

Vẫn ra bộ kinh tởm, gã buộc lòng phải lên tiếng bảo chàng:

- Ta chẳng thích trò này chút nào cả ! Đâu, người lần lượt mang vào cho ta xem nào !

Với lớp lụa ban đầu, gã lắc đầu chê bai:

- Già quá ! Chắc không hợp với ta ! Cái kia xem nào !

Lần thứ hai gã còn chê bai thật tệ hơn:

- Là nữ nhân à ? Không hợp với ta đâu !

Dư Hải Bằng nhăn nhó:

- Nếu cái nào huynh đài cũng chê thì làm sao chúng ta có thể thoát được trùng vây đây ?

Ngẫm nghĩ một lúc, gã bắt đầu dĩ phải chọn một:

- Người giữ lấy gương mặt của nữ nhân mà dùng ! Đưa cho ta cái còn lại !

Sau khi chỉnh qua y phục, Dư Hải Bằng với gương mặt nữ nhân bèn lên tiếng hỏi gã:

- Huynh đài trông “tiểu muội” như thế nào ? Có ra dáng một vị cân quốc anh thư không ?

Vừa nói, Dư Hải Bằng ra bộ một vị nữ hiệp khi đi qua đi lại trước mặt gã ! Gã ôm bụng cười ngất đáp:

- Người đừng trách ta khi ta không nhịn được cười. Ta xem người rất giống... Hạ..

Hạ.. rất giống những tên hoạn quan trong cung đình !

Vì mưu cầu sự thoát thân để làm trọn sự ủy thác của Kỳ thần cho gã là ân nhân cứu mạng, nên Dư Hải Bằng vẫn thản nhiên nhận sự giễu cợt của gã. Chàng bảo:

- Là hoạn quan cũng không sao ! Miễn chúng ta thoát thân là được rồi. Huynh đài sao không sửa soạn đi ?

Thái độ của chàng là luôn xem trọng đại cuộc, không câu nệ tiểu tiết khiến cho gã phải bẽn lèn và tự trách bản thân !

Gã nghiêm mặt lại khi nói:

- Xem ra ta không bằng được người ! Câu:

ngộ biến phải từng quyền, dường như người đã thấu triệt ! Ta đã có lời thất thố, người đừng để dạ phiến trách ta !

Trong lúc gã kia chỉnh đốn lại y phục cho thích hợp với dung mạo mới là một vị lão niên thì Dư Hải Bằng chép miệng nói:

- Nếu huynh đài đã từng trải qua nhiều cảnh ngộ gian nguy như tại hạ thì huynh đài sẽ biết trân trọng câu nói trên của cổ nhân. Được rồi đó ! Bây giờ thì “điệt nhi” xin được đưa “lão bá bá” đi ! “Lão bá bá” còn quên điều gì nữa không ?

Giả giọng ồm ồm, gã nói:

- Còn ! Âm sắc của nữ hiền diệt vẫn còn là âm sắc của nam nhân đó !

- Diệt nhi đã biết ! Đến lúc cần thì diệt nhi sẽ biến âm cho lão bá bá thấy ! Đi thôi !

Nói xong cả hai bèn ung dung đi khỏi khu trang viện và tiến thẳng về phía nam !

Nhưng kể từ khi rời bỏ khu trang viện thì Dư Hải Bằng nhận ra thân pháp của chàng vẫn còn quá nhanh so với gã nọ, dù chàng đã giảm bớt đi một nửa chân lực rồi !

Do đó, chàng không để gã kia kịp đổi ý, chàng nắm chặt tay gã nọ và nói ngắn gọn một câu:

- Để tiểu diệt nữ đưa lão bá bá đi ! Nào !

Vút ! Vút !

Bằng vào cách thế đó, và nhờ vào thân pháp Thiên Thốn địa xúc trong Thiên Địa bí lục, Dư Hải Bằng và gã nọ đã nhanh chóng đi được hơn hai mươi dặm đường chỉ sau một canh giờ !

Gã nọ cứ im lặng suốt, không biết gã đang nghĩ gì, còn Dư Hải Bằng thì lên tiếng với vẻ kinh nghi ra mặt:

- Bàn tay của lão bá bá như thế này, nếu lão bá bá giả dạng nữ nhân không khéo sẽ phù hợp hơn tiểu diệt nữ đó !

Đáp lại, gã nọ chỉ âm ừ chiếu lệ, khiến cho Dư Hải Bằng bần khoản ! Chàng nghĩ không lẽ lời nói đùa của chàng đã làm cho gã giận ! Hoặc giả do cước hạ khinh thân quá nhanh nên gã không thể mở miệng để đáp lời ?

Dù là do nguyên nhân nào đi nữa thì Dư Hải Bằng thấy tốt hơn hết là không nói gì nữa !

Đúng lúc đó, Dư Hải Bằng đột ngột dừng lại, không một lời nói trước ! Làm cho gã nọ lỡ đà buộc chàng phải lùi lại thì gã mới ổn định được cước lực ! Gã hậm hực lên tiếng:

- Người...

- Suyt ! Phía trước có định nhân ! Chúng ta cứ chậm rãi mà đi !

Gã nọ ngưng thần lắng nghe ! Và khi không phát hiện được gì thì gã vẫn lặng lẽ theo chân Dư Hải Bằng ! Thái độ này của gã nếu có ai nhìn vào sẽ nghĩ rằng gã cũng đã phát hiện được tung tích định nhân, chứ làm sao biết được gã đang trong tâm trạng tức giận ?

Quả nhiên, Dư Hải Bằng đã nghe không lầm. Chỉ đi tiếp được hai mươi trượng thì cả hai đều nghe có tiếng quát giật giọng:

- Là ai ?

Vút ! Vút ! Vút !

Hơn mười bóng nhân ảnh chập chờn xuất hiện, vây kín Dư Hải Bằng và gã nọ vào vòng vây chặt cứng !

Gã nọ chưa kịp lên tiếng giải thích thì một tên trong bọn kia bật cười lên hô hô:

- Hô... Hô... Hô... ! Là một lão già sắp xuống lỗ và một giai nhân ! Trương hương chủ ! Bọn ta lại có phúc phần nữa rồi !

- Hạ.. Hạ.. Hạ..

- Hạ.. Hạ.. Hạ..

Cả bọn vùng cười lên thật khà ồ, khiến cho ai ai cũng hiểu ẩn ý dâm tà của tên vừa nói !

Rồi giọng nói của tên Trương hương chủ vụt cất lên khiến cho Dư Hải Bằng sinh nghi:

- Phải lắm ! Bọn người nói phải lắm. Thế mới biết khi được giáo chủ giao nhiệm vụ này ta thấy ngay là phúc phận đã mỉm cười với ta. Lý Thất ! Lần này nếu người không dự phần với ta thì đừng trách ta không nể mặt nhé !

Đưa mắt nhìn theo hướng nhìn của tên hương chủ họ Trương, Dư Hải Bằng liền nhận ra gã Lý Thất ! Chính là gã đã buông tha cho chàng một lần khi chàng bị trọng thương dưới chưởng lực hùng hậu của Tư Đồ Quang bảo chủ Hồng Hạc Bảo tại vùng phụ cận Hán Dương thành.

Để dò xét, Dư Hải Bằng lặng thinh nghe lời can gián của Lý Thất:

- Trương hương chủ thứ cho, hạ nhân không dự phần đâu ! Cứ nghĩ đến bọn thường nhân vô tội, hạ nhân thật không đành tâm gây tổn thương cho họ !

- Nhưng bọn này đâu phải là hạng thường nhân vô tội ? Người nhìn lại xem, rõ ràng ả kia có mang trường kiếm kia mà !

Nhân cơ hội đó, Dư Hải Bằng vội vàng lên tiếng với giọng nói đã được chàng vận nội lực biến cải đi:

- Xin chư vị anh hùng xét cho ! Tiệp nữ chỉ võ vẽ biết vài đường kiếm để hộ thân, chứ nào phải nhân vật giang hồ ! Đường thì xa nên tiệp nữ và lão bá bá phải đi luôn trong đêm ! Mong chư vị anh hùng làm ơn làm phúc buông tha cho !

Tên Trương hương chủ chợt nạt lên:

- Á kia ! Người bảo đi xa là đi về đâu ?

- Về Yên Kinh !

Gã Lý Thất vụt lên tiếng chen vào:

- Thôi mà Trương hương chủ ! Bọn họ gồm hai người, lại là một già với một nữ nhân ! Bọn ta đâu cần phải ngăn chặn bọn họ chứ ! Huống chi bọn họ lại đi về Yên Kinh, hẳn là người thân của quan gia triều đình ! Bọn ta đừng lý đến bọn họ thì hơn !

Bọn còn lại khi nghe Lý Thất nói như thế bèn nhao nhao lên phản bác, khiến cho tên Trương hương chủ càng làm già hơn ! Hắn nói:

- Giáo chủ đã có lệnh, không cho một ai rời khỏi địa phương này, Lý Thất ! Để sau việc này ta sẽ xử tội người sau. Người đâu ! Hành động đi !

Chỉ cần nghe đến đây thì Dư Hải Bằng thừa biết bọn tà ác này đã nhân cơ hội có lệnh của giáo chủ và đã gây hại nhiều cho những kẻ vô tội rồi ! Không muốn giằng co nữa, Dư Hải Bằng sau khi lượng định tình thế liền rút phăng trường kiếm ra ! Chàng quát gọn một tiếng thật đanh:

- Đáng chết !

Vù... Vù...

Soạt ! Soạt !

Với thân thủ của Dư Hải Bằng lúc này và còn được chàng ra chiêu trong lúc bọn kia vẫn đang lớ ngớ nên chỉ trong một thoáng thì toàn bộ bọn chúng đều bị chàng giết sạch ngoại trừ tên Lý Thất được chàng cố tình buông tha thì tên Trương hương chủ chỉ kịp ném lên không trung một vật và kêu được một tiếng thất thanh mà thôi !

Cùng với một vệt sáng chói bùng trên chiều cao mười trượng thì tên Lý Thất cũng đã hô hoán lên:

- Chạy đi ! Sắp có cao thủ thượng thặng đến ngay bây giờ đấy !

Hiểu có sự là do vệt sáng kia tạo nên, Dư Hải Bằng vội vàng nắm tay gã nọ, lôi chạy đi như bay ! Chàng không nhận ra việc gã Lý Thất nọ đang tự dùng đao tạo một vết thương khá sâu trên bờ vai tả ! Gã Lý Thất không muốn tạo sự nghi ngờ khi thượng cấp hỏi đến gã !

Dư Hải Bằng và gã nọ chỉ chạy được một đoạn không đến năm mươi trượng thì cả hai lại nghe có tiếng người quát lớn:

- Đứng lại !

Vút ! Vút !

Có ba bóng người với thân thủ cao thâm hơn bọn lúc nãy hiện thân chặn ngang đường tiến của Dư Hải Bằng và gã nọ.

Một trong ba nhân vật này cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Lão thất phu kia ! Khai báo lai lịch đi !

Đến lúc này thì gã nọ mới gỡ giọng ồm ồm, đáp lại:

- Lão phu chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt ! Nói ra lão phu sợ bọn người không nhận biết, nên thà không nói thì hơn !

- Hắc... Hắc... Hắc... ! Nếu thế thì đừng trách bọn ta sao lại vô tình ! Đỡ !

Vù... Vù...

Ba nhân vật này đều có độ tuổi khoảng tứ tuần, với thái dương huyết gồ cao, chứng tỏ bọn họ phải vào hạng đường chủ trở lên trong U Minh Giáo. Do đó, khi vừa quát lên xong thì từ tâm chưởng của nhân vật đứng ngay chính giữa liền xuất hiện một luồng lực đạo khá mạnh bạo, xô ngay đến gã nọ cũng đang xuất kình đón đỡ !

Ầm !

Trong khi đó, nhanh như tên bắn, Dư Hải Bằng vũ lộng trường kiếm, lao đến đánh phủ đầu hai nhân vật còn lại !

Vù... Vù...

Soạt !

Ngay chiêu kiếm đầu, Dư Hải Bằng đã đẩy lùi được một tên và trừ khử được tên còn lại ! Khiến cho tên vừa thoát hiểm phải buột miệng kêu lên:

- Kiếm chiêu hay tuyệt ! Tiện tỳ kia ! Người thuộc môn phái nào ?

Dư Hải Bằng chưa kịp đáp thì ở phía bên kia lại có tiếng chạm chưởng vang lên !

Ầm !

Tiếng chạm chưởng vừa dứt thì Dư Hải Bằng đã lẹ làng xê mình tới vùng kiếm ra độc chiêu !

Đúng lúc đó, Dư Hải Bằng và gã nọ chợt giật mình lên, khi nghe gần đó có tiếng quát:

- Uyên Ương kiếm pháp ! Dư Hải Bằng ! Người còn chưa chết sao ?

Cùng với tiếng quát này là một luồng sóng kình cuộn thẳng vào bóng kiếm của Dư Hải Bằng khiến cho chàng phải đánh trượt kiếm chiêu, giúp cho tên nọ một phen nữa thoát chết !

Quay người lại, Dư Hải Bằng vẩy mạnh tả chưởng, công thẳng vào hậu tâm tên kia đang giao chiến với môn đồ lão Kỳ thần một chưởng lạnh buốt người !

Chàng còn quát lên:

- Lão bá bá hãy đi đi ! Tại hạ sẽ đối phó với bọn chúng !

Ầm !

- Chạy đi đâu ?

Nhân vật vừa nhận diện được Dư Hải Bằng qua kiếm pháp Uyên Ương đột nhiên gầm lên và lão vọt người đi như một tia chớp định chặn đường bỏ chạy của gã nọ trong lốt một vị lão niên !

Sau khi xuất kỳ bất ý diệt thêm được một tên, dưới chưởng lực Địa Âm chưởng công mang theo hàn khí, Dư Hải Bằng vội vả sử dụng thân pháp Thiên Thốn địa xúc lao theo nhân vật nọ !

Chàng cũng gầm lên:

- Đỡ chưởng nào !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Tuy chưởng kình còn xa lắm mới đến được phương vị của nhân vật nọ nhưng luồng nhiệt khí nóng đến bỏng da đã phủ đến lưng áo của nhân vật đó rồi ! Do đó, nhân vật nọ đành phải lạng người tạt sang một bên, và uốn ngược tay, xạ về Dư Hải Bằng một luồng chỉ kình thập phần lợi hại !

- Xuyên Tâm Chỉ ! Y Thần ! Lại là lão à ?

Do không được Dư Hải Bằng thuật lại sự việc đã xảy ra tại khu trang viện, lúc gã nọ đã vâng mệnh Kỳ thần bỏ đi, nên gã nọ vừa nghe Dư Hải Bằng nhắc đến danh xưng Y Thần thì gã vội vàng đình bộ lại !

Thoạt nhìn qua thái độ đó của gã, Dư Hải Bằng lệ làng múa tít trường kiếm đánh áp vào Y Thần, còn miệng thì giận dữ quát tháo ầm ỹ:

- Lão Y Thần khốn kiếp ! Tên phản bạn cầu vinh ! Không những Túy Cái mà đến Kỳ thần và Bốc thần cũng bị hại về tay lão ! Phen này Dư Hải Bằng ta quyết không buông tha lão đâu ! Đờ !

Chỉ một thoáng chân chờ thì gã nọ liền bị tên còn lại vừa thoát được kiếm chiêu của Dư Hải Bằng lao đến đón đầu !

Gã vừa giao thủ với tên nọ vừa kinh hoảng khi nghe lão Y Thần họ Kha đối đáp lại với Dư Hải Bằng:

- Tên súc sinh họ Dư kia ! Nếu ta biết trước kia chính người đã gây thương tật cho Mộc huynh đệ của ta thì người làm sao còn sống đến lúc này chứ ? Đón chiêu nào !

Xem người hơn được bọn xưng thần kia là bao nhiêu nào !

Như đã nói, thân thủ lúc này của Dư Hải Bằng đâu phải như lúc trước nữa. Do đó, chàng vừa giao đấu với lão Y Thần vừa đưa mắt quan sát tình hình trận giao chiến phía bên kia ! Và khi chàng thấy gã nọ tỏ ra nôn nóng đang đưa tay vào bọc áo thì chàng biết ngay là gã nọ định dùng tuyệt kỹ ném ám khí của Kỳ thần, chàng bèn vận lực hô to lên:

- Lão bá bá bắt tất phải lo ngại ! Đờ ! Đờ ! Đờ này !

Vù... Vù...

Vèo ! Ào... Ào... Ào...

Soạt !

Với một kiếm chiêu, một chưởng thế, Dư Hải Bằng tuy không làm gì được Y Thần, nhưng cũng khiến cho lão phải hồi bộ lạng tránh ! Nhân đó, với thân pháp Thiên Thốn địa xúc quá đổi tuyệt luân, Dư Hải Bằng lao đến phía bên kia ! Vừa tiến đến vừa tầm, chàng bèn thi triển ngay kiếm chiêu Uyên Ương lượng xí và kế đó là tuyệt chiêu Uyên Cầm hí thủy, đưa tên nọ hồn du địa phủ !

Từ lúc hiện thân cho đến tận lúc này, lão Y Thần không khỏi nghi ngờ khi nhận ra có đến hai lần Dư Hải Bằng không những luôn miệng thúc giục lão kia bỏ đi mà chàng còn ra tay can thiệp và đỡ đòn hộ cho lão kia nữa ! Huống chi, Dư Hải Bằng là Dư Hải Bằng, Y Thần đã biết rõ điều đó nhờ vào kiếm pháp Uyên Ương, thế nhưng Dư Hải Bằng thì đang đội lốt của một nữ nhân, vậy còn lão kia, ai dám bảo lão kia là người Y Thần không quen biết ? Có khi lão già kia chính là người đang được bọn lão tập nã nữa không chừng !

Ý nghĩ chỉ lướt qua tâm trí như thế, thì Y Thần đã lẳng lặng xạ vào lão khả nghi kia một ngọn chỉ kinh ! Và Y Thần lặng lẽ chờ xem phản ứng chống đỡ của đối phương, có khi nhờ đó mà lão sẽ biết được điều lão đang nghĩ là đúng hay sai !

Nhưng, Y Thần giỏi tính toán nhưng lại chỉ thiên về một chiều ! Lão quên rằng ngang bên cạnh lão già khả nghi kia còn có Dư Hải Bằng nữa ! Do đó, Y Thần nào được rảnh rỗi để chờ xem phản ứng của nhân vật mà lão đang nghi ngờ kia, thì một luồng lực đạo mang theo hàn khí lạ lùng đang từ phía Dư Hải Bằng cuộn vào người lão, khiến lão không thể không quan tâm !

- Xem chưởng nào, Kha lão quý !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm !

- Lão kia ! Chạy đi đâu ?

- Đứng lại nào !

Ầm ! Ầm !

Hai tiếng quát đột nhiên vang lên và liền ngay sau đó là hai tiếng chạm kinh bùng nổ dữ dội !

Hự !

Dư Hải Bằng giận đến tím mặt khi nhận ra, có hai bóng nhân ảnh xuất hiện và cả hai đã liên tay vây đánh gã nọ, mỗi tên một chưởng ! Hai chưởng này đã khiến cho gã nọ phải kêu lên một tiếng đau đớn và gã đang loạng choạng ngã nghiêng, trong khi hai tên nọ đắc ý định bổ xuống mỗi tên một kích nữa !

Hồn bất phụ thể, Dư Hải Bằng cùng một lúc đã thực hiện liền đến ba động tác !

Uốn hổ khẩu bên hữu thủ, đẩy bắn thanh trường kiếm như một ngọn ám khí khiến thanh trường kiếm xé gió lao vào chính diện lão Y Thần họ Kha ! Sau đó, hay nói đúng hơn là chính lúc ném kiếm đi thì Dư Hải Bằng đã nhanh nhẹn uốn ngược thân hình, cũng nhanh tốc bay đi về phía hai tên nọ vừa xuất hiện ! Và khi thân hình còn đang lơ lửng trên không thì song thủ của Dư Hải Bằng cứ như thoi đưa vẩy mạnh về hai tên đó mỗi tên một chưởng.

Vèo...

Vút...

Ào... Ào...

Vù... Vù...

- Lũ cuồng đồ muốn chết ! Vậy đừng trách ta ra tay độc ác ! Đờ !

Tiếng quát của Dư Hải Bằng vừa quát lên dù muốn hay không thì cũng đến tai hai tên võ sĩ nọ chậm hơn hai ngọn chưởng kinh nặng tợ non cao !

Ầm ! Ầm !

Hự ! Hự !

Một chưởng hạ một tên ! Hai chưởng đánh ra thì hai tên chết ! Thân thủ này của Dư Hải Bằng khiến cho Y Thần vừa giận và vừa kinh sợ !

Và lão Y Thần còn giận hơn khi Dư Hải Bằng dường như không xem lão ra gì lúc chàng ào tới xốc lão già khả nghi nọ lên vai và quay ngoắt người bỏ chạy đi nhanh như tên bắn.

Giận đến tím ruột tím gan, lão Y Thần vội vàng tung lên không một vật đen xì, đồng thời lão uốn mình chạy đuổi theo Dư Hải Bằng.

Phụp... Xòà !

Chếch theo hướng bỏ chạy của Dư Hải Bằng, vật đen sì khi nãy vừa lên cao hơn mười lăm trượng liền nổ lên một tiếng âm âm ! Kế đó, theo đà bay, vật nọ liền tỏa ra một đốm sáng màu vàng rực ! Do đó, vật nọ cứ vờ lên không trung một vệt sáng dài, lao vùn vụt về hướng nam, là hướng Dư Hải Bằng đang tháo chạy !

Hiểu được đây là ám hiệu của lão Y Thần vừa ném ra để điểm chỉ vừa mang ý nghĩa có địch nhân vừa xác định phương hướng địch nhân bỏ chạy, nên Dư Hải Bằng bèn vận dụng đến tột độ khinh thân pháp Thiên Thốn địa xúc mà lao đi nhanh hơn !

Được năm mươi trượng đường, với lão Y Thần bám sát gót ở phía sau, Dư Hải Bằng đột ngột triển khai Tủy Tiên bộ pháp thập phần biến ảo ra !

Phần thì do đêm đen, phần thì không ngờ Dư Hải Bằng đột nhiên giở trò nên lão Y Thần luống cuống phải phát xạ chỉ kinh loạn về tứ hướng tám phương !

Bùng ! Bùng !

Xuất kỳ bất ý, Dư Hải Bằng tận lực giáng cho lão Y Thần hai ngọn cước như trời giáng làm cho lão bất phân được phương hướng !

Vù...

Vút !

Cầm tay nải của gã nọ, Dư Hải Bằng ném luôn về phía nam ! Còn chàng thì lẳng lặng xốc gã nọ đi chéch về phía tây nhanh như tia chớp.

18. Dương Đông Kích Tây Tọa Lối Thoát-hắc Tử Lâm Thành Lối Đào Sinh

Chạy một hơi được mười dặm đường về phía tây, Dư Hải Bằng bèn quay sang hướng chính nam ! Lúc này đã sắp tàn canh ba nên bầu không khí càng lúc càng âm u hoang vắng !

Đi thêm năm dặm nữa, Dư Hải Bằng đặt gã nọ nằm dựa vào một thân cây bên cạnh con đường quan đạo dẫn đi khỏi Hán Dương thành !

Chàng tự tay lột bỏ lớp lụa mỏng, mang dung mạo của nhân vật cao niên trên mặt gã nọ ra ! Sau khi cất lớp lụa mỏng đó vào người, chàng lại lột bỏ lớp mặt nữ nhân của chàng và mang vào mặt gã nọ ! Đúng lúc đó, khi Dư Hải Bằng định sửa lại y phục cho gã thì gã đột nhiên bật lên tiếng rên:

- Ự.. ự.. ự..

Mừng rỡ, Dư Hải Bằng vừa lay vừa khê gọi gã:

- Huynh đài ! Huynh đài ! Là tại hạ đây ! Dư Hải Bằng đây !

Gã gượng mở mắt ra nhìn chăm chú vào gương mặt thật của Dư Hải Bằng ! Gã khe khẽ lên tiếng:

- Là người đấy ư ? Chúng ta.. chúng ta đã thoát rồi sao ?

Dư Hải Bằng mỉm cười và trấn an gã:

- Huynh đài nhìn xem ! Đây là con đường đi khỏi Hán Dương thành đấy. Huynh đài nghỉ ngơi một lúc cho khỏe. Sau đó muốn đi đâu thì đi. Tại hạ còn phải quay lại đây !

Nói xong, Dư Hải Bằng vươn người đứng dậy định bỏ đi như lời chàng vừa nói.

Gã nọ vội vàng kêu lên:

- Người phải quay lại à ? Tại sao chứ ?

Dư Hải Bằng chỉnh dung và nghiêm giọng khi đáp lại:

- Nếu cả hai chúng ta tiếp tục bỏ đi thì bọn chúng ắt phải đuổi theo thôi ! Huống chi tại hạ chỉ đánh lừa lão Y Thần được một lúc thôi, trước sau gì lão cũng đoán được ý đồ của tại hạ. Huynh đài hãy an tâm mà lên đường, tại hạ còn phải làm cho bọn chúng thất điên bát đảo một trận nữa mới xong. Hẹn gặp lại nha !

Vút !

Không chờ cho gã nọ có đồng ý hay là không, Dư Hải Bằng đã đi mất dạng để lại cho gã một ấn tượng khó phai về Dư Hải Bằng.

Và rồi, liền lúc đó lại có tiếng người chạy đến. Gã điếng hồn, ngỡ là bọn U Minh Giáo xuất hiện !

Nhưng không phải ! Vì có tiếng Dư Hải Bằng ầm ập vang lên:

- Suýt nữa tại hạ quên mất, huynh đài bây giờ đang là thân phận nữ nhi đó ! Cáo biệt !

Vút !

Một lần nữa, Dư Hải Bằng lại bỏ đi, và lần này chàng đã làm cho gã nọ phải hoang mang lo ngại !

Gã đưa tay sờ nắn khắp người, ở bên ngoài lớp y phục ! Và khi gã sờ đến gương mặt của gã thì gã mới hiểu Dư Hải Bằng muốn ám chỉ điều gì khi nói gã mang thân phận nữ nhi !

Gã cào bỏ lớp lụa ở trên mặt xuống với thái độ trân trọng khác thường ! Chính lớp lụa này Dư Hải Bằng đã mang trên mặt, rồi chính chàng đã tự mang vào cho gã !

Gã xếp gọn và cất vào người gã ! Sau đó, gã đứng lên đi vào một chỗ khuất gần đó dù bấy giờ bầu trời vẫn là đêm đen.

Một lúc sau, gã lại bước ra. Không ! Không phải là gã nữa, mà bây giờ là một giai nhân có sắc đẹp thiên kiều bá mị !

Gã đã cải trang thế nào mà khéo quá ! Chẳng trách lúc đầu chính Dư Hải Bằng đã nói đùa rằng:

“nếu lão bá bá giả dạng nữ nhân không khéo sẽ phù hợp hơn tiểu diệt nữ đó !” Có lẽ gã đang nghĩ đến điều đó nên gã bỗng mỉm cười thích thú. Và nụ cười của gã đâu khác gì nụ cười mê hồn của Bao Tự thuở xưa ! Có thể nói nếu ai nhìn vào gã lúc này sẽ mười phần tin đến mười gã chính là khách má hồng mà không sợ lắm !

Gã tần ngần một lúc khi đã đặt chân lên đường quan đạo ! Sau đó, sau khi ra chiều nuối tiếc, nàng giai nhân xinh đẹp mới chậm chạp bước đi, ly khai khỏi Hán Dương thành !

o o o Sau khi vội vã bỏ đi, Dư Hải Bằng ngược bắc năm dặm, sau lại rẽ về hướng đông !

Đúng như chàng đã dự liệu, lão Y Thần và một bọn bảy tám tên đang giăng thành hàng chữ nhất, như muốn lòng sục chàng vậy !

Và cũng như chàng đã dự định, chàng vừa thấy bọn chúng liền ào ào lao ra.

- Đờ !

Vù... Vù...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Ngay chương đầu tiên với thập thành công lực, Dư Hải Bằng đã loại bỏ được ba tên ! Đoạn chàng nhanh tốc thi triển Túy Tiên bộ pháp đan qua đan lại giữa số địch nhân còn lại.

Có tiếng lão Y Thần quát lên:

- Phóng tín hiệu gọi Tam Khách Khanh hộ pháp mau ! Tiểu súc sinh ! Xem đây !

Sù... Sù...

Mặc cho lão Y Thần muốn kêu la gì thì cứ kêu, Dư Hải Bằng cũng không bận tâm đến vệt cháy sáng màu hồng nhuận đang vẽ trên không trung ! Song chương của chàng liền cùng một lúc quật ra hai ngọn chương kinh khi chàng tận dụng Túy Tiên bộ pháp làm rối loạn nhãn quang của bọn chúng !

Rồi nhân lúc bọn chúng đứng tùm tùm lại với nhau, chàng bèn thoát ra và phát chương ! Đây chính là chương Thiên Địa giao thái mà lần thi triển này là lần thứ hai !

Lần trước, trong lốt một nhân vật cao niên, Dư Hải Bằng đã dùng tuyệt chương này đấu kinh thủ của giáo chủ U Minh Giáo ! Qua đó, chàng mới biết lão chính là giáo chủ thật sự ! Bằng không thì lão khó lòng toàn mạng với chiêu chương bá đạo này của chàng.

Còn lần này, tuy đối phương có đến năm người nhưng phần vì Dư Hải Bằng đánh ra xuất kỳ bất ý, phần khác là vì công phu của chàng lúc này đã hơn hẳn lúc trước. Vì thế, sau một tiếng nổ long trời lở đất thì...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Hự ! Hự !

Thêm hai tên nữa phải xuống ngay Uống Tử Thành !

Vút !

- Ha ha hạ..

Dư Hải Bằng thích chí cười vang và lập tức xuôi nam.

Lão Y Thần hậm hực quát tướng lên:

- Đuổi theo !

Tuy bỏ chạy, nhưng Dư Hải Bằng luôn chăm chú quan sát và nghe ngóng khắp tứ bề. Nhờ đó, khi Dư Hải Bằng để cho lão Y Thần rượt đuổi theo được nửa dặm thì chàng đột ngột dừng chân, sau lại quay đầu chạy ngược về phía lão Y Thần.

Đột nhiên thấy đối phương quày đầu chạy ngược lại là thế, lão Y Thần mừng nhiều hơn là kinh ngạc. Do đó, lão vừa xô kính ra vừa quát lên:

- Tiểu tử ! Nạp mạng đi nào !

Ào ! Ào ! Ào !

Vút ! Vút !

Vù... Vù...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

- Ha ha hạ..

Ngọn chưởng kinh tận lực bình sinh của lão Y Thần còn cách ngực Dư Hải Bằng độ nửa trượng thì Dư Hải Bằng liền cảm nhận được một luồng lực đạo khá mạnh bạo hơn thập phần đang nhằm vào hậu tâm chàng mà lao đến. Chủ nhân của ngọn chưởng phía sau nếu không phải là Tam Khách Khanh hộ pháp thì còn là của ai bây giờ ? Do vậy, lựa đúng dịp này, Dư Hải Bằng bèn nhanh nhẹn thi triển bộ pháp Túy Tiên, lao sang hẳn một bên. Và chuyện gì đến thì phải đến.

Chưởng lực của lão Y Thần và của vị Tam Khách Khanh hộ pháp liền va thẳng vào nhau. Và đương nhiên là lão Y Thần phải cam bẽ lép vế. Còn may cho lão Y Thần họ Kha là vị Tam Khách Khanh hộ pháp đã kịp thời thu bớt chân lực về khi nhận thấy có điểm khác lạ. Bằng không thì lão Y Thần sẽ biến thành ma thần rồi.

Còn Dư Hải Bằng thì nhanh tốc đảo người, vận dụng Thiên Thốn địa xúc thân pháp lao đi như tên bắn về hướng nam.

Tiếng cười cuồng ngạo của chàng như chọc giận lão Y Thần hơn. Lão bèn ném một lúc những ba ngọn tín hiệu một xanh, một vàng và một đỏ bay thẳng lên trên không. Đây là tín hiệu mang ý nghĩa triệt thoát toàn bộ mọi chốt chặn và lập tức kéo cả về phía có phát tín hiệu.

Đoạn lão cũng học tốc đuổi theo, dù vị Tam Khách Khanh hộ pháp chỉ còn hơn trượng nữa là sẽ tóm được Dư Hải Bằng.

Dư Hải Bằng dù tài cao mật lớn, dù hùng tâm có cao đến đâu đi nữa thì chàng không quên rằng nhị thần, Kỳ, Bốc vẫn không là đối thủ của vị Tam Khách Khanh hộ pháp kia. Mà nếu Dư Hải Bằng đoán định không lầm thì vị Tam Khách Khanh hộ pháp kia chính là Hắc Diện Ma, một trong Tam Ma vừa thoát khỏi bẫy giam cầm hằng năm mười năm là Hắc Tử Lâm.

Do đó, đối với nhân vật đang truy đuổi theo sau Dư Hải Bằng, chàng vẫn luôn có tâm trạng kinh cung chi diệu, không đợi đánh đã vội bỏ chạy. Bất quá, Dư Hải Bằng chỉ ỷ trượng vào thân pháp Thiên Thốn địa xúc và bộ pháp Túy Tiên thập phần biến ảo mà thôi.

Nhưng dẫu sao khoảng cách một trượng hơn giữa Dư Hải Bằng và vị Tam Khách Khanh hộ pháp vẫn là một khoảng cách khá an toàn, đủ cho Dư Hải Bằng vừa vận dụng khinh thân pháp vừa đề phòng đòn tập kích phía sau của địch nhân nếu có.

Quả nhiên, khi Tam Khách Khanh hộ pháp rút ngắn khoảng cách chỉ còn bảy thước, nghĩa là già nửa trượng một chút thì lão bật cười lên khằng khặc:

- Hắc... hắc... hắc... Nộp mạng đi thôi, tiểu tử !

Vù... Vù...

Vút ! Vút ! Vút !

Phải ba lần dịch thân theo Túy Tiên bộ pháp thì Dư Hải Bằng mới tránh được ngọn kinh phong mạnh bạo chưa từng thấy của Tam Khách Khanh hộ pháp vung ra.

Không dám chần chờ, Dư Hải Bằng vội vàng cầm đầu bỏ chạy.

- Hừ ! Tiểu nhi tử trá ngụy lắm ! Nhưng không thoát được lão tử đâu !

Vút !

Vút !

Vốn đang kinh hãi thì Dư Hải Bằng còn kinh hãi hơn thập bội khi nghe Tam Khách Khanh hộ pháp hăm dọa như thế. Chàng cuống cuống lao đi, không còn định hướng được nữa. Nói đúng ra thì bây giờ chàng đâu cần chạy theo hướng chính nam nữa, vì gã nọ có lẽ lúc này đã vô sự rồi. Vì thế, cứ có lối là Dư Hải Bằng cứ chạy.

Chạy được năm mươi, sáu mươi trượng đường thì lại một lần chàng phải thi thố sở năng qua Túy Tiên bộ pháp để tránh kinh tập kích của lão đại ma đầu quá đối hiểm ác.

Mục đích khi chàng thi triển Túy Tiên bộ pháp là còn làm cho vị Tam Khách Khanh hộ pháp phải rối loạn nhãn quang, nhờ đó, Dư Hải Bằng mới có cơ hội để tháo chạy tiếp.

Cục diện đột nhiên hình thành một cuộc rượt đuổi vô tiền khoáng hậu giữa một kẻ chạy chết và một người quyết phải hạ thủ đối phương và còn là cuộc so tài về khinh công, về trí tuệ giữa hai nhân vật mà bản lãnh thì chênh lệch nhau một trời một vực.

Và còn lý thú hơn khi lão Y Thần và toàn bộ nhân số U Minh Giáo giáo đồ từ tám phương tứ hướng đổ xô về để cùng tham dự cuộc đuổi bắt.

Cổ nhân có nói “giặc cùng chó đuổi” vì “thú cùng đường sinh liều lĩnh”. Nhưng bọn chúng không nghĩ đến điều này. Và Dư Hải Bằng thì dù có nhớ đến đi chăng nữa, thì chàng không dại gì phải tỏ ra liều mạng để chết uống.

Sự huyền não càng lúc càng lớn, gây xao động một góc trời Hán Dương thành vì cuộc rượt đuổi này.

Và không ít lần Dư Hải Bằng lâm vào tình thế lưỡng đầu thọ địch. Đằng sau thì Hắc Diện Ma đuổi bén gót, đằng trước là bọn giáo đồ U Minh Giáo. Những lần như thế, chỉ có tâm cơ mẫn tiệp và giác quan nhạy bén của Dư Hải Bằng đã có từ khi chàng còn là kẻ chuyên đào xác thú ở Thiên Sơn mới cứu được chàng mà thôi.

Giữa một bọn lúc nhúc có khi đến mười tên giáo đồ đứng chặn phía trước mong bắt được chàng, thì chàng nửa dọ dẫm nửa áng chừng để thi thố Túy Tiên bộ pháp. Và chàng đã len được giữa bọn chúng mà thoát đi không mấy khó khăn.

Chính những lúc đó thì bọn giáo đồ U Minh Giáo lại biến thành cái đích cho vị Tam Khách Khanh hộ pháp trút nỗi niềm tức giận. Vì bọn chúng vô hình chung đã trở thành vật cản cho Dư Hải Bằng thoát đi, là chướng ngại vật khiến cho Tam Khách Khanh hộ pháp đã chậm còn chậm hơn.

Những lúc như thế đó mới thấy hết sự hung ác của Hắc Diện Ma mà ác danh còn lưu lại trên giang hồ, dù Tam Ma đã bị Vô Cực Tái Lão Quân giam cầm ở Hắc Tử Lâm những năm mươi năm.

Cổ nhân có nói “non sông dễ biến đổi, chứ tâm tánh con người thì vô phương hoá cải” !

Tam Khách Khanh hộ pháp vừa vung loạn chưởng kinh vào bọn giáo đồ U Minh Giáo xấu số dám chặn bước tiến của lão, vừa gầm thét vang dội:

- Bọn bị thịt ! Cút hết đi cho lão tử !

Ầm ! Ầm !

- Lũ vô dụng ! Còn không mau tránh đường !

Ầm ! Ầm !

- Quân ăn hại ! Đáng chết !

Ầm ! Ầm !

Cứ thế, Dư Hải Bằng di chuyển đến đâu thì tuồng như có cảnh máu đổ thịt rơi đi theo đến đấy.

Mãi rồi bọn giáo đồ U Minh Giáo phần vì sợ, phần vì mỗi một đã bỏ cuộc lần lần.

Lão Y Thần họ Kha cũng thế. Và thế là đã đến lúc Dư Hải Bằng lâm nguy.

Chàng tuy có nhiều cơ hội được lợi chân phần nào, nhưng bấy nhiêu đó đâu đủ để cho Dư Hải Bằng lấy lại phần chân lực đã đổ ra khi chàng phải liên tục chạy hơn một canh giờ ?

Do đó, khi canh năm sắp tàn, lúc Dư Hải Bằng không còn bao nhiêu hơi sức thì âm thanh giận dữ của vị Tam Khách Khanh hộ pháp như hiển hiện ở kề sát bên thân chàng rồi !

- Tiểu nhi tử ! Ngươi còn chạy được nữa sao ? Đỡ !

Vù... Vù...

Vút ! Vút !

Hồn phi phách tán, Dư Hải Bằng may mà thoát được thêm một lần nữa. Chàng kinh tâm đến độ chàng vừa nhìn thấy một cụm rừng vẫn còn tối đen như mực ở phía trước thì chàng liền vội vã lao đến đó.

“Gặp rừng chớ vào”, lời nói không còn có ý nghĩa gì với Dư Hải Bằng nữa khi chàng đang chạy trốn chết.

Nhưng đối với Tam Khách Khanh hộ pháp thì khác hẳn. Vì lão đột nhiên gầm lên như điên như dại:

- Tiểu tử bất trí ! Muốn chết !

Ào ! Ào ! Ào !

Vút ! Vút !

Ầm ! Hự !

Không hiểu là do sức lực thần kỳ nào đã giúp cho vị Tam Khách Khanh hộ pháp, khi lão có thể cách Dư Hải Bằng một trượng rưỡi lại có đủ chân lực để đập trúng Dư Hải Bằng một kích ?

Vì bình thường lúc lão phát chiêu thì Dư Hải Bằng cũng đang trên đà chạy tới.

Do đó khoảng cách một trượng rưỡi phải kể là ba đến bốn trượng nữa không chừng.

Và Dư Hải Bằng sau khi trúng chiêu đã phải kêu lên một tiếng kêu đau đớn, đồng thời chàng cũng bị dư kinh đẩy tuốt vào trong cánh rừng tối thâm u kia.

Thế là hết ! Dư Hải Bằng chỉ còn cách đứng yên, chờ cho vị Tam Khách Khanh hộ pháp đoạt mạng chàng chỉ với một chiêu nữa mà thôi.

Tuy nhiên, liền ngay lúc đó, Dư Hải Bằng đột nhiên cảm nhận được có điều khác lạ đang xảy ra.

Lão Tam Khách Khanh hộ pháp dường như đã quá chậm tay khi ra thêm một chiêu tối hậu nữa thì phải.

Dư Hải Bằng quay người lại. Và chàng liền nhận ra thái độ có vẻ phân vân chần chừ của lão khi lão cũng đang dừng chân đứng cách chàng hai trượng hơn.

Rất tiếc là gương mặt của lão đã bị một vương lụa che kín nên Dư Hải Bằng không sao nhìn được sắc diện của lão.

Kinh nghi trước thái độ kỳ quặc của lão, Dư Hải Bằng quay ngang quay dọc nhìn lại vị trí chàng đang dừng chân đây.

“Ồ ! Thì ra đây lại là Hắc Tử Lâm à ? Lão đang sợ ? Không lẽ lão không biết rằng Hắc Tử Lâm không còn là chốn nguy hiểm nữa hay sao ? Nếu thế thì lão giáo chủ U Minh Giáo vẫn chưa cho bọn giáo đồ và Tam Ma biết việc gì đã xảy ra ở Hắc Tử Lâm sao ? Hay quá ! Vậy thì Dư Hải Bằng ta có cơ hội để thoát thân rồi”.

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Dư Hải Bằng cất giọng hào hứng vì mệt và hô hoán lên:

- Sao rồi lão ma ? Có phải lão là một trong Tam Ma năm xưa từng bị khốn đốn ở Hắc Tử Lâm không ? Đấy ! Hắc Tử Lâm đấy ! Lão có giỏi thì tiến vào đây để bắt ta đi ?

Sao ? Lão không dám à ? Lão sợ rồi sao ? Ha ha ha ! Vậy thì lão còn chờ gì nữa mà không cút đi ! Ha ha hạ.. Cút đi ! Ôm đầu mà lui đi, lão ma !

Song thủ của lão ma cứ run lên từng chập. Và như không dần được nữa, lão ma liền nâng thẳng song thủ ra trước ngực. Lão gầm lên:

- Đáng chết !

Vù ! Vù ! Vù !

Ào ! Ào ! Ào !

Đúng như ý định của Dư Hải Bằng, chàng cũng vội vàng nâng song thủ lên và đánh ra tuyệt chiêu “Thiên Địa giao thái” với thập phần chân lực.

Ào ! Ào ! Ào...

Ầm !

Ầm ! Ầm !

Vút ! Hự ! Vèo !

Ngay lúc chiêu Thiên Địa giao thái được đánh ra thì Dư Hải Bằng đã hờm sẵn tư thế. Và khi chiêu thức đó tự gây thành tiếng chấn kinh thì Dư Hải Bằng vội vàng nhún mình lên và búng ngược thân về phía hậu. Kịp lúc đó, sóng kinh bài sơn đảo hải của lão ma liền lao đến, đưa thân hình Dư Hải Bằng lao đi nhanh hơn vào Hắc Tử Lâm.

Dù không đau đớn là mấy, nhưng Dư Hải Bằng cũng phải phát ra một tiếng kêu đau đớn cho lão ma phần nào hả dạ.

Để rồi Dư Hải Bằng chạy luôn vào trong Hắc Tử Lâm, còn lão ma thì chỉ biết đứng nhìn với tâm trạng ngổn ngang trăm mối.

Trong khi lão ma đứng thờ người trước Hắc Tử Lâm để miên man nghĩ về quá khứ, thì Dư Hải Bằng vội vã thoát ra khỏi Hắc Tử Lâm theo lối thoát lúc trước. Đây là do Hắc Tử Lâm bốn bề bao bọc, nhưng duy chỉ có một hướng là hướng đã được Dư Hải Bằng khơi nguồn nước địa tinh để thoát khỏi Hắc Tử Lâm mà thôi.

Sau khi thoát khỏi Hắc Tử Lâm, Dư Hải Bằng nào dám trùng trình. Chàng nhân cơ hội bọn giáo đồ U Minh Giáo đã triệt thoát một lối chặn để đi miết về phương bắc là phương có một dãy núi sừng sững ẩn hiện xa xa.

Lúc đến được dãy núi thì Dư Hải Bằng sức đã cùng, lực đã kiệt. Chàng chỉ kịp vui mừng vào một lùm cây đại um tùm mọc ở chỗ khuất nẻo thì cơn hôn mê liền ập đến.

19. Nơi Cổ Miếu Xảy Cuộc Chạm Trán-ngõ Huyết Lưu Nào Hay Vô Sự

Ở phía bắc núi Thái Sơn, không hiểu từ lúc nào đã có một ngôi cổ miếu mọc lên ở đấy. Theo tương truyền thì đây chính là do một vị vua đời nhà Tùy sáng lập để tưởng nhớ một vị khai quốc công thần. Nhưng theo một truyền thuyết khác thì ngôi cổ miếu này mãi đến đời Đường mới có. Ai đúng ai sai thì chuyện này chỉ có trời biết, đất biết và vị tiên nhân đã sáng lập nên ngôi cổ miếu biết mà thôi.

Còn mọi người dù là thường nhân hay khách giang hồ thì chỉ biết rằng ngôi cổ miếu đó là chốn sum nghiêm để thưởng lãm thì được chứ không phải là nơi để gây cảnh binh đao tang tóc.

Vì bất kỳ là ai, một khi đã lạc bước đến khu vực có ngôi cổ miếu này thì không ít nhiều gì cũng bị không khí trầm mặc tại đây tẩy uế bớt đi những gì là thất tình lục dục.

Chính vì thế mà những bậc nho giả, tao nhân mặc khách hễ có dịp thường tìm đến đây để gội rửa đi những gì u uất trong tâm hồn, để được thanh thần hơn, hoặc để tìm những ý thơ tuyệt tác.

Còn bọn vô lâm thì thỉnh thoảng mới có một vài người tìm đến đây để gọi là dừng bước chân phiêu lãng. Hoặc giả có kẻ do lạc lối mới hiện diện tại đây, sau đó, do không phù hợp với tính khí thì những kẻ đó lại vội vã bỏ đi.

Duy chỉ có một người mà thời gian gần đây rất hay tìm đến ngôi cổ miếu. Người đó nào phải bất lão niên để được xem là chán cảnh sóng gió trên giang hồ khi tìm đến đây ! Nhân vật đó cũng không phải là kẻ đang bị thất bại trên tình trường để được xem là kẻ tìm đến đây mong có được sự quên lãng hay thất vọng ! Mà đây chính là kẻ vì mộ đạo đã tìm đến chốn u nhĩ này hầu suy tư về phật pháp !

Đó có phải là sự nghịch thường không, khi nhân vật đó là một giai nhân đang tuổi xuân hơ hớ ? Hoặc điều này có phải là sự nghi trang hay không, khi giai nhân đó xem ra vẫn thích đối đầu với hiểm nguy trên giang hồ ?

Ham hiểu biết về phật pháp, nhưng lại thích những trận giao phong mà phần nhiều là những trận sóng mái giữa những kẻ giang hồ với nhau, mâu thuẫn hay không mâu thuẫn đây ?

Ai muốn hiểu thế nào thì hiểu, nhưng vào lúc này thì giai nhân đó đang say mê nghiền ngẫm quyển Đạt Ma kinh điển !

Đứng cách vị giai nhân đó khoảng năm trượng là một vị lão nhân với gương mặt đầy những vết sẹo cũng đang thả hồn vào một nơi xa vời nào đó !

Và vị lão nhân đó chỉ sức tĩnh lại khi lão chợt nghe một âm thanh với nội lực kinh nhân phát ra cách lão đúng năm trượng, và chính là vị trí của giai nhân kia đang ngồi suy tư phật học.

- A di đà Phật ! Tư Không cô nương mạnh giỏi a ?

Giật mình, vị giai nhân kia ngược mắt nhìn lên. Và khi nàng kịp nhận ra là ai vừa lên tiếng, thì nàng liền nhướn miệng cười thích thú:

- À.. ! Hóa ra là Giới Phàm đại sư, đại sư rảnh rồi quá nhỉ ? Sao đại sư không ở Thiếu Thất mà lại tìm đến Thái Sơn này ? Hay đại sư muốn làm vị trụ trì ở ngôi cổ miếu này phải không ?

Một tràng liếng thoảng của vị giai nhân có đại tánh là Tư Không đã khiến cho vị tăng nhân có niên kỷ chưa đến tam tuần và có pháp danh là Giới Phàm phải lúng túng đến đỏ mặt !

Bật cười lên khoái trá, vị giai nhân lại nói:

- Hả.. Hả.. Hả.. ! Nghĩ Thiếu Lâm phái cũng lạ, hầu như số đệ tử từ đời thứ ba đều có pháp danh trái ngược với khí chất thường có của mỗi người. Tiện nữ nói như thế có đúng không đại sư ? Đại sư thì là Giới Phàm, nhưng lại dễ xúc động đến lòng phàm !

Lại còn có Giới Nộ đại sư nhưng luôn động nộ ! Rồi còn gì nữa, Giới Phàm đại sư ?

Như bị cuốn hút theo lời nói của giai nhân, Giới Phàm lí nhí đáp:

- Còn có nhị sư huynh Giới Hỉ, tam sư huynh Giới Lạc, tứ sư huynh Giới...

- Giới Phàm ! Sư đệ đang lí nhí gì đó ? Bảo sư đệ hỏi kinh, sư đệ đã hỏi chưa ?

Một câu quát hỏi chợt vang lên, không những làm cho Giới Phàm giật mình, làm cho giai nhân nọ biến sắc mà còn làm cho vị lão nhân phải động nộ nữa !

Theo hướng phát ra tiếng quát, giai nhân nọ kêu lên khe khẽ:

- Là Giới Nộ đại sư ? Ồ ! Còn có Phương Thanh và Phương Tịnh đại sư nữa ! Chu đại thúc...

Không cần lời gọi của giai nhân, vị lão nhân có gương mặt đầy những vết sẹo đã cong người lao vút tới và đứng áng ngữ trước mặt vị giai nhân nọ, đối diện với một hàng tăng nhân vừa hiện thân !

Khí thế của vị lão nhân được trang giai nhân nọ gọi là Chu đại thúc thật khiếp người, như muốn động thủ đến nơi vậy ! Đôi mắt thì long lên sòng sọc, khoe môi giần giật làm cho hóa thành dữ dằn hơn. Còn song thủ thì cứ cuộn đi cuộn lại một ngọn trường tiên và nếu cần thì trong phạm vi một trượng vuông đó ai thoát được ngọn trường tiên của lão một khi lão đã có danh hiệu là Nhuyễn Tiên Xứ Diện Chu Hồng !

Và đã là Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng thì giai nhân nọ chính là thiên kim tiểu thư của Thiên Địa Bảo bảo chủ, Tư Không Huệ !

Quả nhiên là vậy, vì sau tiếng quát vừa rồi, Giới Nộ đại sư lại lên tiếng:

- Chắc có lẽ lần này Tư Không cô nương lại bảo là cô nương đang nghiên ngẫm pháp pháp bảo điển nữa chứ gì ?

Sau cơn kinh hãi không đáng chút nào, vị giai nhân nọ khi đã bình tâm liền dịch ngay thân hình, đồng thời bước qua chỗ Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng đứng trấn giữ, bước lên phía trước một bước, nàng nhoẻn miệng cười thật tươi, đáp:

- Ai dám bảo là không kia chứ ? Hẳn đại sư còn nhớ, chính Tư Không Huệ này đã từng nói là rất hay mê pháp học kia mà ! Đại sư hàm ý gì khi nói ra câu đó ?

Cổ dẫn lại sự động nộ, Giới Nộ đại sư nói thật là hòa nhã theo cung cách của đại sư:

- A di đà Phật ! Quyển Đạt Ma kinh trên tay cô nương là...

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Cho đến tận bây giờ phái Thiếu Lâm vẫn còn nghĩ Tư Không Huệ này chiếm đoạt thì xin cứ tùy tiện ! Tiệm nữ sẵn sàng dâng hai tay đây !

Khoảng cách từ chỗ Tư Không Huệ đang đứng nào có cách Giới Nộ đại sư là bao !

Huống chi quyển Đạt Ma kinh điển không những đã được mở rộng mà lại còn được Tư Không Huệ nâng lên và đưa thẳng ra phía trước nữa, khiến cho Giới Nộ đại sư dù mục lực có kém cỏi thì cũng thừa năng lực để nhận ra những đoạn kinh văn trong đó là kinh điển pháp học hay võ học ! Biết là đã phán đoán lầm, nhưng dường như các vị tăng nhân đã có chủ trương sẵn từ trước nên Giới Nộ đại sư vẫn thản nhiên nói:

- Phải hay không thì chuyện đó không còn là điều hệ trọng nữa !

- Vậy chuyện gì mới là hệ trọng ?

- Tệ chủng môn phương trượng có lệnh mời Tư Không cô nương đến tệ sơn một chuyến !

Khẽ lui lại một bước, Tư Không Huệ thấy nao nao trong dạ khi nàng lên tiếng hỏi:

- Là lệnh mời hay lệnh đòi vậy, đại sư ?

- A di đà Phật ! Xin Tư Không cô nương chớ hiểu lầm ! Chưởng môn sư huynh do mến mộ huệ căn của cô nương nên muốn cô nương đến thăm tệ tự để dễ bề nghiên cứu pháp pháp !

Lời nói chen vào của Phương Tịnh đại sư khiến cho Tư Không Huệ không thể không tin ! Nàng bật cười mỉa mai:

- Sao lần này quý phái lại đối đãi tốt với tiệm nữ quá vậy ? Hay quý phái đang có mưu đồ gì qua việc thỉnh mời này ?

Tư Không Huệ phải hỏi như thế vì nàng biết rằng lời nói của Phương Tịnh đại sư tuy đáng tin, nhưng biết đâu đằng sau lời mời này lại ẩn chứa một âm mưu gì khác của một nhân vật khác mà chính Phương Tịnh đại sư cũng không biết rõ !

Và không cần đợi ai phải giải thích, chính Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng đã tỉnh ngộ kêu lên:

- Tiểu chủ đừng đi đâu cả ! Đây hẳn là Thiếu Lâm phái nghi ngờ bốn bảo giữ kinh nên muốn câu lưu tiểu chủ để làm áp lực với bảo chủ đó !

Phương Tịnh đại sư khi nghe Chu Hồng bảo thế thì thần sắc vẫn không đổi, nhưng Phương Thanh đại sư thì lại ra chiều lúng túng !

Thoạt nhìn qua thì Tư Không Huệ đã phân biệt được đúng sai, nên nàng vừa thi lễ vừa đáp:

- Tuy tiệm nữ không nghĩ như Chu đại thúc, nhưng xin chư vị đại sư thứ cho ! Thật tình thì lúc này tiệm nữ không được rảnh rỗi lắm, nên không thể đến quấy rầy quý phái được !

Không nhận được nữa, Giới Nộ đại sư bất giác găm lên:

- Cô nương không đi không được đâu !

Tái mặt, Tư Không Huệ lùi thêm một bước nữa trước khi nàng lên tiếng hỏi:

- Đây là... đây là cung cách mời người của quý phái đây sao ? Phương Tịnh đại sư, đại sư nói gì đi chứ ?

Nhưng Phương Tịnh đại sư đâu biết phải nói lời gì cho phải, khi cục diện ngày hôm nay là do Phương Thanh đại sư chủ trì !

Phương Thanh đại sư lại ngấm ngầm ra hiệu cho bọn tăng nhân theo chân và bọn họ đang tỏa dần ra, hình thành một vòng tròn vây kín quanh chỗ Tư Không Huệ và Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng đang đứng.

Như thế đã quá rõ, đúng như lời Giới Nộ đại sư vừa nói:

họ không đi không được !

Tuy nhiên, hai phe chưa kịp phản ứng gì thì liền có một loạt những tiếng không khí xao động chợt vang lên nghe rõ mồn một.

Vút ! Vút !

Một vòng người nữa đột nhiên xuất hiện và vây kín số tăng nhân Thiếu Lâm phái !

Nhìn vòng người này, Phương Thanh đại sư thầm kêu khổ trong lòng, còn ngoài miệng thì lên tiếng hỏi Tư Không Huệ:

- Tư Không cô nương quả cao minh ! Số người này hẳn phải là thiên tướng gì đó của Thiên Địa Bảo phải không ?

Đáp lại câu hỏi có phần nào lo sợ của Phương Thanh đại sư, từ phía xa chợt phát ra tràng cười cuồng ngạo:

- Hẹ.. Hẹ.. Hẹ.. ! Đại sư sao lại lú lẫn thế ? Không lẽ đại sư không nhận được sự khác biệt giữa giáo đồ bốn giáo và người Thiên Địa Bảo sao ?

Tưởng là thế nào, chứ nếu vòng người này là giáo đồ U Minh Giáo thì tình thế còn bi đát hơn so với bọn thiên tướng của Thiên Địa Bảo !

Nháy mắt nhìn ra xa xa, Phương Thanh và Phương Tịnh đại sư còn kinh nghi hơn khi nhìn thấy một cánh kiệu do bốn người cáng, đang lướt đến nhanh như gió thoảng !

Phía trên chiếc kiệu không có trướng phủ rèm che là một nhân vật trạc tuổi ngũ tuần với thần quang ẩn hiện trong đôi mắt ! Hai tay của nhân vật đó đang được đặt hờ lên một tấm gấm đoạn sắc sỡ, phủ kín cả phần hạ thể của nhân vật đó !

Vừa nhìn thấy nhân vật đó, Phương Thanh đại sư liền cả tiếng kêu lên:

- Phó giáo chủ U Minh Giáo ! Mộc Thạnh lão thí chủ đây mà !

Nhân vật được Phương Thanh đại sư gọi là phó giáo chủ U Minh Giáo một lần nữa bật cười lên sáng khoái:

- Hẹ.. Hẹ.. Hẹ.. ! Không ngờ Phương Thanh đại sư còn nhớ đến Mộc mỗ ! Hân hạnh ! Hân hạnh biết bao !

- A di đà Phật ! Đã lâu rồi, từ khi Mộc lão thí chủ tự ý rời bỏ cương vị Lục lâm minh chủ ở Phúc Ký nhị châu, và sau đó lại tự hạ mình chịu làm phó cho giáo chủ U Minh Giáo, bản tăng vẫn lấy làm tiếc rẻ cho thí chủ !

- Chuyện đã qua rồi, đại sư còn để tâm làm gì ! Tâm nguyện của Mộc mỗ là tìm một người đức cao vọng trọng để tận hiến tận tâm ! Được làm phó cho giáo chủ bốn giáo, có thể nói Mộc mỗ đã đạt được nửa phần tâm nguyện !

- A di đà Phật ! Điều đó thì bản tăng có thể nhìn thấy !

Phàm là người thì đã không đồng đạo, ắt không đi chung đường ! Giữa Phương Thanh đại sư và Mộc Thạnh hẳn lúc trước phải có một đoạn giao tình nồng hậu nên mới có những lời nói như trên ! Nhưng câu nói cuối cùng của Phương Thanh đại sư với ngụ ý rõ ràng khiến cho Mộc Thạnh phải nhăn mày nhíu trán !

Lão phân minh:

- Xin đại sư chờ hiểu lầm ! Mộc mỗ cũng không thích thú lắm khi phải ngồi bất động như thế này ! Và cực chẳng đã Mộc mỗ mới phải lao sư động chúng, huy động số thuộc hạ đông như thế này.

Nói đến đây, Mộc Thanh khẽ nâng tay lên và vỗ vào nhau đôm đốp !

Sau tiếng vỗ tay của Mộc Thanh, lập tức bọn giáo đồ U Minh Giáo liền lui ra xa, tuy vẫn giữ hình thức bao vây nhưng là vây lỏng !

Phương Thanh đại sư vẫn tỏ ra khó hiểu khi đại sư buông lời lấp lửng:

- Mộc lão thí chủ sao lại phải ngồi bất động ? Không lẽ...

- Hả ! Nói ra e đại sư không tin ! Mộc mỗ đúng là rỗng bị mắc ở vùng cạn ! Đã gần một năm nay, hai chi dưới của Mộc mỗ không sao hoạt động được nữa rồi !

- Sao lạ vậy ? Nếu bản tăng nhớ không lầm thì giữa Mộc lão thí chủ và Y Thần nguyên là báỉ huynh báỉ đệ kia mà ?

Lại một lượt thở dài nữa, Mộc Thanh đáp:

- Kha lão huynh dù có tài Hoa Đà đi nữa nhưng nếu không có Hồi Nguyên Đan của quý phái thì cũng đành phải bó tay thôi !

Phương Thanh đại sư lập tức cau mày:

- Nói vậy, việc lao sư động chúng lần này của Mộc lão thí chủ là muốn nhắm vào Hồi Nguyên Đan trấn sơn của tậ phái sao ?

- Hả.. Hả.. Hả.. ! Đại sư lại hiểu lầm nữa rồi !

- A di đà Phật ! Vậy thì bản tăng không sao đoán ra ý nghĩa của lần hội diện này rồi !

Vờ như không nghe Phương Thanh đại sư nói gì, Mộc Thanh vẫn tiếp tục phân minh:

- Ngay lúc Mộc mỗ gặp nạn, Mộc mỗ cũng mấy phen định nhờ vả đại sư ! Nhưng suy đi nghĩ lại, Mộc mỗ tự thẹn với lương tâm khi không nghe lời khuyên của đại sư là đừng hợp tác với U Minh Giáo, nên Mộc mỗ đành thôi ! Còn bây giờ, nếu có Hồi Nguyên Đan đi nữa, thì mọi chuyện đã là quá muộn, tình thế đã không còn cứu vãn được nữa rồi.

- Vậy chủ ý của Mộc lão thí chủ hôm nay là...

Nhìn thấy Phương Thanh đại sư tỏ ra không thiết tha gì chuyện hàn huyên mà luôn miệng hỏi đến mục đích của việc lao sư động chúng lần này của mình, Mộc Thanh bèn nói:

- À ! Chủ ý của Mộc mỗ là... ! Không dám giấu đại sư, Mộc mỗ lần này được lệnh của giáo chủ là phải thỉnh mời cho bằng được tứ vị Thiếu Lâm phái là Vô, Thanh, Giác, Tịnh thuộc hàng chữ Phương đến thăm qua bốn giáo một chuyến ! Mong đại sư thể tình cho !

Trở trêu thật là trở trêu ! Chính lúc này Phương Thanh đại sư đã có chủ ý “mời” Tư Không Huệ đến Thiếu Lâm phái, thì bây giờ đại sư lại bị Mộc Thanh “mời” với cùng một cung cách !

Và phản ứng của Phương Thanh đại sư đâu khác gì Tư Không Huệ lúc mới rồi !

Đại sư buột miệng hỏi:

- Là lệnh mời hay lệnh đòi vậy, Mộc lão thí chủ ?

Khác với thái độ của Phương Tịnh đại sư lúc này khi lên tiếng đáp thay cho Giới Nộ lúc bị Tư Không Huệ chất vấn, Mộc Thanh chính nghiêm sát mặt, đáp thẳng:

- Đại sư muốn hiểu thế nào cũng được ! Mộc mỗ chỉ biết hành động theo mệnh lệnh mà thôi !

Hàng ngũ tăng nhân nghe Mộc Thanh đáp rõ như thế liền nhất thời xôn xao !

Nhân đó, Tư Không Huệ vọt miệng hỏi xen vào:

- Mộc phó giáo chủ ! Còn bốn cô nương thì sao ?

Lần đầu tiên từ khi xuất hiện cho đến tận lúc này, Mộc Thanh mới tỏ ra khoan hòa là một ! Lão hướng về Tư Không Huệ mà đáp:

- Tiểu thư ! Mộc mỗ do không có lệnh đối phó với Thiên Địa Bảo nên Mộc mỗ không muốn làm mất nhã hứng của tiểu thư. Mong tiểu thư cứ tùy tiện cho !

Ngược lại với thái độ khoan hòa của phó giáo chủ U Minh Giáo, Tư Không Huệ phản ứng thật gay gắt ! Nàng nói lớn tiếng:

- Vốn dĩ giang hồ tà chánh bất lưỡng lập ! Tuy phó giáo chủ nói là chưa có lệnh đối phó với bốn bảo, nhưng bốn bảo không thể không đối phó với U Minh Giáo !

Mộc Thanh nhăn nhó:

- Nào có ai nói đến tà hay chánh gì ở đây, sao tiểu thư lại...

- Hừm ! Trên giang hồ có mấy ai dám bảo Thiên Địa Bảo là tà phái ? Và cũng trên chốn giang hồ mấy ai lại không biết việc U Minh Giáo đang khống chế Tam Ma và đang có ý định thao túng vô lâm Trung Nguyên chứ ? Việc tà hay chánh gì đó, thì đã rõ cả rồi !

Mộc Thanh thoáng có vẻ giận, nhưng sau lại kềm hãm được, lão hỏi:

- Thế ý tiểu thư muốn như thế nào ?

- Nếu quý giáo động đến Thiếu Lâm phái như đã hành xử với Hoa Sơn, Côn Luân và Tam vị trong Vô Lâm Tứ Thần thì bốn cô nương sẽ không đứng ngoài đâu !

Lời nói quá rõ của Tư Không Huệ khiến cho các vị tăng nhân phải rúng động và tỏ ra lúng túng ! Không khác bọn tăng nhân là mấy, chính Mộc Thanh cũng phải biến sắc mặt.

Lão nói khẽ:

- Tiểu thư sao lại mua việc vào người như thế này ?

Tư Không Huệ hiên ngang đáp:

- Sao lại là mua được ? Nếu bây giờ bốn cô nương khoanh tay đứng nhìn môn phái khác bị hủy diệt thì sau này khi đến lượt Thiên Địa Bảo, ai sẽ là người ra tay tiếp trợ ? Bốn cô nương không ngại nói thẳng một câu vì sự an nguy của vô lâm, rồi đây các phái sẽ hợp lực và tận diệt U Minh Giáo cho lão thấy !

Tư Không Huệ vừa nói xong thì thần sắc của Mộc Thanh biến đổi trông thấy rõ.

Và không riêng gì Tư Không Huệ và vị lão nô trung thành là Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng đang chờ Mộc Thanh phát tác, mà đến cả hàng ngũ tăng nhân của môn phái Thiếu Lâm cũng vậy.

Nhưng tất cả mọi người hiện diện tại đương trường đều cảm thấy bất ngờ khi Mộc Thanh sau một tràng cười cuồng dại lại đột nhiên lên tiếng hỏi lại Tư Không Huệ:

- Nếu đã vậy, giả dụ như bây giờ lão phu bỏ qua không đá động gì đến Thiếu Lâm phái, thì tiểu thư có thái độ ra sao ?

Điều làm cho mọi người phải bất ngờ chính là sự hạ đài của phó giáo chủ U Minh Giáo Mộc Thanh đối với Tư Không Huệ. Và không một ai thấu đáo được vì nguyên do gì Mộc Thanh lại cam bẽ chịu lép như thế cả.

Già néo đứt dây ! Tư Không Huệ rất rõ điều đó. Nàng đưa mắt nhìn Phương Thanh và Phương Tịnh đại sư với một cái nhìn đầy ý nghĩa. Sau đó nàng mới bảo:

- Một khi phó giáo chủ đã nói như thế thì bốn cô nương còn biết phải nói gì hơn.

Nhưng...

- Sao ? Tiểu thư còn điều gì muốn phân phó ?

Nhếch môi cười giễu cợt, Tư Không Huệ hỏi:

- Không dám ! Bỏn cô nương nào dám ra lệnh cho một vị phó giáo chủ của quý giáo. Có điều bỏn cô nương không rõ rồi đây phó giáo chủ sẽ phục lệnh ra sao ?

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Đa tạ tiểu thư có dạ quan hoài. Lão phu tự biết mình sẽ làm gì rồi ! Lui !

Đến đã nhanh mà khi lui thì lui còn nhanh hơn. Cuộc lui binh này thật là điều không ai dám nghĩ đến. Vì không ai đoán được ý tứ của Mộc Thanh cả. Nếu nói về giao tình thì Mộc Thanh đã không nể gì Phương Thanh đại sư, ngược lại, chỉ bằng vào lời nói của Tư Không Huệ mà Mộc Thanh chịu làm trái lệnh của giáo chủ U Minh Giáo, điều này khó có thể giải thích được.

Đưa mắt dõi theo cuộc triệt thoái lạ kỳ của bọn U Minh Giáo, Phương Thanh đại sư sau một lúc suy nghĩ chợt lên tiếng:

- Không ngờ lần này Tư Không cô nương lại giải vây cho tệt phái. Xem ra bản tăng buộc phải quay về thỉnh thị lại ý tứ của phương trưởng rồi.

Vẫn còn ngờ vực trước diễn tiến lúc mới rồi, Tư Không Huệ vọt miệng hỏi:

- Đại sư có hiểu tại sao lại như thế không ?

Phương Thanh đại sư lắc đầu:

- Điều này... bản tăng còn đang muốn lắng tai nghe cao luận của cô nương đây.

Hoặc giả người U Minh Giáo có phần nào kiêng dè Thiên Địa Bảo chăng ?

Tư Không Huệ cười gượng gạo:

- Nói về thỉnh danh thì bỏn bảo làm sao so bì được với Thiếu Lâm phái, vốn là thái sơn bắc đẩu ? Tiệt nữ không ngờ được kết quả này !

Thở dài, Phương Thanh đại sư nói với vẻ ngao ngán:

- Trước thì làm ngặt, sau lại buông tha. Nói gì thì nói, tệt phái cũng phải cảm kích Tư Không cô nương.

- Sư bá ! Đệ tử...

- Giới Nộ ! Người lại muốn nói gì nữa đây ?

Phương Thanh đại sư dường như có ý muốn trách mắng Giới Nộ đại sư khi Giới Nộ đại sư đột nhiên xen vào.

Nhưng cứ nhìn thái độ của Phương Thanh đại sư vào lúc này thì Tư Không Huệ lại hiểu khác. Có lẽ việc người của phái Thiếu Lâm xuất hiện ở đây với định ý muốn bắt nòng cùng về sơn môn Thiếu Lâm phái toàn là do ý của Giới Nộ cả. Do Giới Nộ đại sư đã tâu rồi thế nào đó, nên phương trưởng Thiếu Lâm phái mới có hành động phi đạo lý như vừa rồi.

Quả nhiên, Tư Không Huệ đoán không sai khi nòng nghe Giới Nộ đại sư bằng giọng cả quyết nói rằng:

- Sư bá ! Đệ tử có ý nghĩ như thế này. Có lẽ giữa U Minh Giáo và Thiên Địa Bảo có cấu kết gì từ trước nên mới...

- Không được nói nhảm ! Người Thiên Địa Bảo quyết không bao giờ chung đường với bọn ma giáo U Minh ! Đại sư không được ăn nói hồ đồ !

Tư Không Huệ cảm phần đến độ nòng vừa nói vừa run run thân hình khiến cho Phương Thanh đại sư phải nạt át Giới Nộ:

- Giới Nộ ! Người không được nói càn. Tư Không bảo chủ là hạng người như thế nào người không biết sao ?

Nhưng Giới Nộ đại sư vẫn gân cổ cãi:

- Nhưng còn chuyện Đạt Ma kinh...

- Đại sư ! Tiệt nữ có thể đứng giữa trời đất này mà thề rằng:

chuyện Đạp Ma kinh nọ chỉ là do lầm lẫn nên mới đến tay tiện nữ chứ tiện nữ không hề có ý đồ từ trước. Vả lại, từ độ đó đến nay, tiện nữ không một lần đụng tay hay nhìn thấy Đạp Ma kinh nữa.

Nếu tiện nữ nói sai lời thì sẽ bị trời tru đất diệt. Đại sư đừng có thái độ nghi kỵ nữa được không ?

- Hừ ! Lòng vả cũng như lòng sung ! Bần tăng không...

- Giới Nộ ! Người càng nói càng bậy bạ !

Quát đến đây, Phương Thanh đại sư quay sang Tư Không Huệ:

- Xin Tư Không cô nương chớ để tâm. Bần tăng sẽ về bẩm trình lại với phương trượng. Cáo biệt !

Qui cũ của Thiếu Lâm rất mực sum nghiêm. Một khi Phương Thanh đã nói như thế thì Giới Nộ đại sư nào dám nói gì thêm.

Đứng nhìn người của Thiếu Lâm phái đi đã khuất, Tư Không Huệ vừa quay người định bỏ đi, thì có một âm thanh vọng tới...

20. Gặp Cừu Nhân Há Dẽ Bỏ Qua-vì Đại Cục Tạm Góc Gia Thù

- Hay thật ! Tấn tuồng diễn ra thật ngoạn mục ! Dư Hải Bằng này không thể không khâm phục !

Âm thanh vừa dứt thì một trang nam nhân tuấn tú trong bộ võ phục gọn ghẽ chợt xuất hiện. Vết sẹo chạy dài trên trán không làm cho trang nam nhân trở thành khó coi, ngược lại càng khiến cho trang nam nhân đó thêm nhiều nam tính hơn.

Và danh xưng Dư Hải Bằng vừa được nêu lên thì Tư Không Huệ liền có nhiều biểu hiện khá mâu thuẫn trên nét mặt kiêu diễm của nàng.

Kinh ngạc và mừng rỡ cũng có, khi Tư Không Huệ giờ đây đã biết Dư Hải Bằng đột nhiên thoát được Hắc Tử Lâm.

Cau có và giận dữ cũng có khi lời nói của Dư Hải Bằng chất chứa đầy ngụ ý không khác gì câu nói lúc này của Giới Nộ đại sư.

Và nghi hoặc cũng có khi Tư Không Huệ nhìn và nói với Dư Hải Bằng:

- Là tấn tuồng gì mà người bảo là ngoạn mục ? Người tin vào lời Giới Nộ sao ?

Còn người ? Tam Ma do U Minh Giáo chế phục, việc người thoát khỏi Hắc Tử Lâm ai dám bảo người không liên quan đến U Minh Giáo ?

Dư Hải Bằng bật cười lên:

- Ha ha ha.. Trên giang hồ lúc này còn ai lại không biết giữa Dư Hải Bằng và U Minh Giáo đang có mối thù không đội trời chung ? Cô nương định che khuất hành vi của Thiên Địa Bảo bằng cách đặt ngược vấn đề cho tại hạ sao ?

Lời nói của Dư Hải Bằng làm cho Tư Không Huệ tức tối. Nàng chưa kịp nói gì thì lão Chu Hồng đột nhiên lớn tiếng quát:

- Cuồng đồ ! Người ăn nói với tiểu chủ của lão phu như thế sao ? Muốn chết hử ?

Dư Hải Bằng quắc mắt nhìn ngay vào gương mặt đầy sẹo của Chu Hồng. Chàng vờ như không nhìn thấy cái xua tay ngăn Chu Hồng lại của Tư Không Huệ, chàng chùng giọng xuống bảo:

- Lão thất phu ! Không đến lượt lão xen vào nói leo đầu !

Ngay tức khắc, Chu Hồng liền phản ứng trông thật dữ dội:

- Tiểu tử vô tri ! Người là hạng người gì mà nói năng không biết tôn ti thứ bậc ?

Lão phu không thể không giáo huấn người.

Quát xong, cuộn trường tiên trên tay lão liền buông ra không khác gì độc xà xuất động, cuộn thẳng vào tâm thất của Dư Hải Bằng.

Tình hình này dù cho Tư Không Huệ có muốn ngăn chặn cũng không sao kịp.

Huống chi nàng chưa có địch ý gì đối với Dư Hải Bằng. Và trong thâm tâm, nàng cũng không muốn cả hai phải trở mặt đánh nhau nên nàng chỉ kịp kêu lên được hai tiếng:

- Chu lão...

Như đã nói, do Chu Hồng xuất thủ quá nhanh nên lời nói của Tư Không Huệ chưa kịp phát ra hết ý tứ của nàng, thì ngọn trường tiên đã chạm đích rồi.

Thế nhưng, bằng một thủ pháp không ai lường được, Dư Hải Bằng đã bắt gọn đầu ngọn trường tiên vào tả thủ rồi. Chàng khẽ nạt lên:

- Buông !

Một luồng sóng kinh cuộn cuộn theo chiều dài ngọn trường tiên truyền đến đốc roi, khiến Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng không thể nào giữ được ngọn trường tiên nữa. Lão phải buông trường tiên ra y như lời của Dư Hải Bằng vừa nạt.

Dư Hải Bằng lại nói:

- Lão không phải là đối thủ của ta đâu. Lão bắt phục ư ? Đấy ! Lão xuất thủ một lần nữa thử xem. Lần sau ta không nhẹ tay như lần này nữa đấy !

Vừa nói, Dư Hải Bằng vừa ném ngọn trường tiên trả lại cho Chu Hồng. Để chữa chẹn, khi chụp lại được ngọn trường tiên thì Chu Hồng liền gầm lên cuồng dại:

- Người...

Nhưng lần này thì Tư Không Huệ đã kịp thời ngăn cản, nàng kêu lên:

- Chu đại thúc ! Lão hãy vì ta mà lui lại được không ?

Lệnh của một vị tiểu chủ có khác, Chu Hồng dù không ưng mấy, nhưng lão không thể làm mất thể diện của tiểu chủ. Lão buông xuôi trường tiên nhưng hữu thủ của lão vẫn còn run lên bần bật, lộ vẻ còn hậm hực lắm.

Biết thế, Tư Không Huệ bèn nói với Dư Hải Bằng theo một đề tài khác, cốt ý làm cho Chu Hồng phải chú tâm, cũng như là để tự thỏa mãn tánh tò mò của bản thân nàng:

- Dư Hải Bằng ! Mỗi lần gặp lại người là mỗi lần ta phải kinh ngạc trước sự thăng tiến võ công của người. Có phải chính người đã đắc thủ được Đạt Ma kinh không ?

Dư Hải Bằng tình cờ phát hiện được bọn U Minh Giáo đồ lai vãng ở vùng này, nên chàng mới lần được đến đây. Và trước khi chàng hiện thân thì chàng đã đề phòng trước trường hợp Tư Không Huệ gợi đến Đạt Ma kinh. Vì đã có chủ trương sẵn, nên Dư Hải Bằng cười rộ lên và hỏi lại:

- Cô nương nói năng gì lạ thế ? Đạt Ma kinh dù có là thần thư đi chăng nữa thì làm sao tại hạ có thể có những bước nhảy vượt bậc về võ học như thế này ? Huống chi tại hạ đã nói rồi, chính Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám là kẻ đã hạ thủ tại hạ và cướp đi chân kinh. Không lẽ khi cô nương điểm vào Tàn huyết sinh cơ của tại hạ, cô nương lại không thử lục soát khắp người tại hạ ư ?

Trước sau hai lần, dù Tư Không Huệ có nói ý gì đi nữa thì Dư Hải Bằng cũng dễ dàng bác bỏ lập luận đó của nàng. Ngược lại, khi Dư Hải Bằng lên tiếng thì nàng không sao đối đáp được. Chàng lại nói tiếp:

- Trước sau tại hạ đã lần lượt gặp phải những thủ đoạn không đoan chính của tam bảo. Việc liên minh giữa U Minh Giáo và tam bảo sớm muộn gì cũng phải lộ ra. Chỉ có Phương Thanh đại sư do cả tin nên mới dễ bị cô nương đưa vào trông chừng tại hạ thì...

- Thì sao chứ ? Người muốn ta phải hành động như thế nào thì người mới tin đây ?

Nhếch môi cười giễu cợt, Dư Hải Bằng nói:

- Người quỷ kế đa đoan như cô nương thì không thiếu gì cách để thanh minh. Tại sao lúc này cô nương lại không động thủ với bọn U Minh Giáo ?

- Động thủ ư ? Người muốn nói rằng dù bọn ta biết chắc là thảm bại cũng phải liều lĩnh động thủ như một kẻ thất phu hữu dũng vô mưu hay sao ?

- Hừ ! Làm sao mà bại được khi lão họ Mộc luôn nhân nhượng cô nương ? Tại hạ dù không có tài thông thiên triệt địa, nhưng cũng có thể đoan chắc rằng nếu lúc này cô nương có động thủ thì bọn U Minh Giáo cũng phải nường tay thôi.

- Tại sao người lại nói chắc như vậy ?

- Cô nương cứ trải qua nhiều cảnh ngộ như tại hạ thì cô nương khắc biết thôi. Với Tam Ma trong tay thì U Minh Giáo tại sao lại phải tỏ ra e dè chứ ? Cô nương thử giải thích xem ?

- Ta không biết ! Ta không biết gì cả ! Mà ta cũng không cần người tin ta, hiểu ta.

Người đi đi, đi cho khuất mắt ta đi !

Trước thái độ giận dữ trông rất thật của Tư Không Huệ, Dư Hải Bằng bất giác động tâm. Chàng úp úp mở mở nói:

- Tại hạ sẽ tin ở cô nương nếu cô nương chịu hành động theo lời tại hạ.

- Người cứ nói đi ! Người muốn ta phải hành động như thế nào ?

- Cô nương có nghĩ rằng vì có sự hiện diện của cô nương, nên lão họ Mộc mới chịu buông tha cho Thiếu Lâm phái không ?

Ưu xù nét mặt, Tư Không Huệ nói:

- Người vẫn cứ không tin ta ?

Dư Hải Bằng nhăn mặt:

- Thì biểu hiện rõ ràng là thế kia mà ? Tại hạ chỉ hỏi cô nương có nhận chân điều đó không thôi ?

Ngập ngừng một lúc, Tư Không Huệ mới gật đầu:

- Nếu cứ xét theo bình diện bên ngoài thì đúng là như thế thật !

- Vậy cô nương thử nghĩ xem, liệu sau đây lão họ Mộc có chặn đón số người Thiếu Lâm phái trên đường họ quay về Thiếu Thất sơn không ?

Như tỉnh ngộ ra, Tư Không Huệ kêu lên:

- Phải rồi ! Ai chứ lão họ Mộc dám làm như thế lắm. Sao ?

Nhìn chằm chằm vào Tư Không Huệ, Dư Hải Bằng nói:

- Tại hạ có mối tử thù với lão họ Mộc Thanh nên không thể không buông tha lão. Cô nương có dám cùng tại hạ truy đuổi theo họ không ?

- Truy đuổi ai ? Thiếu Lâm phái à ?

- Phải ! Và nếu lần này vì sự hiện diện của cô nương khiến cho tình hình từ hung hóa thành cát thì cô nương nghĩ sao ?

- Điều đó khó có thể tái diễn lắm !

- Nhưng nếu có thì sao ?

- Ta bảo không !

- Chỉ là tại hạ giả dụ thôi !

- Nhưng nếu ngược lại thì sao nào ?

Cả cười, Dư Hải Bằng đáp:

- Đương nhiên là tại hạ sẽ tin ở cô nương.

Không hiểu nụ cười của Dư Hải Bằng có ma lực gì, hay do Tư Không Huệ không muốn bị Dư Hải Bằng nghi oan cho nàng mà nàng đã lên tiếng bảo Chu Hồng:

- Chu đại thúc ! Chu đại thúc quay về đi, bắt tất phải theo ta nữa.

Vẫn còn hậm hực với Dư Hải Bằng, nên Chu Hồng kêu lên:

- Tiểu chủ ! Lão nô không an tâm khi để tiểu chủ đồng hành với tiểu tử này.

Tư Không Huệ giận dỗi nói:

- Thế lão có an tâm không khi ta bị kẻ khác nghi ngờ ?

Chu Hồng vẫn khẳng khái:

- Từ khi tiểu chủ ra đời cho đến nay, lão nô đã hứa trước mặt bảo chủ là phải quan tâm đến tiểu chủ. Lão nô thật không dám xa lìa tiểu chủ đâu.

- Chu đại thúc à ! Ta đã lớn rồi và ta đã tự lo liệu được cho ta. Chu đại thúc đừng làm phiền ta nữa có được không ?

Câu nói của Tư Không Huệ tuy không có gì quá đáng, nhưng cũng đã làm cho Chu Hồng chưng hửng. Lão lấp bắp nói:

- Lão nô.. lão nô đã làm phiền... làm phiền tiểu chủ ư ?

Biết đã lỡ lời nên Tư Không Huệ vội vàng nói:

- Ta đã thất ngôn rồi, Chu đại thúc đừng giận Huệ nhi nha ! Nhưng thật tình thì...

lần này Huệ nhi muốn...

- Ha ha hạ.. Lão nô đã hiểu cả rồi. Bây giờ tiểu chủ đã lớn khôn, nên tiểu chủ không cần lão nô quan tâm đến nữa. Cũng được thôi ! Cũng được thôi !

Nói xong, Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng liền quay người bỏ đi. Cách nói của lão và thái độ của lão khiến cho Tư Không Huệ bối rối. Nàng vội vàng kêu lên:

- Chu đại thúc định đi đâu ?

- Trời đất bao la, lẽ nào không có chỗ cho Chu Hồng này dung thân. Tiểu chủ đừng lo ngại cho ta. Trước khi ra đi, ta còn phải giải từ Tư Không bảo chủ đã. Vĩnh biệt...

Tư Không Huệ nghe lão nói thế bèn giẫm chân thành thịch và giận dỗi trách lão, dù lão đã đi khuất mắt rồi:

- Lão đi đâu thì đi đi ! Ta không ngờ lão còn giận dỗi hơn ta nữa. Hừ !

Đứng nhìn diễn biến này, Dư Hải Bằng cảm thấy ân hận. Chàng nói:

- Cũng là do tại hạ lỡ lời nên Chu lão mới bỏ đi như thế. Tại hạ thật đáng trách !

- Hừ ! Người đừng lý tới lão. Lão sẽ không bỏ rơi ta đâu. Để người xem, thế nào lão cũng chờ ta tại Thiên Địa Bảo thôi. Đi nào !

Nói xong, Tư Không Huệ tung người lao vọt đi thật nhanh. Cung cách của nàng đâu khác gì chim hồng hộc bấy lâu nay bị tù túng, bây giờ mới được phỉ sức tung hoành.

Đáng lý ra Dư Hải Bằng hoặc là cảm thông cho nàng, hoặc là sẽ tiếp tục ân hận về sự bỏ đi của Chu Hồng. Song chàng lại sinh lòng ngờ vực nhiều hơn, vì chàng vừa nhận ra thân pháp mà Tư Không Huệ vừa thi triển chính là thân pháp Thiên Thốn địa xúc có trong Thiên Địa Bí Lục. Chàng nghĩ thầm:

”Phải rồi ! Thiên Địa Bí Lục và Thiên Địa Bảo, ở đây hẳn phải có sự tương quan.

Nhưng thật là quái lạ khi Thiên Địa Bí Lục lại do tên giả danh giáo chủ U Minh Giáo hỏi đến ? Vây thì giữa Thiên Địa Bảo và U Minh Giáo có gì liên quan không ? Hừm !

Chắc chắn là phải có. Bằng không ta giải thích ra sao trước sự nhân nhượng lúc mới rồi của lão họ Mộc đối với Tư Không Huệ ? Ta phải phanh phui sự bí ẩn này mới được.” Nghĩ thế, nên Dư Hải Bằng rất mực cẩn trọng khi chàng cũng sử dụng thân pháp Thiên Thốn địa xúc để đi theo sau Tư Không Huệ.

Tư Không Huệ phần thì nôn nao muốn làm sáng tỏ sự việc mà Dư Hải Bằng đang nghi ngờ, phần thì do đây là lần đầu tiên trong đời nàng được tự tung tự tác nên nàng hoàn toàn không để tâm đến sự quan tâm dò xét của Dư Hải Bằng đang dành cho nàng.

Nhờ thế, Dư Hải Bằng càng yên tâm hơn khi chàng càng lúc càng minh định thiên kiến của chàng và sự liên quan phải có giữa U Minh Giáo và Thiên Địa Bảo, qua sự dò xét kỹ càng thân pháp của Tư Không Huệ.

Sự nghi ngờ càng lúc càng tăng khi cả hai đã di chuyển được hơn mười dặm đường. Chỉ đến khi Dư Hải Bằng và Tư Không Huệ dựa theo tiếng binh khí vang động mà chạy đến thì sự nghi ngờ của Dư Hải Bằng càng lúc càng vơi đi theo diễn biến của sự việc.

Nguyên là thế này, khi kịp nhận ra lời nhận định của Dư Hải Bằng là đúng, nghĩa là bọn giáo đồ U Minh Giáo dưới sự điều động của Mộc Thanh đang dựa vào nhân số đông đảo để vây bắt người Thiếu Lâm phái lúc này, Tư Không Huệ đã bất chấp hiểm nguy, lao luôn vào cuộc.

Nàng thét lên lanh lảnh:

- Bọn U Minh Giáo lòng lang dạ thú kia. Bỏn cô nương quyết không buông tha bọn người. Đờ chưởng này !
Vù... Vù...

Nhìn theo chưởng thế của Tư Không Huệ, Dư Hải Bằng biết rằng đây chính là Thiên Hôn chưởng, gồm ba thức vừa được Tư Không Huệ thi triển. Và Thiên Hôn chưởng cùng Địa Âm chưởng chính là tuyệt kỹ có ghi trong Thiên Địa Bí Lục.

Nhưng trái lại những gì Dư Hải Bằng đang nghĩ, chính lão phó giáo chủ U Minh Giáo đang vẩy mạnh hữu chưởng, nghênh đón chưởng kinh của Tư Không Huệ.

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Đã thế, Mộc Thanh còn lên tiếng:

- Tiểu thư đã quá phận rồi ! Vây thì đừng trách lão phu sao không nương tay ! Đờ !
Vù... Vù... Vù...

Đáp lại, Tư Không Huệ cũng quát lên:

- Hừ ! Ai cần lão phải nương tay chứ ? Xem đây !
Vù... Vù...

Với thân thủ như Tư Không Huệ, tuy nàng tạm thời còn đấu bình thủ với Mộc Thanh, nhưng lão đã là phó giáo chủ U Minh Giáo thì lão sẽ không gặp khó khăn gì khi muốn hạ thủ Tư Không Huệ trong vòng mười lăm chiêu trở lại.

Dư Hải Bằng đã nhận ra không có điều gì giả dối trong trận giao đấu này, do đó chàng không khỏi kinh ngạc khi sự việc diễn ra không đúng như chàng đã nghĩ.

Chàng nhăn trán nhíu mày đưa mắt nhìn quanh một lượt.

Lần này, do có chủ định hấn hoi sẵn nên số giáo đồ U Minh Giáo theo chân Mộc Thanh đều là những tay hảo thủ cả. Để đối phó với Phương Thanh và Phương Tịnh đại sư là hai vị cao nhân thuộc phái Thiếu Lâm thì bọn giáo đồ cứ mười người vây đánh một, khiến cho Phương Thanh và Phương Tịnh đại sư càng đánh càng thêm lúng túng, khó chi trì được lâu hơn nếu không có viện thủ.

Còn lại là Giới Nộ, Giới Phàm và bốn vị tăng nhân khác thì một chọi một với bọn U Minh Giáo. Có vị tăng nhân như Giới Nộ đại sư, tuy có chiếm được thượng phong nhưng chốc chốc lại phải tiếp tay cho bọn đồng môn nên cục diện càng kéo dài thì phần hại càng nghiêng về người Thiếu Lâm phái.

Trong khi đó thì bên U Minh Giáo còn có Mộc Thạnh và bốn tên khiêng kiệu cang vẫn còn đang rối rãi, chưa tung hết lực lượng ra.

Bởi đó, khi Tư Không Huệ đột nhiên xen vào thì lão Mộc Thạnh liền xuất thủ chặn đứng Tư Không Huệ lại.

Sau khi đã lượng định xong tình thế, Dư Hải Bằng vội vã lao vào, và chàng hô hoán lên:

- Cô nương cứ để lão cho tại hạ đối phó. Còn cô nương thì mau mau tiếp tay phái Thiếu Lâm đi. Đỡ !

Ngay loạt chưởng đầu tiên, Dư Hải Bằng đã thi triển ngay Thiên Dương chưởng công mang theo luồng nhiệt khí nóng bỏng. Và đó chính là công phu từ Thiên Hôn chưởng thoát thai mà ra. Nhưng do có kèm theo luồng nhiệt khí nên không một ai có thể nhận ra sự giống nhau giữa Thiên Dương chưởng công và Thiên Hôn chưởng trong Thiên Địa Bí Lục.

Và với sự tiếp tay khá bất ngờ của Dư Hải Bằng nên Tư Không Huệ dễ dàng lui chân, nhượng hẳn cuộc chiến cho Dư Hải Bằng.

Ầm !

Một kích của Dư Hải Bằng đã làm cho phó giáo chủ họ Mộc kinh hoảng. Lão chấp chới ngã nghiêng trên cán kiệu sau tiếng chấn kinh vang ra. Lão giận dữ gầm lên:

- Người là ai ? Sao lại xen vào...

- Câm ! Mộc Thạnh ! Ta là Dư Hải Bằng ở Thiên Sơn đây. Mau đền mạng cho mẫu thân ta. Đỡ !

Vù... Vù...

Lại một chưởng kinh mang theo luồng nhiệt khí nữa được Dư Hải Bằng phát ra, khiến cho lão Mộc Thạnh phải kinh hãi kêu lên:

- Dư Hải Bằng ! Là công phu gì đây ?

Miệng thì thất thanh kêu lớn tiếng, nhưng lão cũng đã kịp thời ấn nhẹ hai tay xuống thân cán kiệu để đưa toàn thân cất lên cao hơn nửa trượng thoát khỏi luồng lực đạo quái dị của Dư Hải Bằng.

Đồng thời với động tác đó, Mộc Thạnh đã nhanh tay chộp lấy hai quả chùy gai được che giấu kín đáo dưới tấm gấm che phần hạ thân của lão. Với hai quả chùy gai được nối liền với nhau bằng một sợi xích khá dài, thân hình vẫn còn trên không, Mộc Thạnh đã nhanh như chớp giật, lần lượt tung hai quả chùy vào phương vị của Dư Hải Bằng, và hai tay của lão vẫn còn nằm ở ngay phần giữa của đoạn xích đó.

Vù... Vù...

Vù... Vù...

Vút ! Vút !

Bùng ! Bùng ! Vù... Vù...

Từ khi Mộc Thạnh cất bổng thân người lên trên không, Dư Hải Bằng đã nhận ra hai chi dưới của lão đã bị cụt quá nửa. Thảo nào Mộc Thạnh lại phải di chuyển bằng cang kiệu.

Và để khắc phục được nhược điểm đó, có lẽ bấy lâu nay Mộc Thạnh đã tự nghiền ngẫm và chế tạo ra loại vũ khí lạ thường này.

Dư Hải Bằng phải công nhận rằng lão phó giáo chủ họ Mộc quả có tài điều động hai quả chùy gai lợi hại đó. Với Túy Tiên bộ pháp, Dư Hải Bằng những tưởng khi hai quả chùy bị đánh trượt vào quãng không thì thế nào rồi lão cũng hết đà và rơi trở xuống.

Nào ngờ, Mộc Thạnh đã đánh luôn hai quả trùy xuống mặt đất. Sau hai tiếng chạm vang dội, theo đà, hai quả chùy lại bay lên và lơ lửng thân hình của Mộc Thạnh cùng dịch chuyển ở trên không. Kế đó, hai quả chùy lại loang loáng lao vào Dư Hải Bằng với khí thế thật khiếp người.

Không những thế, khi Dư Hải Bằng vận dụng bộ pháp Túy Tiên để lượn tránh được chiêu công của lão Mộc Thạnh thì chàng còn kinh khiếp hơn trước sự sắp đặt chu đáo của lão vào những tình huống như thế này.

Bởi vì, nếu không có sự sắp đặt sẵn thì tại sao bốn tên khiêng cồng kiệu chỉ trong chớp mắt đã biến hai thanh cồng thành bốn khúc trường côn và cùng vây đánh Dư Hải Bằng như thế này ?

May cho bốn tên đó, hoặc giả là do lão Mộc Thạnh muốn tốc chiến tốc thắng nên lão vừa tiếp tục huy động hai quả chùy gai vừa ra lệnh cho bốn tên tùy tùng:

- Để mặc đây cho ta ! Bọn người hãy mau mau thu dọn bọn trọc kia đi !

Vù... Vù... Cốp ! Cốp !

Vút ! Vút !

Khác với giới đao hoặc trường kiếm, bốn tên tùy bộc của lão Mộc Thạnh lại có lối sử dụng trường côn thật tài tình. Rập ràng như nhất, khi nghe lão phó giáo chủ buông lệnh thì bốn tên tùy bộc đã tự giáng trường côn vào nhau. Sau đó, lợi dụng lực phản chấn, cả bốn tên đều uốn ngược thân người như lý ngư đảo đỉnh và đồng loạt thoái hậu về phía sau, lao nhanh như ánh chớp vào cuộc chiến giữa Phương Thanh đại sư và mười tên đồng bọn.

Lối thu chiêu của bọn chúng quá nhanh nên Dư Hải Bằng không kịp quật cho bọn chúng một chưởng nào lúc chàng thoát được chiêu công thứ hai của lão Mộc Thạnh.

Đến chiêu công thứ ba của lão, cũng chính là lúc bốn tên kia bắt đầu giao đấu với Phương Thanh đại sư theo tứ tượng trận pháp, để mười tên đồng bọn rảnh tay cùng chia nhau ra giải quyết số tăng nhân Thiếu Lâm phái và Tư Không Huệ, thì Dư Hải Bằng không chịu được nữa. Chàng hùng hổ hét lên:

- Lão thất phu, đón chiêu !

Song thủ của Dư Hải Bằng đồng loạt đẩy ra, và song chưởng Thiên Dương và Địa Âm cùng một lúc xuất hiện tạo thành chiêu “Thiên Địa giao thái”, một tuyệt chiêu đặc y nhất của Dư Hải Bằng.

Và một khi chiêu Thiên Địa giao thái xuất hiện, thì lập tức một tiếng nổ long trời lở đất liên vang lên, gây thành một luồng cuồng phong như sóng dậy ba đào, ập cả đến thân hình lão Mộc Thạnh còn đang lơ lửng ở trên không.

Ầm !

Vù... Vù... Vù...

Chưa từng gặp qua chiêu này nên lão họ Mộc nhất thời luồng cuống, không biết phải đối phó ra sao. Cũng may là thân hình của lão còn đang lơ lửng, không ở một vị thế cố định nên lão chỉ bị sóng kinh của Dư Hải Bằng chấn vào và đẩy bay ngược về phía sau, cách xa chỗ giao chiến có đến bốn trượng.

Trong lúc đó, khi Mộc Thạnh còn đang tìm cách xoay trở cho thân hình khi rơi xuống đất không bị va chạm nặng nề thì Dư Hải Bằng đã thi triển đến tột độ thân pháp Thiên Thốn địa xúc và lao đến tiếp tay cho người Thiếu Lâm phái và Tư Không Huệ.

Phần thì do đang có mối thù sâu tự bể, cao tự non với bọn U Minh Giáo, phần thì nói chuyện công đạo với bọn ác ma đầu khác gì đàn khuyển tai trâu, nên Dư Hải Bằng cứ tiện tay thế nào thì chàng đánh thế ấy.

Đánh vào hậu tâm cũng có, chính diện cũng có. Tập kích cũng có mà đánh công khai cũng có. Dư Hải Bằng luôn miệng quát lên:

- Đáng chết ! Đờ !

Ầm ! Ầm !

- Tư Không cô nương mau lui ! Đờ !

Ầm ! Ầm !

Sự buông lung nộ khí của Dư Hải Bằng đã đạt được kết quả. Chỉ trong thoáng chốc, trước khi Mộc Thạnh lao trở vào cuộc chiến thì Dư Hải Bằng đã trừ khử được tám tên giáo đồ U Minh Giáo. Do đó, khi nhận ra Mộc Thạnh vừa quay tít song chùy chỉ trong một tay, vừa lao bắn thân hình vào phía mình, Dư Hải Bằng vội vàng kêu lên:

- Lão thất phu tìm chết ! Đờ !

Vù... Vù...

Ào... Ào... Ầm !

Một lần nữa, Mộc Thạnh lại gặp phải kỳ chiêu của Dư Hải Bằng và cũng là lần thứ hai liên tiếp thân hình của lão lại bị đẩy bắn về phía sau lúc lão chưa kịp ra một chiêu nào về phía đối phương.

Nhân cơ hội đó, Dư Hải Bằng cứ như hổ đói xông vào đàn dê. Chàng vận dụng khinh thân pháp để phóng vào giữa vòng vây của bọn giáo đồ U Minh Giáo đang vây kín Phương Tịnh đại sư. Chân chưa đụng đến đất thì song chưởng của chàng đã được quạt ra cùng một lúc với tiếng gầm thét uy:

- Bọn ngươi nữa ! Đón chiêu nào !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Như rồng mắc cạn ở vùng ao tù được Dư Hải Bằng kịp thời viện thủ, Phương Tịnh đại sư được dịp hiển lộng thần oai. Chưởng phong tuyệt kỹ của Thiếu Lâm phái được Phương Tịnh đại sư vũ lộng như Lỗ Ban múa bùa.

Ào... Ầm !

Ào... Ầm !

Lại một thoáng chốc nữa, Dư Hải Bằng đã kịp chuyển đổi tình thế có lợi cho phái Thiếu Lâm. Và giờ đây chàng mới có dịp để mắt đến lão ác ma Mộc Thạnh.

Không nhìn đến lão thì thôi, một khi đã nhìn thì Dư Hải Bằng liền cảm thấy hồn phi phách tán.

Vù... Vù... Vù...

Song chùy của lão Mộc Thạnh đang tự xoay tròn như con vù và đang ào ào bay đến chỗ Dư Hải Bằng đang đứng nhìn lão.

Điều này có nghĩa là sau hai lần thất bại trước kỳ chiêu của Dư Hải Bằng, lão họ Mộc như đã quyết ý bèn vận dụng song chùy to lớn như hai ngọn ám khí để ném về phía chàng.

Khác với ám khí chỉ uy hiếp trong một phạm vi hẹp, còn song chùy đang được căng dài nhờ vào sợi xích lại có một phạm vi uy hiếp có đến một trượng hơn.

Đúng ra, nhìn theo cách di chuyển của song chùy đang luân phiên đổi trước thành sau, sau thành trước thì Dư Hải Bằng chỉ cần lạng người lách tránh là xong, không một chút khó khăn. Nhưng sự man trá của lão Mộc Thạnh không phải ở điểm đó.

Bởi vì, nếu Dư Hải Bằng lạng tránh thì song chùy đó sẽ theo đà lao luôn đến vị trí của các tăng nhân đang giao đấu với bọn U Minh Giáo. Khi đó, các tăng nhân và bọn kia đang bận tâm với việc giao đấu thì làm sao họ có thể kịp thời lạng tránh như Dư Hải Bằng ?

Diệt được Dư Hải Bằng thì quá tốt, nhưng nếu không diệt được chàng mà chỉ diệt được bọn tăng nhân thì cũng là tốt cho lão họ Mộc.

Đoán được mưu đồ của lão họ Mộc, Dư Hải Bằng bèn gầm lên:

- Lão quả là tàn độc mà ! Xem đây !

Vươn thẳng song thủ ra, Dư Hải Bằng định bụng nếu không phải tay tả thì cũng tay hữu chộp giữ được sợi xích căng giữ hai quả chùy đầy gai. Thế nhưng, ngay lúc đó chàng lại nghe có tiếng cười khẩy của Mộc Thạnh.

Kinh nghi, Dư Hải Bằng mới liếc nhìn về phía lão. Và chàng liếc nhìn chỉ để thấy hai ngọn phi đao ánh lên màu xanh biếc vừa được lão ác ma họ Mộc phóng ra.

Trá ngại đến thế là cùng. Lão đã dự liệu rằng thế nào Dư Hải Bằng cũng có hành động này. Và chính lúc đó, Dư Hải Bằng do cần phải giữ vững bộ vị nên sẽ biến thành đích ngắm rất tốt cho hai ngọn phi đao tằm độc chất của lão phóng ra.

Cấp trí sanh liêu, Dư Hải Bằng vội vàng buông bỏ cả hai. Giữa vòng chùy quang bên trên và hai ngọn phi đao bên dưới, Dư Hải Bằng phóng người lao vượt với hướng bay tới của bốn vật độc hiểm đó theo một hướng nằm ngang. Thân hình chàng lúc này đầu khác gì trường tiên vừa rời cung cứng.

Và khi chàng để hai quả chùy lướt qua trên đầu thì chàng còn liêu lĩnh hơn lúc đưa tay giữ chặt lấy sợi xích căng giữa hai quả chùy gai.

Theo đà lao đi, hai quả chùy gai liền bị Dư Hải Bằng lôi ngược lại. Và với một cái uốn cổ tay, hai quả chùy liền va quật vào hai ngọn phi đao, khiến cho hai ngọn phi đao phải đổi hướng và cắm phập vào mặt đất.

Sự đỡ đỡ của Dư Hải Bằng đã lần lượt vô hiệu hóa thế công hiểm độc của lão Mộc Thạnh, khiến lão phải uất ức đến run cả thân hình.

Chưa hết, Dư Hải Bằng còn ném luôn hai quả chùy về lại cho chủ nhân của nó.

Tuy cách ném của Dư Hải Bằng không độc hiểm như lão Mộc Thạnh đã ném, nhưng cũng đủ làm cho lão phải kinh tâm. Với lực đạo được Dư Hải Bằng ném trả, lão họ Mộc nào dám dùng tay bắt giữ như cung cách của chàng. Lão tiếc rẽ khi phải ấn mạnh hai tay vào mặt đất để đẩy bản thân hình bay tạt sang một bên, mặc cho vũ khí của lão muốn bay đi đâu thì bay.

Không còn cơ hội nào tốt bằng, Dư Hải Bằng nhanh nhẹn lao đến, chặn ngang phương hướng di chuyển của lão. Vừa bủa ra một chưởng Thiên Dương, Dư Hải Bằng vừa quát lên:

- Ác ma ! Mau nạp mạng !

Ào... Ào...

Ầm !

Vút !

Như vật bung xung, một chưởng của Dư Hải Bằng đã đánh bật lão Mộc Thạnh bay ngược lên bên trên nửa trượng và bay chéo về phía tả độ một trượng.

Lão lao đến, Dư Hải Bằng quật tiếp một chưởng Địa Âm nữa.

Ào... Ào...

Ầm ! Vút !

Còn chưa rõ Mộc Thạnh đã như thế nào sau hai chưởng đủ đầy uy lực đó, Dư Hải Bằng tiếp tục lao đến và quật thêm một chưởng thứ ba.. rồi lại chưởng thứ tư.

Thân hình của Mộc Thạnh hết bay lên lại hạ xuống. Dù thân hình lão không ở một bộ vị nào cố định nên khó có thể chấn động đến tâm mạch của lão, nhưng bốn ngọn chưởng kinh của Dư Hải Bằng lại luân phiên thay đổi từ nhiệt công sang lạnh công, hết nhiệt khí đến hàn khí, thì ít nhiều gì lão Mộc Thạnh cũng phải hết sức khó chịu.

Quả nhiên là thế, vì khi Dư Hải Bằng đánh xong đệ tứ chưởng thì chàng thôi không đánh tiếp nữa. Và chàng đứng yên chờ xem lúc rơi xuống lão sẽ phản ứng như thế nào rồi sẽ liệu. Dư Hải Bằng cả mừng khi thấy cung cách rơi xuống của lão rất nặng nề, dường như lão đã bị thoát lực vậy.

Phịch ! Hự !

Và Dư Hải Bằng còn mừng hơn khi nhìn thấy hình dung tiêu tụy của lão, hai dòng máu đang len lén rỉ ra từ hai khố miệng của lão đã nói lên điều đó.

Dịp tốt không nên bỏ lỡ, Dư Hải Bằng bước đến, đặt hữu thủ trên “bách hội” huyết của lão họ Mộc.

Chàng vận lực kêu lên:

- Dừng tay !

Sau tiếng quát của Dư Hải Bằng, khi mọi người đã dừng tay lại thì đếm đi đếm lại bọn giáo đồ U Minh Giáo còn đứng mười bốn tên. Trong đó có bốn tên tùy bộc của Mộc Thanh là có bản lĩnh trội hơn. Cả bốn tên cùng hợp công vây đánh Phương Thanh và Phương Tịnh nhị vị đại sư và tỏ ra không hề bị kém thế.

Thoạt nhìn thấy tình hình của phó giáo chủ đang bị Dư Hải Bằng khống chế, bốn tên nô đồng một lúc vọt đến.

Dư Hải Bằng lại lần nữa phải gầm lên:

- Đứng lại ! Không được vọng động !

Cùng với tiếng gầm, Dư Hải Bằng ấn mạnh tay xuống khiến cho Mộc Thanh phải nhăn mặt lại vì đau. Thái độ của Dư Hải Bằng đã quá rõ, chàng sẵn sàng nhẫn nhịn giết thác Mộc Thanh nếu như bọn kia thật sự mạnh động.

Một tên trong bọn chúng bèn kêu lên hỏi:

- Dư Hải Bằng ! Người định làm gì thế ?

Dư Hải Bằng cười khan, hỏi lại:

- Người nghĩ ta sẽ làm gì lão này ?

- Hừ ! Người thử hạ thủ thử xem. Ta cho người biết, nếu phó giáo chủ của bọn ta mà có mệnh hệ gì, thì toàn thể võ lâm Trung Nguyên sẽ rơi vào thảm cảnh ngay. Không tin người hành động thử xem.

Dư Hải Bằng long mắt lên sòng sọc:

- Người định đem họa kiếp của giang hồ để uy hiếp ta à ? Mối thù tận sát nhà họ Dư ta, ta há dễ bỏ qua sao ?

Tên kia nói đã cứng mà Dư Hải Bằng lại còn nói cứng hơn khiến cho tên kia không dám nói năng gì nữa.

Được dịp, Dư Hải Bằng còn lấn tới làm già hơn:

- Hừ ! Đừng nói gì một mạng của lão tặc này. Ta còn muốn hủy diệt cả U Minh Giáo nữa kia. Người nghĩ ta không dám sao ?

- Người...

- A di đà Phật ! Dư thí chủ xin nương tay !

Nguyên Dư Hải Bằng còn thêm phần nộ khi nghĩ đến mẫu thân đã thảm tử do U Minh Giáo. Khi nói xong, chàng bèn trợn mắt lên định nhả nộ kinh khí ra. Thế nhưng, đúng lúc đó Phương Thanh đại sư chột lên tiếng ngăn chàng lại không cho hạ thủ.

Đối với Phương Thanh đại sư và Thiếu Lâm phái, Dư Hải Bằng còn mang nặng thâm ân, nên chàng nào dám sai lời.

Chàng chỉ hậm hực lên tiếng hỏi:

- Sao vậy đại sư ? Lão đã không kể gì đến giao tình năm xưa với đại sư, vừa trở mặt ra tay đối phó với đại sư, mà đại sư còn cầu tình vì lão sao ?

Phương Thanh đại sư chậm chạp lắc đầu:

- Dư thí chủ chớ hiểu lầm ! Bản tăng nào dám nghĩ đến chuyện riêng tư. Nhưng Dư thí chủ nên xem lại lời nói lúc này của tên kia.

Đưa tay chỉ tên vừa thốt lời hăm dọa lúc này, Phương Thanh đại sư ngấm ngấm nhắc khéo Dư Hải Bằng hãy nghĩ đến và xem chuyện giang hồ làm trọng.

Dư Hải Bằng làm sao không hiểu được ý tứ của Phương Thanh đại sư, chàng cất giọng nói chua chát:

- Đại sư hẳn nghĩ rằng nếu tại hạ buông tha cho lão thì U Minh Giáo sẽ chịu buông bỏ đã đâm hòng bá võ lâm Trung Nguyên sao ? Tư Không cô nương ! Cô nương có nghĩ như Phương Thanh đại sư không ?

Được Dư Hải Bằng hỏi đến, Tư Không Huệ cau mày liếc lại đáp:

- Hoa Sơn, Côn Luân nhị vị chưởng môn và Võ Lâm Tứ Thần lần lượt nếu không bị bắt giữ thì cũng đều phục U Minh Giáo, ta thật không tin vì chuyện này mà U Minh Giáo chịu bỏ qua ý đồ đầu. Huống chi Tam Ma bây giờ đang bị chi phối bởi U Minh Giáo, giáo chủ.

- A di đà Phật ! Chuyện về Tam Ma nếu cứ theo lời đồn đại trên giang hồ thì chưa chắc đã là sự thật !

- Đại sư lầm rồi ! Chính tại hạ đã tận mắt nhìn thấy đệ Tam Ma ra tay đối phó với Kỳ, Bốc nhị thần. Và cũng chính tại hạ vừa thoát chết dưới tay đệ Tam Ma đây thôi.

Lời nói đoan chắc của Dư Hải Bằng làm cho Phương Thanh và Phương Tịnh đại sư phải rúng động. Và Phương Thanh đại sư chưa kịp nói gì thêm, thì tên U Minh Giáo, giáo đồ lúc này vụt nói chen vào:

- Hừ ! Người đã nếm qua sự lợi hại của Tam Khách Khanh hộ pháp rồi đó. Vậy người có lường được hậu quả không nếu người hạ thủ phó giáo chủ bốn giáo ?

- Câm ngay ! Nói như người không lẽ ta bỏ qua mối gia thù sao ? Ta bất chấp...

- Dư thí chủ ! A di đà Phật !

Phương Thanh đại sư định nói gì đó, nhưng khi nhận được ánh mắt đầy hung quang của Dư Hải Bằng xạ vào mình thì đại sư vội cúi đầu và chấp tay niệm Phật hiệu.

Tự biết mình có phần nào thất thố, Dư Hải Bằng chùng giọng xuống hỏi:

- Đại sư định chỉ giáo điều chi ?

Trầm tư một lúc, Phương Thanh đại sư mới lên tiếng:

- A di đà Phật ! Bần tăng biết rằng Dư thí chủ đang ôm nặng mối gia thù nên bần tăng không biết nói thế nào cho phải đây !

Dư Hải Bằng nghe giọng nói nhún nhường của Phương Thanh đại sư, chàng lại nghĩ đến những gì Phương Thanh đại sư đã làm cho chàng. Nếu không có Phương Thanh và Phương Tịnh đại sư nói thêm vào với Phương Giác phương trưởng thì Dư Hải Bằng làm gì có phúc phận được hưởng đến năm hoàn Hối Nguyên Đan chí bảo của Thiếu Lâm ? Và làm gì chàng có được một ngày như hôm nay ? Do đó, Dư Hải Bằng bèn nói:

- Xin đại sư cứ chỉ dạy cho !

- Được lắm ! Nếu Dư thí chủ đã có lời thì bần tăng xin được nói. Dù biết rằng Tam Ma hiện đang chịu sự chi phối của Lưu giáo chủ, nhưng nhiều ngày đã qua, chừng như Lưu giáo chủ vẫn chưa có dã tâm một cách rõ rệt. Khoan đã, bần tăng chưa nói xong. Dư thí chủ hãy để bần tăng nói hết đã.

Phương Thanh đại sư phải nói như thế vì đại sư đang nhìn thấy Dư Hải Bằng hé miệng định tranh biện với đại sư. Sau đó, đại sư mới tiếp lời:

- Việc xảy ra với Côn Luân và Hoa Sơn nhị vị chưởng môn, chúng ta còn chưa biết đích xác là ai đã gây ra. Còn việc Túy, Kỳ, Bốc trong Võ Lâm Tứ Thần thì biết đâu chừng giữa bọn họ và Lưu giáo chủ có mối hiềm khích chi đó nên mới có chuyện bọn họ bị bắt giữ. Hà ! Bần tăng không được khéo lời nên có khi Dư thí chủ không hiểu hết ý tứ của bần tăng. Nói tóm lại, nếu chúng ta quá thẳng tay thì hậu quả như thế nào chúng ta có thể đoán được. Ngược lại, chúng ta hãy cứ chờ xem phản ứng của U Minh Giáo thì sẽ biết thôi. Dư thí chủ nghĩ sao ?

Những gì Phương Thanh đại sư vừa nói thì đúng là Dư Hải Bằng khó lĩnh hội được hết. Nhưng tựu chung chàng cũng lấy làm kinh ngạc khi nhận ra cung cách hành động kỳ lạ của U Minh Giáo, giáo chủ. Bởi, nếu Lưu giáo chủ có dã tâm thật sự thì lão đâu dễ gì chậm chân một khi đã khống chế được Tam Ma ? Và nếu lão đã chậm như thế này thì ắt phải có nguyên do gì rất bí ẩn. Vì thế, Dư Hải Bằng buộc lòng phải nói điều trái với ý muốn của chàng vào lúc này:

- Được ! Tại hạ đã hiểu. Giết lão thì tại hạ không giết đâu. Nhưng...

- Sao ! Người còn muốn gì nữa ?

- A di đà Phật ! Dư thí chủ hãy nói rõ chủ ý của Dư thí chủ đi !

Nhanh nhẹn một cách quá đáng, Phương Thanh đại sư vội vã nói ra lời đó vì sợ Dư Hải Bằng có thể phần nộ khi nghe tên kia hỏi xen vào với hàm ý thách thức.

Nhưng, do đã có chủ định sẵn nên Dư Hải Bằng mỉm cười nói với bọn giáo đồ U Minh Giáo mà đại diện là tên nọ trong bốn tên tùy bộc của Mộc Thanh:

- Ta muốn người về nói với lão Lưu rằng, muốn lão Mộc Thanh này toàn mạng thì hãy buông tha Túy, Kỳ, Bốc tam thần ra ! Đi đi ! Bình sinh ta không biết nói hai lời đâu.

Nhưng tên kia vẫn cố lên tiếng:

- Một mạng đổi ba mạng sao ? Người tưởng giáo chủ chấp thuận sao ?

- Được ! Ta đã nói rồi. Toàn là do người thôi. Lão Mộc ! Lão hãy chấp nhận số mệnh đã an bày cho lão nha.

- Khoan ! Người không được làm càn đó !

Quắc mắt, Dư Hải Bằng hỏi lại:

- Người định lẽ nào ?

- Ta sẽ bắt trình, nhưng một đổi ba thì...

- Ha ha hạ.. Người vẫn nói như thế thì sao ? Vậy thì người và một tên nữa hãy cùng lưu lại đây cho đủ con số ba. Người định sao ?

Lui lại thật nhanh như sợ Dư Hải Bằng làm thật. Vì làm con tin với việc thông dong thành thạo, giữa hai việc đó thì không ai xuẩn ngốc gì lại chọn con đường thứ nhất cả. Tên nọ hối hả nói:

- Người định việc đổi người sẽ được thực hiện ở đâu ?

Dư Hải Bằng một khi đã tự tin vào bản thân thì chàng rất dễ hoàn lại bản chất một kẻ hiệp lộ lão luyện. Chàng là người đi săn chứ không phải giống thú bị săn.

Chàng đáp rất rành rọt:

- Bản thân ta là một kẻ không nơi lưu ngụ nên ta không cần và cũng không muốn ấn định một địa điểm nào cụ thể. Người hãy bảo lão họ Lưu ngày nào Túy, Kỳ, Bốc tái xuất giang hồ thì ta sẽ buông tha cho lão họ Mộc.

- Người có phát điên rồi không vậy ? Làm gì có chuyện như thế chứ ?

- Ha ha hạ.. Tuy ta không phải là người quân tử, nhưng ta vẫn biết đến câu “nhất ngôn cửu đỉnh.” Dư Hải Bằng này đã nói lời nào thì giữ đúng lời đó. Bọn người hãy đi đi !

- Nhưng chắc chắn giáo chủ bốn giáo sẽ không chấp thuận đâu.

- Mặc lão ! Nếu lão không chấp thuận thì cứ lo tụng kinh siêu hồn cho phò giáo chủ của lão. Cút !

Một sự ngược đời chưa từng có. Sau tiếng nạt của Dư Hải Bằng, bọn kia nào dám lưu lại. Vì bọn chúng nào dám chắc Dư Hải Bằng sẽ không đổi ý và hủy bỏ luôn cuộc thương lượng đổi người ?

Đợi bọn kia vừa đi khuất thì Tư Không Huệ liền reo lên:

- Hay ! Ta phục người đó ! Ta dám chắc sau câu chuyện này thì đại danh của người sẽ nổi lên như sóng cồn cho mà xem. Phải như thế mới được chứ !

Dư Hải Bằng cười gượng gạo, chàng nói:

- Danh càng cao thì gian nan càng nhiều. Ham thích gì đó, Tư Không cô nương !

Phương Thanh đại sư cũng tấm tắc khen:

- Dư thí chủ hành sự chu đáo quá. Bần tăng cũng phải khâm phục ! Chuyện trước kia, nghĩ lại bần tăng cũng cảm thấy thẹn.

Dư Hải Bằng liền hiểu ngay đại sư muốn nói đến chuyện trước đại sư muốn cầm giữ chàng để tra vấn về Đạt Ma kinh. Do đó, chàng vừa dẫn đo vừa nói:

- Đại sư hãy yên lòng ! Việc để mất Đạt Ma kinh một phần cũng do lỗi ở tại hạ.

Tại hạ đã tự hứa với lòng là sẽ tìm và hoàn lại Đạt Ma kinh cho Thiếu Lâm phái.

- A di đà Phật ! Lành thay ! Lành thay ! Bần tăng xin thay mặt phương trượng mà có lời cảm tạ Dư thí chủ trước.

Tự thẹn với lòng, Dư Hải Bằng vội vã nói:

- Đại sư đừng nói những lời này, tại hạ vẫn còn nhớ vì ai mà tại hạ được phương trượng ban cho Hồi Nguyên Đan. Tại hạ muốn làm điều đó là để đáp tạ thâm ân của đại sư thôi.

Phương Thanh đại sư tỏ vẻ kinh ngạc:

- Dư thí chủ đã biết điều đó sao ? Là ai đã nói cho Dư thí chủ biết ?

- Lúc đó tại hạ tuy bất động nhưng thần trí vẫn còn sáng suốt nên tại hạ đã nghe biết không sót một điều nào cả. Tại hạ còn biết chính lão Y Thần đã lên vào Thiếu Lâm và đánh cắp lấy tại hạ với ý đồ thu lại Hồi Nguyên Đan từ trong người tại hạ.

Nói đến đây, Dư Hải Bằng để ý và thấy Giới Nộ đại sư đứng gần đó tỏ ra lúng túng. Chàng biết Giới Nộ đang thầm trách bản thân đã có những lời nói và những ý định không hay về chàng, nhưng chàng tịnh không một lời thống trách.

Đưa tay chỉ lão Mộc Thạnh, Dư Hải Bằng nói:

- Tại hạ có việc này muốn nhờ đến đại sư.

Gật đầu Phương Thanh đại sư đáp:

- Bần tăng đã rõ ý Dư thí chủ rồi. Nhưng...

- Như lời tại hạ vừa nói với bọn chúng. Khi nào Túy, Kỳ, Bốc tam thần xuất hiện thì đại sư cứ tùy tiện buông tha lão. Cáo biệt !

Tạm gác mối gia thù lại không muốn nghe lời cảm tạ, hành vi của Dư Hải Bằng khiến cho mọi người Thiếu Lâm phái sinh lòng miễn phục.

Cả Tư Không Huệ nữa cũng vậy. Nàng tỏ ra vội vàng chạy đuổi theo chàng, miệng kêu lên:

- Dư Hải Bằng, chờ ta với...

21. Hé Lần Sự Thật Phăng Đầu Mối-ai Bảo Xú Diện Phải Xú Tâm

Thở phào, Dư Hải Bằng vừa chờ Tư Không Huệ đi theo chân vừa tự trách thầm:

“Suýt nữa ta để nàng nhìn thấy thân pháp của ta rồi. May thật !” Quả vậy, Dư Hải Bằng đã gặp may vì Tư Không Huệ do vội đuổi theo nên nàng không hề để tâm và không nhận ra việc chàng đang thi triển một loại thân pháp như nàng.

Nhưng đồng hành với Tư Không Huệ thì sớm muộn gì nàng cũng nhận ra điều đó và không sao tránh được sự ngờ vực của nàng. Do đó, liệu đã đi xa hẳn người Thiếu Lâm phái, Dư Hải Bằng bèn dừng chân lại.

Hành vi của chàng quá đột ngột, buộc Tư Không Huệ phải kêu lên hỏi:

- Gì thế ? Người còn quên điều gì sao ?

Nhân câu hỏi của nàng, Dư Hải Bằng bèn nảy ra một ý. Chàng đáp:

- Đúng vậy ! Tại hạ còn có một điều này chưa hỏi đến cô nương.

- Là điều gì ? Không lẽ người vẫn chưa tin ta hay sao ?

Dư Hải Bằng gật đầu:

- Cô nương nói không sai !

- Tại sao vậy chứ ? Người không thấy ta vừa có hành động gì sao ? Người còn muốn ta phải làm như thế nào nữa chứ ?

- Khổ nhục kế ! Cô nương không thể che mắt tại hạ được đâu.

Tức thì Tư Không Huệ liền giãy nảy lên:

- Người có tính đa nghi như Tào Tháo từ lúc nào vậy ?

Mỉm cười, Dư Hải Bằng hỏi:

- Vậy cô nương nói đi ! Thân pháp mà cô nương thường sử dụng là thân pháp gì ?

Kinh ngạc, Tư Không Huệ đáp:

- Là Thiên Thốn địa xúc của Thiên Địa Bảo. Sao ? Người lại nghĩ ra điều gì vậy ?

- Có phải đây chính là thân pháp gia truyền của dòng họ Tư Không của cô nương không ?

- Đương nhiên ! Bất kỳ ai trên võ lâm đều biết rõ điều này cả. Có gì không ?

- Ngoài lệnh tôn và cô nương ra, còn ai biết tuyệt kỹ này không ?

- Không ! Nếu có đi chăng nữa thì cũng kể như không có.

Dư Hải Bằng kinh ngạc:

- Sao lại vậy ? Cô nương nói như thế thì tại hạ làm sao hiểu được ?

Chỉnh dung, Tư Không Huệ nói rất rõ ràng cho chàng hiểu:

- Bởi vì ngoài gia phụ và ta ra, người thứ ba biết được tuyệt kỹ truyền gia của Tư Không gia đã chết từ lâu.

- Là ai vậy ? Cô nương có thể nói qua cho tại hạ biết không ?

- Có gì mà không được ? Đó chính là sư huynh của ta, môn đồ duy nhất của gia phụ.

- Hắn đã chết như thế nào ? Và điều đó đã xảy ra được bao lâu ?

- Người làm gì cật vấn ta như thế chứ ? Có liên quan gì đến việc người không tin ta hay không ?

Trầm ngâm một lúc lâu, Dư Hải Bằng chép miệng đáp:

- Chuyện khá quan trọng đấy ! Nhưng tại hạ sẽ giải thích cho cô nương nghe sau.

Bây giờ tại hạ chỉ muốn cô nương đáp lời thôi.

Thái độ của Dư Hải Bằng khiến cho Tư Không Huệ không thể thoái thác được.

Nàng đành nói:

- Đúng ra ta không cần phải đáp lại những câu cật vấn của người, nhưng... Được rồi ! Sư huynh ta lớn hơn ta độ mười tuổi. Sau khi bá gia phụ làm thầy thì năm năm sau, sư huynh của ta bị kẻ thù hãm hại. Kể từ đó, gia phụ không muốn thu thêm ai làm truyền nhân nữa.

- Ai đã hãm hại ?

- Ta không hỏi đến việc sau này.

- Sự việc xảy ra vào lúc nào ?

- Để xem nào ! Lúc đó ta được mười ba, hiện nay ta mười tám. Vậy là...

- Năm năm ! Lâu đến thế sao ? Không đúng rồi !

- Cái gì không đúng chứ ?

Dư Hải Bằng cau chặt đôi mày lại và suy nghĩ thật lao lung. Thần sắc của chàng làm cho Tư Không Huệ không khỏi lo ngại. Nàng không kiềm nén được đành phải lên tiếng giục giã:

- Người suy nghĩ điều gì vậy ? Hãy nói cho ta nghe đi nào !

Thở dài ngao ngán, Dư Hải Bằng không đáp mà lại hỏi tiếp:

- Dung mạo của lệnh huynh như thế nào ?

Không hiểu là giận dữ hay do không biết thật mà Tư Không Huệ ngúng nguẩy đáp:

- Một đứa bé chỉ mới mười ba người hỏi thế làm sao ta biết được mà nói chứ ?

Biết rằng không nói không xong với Tư Không Huệ, Dư Hải Bằng giải thích:

- Cách đây nửa năm, chính tại hạ đã từng gặp một người trạc tuổi như cô nương vừa nói. Hắn không những đã giả dạng giáo chủ U Minh Giáo mà lại còn sử dụng thân pháp giống như thân pháp của cô nương vậy.

Biến sắc, Tư Không Huệ hỏi vội:

- Có việc này sao ? người không trông lầm chứ ?

- Tuyệt nhiên không !

- Hắn bảo hắn tên là gì ?

Lúng túng, Dư Hải Bằng nói:

- Tại hạ đã không hỏi hắn. Vả lại, như tại hạ vừa nói là hắn đã giả dạng giáo chủ U Minh Giáo, nên tại hạ cần gì phải hỏi đến tính danh của hắn ?

- Nếu hắn đã cải trang thì làm sao người biết được niên kỷ của hắn ?

Dư Hải Bằng quên rằng Tư Không Huệ cũng là người có tâm cơ lân mẫn. Nên Dư Hải Bằng đành phải nói rõ hơn:

- Ngờ hắn là giáo chủ U Minh Giáo nên tại hạ đã cùng hắn giao thủ ! Sau đó, tại hạ sau khi đã giết hắn mới biết rằng hắn chỉ là kẻ mạo danh.

- Người đã giết hắn ? Nhân diện hắn ra sao ?

- Cô nương đã không nhớ nhân diện của lệnh sư huynh thì còn hỏi để làm gì ?

- Ta không biết, nhưng gia phụ biết.

- Nhưng lệnh sư huynh đã chết từ lâu rồi còn gì nữa ?

- Biết đâu sư huynh ta đã trá tử rồi lại đầu nhập U Minh Giáo thì sao ?

Dư Hải Bằng bật cười:

- Lệnh sư huynh làm sao qua được mắt lệnh tôn mà trá tử chứ ?

- Hừ ! Việc gia phụ không chịu thu nhận môn đồ nữa rất có thể là do việc này mà ra.

- Cô nương dựa vào đâu mà nói như thế ?

- Ta còn nhớ rõ lắm, năm đó sư huynh ta đột nhiên mất tích. Sau mấy ngày đi tìm, lúc trở về gia phụ có nói là sư huynh ta đã bị hãm hại, thế thôi ! Rất có khả năng sư huynh ta đã tạo phản nên gia phụ mới nói như thế. Đây không phải là nguyên nhân khiến gia phụ không thu nhận môn đồ nữa hay sao ?

Quá đổi kinh ngạc, Dư Hải Bằng kêu lên:

- Có việc này nữa sao ? Hóa ra năm xưa lệnh sư huynh tuy được tôn nói là đã chết, nhưng thật sự lại không có lẽ an táng à ?

Không một chút ngập ngừng, Tư Không Huệ nhanh nhẹn khẳng định:

- Điều đó ta nhớ rất rõ. Đúng là như thế đó !

Những lời Tư Không Huệ vừa nói khiến cho Dư Hải Bằng bối rối. Vì việc đó rất có thể đã xảy ra như thế. Một môn đồ ở môn phái này phản bội lại sư môn, sau lại đầu nhập vào môn phái khác, chuyện đó vốn dĩ vẫn hay xảy ra.

“Không lẽ chuyện cấu kết giữa Thiên Địa Bảo và U Minh Giáo chỉ là do ta tưởng tượng ra sao ? Vô lý thật ! À, phải rồi ! Nếu đã thế thì tại sao Thiên Địa Bí Lục lại có ở trong người U Minh Giáo giáo chủ rồi sau lại bị Tam Thủ thư sinh giữ trò diệp thủ mà lấy mất ?” Với gương mặt trầm trọng, Dư Hải Bằng lựa lời hỏi khéo Tư Không Huệ:

- Cô nương này ! À... à...

- Còn việc gì nữa ? Sao ngươi lại ấp úng mãi như thế vậy ?

Cười ngượng ngịu, Dư Hải Bằng hỏi:

- Thế... lúc xảy ra việc đó, tại quý bảo có xảy ra việc gì nghiêm trọng không ?

- Ngươi muốn nói về việc gì ?

- Như tại hạ vừa hỏi, cô nương có nhận ra điểm gì khác thường đã xảy ra tại quý bảo sau ngày lệnh sư huynh đột nhiên thất tung không ?

- Khác thường ấy à ? Không có ! Ta không nhận biết có điều gì khác thường cả.

Sao ?

- Tỷ dụ như.. nội tình quý bảo có xảy ra biến cố gì, đại khái như có một sự mất mát nào đó chẳng hạn ?

- Mất mát ? Về người hay về của ?

- Người hay của gì cũng được ! Có hay không ?

Tư Không Huệ nhăn trán cố nhớ lại mọi chuyện đã qua. Sau đó, nàng chậm rãi lắc đầu:

- Vật thì... không có đâu !

Không vội nản lòng, Dư Hải Bằng lại hỏi:

- Vật tầm thường thì không đáng nói, nhưng còn chân kinh, bí kíp thì sao ? Có bị mất mát hay thất lạc gì không ?

Nhìn sững vào Dư Hải Bằng, Tư Không Huệ hỏi:

- Tại sao ngươi lại hỏi như thế chứ ? Hay ngươi đã biết một việc gì nhưng chưa nói hết cho ta biết ?

Tránh né ánh mắt nhìn của nàng, Dư Hải Bằng gượng gạo giải thích:

- Không, đâu có gì ! Chỉ là tại hạ..... à... tại hạ có ý nghĩ như thế này. Biết đâu lệnh sư huynh trước khi thất tung đã lén lút mang theo một chân kinh hay bí kíp gì đó của quý bảo. Hoặc giả chuyện thất lạc chân kinh xảy ra sau khi lệnh sư huynh đã chết.

Do đó, một nhân vật nào đó có được chân kinh này và đã luyện được võ học truyền gia của quý bảo ? Chuyện đó không phải là không thể xảy ra, cô nương nghĩ xem có đúng không ?

Gật đầu, Tư Không Huệ lộ vẻ lo âu:

- Người nói không sai ! Nhưng liệu người có tin chắc tên giả danh U Minh Giáo giáo chủ đã sử dụng một thân pháp như ta không ? Người nhớ kỹ lại xem nào ?

Còn gì nữa mà phải nhớ với không nhớ. Tuy tên họ không thi triển thân pháp Thiên Thốn địa xúc nhưng chuyện hần đã hỏi đến Thiên Địa Bí Lục là chuyện có thật.

Chuyện thất lạc chân kinh là chuyện đã xảy ra và hiện thời Thiên Địa Bí Lục đang ở trên người Dư Hải Bằng cũng là chuyện thật nốt. Do đó, Dư Hải Bằng không khó khăn gì khi khẳng định:

- Tại hạ xem không lầm đâu ! Huống chi, khi cùng cô nương đi đến đây, tại hạ đã cố ý đi ở phía sau cô nương và so sánh lại, thì thấy cả hai cùng sử dụng một loại thân pháp như nhau. Có chăng là...

Buông lỏng nửa chừng, Dư Hải Bằng định tâm nói thêm vào cho Tư Không Huệ phải đặc biệt quan tâm.

Chàng nói:

- Có chăng thì thân pháp của tên đó nhanh nhẹn và thâm hậu hơn cô nương đôi phần.

Biến sắc mặt, Tư Không Huệ không ngừng lặp lại:

- Nhanh nhẹn hơn... thâm hậu hơn... Không lẽ đây chính là sư huynh ? Không được ! Ta phải làm rõ chuyện này mới được ! Dư Hải Bằng ! Ta không thể đi theo người được nữa rồi, dù ta rất muốn, rất thích !

Dù trong thâm tâm Dư Hải Bằng lại muốn và thích điều ngược lại, nhưng chàng vẫn hỏi:

- Cô nương định đi đâu ?

- Còn đi đâu nữa chứ ? Ta phải hỏi bảo ngay lập tức, không thể chậm trễ được. Ta phải cấp báo tin này cho gia phụ để người liệu đường mà sắp xếp. Tạm biệt nha, Dư Hải Bằng !

Dư Hải Bằng vội kêu lên:

- Sao cô nương không để sáng mai hãy đi ? Bây giờ trời đã sắp tối rồi còn gì.

Vừa búng người lao đi, Tư Không Huệ vừa nói vọng lại:

- Không được ! Ta phải đi ngay mới được. Tạm biệt !

Sự nôn nóng của Tư Không Huệ đã khiến cho Dư Hải Bằng phần nào ân hận.

Nhưng trước sau gì cũng phải tìm đến Thiên Địa Bảo để cắt vấn, vậy thì cứ để Tư Không Huệ làm thay có khi lại tốt hơn chàng tự làm.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng của Tư Không Huệ càng lúc càng chìm sâu vào bóng tối mờ ảo của buổi ráng chiều, Dư Hải Bằng vừa xoay người định bỏ đi thì chàng chợt nghe có một tiếng động khe ở gần đó.

Chàng cau mặt quát hỏi:

- Là nhân vật nào đang thập thò nấp lén đó ?

Tĩnh không có một âm thanh nào đáp trả, nhưng tiếng động khe vẫn còn và càng lúc càng nhỏ lại như đang dịch chuyển ra xa hơn.

Tức tối, Dư Hải Bằng chớp động thân hình một cái và chàng lại quát to hơn:

- Đứng lại ! Đồ người thoát được tay ta !

Vút ! Vút !

Thân pháp Thiên Thốn địa xúc thật là quán tuyệt. Chỉ hai lượt lướt tới là Dư Hải Bằng đã hạ thân và chặn ngang đường tháo chạy của nhân vật vừa nghe lén họ.

Nhưng vừa hạ thân Dư Hải Bằng chưa kịp nhận ra nhân vật đó là ai, thì những tiếng rít gió rợn người đã ào ào cuộn tới bộ vị của chàng.

Với mục lực khá tinh tường, Dư Hải Bằng liêu lĩnh đưa tay chop mạnh vào vật đó một cái. Khi vật đó vừa chạm vào lòng bàn tay, Dư Hải Bằng sinh nghi bèn kêu lên khe khẽ:

- Nhuyễn tiên ! Là lão, có phải không ?

Nhân vật đó tuy ra chiêu công vào chàng nhưng lại xoay thân sang một bên định tiếp tục bỏ chạy. Nhưng không ngờ lại bị Dư Hải Bằng phát hiện ra, nên nhân vật đó bèn xoay mặt lại và gầm lên:

- Tiểu tử ! Sao ngươi dám giở thủ đoạn với tiểu chủ của lão phu ?

Vẫn giữ chặt đầu roi, Dư Hải Bằng nạt khê hỏi lại lão Chu Hồng:

- Thủ đoạn gì mà lão nói chứ ?

- Hừ ! Ngươi có biết vì sao tiểu chủ của ta lại không muốn ta đi theo không ?

“Lão đang phẫn uất vì việc gì kia ? Sao lão lại tỏ ra hần học với ta và thay đổi cách xưng hô như thế ?” Trong lòng thì nghĩ như thế, nhưng ngoài miệng thì chàng vẫn đáp:

- Làm sao tại hạ hiểu được thâm ý của chủ bộc các người ?

- Ha ha hạ.. Ta không tin ngươi lại không hiểu biết việc đời. Ngươi nói thế mà ngươi nghe được sao ?

- Tại hạ hoàn toàn không hiểu lão đang nói về việc gì cả. Sao lão không nói rõ ra xem ?

- Một nữ nhân đang độ tuổi xuân thì lại nằng nặc đòi đi theo một nam nhân trang lứa. Ngươi đâu phải là trẻ lên ba đâu mà ngươi không hiểu ?

Động dung, Dư Hải Bằng vừa buông nhẹ đầu roi ra vừa kêu lên:

- Lão nó năng lời thôi gì vậy ? Tại hạ.... tại hạ hoàn toàn không có tư tưởng xằng bậy như lão nghĩ đâu !

- Chỉ bởi vì ngươi không có tư tưởng gì nên ta mới nói ngươi đang giở thủ đoạn.

- Là thủ đoạn gì mới được ?

- Hừ ! Ngươi giả ngộ hay lắm ! Thế không phải vì ngươi không muốn Huệ nhi quần chân ngươi, nên ngươi mới tìm cách đuổi khéo nó sao ?

Hóa ra vì Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng vì quá quan tâm đến Tư Không Huệ nên lão mới vì nàng mà tỏ ra hần học với Dư Hải Bằng. Tâm tình của lão thật mâu thuẫn với vẻ ngoài và danh hiệu của lão. Lão chỉ xú diện chứ không phải là kẻ xú tâm.

Dư Hải Bằng nói:

- Tại hạ vốn không biết nói dối. Và đối với lão, tại hạ cũng không muốn dối lòng.

Đúng là tại hạ không muốn để nàng đi theo chân tại hạ, còn về vấn đề kia thì lão đừng tưởng tại hạ bịa đặt để đuổi khéo nàng mà lão cho rằng tại hạ đã giở thủ đoạn.

- Ngươi nói những gì thì ngươi tự biết thôi. Ta cứ nhận thấy thế nào thì nói thế ấy.

Và ta thấy rõ chính là ngươi đang giở thủ đoạn đó.

- Lão nói không đúng rồi ! Dù không có chuyện kia đi nữa, thì tại hạ vẫn có cách để buộc nàng không thể theo chân tại hạ kia mà !

- Ngươi muốn nói là ngươi sẽ dùng vũ lực ?

- Đâu đến nỗi hệ trọng đến vậy !

- Vậy ngươi sẽ bằng cách nào để...

- Thế là ai đã điểm vào Tàn huyết sinh cơ của tại hạ ? Tại hạ thống trách nàng không được sao ?

- Là nam nhân không lẽ người lại hẹp lượng như thế sao ?
- Ha ha hạ.. Giả dụ phần số của tại hạ không được hoàng thiên ngó lại thì nàng có vì việc đó mà ân hận chăng ? Hay nàng cứ xem tại hạ như một kẻ vô danh không hề có ở trên đời này ?
- Chỉ vì việc này mà người định tâm không ngó ngang đến nó sao ? Mãi mãi như thế sao ?
- Chu lão ! Tại hạ biết tâm tình mà lão dành cho nàng, bằng không lão sẽ không len lén bám theo nàng để quan tâm như thế này đâu. Lão yên tâm ! Chuyện gì đã qua là đã qua. Vả lại chuyện đó không ảnh hưởng lắm đến sinh mạng của tại hạ, thì tại hạ không để tâm nữa đâu.

Diễn biến những tưởng đầu ôn hòa, nào ngờ vừa nghe Dư Hải Bằng nói trọn câu, Chu Hồng vụt gầm lên:

- Vậy tại sao người nữ tâm xua đuổi nó ?

Dư Hải Bằng nhăn nhó:

- Xem Chu lão kìa ! Lão không nghe những gì tại hạ đã nói với nàng sao ? Là nàng muốn quay về bảo vệ mình chứng sự việc đây chứ !
- Láo ! Láo ! Ta không tin những gì người bịa đặt. Người đừng vờ vịt nữa. Vì hành vi đó không đáng là hành vi của kẻ anh hùng, của bậc đại trượng phu.

Dư Hải Bằng long mắt lên và thần quang chớp ngời, chàng nhìn lão và trầm giọng lại nói với lão:

- Dư Hải Bằng này bình sinh không quen trò dối gạt. Có chăng là tại hạ không nữ nói rõ hết sự thật cho quý tiểu chủ nghe mà thôi.

Với cái nhìn đầy uy hiếp và với giọng nói chắc nịch của Dư Hải Bằng, lão Chu Hồng buộc lòng phải kêu lên:

- Người nói sự thật ?
- Không sai !
- Và còn sự thật gì nữa mà người còn che giấu và không nữ nói ?
- Lão muốn biết ư ?
- Đúng ! Ta đối với nó tuy là chủ bộc, nhưng tình thân như máu mủ. Ta không thể không quan tâm lo lắng đến tương lai của nó.

Vẫn nhìn lão chăm chăm, Dư Hải Bằng bắt ngờ hỏi:

- Tại hạ đã nói là tại hạ rất rõ tâm tình của lão đối với nàng. Nhưng liệu lão có thể giữ kín chuyện này được không ?
- Người muốn nói là không cho nó biết ?
- Phải ! Vì tại hạ thật tâm không muốn nàng đánh mất niềm tin nơi phụ thân nàng.
- Chuyện hệ trọng lắm sao ?
- Đương nhiên ! Bằng không tại hạ đã không hỏi lão như thế.

Sau một lúc suy nghĩ, Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng nói:

- Được ! Ta hứa với người. Người nói đi !
- Được ! Tại hạ trọn tin nơi lão. Lão có nhận ra vật này không ?

Nhìn vào hàng chữ lộ lộ trên bìa một quyển sách mỏng bằng lụa, dù Chu Hồng không biết cũng phải biết vật đó. Lão kêu khe khẽ:

- Là Thiên Địa Bí Lục ! Ở đâu người có vật này ?

Dư Hải Bằng thận trọng đáp:

- Trước sau có hai giáo chủ U Minh Giáo, bí lục này do Tam Thủ thư sinh giả trò diệu thủ và lấy được từ vị giáo chủ nào thì tại hạ không rõ. Nhưng chính tên đã giả dạng giáo chủ U Minh Giáo đã đến gặp tại hạ và hỏi đến bí lục này. Lão nghĩ sao ?

Suy nghĩ một lúc lâu, Chu Hồng không đáp mà lại hỏi:

- Có phải người muốn nói nếu bí lục này trên người tên giả dạng thì tên đó phải là đồ đệ của bảo chủ Thiên Địa Bảo ?

- Lão suy luận tiếp đi !

- Hẳn vẫn còn sống và lại có bí lục trên tay, mà trong bảo thì chuyện thất lạc bí lục đã không xảy ra. Vậy thì hẳn không phải là phản đồ bình thường. Ngược lại hẳn buộc phải là phản đồ. Người đã nghĩ như thế phải không ?

Gật đầu, Dư Hải Bằng nói:

- Đây là một sự sắp đặt có chủ đích. Và hẳn đã có chủ đích thì phải có mưu đồ. Là mưu đồ gì đây ? Còn nữa ! Giả dụ Tam Thủ thư sinh đặt thủ bí lục này trên người giáo chủ thật thì sao ? Lão thử đoán xem ?

- Nếu là trên người giáo chủ thật ư ? Người cho rằng bảo chủ Thiên Địa Bảo chính là giáo chủ U Minh Giáo à ?

Thở dài, Dư Hải Bằng nói:

- Tại hạ biết rằng càng suy diễn thì sự việc càng mù mờ khó hiểu. Mới đây tại hạ có giao thủ với giáo chủ thật thì đường lối võ công của lão không giống với bí lục này.

Do đó, tại hạ càng không dám hồ đồ đoán càn. Chỉ mong sao điều ước đoán của tại hạ không đúng với sự thật. Bằng không...

- Sao ?

- Hùm dữ không nỡ ăn thịt con. Nhưng liệu Tư Không Huệ có chịu đựng nổi sự thật này không, khi nàng luôn có tâm trạng căm ghét U Minh Giáo ?

Các thớ thịt trên gương mặt Chu Hồng giật lên liên tục khiến cho những vết sẹo chẳng chịt trên khuôn mặt lão trông thật là dữ dằn. Lão lắp bắp nói:

- Tà.. tà.. ta không thể đoán được là... là nó có chịu nổi không. Nhưng ta không thể bỏ mặc nó. Dư Hải Bằng ! Nếu có chuyện gì xảy ra, người có chịu giúp ta mà khuyên lớn nó không ?

Nhìn vào ánh mắt chưa gì đã rưng rưng ngấn lệ của lão. Dư Hải Bằng đành phải lên tiếng trấn an lão:

- Chu đại thúc ! Lão cứ yên tâm ! Tại hạ sẽ không bỏ mặc nàng đâu.

- Đa tạ ! Đa tạ ! Lão nô đa tạ Dư thiếu hiệp nhiều lắm ! Dư thiếu hiệp hãy bảo trọng. Lão nô đi đây !

Lão bỏ đi rồi thì Dư Hải Bằng mới nhớ ra là chàng quên dặn lão đừng nói với bất kỳ ai chuyện Thiên Địa Bí Lục đang được chàng cất giữ. Nhưng có nhớ thì mọi việc đã muộn rồi.

22. Vì Tam Phái Nên Phải Lộ Tin-đấu Nhau Xong Kết Nghĩa Kim Bằng

Vô lượng thọ phật ! Vị đi phía trước có phải là Dư thiếu hiệp không ? Vừa chuyển từ đường sơn đạo sang quan đạo rộng lớn, Dư Hải Bằng do không để tâm nên không nhận ra trên quan đạo ngay ở phía sau chàng đang có người di chuyển. Vì thế, chàng khá bất ngờ khi nghe có tiếng người vang lên và kêu đích danh chàng như thế.

Chàng liền dừng chân và quay người lại. Tuy chàng chưa một lần gặp mặt Mạc Vân đạo trưởng và dựa theo thanh âm này mà chàng đã từng nghe thì chàng dễ bề đoán định được.

Dư Hải Bằng vội vàng thi lễ:

- Là Mạc Vân đạo trưởng ! Tại hạ đã từng nghe danh của đạo trưởng, nay được diện kiến quả thật là may mắn !

Vị đạo trưởng nọ chính là Mạc Vân đạo trưởng vội vàng đáp lễ và hỏi lại:

- Thật không ngờ Dư thiếu hiệp kiến văn uyên bác đã biết được bản đạo ! Không dám ! Thịnh danh của Dư thiếu hiệp bây giờ đã vang lừng khắp vũ nội, được diện kiến thiếu hiệp, người được may mắn phải là bản đạo mới đúng ! Thiếu hiệp đang vội lắm sao ?

Dư Hải Bằng lắc đầu, đoạn quay sang hai nhân vật đồng hành với Mạc Vân đạo trưởng mà thi lễ:

- Đạo trưởng quá khen rồi ! Đấy ! Đến hai vị này là ai, tại hạ còn chưa biết đấy thôi ! Nhị vị thứ cho tôi thất lễ của tại hạ !

Hai nhân vật nọ đồng loạt đáp lễ và tuân tự nói:

- Thanh Thành phái chúng tôi thịnh danh không bằng Võ Đang phái ! Dư thiếu hiệp không biết đến là phải thôi ! Tại hạ là Hoàng Hữu Gia ! Gia huynh nguyên là chủ môn nhân bản phái !

- Cao Tường này thật diễm phúc được gặp Dư Hải Bằng các hạ. Tệ sư huynh nguyên là chủ môn tệ phái Nga Mi.

Nghe danh xưng và môn phái của hai nhân vật này, và họ lại đồng hành với Mạc Vân đạo trưởng của phái Võ Đang, Dư Hải Bằng liền biết ngay ý định của họ khi họ bảo là may mắn gặp được chàng ! Dư Hải Bằng liền hỏi:

- Võ Đang, Thanh Thành, Nga Mi ! Tam vị lần này tìm tại hạ có phải vì tung tích của tam vị chủ môn nhân không ?

Nét mặt trầm uất, Mạc Vân đạo trưởng đáp thay cho cả ba:

- Đúng thế ! Dựa theo lời thiếu hiệp đã cáo giác ngay phía trước Hắc Tử Lâm, người cả ba phái đã lùng sục khắp Thiên Sơn nhưng lại không phát hiện được bất kỳ dấu vết gì chứng tỏ các vị chủ môn nhân đã đến đây ! Thiếu hiệp có thể ra công giúp cho người của tam phái không ?

Dư Hải Bằng đắm chiêu một lúc, sau đó mới giải thích:

- Nếu chư vị đã lùng sục khắp nơi mà không thấy, có lẽ tam vị chủ môn nhân đã bị bọn U Minh Giáo di dời đi nơi khác và xóa hết dấu tích rồi ! Tại hạ dù có đi tìm cũng là vô ích thôi !

- Nhưng thiếu hiệp có đoán chắc đấy là thi thể của tam vị chủ môn nhân không ?

Ngập ngừng một lúc, vì đây là vấn đề then chốt ! Sau đó Dư Hải Bằng mới nói:

- Vào lúc đó, tại hạ chưa từng gặp qua tam vị chủ môn nhưng thật sự ba nhân vật ấy cùng bị chôn vùi dưới tuyết với Mộc Thạnh, phó giáo chủ U Minh Giáo ! Tuy thế, khi Mộc Thạnh được tại hạ cứu tỉnh thì lão đã bật cười khi nghe tại hạ nói ba nhân vật đó đã chết cứng !

- Vậy làm sao Thiên Phàm đại sư lại đoán chắc là...

- Một trong ba thi thể đó có lưu giữ trong người một lọ Đoạn Hương Tục Mệnh Đơn !

- Là tệ sư huynh rồi ! Còn hai vị kia thì sao ? có dấu hiệu gì khả nghi không ?

Dư Hải Bằng lắc đầu, song lại nói:

- Có thì cũng có, nhưng e không đủ chứng cứ để nhận diện ! Một vị giữ trong người có đúng bốn nén bạc ! Vị còn lại thì cất giữ Tam Ma tử kiếm lệnh ! Trong khi đó, theo tại hạ sau này nghĩ lại thì Mộc Thạnh lại cất giữ Hắc Tử Lâm bí đồ ! Qua đó...

Sau khi Cao Tường nhận diện được sư huynh là người có mang theo Đoạn Hương Tục mệnh Đơn thì Mạc Vân đạo trưởng và Hoàng Hữu Gia tuy có vẻ thất vọng nhưng cũng buột miệng kêu lên:

-Ồ... ! Thì giữa bọn họ và U Minh Giáo vì tranh giành những di vật của Vô Cực Tái Lão Quân mà bị ám hại à ? Dư thiếu hiệp nói không sai chứ ?

- Điều đó thì chưa yên tâm ! Vì ngay sau đó, chính vì Tam Ma tử kiếm lệnh mà tiên mẫu đã bị sát hại, còn tại hạ thì cô thân cô thể trên bước đường lưu lạc giang hồ !

Nóng lòng vì gia huynh, Hoàng Hữu Gia bàn với Mạc Vân đạo trưởng:

- Đi thôi đạo trưởng ! Chúng ta phải tìm đến giáo chủ U Minh Giáo mà hỏi cho ra việc này mới được !

Nhưng Dư Hải Bằng đã ngăn lại:

- Chưa vội không nên tìm đến U Minh Giáo !

- Tại sao chứ ?

Sự nóng nẩy của Hoàng Hữu Gia tuy không đáng trách, nhưng lại tỏ ra nông cạn, thiếu suy nghĩ !

Dư Hải Bằng vội vàng giải thích:

- Tam Ma bây giờ đang do U Minh Giáo khống chế, họa kiếp cho giang hồ không biết chừng nào xảy ra đây ! Nhưng hiện thời thì U Minh Giáo đã để lộ dã tâm khi chúng bắt giữ nhị vị chưởng môn phái Côn Luân và Hoa Sơn, kể đó là Túy, Kỳ, Bốc tam thần ! Nếu chưa vội không nghĩ suy cho kỹ thì chuyến đi này có khác gì mỡ dăng đến miệng mèo ! Lợi bất cập hại !

- Vô lượng thọ phật ! Dư thí chủ nói rất đúng ! Nhưng bản đạo cùng chúng môn đồ rất không yên tâm với tin tức mơ hồ về tệ chưởng môn...

- Bản phái Thanh Thành cũng vậy ! Dư thiếu hiệp đừng ngăn cản nữa, tại hạ không nghe đâu !

Thấy Hoàng Hữu Gia mà Mạc Vân đạo trưởng đã tỏ rõ quyết tâm, chẳng dặng dưng, Dư Hải Bằng đành phải nói:

- Nếu chưa vội muốn biết rõ chi tiết hơn thì tại hạ có cách này giúp cho chưa vội và chưa vội khỏi phải gặp nguy hiểm !

- Là cách gì vậy, Dư thiếu hiệp ?

Đưa mắt nhìn quanh một vòng để dò xét, sau đó Dư Hải Bằng mới hạ thấp giọng để nói:

- Nhưng tin này thì chưa vội phải hứa với tại hạ là không được để lộ cho ai khác biết ngoài tam vị mới được !

- Bản đạo sẽ thủ kín như bưng ! Dư thiếu hiệp không phải e ngại !

- Tại hạ cũng thế !

- Tại hạ xin hứa chắc như vậy !

Được lời hứa của cả ba, Dư Hải Bằng mới nói cho bọn họ biết:

- Hiện Mộc Thanh đang bị Thiếu Lâm giam giữ. Chưa vội hãy đến gặp Phương Thanh đại sư thì lo gì không truy được tung tích của tam vị chưởng môn nhân ở lão ?

-Ồ ! Thì ra lão ho....

- Suyt ! Tai vách mạch rừng ! Xin chưa vội giữ kín cho !

Được sự diễm chỉ của Dư Hải Bằng, Mạc Vân đạo trưởng cùng Hoàng Hữu Gia vội vàng vàng chia tay với Dư Hải Bằng để đi ngay về Thiếu Thất sơn ! Tuy Cao Tường đã rõ tung tích của chưởng môn Nga Mi, nhưng một khi đã có dịp để mình định lại thì Cao Tường cũng không bỏ lỡ ! Do đó, cả ba lại tiếp tục đồng hành với nhau như khi nãy đã đồng hành !

Mãi băng khuâng nghĩ ngợi về nguyên khí võ lâm đang dần dần tiêu hao do bọn U Minh Giáo nên Dư Hải Bằng không biết rằng đang có một nhân vật từ từ tiến lại chỗ chàng đứng !

Đến khi Dư Hải Bằng phát hiện ra thì nhân vật đó chỉ còn cách chàng đúng một trượng ! Dư Hải Bằng nạt khê:

- Ai ?

Vừa nạt, Dư Hải Bằng vừa xoay người lại để kịp nghe nhân vật đó cười lên một tràng cười cuồng ngạo:

- HẠ.. HẠ.. HẠ.. !

- Là bảo chủ Hồng Hạc Bảo ? HẠ.. HẠ.. HẠ..

Dùng tràng cười để đáp lại tràng cười, hành vi của Dư Hải Bằng đã khiến cho Tư Đồ Quang phải kinh ngạc ! Lão cao giọng hỏi:

- Tại sao ngươi lại cười ?

Dư Hải Bằng đáp trả bằng một giọng nói cực kỳ cao ngạo:

- Hoàng thiên hữu nhân ! Tại hạ vốn đang định tìm bảo chủ thì bảo chủ lại xuất hiện ! Điều may mắn này không đáng để tại hạ cười sao ?

- Ngươi muốn tìm ta ư ? Để làm gì chứ ?

- Lúc trước bảo chủ đã đối đãi với tại hạ quá ư trọng hậu, không lẽ tại hạ không đáp lại ?

- HẠ.. HẠ.. HẠ.. ! Ngươi muốn rửa hận à ? Thôi đi ! Chuyện lầm lẫn lúc trước của ngươi, đã lâu rồi ta không để tâm đến nữa !

Tuy Dư Hải Bằng đã hiểu Tư Đồ Quang muốn ám chỉ chuyện chàng đã lầm lẫn và đổ riệt cho lão đã đắc thủ Hắc Tử Lâm bí đồ, nhưng chuyện đó đâu có thể dễ dàng khiến cho chàng bỏ qua chuyện Tư Đồ Quang đã đánh chàng một trận sống dở chết dở được ? Do đó, Dư Hải Bằng hậm hực nói:

- Nhưng tại hạ vẫn còn để tâm thì sao ? Tư Đồ bảo chủ, lần này bảo chủ phải trả lễ công bằng rồi đó. Bảo chủ không thoái thác được đâu !

Tư Đồ Quang bảo chủ Hồng Hạc Bảo lại cười lên một tràng nữa, sau đó mới nói:

- HẠ.. HẠ.. HẠ.. ! Được thôi ! Mới đây không lâu ta có nghe người đơn thân độc lực bắt giữ được lão phó giáo chủ U Minh Giáo, nhưng ta lại cho rằng đó chỉ là lời ngoa truyền không hơn không kém ! Và ta cũng có ý kiểm chứng lại để xem sao !

Vốn dĩ Dư Hải Bằng không quen khoa trương, nên chàng chỉ cười mà thôi:

- Bảo chủ nói không sai, rất có thể thiên hạ đã thổi phồng sự việc lên. Nhưng bảo chủ đã quên mất một câu ?.

- Là câu gì ?

- Có lửa mới có khói ! Mời !

Thần thái của Dư Hải Bằng lúc này đâu khác gì bậc tôn sư một phái ! Chàng đưa hữu thủ ra mời lão, tuy tư thế trông rất bình thường nhưng lại kín đáo không một chỗ hở !

Nhìn vào tư thế đó của Dư Hải Bằng, Tư Đồ Quang bất giác phải ngưng đọng thần sắc ! Lão chiêm niệm lại câu “có lửa mới có khói”, mà Dư Hải Bằng vừa nói và lão mơ hồ lo sợ rằng ngày hôm nay có thể thanh danh một đời của lão sẽ đổ sông đổ biển !

Hít mạnh một hơi thanh khí, Tư Đồ Quang vội vàng dập tắt ngay tư tưởng chủ bại ! Lão hét lên một tiếng vừa để uy hiếp Dư Hải Bằng, vừa tăng thêm hùng tâm tráng khí cho chính lão:

- Đỡ !

Tả chưởng xô ra, chưởng kinh xuất hiện ! Và chỉ bằng vào thần thái ung dung của Dư Hải Bằng khi chàng bằng bằng đưa đơn chưởng ra nghênh đón thì Tư Đồ Quang mới tin rằng Dư Hải Bằng bây giờ khác xa Dư Hải Bằng nửa năm về trước ! Và thế là Tư Đồ Quang nhanh nhẹn biến tả chưởng thành hư chưởng và nhanh tốc đưa hữu chưởng ra như một thực chưởng cùng với tiếng quát:

- Thân thủ khá lắm ! Đỡ !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm !

Không để cho sự biến hóa của Tư Đồ Quang làm rối loạn thị giác. Dư Hải Bằng thay vì thu kinh lại thì chàng lại đẩy mạnh tả chưởng ra trong khi hữu chưởng vẫn giữ nguyên như lúc đánh ra ! Điều này có nghĩa là Dư Hải Bằng chấp nhận chia đôi chân lực nội thể, một để chọi với thực chưởng đủ đầy chân lực của Tư Đồ Quang, còn một thì đánh khơi khơi vào quãng trống khi Tư Đồ Quang buông xuôi hư chưởng !

Dùng một nửa chân lực để đối chọi với toàn bộ chân lực của một nhân vật thành danh trước chàng thì rõ ràng Dư Hải Bằng đã quá mạo hiểm ! Do đó, ngay sau khi song chưởng chạm nhau thì thân hình Dư Hải Bằng lập tức thối lui có đến ba bước ! Trong khi đó thì Tư Đồ Quang vẫn bình chân như vại !

Thấp trí hơn người thì đành chịu ! Dư Hải Bằng sau khi điều hòa lại khí huyết thì chàng vẫn trầm tĩnh kêu lên:

- Đến lượt tại hạ đáp lễ đây ! Đón chiêu !

Vẫn với đơn chưởng, Dư Hải Bằng cứ chậm chạp đẩy ra, cung cách không khác gì Tư Đồ Quang đã thực hiện lúc mới rồi ! Có khác chăng là Dư Hải Bằng đã tổn hao hết một phần chân khí và chàng khi xuất chưởng lại đánh từ một cự ly xa hơn Tư Đồ Quang lúc này đứng ba bước chân, do bị thoái hậu !

Là cao thủ võ lâm thì chỉ với những chi tiết nhỏ thôi cũng đủ để đo lường sự nông sâu của nhau rồi ! Vì thế, Tư Đồ Quang buộc miệng nói:

- Tiểu tử khí phách quả ngang tàng ! Đây !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm !

Không biến hóa, không đổi thay, cứ thế nào đánh thế ấy ! Lần này kẻ mắc hãm lại là Tư Đồ Quang ! Lão đã ngỡ Dư Hải Bằng sẽ áp dụng đấu sách như lão, hoặc giả phải biến hóa hơn lão mới đúng, nên lão khi xuất lực chỉ dám vận dụng có bảy thành hỏa hầu mà thôi ! Lão nào ngờ, Dư Hải Bằng rất chân phương khi ra chiêu. Có chăng là trong chưởng kinh của chàng có mang theo luồng nhiệt khí nóng bỏng khác thường mà thôi.

Và sau tiếng chạm chưởng lần này thì kẻ bị đẩy lui là Tư Đồ Quang chứ không là Dư Hải Bằng nữa ! Đồng thời, Tư Đồ Quang tuy lui cũng ba bước như Dư Hải Bằng nhưng nếu xét về khoảng cách khi ra chiêu thì kẻ như Tư Đồ Quang đã kém thế so với Dư Hải Bằng.

Người ta hơn nhau ở cái danh, còn gà hơn nhau ở tiếng gáy. Tư Đồ Quang làm sao tiêu hóa nỗi sự nhục bại này ! Lão gầm lên lồng lộng:

- Quả danh bất hư truyền ! Đỡ này !

Không như lượt ra chiêu đầu tiên, bây giờ Tư Đồ Quang vừa xuất chưởng vừa tung người nhảy vọt tới thật nhanh khiến cho chiêu chưởng càng thêm phần lợi hại !

Dư Hải Bằng biết lão đã động nộ, đáng lý chàng có thể dễ dàng né tránh nếu chàng chịu thì triển Túy Tiên bộ pháp ! Nhưng chàng lại không cam tâm dùng cái xảo, cái ảo để hơn đối phương ! Chàng muốn bằng vào thực lực của chàng để thắng được Tư Đồ Quang thì chàng mới hả dạ ! Vì thế, Dư Hải Bằng cũng lao vào lão, cũng vận dụng chưởng kinh nghênh đón chưởng kinh của đối phương, khí thế chỉ có bằng hoặc hơn Tư Đồ Quang chứ không chịu kém !

Ầm ! Ầm !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Năm chiêu, mười chiêu rồi thì ba mươi chiêu.

Thần sắc và vẻ ngoài của cả hai bây giờ trông tiêu tụy đến thảm nảo ! Và trong khi Tư Đồ Quang cười gượng gạo một cách yếu ớt vì đã nhận chân một sự thật là lão không hơn được Dư Hải Bằng, thì Dư Hải Bằng vẫn nhếch trên môi một nụ cười ngạo nghễ !

Trông thấy nụ cười đó của Dư Hải Bằng, Tư Đồ Quang lão đảo thân hình vừa tiến lại gần vừa nói:

- Người đắc ý lắm sao, tiểu tử ?

Dư Hải Bằng cũng nghiêng ngả bước đi xiêu vẹo, đáp:

- Đương nhiên !

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Nhưng người vẫn không hơn được ta kia mà ?

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Bảo chủ lắm rồi !

- Làm ! Làm làm sao được mà làm ?

- Thế bảo chủ có biết rằng tại hạ còn một tuyệt chiêu nữa vẫn chưa dùng đến chăng ?

Lắc đầu, Tư Đồ Quang nói bằng giọng cả quyết:

- Phi lý ! Vì nếu người có thì không lẽ người lại không sử dụng ? Người đang hận ta nhiều lắm kia mà ?

Gật đầu, Dư Hải Bằng đáp bằng giọng ôn hòa không phù hợp với thực cảnh:

- Hận thì có hận. Nhưng không đủ để tại hạ phải giết bảo chủ !

- Láo ! Người mà giết được ta ư ?

Nhìn Tư Đồ Quang phẫn nộ tuy chàng không dành tâm nhưng chàng cũng phải nói ra một sự thật:

- Bảo chủ đừng giận khi nghe tại hạ nói những lời này ! Đổi lại, nếu không phải là bảo chủ mà là một ác nhân nào đó thì ngay chưởng thứ ba, tại hạ đã đoạt mạng rồi !

- Hừ ! Người khoác lác mà không xấu hổ cái lỗ miệng ư ?

- Bảo chủ không tin ? Bảo chủ muốn chứng nghiệm không ?

- Xuất thủ đi ! Thử xem người còn khoe khoang lỗ miệng nữa không nào !

Ngần ngừng một lúc như không muốn ra chiêu, Dư Hải Bằng hỏi:

- Bảo chủ không sợ phải chết sao ?

Tức thì Tư Đồ Quang liền gầm lên:

- Nói nhảm ! Ta mà chết dưới tay người sao ?

Nghe lão bảo thế, Dư Hải Bằng chợt nảy ra một ý, chàng lại hỏi:

- Thế nếu bảo chủ bại thì sao ?

- Không bao giờ có chuyện đó ! Bất quá giữa ta và người sẽ cùng nhau về nơi chín suối thì đúng hơn !

Mím cười tự tin, Dư Hải Bằng lại cứ hỏi dồn:

- Nhưng nếu chuyện đó có thì sao nào ?

Một lần nữa, Tư Đồ Quang lại gầm lên:

- Thì ta sẽ tự tuyệt ! Người chịu chưa ? Hừ ?

Dư Hải Bằng lắc đầu, đáp nhẹ:

- Đâu đến nỗi phải nghiêm trọng thế, bảo chủ ? Tại hạ chỉ cần bảo chủ ưng nhận một điều kiện thôi, bảo chủ có đồng ý không ?

- Người muốn một cũng được, hai ba cũng được ! Mà mười cũng được ! Ra tay đi !

Chớ phí lời vô ích !

Thần sắc chợt ngưng đọng, Dư Hải Bằng quát lớn:

- Được ! Bảo chủ hãy cẩn trọng ! Đỡ !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Cung cách của Dư Hải Bằng khi ra chiêu đã khiến cho Tư Đồ Quang dù không muốn tin thì cũng phải tin lời mà thôi ! Do đó, lão cũng phải vội vàng dốc hết toàn bộ chân lực ra song chưởng để đón đỡ sóng kinh thập phần quái dị của Dư Hải Bằng đang xô ra !

Vù... Vù...

Veo... Veo...

Ầm ! Ầm !

Hai tiếng chấn kinh như cùng một lúc được vang lên, nhưng cả hai cùng biết rằng hai tiếng chấn kinh đó đã phát ra cái trước cái sau ! Cái trước nhỏ, cái sau lớn. Và tiếng chấn kinh thứ hai do quá lớn nên đã kịp che lấp tiếng chấn kinh thứ nhất làm cho hai tiếng chấn kinh muốn hòa nhập lại làm một, phát lên một lượt vậy !

Đó là tuyệt chiêu Thiên Địa giao thái gồm tả chưởng Địa Âm và hữu chưởng Thiên Dương do Dư Hải Bằng tự nghĩ ra mà thành !

Và lời Dư Hải Bằng vừa nói với Tư Đồ Quang đã biến thành sự thật !

Tuy cả hai đều mòn mỏi chân lực như nhau, nhưng khi vận dụng tuyệt chiêu này, Dư Hải Bằng chỉ dám vận dụng có bảy thành chân lực mà thôi ! Thế mà, chỉ có bấy nhiêu đó chân lực nhưng uy lực thật kinh hồn ! Và Tư Đồ Quang sau tiếng chấn kinh đã không kịp được thân hình buộc phải thối lui liên tiếp hết bước này đến bước khác !

Sau cùng, không chi trì được nữa, Tư Đồ Quang phải ngã ngồi xuống đất !

Trong tư thế ngồi, lão cứ giương mắt trơ trơ như không tin rằng Dư Hải Bằng vẫn bình ổn đứng ngay người nhìn lão !

Không tin cũng không được ! Vì Dư Hải Bằng đang thả dần bước chân với cước bộ vững chắc đi đến chỗ lão đang ngồi !

Lão nhắm tít mắt lại, và cổ gượng kêu lên:

- Người đã thắng ! Người giết ta đi ! Giết ta đi !

Dư Hải Bằng dừng chân lại khi chàng đã đến cách lão đúng ba bước chân ! Dư Hải Bằng vẫn đứng dưng nói:

- Tại hạ đã biết trước là tại hạ sẽ thắng ! Nhưng tại hạ không hề nuôi ý tưởng giết bảo chủ đâu !

- Người muốn gì đây ? Người còn muốn vũ nhục ta nữa sao ?

- Bảo chủ ! Tại hạ không hề vũ nhục bảo chủ ! Có chăng là tại hạ muốn bảo chủ hãy thực thi điều kiện:

- Điều kiện ! Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Ừa !

Lão cố bật cười để biểu hiện khí chất của lão nhưng không ngờ tràng cười đó đã chấn động đến nội thương của lão ! Lão thổ ra một ngụm huyết tươi ! Đưa ống tay áo chùi qua khóe miệng, lão vẫn bưng bình kêu lên:

- Sĩ khả sát, bất khả nhục ! Bình sinh Tư Đồ Quang này chỉ có hơn người chứ không hề kém người ! Người giết ta đi thì hơn !

- Bảo chủ nói bảo chủ luôn hơn người chứ không hề kém ! Vậy tại sao trước đây bảo chủ phải hạ mình cầu tình với lão Y Thần họ Kha chứ ?

Dừng một chút, chàng tiếp:

- Và nếu tại hạ nhớ không sai thì chính bảo chủ đã một lần hạ mình nữa để mong được cùng tại hạ kết thân, đó là thế nào vậy ?

- Nhưng đó là do ta chủ động chứ không do ai áp đặt ta.

Dư Hải Bằng mỉm cười trước thái độ cố chấp của lão !

Chàng lại nói:

- Thì lần này bảo chủ cũng đang chủ động đó chứ ? Tại hạ nào có áp đặt gì cho bảo chủ đâu !

Trầm ngâm một lúc, Tư Đồ Quang mới dịu giọng lại ! Lão hỏi:

- Người muốn điều kiện gì ?

Dư Hải Bằng không một chút ngập ngừng. Chàng nói một hơi dài:

- Vô lâm tam bảo ! Mỗi một vị bảo chủ đều có sự hơn người, và mỗi một vị đều có khí chất khác nhau ! Kín đáo một cách đáng ngờ là Tư Không bảo chủ ! Không bon chen lợi danh là Tư Mã bảo chủ ! Và lộ liễu một cách khác thường là Tư Mã bảo chủ !

Bất chánh bất tà, hành sự quang minh nhưng lại bất chấp đạo lý, tại hạ chỉ phục một mình bảo chủ Hồng Hạc Bảo mà thôi ! Do đó, tại hạ muốn bảo chủ giải thích xem vì nguyên nhân nào bảo chủ lại hạ mình thương lượng với Y Thần và muốn kết thân cùng tại hạ ?

Khóe môi giãn giật, Tư Đồ Quang rít lên:

- Việc đó người không cần phải biết !

Nhưng Dư Hải Bằng vẫn khẳng khái:

- Nhưng đây chính là điều kiện của tại hạ !

- Ta không nói đâu !

Dư Hải Bằng cười khẩy:

- Được ! Nếu bảo chủ đã quyết lòng thì kể như tại hạ xét làm người đi ! Bảo chủ là người không thủ tín ! Cáo biệt !

Như Dư Hải Bằng vừa nói lên nhận định của chàng về Tư Đồ Quang, lão làm sao chịu nổi khi bị gán là kẻ không thủ tín ?

Do đó, lão chợt kêu lên:

- Khoan đi đã !

Quay người lại, Dư Hải Bằng hỏi:

- Bảo chủ chịu đáp ứng rồi sao ?

- Không ! Người hãy nêu điều kiện khác đi !

Dư Hải Bằng cười to lên rồi nói:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Bảo chủ muốn tại hạ đặt điều kiện khác ư ? Là điều kiện gì đây ? Tại hạ đối với bảo chủ thân ngoại nhân ngoại thì tại hạ biết đặt điều kiện gì với bảo chủ bây giờ ?

Nghe Dư Hải Bằng nói như thế, Tư Đồ Quang bèn ngẩng mặt lên nhìn vào chàng ! Lão vọt miệng hỏi:

- Lúc này người có nói là người phục ta ?

- Phải ! Tại hạ bất tất phải mua lòng bảo chủ khi nói như thế !

- Người không oán hận ta nữa sao ?

- Tuyệt nhiên không !

- Nếu đã vậy, thì ta sẽ nói cho người nghe ! Nhưng chỉ khi nào người đáp ứng lại ta một điều kiện !

Kinh nghi, Dư Hải Bằng trở mắt nhìn lại lão:

- Bảo chủ định đặt điều kiện ngược lại ư ?

Tư Đồ Quang lộ vẻ kiên quyết:

- Phải ! Bằng không người muốn giết ta thì cứ giết ! Ta không muốn giải thích gì thêm !

- Là điều kiện gì ? Bảo chủ phải nói cho tại hạ nghe trước đã !

- Là... là...

- Bảo chủ sao lại ngập ngừng ?

- Hừ ! Ta thật khó mở lời nói ra điều kiện đó khi ta là bại tướng của người !

Nhìn và chờ đợi lão một lúc lâu, Dư Hải Bằng không hiểu là điều kiện gì mà lão bảo lão khó mở lời ?

Ngẫm nghĩ một lúc, chàng mơ hồ ước đoán thầm:

”Hay là lão vẫn còn giữ ý định kết nghĩa kim bằng với ta ? Có phải thế không ?

Nếu không thì là chuyện gì khiến lão thấy khó mở lời ? Lão vừa nói:

lão khó mở lời khi là bại tướng của ta ! Phải rồi !” Dư Hải Bằng buột miệng hỏi:

- Có phải bảo chủ vẫn muốn cùng tại hạ kết nghĩa kim bằng không ?

Lão không đáp được mà chỉ lẳng lặng gật đầu !

Dư Hải Bằng cười lớn:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Lão ca ca ! Lão ca ca chịu ứng nhận một tên tiểu đệ không biết trời cao đất dày như Dư Hải Bằng này sao ?

Tư Đồ Quang thoát nghe Dư Hải Bằng vùng cười lên thì lão chỉ muốn cắn lưỡi mà chết đi cho rồi ! Nhưng đến khi lão nghe Dư Hải Bằng gọi lão là “lão ca ca” thì lão liền tỏ ra sững sốt !

Hết sững sốt thì lão lại lắp bắp:

- Tiểu lão đề..... tiểu lão đề..... ! Tiểu lão đệ đồng ý rồi sao ?

Dư Hải Bằng lại bật cười lên một cách sung sướng như chưa bao giờ chàng sung sướng bằng ! Chàng nói:

- Xem lão ca ca kia ! Tiểu đệ làm sao dám chối từ phúc phận này chứ ?

Tư Đồ Quang cũng cười theo mức độ của lão ! Nhưng sau khi cười xong lão lại lục vấn Dư Hải Bằng:

- Vậy tại sao lần đó tiểu lão đệ lại khước từ ta ?

Chun mũi, nhún vai, Dư Hải Bằng nói:

- Lão ca ca thứ cho ! Lúc đó tâm trạng của tiểu đệ luôn trong nơm nớp lo sợ ! Tiểu đệ làm sao biết được lão ca ca có thành tâm hay không lúc lão ca ca nói như thế ? Còn bây giờ thì khác hẳn !

- Khác như thế nào ?

- Một là tiểu đệ đã phần nào biết rõ về lão ca ca ! Kế đó là tiểu đệ biết rằng lão ca ca không có ý đồ gì khi cùng tiểu đệ kết nghĩa ! Lão ca ca sao rồi ?

Dư Hải Bằng đang nói đột nhiên thấy sắc mặt của Tư Đồ Quang lộ vẻ khó coi, chàng lại nghĩ là Tư Đồ Quang đang bị vết nội thương hành hạ nên chàng mới hỏi như thế !

Nào ngờ, Tư Đồ Quang lại nói:

- Tiểu lão đệ lần này đã đoán sai rồi !
- Sai à ? Sai về việc gì ?
- Hà ! Ta thật sự không đúng với tiểu lão đệ ! Đó là lỗi của ta ! Bây giờ thì thế này vậy !
- Sao ? Lão ca ca cứ nói, đừng ngại !

Tư Đồ Quang lại thở dài một lượt nữa rồi mới nói:

- Việc kết nghĩa kim bằng hãy tạm gác sang một bên, để ta giải thích nghi vấn kia cho.. cho Dư thiếu hiệp nghe qua đã ! Sau đó mọi việc ta để tùy thiếu hiệp quyết định !

Thần sắc của Tư Đồ Quang với khẩu ngữ của lão đã khiến cho Dư Hải Bằng bắn khoăn không ít ! Chàng bần thần một lúc rồi lẳng lặng ngồi xuống bên lão và lắng nghe câu chuyện bí ẩn của Hồng Hạc Bảo do bảo chủ là Tư Đồ Quang thuật lại:

- Từ bao đời nay, Hồng Hạc Bảo luôn nhất mạch đơn truyền mà phải là đơn truyền cho nữ nhân ! Nhưng cho đến đời của ta kể như là bốn đời liên tiếp đã phải chọn nam nhân làm bảo chủ ! Hà ! Nói ra thì không ai tin, nhưng thật ra công phu gia truyền của dòng họ Tư Đồ chỉ có nữ nhân mới mong luyện được đến thập thành ! Bằng không, Hồng Hạc Bảo đâu chỉ ngang hàng với nhị bảo kia ! Đương nhiên, chuyện gì cũng phải có nguyên nhân của nó ! Và nguyên nhân đó chỉ đến khi được Y Thần là bậc danh y đương đại nói ra thì ta mới biết ! Hóa ra lúc trước, một trong những bậc tiền bối của bản bảo không hiểu vì thiện ý hay ác ý đã chế luyện linh đan từ những phương thuốc rất trân quý và dâng nạp cho bảo chủ bản bảo thời đó ! Khi dâng nạp linh đan thì vị tiền bối đó bảo là:

“Sẽ bổ ích cho việc luyện công nếu được phục thêm linh đan !” Nào ngờ lợi đâu không thấy chỉ thấy hại mà thôi ! Lần lượt cho đến đời ta, những ai là nữ nhân đều không tránh được phục thêm linh đan trước khi luyện công. Và hậu quả là Âm thịnh dương suy dẫn đến vô công bị hạn chế chỉ ngang hàng với bọn cao thủ hàng đệ nhị lưu trên giang hồ. Và đương nhiên để bảo toàn thịnh danh của Hồng Hạc Bảo trên giang hồ thì cương vị bảo chủ phải truyền lại cho nam nhân ! Đúng ra ta sẽ không để ý đến chuyện này và sẽ chấp nhận việc nữ nhân của dòng họ Tư Đồ do không có căn cốt nên không phát huy được võ học truyền gia như bao đời trước đó ! Nhưng chỉ vì Tư Đồ Quang ta bậc phước không có người nối dõi tông đường, đồng thời sau ta thì chỉ còn mỗi một tiểu muội ! Điều này có nghĩa là nếu ta không tận tâm chữa trị cho tiểu muội ta thì không bao lâu sau Hồng Hạc Bảo sẽ không có chủ nhân !

Áng chừng đã hiểu được cơ sự, Dư Hải Bằng ức đoán và nói xen vào:

- Như thế có nghĩa là dựa theo sự chẩn đoán của lão Y Thần họ Kha thì lệnh muội cần phải có Hồi Nguyên Đan sao ?

Tư Đồ Quang liền lộ vẻ sượng sùng:

- Đúng vậy !
- Vậy tại sao lão ca ca không tìm đến và hỏi xin ở Thiếu Lâm phái ?
- Vô công bắt thụ lộc ! Vả lại, Hồi Nguyên Đan là vật chí báu của Thiếu Lâm, đâu dễ gì họ chịu bố thí cho ta nếu ta mở miệng hỏi !

Nhăn trán vẻ nghĩ ngợi, Dư Hải Bằng lại nói:

- Nhưng điều đó một khi lão ca ca đã hiểu được nguyên nhân thì lo gì không phương bổ cứu ! Đâu cần gì phải chạy vạy khốn đốn như thế này !

Nghi hoặc, Tư Đồ Quang hỏi nhanh:

- Bổ cứu như thế nào ?
- Lệnh muội có thể thành thân với ai đó ! Và khi đã có hậu tự thì lão ca ca đừng để kẻ hậu tự đi vào vết xe đổ là được rồi !

Tư Đồ Quang ừ ừ nét mặt:

- Đó là tại thiếu hiệp chưa biết nên mới nói thế thôi ! Chứ xá muội cũng như những vị nữ tiên bối trước đó, do phương chúng này nên không thể... không thể...

- Họ không thể thành thân được ư ?

- Được thì cũng được ! Nhưng... ! Hà ! Đã nói thì nói cho tới nơi tới chốn ! Nói tóm lại, xá muội không thể thụ thai được !

- Bị tuyệt chủng ư ?

Tư Đồ Quang gật đầu:

- Có thể nói là như thế !

Kính nghị, Dư Hải Bằng dè dặt khi lên tiếng hỏi tiếp:

- Vậy thì... lão ca ca được lợi gì khi cùng tiểu đệ kết nghĩa kim bằng ? Tiểu đệ có thể giải quyết được gì trong tình trạng này của quý bảo ?

Giương mắt nhìn Dư Hải Bằng một lúc, sau đó, khi đã cúi gầm đầu xuống, Tư Đồ Quang mới lên tiếng:

- Đến lúc này thiếu hiệp vẫn còn gọi ta là lão ca ca được sao ?

Mỉm cười, Dư Hải Bằng đáp:

- Như tiểu đệ đã nói, tuy lão ca ca đang có ý đồ gì đó không được minh bạch cho lắm nhưng rốt cuộc thì lão ca ca cũng chỉ vì một nỗi khổ tâm mà thôi ! Huống chi lão ca ca chịu nói ra như thế này thì hành sự cũng đáng được xem là quanh minh chính đại ! Do đó, tiểu đệ tự nguyện kết nghĩa với lão ca ca ! Và đã là huynh đệ kết nghĩa thì việc của lão ca ca sẽ là việc của tiểu đệ ! Nếu có gì giúp được cho lão ca ca thì tiểu đệ liền sẵn lòng.

- Thế... tiểu đệ có biết ta đang cần gì ở tiểu đệ chưa mà tiểu lão đệ nói như vậy ?

- Thì còn gì nữa ngoài Hồi Nguyên Đan !

Sửng sốt, Tư Đồ Quang hỏi:

- Tiểu lão đệ có Hồi Nguyên Đan sao ?

Dư Hải Bằng cũng lộ vẻ sững sốt không kém:

- Thì lão ca ca đã biết rồi còn gì nữa ! Trong người tiểu đệ.....

Xua tay vài lượt, Tư Đồ Quang nói:

- Vậy là tiểu lão đệ chưa hiểu rồi ! Là ta muốn hỏi tiểu lão đệ xem tiểu lão đệ còn giữ hoàn Hồi Nguyên Đan nào nguyên vẹn không ? Chứ ta không kể đến những hoàn mà tiểu lão đệ đã nuốt mất !

Lắc đầu, Dư Hải Bằng nói:

- Như thế thì không có ! Nhưng nếu cần thì tiểu đệ có thể tìm đến Thiếu Lâm để hỏi !

Mỉm cười chua chát, Tư Đồ Quang nói với sự thất vọng:

- Còn đâu nữa mà tiểu lão đệ định hỏi !

- Lão ca ca bảo sao ? Làm sao lại không còn Hồi Nguyên Đan ở Thiếu Lâm ?

- Truyền đến Phương Giác đại sư thì Thiếu Lâm phái chỉ còn vồn vẹn có năm hoàn ! Nếu không phải thế thì Y Thần đâu đại gì đánh cắp tiểu lão đệ trong tay phái Thiếu Lâm ?

- Năm hoàn ư ? Mà tiểu đệ đã biết đích xác là tiểu đệ đã dùng đúng năm hoàn Hồi Nguyên Đan ! Vậy thì vì lẽ gì mà phương trượng phái Thiếu Lâm lại tỏ ra quá rộng lượng với tiểu đệ như thế chứ ?

Hỏi cho có hỏi, chứ Dư Hải Bằng vừa nói đến đây thì chàng đã tự hiểu được nguyên nhân ! Không phải lần đó chính chàng đã nghe Phương Tịnh đại sư nói rõ ý đồ với Giới Nộ đại sư đó sao ? Thì ra Phương Tịnh đại

sư do muốn thu nhận chàng vào Thiếu Lâm phái nên mới dốc lòng trong việc cầu tình với phương trượng để phương trượng ban hết cho chàng năm hoàn Hồi Nguyên Đan cuối cùng của phái Thiếu Lâm !

Ân tình này làm sao Dư Hải Bằng đáp đền được đây ? Chẳng trách Phương Thanh đại sư lộ vẻ thất vọng khi nghĩ rằng Dư Hải Bằng là kẻ có tâm cơ không đoan chính !

Dư Hải Bằng thần thờ hỏi:

- Hồi Nguyên Đan vì sao được xem là chí bảo vậy lão ca ca ?

Tư Đồ Quang không hiểu Dư Hải Bằng hỏi thế để làm gì, nhưng lão cũng giải thích:

- Theo Y Thần cho ta biết thì Hồi Nguyên Đan được tinh luyện từ những dược liệu rất quý và là loại linh đan chí dương chí cương ! Mỗi một hoàn Hồi Nguyên Đan có thể giúp cho người phục nó được hai mươi năm công phu tu vi ! Vị thi, tiểu lão đệ đang ẩn tàng trong người đến một trăm năm công lực !

Ngẫm nghĩ mà giật mình, Dư Hải Bằng lộ vẻ không tin khi chàng lên tiếng:

- Không đúng như vậy đâu ! Nếu tiểu đệ mà có được một trăm năm công phu tu vi thì tiểu đệ làm gì phải tháo chạy khi giao thủ với đệ Tam Ma, bất quá chỉ có công lực tương đương ?

Cả cười, Tư Đồ Quang nói:

- Thì ta chỉ nói tiểu lão đệ đang ẩn tàng một trăm năm công lực chứ ta đâu có nói tiểu lão đệ đã đạt được mức tu vi đó ! Tiểu lão đệ vẫn chưa hiểu à ? Thế này này ! Dục tốc bất đạt ! Cùng một lúc tiểu lão đệ được phục những năm hoàn Hồi Nguyên Đan !

Nếu muốn phát huy hết số được lực này thì tiểu lão đệ cần phải có thời gian mới mong đạt được ! Và thời gian đó theo Y Thần nói, chỉ ít cũng phải là mười năm !

- Thảo nào lão Y Thần họ Kha luôn tìm thiên phương bách kế để bắt giữ tiểu đệ hầu thu hồi lại số được liệu trân quý còn trong người tiểu đệ !

Tĩnh ngộ, Dư Hải Bằng bèn nói như thế ! Và còn một điều nữa mà chàng đã thức ngộ nhưng vẫn không nói ra ! Đó là tại sao mỗi lần bị trọng thương thì võ công của chàng lại được tăng tiến như thế ? Đồng thời chàng cũng băn khoăn không hiểu chàng sẽ giúp ích được gì cho Tư Đồ Quang khi lão cứ khăng khăng muốn cùng chàng kết tình huynh đệ ? Chẳng lẽ lão lại muốn thu hồi Hồi Nguyên Đan từ trong người chàng như lão Y Thần họ Kha định làm sao ?

Chừng như đoán được tâm trạng của Dư Hải Bằng nên Tư Đồ Quang vội vàng phân minh:

- Để chữa trị tuyệt chứng cho xá muội, nếu có được Hồi Nguyên Đan thì tốt, còn không nữa thì vẫn còn phương cách thứ hai tốt hơn !

Bán tín bán nghi, Dư Hải Bằng vội hỏi:

- Là phương cách gì nếu không trích Hồi Nguyên Đan đã thấm vào xương tủy của tiểu đệ ?

Tư Đồ Quang thoáng ngập ngừng trước khi nói rõ ý đồ ra cho Dư Hải Bằng nghe:

- Ta biết tiểu lão đệ vẫn còn chưa gá nghĩa trăm năm cùng ai, nên ta định mai mối xá muội cho tiểu lão đệ ! Tiểu lão đệ nghĩ thế nào ?

Chấn động thần hồn, vì đây là việc Dư Hải Bằng chưa từng nghĩ đến ! Và chàng càng giật mình hơn khi nhận ra chỉ trong một thời gian ngắn lần lượt có đến hai người gợi ý này với chàng ! Trước đó thì là lão Chu Hồng với Tư Không Huệ, còn bây giờ là Tư Đồ Quang với tiểu muội của lão ! Do đó, chàng không biết phải đối đáp ra sao cho phải lẽ !

Nhận ra sự hoang mang của Dư Hải Bằng, Tư Đồ Quang lại nói tiếp:

- Ta biết việc này ta không thể ép uống tiểu lão đệ được, nhưng vì tiểu lão đệ đã hỏi thì ta có thể nào nói thế ấy ! Tiểu lão đệ đừng vì thế mà trách ta !

Dư Hải Bằng vụt đứng lên khiến cho Tư Đồ Quang phải giật mình ! Lão đưa mắt quan sát thái độ của chàng ! Và lão càng lúc càng nôn nao khi nhìn thấy Dư Hải Bằng hết đi qua rồi lại đi trở lại !

Một lúc thật lâu thì Dư Hải Bằng mới ngó ngay lão mà nói:

- Hôn nhân đại sự ! Lão ca ca đã biết rồi đó ! Vậy lão ca ca có hỏi qua ý tứ của lệnh muội chưa ? Phần tiểu đệ thì tiểu đệ sau khi rửa xong mối gia thù ! Tiểu đệ không có một ai là hồng nhan tri kỷ ! Điều đó thì lão ca ca hãy yên tâm. Bây giờ thì lão ca ca hãy về và hỏi lại ý lệnh muội đi. Sau đó, đợi cho tiểu đệ hoàn thành sứ mệnh xong thì tiểu đệ sẽ đến tận quý bảo để bái phỏng !

Sau một lúc đàm đạo thì Tư Đồ Quang cũng đã khôi phục được phần nào chân lực ! Lão đứng lên và ngáp ngừng hỏi:

- Tiểu lão đệ nói như thế có nghĩa là tiểu lão đệ đã đồng ý giúp ta việc này ư ?

Len lén thở dài, Dư Hải Bằng đáp:

- Bình sinh tiểu đệ không biết đến hai lời !

- Tiểu lão đệ vẫn không nhận một kẻ không ra gì như ta làm lão ca ca ?

- Lão ca ca sao lại nói thế ? Được một vị báỉ huynh như lão ca ca đây, tiểu đệ muốn còn không được nữa kia mà ?

- Vậy thì lão ca ca này tảo tợn muốn biết kẻ đại thù của tiểu lão đệ là ai ?

Giật mình khi nghe Tư Đồ Quang hỏi đến việc này, Dư Hải Bằng vội nói:

- Tiểu đệ không việc gì phải giấu lão ca ca ! Đó là U Minh Giáo. Nhưng hiện tình lúc này thì U Minh Giáo đã là công địch của võ lâm rồi, do đó lão ca ca không cần phải vội ! Tốt hơn hết chúng ta phải hợp lực với quần hùng mới mong đối phó được với U Minh Giáo ! Chuyện đó không thể gấp được !

- Vậy thì lão ca ca này có thể giúp gì cho tiểu lão đệ trong giai đoạn hiện nay ?

Biết ý lão đã quyết, Dư Hải Bằng bèn nói:

- Nếu không có gì bất tiện thì xin lão ca ca hãy thay tiểu đệ dò xét hành tung của một người.

- Ai ?

- Bảo chủ Thiên Địa Bảo !

- Tại sao phải dò xét Tư Không Hành Thiên ?

Kinh ngạc, Dư Hải Bằng kêu lên:

- Bảo chủ Thiên Địa Bảo lại có hống danh là Tư Không Hành Thiên à ?

Bật cười, Tư Đồ Quang nói:

- Đâu sáu, bảy năm về trước, ta tình cờ nghe lão và môn đồ lão đàm đạo ! Nhờ đó ta mới biết lão có tên là Hành Thiên ! Còn mọi người thì chỉ biết tên khác của lão là Tư Không Như Lưu mà thôi !

Càng nghe càng kinh ngạc, Dư Hải Bằng vội vàng hỏi:

- Thế lúc đó lão ca ca nghe sư đồ lão nói với nhau về chuyện gì ?

Lắc đầu quầy quậy, Tư Đồ Quang đáp:

- Lén nghe chuyện thâm kín của người, lão ca ca này bình sinh vốn không thích !

Khi phát hiện được đây là lão thì ta đã bỏ đi ngay, không quan tâm đến lão nữa ! Bất quá ta chỉ thấy sư đồ lão Tư Không có vẻ đặc ý lắm, thế thôi !

“Uổng phí quá ! Bằng không ta đã biết lão và môn đồ lão đã mưu toan điều gì rồi !” Nghĩ thầm như thế xong, Dư Hải Bằng bèn đem chuyện tên cải dạng U Minh Giáo giáo chủ nói cho Tư Đồ Quang nghe qua, như chàng đã nói với Tư Không Huệ !

Nghe xong, Tư Đồ Quang chau mày nghĩ ngợi một lúc mới nói:

- Tuy tiểu lão đệ nhận định không sai nhưng đây có thể là do bí kíp bị thất lạc mà ra. Và nếu đã thế thì lão Tư Không làm sao dám hô hoán lên ? Ngược lại, lão phải âm thầm dò xét để thu hồi lại bí kíp thì đúng hơn ! Tiểu lão đệ nghĩ sao ?

- Tiểu đệ cũng đang mong được như thế ! Nhưng dù sao lão ca ca cứ dò xét thử xem !

- Được ! Việc đó cứ giao phó cho ta ! Tiểu lão đệ hãy bảo trọng nhé ! Ta đi đây !

- Lão ca ca bảo trọng !

Vút !

Còn lại một mình Dư Hải Bằng, chàng không thể không nghĩ đến lời chàng đã hứa với Tư Đồ Quang ! Liệu chàng còn sống không để thực hiện lời hứa, một khi bọn U Minh Giáo đang khống chế Tam Ma là những đại ma đầu có công phu tối thượng ?

Chàng khẽ thở dài...

23. Gặp Nhị Ma Lâm Vòng Ngụy Khôn-giữa Gian Nan Mưu Chước Đào Sinh

Dư Hải Bằng vừa buông ra tiếng thở dài thì ngay bên cạnh chàng chợt có một giọng nói lạnh như băng, rót vào tai:

- Người to gan lắm đấy, tiểu tử !

Vút !

- Là ai ?

- Hả.. Hả.. Hả.. ! Người cứ mặc sức mà nhảy đi, rồi người cũng phải thúc thủ chịu chết thôi !

Vừa nghe được giọng nói kể ngay bên tai, Dư Hải Bằng đã kinh tâm động phách đến phải thi triển Túy Tiên bộ pháp để nhảy tránh !

Nhưng chàng còn kinh tâm hơn khi kịp nhận ra hiện tình trong lúc này ! Lão giáo chủ U Minh Giáo đã không khoắc lác khi cười và nói lời ngông cuồng đó ! Vì quanh chàng lúc này không riêng gì lão giáo chủ U Minh Giáo với vẻ mặt như da người chết mà còn có hai nhân vật quái dị không sao đoán được tuổi ! Và hai nhân vật này không hiểu đang thi triển một loại thân pháp gì mà bất kỳ chàng dịch chuyển đến phương vị nào cũng phải chạm mặt một trong hai nhân vật đó !

Và lão giáo chủ U Minh Giáo đã nói không sai ! Dù chàng đang tận lực thi triển bộ pháp Túy Tiên biến ảo, nghĩa là chàng cứ mặc tình nhảy nhót thì vẫn cứ thấy hai nhân vật nọ luân phiên đón chặn ngay trước mặt chàng.

Tình thế này không khác gì hai nhân vật đó đã rõ phương vị dịch chuyển của Dư Hải Bằng như đang nhìn trong lòng bàn tay !

Và càng quái dị hơn khi Dư Hải Bằng nhìn thấy sắc diện của hai nhân vật đó luân phiên xuất hiện trước mắt chàng. Lướt này thì gương mặt đen xì, đến lướt sau thì gương mặt đổi thành trắng bệch ! Cuối cùng, do chàng càng dịch chuyển nhanh thì hai loại sắc diện này càng biến đổi nhanh theo ! Hết đen lại trắng ! Trắng trắng, đen đen !

Khiến cho Dư Hải Bằng phải ngỡ rằng chàng đã bị rối loạn nhãn sắc.

Biết không sao qua được hai nhân vật này, Dư Hải Bằng bèn dừng lại ! Chàng vừa cố nén những hơi thở đang dồn dập vừa đảo mắt quan sát lại sắc diện của hai nhân vật đó !

Tĩnh ngộ, chàng khẽ kêu lên:

- Bạch Diện, Hắc Diện ! Là Nhị Ma !

Buông tiếng cười khô lạnh như được phát ra từ đáy mộ, giáo chủ U Minh Giáo không thể không khen ngợi:

- Tiểu tử quả có nhãn quang tinh tường ! Sao ? Mộc Thanh đâu ?

Đối phó với giáo chủ U Minh Giáo không khó lắm đối với Dư Hải Bằng. Nhưng nếu có thêm Hắc Diện đệ tam ma nữa thì Dư Hải Bằng kể như vô lực ! Đàng này lại còn có Bạch Diện nhị ma nữa thì Dư Hải Bằng mười phần chết chắc đủ mười phần.

Chuyện đã là thế thì càng liều chỉ tổ càng thiệt thân ! Dư Hải Bằng nhếch môi cười khinh bỉ:

- Hừ ! Để đối phó được với ta, lão phải cần bao nhiêu người đây sao ? Lão không cảm thấy nhục à ?

- Mộc Thanh đâu ?

Dư Hải Bằng nghiêng răng ken két, chàng gầm lên:

- Ta đã hóa kiếp cho lão họ Mộc rồi ! Lão muốn gặp thì cứ xuống Huỳnh Tuyền mà gặp !

- Hắc... Hắc... Hắc... ! Đờm lược lắm ! Nhưng thật tiếc cho ngươi, vì ngươi dám đương đầu với bốn giáo chủ !

- Hừ ! Ta còn muốn phanh thây ngươi nữa kìa ! Lão có gan hãy tự tay giao đấu với ta xem nào !

Gương mặt của lão giáo chủ vẫn không một biểu hiện gì biến đổi, vẫn trơ trơ như gương mặt của người đã chết ! Lão nói:

- Ngươi đừng khích nộ bốn giáo chủ, vô ích thôi ! Tội của ngươi đã giết hại đệ tử của bốn giáo chủ, giúp tên đệ tử của lão Kỳ chạy thoát. Sau đó lại còn hạ thủ phó giáo chủ bốn giáo. Tội đó đáng chết đến trăm lần. Bốn giáo chủ cứ hạ thủ ngươi thì lo gì việc giải thoát cho Mộc Thanh lại không làm được. Tam Khách Khanh tiền bối ! Tiền bối ra tay được rồi đó ! Nhưng chớ giết hẳn vì bốn nhân còn cần đến hẳn !

Nghe lão giáo chủ nói như thế, Dư Hải Bằng có phần nào vững tâm ! Vì chàng còn sống là còn có cơ hội. Thế nhưng, khi chàng vừa dồn chân lực nội thể lên song thủ, sẵn sàng giao đấu với Hắc Diện Ma, thì chàng lại nghe lão đệ tam mà Hắc Diện rít lên:

- Lưu lão nhị ! Bọn ta đã giao ước gì với ngươi, ngươi không nhớ sao ?

Kinh nghi, Dư Hải Bằng lắng nghe lão giáo chủ đáp lại thế nào, để xem giữa lão và Tam Ma có giao ước gì ? Và chàng không khỏi ngạc nhiên khi nghe lão giáo chủ nói như van vỉ:

- Tiền bối châm chước cho ! Thật sự bốn nhân rất cần tiểu tử này còn sống !

- Không được ! Trước sau bọn ta đã nương tay thể theo ý ngươi đến năm tên thối tha rồi ! Bọn ta không cần phải thể hiện lòng nhân như bọn nữ nhân ! Ngươi biết bọn ta đang cần gì rồi đó !

- Tiền bối ! Xin tiền bối châm chước cho lần này nữa thôi ! Sau đó bốn nhân sẽ để cho tiền bối tùy thích, muốn giết hay tha gì cũng được !

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Đối với Tam Ma không có chuyện buông tha ! Bọn ta chỉ cần thấy máu đổ thành sông, huyết lưu măn địa mà thôi ! Hạ.. Hạ.. Hạ.. !

Dư Hải Bằng rùng mình ớn lạnh khi nghe lời nói hiểm sát của Hắc Diện Ma và cũng là ý thích của Tam Ma ! Bọn Tam Ma này một khi tự do buông lung đã tính thì còn gì là võ lâm Trung Nguyên, còn gì là người giang hồ các phái ? Bọn chúng càng mặc sức tung hoành hơn khi kẻ chi phối bọn ác ma lại là kẻ ác ma như giáo chủ U Minh Giáo.

Và chàng còn cảm phần hơn khi nghe lão giáo chủ ác ma cười theo phụ họa:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Điều đó cũng chính là ý muốn của bốn nhân ! Giữa bốn nhân và tam vị tiền bối đều cùng chung một sở thích kia mà ! Nhưng bốn nhân thật sự đang cần tiểu tử này ! Tiền bối hãy nể tình cho !

- Tại sao chứ ?

Ấp úng lão giáo chủ giải thích:

- Chỉ vì... chỉ vì... À ! Bốn nhân đang cần tiểu tử giúp Y Thần một việc ! Là một việc cấp bách lắm !

“Lão đang muốn thu hồi Hồi Nguyên Đan sao ? Nhưng tại sao lão lại phải che giấu, không cho Tam Ma biết ? Hay lão đang có ý đồ toan tính riêng ? Ta có nên nói lộ ý đồ của lão cho Tam Ma biết không ? Không

nên ! Như thế thì ta càng mau chết hơn !” Tuy đang suy tính thâm như thế, nhưng Dư Hải Bằng không tránh được sự cảm tức khi thấy bọn họ đang bàn bạc về chàng như chàng đã là cá nằm sẵn trên thớt vậy !

Do đó, Dư Hải Bằng vội vàng đẩy ra một ngọn chưởng kinh về phía Hắc Diện Ma !

Đồng thời chàng cũng vận lực quát lên:

- Hãy đợi bắt giữ được ta đã rồi hãy lo thu xếp sau ! Đờ !

Vù... Vù...

Ầm !

Một chưởng như muối bỏ bể, Dư Hải Bằng lại vỗ ra thêm một chưởng nữa !

Ầm !

Chưởng thứ hai cũng không đem lại lợi ích gì ! Dư Hải Bằng liền ra chiêu Thiên Địa giao thái, mong xoay chuyển được tình thế !

Ầm ! Ầm !

Vút !

Thế nhưng, với tuyệt chiêu kỳ chưởng được Dư Hải Bằng kỳ vọng nhất cũng chỉ làm cho Hắc Diện Ma thoáng chững lại một cái mà thôi, chứ không làm gì được Hắc Diện Ma là một trong tam đại ma đầu đã thành danh từ năm mươi năm trước ! Hồn bất phụ thể, Dư Hải Bằng vừa phải dồn nén luồng huyết khí đang nhộn nhạo trong người vừa thi triển thân pháp Thiên Thốn địa xúc để bỏ chạy mong thoát được thân !

Tuy nhiên, do đã một phen bị mắc hóm nên lần nay Hắc Diện Ma nào dễ dàng để cho Dư Hải Bằng vuột khỏi tầm tay ! Có tiếng quát xé gió đuổi theo chàng:

- Tiểu nhi tử ! Chớ có giở trò đó với lão tử ! Quay lại nào !

Theo tiếng quát đó là một luồng hấp lực quái dị xuất hiện làm cho Dư Hải Bằng dù đang tận lực lao đi nhưng dường như cũng không đi được đến đâu !

Trước công phu quái dị này, Dư Hải Bằng gần như là vô phương xoay trở ! Chàng bậm môi đến bật cả máu ra để cố lạng người theo bộ pháp Túy Tiên, đồng thời chàng lại còn vẩy ngược ra sau một chưởng kinh nữa trong lúc tuyệt vọng.

Vù... Vù...

Ầm !

Vút ! Vút !

Không hiểu là do chưởng kinh tạo thành chấn lực hay do bộ pháp Túy Tiên vẫn còn phần nào biến ảo mà rốt cuộc Dư Hải Bằng đã thoát được luồng hấp lực của Hắc Diện Ma tạo ra ! Chỉ biết là hành vi này của chàng sau cùng đã kích nộ Hắc Diện Ma khiến Hắc Diện Ma phải gầm lên:

- Quả là bướng bỉnh ! Nằm xuống !

Vút ! Ầm !

Hự !

Sau một tiếng kêu đau đớn, Dư Hải Bằng không thể không nằm xuống theo lệnh Hắc Diện Ma !

- Lão tử hóa kiếp cho ngươi !

- Tiền bối ! Xin nương tay !

Vút ! Ầm !

Quá đổi kinh khiếp, Dư Hải Bằng thấy vầng đầu long óc sau tiếng chấn kinh cực mạnh như sấm nổ kề sát bên thân chàng ! Và chàng vẫn còn kinh sợ trước công phu quá cao cường của Hắc Diện Ma, dù biết rằng tiếng kêu ngăn lại của lão giáo chủ U Minh Giáo rốt cuộc cũng đã được Hắc Diện Ma nghe theo ! Cứ xem như một lần nữa Hồi Nguyên Đan đã cứu được mạng chàng !

Kế đó, nhanh như chớp giật, lão giáo chủ U Minh Giáo lao đến và xục tìm trong người Dư Hải Bằng một lúc !

Dư Hải Bằng trợn đến rách cả khóe mắt khi nhìn thấy lão ác ma sau cùng cũng đã thu hồi được không những U Minh thương lệnh mà còn cả Thiên Địa Bí Lục nữa !

Còn chưa hết, Dư Hải Bằng càng thêm uất ức khi chàng phải nằm im nhìn lão vươn tay điểm vào người chàng vài lượt để chế trụ chàng. Đồng thời, lão còn hờn hởi nói với Hắc Diện Ma:

- Tam Khách Khanh tiền bối ! Bồn nhân có thể nhờ tiền bối đưa hấn về cho Y Thần được không ?

Tuy còn đang trong tâm trạng uất hận và vô vọng nhưng Dư Hải Bằng cũng phải ngạc nhiên khi nghe Hắc Diện Ma lớn tiếng chối từ:

- Không được !

Cứ thế, Dư Hải Bằng đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác khi nghe bọn chúng đối thoại với nhau !

Lão giáo chủ kêu lên:

- Tiền bối không thích việc này à ?

- Hừ ! Lưu lão nhi ! Bọn ta đâu phải là nô bộc của ngươi ! Và bọn ta cũng đâu phải là nhũ mẫu của hấn ! Ngươi muốn ta lưu hấn lại thì ta đã lưu rồi đó ! Còn như ngươi muốn ta đem hấn đi đâu thì ngươi cứ đem, không liên can gì đến ta !

- Nhưng tiền bối đã hứa...

- Hứa những gì ?

- Thì... thì tiền bối có hứa là sẽ tuân lệnh... văn bối trong vòng một năm kia mà ?

- Còn lời hứa của ngươi thì sao ? Bọn ta đã tuân thủ và đã làm cho ngươi bao nhiêu việc rồi ! Phần ngươi, ngươi vẫn chưa thực hiện lời hứa của ngươi !

- Thì lần này văn bối đưa nhị vị tiền bối đi là để thực hiện lời hứa đây này ! Tiền bối chớ có nóng nảy !

- Hừm ! Ta không nóng nảy sao được ? Ngươi có biết là đã nhiều năm rồi ta còn chưa thấy máu người không ?

- Thì lần này tiền bối sẽ được ra tay thỏa thích, văn bối sẽ không ngăn cản nữa đâu !

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Ngươi bảo lần này bọn ta sẽ được thỏa thích, và ngươi sẽ không ngăn cản bọn ta ! Vậy mới vừa rồi đó, sao ngươi lại không cho ta giết hấn ?

- Thì văn bối đã nói là văn bối cần hấn kia mà ! Văn bối xin cam đoan là sẽ không có lần sau như thế nữa đâu !

- Hừ ! Bọn ta không cần lời cam đoan của ngươi ! Nếu còn tái phạm dù chỉ là một lần nữa thì ta sẽ lấy cái mạng chó của ngươi đó ! Lúc đó, ngươi đừng trách bọn ta là những kẻ vong ân bội tín ! Hừ !

- Được ! Được ! Văn bối nhớ rồi ! Nhưng bây giờ nếu tiền bối không chịu đưa hấn về cho Y Thần thì ai sẽ làm việc này ?

- Ngươi !

- Văn bối ư ? Nếu thế... không lẽ nhị vị tiền bối cũng theo văn bối cùng quay lại sao ?

- Không !

- Ý của tiền bối là...

- Người muốn đem hán đi thì cứ việc ! Còn bọn ta cũng có việc của bọn ta !
- Tiền bối còn có việc gì ?
- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Bọn ta đâu còn việc gì khác để làm ngoài giết người ?
- Không được ! Không được !
- Sao lại không được chứ ? Ai dám ngăn cấm bọn ta ?
- Tiền bối ơi ! Nào có ai dám ngăn cấm tiền bối ! Nhưng tiền bối nên nhớ lại những gì văn bối đã nói !
- Người đã nói gì ?
- Văn bối đã nói là sở nguyện của văn bối sẽ giúp cho tiền bối tiêu khiển ! Ngược lại sự tiêu khiển của tiền bối sẽ giúp ích cho sở nguyện của văn bối ! Do đó, trong lúc này tiền bối hãy hành sự theo ý của văn bối là tốt nhất !
- Ta vẫn nhớ điều đó ! Và ta đã hứa là ta sẽ giết hết những ai do người chỉ định !

Nhưng cho đến tận lúc này thì người nào có cho bọn ta được toại ý đâu !

Hai bên sẽ còn tiếp tục giằng co trong việc khi nào sẽ gây thảm sát và giết bao nhiêu người nếu Bạch Diện Ma không lên tiếng. Và đây là lần đầu tiên Dư Hải Bằng nghe được thanh âm của Bạch Diện Ma ! Thanh âm của Bạch Diện Ma cứ kêu lên rin rít không khác nào tiếng kêu của lũ độc xà đang chuẩn bị vỗ chặt những con mồi ! Lão nói:

- Lão tam hãy tạm nhân nhượng một phen đi !

Bạch Diện Ma không cần dài dòng, lão chỉ nói bấy nhiêu đó thôi là lão giáo chủ U Minh Giáo cũng đã mừng quýnh lên rồi ! Lão liền miệng kêu lên:

- Đa tạ ! Đa tạ nhị vị tiền bối !

Nhưng lão Hắc Diện Ma lại nói như tát vào mặt lão giáo chủ:

- Lão nhị đã có lời thì ta cũng tạm nhân nhượng người ! Nhưng là nhân nhượng như thế này...
- Tiền bối cứ nói ! Văn bốn sẽ nhất định tuân theo chỉ thị của tiền bối !
- Bọn ta sẽ lưu lại đây chờ người trong ba ngày, đủ cho người đi và về đó ! Sau ba ngày nếu người không quay lại, hoặc giả người quay lại nhưng không chịu thực hiện như lời đã hứa thì đừng trách bọn ta sao lại bội ước ! Người đi đi, ta không cần nói thêm nữa !

Lần đầu tiên Dư Hải Bằng mới thấy lão giáo chủ U Minh Giáo sợ là một ! Lão vừa nghe Hắc Diện Ma nói đến đây thì lão liền vội vàng chộp cứng Dư Hải Bằng vào tay và cứ xách bồng chàng như thế, lão lật đật chạy đi !

Bị treo trên tay lão, Dư Hải Bằng cảm nhận được rằng lão đang giận dữ ! Và sự giận dữ đó đang được lão phát tiết tất cả vào cước lực ! Khiến cho thân người của Dư Hải Bằng càng bị đu đưa mạnh hơn !

Dư Hải Bằng suy nghĩ không ngớt về mẫu đối thoại vừa rồi nhưng vẫn có nhiều điều nghi vấn khiến chàng không sao hiểu được ! Đại để thì Tam Ma là những kẻ tuy khoác ác danh nhưng lại thủ tín ! Nếu đã thế thì tại sao lão giáo chủ lại phải nhún nhường Tam Ma một khi lão đã có Tam Ma tử kiếm lệnh trên tay ? Nếu không thủ tín thì không thủ tín hết, chứ làm gì có cái ước hẹn một năm như vậy ? Không những thời gian đã ngắn hạn mà lão giáo chủ còn phải hứa để cho Tam Ma tiêu khiển bằng cách giết người làm vui nữa ? Quái dị không thể tưởng ! Nếu đã thế, giả dụ như Tam Ma tử kiếm lệnh vẫn còn nằm trong tay chàng như trước kia thì chàng làm sao dám nghĩ đến việc chi phối Tam Ma, bắt Tam Ma hành động như ý định của chàng ? Họ đã không bội ước, ngược lại họ chỉ thu ngắn lại thời gian ước định ! Sao lạ vậy ?

Nghĩ đến muốn vỡ cả đầu mà Dư Hải Bằng vẫn chịu, không sao giải đáp được !

Một cơn gió tạt mạnh vào người khá lạnh khiến cho Dư Hải Bằng rùng mình !

Chàng sức tỉnh khi nhận ra bóng đêm đã buông phủ xuống từ lúc nào rồi mà chàng do mãi nghĩ suy nên không hay biết gì cả !

Và Dư Hải Bằng khá là kinh ngạc khi biết rằng tuy đêm đen đang bao phủ nhưng mọi vật đang lướt ngược về phía sau vẫn còn được Dư Hải Bằng mơ hồ nhận ra !

“Ta vẫn còn thị lực dù đã bị lão tặc chế trụ huyết đạo ư ? Không lẽ lão khinh xuất đến độ dám giải huyết cho ta sao ? Để thử lại xem nào !” Dư Hải Bằng phải nghĩ như thế và phải hết sức cẩn trọng trong việc thử vận dụng chân lực vì chỗ lão ác ma đang nắm giữ chàng để đưa đi chính là huyết đạo Đại Truy !

Mà Đại Truy huyết chính là cửa ngõ duy nhất để chân khí từ Đan Điền xông lên đến Bách Hội huyết dẫn đến huyết đạo Cốt Vĩ ! Dư Hải Bằng làm không khéo thì lão sẽ phát hiện ra luồng chân lực đang ung dung lưu chuyển trong nội thể của chàng ngay !

Và lúc đó, lão sẽ có cách chế ngự được chàng trước khi chàng kịp hành động !

Se sẽ từng chút một, Dư Hải Bằng nửa mừng nửa lo âu khi chàng nhận thức được tình trạng của chàng trong lúc này ! Đó là tuy chân lực vẫn còn nhưng chàng chỉ vận dụng được ở phần thượng bàn mà thôi, còn phần hạ bàn thì không. Lắm vào tình thế này thì nếu Dư Hải Bằng bất ngờ ra tay trước khi lão tặc phát giác thì chàng phải làm sao chỉ trong một đòn sẽ diệt trừ được lão ! Bằng không, do Dư Hải Bằng vô phương dịch chuyển thì chàng sẽ lại rơi vào tay lão. Lúc đó, lão càng cẩn mật hơn và chàng sẽ khó khăn hơn khi tìm một cơ hội khác không mong gì có được !

Nhưng với huyết Đại Truy đang bị nắm giữ, với số chân lực còn lại ít ỏi trong nội thể sau ba lần chạm kinh với Đệ Tam Ma thì Dư Hải Bằng làm sao có thể chỉ trong một kích có thể diệt trừ được lão đây ? Có chế trụ huyết đạo của lão đi chăng nữa thì chỉ một thời gian ngắn sau đó lão cũng khôi phục lại nguyên trạng và hậu quả cũng không có gì đổi thay !

Còn như Dư Hải Bằng đánh liều, đợi khi chế trụ huyết đạo của lão xong và trong thời gian đó chàng tự mày mò giải huyết cho chính chàng thì nếu giải được đó là phúc phần, nhưng bằng không giải được kể như công dã tràng ! Dư Hải Bằng không thể liều như thế được !

Ngón ngang trăm mối mà trời đã sáng lúc nào chàng không hay !

Thủy chung Dư Hải Bằng vẫn chưa nghĩ ra cách nào khả thi ! Và trước sau như một lão giáo chủ vẫn không lên tiếng hỏi han gì chàng cả. Điều này hoặc là lão không muốn phí sức khi thời gian Đệ Tam Ma đã ra cho lão quá ngắn ngủi:

chỉ có ba ngày cho khứ hồi ! Hoặc giả lão cho rằng lão đã chế trụ huyết đạo của chàng rồi nên chàng dù có mở miệng để đối đáp với lão cũng không sao nói được thành tiếng !

Nghĩ đến hạn định chỉ còn nửa ngày nữa thì chàng sẽ giao phó sinh mạng trong tay lão Y Thần họ Kha, mà lão Y Thần thì hẳn là đang cầm hạn chàng đến thấu xương.

Dư Hải Bằng liền cảm nhận được sự âu lo khủng khiếp ! Và đã khủng khiếp thì Dư Hải Bằng chỉ muốn nhắm mắt làm càn, thử đánh đu với số phận một phen xem sao !

Đúng lúc đó là lúc lão giáo chủ đang đưa Dư Hải Bằng đi trên một sườn núi cheo leo hiểm trở ! Dư Hải Bằng dù không biết tên gọi của núi này là núi gì nhưng chàng vẫn mừng rỡ tưởng được những động khẩu thể nào cũng phải có ở những ngọn núi như thế này !

Túng cùng, Dư Hải Bằng đành phải chọn một trong hai đường ! Hoặc là thoát, hoặc là chôn thân ở tại đây ! Chứ chàng biết chắc rằng một khi lão Y Thần họ Kha chop được chàng thì chàng không còn một mảy may hy vọng gì ! Dù rằng lần trước chàng đã được tiểu tôn nữ của lão Y Thần buông tha ! Lần đó khác lần này, đương nhiên sẽ không giống với lần trước nữa đâu !

Sau khi đã quyết định xong, Dư Hải Bằng tích tụ dần chân lực vào một ngón tay duy nhất với hy vọng lão ác ma sẽ không phát hiện được hành vi của chàng !

Như thiên ý đã định, lão vẫn không hay biết gì hết ! Dư Hải Bằng bèn bắt thần chọc ngón tay vào Thương Khúc huyết của lão.

- Hự ! Người... người không bị ta phế võ công rồi sao...

Lão lão đảo vừa buông Dư Hải Bằng ra để chàng tự do lăn xuống theo sườn núi vừa buột miệng kêu lên như thế, ra vẻ quá sững sờ và kinh ngạc.

Còn Dư Hải Bằng thì lăn xuống càng lúc càng nhanh ! Nhanh đến độ chàng không còn biết gì nữa !

24. Lạc Bước Hồng Trần Hồn Mê Muội-giai Nhân Bi Lụy Mất Người Thân

Một bàn tay ai đó khẽ lay lay Dư Hải Bằng mà gọi:

- Này ! Này...

“Ta không chết ư ? Lão đâu rồi ? Lão giáo chủ đâu rồi ?” Dư Hải Bằng sợ hãi khi nghĩ đến lão giáo chủ U Minh Giáo rồi sẽ bắt được chàng nên chàng đã thốt lên thành lời điều chàng đang nghĩ mà chàng không hề hay biết !

Chỉ đến khi một giọng nói thánh thót của một nữ nhân lại lọt vào tai chàng thì chàng mới biết được điều đó !

Nữ nhân nói:

- Lão giáo chủ nào ? Người là ai ? Người vừa nói gì ? Có phải người muốn ám chỉ người đã ném người xuống tận đây không ?

Cố nheo mắt lên để nhìn nhưng Dư Hải Bằng chỉ nhìn thấy một bóng nhân dạng mờ mờ ảo ảo và đỏ tuyền một màu máu mà thôi ! Cho là chàng đang trong cơn mê sảng nên nhìn thấy ảo giác, Dư Hải Bằng lầm nhảm theo mạch suy nghĩ của chàng:

- Còn giáo chủ nào nữa ngoài U Minh Giáo giáo chủ ? Lão nào có ném ta ? Là ta tự tìm cách giải thoát cho ta đấy chứ ! Mà thôi, số mệnh đã định ! Trước sau gì lão cũng giết ta ! Rồi lão sẽ giết ta ! Đời ta thế là hết rồi ! Hết... rồi !

Những câu nói của chàng lại phát sinh hiệu quả ngược lại ngoài ý tưởng của chàng ! Trước khi ngất lịm vào cơn hôn mê trầm trầm, Dư Hải Bằng còn nghe được giọng nữ nhân đó nói lên một câu:

- Hừ ! Là lão à ? Ta sẽ không để lão toại nguyện đâu ! Ta sẽ...

Một thời gian lâu thật lâu, lâu tưởng chừng là vô tận thì Dư Hải Bằng lần lần hồi tỉnh ! Chàng hồi tỉnh vì một cảm xúc mát rượi đang lướt qua khắp khuôn mặt chàng !

Sự mát rượi đó cứ nhẹ thoảng như có như không khiến cho Dư Hải Bằng cảm khái kêu lên thành tiếng:

- Chồn U Minh lại mát mẻ thế này sao ?

Ngay lập tức, cứ như sóng âm phản hồi lại đập vào tai chàng vậy, nhưng không phải là lặp lại câu nói của chàng, mà là đáp lại câu chàng vừa nói:

- U Minh nào ở đây ? Bộ người thích thú lắm hay sao khi lọt vào tay bọn U Minh Giáo ?

Dư Hải Bằng giật mình khi nghe thanh âm thánh thót của nữ nhân vang vào tai chàng ! Chàng muốn mở mắt ra để nhìn xem là ai nhưng một vật gì đó đè nặng lên ngang mắt chàng khiến cho chàng không tài nào mở được mắt ra !

Khẽ nhích động thân hình, Dư Hải Bằng định dùng tay gỡ lấy vật đang đè ngang mắt ra thì giọng nói nữ nhân đó lại vang lên:

- Người không được loạn động ! Ta phải tốn nhiều công sức lắm mới rửa và băng bó mọi vết sây sát trên người người ! Người không được hủy hoại bao công phu của ta đó !

Nằm yên bất động như lời nữ nhân đó vừa nói, Dư Hải Bằng khắp khởi mừng khi dựa theo lời nói của nữ nhân để biết rằng chính nữ nhân này đã cứu thoát chàng khỏi tay lão giáo chủ nọ ! Tuy nhiên, chàng vẫn phập phồng lo sợ nên vọt miệng hỏi:

- Cô nương đã cứu tại hạ ư ? Đây là đâu ? Liệu lão giáo chủ có tìm được đến chốn này không ?

- Này ! Bây giờ người là bệnh nhân của ta, người không được nói nhiều và cũng không cần phải hỏi han lời thối gì hết, nghe chưa ?

- Nhưng tại hạ chỉ sợ....

- Người cũng không được quyền sợ, biết không ? Mà thôi, để người được yên tâm tịnh dưỡng thì ta đành phải nói cho người biết vậy ! Tuy nơi này không là long đàm hổ huyết, nhưng lão tặc ấy muốn tìm đến đây không phải dễ đâu ! Người đã yên tâm chưa ?

Nghe thế nào, biết thế ấy, Dư Hải Bằng còn biết nói gì hơn ! Nhưng chàng không thể an tâm nếu công phu của chàng không được như ý nguyện ! Và chàng không khỏi chán nản khi nhận ra công phu của chàng tưởng như chỉ lưu thông ở phần thượng bàn mà thôi !

- Này ! Sao người nằm im vậy ? Người không một tiếng đáp tạ ta ư ? Người không hỏi ta là ai sao ?

Do chán nản, nên Dư Hải Bằng chỉ hỏi chiếu lệ sau khi lên tiếng đáp tạ:

- Tại hạ đang định lên tiếng đáp tạ cô nương đấy chứ ! Mà cô nương là ai vậy ?

Sao cô nương có mặt đúng lúc để kịp cứu mạng tại hạ ?

- Ừ ! Ta chỉ muốn người nói cho vui thế thôi ! Chứ ta không hề có ý nói cho người biết ta là ai đâu ! Người đường tưởng ta nói thật mà người nhanh nhẩu hỏi như thế !

Giọng lưỡi của cô nàng tuy không linh lợi như Tư Không Huệ, nhưng cũng ra vẻ như đã quen được nuông chiều từ nhỏ nên khi nghe xong, Dư Hải Bằng đã chán nản lại càng chán nản hơn !

- Này ! Sao người cũng lại nằm im vậy ? Người nói gì đi chứ ?

Ngao ngán, Dư Hải Bằng buột miệng hỏi:

- Cô nương vốn thích được nói chuyện lắm sao ?

Nhưng Dư Hải Bằng không ngờ cô nàng lại đáp:

- Ừ ! Người khác thì thích được ăn ngon mặc đẹp, hoặc nếu có võ công thì thích được võ công cao siêu hơn người ! Nhưng riêng ta thì ta chỉ thèm được đối thoại với người khác mà thôi !

- Cô nương không có người thân thích sao ?

- Có... mà cũng như không có ! Mà thôi, người đừng hỏi ta những việc này nữa có được không ?

Sững sốt, Dư Hải Bằng kêu lên:

- Vậy tại hạ biết nói gì bây giờ ?

- Nói gì cũng được, miễn đừng hỏi đến tư sự của ta là được rồi ! Hay là người nói về người đi !

- Về tại hạ ư ? Tại hạ đâu có gì đáng để nói ! Bất quá bây giờ tại hạ chỉ là một kẻ vô biên thô lỗ, cô thân cô thế đến chỗ trú thân cũng không !

- Người không còn ai thân thích sao ?

- Không còn !

- Thế... người đã có gia thất chưa ?

- Điều này thì chưa ! Vả lại, tại hạ cũng chưa muốn nghĩ đến !

Nói đến đây thì đúng là không còn gì để nói nên cả hai cùng im lặng !

- Này ! Trên trán người sao lại có vết sẹo như thế này ?

Cô nàng chợt lên tiếng khiến cho Dư Hải Bằng phải một phen giật mình !

Thấy thế, nàng ta cười phá lên và nói:

- Người sao vậy ? Này ! Người nhỏ gan lắm thì không phải là nam nhi đại trượng phu đâu !

Nhếch môi cười khổ như tự chế giễu bản thân, Dư Hải Bằng nói:

- Dù tại hạ có muốn làm nam nhân đại trượng phu cũng không sao được nữa rồi !

- Tại sao chứ ? Cổ nhân có dạy:

thức thời vụ giả vi tuần kiệt ! Lại còn câu quân tử báo thù mười năm cũng không muộn ! Sao chưa gì người đã vội nản lòng như thế ?

Dư Hải Bằng còn nản lòng hơn khi nói:

- Có muốn báo thù thì cũng phải dựa vào võ công, đấng này...

- Sao ? Võ công người đã bị phế rồi sao ?

Dư Hải Bằng liền nhớ ngay đến câu nói sau cùng của lão giáo chủ khi lão bị bất ngờ và nhìn thấy chàng lần dài xuống triển núi. Chàng nói mập mờ:

- Đúng ra thì lão giáo chủ đã phế bỏ võ công của tại hạ ! Nhưng không hiểu tại sao võ công của tại hạ vẫn còn ! Có điều...

- Còn là còn, mất là mất ! Người bắn khoả về điều gì nữa ?

- Tại cô nương không hiểu nên cô nương mới nói như thế ! Chứ thật ra, võ công của tại hạ không hiểu sao lại chỉ lưu thông trên thượng bàn mà không dẫn đến hạ bàn được ?

-Ồ ! Có thật vậy không ? Để ta xem lại cho người nhá !

Nói xong, không chờ cho Dư Hải Bằng đồng ý hay không thì cô nàng đã thoắt thoắt dò qua các trọng huyết trên người chàng. Việc này đúng lý ra cô nàng không nên thực hiện, vì nàng ta không phải là y sư, cũng không phải là người thân với Dư Hải Bằng ! Sự đụng chạm này đến bậc trưởng bối, nếu là nữ nhân thì cũng không sao dám !

Huống chi cứ xét qua giọng nói thì nàng ta niên kỷ chỉ độ đôi mươi, mười tám là cùng !

Vậy mà trong khi Dư Hải Bằng phải e thẹn đến chín cả người mà nàng ta vẫn cứ tỉnh như không ! Cứ như là nàng ta vừa đụng chạm phải một hình nhân bằng gỗ vậy !

Đã thế, nàng còn thản nhiên nói:

- Người nói không sai ! Chân khí trong người người đã bị tắc nghẽn đến bốn vị trí !

Tuy cả bốn vị trí đều hệ trọng như nhau, nhưng có một vị trí khiến cho chân khí nội thể không thể dẫn đến hạ bàn được ! Đã thế, tại sao ba chỗ nghẽn kia lại không ảnh hưởng đến công phu phần thượng bàn ?

Dư Hải Bằng sực tỉnh ngộ khi nghe nàng ta dường như đang muốn nói đến ba vị trí mà chàng do bị Tư Không Huệ điểm vào Tàn huyết sinh cơ mà có !

Chàng giải thích:

- Ba vị trí đó không ảnh hưởng được vì tại hạ luyện công theo một đường lối khác !

Còn vị trí thứ tư mà cô nương vừa nói liệu có thể khôi phục được không ?

Có lẽ nàng ta đang lắc đầu thì phải, vì nàng đang nói với âm thanh lúc lớn lúc nhỏ:

- Ta không nói chắc được ! Nhưng cứ để ta thử xem !

Nói xong, lần thứ hai, nàng ta lại lần mò theo khắp các huyết đạo và kinh mạch trên người Dư Hải Bằng. Khiến cho Dư Hải Bằng lại một phen nữa phải ngượng ngịu !

Trong khi đó, nàng ta dường như không có cảm xúc lúc nàng luôn miệng nói:

-Ồ ! Người bảo người luyện công theo một đường lối khác thường à ? Chà...

chà... ! Lạ quá, thảo nào lão giáo chủ muốn phế võ công của người nhưng lại không thành công ! Để xem nào... chỗ này ! Người cảm thấy thế nào ? Còn chỗ này ? Chỗ này... chỗ này...

Theo từng cái điểm của cô nàng, Dư Hải Bằng liền cảm nhận một luồng khí nóng theo tay nàng cứ thấm dần vào từng kinh mạch ! Kế đó, từ đan điền lại xuất hiện một mạch khí nóng hừng hực và cứ chạy loạn như nước vỡ bờ đi khắp các kinh mạch của Dư Hải Bằng !

Mạch khí nóng đó hết chạy qua tả lại chạy qua hữu, hết hạ xuống đến phần hạ thân, lại xông lên tận đỉnh đầu của chàng ! Và đương nhiên, toàn thân Dư Hải Bằng cứ chốc chốc lại giật nảy lên !

Diễn biến đó nếu Dư Hải Bằng kinh hãi một thì cô nàng kia ắt phải kinh hãi đến mười phần. Vì cô nàng còn đưa tay điểm nhanh hơn và điểm loạn hơn !

Mạch khí nóng từ đan điền của Dư Hải Bằng cứ dâng lên càng lúc càng nhiều khiến cho toàn thân Dư Hải Bằng nóng hừng hực lên và tâm can chàng như thiêu như đốt !

Không chịu đựng được nữa, Dư Hải Bằng cả tiếng kêu lên:

- Đứng ! Đứng ! Ngừng tay lại đi ! Cô nương hãy ngừng lại đi nào !

Và không hiểu tự lúc nào mà Dư Hải Bằng lại cử động được đôi chân ! Chàng vùng vẫy càng mạnh hơn ! Đúng ra nếu lúc đó cô nàng chịu ngừng tay lại thì có lẽ sẽ không có điều gì tác tệ xảy ra, và có lẽ cuộc đời của Dư Hải Bằng sẽ rẽ đi đường khác !

Tốt hay xấu hơn, điều đó không ai rõ vì nó đã không xảy ra như thế !

Ngược lại, cô nàng vẫn không chịu ngừng tay ! Một cái điểm nữa của cô nàng, vào huyệt Toàn Phong của Dư Hải Bằng ! Đây là một huyệt đạo không quan trọng mấy, không có tác dụng gì mấy đến chuyện xảy ra sau đó, nhưng đối với đường lối luyện công của Dư Hải Bằng thì huyệt Toàn Phong lại có một tác động khác thường !

Dư Hải Bằng kêu rống lên một tiếng khi huyệt Toàn Phong bị cô nàng điểm phải !

Và ngay lúc đó, dục hỏa liền bốc lên theo mạch khí nóng đang hừng hực trong người Dư Hải Bằng, khiến cho lý trí của chàng không còn tỉnh táo nữa ! Dư Hải Bằng không còn là Dư Hải Bằng nữa ! Thay vào đó thì bản năng nhuộm đầy máu tanh của bản ngã con người đã xâm chiếm mất lý trí của chàng !

Và chuyện gì đến phải đến !

Trong thoáng chốc, cô nàng nọ đã nằm gọn trong đôi tay rắn chắc của một con thú là Dư Hải Bằng ! Hoặc cô nàng vì bất ngờ, hoặc công phu bản lãnh của cô nàng non kém hơn !

Có thể là do cả hai, thế nên mọi chuyện tiếp theo sau đương nhiên phải xảy ra !

Do đôi mắt của Dư Hải Bằng vẫn bị một dải lụa choàng ngang nên chàng không biết đây là đâu ? Là ngày hay đêm ? Và cô nàng có dung nhan kiều diễm vào bậc nào ?

Mà dù không phải thế đi nữa thì có lẽ Dư Hải Bằng cũng bất chấp tất cả ! Miễn sao thú tánh của chàng đang bị dục hỏa thúc đẩy được thỏa mãn là được rồi !

Xung quanh chàng chỉ còn những tiếng thở hồng hộc của chính chàng và tiếng kêu yếu ớt rồi lịm dần của cô nàng mà thôi !

Phong ba bão táp dù dữ dội đến mấy rồi cũng phải đến lúc tan đi ! Ngày dù dài thì đêm rồi cũng đến ! Trăng tròn rồi khuyết, khuyết rồi lại tròn ! Mọi sự rồi cũng qua đi !

Dư Hải Bằng sau một giấc ngủ nồng say rồi cũng tỉnh dậy ! Đầu tiên chàng cảm nhận được một bầu nội lực sung mãn đang chất chứa trong nội thể của chàng ! Một sự sung mãn mà Dư Hải Bằng chưa một lần có được !

Ngạc nhiên, Dư Hải Bằng nằm im và nhớ lại mọi việc ! Hồi ức từ từ trở lại với Dư Hải Bằng và càng lúc càng ập về nhanh hơn ! Nhanh đến độ chàng phải giật mình và kinh hãi !

Dư Hải Bằng ngồi bật dậy thật nhanh và ngơ ngác nhìn quanh !

Không nhìn thấy gì, Dư Hải Bằng kêu lên một tiếng:

- A.. !

Đoạn chàng đưa tay lên và chạm phải một dải lụa chặn ngang mắt ! Dư Hải Bằng giật mạnh xuống !

Rồi Dư Hải Bằng còn kinh hãi hơn khi nhìn vào bản thân chàng lúc này ! Y phục thì rách nát tơi tả, còn những chỗ để lộ thịt da ra thì đầy những vết sây sát ! Mới có, cũ có ! Chỗ được xoa kim sang cũng có, chỗ vẫn còn rỉ máu cũng có !

“Ta không nằm mơ ! Vậy chuyện ta vừa nhớ lại cũng là chuyện có thật ! Nàng đâu ? Ta đã làm gì nàng rồi ?” Đưa mắt nhìn quanh một lượt nữa, Dư Hải Bằng không tìm thấy được bất kỳ dấu tích gì chứng tỏ đã có “nàng” ở đây, ngoài một dòng chữ được khắc sâu vào nền đá gần chỗ chàng đang ngồi như hóa đá” “Ta không biết nên hận người hay phải cảm tạ người đây ?” Dư Hải Bằng thấy tâm trí quay cuồng điên đảo và ngổn ngang trăm mối.

”Hận ? Nếu nàng dùng đến chữ hận có nghĩa là ta đã... ta đã chiếm đoạt nàng ?

Vậy tại sao nàng còn bảo, còn dùng đến hai chữ “cảm tạ” ! Tại sao chứ ? Chuyện gì đã xảy ra chứ ? Có ? Hay không có ?” Không khác nào kẻ điên rồi, Dư Hải Bằng vụt lao người bỏ chạy đi với ước mong là tìm gặp lại nữ nhân bạc hạnh đó.

Nàng đã nói, chốn này không là long đàm hổ huyết nhưng lão tặc đó muốn tìm cũng không dễ !

Nàng nói không sai ! Trong khi sục sạo khắp nơi để tìm kiếm nàng, một nữ nhân vô danh, thì Dư Hải Bằng đã minh định được điều đó !

Địa điểm mà nàng ta đã đem Dư Hải Bằng đến tuy không là bồng lai tiên cảnh nhưng cũng là nơi có cảnh trí u nhã chỉ phù hợp với người đã quen sống trong cảnh cô tịch ! Và đường dẫn đến địa điểm này không là gì hết ngoài một cốc đạo tịch mịch với cây hoang cỏ dại mọc đầy ! Đến cốc khẩu nằm ngay chân núi cũng thế ! Nó được che nửa kín nửa hở bằng một lùm cây dại với dây leo phủ đầy ! Cốc khẩu và cốc đạo là thế, chẳng trách nàng ta tự tin rằng lão tặc sẽ không dễ gì tìm đến !

Và nàng ta qua lời tự bạch là kẻ cô đơn, do đó, chỉ có nàng mới tìm được một địa điểm không một đặc điểm nào dị biệt đến nỗi muông thú cũng không thèm tìm đến để trú thân !

Và cũng là đương nhiên khi Dư Hải Bằng không tìm lại được nữ nhân vô danh đó, nhất là sau bao sự việc đã xảy ra !

Ân hận ! Xót thương ! Man mác một nỗi buồn trống vắng ! Tất cả những tâm trạng đó trĩu nặng trong lòng và trong tâm trí Dư Hải Bằng lúc chàng thần thờ bỏ đi !

Với ai khác thì họ có thể xem chuyện này chỉ là một giấc mơ không hơn không kém ! Nhưng với Dư Hải Bằng thì khác hẳn ! Chàng đã trải qua nhiều cam go, gian khổ do bất công, nên chàng không thể chấp nhận việc bất công do chính chàng gây ra cho kẻ khác ! Chỉ vì trách nhiệm đã mang nên chàng tạm gác lại việc tìm kiếm nữ nhân vô danh ! Còn sau này... sau này...

oOo “Có lẽ không dù hôm nay là ngày hẹn giữa lão và Nhị Ma ? Liệu lão giáo chủ có chịu bỏ phí thời gian để tìm ta và để đến hôm nay lão mới quay lại với Nhị Ma đúng hạn kỳ không ? Hay lão đã gặp Nhị Ma rồi và cuộc đồ sát làm trò tiêu khiển cho Nhị Ma đã diễn ra ?” Dư Hải Bằng với y phục rách bươm như tổ quạ đang hồi hã quay lại địa điểm hẹn gặp giữa lão giáo chủ U Minh Giáo và Nhị Ma mà trong lòng thì cầu mong cho chàng kịp đến nơi !

Đến kịp thì sẽ giúp được gì cho chàng nếu như bản lãnh của chàng không là gì so với Nhị Ma ? Dù biết là vậy nhưng Dư Hải Bằng vẫn không ngại hiểm nguy khi muốn đụng đầu một lần nữa với bọn tà ma ! Chàng chỉ có một tia hy vọng mỏng manh là chàng sẽ liệu được cách thế để diệt trừ lão giáo chủ, sau đó, khi đã lấy lại được Tam Ma tử kiếm lệnh, chắc chắn là phải ở luôn bên mình lão thì chàng có thể kèm bớt dã tánh của Nhị Ma ! Nếu không được như thế, và chàng có bị Nhị Ma giết đi thì dù sao Dư Hải Bằng cũng đã báo thù cho song thân rồi !

Nào hay, trái với lòng mong muốn của Dư Hải Bằng, khi bóng chiều đang tắt dần thì tại địa điểm đó không còn thấy bóng dáng một ai cả !

Dù Dư Hải Bằng đã cả tiếng thóa mạ lão tặc giáo chủ U Minh Giáo và Bạch Diện Ma lẫn Hắc Diện Ma !

Đáp lại tiếng gầm gừ thóa mạ của Dư Hải Bằng chỉ là những làn âm thanh phản hồi vang vọng, khắp tứ phương rồi đập lại vào tai chàng mà thôi !

Hoang mang và cảm phấn, Dư Hải Bằng xoay người định bỏ đi !

Nào ngờ, đúng lúc đó, khi mọi thanh âm phản hồi không còn nữa thì thích lực tinh tường của Dư Hải Bằng đã tình cờ bắt được vài tiếng kêu rên lẫn những làn hơi thở yếu ớt !

Kinh nghi, Dư Hải Bằng phóng vút đến chỗ đã phát ra những âm thanh đó !

Và chàng phải thất thanh kêu lên:

- Chu Hồng ! Là lão ư ?

Trước mắt Dư Hải Bằng, sau một hàng cây dày đặc là một hình nhân nằm co rúm đang thoi thóp dần với cái chết đã rõ mười mươi ! Nếu không có ngọn trường tiên nằm buông thả hững hờ cạnh hình nhân đó thì Dư Hải Bằng khó có thể nhận diện được Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng !

Thân thể của lão, cả khuôn mặt chẳng chịt những vết sẹo của lão đều thấm đẫm những máu là máu ! Dư Hải Bằng phải lau qua khuôn mặt của lão mới khẳng định được người đang gặp kiếp nạn chính là Chu Hồng chứ không còn là ai khác !

Sự động chạm của Dư Hải Bằng dường như gây đau đớn cho lão lắm nên lão lại bật lên tiếng rên rĩ:

- Ự.. Ự..

- Chu lão ! Chu đại thúc ! Lão làm sao gặp nông nỗi này ? Ai đã hạ thủ lão ? Có phải là Nhị Ma không ?

Đáp lại những tiếng kêu đầy nghi vấn của Dư Hải Bằng là những tiếng thở khò khè yếu ớt của Chu Hồng mà thôi !

Linh đan diệu dược thì Dư Hải Bằng không có, nhưng chàng nhớ lại những gì Tam Thủ thư sinh đã nói với chàng tại Hắc Tử Lâm, chàng bèn nâng người Chu Hồng lên và khẽ trút chân lực qua người lão !

Như ngọn đèn đã dùng đến giọt dầu cuối cùng, sự tiếp trợ của chàng chỉ là muối bỏ bể ! Hơi thở của lão vẫn còn mong manh như nó vốn đang mong manh !

Kiên trì và nhẫn nại, Dư Hải Bằng vẫn tiếp tục rót chân lực sang người lão, với sự quan tâm quá đáng đến quên cả mọi việc xung quanh !

Bất chợt một tiếng thét lạnh lạnh vang lên xé toang bầu không khí cô tịch:

- Cuồng đồ muốn chết ! Mau buông Chu đại thúc ra !

Bùng !

Tiếng thét vun vút thì tiếng chấn kinh liền vang lên !

Diễn biến quá đột ngột khiến cho Dư Hải Bằng không kịp trở tay ! Và tiếng chấn kinh đó đã phân khai chàng ra khỏi Chu Hồng !

Chấn thương tuy không đáng kể nhưng sự tức giận thì tràn đầy trong lòng Dư Hải Bằng ! Chàng quát tướng lên:

- Cô nương điên rồi sao ? Cô nương có biết cô nương vừa phạm phải sai lầm không ?

Đáp lại, người vừa phát chưởng tập kích cũng hét to không kém:

- Ra là người à ? Dư Hải Bằng ! Người lừa dối ta không xong bây giờ người lại đang tâm hạ thủ Chu đại thúc của ta sao ? Ta phải giết người !

Vù... Vù...

Vút ! Vút !

Dư Hải Bằng nhẹ nhàng lách tránh hai ngọn kinh phong của đối phương xong lại tiếp tục gầm lên:

- Ai đã hạ thủ Chu đại thúc của cô nương chứ ? Cô nương không thấy tại hạ đang chữa trị cho lão hay sao ?

- Câm ! Ta không...

- Huê..... Không phải...

- Chu đại thúc ! Chu đại thúc ! Ta đã đến không kịp rồi !

Vừa tức tưởi kêu lên Tư Không Huệ vừa lao đến ôm chầm lấy Chu Hồng khi nàng chợt nghe tiếng kêu đứt đoạn của lão !

Dư Hải Bằng cũng không để chậm ! Chàng cũng vội vàng lao đến để hỏi lão:

- Chu lão ! Là ai đã hạ thủ lão vậy ? Mau nói cho tại hạ biết đi !

Khuôn mặt của lão Chu Hồng càng co giập nhiều hơn, chứng tỏ lão đang gắng sức đến tột cùng !

Và rồi, âm thanh yếu ớt của lão cũng đã bật ra được:

- Dư.. Dư.. thiếu hiệp... ! Nhớ đấy ! Nhớ... chăm... chăm sóc chọ.. Huê.....

nhị.. !

- Chu đại thúc ! Chu đại thúc đừng bỏ đi mà ! Chu đại thúc đừng bỏ đi mà...

- Chu lão ! Sao lão không nói ra là ai đã hạ thủ lão ? Là Nhị Ma hay lão giáo chủ U Minh Giáo ? Chu lão ?

Một nụ cười mãn nguyện chợt nở trên đôi môi tím tái của Chu Hồng khi lão lẳng lẳng nhắm mắt xuôi tay già từ dương thế !

Và Tư Không Huệ cuối cùng không đành được nữa đã phải kêu khóc lên thảm thiết !

Lẳng lẳng đứng nhìn được một lúc, Dư Hải Bằng không thể không nhớ những gì Chu Hồng đã thổ lộ với chàng trước kia ! Tâm tình của lão đối với Tư Không Huệ đâu khác gì tình thâm ruột thịt ! Đến nỗi trước khi nhắm mắt lìa đời, thay vì lão nói ra tên kẻ đã giết lão thì lão lại dành trọn vẹn cho Tư Không Huệ và gởi gắm cho chàng !

“Ai đã giết lão ? Nếu là bọn Nhị Ma và lão giáo chủ thì vì nguyên nhân nào ? Là tình cờ hay hữu ý Chu lão đã tìm đến đây ? Nếu là chủ ý thì Chu lão tại sao lại phải đến tận nơi này ? Lão đến để làm gì ? Việc trước kia ta nói với lão liệu có liên quan đến thảm tử này không ? Tư Không Huệ sao cũng phải vội vã chạy đến đây ? Hay nàng chỉ tình cờ mà đến ? Nàng vừa nói là ta đã lừa dối nàng không xong, đó là chuyện gì ?” - Tư Không cô nương ! Người mất thì đã mất rồi, cô nương chớ nên đau buồn thái quá ! Nguyên nhân cái chết của Chu lão cô nương có biết được phần nào không ?

Vẫn còn bi lụy, Tư Không Huệ thẩn thờ lên tiếng mà không hề nhìn đến chàng:

- Không phải là người đã hạ thủ lão sao ?

- Tuyệt nhiên là không rồi ! Thế cô nương không nghe lão vừa trần trối điều gì sao ?

Rồi để xóa tan hết mọi nghi ngờ của nàng, Dư Hải Bằng bèn thuật cho nàng nghe những gì vừa xảy ra ! Sau đó, chàng lại nói:

- Tại hạ mười phần tin chắc đủ mười, cái chết của Chu lão phải do lão giáo chủ U Minh Giáo gây ra. Chứ nếu thủ phạm là Nhị Ma thì Chu lão không thể nào kéo dài hơi thở tàn được như thế này !

Dư Hải Bằng vừa nói xong thì Tư Không Huệ một lần nữa lại vật vã kêu khóc:

- Chu đại thúc ! Phải chi Chu đại thúc chờ cho ta theo với thì Chu đại thúc chưa chắc đã phải chết thảm ! Tại sao Chu đại thúc lại ngăn cản ta, tại sao chứ ?

Nét mặt lộ vẻ kinh nghi, Dư Hải Bằng vọt miệng hỏi:

- Cô nương nói thế là sao ? Cô nương đã biết chắc là Chu lão sẽ tìm đến đây à ?

Ai đã nói cho cô nương biết ? Là lệnh tôn hay chính Chu lão ?

Nước mắt giàn giụa, Tư Không Huệ đáp:

- Là chính lão đã nói ! Lão còn bảo là lão sẽ không gặp lại ta nữa ! Thì ra lão đã biết trước là lão sẽ phải chết nên lão mới nói với ta như thế ! Chu đại thúc ơi...

- Tại sao chứ ? Tại sao lão phải ly khai cô nương ? Tại hạ biết lão rất quan tâm đến cô nương kia mà ?

Vừa thôn thức, Tư Không Huệ vừa giải thích cho Dư Hải Bằng nghe:

- Cũng tại ta ! Dựa theo nghi vấn của người, ta đã quay về và hỏi lại phụ thân ta !

Sau đó, khi phụ thân ta biết Chu đại thúc đã bỏ mặc ta đi theo người thì người dùng nỗi giận ! Đến khi Chu đại thúc quay về, giữa hai người đã xảy ra cuộc tranh luận !

Rồi phụ thân ta hạ lệnh trục xuất Chu đại thúc ! Chu đại thúc chỉ kịp nói với ta mấy câu trước lúc bỏ đi vậy thôi !

Càng nghi hoặc hơn, Dư Hải Bằng vội vã hỏi dồn:

- Khi nghe cô nương hỏi thì lệnh tôn đã giải thích ra sao ? Giữa Chu lão và lệnh tôn đã tranh luận về chuyện gì ? Làm sao Chu lão biết về địa điểm này mà nói cho cô nương biết ?

Tư Không Huệ lắc đầu, đáp:

- Thoạt đầu phụ thân ta còn giấu ta ! Người nói là không hề có chuyện thất lạc chân kinh ! Nhưng sau cuộc tranh luận với Chu đại thúc thì phụ thân ta mới nói thật !

Còn giữa hai người đã tranh luận về việc gì, thì ta do phụ thân ta không muốn ta can dự vào nên ta không thể biết !

- Thế còn địa điểm này thì sao ?

- À... ! Điều này thì do Chu đại thúc bảo là Chu đại thúc cần đến đây có việc nên ta mới biết mà đến ! Sao ? Có điều gì đáng nghi không ?

Dư Hải Bằng thế là đã hiểu được tất cả ! Do Chu Hồng khẳng định đã nhìn thấy Thiên Địa Bí Lục trong tay chàng nên lão Tư Không Hành Thiên buộc phải sửa đổi lại lời đã minh định với ái nữ là Tư Không Huệ ! Điều này chứng tỏ có khả năng U Minh Giáo giáo chủ và Tư Không Hành Thiên là một ! Mà cũng có thể không phải thế như bảo chủ Hồng Hạc Bảo là Tư Đồ Quang đã nói với chàng ! Có thể vì sĩ diện nên Tư Không Hành Thiên không dám phơi bày chuyện bí lục bị thất lạc cho mọi người biết !

Nhưng dù giải thích theo lẽ nào cũng vậy, Dư Hải Bằng tuyệt nhiên không thể cứ thế mà nói cho Tư Không Huệ nghe, tránh sự đau lòng không cần thiết cho Tư Không Huệ, nhất là sau cái chết của Chu Hồng. Do đó, Dư Hải Bằng chỉ lắc đầu nói:

- Không ! Đâu có điều gì đáng để nghi ngờ. Thủ phạm hạ sát Chu lão thì tại hạ đã rõ, tại hạ không cần phải nghi ngờ ai khác cả. Bây giờ cô nương định lo hậu sự cho lão thế nào đây ?

Nước mắt lại doanh trùng, Tư Không Huệ đáp:

- Đành phải đưa Chu đại thúc về Thiên Địa Bảo thôi. Người có muốn tiễn đưa Chu đại thúc không ?

Dư Hải Bằng định đáp có, vì chàng cũng muốn có dịp biết qua Thiên Địa Bảo và Tư Không Hành Thiên bảo chủ Thiên Địa Bảo. Nhưng chàng kịp ngậm miệng lại khi nhìn thấy một hàng chữ mờ mờ trên mặt đất gần chỗ Chu Hồng nằm. Hàng chữ này phải đến khi chàng bình tĩnh thì chàng mới nhận ra, chứ trước đó do bao nhiêu việc dồn dập xảy đến nên Dư Hải Bằng không có dịp nhìn thấy. Dư Hải Bằng khe khẽ đọc:

- Vô Đang... Hoa Sơn... bảo chủ ! Chu lão vì lý do gì lưu tự lại đây ?

Lúc đó, Tư Không Huệ do đang xúc người lão Chu Hồng trên tay nên nàng cũng đã nhìn thấy hàng chữ đó. Nàng cũng bản khoăn không kém:

- Có phải do Chu đại thúc viết ra không ?

- Còn ai ở đây ngoài Chu lão là người duy nhất dùng đến cách xưng hô bảo chủ ?

Còn Võ Đang, Hoa Sơn là thế nào đây ? Hay là...

- Sao ?

- Nhị Ma vốn đang muốn tạo cảnh đồ sát ! Có lẽ Chu lão đã vô tình nghe bọn Nhị Ma noi qua hai đại danh này, nên lão...

- Phải rồi ! Có lẽ do bị phát hiện nên Chu đại thúc mới bị lão giáo chủ U Minh Giáo đả tử đây. Người nói lão giáo chủ là thủ phạm giết thác Chu đại thúc có khi là đúng lắm !

Tư Không Huệ nghĩ thế không sai, nhưng nàng lại không hiểu Dư Hải Bằng còn nghĩ sâu xa hơn nàng. Nhất là khi Dư Hải Bằng nghe được lời gợi gẫm của Chu Hồng buộc chàng chứ không phải Tư Không bảo chủ phải chăm sóc cho Tư Không Huệ. Chỉ là vì Tư Không Huệ quá tự tin nơi phụ thân nàng nên nàng không nhận ra điều này.

Dư Hải Bằng liền bỏ ngay ý định đi theo Tư Không Huệ về Thiên Địa Bảo. Chàng vội vàng nói:

- Tại hạ không thể theo cô nương về quý bảo được đâu !

- Người định đi đâu ?

- Võ Đang ! Sau đó là Hoa Sơn !

- Người định tiếp tục đối đầu với Nhị Ma thật sao ? Làm sao người có đủ năng lực chứ ? Sao người không đợi ta và phụ thân ta cùng đi với người ?

Lắc đầu quầy quậy, Dư Hải Bằng đáp:

- Cứu nhân như cứu hỏa. Dù không đủ năng lực nhưng được đến đâu hay đến đấy.

Cô nương hãy bảo trọng nha !

- Khoan đã !

Đưa tay nhận một tay nải nhỏ từ tay Tư Không Huệ, Dư Hải Bằng không sao khỏi nao lòng khi nghe nàng bảo:

- Đây là số y phục của Chu đại thúc, người hãy tùy nghi mà sử dụng vậy. Đợi khi chu toàn cho Chu đại thúc xong ta sẽ đi tìm người. Bảo trọng !

Đứng thờ người một lúc lâu, Dư Hải Bằng mới sực tỉnh và nhớ đến việc cấp bách còn đang chờ chàng.

25. Đến Hoa Sơn, Hoa Sơn Tan Tác-huyết Lưu Mãn Địa Phái Võ Đang

Dư Hải Bằng nhận định thật không sai ! Từ dưới chân núi Hoa Sơn dẫn dài lên Hoa Sơn thần điện nằm ở lưng chừng núi, có không biết cơ man nào là thi thể người nằm sóng sượt. Dù Dư Hải Bằng không biết toàn thể môn nhân đệ tử của Hoa Sơn phái là bao nhiêu, nhưng với cái chết thảm của non trăm người này, chàng cũng biết rằng môn phái Hoa Sơn phải mất một thời gian dài mới phục hồi được nguyên khí.

Đi đến đâu, Dư Hải Bằng cũng nhìn thấy những cái chết tương tự nhau. Tự trung có hai kiểu giết người mà Dư Hải Bằng thừa sức đoán được là do hai tên đại ma đầu gây ra:

Bạch Diện Ma và Hắc Diện Ma ! Có một nửa hoặc gần như thể bị vỡ nát thiên linh cái mà chết. Số còn lại thì như bị ngũ lôi phanh thây chết thật thảm thương.

Biết rằng đã đến trễ, Dư Hải Bằng lại vội lao đến Võ Đang sơn.

Từ xa, Dư Hải Bằng đã nghe những tiếng gào thét thất thanh vang lên lồng lộng.

Những âm thanh đó càng như thúc giục Dư Hải Bằng phải đi nhanh hơn, gấp hơn.

Vẫn một cảnh trạng như ở Hoa Sơn. Từ ngay chân núi, Dư Hải Bằng đã nhìn thấy những cảnh tượng tàn khốc như đã gặp ở Hoa Sơn. Và những cảnh tượng đó cứ kéo dài mãi cho đến Thái Thanh điện là nơi đang còn những trận chiến không cân sức đang diễn ra.

Dưới sự điều động của Mạc Vân đạo trưởng là một tốp đạo sĩ Võ Đang phái gồm mười hai tay kiếm đang vây kín Hắc Diện Ma.

Dư Hải Bằng nhận ra tuy Hắc Diện Ma đang hung hăng như hổ đói vồ mồi, nhưng phải năm ba chiêu thì Hắc Diện Ma mới chop vỡ não bộ của một đạo sĩ. Và cứ thế, khi vị đạo sĩ nào đó xấu số vừa thiệt mạng thì ngay lập tức có một đạo sĩ khác vào thay chân.

Số đạo sĩ đứng ở bên ngoài còn khoảng hai mươi người đang chực chờ sẵn. Qua đó, Dư Hải Bằng biết rằng Mạc Vân đạo trưởng đang chủ trì một trận thế trấn môn của phái Võ Đang hòng làm tiêu hao dần sức lực của Hắc Diện Ma. Nhưng không biết Mạc Vân đạo trưởng có thực hiện được điều đó không, khi đối thủ của đạo trưởng là một trong ba đại ma đầu đã thành danh từ năm mươi năm về trước. Còn hiện tình lúc này thì nhân số của phái Võ Đang đang tiêu hao dần dần, khó lòng chi trì được lâu hơn nếu không có viện thủ nào khác.

Còn một trận giao chiến nữa đang diễn ra giữa mười tám vị tăng nhân do Phương Tịnh đại sư chủ trì và Bạch Diện Ma.

Tình thế ở trận đánh này không khác mấy ở trận bên kia. Vì tuy La Hán trận có uy lực cao minh hơn, nhưng số tăng nhân đang thủ trận lại không có người thay thế.

Tuy vậy, nếu nhận định kỹ hơn thì Dư Hải Bằng thấy rằng phía Võ Đang phải cần viện thủ sớm hơn phía Thiếu Lâm. Qua đó cũng đủ biết La Hán trận quả danh bất hư truyền. Và nếu là La Hán đại trận gồm đủ một trăm lẻ tám vị tăng nhân thì có lẽ Bạch Diện Ma sẽ không sao đủ sức để tác oai tác quái như bây giờ đâu !

Giữa những tiếng kêu la thất thanh của bọn đạo sĩ bị Hắc Diện Ma hạ thủ là tiếng kêu rú khoái trá của Hắc Diện Ma và tiếng gầm thét tức tối của Bạch Diện Ma.

Do chưa biết lúc xen vào có làm gì nên chuyện hay không nên Dư Hải Bằng chần chờ một lúc mới nhặt một thanh trường kiếm, có đây trên mặt đất. Sau đó, nhân lúc một vị đạo sĩ vừa bị Hắc Diện Ma bóp vỡ thiên linh cái thì Dư Hải Bằng liền nhanh tốc lao vào bên trong trận, trước khi vị đạo sĩ khác nhảy vào thay chỗ cho vị đạo sĩ vừa bị giết chết.

Đồng thời Dư Hải Bằng còn gầm lên:

- Lão ác ma ! Xem kiếm đây !

Vù... Vù... Vù...

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Lại là tiểu nhi tử a ? Hay lắm ! Để lão tử giết ngươi trước rồi sẽ hóa kiếp bọn lỗ mũi trâu kia. Nằm xuống !

Giữa vòng vây của kiếm trận do Võ Đang phái bày ra, Dư Hải Bằng không khỏi kinh tâm động phách khi thấy Hắc Diện Ma thần nhiên đưa tay vào vằng kiếm quang của chàng. Cứ như cánh tay của lão không hề ngại sự va chạm giữa sắt thép và nhục thân nhục thể vậy.

Căn cứ vào bản lãnh đó của Hắc Diện Ma, Dư Hải Bằng thầm nhận định trận giao chiến này mười phần chàng không nắm được phần nào thắng thế cả. Có chăng là Dư Hải Bằng chỉ biết tận nhân lực mới trì được thiên mạng thôi.

Tay kiếm thì liên miên vũ lộng, cước bộ thì loang loáng theo bộ pháp Túy Tiên.

Dư Hải Bằng càng đánh càng chắc tay khi chàng nhận ra Hắc Diện Ma nếu chỉ có một mình thì không tài nào chống chế được bộ pháp kỳ tuyệt của chàng. Ngược lại, Uyên Ương kiếm pháp của Dư Hải Bằng cũng không gây được một vết sây sát nhỏ nào cho Hắc Diện Ma, mặc dù chàng đã tận lực.

Cũng một cung cách như thế, xa thì vung chưởng, gần thì chop kiếm, nhưng Hắc Diện Ma thủy chung vẫn không mấy may chạm được Dư Hải Bằng dù là chéo áo hay một cọng tóc. Và thế là Hắc Diện Ma càng lúc

càng găm thét điên loạn hơn và tức tối hơn.

- Lão Tam sao rồi ? Bọn lỗ mũi trâu mà cũng gây được khốn đốn cho lão Tam sao ?

Vốn đã quen nghe những tiếng cười rú thích thú của Hắc Diện Ma trước bọn đối thủ không ra gì, nên Bạch Diện Ma không thể không chồm miệng qua hỏi như thế kể từ lúc có Dư Hải Bằng chen chân vào phá bình !

Và Hắc Diện Ma không thể đáp khác được, lão nói:

- Bọn đạo sĩ ranh con này thì có sá gì ! Là tiểu nhi tử hôm nọ đấy, lão nhị !

- Hổ... Hổ... Hổ... ! Lão Tam lại bị những bước chân say túy lúy của hắn làm rối loạn nhãn quang rồi sao ?

- Hừ ! Lão Nhị biết gì mà nói. Tiểu tử này mỗi lần gặp lại là mỗi lần biến đổi khác đi. Nhưng mà thôi, phần lão Nhị sao rồi ?

- Ờm ! Bọn trọc đầu với La Hán trận quả cũng có đôi chút thực lực. Nhưng có lẽ không bao lâu nữa thì ta sẽ đưa bọn chúng về tây phương châu phạt tổ thôi. Lão Tam cố lên nào, bằng không lại thua ta nữa đấy. Hổ... Hổ... Hổ...

Trong khi bao nhiêu người đây đều phải dốc toàn lực đến bờ hơi tai khi giao chiến với nhị ma, thế mà nhị ma vẫn nhớn nhợ vừa đánh vừa đàm đạo. Không những thế, cứ theo lời nhị ma vừa nói qua, thì nhị ma dường như đang thi đua nhau xem ai hạ thủ được nhiều người hơn ai. Nhị ma cứ bình thản xem việc giết người chỉ là trò đùa vui để tiêu khiển vậy.

Và khi lão Hắc Diện Ma nghe Bạch Diện Ma nhắc nhở như thế, Hắc Diện Ma vụt thay đổi đấu pháp. Hắc Diện Ma chỉ dùng một tay vừa chộp vừa xuất kinh để đối phó với Dư Hải Bằng, còn một tay kia thì chốc chốc Hắc Diện Ma lại nhăm một đạo sĩ nào đó đang vây quanh nhưng lại hờ hênh khi Hắc Diện Ma thoăn thoắt đối phó với Dư Hải Bằng. Có lẽ Hắc Diện Ma muốn làm như thế là để tranh phần hơn với Bạch Diện Ma thì phải.

Đấu pháp này của Hắc Diện Ma và với một thân công lực như lão quả đã được đền bù xứng đáng. Vì Hắc Diện Ma chợt găm lên một tiếng đến long trời lở đất:

- Bảy mươi sáu ! Đây !

Bộp ! Oa !

Một vị đạo sĩ liền ngã gục ngay sau tiếng đếm của Hắc Diện Ma, và tức khắc, một đạo sĩ khác liền nhảy vào thế trận.

Sự hung hăng tàn bạo của Hắc Diện Ma như đã thành tánh khiến cho Dư Hải Bằng hết sức phẫn nộ. Chàng càng vùng kiếm nhanh hơn với đủ ba mươi sáu thức Uyên Ương kiếm pháp, càng dịch chuyển nhanh hơn với mọi biến ảo của bộ pháp Túy Tiên.

Dư Hải Bằng hy vọng rằng ít nhiều gì chàng cũng làm cho Hắc Diện Ma vì lo ứng phó với chàng phải ngưng ngay trò đồ sát làm vui của lão.

Thế nhưng, mọi cố gắng của Dư Hải Bằng chừng như là vô ích. Bất quá khi này thì cứ năm ba chiêu Hắc Diện Ma hạ được một mạng, thì bây giờ là mười, mười một chiêu, Hắc Diện Ma mới hạ sát được một người, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Bảy mươi bảy !

Bộp ! Oa !

- Bảy mươi tám ! Lão Nhị, ta sắp bằng lão rồi đây này ! Hắc... Hắc... Hắc...

Bộp ! Oa !

Lần lượt, từ khi Dư Hải Bằng len ngang vào thì Hắc Diện Ma cũng nâng số người chết dưới tay lão lên thêm được ba mạng. Và phải đến con số ba này thì Dư Hải Bằng mới thấy chàng đúng là kẻ vô dụng ! Không phải thế hay sao khi rốt cuộc rồi Dư Hải Bằng cũng nhận ra kiếm pháp mà chàng đang thi triển chỉ mang tính cách phòng thân cho chính bản thân chàng mà thôi ?

Vì cứ mỗi lần Hắc Diện Ma tiện tay hạ thủ một người, cũng là lúc lão phải phân tâm không để ý đến Dư Hải Bằng, thì Dư Hải Bằng thay vì chớp lấy cơ hội đó để công kích lão, chàng lại vẫn tiếp tục duy trì kiếm pháp để đề phòng Hắc Diện Ma sẽ quay lại đối phó với chàng.

“Rõ là ngốc ! Sao ta cứ như kính cung chi diệu thế này ? Hừ !” Đúng lúc đó, Hắc Diện Ma lại y pháp cũ mà gầm lên đếm:

- Bảy mươi...

- Đờ này !

Ầm !

Thế là Dư Hải Bằng đã sửa chữa được sai sót. Một kinh phát ra thật đúng lúc của Dư Hải Bằng tuy không gây thiệt hại gì cho Hắc Diện Ma nhưng cũng đủ cứu lấy một mạng của vị đạo sĩ may mắn nọ.

Vượt mắt con mồi như đã nằm trong tầm tay, Hắc Diện Ma không tức tối sao được. Hắc Diện Ma đành trút hận vào Dư Hải Bằng.

Nhưng vẫn thế, với trường kiếm trên tay, Dư Hải Bằng và bộ pháp Túy Tiên thì cả hai lại rơi vào tình trạng cũ, không ai làm gì được ai.

Đắc ý, Dư Hải Bằng bèn rập tâm chờ đợi một dịp thứ hai như thế.

Không được mấy chiêu thì Hắc Diện Ma lại há miệng đếm lên:

- Bảy mươi...

- Này !

Ầm !

- Hố... Hố... Hố... ! Lão Tam chỉ mới bảy mươi thôi sao ? Vậy thì còn lâu lão Tam mới theo kịp ta !

- Hừ ! Khi này ta đã có bảy mươi tám rồi. Ta chỉ còn kém lão Nhị một, nửa thôi !

- Vậy sao lão Tam không cố lên ?

- Thì ta đang cố đây !

- Lão Tam cố kiểu gì mà chỉ đếm được bảy mươi rồi không nói thêm được nữa vậy ?

- Rồi ta sẽ đếm tiếp được cho lão Nhị xem. Bảy mươi...

Ầm !

- Hố... Hố... Hố... ! Lại thế nữa rồi ! Lão Tam không biết đếm sao ? Lão lú lẫn đến nỗi đã quên rằng sau bảy mươi tám là bao nhiêu sao ? Như vậy thì làm sao lão Tam theo kịp ta ?

- Lão Nhị đừng có mà cười ta, không phải lão Nhị không biết sau bảy mươi chín là đến bao nhiêu sao ? Từ này đến giờ cũng mấy khắc thời gian rồi mà ta nào nghe lão Nhị hạ thêm một mạng nào nữa đâu ? Không khéo ta sẽ qua mặt lão Nhị đấy ! Bảy mươi...

Ầm !

- Hố... Hố... Hố... ! Không hơn được là không hơn được. Lão Tam là đệ thì không bao giờ hơn được huynh là lão Nhị ta đâu !

- Bảy mươi...

Ầm !

- Xem đây ! Bảy mươi...

Ầm !

- Này ! Tiểu nhi tử ! Người không nhân nhượng ta được phần nào sao ? Người không biết rằng ta chỉ còn kém lão Nhị chỉ có một thôi sao ?

- ...

- Này, tiểu nhi tử ! Người nói gì đi chứ ? Hoặc nhân nhượng, hoặc không, người phải nói lên cho ta biết ý định của người chứ ?

- ...

- Bảy mươi...

Ầm !

Dư Hải Bằng làm sao không biết ý đồ của Hắc Diện Ma là cố tình làm cho chàng phân tâm khi lão giả vờ nói như thế ? Chỉ cần một chút hơi hồng thôi là Hắc Diện Ma sẽ không bỏ lỡ. Và lão sẽ nhân đó mà hủy diệt ít lắm là một hoặc hai người là con số để nói lên rằng lão sẽ bằng hoặc hơn được lão Nhị.

Nhưng Dư Hải Bằng cũng không để lão toại ý.

Gìng càng già càng cay, Hắc Diện Ma lại hé miệng đếm:

- Bảy mươi... này !

Ầm !

Vút ! Vút !

Lão đếm như thế nhưng lại không ra tay đối phó với ai cả. Ngược lại, Hắc Diện Ma biết thế nào Dư Hải Bằng cũng xuất chiêu ngăn lão như bao lượt trước đó. Do đó, Hắc Diện Ma tương kế tựu kế, vung chưởng đánh thẳng vào chưởng kinh của Dư Hải Bằng vừa đánh ra.

Hắc Diện Ma tin chắc rằng đòn sét đánh không kịp bưng tai của lão sẽ diệt bỏ được cái gai trước mắt là Dư Hải Bằng. Đến lúc đó, chỉ ít Hắc Diện Ma cũng đạt được con cố bằng với Bạch Diện Ma.

Thế nhưng Hắc Diện Ma hoàn toàn sững sờ khi nhận ra Dư Hải Bằng không những đủ sức đủ lực chống chọi lại chiêu xuất kỳ bất ý đó của lão, mà lại còn ung dung thi triển bộ pháp quái dị nọ nữa.

Hắc Diện Ma không tin vào điều đó, Hắc Diện Ma lại đếm:

- Bảy mươi...

Vù... Vù...

Ầm !

Vẫn một kết quả như trước không thay đổi mấy. Có chăng là bộ pháp của Dư Hải Bằng dường như chậm lại. Nhưng rất tiếc là Hắc Diện Ma cũng cảm nhận được sự đảo lộn khí huyết bên trong nội thể lão.

Hắc Diện Ma không cam chịu sự thật quái dị đó. Dư Hải Bằng chỉ là một đứa bé ranh con, máu đầu còn chưa ráo thì làm sao có thể gây khó khăn cho lão là một đại cao thủ, một đại ma đầu được. Hắc Diện Ma lại đếm:

- Bảy mươi...

Vù... Vù...

Ầm !

Hắc Diện Ma sau lượt này phải loạng choạng bước chân. Hắc Diện Ma trợn mắt lên như mắt ốc nhồi, trừng trừng nhìn vào Dư Hải Bằng cũng đang ngã nghiêng loạng choạng như lão.

Khác với Hắc Diện Ma đang tỏ ra hoang mang sững sốt và kinh ngạc, ở Dư Hải Bằng chợt xuất hiện một luồng hào khí can vân. Té ra sau lần thọ thương vừa rồi, Hồi Nguyên Đan lại một lần nữa phát huy diệu dụng. Đến nỗi bây giờ Dư Hải Bằng tạm thời có thể đấu ngang tay với Hắc Diện Ma.

Dư Hải Bằng nhếch môi cười lạt. Chàng cao ngạo hỏi Hắc Diện Ma:

- Lão ác ma ! Lão kinh ngạc lắm sao ? Đừng tưởng trên đời này không ai trị được lão đâu nhé. Đỡ này !

Vù... Vù...

Ầm !

- Tiếp thêm một chưởng nữa xem nào !

Vù... Vù...

Ầm !

Hự ! Hự !

Đưa tay chùi qua khóe mép đang rỉ máu, Dư Hải Bằng cố tình che giấu đi sự kinh ngạc của chính chàng.

“Sao lại vậy ? Thiên Dương chưởng công không mang theo nhiệt khí đã đành đi, còn Thiên Âm chưởng công cũng không tỏa ra hàn khí nữa thì mới lạ thật ! Quái dị thật !” Tiếng kêu đau đớn của hai người cùng vang lên sau lượt chạm chưởng vừa rồi không sao qua được thích lực tinh tường của Bạch Diện Ma ở trận giao chiến bên kia.

Bạch Diện Ma vốn đang tức tối vì đã một lúc lâu rồi mà lão vẫn không hạ sát thêm được một mạng nào nữa. Bây giờ lão lại nghe Hắc Diện Ma kêu lên như thế, lão liền chồm miệng qua hỏi lớn:

- Lão Tam sao rồi ? Vẫn chưa diệt trừ được tên ranh con đó sao ?

Không nói không rằng, Hắc Diện Ma đột nhiên lao đến và quật vào Dư Hải Bằng một luồng lực đạo sấm sét.

Vù... Vù...

Không chậm hơn, dù chỉ là một nháy mắt, Dư Hải Bằng tận lực bình sinh vỗ ra chiêu Thiên Địa giao thái.

Vù... Vù...

Ầm !

Không còn tiếng nổ nho nhỏ do hai luồng nhiệt hàn tạo ra nữa. Nhưng uy lực của chiêu này thật đúng là Thiên Hôn địa ám.

Dư Hải Bằng một lần nữa cùng với Hắc Diện Ma bị chấn lui ba bước dài.

- Lão Tam...

Tiếng kêu của Bạch Diện Ma chỉ được có bấy nhiêu thì lão Hắc Diện Ma chợt búng người lao trở ra.

Bộp ! Oa !

Cùng với tiếng kêu la thảm khóc của một vị đạo sĩ thuộc Võ Đang phái là tiếng kêu đứt đoạn của Hắc Diện Ma khi lão sà thân xuống đứng cạnh Bạch Diện Ma trong La Hán trận !

- Lão Nhi..... gió... gió lớn lắm ! Đi.. đi thôi !

- Hự.. ú.. ú... Hừ ! Nếu lão Tam có mệnh hệ nào thì bọn ta thề sẽ tàn sát hết thấy võ lâm Trung Nguyên đó !

Vút !

Nhìn thấy Bạch Diện Ma vừa ôm Hắc Diện Ma vừa lao người bỏ chạy xuống núi, Dư Hải Bằng vội vàng kêu lên:

- Mau bảo lão Lưu thả Túy, Kỳ, Bốc tam thân ra, bằng không... Ọe !

Mất hoa mày choáng, Dư Hải Bằng chỉ nhìn thấy nhiều bóng người lao đến bên chàng ! Họ còn kêu lên điều gì đó, nhưng Dư Hải Bằng không sao nghe được nữa rồi.

26. Nhân Họa Đắc Phúc Tăng Công Lực-cùng Nhị Phái Hoạch Định Kế Mưu

Nếu không phải là mơ thì có lẽ những gì Dư Hải Bằng đang nghe đây chứng tỏ chàng đã không chết dưới tay của Hắc Diện Ma.

Âm thanh của Mạc Vân đạo trưởng như xa như gần lọt vào tai chàng:

- Phật huynh bảo sao ? Kinh mạch của Dư thiếu hiệp khi trước vẫn như thế à ?

Kế đó là tiếng nói của Phương Tịnh đại sư:

- Khi trước thì đúng là như thế. Vì Dư thí chủ đã bị ai đó điểm vào Tàn huyết sinh cơ nên ba đại mạch đã bị phế hủy.

- Như thế thì làm sao Dư thiếu hiệp qua được ?

- A di đà Phật ! Lúc đó tề phái lần lượt nạp cho Dư thí chủ cả thủy năm hoàn Hồi Nguyên Đan. Lại còn định truyền thụ cho Dư thí chủ đây tâm pháp Phật môn thượng thừa để Dư thí chủ tự phục hồi nguyên trạng. Nhưng sau đó...

- Sau đó thế nào ?

- Sau đó, lúc Dư thí chủ vẫn còn hôn mê trầm trầm như thế này, thì lại bị lão Y Thần lên vào tề phái và mang đi. Không hiểu vì nguyên nhân bí ẩn nào mà lần gặp lại sau đó bản tăng thấy Dư thí chủ vẫn tỏ ra vô sự. Do đó, việc kinh mạch của Dư thí chủ vẫn như thế này hay vừa bị chấn kinh tạo lại tình trạng cũ thì bản tăng không sao biết được !

- Vậy thì sẽ có ảnh hưởng gì hay không nếu như bản đạo phục được cho Dư thiếu hiệp ?

- A di đà Phật ! Bản tăng trộm nghe quý phái có linh đan diệu dược được chế luyện từ thiên niên Hà Thủ Ô rất là quý báu, không lẽ đạo huynh định ban cho Dư thí chủ sao ?

- Đúng vậy ! Tề phái vẫn còn được như thế này đều do công của Dư thiếu hiệp.

Hai hoàn Hà Thủ Ô bảo mạng tuy chí báu, nhưng không quý bằng tính mạng của đại ân nhân tề phái được !

- A di đà Phật ! Lành thay ! Công đức của đạo huynh, bản tăng không sao bì kịp !

Vả lại, vị cứu tinh duy nhất cho võ lâm hiện giờ có lẽ không còn ai ngoài Dư thí chủ, mỹ ý của đạo huynh thật là đúng lúc !

Dư Hải Bằng từ nãy đến giờ đã minh định được rằng chàng không chết, và chàng cũng không bị hề hấn gì ngoài việc bị kiệt lực mà thôi. Nhưng đã mấy lần chàng định lên tiếng báo cho họ biết về tình trạng của chàng nhưng chàng không sao nói được thành tiếng. Do đó, tuy tai vẫn nghe nhưng Dư Hải Bằng lại đang âm thầm điều tức theo tâm pháp thượng thừa Đạt Ma kinh và đương nhiên là bằng tư thế ngoại công. Vì thế, Phương Tịnh đại sư và Mạc Vân đạo trưởng cứ tưởng rằng Dư Hải Bằng còn đang trong tình trạng hôn mê.

Đến lúc nghe Mạc Vân đạo trưởng cùng bàn với Phương Tịnh đại sư là sẽ ban cho chàng hai hoàn linh dược chí báu của Võ Đang phái được chế luyện từ Thiên Niên Hà Thủ Ô thì Dư Hải Bằng cố gắng kêu lên:

- Đạo trưởng... Không... không cần đâu !

- Dư thiếu hiệp đã tỉnh rồi sao ? Vậy thì hay quá ! Nhưng dù sao thì Dư thiếu hiệp cũng cần có linh đan hộ trợ. Hãy để bản đạo đem đến cho Dư Hải Bằng.

Nói xong, Mạc Vân đạo trưởng bất chấp cái xua tay ngăn cản của Dư Hải Bằng đang gắng gượng đưa lên. Mạc Vân đạo trưởng tắt tả đi vào bên trong.

Thấy thế, Phương Tịnh đại sư bèn lên tiếng trấn an Dư Hải Bằng:

- A di đà Phật ! Dư thí chủ bây giờ là nhân vật rất cần thiết cho võ lâm trong việc trừ ma vệ đạo. Đừng nói gì linh đan diệu dược, dù là vật trân quý hơn nữa, Dư thí chủ cũng không nên khước từ. Đối với U Minh Giáo thì

vô lâm còn có thể ứng phó, còn đối với Tam Ma thì phi Dư thí chủ, bản tăng e rằng không còn một ai đủ bản lĩnh đâu. Mong thí chủ vì đại cuộc mà suy xét cho kỹ, chớ phụ lòng kỳ vọng của mọi người.

Nhếch môi cười thiếu nã, Dư Hải Bằng lại cố gắng để nói:

- Tại hạ nào dám khước từ việc đại nghĩa, nhưng thật sự là tại hạ không cần phải dùng đến...

Dư Hải Bằng chỉ nói được đến đây thì Mạc Vân đạo trưởng đã hồi hải bước ra với giọng nói như đã lạc hẳn:

- Mất rồi ! Mất hết rồi ! Hai hoàn Hà Thủ Ô bảo mạng mới hôm qua còn đó, bây giờ đã không cánh mà bay mất rồi !

Dư Hải Bằng vừa nghe Mạc Vân đạo trưởng kêu lên như thế, chàng không khỏi động tâm ! Để mặc cho Mạc Vân đạo trưởng lo phân minh và giải bày với Phương Tịnh đại sư, vì Mạc Vân đạo trưởng cũng lo sợ rằng không khéo Phương Tịnh đại sư sẽ nghĩ do đạo trưởng tiết rẻ linh đan trân quý nên vờ hô hoán lên. Còn Dư Hải Bằng cứ đắm chìm trong suy nghĩ riêng của chàng:

"Lão giáo chủ luôn thiên phương bách kế muốn thu hồi Hồi Nguyên Đan từ người của ta, điều đó hoàn toàn đã trở nên vô dụng với Mộc Thanh như Mộc Thanh đã nói rõ.

Vậy thì ý định của lão không ngoài việc muốn được tăng tiến công phu. Hừ ! Một hoàn Hồi Nguyên Đan giúp cho công phu được tăng lên hai mươi năm, còn Hà Thủ Ô bảo mạng không lẽ không có ? Đúng là thủ đoạn của lão rồi !" Đúng lúc đó, Mạc Vân đạo trưởng đã giải bày với Phương Tịnh đại sư xong và đạo trưởng vừa quay sang Dư Hải Bằng có lẽ định giải thích tiếp. Nhưng Dư Hải Bằng đã lên tiếng hỏi trước:

- Dám hỏi nhị vị, Hoa Sơn phái liệu có một loại linh dược nào trân quý như Hồi Nguyên Đan và Hà Thủ Ô bảo mạng không ?

Không ngờ Dư Hải Bằng lại hỏi đến điều này, Phương Tịnh đại sư và Mạc Vân đạo trưởng cùng kêu lên:

- Sao Dư thí chủ lại hỏi như vậy ?

- Sao Dư thiếu hiệp lại quan tâm đến việc đó ?

Dư Hải Bằng khẽ cau mặt lại:

- Thì nhị vị cứ đáp lời đi đã !

- Có ! Theo bản tăng được biết thì Kiếm Chấn Bát Hoang Thạch Dật, Thạch chưởng môn đã tình cờ có được một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô như của tề phái vậy !

Sao ? Dư thiếu hiệp nghi ngờ điều gì à ?

- Vậy thì, đây là kiệt tác của lão giáo chủ U Minh Giáo rồi.

- Làm sao Dư thiếu hiệp biết rõ như vậy ?

- Cùng đi với nhị ma phải có lão. Điều này tại hạ đã biết trước. Tại Hoa Sơn phái bây giờ đã trở thành chốn hoang vu, tình trạng còn thê thảm hơn Võ Đang phái của đạo trưởng nhiều. Việc đạo trưởng bị mất Hà Thủ Ô bảo mạng cộng với việc Hoa Sơn bị tàn sát mà trước sau vẫn không thấy lão tặc xuất đầu lộ diện. Điều đó chứng tỏ rằng mưu đồ của lão tặc là nhằm vào dược liệu trân quý mà thôi. Còn lão thu thập để làm gì thì ngay lúc này tại hạ không thể hiểu được.

Nói một lúc quá dài, Dư Hải Bằng đã lại tái xanh sắc diện. Thấy thế, Phương Tịnh đại sư vội lên tiếng:

- Chuyện đó để từ từ hãy nói, bây giờ Dư thí chủ hãy nghỉ ngơi cái đã. Đạo huynh, hay chúng ta lui ra, cho Dư thí chủ tịnh dưỡng ?

Gật đầu, Mạc Vân đạo trưởng để lộ sắc mặt ủ dột theo chân Phương Tịnh đại sư cùng lui ra.

Do không biết Dư Hải Bằng điều tức trị thương theo tư thể khác thường, nên hôm sau, khi cả hai cùng vào thăm chàng thì cả hai đã phải kinh ngạc và lớn tiếng đàm đạo:

- Phật huynh này ! Liệu thương thể của Dư thiếu hiệp có thuyên giảm phần nào không ? Tại sao chúng ta không nhìn thấy Dư thiếu hiệp vận công trị thương ?

- Đạo huynh hỏi bản tăng thì bản tăng biết hỏi ai đây ? Nhưng cứ xem sắc mặt của Dư thí chủ đang hồng hào là thế thì có lẽ Dư thí chủ đã khôi phục được phần nào thần công rồi.

- Nhưng Dư thiếu hiệp tọa công lúc nào ?

- Có lẽ vào đêm qua chăng ?

- Không có đâu ? Bản đạo được chúng đệ tử bẩm báo lại thì từ hôm qua cho đến bây giờ Dư thiếu hiệp vẫn nằm suốt như vậy thôi.

- Vậy thì bản tăng không sao hiểu được rồi !

- Phật huynh này ! Hay là Dư thiếu hiệp đây...

- Đạo huynh muốn nói gì ?

- Mà không ! Có lẽ bản đạo chỉ nghĩ nhầm thôi !

- Thái độ của đạo huynh tỏ vẻ ngập ngừng là vậy, chắc phải là chuyện hệ trọng ?

- Bản đạo nghĩ... nghĩ... rất có thể Dư thiếu hiệp nhờ thần đan diệu dược gì đó nên mới...

- Có phải đạo huynh nghi ngờ việc mất Hà Thủ Ô bảo mạng là do..

- Không có đâu ! Bản đạo nào dám nghĩ quấy cho Dư thiếu hiệp. Vì rõ ràng từ lúc Dư thiếu hiệp bị trọng thương cho đến giờ, đâu có lúc nào bản đạo xa rời Dư thiếu hiệp.

Không có chuyện đó đâu.

Vội vàng xả công, Dư Hải Bằng khẽ hắng giọng đánh tiếng. Đoạn chàng ngồi dậy và giải thích cho cả hai cùng nghe:

- Đạo trưởng, đại sư ! Có việc này tại hạ không thể không nói !

- Là việc gì ? Không lẽ Dư thí chủ đã...

Nhìn nét mặt nghi ngờ của Mạc Vân đạo trưởng đang nhìn chàng, chàng lắc đầu nói:

- Không phải như đại sư và đạo trưởng nghĩ đâu. Bây giờ thế này vậy, đại sư hãy xem lại kinh mạch của tại hạ một lần nữa xem sao !

Bán tín bán nghi, Phương Tịnh đại sư chờ cho Dư Hải Bằng nằm xuống xong, bèn đưa tay lần dò khắp các kinh mạch của chàng.

Thần sắc của Phương Tịnh đại sư luôn biến đổi, sau cùng, đại sư phải hoang mang kêu lên:

- Ô ! Sao lạ thế này ? Kinh mạch của Dư thí chủ vẫn bị như thế sao ? Vậy làm thế nào mà thí chủ có thể... có thể khôi phục lại võ công ?

Thở phào, Dư Hải Bằng lại bật ngồi lên rồi mới giải thích:

- Đó là một sự diệu kỳ mà tại hạ không sao giải thích được. Tại hạ chỉ biết rằng kể từ lúc bị phế đi ba mạch thì tại hạ không thể tọa công như mọi người. Thay vào đó thì tại hạ chỉ có thể ngọa công mà thôi. Chắc nhị vị đã hiểu rồi chứ ? Còn việc công phu của tại hạ tăng tiến như thế nào thì đến bây giờ tại hạ mới hiểu là do được lực Hồi Nguyên Đan mà trước đây quý phái đã ban tặng cho.

Dư Hải Bằng vẫn còn chưa dám nói đến việc Đạt Ma kinh cho Phương Tịnh đại sư nghe. Chàng định tâm đến khi nào chàng tìm lại được Đạt Ma kinh thì chàng mới nói hết mọi sự thật.

Còn bây giờ, Dư Hải Bằng dễ dàng tha thứ cho Mạc Vân đạo trưởng qua việc ngộ nhận vừa rồi. Chàng nói:

- Từ giờ đến mai, có lẽ là giai đoạn then chốt trong việc luyện công của tại hạ.

Mong đạo trưởng và đại sư giúp cho tại hạ một tay, tại hạ rất lấy làm cảm kích !

Một khi sự ngộ nhận đã không còn thì cả hai đều hớn hở làm hộ pháp cho Dư Hải Bằng.

Tuy nhiên trong đêm đó, khi Phương Tịnh đại sư và Mạc Vân đạo trưởng tận mắt mục kích cảnh tượng lạ kỳ thì cả hai suýt nữa đã không kiềm được và cũng chỉ chút nữa thôi là Dư Hải Bằng đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Vốn dĩ cả hai chưa từng nghe mọi ai nói đến chuyện ngọa công, chứ đừng nói chi đến việc nhìn thấy. Vì thế, khi cả hai được Dư Hải Bằng mở lời và nhận làm hộ pháp cho chàng thì cả hai không tránh khỏi việc tò mò háo hức.

Và đêm đó, khi canh tư sắp tàn, lúc bầu không khí quanh Võ Đang đều im phăng phắc trong giấc ngủ sâu thì cả hai không khỏi động tâm bởi tiếng rít gió đều đặn và kéo dài liên tục từ bên trong tịnh phòng phát ra.

Nghi hoặc, cả hai đưa mắt nhìn nhau và len lén hé mở cánh cửa phòng để nhìn trộm vào bên trong một cái.

Không nhìn thì thôi, một khi đã nhìn thì cả hai đã dịch chân bước hẳn vào bên trong tịnh phòng từ lúc nào không hay. Do đó, cánh cửa phòng cứ thế mà rộng mở.

Trước mắt cả hai lúc này thân hình của Dư Hải Bằng đang treo lơ lửng trên không khoảng hai thước, và đương nhiên là vẫn trong tư thế nằm. Dư Hải Bằng không những đang treo lơ lửng như thế mà thôi, chàng lại còn luân phiên thổ nạp một làn sương vụ trắng nhờ nhờ bốc lên từ đỉnh đầu, khiến cho làn sương vụ đó cứ như hai con quái xà đang từ từ chui vào mũi của chàng rồi lại chun ra đằng mồm. Nói cho đúng hơn là quanh Dư Hải Bằng lúc này có đến hai làn sương vụ bốc ra từ thân người chàng. Một ở đỉnh đầu và một ở miệng. Một ở đỉnh đầu thì chia làm hai nhánh chui vào hai hốc mũi của Dư Hải Bằng, còn một ở miệng thổ ra thì lại tỏa ra và bao quanh thân hình đang nằm lơ lửng trên không của Dư Hải Bằng.

Hiện tượng này cứ thế mà kéo dài. Và Phương Tịnh đại sư cùng Mạc Vân đạo trưởng cứ say mê đứng nhìn đến độ xuất thần. Cả hai nhìn khá lâu, đủ thời gian cho màn sương vụ lúc này đã bao kín lấy toàn thân Dư Hải Bằng không còn một chỗ trống nào cả.

Do cả hai say mê nhìn đến xuất thần nên cả hai hoàn toàn không lưu tâm đến phía hậu của cả hai. Vì thế, có ba vị đạo sĩ Võ Đang phái là môn nhân đệ tử của Mạc Vân đạo trưởng đang có nhiệm vụ tuần sơn đã vì những tiếng rít gió mà bước lần đến đây.

Cũng như hai vị trưởng bối kia, cả ba vị đạo sĩ cũng phải thất thần kinh ngạc trước hiện tượng kỳ bí tưởng chừng như huyền hoặc không thể tin được.

Đến lúc màn sương vụ đã bao kín toàn thân của Dư Hải Bằng rồi và thân hình của chàng đang từ từ hạ thấp dần xuống thì một trong ba vị đạo sĩ đó chợt lên tiếng hỏi hai vị đồng bạn:

- Đây là hiện tượng gì vậy ?

Đang khi xung quanh là một bầu không khí im lặng như tờ thì đừng nói gì một câu phát thoại, chỉ cần một tiếng thở khi của kẻ vô tâm thôi thì bầu không khí đó liền bị phá vỡ ngay lập tức. Đằng này là cả một câu hỏi khá lớn. Do đó, Phương Tịnh đại sư và Mạc Vân đạo trưởng nhất thời giật mình kinh hãi lo sợ cho Dư Hải Bằng sẽ gặp phải sự kinh biến.

Mạc Vân đạo trưởng cùng Phương Tịnh đại sư đều quay đầu lờ mắt nhìn người vừa vô tâm lên tiếng không đúng nơi đúng chỗ, đoạn cả hai tái mặt đến biến sắc khi quay lại để nhìn thấy màn sương mù bao quanh thân Dư Hải Bằng vụt tan biến đi một cách nhanh chóng, nhanh không thể tưởng.

“Nguy rồi ! Làm sao đây ?” Cả hai cùng kêu thảm trong lòng như thế khi nhìn thấy Dư Hải Bằng đang mở mắt ra nhìn cả hai với cái nhìn có phần oán trách.

Không cầm được nữa, cả hai cùng mở miệng kêu lên hỏi:

- Dư thí chủ...

- Dư thiếu hiệp có việc gì không ?

Thu liễm lại ánh mắt, Dư Hải Bằng nằm im một lúc rồi mới chậm rãi ngồi lên.

chàng bấy giờ mới lên tiếng. Tuy giọng nói đã tỏ ra bình thản nhưng lời phát ngôn lại ẩn chứa nhiều sự thất vọng và oán than:

- Nhị vị bất tất phải lo ngại ! Tại hạ may mà kịp thời phát hiện ra và kịp thời thu công. Tuy nhiên... Hà ! Nếu được thêm một ít thời gian nữa có lẽ tại hạ sẽ tự đã thông được sinh tử huyền quan. Đây có phải là thiên ý đã định sẵn chăng ?

Kinh ngạc không biết bao nhiêu mà kể, nhưng Phương Tịnh đại sư và Mạc Vân đạo trưởng còn ân hận nhiều hơn. Phương Tịnh đại sư vội vàng chấp tay niệm phật hiệu và tự thống trách:

- A di đà Phật ! Lỗi quá ! Lỗi quá ! Tất cả đều do bản tăng không thể tự kiềm chế bản thân, mong Dư thí chủ bỏ lỗi cho !

Mạc Vân đạo trưởng cũng hé miệng định nói thì ba vị đạo sĩ kia đã vội vàng len chân về phía trước. Cả ba đồng quỳ sụp xuống và khấu đầu tạ lỗi trước Dư Hải Bằng và hai vị trưởng bối.

Nhưng Dư Hải Bằng còn nhanh hơn, chàng phất nhẹ Ống tay áo một cái tạo thành một luồng nhu kinh êm dịu nhưng lại thừa sức nâng cả ba vị đạo sĩ kia lên không cho họ hành lễ.

Dư Hải Bằng còn bật cười lên sang sảng, giải tỏa mọi sự sầu não của mọi người.

Chàng nói:

- Đừng mà ! Chư vị không có lỗi gì đâu ! Và lại, lão ca ca của tại hạ đã từng giáo huấn tại hạ rằng “dục tốc bất đạt”. Lần này mọi được lực kỳ diệu của Hồi Nguyên Đan đã được tại hạ hấp thụ hết, điều đó cũng đủ làm cho tại hạ mãn nguyện rồi. Lo gì sau này tại hạ không khai thông được nhâm đốc nhị mạch chứ ? Chư vị nên mừng cho tại hạ thì đúng hơn. Đứng lên, đứng lên cả đi !

Dư Hải Bằng phải nói thêm như thế vì chàng nhận ra ba vị đạo sĩ kia cứ vẫn cố sức dùng tấn thiên cân trụ để được quỳ xuống, nhưng bọn họ không tài nào thực hiện được.

Mãi đến khi Dư Hải Bằng nói như thế và Mạc Vân đạo trưởng nói thêm vào thì cả ba mới thôi.

- Vân Thanh, Vân Huyền, Vân Dụ ! Các người không nghe Dư thiếu hiệp bảo gì sao ? Vô lượng thọ phật ! Dư thiếu hiệp đã rộng lượng mà nói như thế khiến bản đạo cảm thấy áy náy không yên. À ! Còn vị lão ca ca nào mà thiếu hiệp vừa nhắc đến vậy ?

Thong thả đứng lên, Dư Hải Bằng đáp:

- Là Tư Đồ bảo chủ Hồng Hạc Bảo. Huynh đệ tại hạ phải đánh nhau chí chết rồi mới kết nghĩa kim bằng đó. Đại sư ! Mọi thành tựu của tại hạ ngày hôm nay toàn là do quý phái Thiếu Lâm ban cho. Mong đại sư chuyển lời đến phương trưởng rằng ngày nào Dư Hải Bằng này còn sống, thì mọi việc của quý phái sẽ là việc của chính tại hạ.

Phương Tịnh đại sư đột nhiên nghe Dư Hải Bằng nói như thế, đại sư không giấu được sự vui mừng, bèn đáp lễ:

- A di đà Phật ! Lành thay ! Lành thay ! Tâm tình của Dư thí chủ bản tăng nhất định sẽ truyền đạt đến phương trưởng. Như Dư thí chủ vừa nói, thì công phu của thí chủ đã đạt được một trăm năm công lực rồi sao ?

- Chính là thế ! Nên tại hạ hầu như đã xem mình là người của phái Thiếu Lâm từ lâu rồi ! À... mà tại sao đại sư lại tình cờ có mặt ở đây vậy ?

Thoạt nghe Dư Hải Bằng hỏi thế, Phương Tịnh đại sư bèn hạ thấp giọng và nói cho chàng nghe rằng:

- A di đà Phật ! Bản tăng được phương trưởng phân phó việc canh giữ Mộc Thạnh.

Và được sự tán thành của đạo trưởng đây. Bản tăng đã áp giải Mộc Thạnh đến Võ Đang rồi.

- Nói như vậy sau lần công kích vừa rồi của nhị ma thì Mộc Thạnh có còn tại đây không ?

Mạc Vân đạo trưởng vội xen lời:

- Có lẽ giáo chủ U Minh Giáo không ngờ việc Mộc Thạnh bị giam giữ tại đây nên lão đã không giải cứu cho đồng bọn.

Đăm chiêu một lúc, Dư Hải Bằng chợt lên tiếng nói ra ý định của chàng:

- Việc tại hạ xuất hiện ở đây và đánh đuổi được nhị ma có lẽ ít nhiều gì lão giáo chủ cũng phải có ý nghi ngờ. Chỉ bằng tại hạ định thế này, chư vị hãy cùng nhau đi về Thiếu Lâm tự thì hơn. Một là tự bảo lưu sự an toàn cho Thiếu Lâm và Võ Đang nhị phái, sau nữa là dễ dàng hơn trong việc canh phòng Mộc Thạnh hầu trao đổi với Túy, Kỳ, Bốc tam thần. Nhị vị nghĩ sao ?

Phương Tịnh đại sư có lẽ cũng tán đồng cách này của Dư Hải Bằng nên tuy đại sư không lên tiếng nhưng đại sư lại quay nhìn và chờ đợi Mạc Vân đạo trưởng tỏ ý trước.

Sau một lúc suy nghĩ, Mạc Vân đạo trưởng mới nói:

- Vô lượng thọ phật ! Để đối kháng lại U Minh Giáo và Tam Ma có lẽ bản đạo nên theo ý của Dư thiếu hiệp thì hay hơn. Ngoài ra, có lẽ chúng ta cũng nên hiệp hội tất cả quần hùng các phái lại, cùng tề tựu về Thiếu Lâm để hoạch định kế sách lâu dài.

Dư thiếu hiệp thấy có được không ?

Dư Hải Bằng nhanh nhẩu gật đầu:

- Đạo trưởng nói rất phải ! Việc kêu gọi người các phái cùng đến Thiếu Lâm hãy để tại hạ lo cho. Chỉ cần nhị vị nói thế nào để phương trượng phái Thiếu Lâm tán đồng kế sách này là được rồi !

- Hay lắm ! Chúng ta cứ thế mà hành động. Dư thiếu hiệp định khi nào sẽ lên đường ?

Dư Hải Bằng đáp:

- Ngay bây giờ. Nhân tiện, tại hạ sẽ rảo quanh Võ Đang sơn một vòng để xem bọn U Minh Giáo hoặc Tam Ma có ở quanh đây không ? Nếu mọi việc vẫn an toàn thì tại hạ sẽ đi luôn cho được việc. Đại sư nghĩ sao ?

Phương Tịnh đại sư và Mạc Vân đạo trưởng cùng tỏ ý chấp thuận.

Sau khi thi lễ, Dư Hải Bằng bèn nhanh tốc lao đi thi hành phần việc của chàng.

27. Tử Chiến Với Phủ Việt Tàn Hồn-một Trai Tài Với Ba Gái Sắc

Ngoài phái Hoa Sơn xem như là tan tác, thì Dư Hải Bằng phải tìm đến lần lượt từ gần đến xa, là bốn phái Thái Sơn, Thanh Thành, Nga Mi và Côn Luân.

Thế nhưng, khi Dư Hải Bằng sắp đi đến Thái Sơn phái thì chàng chợt nghe tin đang lưu truyền trên giang hồ là Phương Giác đại sư đã lên tiếng hiệu triệu người các phái và anh hùng hào kiệt thuộc mọi lộ số cùng đến Thiếu Lâm để trừ tính kế hoạch ngăn chống và diệt trừ Tam Ma cùng U Minh Giáo.

Dư Hải Bằng mừng khắp khởi khi biết rằng phương trượng phái Thiếu Lâm đã vô tình có ý định trùng lặp với những gì chàng cùng Phương Tịnh đại sư và Mạc Vân đạo trưởng đã bàn. Do đó, Dư Hải Bằng không phải phí công lặn lội đi đến sơn môn của bốn phái kia.

Đến khi Dư Hải Bằng định tìm đến Thiên Địa Bảo để hội ngộ với Tư Không Huệ như đã hứa vừa để gặp mặt và dò xét Tư Không Hành Thiên luôn thể thì chàng lại nghe thêm một tin đáng mừng thứ hai. Đó là U Minh Giáo giáo chủ đã phóng thích Túy, Kỳ, Bốc tam thần để đánh đổi sự an toàn của phó giáo chủ Mộc Thạnh như lời Dư Hải Bằng đã hứa.

Thế là Dư Hải Bằng lại một phen chuyển đổi ý định. Chàng không đi đến Thiên Địa Bảo nữa, thay vào đó chàng lại quay về Thiếu Thất sơn mong được hội ngộ với lão Túy Cái là người đầu tiên đã thi ân với chàng.

Sẵn dịp, Dư Hải Bằng cũng muốn được gặp gỡ với gã truyền nhân của lão Kỳ, là người đã có ơn cứu tử với chàng lần đó.

Đang bon chen trên đường, Dư Hải Bằng bất chợt nhìn thấy có kim quang lấp lánh phía sau một cánh rừng thưa nằm ở mé tả.

Nửa muốn bỏ qua vì chàng đang vội, nhưng Dư Hải Bằng lại có thêm một nửa ý định đến đó xem qua vì ánh kim quang cứ lấp lờ không ngớt dưới ánh dương quang đã gợi sự hiếu kỳ cho Dư Hải Bằng.

Sau cùng, sự tò mò đã thắng, Dư Hải Bằng bèn băng mình lao vụt vào cánh rừng thưa như một làn khói mờ nhạt.

Nhẹ nhàng khi băng đến, nhưng Dư Hải Bằng lại những muốn cười lên vang dội khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt làm cho tâm trạng của chàng càng lúc càng khích nộ.

Thì ra ánh kim quang loang loáng kia là do phần thép sáng ngời từ chiếc phủ việt (búa) của một nhân vật mà Dư Hải Bằng đã căm ghét từ lâu đang vũ lộng tạo nên.

Tư Mã Giám ! Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám ! Bảo chủ Thanh Vân Bảo, đang một mình một búa tự khổ luyện võ công trong cánh rừng vắng.

Hãy khoan nói về con người của Tư Mã Giám là một nhân vật có vóc dáng như một pho tượng kim thân La Hán và có bộ râu rồng phủ kín cả nửa gương mặt. Dư Hải Bằng thoát nhìn vào những chiêu những thức tợ sấm sét do Tư Mã Giám đang vũ lộng, chàng cũng phải tấm tắc khen thầm.

Chỉ cần nhìn vào hình dáng bên ngoài của chiếc phủ việt thì Dư Hải Bằng cũng có thể ước lượng được cân nặng của thứ vũ khí đáng sợ đó. Có đến trăm cân là ít. Và có như thế mới xứng hợp với vóc dáng và thần lực trời ban của Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám. Không những thế, chiêu thức của Phủ Việt Tàn Hồn pháp lại thanh thoát nhẹ nhàng đồng thời lại kín đáo tưởng chừng như không một chỗ hở.

Tuy nhiên, chỉ cần nghe được tiếng gió rít do phủ việt tạo nên thì Dư Hải Bằng cũng biết rằng nội lực được Tư Mã Giám phả vào phủ việt có đến ngàn cân áp lực chứ không thể kém. Qua đó, Dư Hải Bằng biết rằng Tư Mã Giám được thành danh không phải là không có thực lực. Danh phù thực ! Và danh đó không phải trong một sớm một chiều mà có được.

- Danh bất hư truyền ! Tư Mã bảo chủ quả đáng mặt anh hùng cái thế vô song !

Bội phục, bội phục !

Đạt Ma kinh không thể không đòi, hận một chương không thể không đáp trả. Thế là Dư Hải Bằng vừa khoan thai tiến đến vừa lớn tiếng khen vùi.

Âm thanh vang lên khá đột ngột khiến cho Tư Mã Giám phải giật mình đến độ suýt nữa lão đã cuốn chiếc phủ việt theo chiêu thức đang diễn lao đến Dư Hải Bằng rồi.

Kịp nhận ra nhân vật vừa bắt thần hô hoán lên là Dư Hải Bằng, Tư Mã Giám nhẹ nhàng đến độ không ngờ thu hồi phủ việt lại cứ như phủ việt không có một cân lượng nào cả. Đồng thời Tư Mã Giám còn reo lên:

- Dư Hải Bằng ! Là người ư ? Sao đúng lúc quá vậy ?

Thăm phục thần lực của lão, Dư Hải Bằng thản nhiên lên tiếng:

- Lão ngạc nhiên ư, Tư Mã Giám ? Là đúng lúc với lão hay đúng lúc với ta đây ?

Biến sắc trước lối ăn nói trịnh thượng của Dư Hải Bằng, Tư Mã Giám liền vênh râu rồng lên quát:

- Tiểu tử bất nghì ! Dù gì đi nữa thì ta cũng thuộc hàng trưởng bối, ngươi không được nói năng ngạo mạn với ta.

- Xì ! Lão mà đáng là trưởng bối của ta sao ? Trưởng bối gì cái thứ như lão chứ ?

- Là thứ gì ? Hừ ! Nếu không nể tình bọn già kia quá khen ngươi thì ta ắt phải giáo huấn ngươi một phen rồi. Nói đi ! Ngươi tìm đến đây là có ý gì ?

Dư Hải Bằng còn tỏ ra ngông cuồng hơn khi chàng xòe rộng hữu thủ và bảo:

- Đưa đây !

- Đưa cái gì ?

- Hừ ! Lão còn giả ngộ sao ?

- Hay cho tiểu tử ! Ta đã giả ngộ cái gì mới được chứ ?

- Ha ha hạ.. ! Tư Mã Giám ! Nếu lão muốn ta xem lão là bậc trưởng bối thì lão cứ giao Đạt Ma kinh cho ta là xong.

Động nộ lên, Tư Mã Giám quát tháo lên âm ỉ:

- Ai giữ Đạt Ma kinh mà ngươi hỏi ?

- Lão ! Thế nào ? Bấy lâu nay lão đã lĩnh hội được bao nhiêu thành trong Đạt Ma kinh ? Lão còn tiếc rẻ gì mà không giao hoàn chân kinh cho ta để ta giao trả cho Thiếu Lâm phái ?

- Ha ha hạ.. Đừng nói là ta không giữ Đạt Ma kinh. Nếu như có thì hạng người như ngươi không đáng hỏi đến đâu.

Đến lượt Dư Hải Bằng động nộ lên. Chàng quát lên vang dội:

- Lão thất phu vô sĩ ! Lão bảo ta là hạng người gì nào ?

- Đã tham lam lại còn hồ đồ ! Ngươi chính là hạng người đó vậy !

- Được lắm ! Bây giờ ta hãy đòi lão cái hận một chương ám toán trước đã, sau sẽ hỏi đến Đạt Ma kinh. Thử xem công phu Phủ Việt Tàn Hồn của lão có làm gì được ta không ? Xuất chiêu đi !

Vừa nói, Dư Hải Bằng vừa dịch thân tiến lại gần lão Tư Mã Giám hơn, chỉ cách lão non nửa trượng mà thôi.

Thái độ của Dư Hải Bằng khiến cho Tư Mã Giám sững sốt đến quên cả giận. Lão bật kêu lên:

- Ngươi bảo ta đã ám toán ngươi ? Lúc nào ?

- Chớ rườm lời và dối trá nữa. Động thủ đi !

- Dư Hải Bằng, cái lối ngậm máu phun người của ngươi đáng bị trừng phạt. Khí giới của ngươi đâu ?

Hươ hươ tay về phía trước, Dư Hải Bằng cực kỳ khinh ngạo đáp:

- Đây ! Đối phó với phủ việt của lão ta chỉ cần đôi tay này cũng đã đủ. Mời !

Giắt chiếc phủ việt vào lưng, Tư Mã Giám dùng một dải lụa chằng kỹ. Sau đó, lại long mắt lên, lão nói:

- Muốn giáo huấn ngươi, ta đâu cần phủ việt. Là trưởng bối, ta nhượng ngươi ba chiêu đó.

- Ha ha hạ.. ! Tư Mã Giám ! Lão đừng ngông cuồng chơi đại. Đến Hắc Diện Ma còn phải chạy dài trước Dư Hải Bằng này đừng nói gì đến lão. Lão nên dùng vũ khí thành danh của lão thì hơn.

- Hừ ! Ta không tin những điều ngoa ngôn xảo ngữ của ngươi đâu. Nếu đã thế, ta buộc lòng phải ra tay trước đây. Đỡ chiêu !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Hoặc là Tư Mã Giám không hề biết đến việc đã xảy ra tại Võ Đang sơn, hoặc lão biết nhưng lão không tin. Vì thế, ngay chiêu đầu tiên, lão chỉ dùng đơn chương với khí thể bình thản đẩy về Dư Hải Bằng một chương.

Muốn thị uy, Dư Hải Bằng chờ cho kinh phong của Tư Mã Giám đến khá gần, chàng mới nhanh tốc hất mạnh hữu chương ra.

Vù... Vù...

Ầm !

Trong khi Dư Hải Bằng bình chân như vại thì Tư Mã Giám lại bị chấn kinh đẩy lùi về phía sau có đến ba bước.

Tái mặt, Tư Mã Giám kêu lên:

- Quả không ngờ ! Chẳng trách tiểu tử ngươi không ngông cuồng sao được ! Đỡ thử chương này xem !

Vù... Vù...

Ầm !

Nhìn thấy Tư Mã Giám phải lùi thêm một lượt nữa, Dư Hải Bằng không nén được được cười:

- Ha ha ha ! Nếu lão không chịu dùng đến khí giới thì lão sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu. Xem đây !

Vù... Vù...

Một chưởng lực bài sơn đảo hải liền được Dư Hải Bằng xô ra với tám thành công lực đã khiến cho Tư Mã Giám tỉnh ngộ.

Lão thoái lui thật nhanh và hoàn toàn kinh tâm khi biết rằng lão không còn cơ hội nào để sử dụng khí giới như lời Dư Hải Bằng vừa nói. Vì lão chưa kịp làm gì cả thì chưởng kinh của Dư Hải Bằng đã ập đến rồi.

Còn đang nhắm mắt chờ chết, Tư Mã Giám chợt có cảm giác áp lực không còn nữa. Và đang khi còn hoang mang thì Tư Mã Giám chợt giật đến run người khi nghe Dư Hải Bằng cuồng ngạo bảo lão:

- Ha ha ha... ! Lão không thể chết dễ dàng đâu. Còn chờ gì nữa mà không dùng đến vũ khí ? Hay lão cam tâm chịu chết nào ?

Đường đường là một bảo chủ Thanh Vân Bảo, Tư Mã Giám làm sao chịu nổi sự nhục nhã này. Do đó, lão bèn âm thầm quyết định. Chờ khi sửa trị Dư Hải Bằng xong, lão sẽ tự tận để quên đi nỗi nhục này.

Thế là, chỉ trong chớp mắt, với chiếc phủ việt trên tay, Tư Mã Giám bèn gầm lên:

- Tiểu tử bất trí ! Ta không thể không giết ngươi. Xem chiêu !

Chiếc phủ việt nặng trăm cân liền được Tư Mã Giám điên cuồng thi thố với toàn bộ chân lực, khiến cho áp lực tỏa ra từ chiếc phủ việt đã làm cho bầu không khí quanh đấu trường chừng như cô đặc lại thành một khối. Và trong khối cô đặc đó là thân hình thấp nhỏ của Dư Hải Bằng sắp sửa bị nghiền nát thành bột.

Ý tưởng vào một trăm năm nội lực tu vi, Dư Hải Bằng liền lĩnh võ ra một chưởng vào ngay bề mặt khá rộng của chiếc phủ việt đang loang loáng như chớp giật bề đông.

Vù... Vù...

Soạt ! Soạt !

Bùng ! Vù ! Vù !

Bùng ! Bùng !

Mỗi một loạt khí giới khác nhau đương nhiên phải có chiêu pháp khác nhau. Và do là loại khí giới khá nặng nên Tư Mã Giám có lỗi vận dụng linh hoạt phù hợp với phủ việt.

Trước sự nhanh nhẹn và lợi hại của phủ việt. Dư Hải Bằng dù có chạm được vào phủ việt đi nữa thì ngọn lực đạo mà chàng thi triển cũng chỉ làm cho chiếc phủ việt bay đi nhanh hơn thêm mà thôi.

Hễ phủ việt đang bay về mé tả rồi lại chạm phải chấn kinh của Dư Hải Bằng thì nó liền trầm xuống và thuận chiều ra chiều, chiếc phủ việt lại đâm bổ vào hạ thân của Dư Hải Bằng. Còn mỗi lần chiếc phủ việt bay tạt ngang phần chính diện của Dư Hải Bằng lại bị Dư Hải Bằng đẩy bật ra thì nó lại cuốn lên sau đó nhanh tốc chém sả xuống theo sự điều động của Tư Mã Giám.

Ngược lại, mỗi lần chiếc phủ việt bị cương kinh của Dư Hải Bằng chạm trúng là mỗi lần Tư Mã Giám nghiêng rằng trốn mất giữ chặt phủ việt hơn không cho bay đi, văng khỏi tay. Và cũng là mỗi lần Tư Mã Giám kinh sợ trước lối đối phó của Dư Hải Bằng.

Vù... Vút... Bùng !

Soạt ! Vù ! Bùng !

Vút ! Vút ! Soạt !

Bùng ! Bùng !

Mười chiêu, hai mươi chiêu !

Hết năm mươi chiêu lại đến sáu mươi chiêu.

Từ chiêu bảy mươi trở đi thì Dư Hải Bằng hoàn toàn chiếm được thế thượng phong. Vì chàng đã hiểu được cách thức điều động phủ việt của Tư Mã Giám.

Tả lực trợ lực. Đúng lý ra, nếu Dư Hải Bằng nhận định điều này từ sớm thì có lẽ Tư Mã Giám sẽ không còn thần lực đâu nữa mà tiếp tục ra chiêu. Vì từ chiêu thứ mười trở đi Tư Mã Giám chỉ có mỗi một việc duy nhất là giữ chặt phủ việt trong đôi tay cuộn cuộn sức lực của lão mà thôi. Rồi dựa vào chưởng kinh của Dư Hải Bằng đánh vào phủ việt, Tư Mã Giám cứ nường đà và thuận thế nào ra chiêu thế ấy mà thôi.

Và một khi Dư Hải Bằng đã nói được nguyên lý đó thì chàng đâu dại gì se dây tự trói buộc lấy chàng ? Do đó, Dư Hải Bằng cứ ung dung dùng bộ pháp Túy Tiên để lẩn tránh chiêu công của Tư Mã Giám mà thôi.

Quả nhiên, sau đó không được mười chiêu, thì Tư Mã Giám đã thở hồng hộc và không sao ra chiêu linh hoạt được nữa. Mặt đỏ tai tía, Tư Mã Giám cố gượng kêu lên:

- Là bộ pháp... Túy Tiên... của... Túy Cái ! Người không... đáng mặt... anh hùng !

Dư Hải Bằng lóe mắt lên đến rợn người và gầm lên vang dội:

- Tư Mã Giám ! Do ta chưa nghe biết lão đã làm chuyện gì tà ác nên ta đã nhân nhượng lão mấy phần. Lão tưởng phủ việt của lão ghê gớm lắm sao ? Liệu lão và phủ việt của lão có qua được một chưởng này của ta không ? Xem đây !

Nói xong, Dư Hải Bằng bèn hướng về một hàng cây rừng cách đó đúng năm trượng mà xô ra một luồng lực đạo kinh hồn.

Ào... Âm !

Âm ! Âm ! Âm !

Chỉ một chưởng không hơn không kém thì nguyên cả hàng cây có đến mười gốc đều bị xô ngã đến bật cả rễ. Đó là với khoảng cách xa đến năm trượng, chứ nếu gần hơn như khoảng cách giữa Dư Hải Bằng và Tư Mã Giám thì hậu quả sẽ là thế nào thì không cần đoán cũng đã rõ.

Thất thần đến vỡ mật, Tư Mã Giám còn nghe Dư Hải Bằng quát lên:

- Nếu lão không chịu giao trả Đạp Ma kinh thì lão cứ lấy những thân cây đó để làm gương !

Thân hình của Tư Mã Giám cứ run lên từng chập một. Đoạn lão bất ngờ ném bỏ chiếc phủ việt xuống đất trước mặt lão. Lão lườm Dư Hải Bằng một cái đầy uất hận, rồi lão lẹ tay vỗ một cái thật nhanh vào “bách hội” huyệt của lão...

- Đồ lão dám...

Vút !

- Phụ thân ! Đừng !

- Tư Mã huynh chớ vội !

- Dư Hải Bằng, người làm gì đó ? Còn không mau buông tay à ?

- Tiểu tử không được vô lễ ! Tư Mã huynh...

Chợt nhận ra thái độ khác lạ của lão Tư Mã Giám, Dư Hải Bằng đã kịp lao đến và khóa chặt “mệnh môn” huyệt của lão.

Đúng lúc đó, cả Dư Hải Bằng lẫn Tư Mã Giám đều nghe hàng loạt nhiều tiếng kêu thất thanh. Kêu Tư Mã Giám cũng có mà kêu Dư Hải Bằng cũng có.

Ngẩn cả người khi Dư Hải Bằng chợt nhận ra Kỳ, Bốc, Túy tam thần đang lao nhanh đến với một nữ nhân vận bạch y cực kỳ diễm lệ.

Buông vội tay Tư Mã Giám ra để nữ lang kia lao đến ôm chầm lấy lão, Dư Hải Bằng hết sức kinh ngạc kêu lên:

- Là thúc thúc ? Kỳ thần, Bốc thần ? Sao chư vị lại ở đây ?

Lão Túy Cái lừ mắt nhìn chàng. Trong khi đó, lúc mọi người không kịp nói lên điều gì thì có tiếng của lão Tư Mã Giám chưa chút nói lên:

- Hết rồi ! Không ngờ Tư Mã Giám ta lại có ngày thân bại danh liệt như thế này !

Là một nhân vật võ lâm, lại vào hàng đại cao thủ, một khi đã tự thốt lên những lời như thế chứng tỏ hùng tâm tráng khí đều không còn nữa. Vì thế, vừa nghe Tư Mã Giám buột miệng nói lên điều đó thì lão Túy Cái chợt gầm lên:

- Dư Hải Bằng ! Người còn đứng trơ trơ như phỗng không biết cúi đầu tạ tội với Tư Mã bảo chủ sao ?

Sắc mặt của Dư Hải Bằng đang vui vì sự hiện diện bất ngờ của Túy, Kỳ, Bốc tam thần liền sa sầm xuống. Chàng tịnh không nói năng gì cả.

Ngược lại, Tư Mã Giám lại lên tiếng với giọng điệu càng thâm nảo hơn:

- Túy Cái huynh bất tất phải bắt buộc hần. Không khéo hần lại vùi thanh danh của huynh xuống đất đen cả bây giờ !

- Hừ ! Lão Túy ta tuy chỉ là một tên khát cái hèn mọn dơ bẩn, nhưng đến việc giáo huấn một tên tiểu diệt ngu xuẩn là hần lại không được sao ? Dư Hải Bằng, người không chịu nhận lỗi thật à ?

Từng thớ thịt run run trên mặt, Dư Hải Bằng uất ức đến nghẹn cổ. Chàng đáp gọn lỏn:

- Không !

Ngay lập tức, Túy Cái liền xăm xăm tiến sát đến chỗ Dư Hải Bằng. Lão hỏi bằng một giọng nói gần như là tru tréo lên:

- Người thử lập lại cho ta nghe xem !

Nghiến chặt răng đến quai hàm phải bạnh ra, Dư Hải Bằng nhìn ngay vào mặt Tư Mã Giám và bật lên tiếng đáp:

- Tiểu diệt đã nói không là không !

Ầm !

Xuất kỳ bất ý, Túy Cái liền quật cho Dư Hải Bằng một chưởng với khoảng cách thật gần.

Thân thủ của Dư Hải Bằng lúc này thì chàng thừa lực để lách tránh hay phát chưởng chống đỡ. Nhưng chàng đã không làm như vậy. Thay vào đó, chàng lại trăn mình hứng chịu nguyên vẹn ngọn kinh của lão Túy Cái.

Thân danh là một trong Võ Lâm Tứ Thần thì một chưởng của Túy Cái đến tảng đá cũng phải vỡ chứ đâu phải hèn kém gì. Thế mà, sau ngọn chưởng đó, thân hình của Dư Hải Bằng vẫn trơ trơ nguyên vị. Ngược lại, lực phản chấn trở lại đã làm cho Túy Cái phải lão đảo đứng không muốn vững.

Trước hiện tượng quái đản đó, mọi người không khỏi kinh tâm động phách khi nghe lão Túy Cái chợt bật cười lên:

- Ha ha hạ.. ! Hay ! Hay lắm ! Tư Mã huynh ơi, huynh đã nói không sai ! Thanh danh một đời của đệ kể như bị tiểu tử vùi hết xuống bùn đen rồi. Ha ha hạ..

Tình thế vốn đã khấn trương, giờ lại thêm khấn trương hơn.

Kỳ thần chợt kêu lên hỏi:

- Tất cả chuyện quái quỷ này là thế nào đây ? Tư Mã huynh ! Chuyện gì đã xảy ra vậy ?

Sau câu hỏi đó, lão Kỳ thần thấy Tư Mã Giám vẫn câm lặng như hến, tịnh không một lời giải thích. Lão bèn lập lại với Dư Hải Bằng:

- Dư Hải Bằng ! Nguyên do cơ sự là thế nào mà chuyện hiểu lầm này đã xảy ra ?

Người hãy nói cho ta nghe xem nào ?

Dù hứng chịu một chưởng của Túy Cái, Dư Hải Bằng không hề hấn gì, nhưng thật ra trong thâm tâm chàng lại đau đớn khôn tả. Buồn phiền vì Túy Cái đã không chịu suy xét gì trước khi xuống tay vung chưởng. Dư Hải Bằng càng bị phẫn hơn khi người lên tiếng hỏi chàng lại là Kỳ thần. Chàng gần từng tiếng một:

- Hành vi bất minh. Một chưởng ám toán. Giết người đoạt kinh !

- Ai bắt minh, đã một chưởng ám toán ? Giết là giết ai và kinh gì bị đoạt ?

Ngoại trừ Tư Mã Giám đang tím tái mặt mày do đã biết nên không hỏi gì. Kỳ dư số người còn lại kể cả Túy Cái như muốn lên tiếng hỏi những lời Kỳ thần vừa hỏi.

Dư Hải Bằng hất hàm đáp:

- Kẻ bị độc thủ là Dư Hải Bằng này. Kinh bị đoạt là Đạp Ma kinh của Thiếu Lâm.

Còn người có hành vi bất minh đó, chính là...

- Ta đã bảo không phải ta đã làm chuyện đó. Người không được dựa vào công phu hơn người của người mà muốn nói thế nào cũng được !

Tư Mã Giám phẫn uất đến độ lão vừa nói vừa thổ ra vài lượt máu tươi. Khiến cho chiếc áo trắng tinh khôi của nữ lang nọ phải nhuộm một màu máu suốt một bên áo.

Dư Hải Bằng cũng cảm phần không kém. Chàng ngừng mặt lên trời và cười rộ lên:

- Ha ha hạ.. Lão quên rằng ngay từ lúc Dư Hải Bằng này còn là tên vô danh tiểu tốt, võ công không bằng ai cũng đã có lần vạch mặt chỉ tên lão rồi hay sao ? Ta đâu cần phải đợi đến lúc này mới nói !

- Người nói láo ! Phụ thân ta không bao giờ có hành vi như thế cả !

Tiếp theo sau câu nói của nữ lang nọ thì chính Kỳ thần và Bốc thần cũng đồng loạt kêu lên:

- Không bao giờ có việc đó đâu !

- Hừ ! Lão Bốc ta thấy Tư Mã bảo chủ chậm trở về thì đã sinh nghi. Với quẻ bốc dịch ta đã xử, ta biết ngay là có vạ hại thân kia mà. Nhưng chỉ là vạ bay họa gợi thôi.

Dư Hải Bằng ! Đâu người thử thuật lại mọi việc theo thứ tự xem nào ?

Lão Túy Cái cũng bán tín bán nghi và lấy làm ân hận vì một chưởng vừa rồi, nên lão cũng lên tiếng góp lời:

- Đúng đấy ! Là ai thì ta không biết chứ đã là Tư Mã bảo chủ thì ta khó tin việc đó là do Tư Mã bảo chủ gây ra. Dư Hải Bằng ! Người hãy bình tâm mà nói lại đầu đuôi xem !

Tri nhân tri diện bất tri tâm. Tuy nhiên Dư Hải Bằng cũng không tránh được việc phải thuật lại một lượt nữa cho mọi người cùng nghe. Sau đó, Dư Hải Bằng còn nói:

- Trước lúc ngắt đi, chính tai tại hạ còn nghe hung thủ cười lên và tự xưng là Phủ Việt Tàn Hồn. Xin hỏi trên giang hồ này có mấy người có danh hiệu đó chứ ?

Lời thuật của Dư Hải Bằng quá rõ ràng khiến cho bao nhiêu người hiện diện phải dao động và không biết nên tin vào ai nữa bây giờ.

Chỉ có Bốc thần là còn tin vào quẻ bốc dịch của lão, nên lão vẫn nói:

- Hừ ! Diện mạo không rõ ràng, đến vật bất ly thân của Phủ Việt Tàn Hồn là chiếc phủ việt người cũng không nhìn thấy. Người chỉ vịn vào câu xưng danh mà bất kỳ ai muốn giả họa cho người cũng nói được để định tội cho Tư Mã bảo chủ được sao ?

- Nhưng thiếu gì danh xưng khác, sao hung thủ không nói ra mà phải cứ Phủ Việt Tàn Hồn ?

Không vì lời bắt bẻ của Dư Hải Bằng làm cho lúng túng, lão Bốc thần vẫn thản nhiên truy vấn chàng:

- Ta hỏi người câu này nha ! Lúc đó công phu bản lãnh của người vào bậc nào ?

Không hiểu Bốc thần hỏi như thế là có ý tứ gì, nhưng Dư Hải Bằng cũng đáp:

- Có lẽ hèn kém nhất trong thiên hạ. Chứ nếu tại hạ có bản lĩnh như bây giờ thì...

- Đủ rồi ! Ta chỉ cần biết được bao nhiêu đó thôi ! Như người vừa nói thì vào thời điểm đó, nếu có một nhân vật giang hồ nào muốn sát hại người thì việc đó quá dễ như trở bàn tay phải không ?

Dư Hải Bằng nghe Bốc thần hỏi thế bèn long mắt lên nói:

- Lão định nhục mạ tại hạ sao ?

- Không, không ! Người đừng hiểu sai ý ta !

- Vậy lão hỏi điều đó để làm gì ?

- Chỉ là ta muốn người minh bạch một điều ! Mà muốn minh bạch được điều đó thì người không thể không đáp câu hỏi đó của ta ! Người muốn thế nào ?

Nghi hoặc, Dư Hải Bằng hậm hực đáp:

- Nếu là lúc đó thì đúng là như vậy ! Sao ? Lão mà giải thích không xuôi thì đừng trách tại hạ sao vô lễ với bậc trưởng thượng nha !

Bốc thần vẫn thản nhiên ! Lão khê trách một câu:

- Đương nhiên ! Nhưng xét theo câu nói vừa rồi của người thì người đã tỏ ra vô lễ rồi đó ! Hừ ! Bây giờ người nói đi ! Tại sao lúc đó kẻ đã ám toán và đoạt kinh lại cố tình lưu mạng người lại nào ?

- Lão hỏi lạ ! Là hần ngữ rằng tại hạ đã chết nên hần mới bỏ đi ! Nhờ đó tại hạ mới còn sống đến ngày nay ! Chứ làm gì có chuyện cố tình lưu lại mạng sống cho tại hạ ?

Bốc thần ngó ngay vào mắt chàng:

- Người nghĩ như thế ư ? Người nghĩ rằng với bản lĩnh của người lúc ấy, người có thể chịu được một kích của một bậc cao thủ có tâm sát hại người mà người vẫn còn sống sao ? Hay người đang tu luyện Kim Cang bất hoại thân nên kẻ đó tin rằng người phải chết sau kích đó ?

- Thế không phải tại hạ đang trong cảnh thập tử nhất sinh thật sự vào lúc đó sao ?

- Nhưng người vẫn chưa chết ngay, đúng không ?

- Thì đúng rồi ! Điều đó chứng tỏ rằng...

- Chứng tỏ rằng kẻ đó đã khéo tính toán và sắp xếp ! Hần liệu định sát sao đến độ thừa đủ cho người một phần nhỏ sự sống để người nói với ai đó chỉ một câu thôi ! Hần chỉ cần bấy nhiêu đó thôi ! Người đã hiểu chưa ?

- Làm sao hần biết được sẽ có ai đó quay lại gặp tại hạ trước khi tại hạ chết ?

- Thì như người nói đó ! Còn Tư Không Huệ này, Chu Hồng này, hoặc Phương Tịnh đại sư, bọn tăng nhân Thiếu Lâm phái đó chi ? Họ làm gì không kịp gặp lại người trước khi người... ! Hừ ! Có điều là tên đó, hần tính toán vẫn còn dở !

Không để tâm đến lời luận bàn sau cùng của Bốc thần, Dư Hải Bằng cam nhận như tâm trí của chàng chợt sáng bừng lên ! Phải rồi ! Nếu lúc đó Dư Hải Bằng có nhiều kinh lịch như bây giờ có lẽ chàng đã nhận thấy điều mà Bốc thần vừa nói. Quả vậy, đừng nói gì là Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám là một cao thủ danh lừng thiên hạ, chỉ cần bất kỳ một tên giáo đồ U Minh Giáo thì Dư Hải Bằng cũng đủ hồn du địa phủ ngay tức khắc, không phải lời thôi gì cả. Còn tên đó, đúng là tên đó cố tình lưu mạng chàng lại để hoàn thành kế giá họa của hần ! Sau đó hần sẽ ung dung và thảnh thơi tọa hưởng kỳ thành ! Người bị rắc rối bởi Thiếu Lâm vốn là chủ nhân của Đạt Ma kinh, đương nhiên không ngoài Tư Mã Giám do chính miệng Dư Hải Bằng trước lúc chết nói ra.

Nghi được đến đây, Dư Hải Bằng bật hỏi:

- Nhưng tại sao hần lại chọn Tư Mã... à... Tư Mã bảo chủ ?

Bật cười khoái trá, Bốc thần nói:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Thì đây chính là cái không khéo của hần ! Vì bọn ta thừa biết lai lịch cùng tính khí của Tư Mã bảo chủ nên bọn ta mới không tin vào lời của người ! Người hỏi được điều này có lẽ người không còn nghi ngờ ở tư cách của Tư Mã bảo chủ nữa phải không ?

“Lai lịch gì của lão Tư Mã mà bọn họ phải tin tưởng đến thế kia ?” Tuy vẫn còn nghi vấn trùng trùng, nhưng Dư Hải Bằng làm gì không hiểu ẩn ý trong câu nói của Bốc thần !

Do đó, chàng bèn hướng về Tư Mã Giám, vừa thi lễ, chàng vừa nói:

- Tư Mã bảo chủ ! Do mọi việc trắng đen chưa rõ, nên tại hạ dù muốn cũng không thể bồi lại tội đã mạo phạm đến bảo chủ ! Sau này, khi mọi việc tỏ tường xong, nếu đúng là tại hạ đã trách lầm bảo chủ thì bảo chủ muốn hành xử tại hạ thế nào cũng được. Mong bảo chủ chớ phiền trách !

- Hừ ! Dù sau này hắc bạch đã phân minh thì Tư Mã mỗ cũng đâu có tư cách gì hành xử Dư đại hiệp ! Đại hiệp dạy quá lời !

Nghe giọng điệu vẫn còn hần học của bảo chủ Thanh Vân Bảo, lão Kỳ thần không thể không nói:

- Xem bảo chủ Tư Mã huynh kìa ! Đây chỉ là sự hiểu lầm thôi mà. Huống chi nếu đặt Tư Mã huynh vào tình cảnh của hần lúc đó, thì chắc gì Tư Mã huynh lại không ngộ nhận ! Mong Tư Mã huynh hãy vì đại cuộc mà bỏ qua cho hần đi !

Bốc thần cũng nói:

- Tư Mã huynh ! Nhân vô thập toàn ! Tư Mã huynh đừng phiền trách hần ! Như hần vừa nói, sau này Tư Mã huynh muốn xử phạt hần thế nào thì hần cũng cam chịu kia mà ! Theo ta thì hần cũng biết phục thiện đó chứ ! Lão Túy bảo sao nào ?

- Phải ! Phải ! Chứ nếu hần là một tên ương bướng thì làm gì có việc lão Túy này rút ruột truyền cho hần bộ pháp Túy Tiên ! Ta nói đúng không tiểu tử ?

Dư Hải Bằng nghe thế liền gật đầu:

- Tuy Dư Hải Bằng này tài sơ đức bạc nhưng còn câu:

“đại trượng phu ân oán phân minh”, thì tại hạ không thể nào quên ! Được gặp lại chư vị tiên bối vẫn an khang như thế này, vẫn bối không thể không an tâm ! Bây giờ do văn bối có việc khẩn bên mình nên không thể vẫn an chư vị tiên bối được ! Cáo biệt !

- Khoan đã tiểu tử ! Bọn ta còn có việc chưa kịp bàn với người đây !

Túy Cái vọt miệng kêu lên khiến Dư Hải Bằng không thể cứ thế mà bỏ đi !

Nhưng khi chàng quay lại định hỏi thì nữ lang kia chợt xăm xăm bước đến trước mặt chàng !

Ném vào người Dư Hải Bằng một vật, nữ lang kia giận dữ nói:

- Trả cho người đó ! Ta không muốn nhìn thấy mặt người nữa ! Hừ !

Thái độ kỳ lạ của cô nàng làm cho Dư Hải Bằng khóc dở mếu dở ! Vì chàng nào có ý muốn gặp gỡ gì nàng ta đâu mà nàng ta phải nói như thế chứ ? Chàng định hé miệng đáp lại một câu cho bỏ ghét thì chàng lại nghe lão Túy Cái kêu lên:

- Hoa nhi ! Người làm gì vậy ? Phụ thân người bức tức đã đành đi, vì phụ thân người mới chính là người bị hiểu lầm ! Còn người ? Không lẽ người lại quên những gì người đã nhờ lão Túy Cái này rồi sao ?

“Hoa nhi ? Cái danh xưng này dường như ta đã nghe rồi thì phải ?” Dư Hải Bằng còn đang phải vắt óc để nhớ lại thì lão Kỳ thần lại lên tiếng:

- Hoa nhi ! Con làm thế là không khéo lắm đâu ! Con nên hiểu cho tâm trạng của hần lúc bấy giờ mới phải !

Nữ lang nọ phụng phịu đáp:

- Sư phụ ! Túy tiên bối ! Nhưng hần đã vũ nhục gia phụ ! Hài nhi không chịu được !

- Ha.. Ha.. Ha.. ! Tiểu liễu đầu này thật đa sự ! Thì cứ để đến khi mọi việc đã rõ ra, người muốn tòng muốn xỏ hấn cũng không sao ? Người làm thế thì người xem thường ông mai này rồi !

Vỡ lẽ ra, Dư Hải Bằng bèn cúi đầu nhìn vào vật mà nữ lang nọ vừa ném trả cho chàng ! Và khi chàng nhận ra vật đó chính là chiếc mặt nạ bằng lụa mỏng hình một nữ nhân mà chàng đã tự tay đeo cho “gã” môn đồ của lão Kỳ thần thì chàng không dừng được nữa, phải kêu lên:

- Hoa nhi ? Té ra.. Té ra cô nương đây là “lão bá bá” là “huynh đài” đó sao ?

Tại... tại... tại hạ do không biết nên cam bẽ thất lễ ! Mong “huynh đài” à... à... mong cô nương bỏ lỗi cho !

- Người lại nói nhăng nói cuội gì vậy, Dư Hải Bằng ? Ái đồ của ta là nữ nhân rành rành, sao người hết gọi “lão bá bá” lại gọi “huynh đài” lộn xộn vậy ? Hừm ! Tội này nhất định lão Kỳ ta không bỏ qua đâu ! Đờ !

- Lão Kỳ hãy chậm tay đã nào ! Ai bảo trước kia lại cho ái đồ lão cải dạng nam nhi làm chi ? Có đánh thì đánh sư đồ lão mới đúng ! Lão không thấy tiểu diệt ta đang ngờ nghệch cái mặt kia ra sao ? Lão đừng chọc giận lão Túy ta ! Bằng không ta bỏ quách việc nhận làm ông mai, cho sư đồ lão muốn nhờ ai đó thì nhờ !

Chết sống thần hồn, Dư Hải Bằng nào ngờ “gã” lại đột nhiên đổi là “ả”. Thảo nào “gã” trước kia thường hay nấu cháo cho chàng ăn ! Nếu “gã” là nam nhân thì làm gì sành sỏi khoa nấu nướng như một nữ nhân thực thụ ?

Bây giờ, cứ nghe lời nói úp úp mở mở của lão Túy Cái, Dư Hải Bằng mười phần đã rõ tình ý của nàng đến chín phần rồi. Duy chỉ còn một phần là do thái độ vừa rồi của Dư Hải Bằng đối với phụ thân nàng là Tư Mã Giám còn rắc rối mà thôi !

Nhìn khuôn mặt mỹ miều khả ái của nang đang đỏ lừ ra, Dư Hải Bằng không sao tránh được sự bấn loạn trong lòng !

Đã thế, đột nhiên có ai đó oang oang nói lên một câu vang dội, khiến cho Dư Hải Bằng lại một phen nữa muốn rụng rời tay chân. Người đó vừa lao đến vừa nói:

- Ai chứ ? Ai muốn làm mai tiểu lão đệ của ta cho một nữ nhân khác nào ?

“Tư Đồ Quang lão ca ca ?” Quả nhiên là vậy ! Vì lão Túy Cái cũng oang oang đáp lại:

- Ta đây ! Là Túy Cái đây ! Tư Đồ bảo chủ vừa gọi ai là tiểu lão đệ vậy ?

Vút !

Hạ thân đứng bên cạnh Dư Hải Bằng, Tư Đồ Quang nói với ngực ưỡn ra:

- Đây ! Xin giới thiệu ! Dư tiểu lão đệ của Tư Đồ mỗ đã có lời ưng nhận gá nghĩa phu thê với xá muội rồi ! Túy Cái lão đừng quên điều đó nha !

Có thể nói, hiệu quả của lời nói do Tư Đồ Quang nói ra không khác nào tiếng sấm nổ giữa trời quang ! Mọi người, kể cả cô nương kia, đều tròn mắt kinh ngạc. Nhất là lão Túy Cái, vì lão hoàn toàn không biết gì về điều này nên lão đã làm ông mai “hụt” !

May sao, Bốc thần cũng là lão bốc, đã cười lên thích ý và nói:

- Hay ! Hay lắm ! Như vậy càng hay !

Đang trong tâm trạng bẽ bàng, lão Túy Cái vụt rống lên:

- Hay cái gì mà hay chứ, lão Bốc ? Ta là thúc thúc của hấn, chuyện nào ta không biết thì kể như chuyện đó không thành ! Hừ !

- Ai dám nói không thành nào ? Hừ ! Kể nào dám nói như thế đừng trách Tư Đồ mỗ sao lại trở mặt !

- Ta đây ! Hồng Hạc Bảo không đủ làm cho lão Túy ta sợ đâu !

- Thế Túy Cái có gì để Hồng Hạc Bảo phải sợ ?

Dư Hải Bằng hoàn toàn luống cuống không biết phải giải quyết thế nào cho phải !

Đã thế, từ phía xa bất chợt có âm thanh của Tư Không Huệ, không hiểu nàng đã đến từ lúc nào, hô hoán lên lồng lộng:

- Dư Hải Bằng, người đừng quên trước khi Chu đại thúc lâm chung, người đã từng hứa là sẽ chăm sóc cho ta đấy nhé ! Bây giờ ta đến với người đây !

“Lại có chuyện rắc rối nữa rồi !” Đúng như Dư Hải Bằng nghĩ ! Khi Tư Không Huệ vừa hiện thân thì ái nữ của Tư Mã bảo chủ liền nghiêng ngó và lườm nguýt Tư Không Huệ với vẻ ác cảm rõ rệt !

Ngược lại Tư Không Huệ cứ càng càng nét mặt khi nàng ta hầu như đứng dựa hẳn vào Dư Hải Bằng !

Hành vi của Tư Không Huệ khó coi đến độ Tư Đồ Quang phải kêu lên:

- Tiểu liễu đầu ! người không thể đứng xa ra được sao ? Người cũng nên biết rằng hân hiện giờ chính là muội phu của ta đó !

Tư Không Huệ không đứng dịch ra thì Dư Hải Bằng phải dịch thân ! Chàng lớn tiếng nói với mọi người:

- Lão ca ca, Túy thúc thúc, Tư Không cô nương ! Chư vị hãy nghe Dư Hải Bằng tại hạ nói đây. Tại hạ hiện giờ đang có một nỗi khổ tâm to lớn lắm, nhưng tại hạ lại không biết phải mở lời thế nào đây.

Ý Dư Hải Bằng muốn nhắc đến chuyện lỡ lầm đáng tiếc độ nọ với một nữ nhân vô danh. Nhưng Dư Hải Bằng vừa nói dứt lời thì mọi người đã nhao nhao lên giành nói:

- Không có gì phải khổ tâm cả ! Ta là thúc thúc của người, nếu...

- Tiểu lão đệ muốn nói gì thì nói, nhưng không được quên rằng...

- Dư Hải Bằng ! Không lẽ người đã quên...

Do tranh nhau nói nên Dư Hải Bằng không biết phải nghe bên nào và không nghe bên nào !

Ngược lại, một lần nữa Bốc thần lại cười toáng lên:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Càng hay ! Như thế thì không có gì hay bằng !

Lời nói của Bốc thần khiến cho mọi người phản ứng theo cung cách khác nhau !

Kỳ thần thì nhăn mặt. Túy thần thì hầm hè. Tư Đồ Quang khó chịu ! Tư Không Huệ đỏ mặt ! Tư Mã Giám ngơ ngác. Ái nữ của Tư Mã Giám thì xịu mặt. Còn Dư Hải Bằng là nhân vật chính thì lại ảo não sầu khổ.

Nhận ra mọi phản ứng đó, Bốc thần mỉm cười rồi nói tỉnh như không:

- Đây đúng là sự kiện hi hữu, hiếm có ở chốn võ lâm. Không những chỉ có chuyện trai tài, gái sắc không mà thôi, lại còn được việc cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên nữa ! Hay ! Hay không thể tưởng !

- Lão Kỳ ta vốn rất tin tưởng ở lão Bốc ! Nhưng phen này thì ta chịu, không hiểu lão Bốc thấy hay ở điểm nào mà cứ nức nở khen vùi như vậy ?

- Ấy ! Lão Kỳ hãy luôn tin ở tài bốc dịch của ta ! Lão không thấy sao ! Khi bị bọn U Minh Giáo bắt giữ, trong khi lão và lão Túy cứ lo ngay ngáy nhưng ta đã bảo không sao là không sao kia mà ! Đã có cát tinh chiếu mệnh thì dù có muốn chết cũng không thể nào chết được !

- Nhưng còn chuyện này thì sao ? Nếu hân không khéo xử sự thì đổ máu chứ chẳng phải chuyện chơi đâu !

- Làm gì có chuyện đổ máu ở đây ! Này nhé ! Theo ta biết thì tiểu tử này hiện giờ đang phải cáng đáng một trọng trách không nhỏ...

- Là trọng trách gì ?

- Làm sao ta biết được ? Quê ứng thế nào thì ta nói thế ấy thôi ! Lão hãy nghe tiếp đây ! Do phải cáng đáng trọng trách nên hân không thể không cần người trợ lực ! Mà còn hậu thuẫn nào hùng hậu cho hân bằng Túy, Kỳ, Bốc tam thần chúng ta và võ lâm tam bảo chứ ?

- Lão Bốc nói sao dễ nghe thế ? Bọn ta thì không có gì để nói, nhưng còn vô lâm tam bảo thì làm sao... À... à... ! Ta hiểu ý của lão Bốc rồi ! Có phải lão muốn nói...

Nhìn gương mặt rạng rỡ của Kỳ thần, Bốc thần bèn hứng chí hơn. Lão Bốc nói:

- Chứ còn gì nữa mà lão Kỳ phải hỏi. Ta đã biết từ trước là tiểu tử này có sao đào hoa chiếu mệnh ! Hắn phải có đến tam nương thì hắn mới bị kèm chế. Chắc... chắc !

Như thế không những không đổ máu mà lại còn có lợi cho đại cuộc giang hồ nữa !

Hạ.. Hạ.. Hạ.. !

- Hạ.. Hạ.. Hạ..

Nghe hai lão Kỳ, Bốc nói nói cười cười là vậy, Túy Cái cũng vùng cười lên:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Hay ! Hay lắm ! Có thể mà Túy Cái ta lại không nghĩ ra ! Để xem nào ! Tư Mã Hoa này ! Tư Không Huệ này ! Và Tư Đồ... ! Tư Đồ gì hở bảo chủ ?

Tư Đồ Quang làm gì không hiểu ý tứ của bọn tam thần ! Do đó, Tư Đồ Quang hậm hực lên tiếng:

- Bọn già các người tính hay lắm. Nhưng theo ta thì phải như thế này mới đúng !

- Sao nào ?

Nhâng nhâng nét mặt trước câu hỏi có vẻ lo ngại của Bốc thần. Tư Đồ Quang vừa xòe từng ngón tay ra vừa nói:

- Tư Đồ Linh là một ! Tư Không Huệ là hai ! Và Tư Mã Hoa là ba ! Vậy đó ! Bọn lão tính sao ?

Túy Cái liền la lên:

- Sao lão lại kể Tư Mã Hoa ở hàng thứ ba ?

Tư Đồ Quang thần nhiên nói:

- Tiểu lão đệ của ta do có lời hứa với ta trước, sau đó là đến Tư Không Huệ ! Sau cùng thì lão Túy mới có ý định làm mai cho Tư Mã Hoa ! Ta nói không đúng sao ?

- Đương nhiên là không đúng rồi ! Vì xét về thứ bậc thì ta là thúc thúc của hắn !

Trong khi lão chỉ là lão ca ca của hắn thôi ! Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Không ngờ ta lại được Tư Đồ bảo chủ kêu bằng thúc thúc ! Hạ.. Hạ.. Hạ..

Tư Đồ Quang vẫn bình chân như vại:

- Tại sao ta phải kêu Túy Cái người bằng thúc thúc nào ?

Đang chuyện nọ xọ chuyện kia, khiến cho bọn già mãi lo chú tâm đến mọi việc !

Dư Hải Bằng nhân đó bèn lên lên bỏ đi với nỗi buồn man mác !

Và chàng không thể nào ngờ Tư Không Huệ lại lẳng lặng nổi gót chàng !

Và chàng càng không thể nào ngờ, đến Tư Mã Hoa cũng âm thầm bám sát theo sau !

Chỉ có mỗi một người là nhìn thấy rõ mọi sự. Đó là Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám !

Lão nhìn thấy mà lão không nói gì cả ! Nhìn gương mặt của Tư Mã Giám lúc này đổ ai hiểu được tâm trạng của lão !

Mừng vui khi thấy ái nữ lão tìm được một đức lang quân như ý ?

Buồn phiền vì vết nhơ chưa gội bỏ được thì ái nữ lão đã bỏ lão mà đi ?

Không ai biết được cả !

Đến như Dư Hải Bằng cũng không sao hiểu được khi chàng lần lượt nghe hai tiếng gọi với theo lúc chàng đã bỏ đi được hơn dặm.

- Dư Hải Bằng ! Đợi ta với...

“Tư Không Huệ ?” Rồi lại:

- Dư Hải Bằng ! Người không thể cứ thế mà đi được đâu !

“Tư Mã Hoa ?” Dư Hải Bằng lại nghĩ:

“Còn Tư Đồ Linh đâu ? Nữ nhân vô danh kia nữa, nàng đâu rồi ?”

28. Bất Thân Ngược Bất Gặp Uyển Nhi-thêm Một Giai Nhân Đứng Ba Nàng

Dư Hải Bằng thở dài ngao ngán ! Chàng tuy vẫn tiếp tục di chuyển, nhưng cước lực đã chậm hẳn lại. Đoạn chàng ngoảnh đầu sang mé tả và lên tiếng hỏi:

- Cô nương đã lo mọi việc hậu sự cho Chu lão rồi sao ? Còn lệnh tôn, lệnh tôn có nói gì không khi biết Chu lão bị thảm tử ?

Không ra vui khi được đồng hành cùng Dư Hải Bằng và Tư Không Huệ cũng không lộ vẻ gì buồn phiền khi nghe chàng nhắc đến chuyện đã qua.

Nàng đáp với vẻ xa vắng:

- Phụ thân ta không có tại bảo nên ta không thể biết người sẽ nói những gì khi thấy Chu đại thúc không còn nữa. Người định đi đâu đấy ?

Không đáp lời Tư Không Huệ, Dư Hải Bằng lại ngoảnh đầu sang mé hữu, nơi đang có Tư Mã Hoa đang trầm lặng đếm bước ! Chàng nói:

- Tư Mã cô nương ! Tại hạ biết tại hạ có phần nào hồ đồ khi tại hạ đã đắc tội với lệnh tôn ! Nếu như tại hạ biết Tư Mã bảo chủ là... là chỗ thâm giao với Túy, Kỳ, Bốc tam thần thì có lẽ chuyện đã không xảy ra như thế. Cô nương đi như thế này không sợ lệnh tôn lo lắng sao ?

Vẫn còn hậm hực, Tư Mã Hoa giậm chân đáp:

- Người nói như thế là có ý gì ? Hay người nghĩ ta hành động như thế này là muốn đi theo người sao ? Xí !

Như bị chạm nọc, Tư Không Huệ vội vàng đánh tiếng:

- Dư Hải Bằng ! Người ta đã không muốn đi theo người thì người không việc gì phải lý đến người ta ! Còn ta, do có lời gởi gắm của Chu đại thúc nên ta không thể không đi theo người !

- Đồ mặt dày ! Thứ không biết xấu hổ !

- Tư Mã Hoa ! Người bảo ai không biết xấu hổ chứ ? Thế còn người thì sao ?

- Hừ ! Ta đi theo hần là có lý do chính đáng, chứ không phải như người !

- Là lý do gì mà người nói là chính đáng ?

- Ờ... thì... thì là ta muốn hỏi tội hần ! Không đúng sao ?

- Thì hần đã tạ lỗi rồi đó. Người còn muốn sao nữa đây ?

- Tạ..

Trông thấy hai giai nhân sừng sộ lẫn nhau như đã phát cuồng, Dư Hải Bằng vội vàng lên tiếng ngăn lại, không cho Tư Mã Hoa nói hết câu:

- Thôi mà, cho tại hạ xin đi, nhị vị cô nương ! Tư Không cô nương nói cũng không sai ! Tại hạ đúng là có chịu lời ủy thác của người đã khuất, nên không thể không chăm sóc cho Tư Không cô nương ! Còn như Tư Mã cô nương thì cũng phần nào là do tại hạ đắc tội với Tư Mã bảo chủ ! Hay là thế này vậy !

- Sao ?

- Người định như thế nào ?

Cả Tư Không Huệ lẫn Tư Mã Hoa gần như cùng một lúc hỏi lại Dư Hải Bằng !

Thấy thế, chàng bèn nói:

- Lão Bốc thần nói không sai khi bảo rằng...

- Người nói thế là có ý gì ? Không lẽ người lại tham lam đến thế sao ?

Không cho Dư Hải Bằng nói hết câu, chưa gì Tư Không Huệ đã giãy nảy lên như thế !

Đến Tư Mã Hoa cũng vậy. Nàng buột miệng nói:

- Xì ! Người nói như thế mà không biết ngượng sao ? Tạ..

Dư Hải Bằng dừng phát lại, khiến cho nhị nương lơ đã và làm cho Tư Mã Hoa không sao nói tiếp được !

Dư Hải Bằng vừa ngăm nhìn cả hai vừa giải thích:

- Tại hạ không như nhị vị cô nương nghĩ đâu ! Nhưng lúc này tại hạ không tiện giải thích. Yù tại hạ muốn nói rằng Bốc lão nói không sai khi bảo tại hạ đang cáng đáng một trọng trách. Đúng ra tại hạ định đi về Thiệu Lâm để tụ họp với các anh hùng hào kiệt, nhưng khi này tại hạ có nghe Túy thúc thúc nói là có việc hệ trọng cần bàn với tại hạ ! Do đó, tại hạ định quay về với bọn họ đây ! Nhị vị cô nương nghĩ thế nào ?

- Người phải cáng đáng trọng trách gì ?

Đáp lại sự quan tâm của Tư Không Huệ, Dư Hải Bằng nói:

- Còn trọng trách gì khác ngoài việc phải lo đối phó với U Minh Giáo và Tam Ma ?

Không chịu kém Tư Không Huệ, Tư Mã Hoa cũng lộ vẻ quan tâm khi lên tiếng:

- Tam Ma ? Người đối phó được với Tam Ma sao ?

Cười buồn, Dư Hải Bằng đáp:

- Không được cũng phải được ! Hơn nữa, đâu riêng gì tại hạ mà còn có cả quần hùng các phái cùng lo việc đối phó với Tam Ma nữa kìa ! Vì thế tại hạ định quay lại bàn định với Túy thúc thúc và mọi người ! Nếu như vô lâm tam bảo và tam thần cùng đồng tâm hiệp lực với nhân vật các phái thì tại hạ tin rằng chuyện đối phó với Tam Ma không khó khăn là bao !

Không hiểu vì nguyên nhân nào mà không những Tư Mã Hoa mà đến cả Tư Không Huệ nữa cũng vậy ! Không nàng nào chịu quay lại gặp mấy lão già lúc này !

Tư Mã Hoa nói trước:

- Người không cần phải quay lại gặp họ đâu !

- Ủ ! Ta cũng thấy đúng như vậy đó !

Do không hiểu được luận điệu của hai nàng, nên Dư Hải Bằng kêu lên:

- Tại sao chứ ? Thế nhị vị không biết rằng chỉ vì chưa kịp hiệp hội với nhau nên hết Hoa Sơn phái rồi lại đến Võ Đang phái đã bị Tam Ma hoành hành như chốn không người sao ?

Tư Không Huệ kêu lên thất thanh:

- Có chuyện như thế à ? Thế hai phái đó ứng phó như thế nào ?

Dư Hải Bằng buồn bã lắc đầu:

- Võ Đang phái còn đỡ hơn ! Chứ phái Hoa Sơn thì kể như không còn gì nữa !

-Ồ ! Nói như người thì thực lực của Võ Đang phái đủ để chống trả với Tam Ma à ?

Để giải thích cho Tư Mã Hoa rõ, Dư Hải Bằng dù khiêm tốn cũng phải nói:

- À, không hẳn là như thế ! Còn may là chỉ có hai trong Tam Ma xuất hiện ! Đồng thời là do có sự hiện diện của Phương Tịnh đại sư và La Hán trận đã kèm hãm được đệ nhị ma, Bạch Diện ! Còn đệ tam ma Hắc Diện thì...

- Là Liên Hoa kiếm trận của Võ Đang phái đối phó với Hắc Diện Ma à ?

- Cũng có thể nói là như thế ! Nhờ đó, khi tại hạ đến được Võ Đang may mà còn kịp ứng cứu ! Bằng không...

- Người nói thế nghĩa là gì ? Người nói không ứng cứu, như thế không lẽ người đối phó được với một trong Nhị Ma ?

- Cũng là may mắn thôi ! Sau đó đệ nhị ma phải xốc đệ tam ma rút lui khỏi Võ Đang !

Cả hai nàng cùng kinh ngạc như nhau ! Nhưng không nàng nào dám mở miệng nói rằng chàng đã quá khoắc lác ! Huống chi, Tư Không Huệ đã phần nào hiểu được tính khí của chàng, còn Tư Mã Hoa thì đã tận mắt chứng kiến sự bại trận của phụ thân nàng trước thần công tuyệt thế của Dư Hải Bằng !

Không buồn giải thích thêm dù Dư Hải Bằng đã đọc được sự nghi ngờ trong ánh mắt của cả hai, Dư Hải Bằng thản nhiên nói tiếp:

- Điều đáng sợ nữa là tại hạ đã biết giáo chủ U Minh Giáo còn có mưu đồ khác khi lão đã nhân cơ hội chiếm đoạt những kỳ được trân quý của nhị phái Hoa Sơn và Võ Đang !

- Lão đã chiếm đoạt vật gì ?

- Một thanh Hà Thủ Ô ngàn năm của phái Hoa Sơn và hai hoàn linh đan chí bảo của Võ Đang là Hà Thủ Ô bảo mệnh !

- Lão đang mưu toan chuyện gì ?

- Tại hạ không biết ! Vì thế, tại hạ thấy cần phải bàn định với nhị vị bảo chủ và võ lâm tam thần ! Nhưng sao nhị vị cô nương lại ngăn không cho tại hạ quay lại ?

Đến bây giờ, Tư Mã Hoa mới giải thích:

- Ta ngăn cản người vì bọn họ cũng đang có ý định tìm đến Thiếu Lâm như người vậy ! Duy có điều là...

- Là điều gì, Tư Mã cô nương ?

- Việc đối phó với Tam Ma đã có người cáng đáng rồi ! Người bắt tất phải lo lắng !

- Là ai ?

- Ồm... ! Thôi được ! Để ta nói cho người nghe vậy ! Người đó chính là gia phụ !

Tư Mã Hoa nói chàng đừng lo lắng, nhưng khi nghe nàng nói xong, Dư Hải Bằng càng lo lắng hơn gấp bội ! Chàng hỏi lại với vẻ bán tín bán nghi:

- Là lệnh tôn ? Làm sao lệnh tôn có thể...

Tư Mã Hoa thản nhiên nhún vai và hỏi lại chàng:

- Theo người, đối phó với Tam Ma ngoài võ lực ra thì không còn cách thế nào nữa sao ?

Dư Hải Bằng càng thêm nghi hoặc:

- Đương nhiên là không rồi ! Trừ phi..

- Sao ? Trừ phi điều gì ?

- Trừ phi chúng ta đoạt được Tam Ma tử kiếm lệnh trong tay lão giáo chủ U Minh Giáo thì không có gì để nói.

Tư Mã Hoa chun mũi nói với vẻ khinh bỉ:

- Ai cần gì lấy lại đồ vô dụng đó chứ ?

- Vô dụng ? Cái gì là vô dụng ?

Tư Mã Hoa bật cười hỏi:

- Thế người có biết tại vì sao mà sư phụ ta một hai bảo ta phải rời khỏi người và Bốc thúc thúc hôm trước không ?

Dư Hải Bằng vốn muốn tìm hiểu việc này đã lâu nên chàng hỏi:

- Là lý do gì ? Nếu tại hạ nhớ không lầm thì lệnh sư có nói đó là điều hệ trọng liên quan đến kiếp vận võ lâm phải không ?

- Đúng vậy ! Thế người có biết gì về lai lịch của dòng họ Tư Mã của ta không ?

Đây cũng là điều mà Dư Hải Bằng đang nghi vấn. Lúc này, chàng có nghe Bốc thần đề cập một cách mơ hồ về lai lịch của Tư Mã Giám, tuồng như cái lai lịch đó đủ để bảo chứng cho Tư Mã Giám là kẻ vô tội vậy ! Dư Hải Bằng lại một phen nữa nhanh nhẩu hỏi:

- Không ! Thế nhà họ Tư Mã của cô nương có lai lịch thế nào ?

Tư Mã Hoa liền thốt lộ:

- Nguyên Vô Cực Tái Lão Quân chính là bảo chủ Thanh Vân Bảo trước phụ thân ta những ba đời !

Quá đổi kinh ngạc, Dư Hải Bằng kêu lên:

-Ồ ! Té ra Vô Cực Tái Lão Quân cũng có đại danh là Tư Mã sao ? Nói vậy, Tam Ma tử kiếm lệnh kia do giáo chủ U Minh Giáo đang cất giữ là vật giả sao ?

Tư Mã Hoa lộ vẻ đắc ý đáp:

- Đúng vậy !

- Còn Hắc Tử Lâm bí đồ ?

- Hắc Tử Lâm bí đồ là của thật ! Thực hư, hư thực ! Chính Vô Cực Tái Lão Quân cố tình tạo ra sự lẫn lộn đó để dò xét xem tâm địa của Tam Ma có thay đổi gì không sau một thời gian bị giam hãm tại Hắc Tử Lâm ! Nếu Tam Ma vẫn còn sống và vẫn chứng nào tật nấy thì đã có Tam Ma tử kiếm lệnh thật do hậu nhân của Vô Cực Tái Lão Quân chịu trách nhiệm không chế ! Và người đó chính là gia phụ !

Nhân nói về việc này, Dư Hải Bằng lại hỏi tiếp:

- Theo tại hạ hiểu thì Tam Ma tử kiếm lệnh là vật cam kết giữa Tam Ma và Vô Cực Tái Lão Quân tiền bối ! Nhưng đã vậy thì tại sao Tam Ma lại phải tuân nghe mọi hiệu lệnh của lão giáo chủ dù Tam Ma tử kiếm lệnh kia là của giả ?

- Ngươi tầm ngươi, mã tầm mã ! Để đánh đổi lấy sự tự do thì ít ra Tam Ma phải có một sự cam kết nào đó với lão tặc chứ !

Dư Hải Bằng vỡ lẽ ra và chàng hiểu được nguyên nhân vì sao giữa Tam Ma và lão giáo chủ U Minh Giáo có những điều kiện ràng buộc lẫn nhau và lại có hạn định một năm ngắn ngủi ! Nhưng Dư Hải Bằng vẫn không yên tâm khi lên tiếng hỏi:

- Thế... ngộ nhờ Tam Ma bội ước và không chịu tuân lệnh tôn, là người đang giữ Tam Ma tử kiếm lệnh thì sao ?

Tư Mã Hoa lập tức kêu lên:

- Làm gì có chuyện đó ! Dù Tam Ma có là kẻ đại gian đại ác đi nữa thì Tam Ma cũng phải biết tuân theo quy cũ của giang hồ ! Họ không thể bội tín một cách dễ dàng được !

- Đó là tại hạ chỉ giả dụ thôi ! Đến lúc đó, liệu lệnh tôn có được một kế pháp nào khác do Vô Cực Tái Lão Quân tiền bối lưu lại để đối phó với Tam Ma không ?

Trầm ngâm một lúc, Tư Mã Hoa mới đáp:

- Có thì cũng có nhưng ta e rằng cũng không làm gì được Tam Ma nếu Tam Ma bội tín !

- Là phương cách gì ?

- Vô Cực Thượng thần công do chính người lưu lại !

- Vậy tại sao cô nương lại nói sẽ không làm gì được Tam Ma ?

- Lễ thứ nhất, vì đây không phải là công phu gia truyền của dòng họ Tư Mã, mà nó chỉ là thần công thời thượng cổ do Vô Cực Tái Lão Quân tình cờ có được ! Lễ thứ hai, dù Vô Cực Tái Lão Quân có ngộ tính cao nhưng chỉ luyện được có bảy thành ! Năm xưa, Vô Cực Tái Lão Quân muốn chế ngự được Tam Ma thì người còn phải lợi dụng thêm vào đó là Hắc Tử Lâm trận đồ nữa ! Còn bây giờ, Hắc Tử Lâm đã trở thành phế vật, trong khi gia phụ lại không luyện được một tí gì ở Vô Cực Thượng thần công, vậy ta nói không làm gì được Tam Ma là không đúng sao ?

- Tại sao lệnh tôn không luyện được công phu Vô Cực Thượng thần công ?

- Ta nghe gia phụ nói:

người muốn luyện được công phu này ngoài bản thân công lực trên một Giáp Tí ra, còn phải có ngộ tính cao nữa ! Cả hai điều này gia phụ không có lấy một, do đó người không luyện được là đúng thôi !

Cau mày suy nghĩ, Dư Hải Bằng dăm chiêu một lúc mới hỏi:

- Mười phần lệnh tôn chỉ giữ được có năm, vậy mà lệnh tôn định đến Thiếu Lâm để đối phó với Tam Ma ư ?

Tư Mã Hoa cũng lộ vẻ băn khoăn:

- Biết làm sao được khi tình thế đã đến lúc khẩn trương như thế này ?

Dư Hải Bằng giẫm chân mấy cái, đoạn cả quyết nói:

- Đi thôi !

- Mà người định đi đâu ?

- Phải đó ! Người định đi về đâu vậy ?

Dư Hải Bằng nôn nóng vừa lao đi vừa đáp:

- Bất tất phải hỏi nhiều ! Nếu nhị vị có hứng thú thì cứ đi theo tại hạ ! Bằng không, thì...

- Ta đi với người !

- Ta cũng vậy ! Muốn sao thì muốn, ta cứ đi theo người !

Cả ba ngược dần lên phía bắc và cứ mãi miết đi ! Do Dư Hải Bằng không chịu giải thích nên Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa chỉ biết lặng lẽ bám theo mà thôi ! Vả lại, dù hai nàng có muốn hỏi thì cũng không sao hỏi được ! Vì cả hai sợ bị Dư Hải Bằng bỏ rơi, nên cả hai đều dồn mọi sức lực vào cước trình. Do đó, hai nàng không còn hơi sức đâu để mở miệng ! Cũng còn may là Dư Hải Bằng tuy không muốn giải thích nhưng lại cần sự trợ lực của hai nàng nên chàng chỉ đi đủ nhanh, không cho hai nàng mở miệng nói được thôi ! Bằng không, hai nàng làm gì có khả năng bám sát theo Dư Hải Bằng ròng rã hơn một ngày đường ?

Do vừa đi vừa suy nghĩ nên Dư Hải Bằng hầu như không phát hiện được tiếng binh khí đang chạm nhau gây náo loạn cả một góc trời. Chỉ đến khi Tư Mã Hoa và Tư Không Huệ phần vì mệt, phần vì hiếu kỳ, cùng kêu Dư Hải Bằng thì chàng mới phát hiện được điều đó !

Đưa tay ra hiệu cho hai nàng cứ chậm rãi và từ từ hãy đến, Dư Hải Bằng bèn chớp động thân hình và bay biến đi nhanh như chớp khiến cho hai nàng phải thẩn khâm phục võ công quá cao thâm của chàng.

Sau một ngọn đồi nhỏ là một bãi lư bằng khá rộng ! Tại đó, Dư Hải Bằng nhìn thấy có hai nữ nhân, một trong hai nữ nhân đó là một người đang độ tuổi mới lớn ! Cả hai cùng bị một bọn người rõ ràng là bọn U Minh Giáo, do chính kẻ tử thù của Dư Hải Bằng là Mộc Thanh điều động và tiến đánh cả hai !

Nữ nhân nọ là người đang độ tuổi mới lớn, tuy có võ công cũng khá nhưng nếu không được nữ nhân kia có bản lãnh thâm hậu hơn đỡ dần một tay thì có lẽ nàng nọ không thể chi trì được đến lúc này !

Đối với Dư Hải Bằng, tuy chàng không quen biết gì hai nữ nhân đang gặp bọn giáo đồ U Minh Giáo, nhất là gặp lại lão họ Mộc thì chàng không thể không can thiệp !

Do đó, Dư Hải Bằng vừa lao ào đến vừa lớn tiếng quát lên:

- Mộc Thanh ! Chúng ta lại gặp nhau rồi !

Vút !

Ầm ! Ầm !

Vừa hiện thân, Dư Hải Bằng liền tiện tay quạt ra hai chưởng, tạm thời giải vây cho hai nữ nhân nọ !

Tiếng quát với nội lực hùng hậu của Dư Hải Bằng và hai ngọn chưởng phong đó đã làm cho lão Mộc Thanh phải giật mình kêu lên:

- Dư Hải Bằng ! Lại là ngươi sao ?

Không biết từ lúc nào, danh xưng Dư Hải Bằng đã là một thứ danh xưng đầy uy hiếp, đối với bọn giáo đồ U Minh Giáo ! Vừa nghe lão phó giáo chủ hô hoán lên như vậy thì bọn giáo đồ gồm hơn hai mươi người đều nhất tề ngưng ngay trận chiến ! Còn hơn thế nữa, bọn chúng đồng loạt lùi lại phía sau, nhường hẳn một khoảng sân trống cho phó giáo chủ đối diện với Dư Hải Bằng !

Cùng lúc đó, hai nữ nhân kia cùng tỏ ra vẻ kinh ngạc khi nghe đến danh xưng Dư Hải Bằng. Vị cô nương lớn tuổi hơn nàng nọ đôi chút, suýt nữa đã há miệng gọi chàng !

Nhưng không hiểu sao nàng tuy đã hé miệng nhưng vẫn không phát được một thanh âm nào !

Rồi, đúng lúc Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa cùng chạy đến thì cô nàng đang độ tuổi mới lớn vụt kêu lên:

- Dư Hải Bằng ! Dư đại ca ! Mau mau diệt hết bọn chúng đi ! Tiểu muội có việc khẩn trương lắm cần gặp đại ca đây !

Không để ý đến thái độ giận dữ của Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa, Dư Hải Bằng cũng không thêm lưu tâm đến thái độ hăn học pha lẫn kiêu dè của lão họ Mộc, chàng quay người lại, đối diện với nữ nhân vừa gọi chàng là Dư đại ca !

Cũng giống như cô nàng kia đang tròn mắt kinh ngạc và nhìn sững vào gương mặt tuấn tú của Dư Hải Bằng, chàng cũng nhìn sững vào cô nàng nhỏ tuổi hơn đang lộ vẻ mừng rỡ và đang đứng kề bên cô nàng nọ ! Chàng kêu lên:

- Uyển Nhi ? là Uyển Nhi tiểu cô nương phải không ? Sao lạ vậy ? Nội tổ của cô nương không phải là huynh đệ kết nghĩa của lão Mộc Thanh sao ? Sao đột nhiên lão lại trở mặt như thế này ?

Đúng là Uyển Nhi, tiểu tôn nữ của lão Y Thần họ Kha đang rưng rưng ngấn lệ khi được Dư Hải Bằng nhận ra và hỏi như thế !

Uyển Nhi mấp máy môi mấy lần định nói điều gì đó với Dư Hải Bằng nhưng Uyển Nhi lại nói không thành tiếng. Ngược lại cô nàng đứng kề bên Uyển Nhi sau cơn kinh ngạc chợt hé miệng hô hoán lên:

- Dư Hải Bằng ! Phía sau...

Vù... Vù...

Cùng với tiếng rít gió nghe rợn người. Dư Hải Bằng lại nghe có tiếng Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa lần lượt kêu lên:

- Hay cho lão tặc, dám giở trò à ?

- Lão tặc muốn chết !

Vừa quay người lại, Dư Hải Bằng không khỏi sững sờ khi nhận ra vật đang xé gió lao vùn vụt vào chỗ chàng đang đứng chính là hai quả chùy gai được nối bằng một sợi xích dài là vũ khí của lão thất phu Mộc Thanh ! Vốn y pháp cũ, lão đã ném bỏ vũ khí đó với ý định ám toán Dư Hải Bằng như trước kia lão đã thực hiện một lần. Và lần trước thì lão còn ném ra hai ngọn phi đao khiến cho đồn công kích tăng thêm phần lợi hại

! Còn lần này, để bổ cứu cho lần thất bại trước, Mộc Thạnh lần lượt ném ra đến bốn ngọn phi đao khiến cho Dư Hải Bằng muốn phi thân lao ngược ra cũng không còn chỗ để thực hiện !

Nhìn thấy cung cách đó của Mộc Thạnh, Dư Hải Bằng còn đoán được thâm ý của lão khi hai nữ nhân kia đang đứng ngay ở phía sau lưng chàng ! Nếu chàng nhảy tránh thì hai nàng nọ sẽ gặp nguy ! Còn như chàng không nhảy tránh thì kẻ gặp nguy chính là chàng ! Vì không riêng gì bốn ngọn phi đao nọ mà chính những mũi gai trên hai quả chùy cũng ánh lên màu xanh biếc của độc chất !

Trong khi đó, trên tay của Mộc Thạnh còn đang hờm sẵn hai ngọn phi đao nữa !

May mà Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa đang nhào đến vây công lão, khiến lão không rảnh tay ném hai ngọn phi đao đó ra, tạo thêm sự lợi hại đáng sợ kia !

Nhưng Mộc Thạnh nào biết được sự tăng tiến võ công lúc này của Dư Hải Bằng !

Do đó, Dư Hải Bằng ung dung đẩy nhẹ song thủ ra ! Một luồng nhu kinh liền xuất hiện, chặn hẳn bước tiến của hai quả chùy gai và bốn ngọn phi đao !

Phần thì quan tâm đến Dư Hải Bằng ? Phần thì không ngờ Dư Hải Bằng lại có bản lĩnh cao minh đến độ này để giải phá đòn công kích nọ của lão họ Mộc, nên cô nàng chưa rõ tánh danh kia liền từ phía sau bước nhanh ra phía trước. Dừng đứng cả hai ngọc thủ, nàng nọ hét lên:

- Đi !

Hai luồng sóng kinh từ tâm chưởng nàng ta liền xuất hiện, hợp lực với luồng nhu kinh của Dư Hải Bằng làm cho hai quả chùy gai cùng bốn ngọn phi đao phải bay ngược trở lại cho chủ nhân của nó !

Ác hại thay, đứng án ngữ trước mặt Mộc Thạnh lúc này là Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa. Diễn biến này xảy ra, không khéo sẽ gây ra thảm họa cho người cùng phe !

Biến sắc, Dư Hải Bằng vụt quát lên:

- Lên !

Cùng với tiếng quát kinh thiên động địa đó, Dư Hải Bằng không những đẩy bắn toàn bộ những loại hung khí hiểm độc đó bay vút lên cao, tránh việc lao đến và đập vào hậu tâm Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa, mà chàng còn bung người bay lên theo nữa !

Cùng lúc đó, chính tiếng quát của Dư Hải Bằng đã đánh động cho Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa làm cho hai nàng phải giật mình và cùng nhảy tránh sang hai phía, để trống tâm thị tuyến của Mộc Thạnh !

Lão họ Mộc cười rộ lên:

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Dư Hải Bằng ! Mạng người kẻ như đã tuyệt rồi !

Vút ! Vút !

Hai ngọn phi đao nữa lần lượt được Mộc Thạnh ném ra ! Và lão đã quá thâm độc khi chỉ ném một ngọn vào thân hình đang lơ lửng của Dư Hải Bằng, còn ngọn thứ hai thì lão ném về Uyển Nhi đang hoàn toàn sưng sờ kinh ngạc và nhìn theo Dư Hải Bằng !

Từ trên cao, Dư Hải Bằng nhìn thấy rõ sự tính toán độc hiểm của Mộc Thạnh !

Lão không muốn lưu mạng cho Uyển Nhi ! Lão chỉ muốn sát nhân diệt khẩu !

Cả cười, Dư Hải Bằng kêu lên:

- Chưa chắc đâu ! Xem đây !

Vút ! Soạt !

Choang ! Choang ! Choang !

Chộp giữ sợi xích sắt nối liền hai quả chùy gia, Dư Hải Bằng tận lực đập hai quả chùy vào bốn trong năm ngọn phi đao nọ. Còn ngọn thứ năm thì chàng định chộp lấy để dùng nó ném vào ngọn phi đao thứ sáu đang lao đến Uyển Nhi !

Nhưng một lần nữa do quá quan tâm đến Dư Hải Bằng ? Cô nàng nọ đã tiếp trợ chàng một tay bằng cách xô ra một luồng lực đạo đẩy bật ngọn phi đao thứ năm là ngọn mà Mộc Thạnh vừa ném ra ! Khiến cho Dư Hải Bằng khi định chop nó thì nó đã lao đi vượt khỏi tầm tay của chàng !

Kính tâm, Dư Hải Bằng gọi giật giọng:

- Uyển Nhi ! Mau tránh !

Cũng còn may, Uyển Nhi lúc đó cũng kịp phát hiện được đòn ám toán của Mộc Thạnh, nguyên là Mộc thúc tổ của nàng. Và nhờ có tiếng kêu giật giọng của Dư Hải Bằng nên Uyển Nhi như được tiếp thêm sinh lực để nhảy tránh được ngọn phi đao đó !

Thở phào nhẹ nhõm ! Sau đó, Dư Hải Bằng lại gầm lên:

- Mộc Thạnh ! Đến lượt lão này !

Vù ! Vù !

Ầm ! Ầm !

Do bốn tên tùy bộc vẫn còn cáng Mộc Thạnh trên cáng kiệu, nên lão đã thoát được hai quả chùy gai của chính lão do Dư Hải Bằng ném từ bên trên ném xuống khi lão điều động bốn tên tùy bộc sử dụng khinh thân pháp lao vọt đi khỏi vị trí cũ trước đó !

- Tiểu Uyển à ! Người đành phải chấp nhận số mệnh của người thôi ! Hạ.. Hạ..

Hạ.. !

Vù ! Vù !

Hướng cáng Mộc Thạnh vừa lao đi là hướng mà Uyển Nhi đang đứng ! Và Mộc Thạnh đã nhân đó giáng cho Uyển Nhi một kinh tối hậu !

Hồn phi phách tán lo sợ cho Uyển Nhi, Dư Hải Bằng khi đó còn cách lão họ Mộc độ ba trượng bèn gầm thét lên điên loạn:

- Đố lão dám ! Uyển Nhi coi chừng đó !

Vù... Vù...

Ầm ! Ầm !

Hự ! Ọc !

Dù Uyển Nhi đã phát kinh chống đỡ, dù Dư Hải Bằng đã kịp xô kinh từ xa nửa uy hiếp Mộc Thạnh nửa trợ lực với Uyển Nhi hóa giải một chương tuyệt mệnh của Mộc Thạnh, nhưng rốt cuộc Uyển Nhi đã bị chương kinh của Mộc Thạnh quật phải ! Và Uyển Nhi phải té ngổ xuống đất sau khi đã thổ ra một búng máu tươi !

Không dẫn được nữa, Dư Hải Bằng động nộ lên đến cùng cực ! Chàng gào lên:

- Uyển Nhi ! Giết ! Ta phải giết hết bọn người ! Đờ ! Đờ ! Chết này !

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Sau khi hạ thủ được Uyển Nhi, do bị nữ nhân chưa rõ tánh danh nọ ngăn cản không cho Mộc Thạnh quật thêm vào Uyển Nhi một kinh nào nữa, Mộc Thạnh bèn giục già bốn tên tùy bộc bỏ chạy ! Lão không lý gì đến bọn giáo đồ U Minh Giáo đang bị Dư Hải Bằng chọn làm chỗ phát tiết ! Đến phải chết thảm !

Hành vi dê tiện của lão đã làm cho Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa căm giận ! Cả hai cùng vội vã lao như bay đến Mộc Thạnh từ hai hướng và đồng thời cùng xuất chương đánh vào Mộc Thạnh !

- Lão già vô liêm sỉ ! Chạy đâu cho thoát ! Đờ !

- Lão thất phu dê tiện ! Xem chiêu !

Thế nhưng, hai nàng lại quên rằng bốn tên tùy bộc của Mộc Thạnh tuy bận bịu một tay vì phải giữ cang kiệu, nhưng cả bốn lại còn rảnh rỗi mỗi tên một tay nữa chi !

Do đó, khi hai nàng vừa xô chướng ra, trước khi chướng kinh lão đến Mộc Thạnh thì hai nàng lại va phải mỗi nàng hai luồng lực đạo của bốn tên tùy bộc cùng xuất thủ vào hai nàng !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Hự ! Hự !

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Bọn người còn kém lắm...

- Mộc Thạnh ! Đỡ !

Vù... Vù...

Ầm !

Chỉ một chút sơ tâm để cho cơn cuồng nộ được buông thả, Dư Hải Bằng đã để cho Mộc Thạnh và bốn tên tùy bộc được đắc ý khi lão đã hạ độc thủ với Uyển Nhi và bốn tên tùy bộc mặc sức xuống tay với hai nàng giai nhân kiều diễm là Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa ! Nhận được sự sai lầm đó, Dư Hải Bằng bèn dồn tất cả sự căm phẫn vào một chướng lực duy nhất, khi chàng vừa lao đến vừa vận lực đánh về phía chủ bộc Mộc Thạnh !

Còn ghé gớm hơn nhiều so với lần Dư Hải Bằng hiển lộng thần oai cho Tư Mã Giám xem hôm trước ! Lần đó chàng nào sử dụng hết thập thành công lực như lúc này ?

Do đó, cứ như cơn sóng dữ khi hải thần động nộ, Mộc Thạnh và bốn tên tùy bộc liền bị luồng sóng kinh cuốn phăng đi với toàn bộ sự giận dữ của Dư Hải Bằng !

Kinh tâm động phách, bốn tên tùy bộc vội vàng lóp ngóp bò dậy và chạy lại chỗ Mộc Thạnh bị đẩy bay ra khỏi cang kiệu ! Đoạn cả bốn tên không nói không rằng cùng dìu đỡ lão Mộc Thạnh và cuốn vó chạy dài !

Thế nhưng, bọn chúng đâu ngờ rằng, một khi diêm vương đã định canh ba thì đâu phải đợi đến canh năm mới chết ! Một khi Dư Hải Bằng đã định tâm báo thù thì bọn chúng làm sao chạy khỏi !

- Chạy đi đâu ? Hãy để mạng lại đã !

Vù... Vù...

Ầm !

Hự !

Phịch ! Phịch ! Phịch ! Phịch !

Đỡ hơn Mộc Thạnh đã bị chướng phong của Dư Hải Bằng nghiền nát, bốn tên tùy bộc còn có số may là chết mà vẫn toàn vẹn thi thể !

Vội vàng lao trở lại, Dư Hải Bằng phần nào yên tâm khi thấy hai nàng Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa không đến nỗi bị trọng thương ! Hai nàng đang ngất ngảm điều tức sau một phen kinh biến ! Còn Uyển Nhi thì đang được nàng nọ chăm sóc khá tận tình !

Bước lại gần hơn, chàng lên tiếng hỏi nàng nọ:

- Uyển Nhi có việc gì không, cô nương ?

Nàng nọ lộ vẻ luống cuống khi được Dư Hải Bằng hỏi đến. Đoạn trong ánh mắt nàng lộ vẻ ai oán khi nhìn thấy Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa đang dịch chân tiến đến phía sau Dư Hải Bằng. Nàng nói như trách như hờn:

- Thiếu hiệp bắt tất phải quan tâm đến Uyển Nhi ! Sao thiếu hiệp không hỏi xem vị tiểu thư kia có việc gì không đã !

Nghĩ lại việc xảy ra cho Uyển Nhi cũng phần nào do lỗi của nàng này, nếu nàng đừng vì ham chiến mà lo lắng cho Uyển Nhi thì Uyển Nhi đâu phải thọ thương dưới chưởng của Mộc Thạnh ! Do đó, Dư Hải Bằng cúi gắt đáp lại:

- Cô nương hỏi lạ ! Cô nương không nghe Uyển Nhi vừa nói gì với tại hạ sao ? Cô nương có biết là sự việc phải nghiêm trọng lắm thì Uyển Nhi mới đi tìm tại hạ à ? Thế Uyển Nhi không nói cho cô nương rõ là tại hạ đã từng chịu ân của Uyển Nhi như thế nào sao ?

Cùng chung một tâm trạng, nàng nọ liền tỏ ra sững sốt như Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa khi nghe Dư Hải Bằng hỏi liền một lúc những câu hỏi như thế ! Điều đó có khác nào Dư Hải Bằng còn gợi thêm sự tò mò ở cả ba ? Vì nàng nọ đã vội vàng đáp:

- Thiếu hiệp đừng phiền trách ! Cũng như thiếu hiệp, ta chỉ do giữa đường thấy chuyện bất bình mà ra tay trợ nghĩa giúp Uyển Nhi thôi ! Chứ ta không thể biết Uyển Nhi vốn là ai và có ân gì với thiếu hiệp !

Khuôn mặt tuấn tú đang cúi gắt của Dư Hải Bằng liền giãn ra, chàng vội nói:

- À ! Thì ra là như vậy ! Tại hạ vậy là đã trách lầm cô nương rồi ! Xin cô nương cho biết tình hình lúc này của Uyển Nhi ! Liệu Uyển Nhi có sao không ?

Lời nói hòa dịu của Dư Hải Bằng làm cho nàng nọ có phần nào được yên ủi ?

Nàng lắc đầu đáp:

- Lão thất phu đã quyết ý giết Uyển Nhi nên lão dùng một lực đạo khá mạnh ! Ta ẹ..

- Không sao ! Miễn Uyển Nhi còn chịu đựng được thì vẫn còn hy vọng !

- Sao ? Thiếu hiệp biết cách chữa trị à ?

Dư Hải Bằng lắc đầu, cười ngượng ngịu:

- Tại hạ không có khả năng đó đâu ! Nhưng nội tổ của Uyển Nhi chính là Y Thần, một trong Võ Lâm Tứ Thần kia mà ! Cô nương có thể giao Uyển Nhi lại cho tại hạ được không ? Tại hạ muốn cấp tốc kiểm tra đưa Uyển Nhi về cho nội tổ Uyển Nhi tự tay chăm sóc !

Nhưng khi Uyển Nhi vừa rời tay nàng nọ thì Uyển Nhi liền sực tỉnh và giật mình kêu lên:

- Dư đại ca ! Đại ca đâu rồi ?

Đỡ Uyển Nhi vào vòng tay, Dư Hải Bằng nhẹ giọng trấn an:

- Uyển Nhi ! Tại hạ đây mà ! Uyển Nhi hãy cố chịu đựng để tại hạ đưa Uyển Nhi về cho nội tổ nha !

Ba nàng nọ không khỏi kinh ngạc khi nghe cách xưng hô quái lạ giữa Dư Hải Bằng và Uyển Nhi. Nhưng sự kinh ngạc đó không kéo dài là bao lâu thì ba nàng cùng giật mình kinh hãi khi nghe Uyển Nhi gắng gượng nói:

- Dư đại ca ! Nội tổ... nội tổ đâu còn nữa mà đại ca định đưa tiểu muội về !

Dư Hải Bằng giật bắn thân mình lên:

- Uyển Nhi bảo sao chứ ? Y Thần... lệnh nội tổ không còn nghĩa là sao ?

- Dư đại ca ! Tiểu muội đâu ngờ nội tổ sau này lại giao du với bọn tà ác ! Đến Lưu thúc tổ, Mộc thúc tổ cũng trở mặt với nội tổ nữa là !

- Nhưng tại sao lại như vậy được ? Y Thần vốn không phải là người U Minh Giáo như bọn họ sao ?

- Một bước sa chân, ngàn năm ân hận ! Nội tổ đâu ngờ sự thể lại xảy ra như vậy !

Cách đây không lâu, Lưu thúc tổ có đưa một lão già thật già và có gương mặt đen thật đen, đến cho nội tổ chữa thương...

- Là Hắc Diện Ma ? Rồi sao ? Nội tổ của Uyển Nhi có chữa trị cho lão đó không ?

- Có ! Nhưng thương thế thì nặng mà lão già đó lại muốn mau bình phục ! Đến khi nội tổ không sao làm vừa lòng được lão thì lão đã mắng te tát vào mặt nội tổ ! Nội tổ giận quá có thóa mạ lão một câu ! Chỉ bao nhiêu đó thôi, vậy mà một lát sau có một lão già mang gương mặt trắng thật trắng đến và hạ sát nội tổ ! Dư đại ca..

- Hừ ! Lão Bạch Diện Ma ! Thế lão giáo chủ... à... lão Lưu thúc tổ đâu ? Sao không bênh vực cho nội tổ ?

- Lưu thúc tổ dường như rất sợ hai lão kia nên chỉ nói được một câu:

lão chết là đáng !

Đồng khẩu bất đồng tâm ! Chuyện xâu xé lẫn nhau giữa bọn tà ma là điều không tránh khỏi ! Lão Y Thần họ Kha bỏ sáng đầu tối, thì có gặp phải thảm họa này cũng đáng cho lão thật !

Dư Hải Bằng chỉ vì thương hại và muốn đền đáp ân cứu tử của Uyển Nhi nên chàng đành phải hỏi:

- Vì thế, Uyển Nhi muốn tìm tại hạ và bảo tại hạ báo thù cho nội tổ phải không ?

Uyển Nhi lắc đầu và nói trong sự kinh ngạc của Dư Hải Bằng:

- Gieo gió gặp bão ! Gieo nhân nào thì gặt quả nấy ! Như tiểu muội đã nói, chỉ là do nội tổ sa chân nên phải chuốc họa ! Uyển Nhi muốn gặp Dư đại ca là muốn báo cho Dư đại ca hai việc mà Uyển Nhi biết rằng đại ca rất quan tâm !

Tự thẹn với lòng, Dư Hải Bằng gượng gạo nói:

- Thôi ! Uyển Nhi hãy lo tịnh dưỡng cho khỏe đi ! Tại ha..... à... đại ca sẽ nghe sau cũng được mà !

Lộ vẻ mừng rỡ, Uyển Nhi hỏi:

- Đại ca vừa xưng hô với tiểu muội là gì ?

Như muốn Uyển Nhi được vui mừng hơn, Dư Hải Bằng chậm rãi nói:

- Uyển Nhi ! Đại ca mà còn sống đến bây giờ, đó không phải là do Uyển Nhi ban cho sao ? Nếu Uyển Nhi muốn có một vị đại ca để chăm sóc cho Uyển Nhi thì... đại ca đây ! Uyển Nhi có bằng lòng làm tiểu muội của đại ca không ?

Miệng thì cười nhưng hai giọt lệ thì lại lăn dài trên hai gò má phơn phớt hồng của Uyển Nhi. Uyển Nhi đáp ứng ngay:

- Đại ca ! Kha Uyển muội thật là sung sướng !

- Hảo muội muội ! Được rồi ! Từ đây đại ca sẽ chăm sóc muội muội ! Thôi, muội muội hãy tịnh dưỡng đi đã !

Thay vì nghe lời Dư Hải Bằng, thì Kha Uyển lại nói với nàng kia:

- Tỷ tỷ này ! Tỷ tỷ có võ công thật cao cường. Tỷ tỷ tên gọi là gì vậy ?

- Uyển muội ! Sao muội không nghe lời đại ca ?

Tuy Dư Hải Bằng đã có lời ngăn cản, nhưng nàng kia có lẽ do cảm mến cảnh ngộ đáng thương của Uyển Nhi nên nàng cười thật tươi và đáp lại:

- Hảo muội muội ! Muội muội cũng gan dạ lắm đó ! Tỷ tỷ là... Tư Đồ Linh !

"Tư Đồ Linh ? Có phải là..." Dư Hải Bằng chỉ nghĩ được đến đó thì Tư Không Huệ đã vọt miệng hỏi thay cho chàng:

- Tư Đồ Linh ? Vậy bảo chủ Hồng Hạc Bảo với cô nương đây là...

- Bảo chủ Hồng Hạc Bảo vốn là thân huynh !

Đáp đến đây, Tư Đồ Linh dường như không để tâm đến ai khác ngoài Kha Uyển !

Nên Tư Đồ Linh lại nói với Kha Uyển rằng:

- Muội muội này ! Nếu muội muội thích thì chúng ta sẽ luôn sống với nhau !

Không một ai kịp hiểu ý tứ của Tư Đồ Linh khi nàng nói lên câu này ! Và khi đã hiểu thì mọi người phải vội quên đi lúc nghe Kha Uyển nói:

- Tỷ tỷ ! Muội thích lắm chứ sao không ? Tỷ tỷ đã một lần cứu giúp muội, vậy muội muốn tỷ tỷ giúp muội một lần nữa có được không ?

- Muội muốn tỷ tỷ làm việc gì ?

- Khi nội tổ mất, muội không còn thiết sống nữa. Bây giờ, không những muội có một vị đại ca mà lại còn có thêm tỷ tỷ nữa ! Nên muội không muốn chết. Vậy tỷ tỷ có thể giúp muội điểm vào những huyết đạo trên người muội được không ?

Trước sự kinh ngạc của mọi người, Kha Uyển lần lượt đọc ra đến mấy mươi huyết đạo cho Tư Đồ Linh điểm giúp ! Khi việc điểm huyết đã hoàn tất, Kha Uyển lại cho tay vào bọc áo ! Nàng lôi ra có hàng chục lọ, to nhỏ khác nhau ! Sau khi lấy ở mỗi lọ một ít bột đã tán nhỏ, Kha Uyển ngậm cả vào mồm ! Đợi đã nuốt xong, Kha Uyển mới nói với Dư Hải Bằng:

- Rồi muội sẽ bình phục thôi ! Bây giờ đại ca hãy nghe muội nói đây ! Việc thứ nhất là Lưu thúc tổ đang tu luyện một loại thần công gì đó quan trọng lắm !

- Sao Uyển muội biết ?

- Lão có đưa cho nội tổ lượng định giùm lão một nhánh Hà Thủ Ô ngàn năm và hai hoàn thuốc ! Khi đưa, lão có nói thế với nội tổ !

- Còn thần công lão đang tu luyện, muội có biết không ?

Kha Uyển lắc đầu, nói tiếp:

- Điều đó thì muội không rõ ! Còn đây là việc thứ hai. Muội có biết một nơi mà lão đang giam giữ năm vị chưởng môn nhân !

Dư Hải Bằng giật mình, kêu lên:

- Sao lại là năm ? Theo đại ca biết thì chỉ có hai mà thôi ! Đó là Thạch chưởng môn, môn phái Hoa Sơn và lão họ Phùng, môn phái Côn Luân. Còn ba vị nào nữa ?

- Đại ca còn quên Võ Đang, Nga Mi và Thanh Thành !

- Là ba phái này à ? Có phải Uyển Nhi muốn nói đến Mạc Hà đạo trưởng, Hoàng chưởng môn và Lâm chưởng môn không ?

- Đúng là bọn họ đó !

- Làm sao có được việc này ? Vì đại ca đã biết chắc chắn là ba vị này đã chết rồi kia mà ?

Kha Uyển thích thú đáp:

- Cóng thì đúng, chứ họ không có chết !

- Không đúng ! Chính tay đại ca đã chôn lấp họ, nên đại ca biết chắc rằng họ đã chết !

- Đại ca ! Đại ca lại quên nội tổ của tiểu muội rồi ! Đã có Y Thần thì chỉ cần một chút sinh cơ thôi cũng đủ để bọn họ hồi sinh ! Hơn nữa, đại ca đâu có chôn xác họ như đại ca vừa nói. Ngược lại, do đại ca đem thi thể đã lạnh cứng của họ đặt vào một động thất ở Thiên Sơn nên bọn họ vẫn còn cơ may !

Lắc đầu, một phần thì khâm phục trước tài Hoa Đà Biển Thước của Y Thần, một phần là tiếc rẻ cho lão đã lỡ bước sa chân nên phải gánh chịu hậu quả. Dư Hải Bằng đứng lên nói:

- Đi ! Uyển muội hãy đưa bọn đại ca đến đó và giải thoát cho bọn họ đi !

29. Số Phận Hồng Nhan Sao Ngẩn Ngủ-cuộc Tử Chiến Tại Hắc Tử Lâm

Hóa ra ý đồ của Dư Hải Bằng khi ngược về mạn bắc là muốn đến tổng đàn U Minh Giáo, trùng khớp với việc Kha Uyển định đi tìm và báo cho chàng hay.

Chàng định tâm gây rối và tìm hiểu thử xem giáo chủ U Minh Giáo đang mưu toan điều gì khi chiếm đoạt mất Thiên Niên Hà Thủ Ô và hai hoàn Hà Thủ Ô bảo mệnh của nhị phái Hoa Sơn và Võ Đang !

Bây giờ, một khi Kha Uyển đã minh định rõ là thế thì Dư Hải Bằng rất dễ dàng có một ý niệm về mưu toan của giáo chủ U Minh Giáo ! Do lão không có được Tam Ma tử kiếm lệnh thật, nên lão đã nhờ vào Hắc Tử Lâm bí đồ để buộc Tam Ma phải giúp lão trong thời hạn một năm ! Sau một năm đó, khi mưu đồ bá chủ thiên hạ đạt được hoặc không thì đến lượt lão phải lo ứng phó với Tam Ma ! Vì thế, lão đã thiên phương bách kế muốn sang đoạt Hồi Nguyên Đan trên người Dư Hải Bằng để lão đủ đầy nội lực và tu luyện thần công cái thế ! Khi Hồi Nguyên Đan vô phương thu hồi thì lão lại đổi sang phương kế khác bằng cách chiếm đoạt Thiên Niên Hà Thủ Ô và Hà Thủ Ô bảo mệnh để hoàn thành tâm nguyện ! Lão biết được điều này có lẽ là do Mạc Hà và Kiếm Chấn Bát Hoang Thạch Dật chường môn môn phái Hoa Sơn đã bị lão bắt giữ nói lộ ra !

Vì thế Dư Hải Bằng càng nôn nóng hơn khi muốn đi ngay đến Ngũ Hành Sơn là tổng đàn của U Minh Giáo. Chàng càng đến sớm chừng nào thì thời gian luyện công của lão giáo chủ U Minh Giáo càng ngắn chừng nấy ! Kéo đến khi lão luyện xong thần công thì vô hình chung Võ Lâm Trung Nguyên sẽ có thêm một đại địch ngang tầm với Tam Ma thì khôn !

Thế nhưng cước trình của các giai nhân là Tư Đồ Linh, Tư Mã Hoa và Tư Không Huệ dù là hảo thủ cũng không thể đi nhanh bằng chàng. Huống chi Dư Hải Bằng còn phải quan tâm chăm sóc đến Kha Uyển nữa.

Biết sự nóng lòng của Dư Hải Bằng là chính đáng nên đêm đó, trong khi dừng chân để nghỉ ngơi, Kha Uyển có đến gặp riêng chàng !

Kha Uyển chủ động hỏi trước:

- Đại ca nóng lòng lắm phải không ?

Gật đầu, Dư Hải Bằng sau khi nói mọi nhận định của chàng cho Kha Uyển nghe xong, chàng còn nói:

- Chậm một ngày, nguy một ngày ! Đại ca không thể không nóng lòng !

- Vậy còn Tam Ma thì sao ? Đến lúc đó, đại ca làm sao đối phó được với cả một U Minh Giáo có Tam Ma trợ lực ?

Dư Hải Bằng không tỏ ra ngần ngại khi nói:

- Khi trước khác, bây giờ khác ! Đụng độ với một trong Tam Ma thì đại ca không việc gì phải sợ ! Còn nếu Tam Ma cùng một lúc xuất hiện thì đại ca vừa chạy vừa phá phách một phen !

- Đại ca làm như thế thì có ích gì chứ ?

- Quần hùng đang hội tụ tại Thiếu Lâm, sẵn sàng đương đầu với bọn chúng, đại ca muốn nhân lúc này hạ bớt tên nào đỡ tên đó. Còn không nữa thì cũng làm cho bọn chúng nhụt bớt đi phần nào nhuệ khí ! Đại ca nói không đúng sao ?

- Đúng thì cũng đúng, nhưng lại không đáng !

- Sao lại không đáng ?

Kha Uyển thở dài thườn thượt cứ như một lão bà, sau đó mới nói:

- Mấy ngày qua, những chuyện gì liên quan đến đại ca, tiểu muội đã biết cả rồi !

Tiểu muội cũng biết việc đại ca lần lượt có lời hứa với các vị tỷ tỷ ! Hơn nữa, tâm tình của chư vị tỷ tỷ ra sao, tiểu muội cũng rõ ! Đại ca sao lại cư xử tệ với họ quá vậy ?

- Tệ ? Đại ca đã làm gì mà Uyển muội trách đại ca ?

- Còn không à ? Hể đi thì đi một mạch, không nói năng với ai cả ! Còn mỗi lúc dừng chân thì cứ câu:

“nam nữ hữu biệt !” đại ca lại lãng ra xa ! Như vậy không phải tệ sao ?

Một thiếu nữ đang độ tuổi mới lớn như Kha Uyển thì làm sao biết nói được lời này ? Dư Hải Bằng thừa năng lực để đoán rằng là do mấy nàng kia đã than phiền gì đó nên Kha Uyển mới nghe và nói thay cho họ !

Chàng thở ra một hơi dài rồi nói:

Uyển muội nhận định thật là tinh tế ! Nhưng đại ca đang có một nỗi khổ tâm không sao nói được !

- Là khổ tâm gì vậy, đại ca ?

- Ờm ! Uyển muội biết thế là đủ rồi, đừng hỏi thêm nữa ! Đại ca không nói được đâu !

- Đại ca nghĩ cũng lạ ! Đã bảo có khổ tâm, nếu đại ca không chịu nói ra thì ai mà biết được là có hay không ?

Dư Hải Bằng bật cười:

- Đúng thật ! Nhưng nếu đại ca muốn nói ra điều đó thì biết nói với ai đây ? Với mấy nàng đó thì đại ca lại không dám !

- Thì còn tiểu muội đây ! Đại ca là đại ca của muội, việc của đại ca là việc của muội ! Đại ca nói với muội cũng được vậy ! Không lẽ đại ca không tin muội sao ?

Làm sao mà Dư Hải Bằng dám nói điều đó cho Kha Uyển nghe ? Nhưng ngay lúc đó, Dư Hải Bằng chợt phát hiện có nhiều tiếng bước chân đang đến khá gần ! Biết chắc là mấy nàng kia do tò mò nên lên đi đến, Dư Hải Bằng bèn nhân câu nói của Kha Uyển mà thổ lộ luôn !

Chàng nói:

- Uyển muội nói cũng phải ! Đại ca nếu không nói cho Uyển muội nghe thì biết nói với ai bây giờ ? Thật sự, đại ca đã rõ tình ý của họ đối với đại ca, nhưng đại ca còn vướng bận một chuyện hết sức hệ trọng ! Nếu đại ca không nói thì họ không biết, còn nếu nói ra thì sợ họ lại không tin ! Đâu, Uyển muội hãy nghe thử xem rồi trả lời cho đại ca biết là muội có tin hay không nha ! Chuyện là thế này ! Một lần nọ, lúc đại ca bị rơi vào tay Nhị Ma và Lão giáo chủ U Minh Giáo thì...

Với Uyển Nhi thì đúng là Dư Hải Bằng dễ thổ lộ hơn, nhưng chàng cũng phải lựa lời để một thiếu nữ đang độ tuổi mới lớn dễ hiểu hơn và không đặt quá nhiều vấn nạn vượt quá tầm hiểu biết ! Và đương nhiên là mấy nàng kia đều nghe rõ không sót một lời.

Dư Hải Bằng vừa nghe được những tiếng thở dài trầm lặng của cả ba ! Nhưng Dư Hải Bằng lại không biết rằng trong ba tiếng thở dài lặng lẽ đó có một tiếng thở dài ẩn chứa một niềm vui thầm kín, khác hẳn hai tiếng thở dài kia !

Và một khi Uyển Nhi đã hiểu được nỗi lòng của Dư Hải Bằng thì chính Uyển Nhi cũng không biết phải nói những lời gì ! Do đó, Uyển Nhi cũng tỏ ra trầm mặc không kém gì tâm trạng của Dư Hải Bằng lúc bấy giờ !

Một lúc sau, Dư Hải Bằng chợt lên tiếng, phá tan sự tĩnh lặng:

- Uyển muội ! Hay Uyển muội hãy chậm chân cùng đi với chư tỷ tỷ, đại ca không thể trùng trùng mãi như thế này được đâu !

Kha Uyển ngược đầu lên nhìn Dư Hải Bằng với ánh mắt ngây thơ trong sáng, nhưng vẫn ẩn hiện một sự lo âu. Kha Uyển đáp:

- Được rồi ! Nhưng đại ca phải cẩn trọng đó ! Đại ca định khi nào sẽ đi ?

- Ngay bây giờ ! Uyển muội không nghe đại ca nói gì sao ? Sớm được giờ nào đỡ lo được giờ đó !

- Đại ca có định đến gặp chư tỷ tỷ không ?

- Không cần đâu ! Uyển muội cứ nói với chư tỷ tỷ thì họ sẽ hiểu ngay thôi. Đừng lo cho đại ca, mà hãy tự bảo trọng đấy. Đại ca đi đây !

Thế nhưng, Kha Uyển vội vã kêu Dư Hải Bằng dừng lại. Đoạn nàng điềm chỉ cho Dư Hải Bằng biết rõ vị trí, nơi nằm vị chương môn đang bị U Minh Giáo giam giữ. Sau đó, Kha Uyển còn nói:

- Ba ngày nữa bọn muội sẽ đến nơi ! Đại ca hãy bảo trọng !

Hiểu được ý của Kha Uyển là muốn chàng hãy chờ đợi bọn họ cùng đến nên Dư Hải Bằng vừa gật đầu, vừa tung người lướt vượt đi vào đêm đen sâu thẳm !

oOo Ngũ Hành Sơn vốn là một dãy núi kéo dài theo hình cánh cung với bốn đỉnh núi !

Đứng trấn ngay trước hình cách cung ở phần lõm là một ngọn cô phong sừng sững như muốn che chắn cho bốn đỉnh kia thấp hơn ở phía sau ! Ngược lại, cả bốn đỉnh núi kia lại như muốn bao che cho ngọn cô phong phía trước bởi vòng cung như một bức tường thành vĩ đại !

Do đó, bất kỳ ai muốn thâm nhập vào vị trí trung tâm của Ngũ Hành Sơn thì từ phương vị nào cũng vậy, đều khó lòng thoát được tai mắt của những người đang lưu trú tại Ngũ Hành Sơn ! Cụ thể là giáo đồ U Minh Giáo đang dùng Ngũ hành Sơn là tổng đàn của giáo phái !

Vì thế, Dư Hải Bằng dù liệu mình đến mấy, chàng cũng không dám đường đột đi ngay vào Ngũ hành Sơn lúc vầng dương vẫn còn đang chiếu sáng !

Nấp ở một chỗ khuất một phía chính diện Ngũ hành Sơn, tức là phía trước ngọn cô phong cao sừng sững, Dư Hải Bằng vốn đang nôn nóng cho bóng hoàng hôn buông phủ thì chàng càng nôn nóng hơn khi cảm nhận được một không gian yên tĩnh đang bao trùm một phạm vi Ngũ hành Sơn rộng lớn !

Vùng rừng núi vốn yên tĩnh, nhưng không thể là sự yên tĩnh của một nơi ẩn chứa không biết bao nhiêu là người thuộc U Minh Giáo như thế này ?

Đối với ai khác do công phu kém cỏi thì khác, còn đối với Dư Hải Bằng có đến hơn trăm năm công phu tu vi thì chàng cảm thấy bất an khi bằng vào thính lực của chàng, chàng không phát hiện được bất kỳ một tiếng động hay một âm thanh nào khả nghi cả !

Những âm thanh, tiếng động đúng ra phải có của một số đông người đang ẩn nấu thì ở đây lại không có !

“Bọn chúng án binh bất động như thế này có phải là đang giăng bẫy không ? Nếu có thì bọn chúng bẫy ai ? Bẫy ta chăng ? Làm sao bọn chúng biết rằng ta sẽ đến mà giăng bẫy và chờ đợi ? Hay bọn chúng không còn ở đây nữa ? Có phải thế không ?” Càng suy nghĩ, Dư Hải Bằng càng cảm nhận sự nôn nao khó tả đang dấy lên trong lòng. Với sự nôn nao đó, Dư Hải Bằng mơ hồ nghĩ rằng sự yên tĩnh đang bao trùm ở Ngũ hành Sơn chính là sự yên tĩnh của chết chóc !

Vì thế, ngay lúc vầng dương đỏ ối vừa nép mình vào một trong bốn đỉnh núi phía sau thì Dư Hải Bằng liền như một làn khói mờ nhạt lao vun vút đến ngọn cô phong ngay tức khắc !

Và sự nhận định mơ hồ của chàng bỗng chốc hóa thành sự thật !

Một sự thật hiển nhiên được minh chứng bằng năm thi thể của bọn giáo đồ U Minh Giáo ! Chúng bị vỡ ruột phanh thây nằm chết ngay trên con đường sơn đạo dẫn đi ngoằn ngoèo theo chân ngọn cô phong.

“Bạch Diện Ma ? Cung cách hạ thủ này chính là tiêu ký của Bạch Diện Ma đây, không thể nào sai được ! Tại sao lại như thế ? Sao bọn chúng lại tự tàn sát lẫn nhau như thế này ?” Vận lực lên song thủ, Dư Hải Bằng thận trọng đi lướt dần vào sâu hơn !

Lần lướt, Dư Hải Bằng càng đi sâu vào bên trong thì chàng càng gặp nhiều thi thể của bọn giáo đồ U Minh Giáo xấu số ! Và trong số những thi thể này, Dư Hải Bằng liền nhận ra tiêu ký của Bạch Diện Ma chiếm một phần lớn ! Chỉ có một số ít là có tiêu ký của Hắc Diện Ma ! Thỉnh thoảng Dư Hải Bằng mới phát hiện được vài thi thể chết theo cung cách khác biệt ! Vài thi thể này có vẻ ngoài như khi đang nằm ngủ ! Đã thế, ở khóe miệng lại ẩn ước một nụ cười ! Cứ như họ đang mộng mị về một chuyện gì đó lý thú trong lúc ngủ và đã ngủ luôn một mạch cho đến hết đời !

“Nhân Diện Ma ? Cứ theo ác danh ác hiệu thì cách chết này mười phần đến chín là do Nhân Diện Ma hạ thủ ! Là công phu gì quái đản như thế này ? Trông bọn chúng chết thật là yên lành ! Đúng là ma nhưng vẫn còn tính người, chứ không như Bạch Diện Ma và Hắc Diện Ma chỉ vui thú với cảnh đồ sát ! Hừ !” Được

một lúc quan sát, Dư Hải Bằng khi đã tin chắc tại Ngũ hành Sơn không còn bóng dáng một ai, chàng vèn quày quả đi đến một động thất là nơi năm vị chưởng môn nhân bị giam giữ, như lời Kha Uyển đã mách bảo !

Nhưng khi đến được nơi đó, dù đã sẵn lòng hồ nghi, Dư Hải Bằng cũng cảm thấy bất ngờ khi chỉ nhìn thấy một động thất trống không !

Rảo tìm một vòng rộng, sau khi nhận diện từng thi thể một, Dư Hải Bằng không thể không có nhận định như sau:

lão giáo chủ U Minh Giáo do mâu thuẫn gì đó với Tam Ma nên có sự mới xảy ra như thế này ! Và lão đã bỏ chạy tháo thân ! Cùng đi với lão còn có một số giáo đồ tin cẩn đã áp giải cả năm vị chưởng môn nhân !

Chứ nếu đã là trận đồ sát thực sự thì năm vị chưởng môn khó mong thoát được móng vuốt tử thần chạm đến ! Cùng lắm là chỉ còn mỗi một mình lão giáo chủ chạy thoát được thân mà thôi !

Sau khi mình định được điều đó, Dư Hải Bằng tuy thất vọng nhưng cũng phần nào mừng trước sự phân rã tất yếu phải có trong hàng ngũ những ác nhân ! Ác lai, ác báo !

Không còn việc gì để làm, Dư Hải Bằng cũng không muốn phí thời gian lưu lại chỗ chết chóc này để chờ đợi bọn người Kha Uyển đi đến ! Hơn nữa, chàng còn muốn nhanh chóng được đến Thiếu Lâm để cùng hội tụ với quần hùng, đề phòng Tam Ma phát cuồng và gây thêm thảm cảnh kinh thiên động địa !

Chàng vội vàng lao ngược ra, theo hướng cũ mà chạy như bay, mong đón đầu bọn người Kha Uyển đang đi đến đây !

Khi bình minh vừa ló dạng, Dư Hải Bằng bất giác động tâm lúc nhìn thấy nhiều dấu máu loang lổ còn vấy trên mặt đất ở một ngã ba quan đạo !

Đi theo dấu vết đó, Dư Hải Bằng chợt kinh tâm khi nhận ra thi thể của một nữ nhân đang nằm co quắp bên vệ đường !

Vút !

- Uyển muội ! Sao lại thế này ! Uyển muội ! Uyển muội !

Bồng xốc thi thể của Kha Uyển lên, Dư Hải Bằng mắt lộ những tia hung quang khảm khiếp khi chàng đảo nhìn về tứ phía !

Dư Hải Bằng đang tìm gì ? Thủ phạm đã hạ thủ Kha Uyển ư ? Không phải ! Vì Dư Hải Bằng đang thấp thỏm nói lên thành tiếng:

- Bọn họ không sao cả ? Nhưng bọn họ đã bỏ đi đâu ? Sao bọn họ nỡ tâm bỏ Uyển muội trợ trọi một mình ? Tại sao chứ ? Tại sao ?

Là hoàng thiên hữu nhân hay chính tiếng gào thét của Dư Hải Bằng đã tạo ra kỳ tích ?

Không thể nào biết được ! Và Dư Hải Bằng cũng không lưu tâm lý giải điều đó !

Chàng cũng không thêm lưu tâm đến bất kỳ việc gì khác ngoài tiếng rên rỉ yếu ớt của Kha Uyển đang nằm vắt vẻo trên tay chàng !

Dư Hải Bằng nửa mừng nửa sợ khi khe khẽ đặt Kha Uyển nằm xuống !

- Uyển muội ! Uyển muội có nghe ta gọi không ? Là đại ca đây ! Đại ca của Uyển muội đây ! Mau đáp lời đại ca đi ! Uyển muội !

Tiếng kêu xé lòng của Dư Hải Bằng đã được cao xanh đáp lại ! Có tiếng Kha Uyển ào ào như trong mơ.. một giấc mơ duy nhất đang ám ảnh mọi trí nghĩ của Kha Uyển nếu còn cho đó là trí nghĩ:

- Hắc... Tử... Lâm... ! Lão... đã... đưa... mọi... người... đến... Hắc...

- Uyển Nhi ! Đại ca đã nghe, đừng nói nữa ! Hãy cố gắng chịu đựng rồi đại ca sẽ.. ! Uyển muội ! Uyển muội sao lại vội đi như vậy ? Uyển muội đã không nói là thích sống với đại ca sao ? Uyển muội đừng lừa gạt đại ca, làm cho đại ca đau lòng ! Lưu lão tặc ! Lưu lão tặc ! Ta phanh thây ngươi ! Ta giết ngươi !

Phát cuồng đến cực độ, Dư Hải Bằng chưa một lần nào phải phát cuồng đến thế này ! Khi mẫu thân chàng bị hại, chàng cũng phát cuồng nhưng là sự phát cuồng của một kẻ vô phương báo được thù ! Còn lúc này, sự phát cuồng của Dư Hải Bằng là sự phát cuồng của một nhân vật thừa năng lực thét gió gào mây, đập bằng được tất cả mọi chướng ngại ! Do đó, sự phát cuồng của Dư Hải Bằng lần này được phát huy trọn vẹn !

Sự phát huy trọn vẹn đó được thể hiện bằng một thân pháp quán tuyệt nhân trần, dù Dư Hải Bằng đang phải mang theo người một trọng lượng thêm vào là thi thể của Kha Uyển !

Và thân pháp đó quán tuyệt đến độ khi Dư Hải Bằng còn cách Hắc Tử Lâm độ một dặm thì chàng đã lao vượt qua lần lượt ba nhân vật quái đản ! Ba nhân vật này dường như cũng đang hướng về Hắc Tử Lâm như chàng vậy !

Nhân vật đầu tiên chàng vượt qua là một hắc y quái nhân với Hắc Diện !

Nhân vật thứ hai kế đó là Bạch bào quái nhân, có sắc diện trắng bạch !

Cả hai nhân vật này Dư Hải Bằng đã từng biết mặt biết danh ! Đó là Bạch Diện Đệ Nhị Ma và Hắc Diện Đệ Tam Ma !

Và đương nhiên, nếu hai nhân vật đó là Nhị Ma thì nhân vật còn lại đang đi đầu phải là Đệ Nhất Ma Nhân Diện !

Với trường bào nho nhã, đội mũ nho quan, Nhân Diện Ma không khác nào một nhân vật võ lâm bình thường vô thưởng vô phạt !

Chỉ khi Nhân Diện Ma cất giọng lạnh lẽo đến cực độ hỏi với theo chàng lúc lão nhìn thấy thân pháp quán tuyệt của chàng, thì Dư Hải Bằng mới biết Nhân Diện Ma đúng là Tam Ma nhưng lại có Nhân Diện.

- Hừ ! Tiểu tử nào lại muốn lòn mất Tam Ma chúng ta đó ?

- Lão đại ! Là tiểu oa nhi hôm trước đã thương lão Tam đó !

Vù... Vù...

Vút ! Ào... Ào...

Bất cần một lời hô hoán nào, khi vừa được Đệ Nhị Ma Bạch Diện nói như thế thì Nhân Diện Ma liền lẳng lặng đẩy vút một kinh vào hậu tâm Dư Hải Bằng !

Nhưng Dư Hải Bằng đã điềm nhiên tiếp tục lao đi sau khi khẽ lách thân tránh ngọn chưởng đó ! Đồng thời chàng cao giọng ném lại cho Tam Ma nghe một câu:

- Nhớ đấy ! Tiểu gia sẽ chờ bọn lão ở Hắc Tử Lâm ! Mọi ân oán trước sau gì tiểu gia sẽ tính hết với bọn lão ! Hừ !

Vút !

Vút ! Vút ! Vút !

- Tiểu súc sinh ! Người thử đứng lại xem nào !

Nhưng Dư Hải Bằng vào lúc này không còn ý tưởng nào khác ngoài việc tìm và gặp cho bằng được Lưu lão tặc, giáo chủ U Minh Giáo. Chàng chỉ muốn băm vằm lão ra thành ngàn mảnh vụn ! Mối gia thù của chàng tựu chung là do lão gian tặc đó ! Bao cơ cực giải sầu với mấy phen suýt thảm tử cũng do lão tặc họ Lưu ! Đến Kha Uyển nếu xét về bối phận thì là tiểu diệt nữ của lão, là nghĩa muội của Dư Hải Bằng bây giờ cũng do lão tặc họ Lưu hãm hại ! Lão là quái xà quái thú chứ không còn là giống người nữa !

Vì thế, Dư Hải Bằng không vì sự rượt đuổi của Tam Ma, vì đòn áp kích ám muội vừa rồi của Đệ Nhất Ma, vì những lời thóa mạ đang ném theo của Tam Ma mà quên đi ý niệm đang khởi sát của chàng. Chàng không muốn vì Tam Ma khiến cho ý niệm của chàng phải đình trệ ! Ai muốn hiểu thế nào cũng được ! Dư Hải Bằng chỉ cần lão tặc họ Lưu mà thôi ! Duy một mình lão mà thôi ! Bằng không huyết khí đang sôi sùng sục trong người chàng sẽ làm cho huyết quản phải vỡ tung ra mất !

Bởi đó, Dư Hải Bằng cứ ngang nhiên lao đi mãi miết, để mặc cho Tam Ma cứ việc đuổi theo.

“Cứ đến Hắc Tử Lâm đã ! Hừ ! Lão tặc ! Bọn Tam Ma còn ngần ngại Hắc Tử Lâm chứ tiểu gia thì không đâu ! Phen này tiểu gia không giết được lão tặc không làm người !” Một dặm đường thoáng chốc đã hết ! Hắc Tử Lâm đã ở ngay trước mặt !

Đã trông mau đến được Hắc Tử Lâm thì một khi đã đến nơi, chàng đâu màng quan tâm đến những biến đổi gì ở bên ngoài Hắc Tử Lâm, Dư Hải Bằng vẫn ngang nhiên lao luôn vào dãy rừng thâm u và tối đen như chốn không người !

- Ai ?

Ầm ! Hự !

“Hừ ! Lão cứ ngỡ Hắc Tử Lâm bao năm rồi là cấm địa, nên ngang nhiên kéo đến làm chỗ dung thân ! Lại còn cất đặt người canh giữ nữa à ?” Một tên vô danh tiểu tốt nào đó là giáo đồ U Minh Giáo do phận sự nên không thể không lên tiếng hỏi ! Thế là Dư Hải Bằng liền thưởng cho tên đó một cước như trời giáng !

Tiếng động đó vô hình chung đã làm cho khu Hắc Tử Lâm náo nhiệt hẳn lên !

Một vài tên giáo đồ U Minh Giáo liền nghênh ngang tiến ra quát hỏi:

- Là nhân vật nào vừa xâm nhập...

- Là ta đây !

Ầm ! Ầm !

Hự ! Hự !

Vút !

Bồng Kha Uyển tiến tới, xuyên qua vùng rừng tối đen thâm u, bước thẳng vào vùng quang lâm sáng lòa ánh dương quang ! Bao nhiêu cử chỉ đó được Dư Hải Bằng thực hiện cứ như Hắc Tử Lâm vốn là nhà của chàng vậy !

Do đó, do đây vốn là chỗ thân quen của Dư Hải Bằng, nên chàng cứ điềm nhiên đi xăm xăm đến một chỗ có đông người tụ tập nhất ! Vì Dư Hải Bằng đã nhìn thấy rõ một trong đám đông bọn U Minh Giáo giáo đồ là kẻ mà chàng đang muốn tìm. Giáo chủ U Minh Giáo ! Lão tặc họ Lưu !

Thái độ của chàng, gương mặt lạnh như hóa đá của chàng, tia sát khí ánh lên từ đôi mắt của chàng, cộng thêm vào đó là thi thể của một tiểu cô nương trên tay chàng.

Tất cả những điều đó đã làm cho bọn U Minh Giáo giáo đồ phải chột dạ !

Lão tặc họ Lưu cũng chột dạ không kém ! Tuy gương mặt như da người chết của lão không một biểu hiện gì chứng tỏ lão đang chột dạ, nhưng cứ theo đôi mắt đang lảo liêng của lão cũng đủ biết lão không muốn gặp Dư Hải Bằng chút nào hết !

Và dựa theo ánh mắt của lão tặc họ Lưu, bằng khóe mắt Dư Hải Bằng đã nhìn thấy một nhóm đứng tám người gồm ba nữ và năm nam đang túm tụm ngồi ở một xó !

Hóa ra nhóm nhân vật đó chính là những nhân vật tiêu biểu của năm môn phái và tam bảo trên giang hồ !

Họ là chủ môn nhân của năm môn phái ! Vô Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Hoa Sơn và Côn Luân ! Còn ba nữ nhân kia lần lượt là người của Thanh Vân Bảo, Hồng Hạc Bảo và Thiên Địa Bảo !

Cùng theo ánh mắt thất thần đó của lão tặc họ Lưu, Dư Hải Bằng biết thừa ý định của lão ! Nếu cần, lão sẽ dùng tám nhân vật kia để cứu nguy cho chính mạng lão !

Vờ như không biết gì về định ý của lão, hay nói đúng hơn là Dư Hải Bằng lúc này không cần quan tâm đến việc gì khác ngoài lão, nên chàng vẫn trầm trọng đặt bước chân tiến luôn về phía trước !

Không một lời gầm thét vì không cần ! Không chọn lựa thái độ cũng vì cũng không cần nót ! Khi bọn U Minh Giáo giáo đồ rút cuộc không chịu đựng được đã cùng nhau ào ra thì Dư Hải Bằng cứ lặng lẽ giữ thi thể Kha Uyển trên tả thủ còn hữu chưởng thì vậy mạnh ra:

- Tặc tử ngông cuồng ! Người muốn tìm chết hử !

Ầm ! Hự !

- Tiến lên đi ! Giết tiểu tử đi !

Ầm ! Ầm !

Hự ! Hự !

Nhào ra một, giết một ! Năm bảy tên lao ra thì giết hết năm bảy tên !

Mãi đến sau lượt chương thứ ba của Dư Hải Bằng thì lão tặc họ Lưu mới gầm lên:

- Dư Hải Bằng ! Người không xem bốn nhân ra gì sao ? Người đến đây có việc gì ?

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Ta tưởng lão sợ quá hóa câm rồi chứ ? Lão hỏi ta muốn gì à ?

Ta chỉ muốn giết lão thôi !

- Dư Hải Bằng ! Đã tam phen tứ thứ người gây rắc rối cho bốn nhân, bốn nhân còn chưa giết người mà người lại muốn điều ngược lại sao ?

- Câm ! Cả nhà họ Dư ta là do ai giết hại ? Mấy phen ta tận khổ là vì ai ? Lão còn mồm mép định chạy tội nữa sao ?

- Dư Hải Bằng ! Kẻ nào sát hại Uyên Ương song kiếm thì người tìm kẻ đó. Cớ gì người đổ vấy lên người bốn nhân ?

- Hạ.. Hạ.. Hạ.. ! Lão câm miệng lại đi ! U Minh Giáo là của lão... bất cứ một tội ác nào do U Minh Giáo gây ra đều là do lão, theo lệnh của lão ! Lão có một chuyện ác nào mà lão từ ? Hay lão bảo ta lão là một chính nhân quân tử, luôn có những hành vi phù hợp đạo nghĩa võ lâm ?

- Dư Hải Bằng ! Người phải câm miệng lại là người mới đúng ! Bốn nhân đã làm gì sai nào ?

- Lập U Minh Giáo nhằm bá chủ võ lâm ! Vì Tam Ma tử kiếm lệnh cùng Hắc Tử Lâm bí đồ lão đã ám hại lần lượt tam vị chương môn nhân tam phái và bội tín với Tam Thủ thư sinh ! Dùng Tam Ma như một công cụ huyết tẩy Hoa Sơn và Võ Đang nhị phái !

Chiếm đoạt luôn báu vật trấn môn của hai phái này ! Sau cùng, đang tay sát hại một tiểu diệt nữ của bằng hữu thân giao ! Bất nhân bất tín, bất nghĩa ! Tội của lão trời không dung đất không tha. Lão bảo lão không làm điều gì sai sao ?

Lão U Minh Giáo giáo chủ tuy gương mặt không có gì thay đổi nhưng toàn thân lão đã run bắn lên trước những lời nói vạch trần tội ác của lão do Dư Hải Bằng nêu ra !

Điều đó chứng tỏ lão đang cảm phần đến cực độ ! Lão nhìn Dư Hải Bằng chằm chằm như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống chàng vậy !

Do lão mãi chú ý đến chàng nên lão hoàn toàn bị bất ngờ khi có tiếng thét lạnh lãnh xuất phát từ chỗ nhóm tù nhân của lão:

- Lưu lão tặc ! Lão còn định chối tội nữa sao ? Hãy xem chương của bốn cô nương đây !

Vù... Vù...

Ầo... Ầo...

Đưa mắt nhìn qua, Dư Hải Bằng kịp nhận ra tiếng thét và luồng chương kinh đó là do Tư Đồ Linh đánh ra ! Chàng cũng phải sửng sờ kinh ngạc như Lão giáo chủ khi lão gầm lên thịnh nộ:

- Tiểu nha đầu ! Ai đã giải huyết cho người ! Muốn chết !

Lão vấy ra một ngọn chương đỡ thẳng vào chương lực của Tư Đồ Linh.

Ầm !

Có lẽ do một đằng thì bất ngờ, còn một bên nguyên là chủ động, nên sau khi chưởng kinh va vào nhau thì cả hai đều tỏ ra ngang tài ngang sức !

Trong khi song phương đang tiếp tục chuẩn bị ra chiêu kế tiếp, Dư Hải Bằng nhanh tốc đảo người.

Một bọn gồm năm tên giáo đồ U Minh Giáo đoán được ý đồ của Dư Hải Bằng là muốn giải huyệt cho bọn nạn nhân ! Chúng bèn túa cả ra quyết ngăn chặn hành vi của Dư Hải Bằng !

Động nộ, Dư Hải Bằng quát lên:

- Lui !

Vù... Vù... !

Ầm ! Ầm !

Ngay lúc đó, âm thanh cuồng nộ của lão giáo chủ U Minh Giáo chợt vang lên:

- Tiểu liễu đầu ! Đến Tư Đồ Quang còn không là đối thủ của bốn nhân hướng gì là người ! Đờ !

Đổi lại, Dư Hải Bằng chợt nghĩ đến một điều khi chàng nghe Tư Đồ Linh quát trả lại lão giáo chủ:

- Lão đừng nghĩ rằng lão hơn được gia huynh là hơn được bốn cô nương ! Này !

Lưu giữ thật kỹ mỗi nghi nan vừa nảy sinh trong lòng, sau khi bằng đơn chưởng chấn lực được bọn giáo đồ U Minh Giáo, Dư Hải Bằng bèn nhanh tay giải huyệt cho các vị chưởng môn nhân cùng Tư Mã Hoa và Tư Không Huệ !

Và còn nhanh hơn khi Dư Hải Bằng đau đến xé lòng vừa giao thi thể Kha Uyển cho Tư Mã Hoa, chàng vừa rít lên:

- Nhị vị cô nương hãy chăm sóc giùm Uyển muội đây !

Vút !

Nói xong, Dư Hải Bằng liền triển khai thân pháp Thiên Thốn địa xúc nhanh không thể tả, lao đến bọn giáo đồ U Minh Giáo còn bàng hoàng đứng quanh đó !

Thế nhưng, khi chàng chưa kịp ra tay thì tai chàng liền nghe một tiếng gió rít kỳ hoặc ! Kinh nghi, Dư Hải Bằng quay đầu nhìn về phía đã phát ra âm thanh đó ! Chàng sững sờ đến tròn miệng khi nhìn thấy từ tâm chưởng của lão giáo chủ U Minh Giáo đang xuất hiện một ngọn chưởng phong đặc dị !

Nó vẫn là chưởng phong nhưng không tỏa rộng ra như bất kỳ một loại chưởng phong nào khác !

Ngược lại, nó cứ cuộn tròn lại như một quả cầu và cứ bằng bằng lao vào lớp sóng kinh của Tư Đồ Linh ! Đó chỉ là một quả cầu nên uy lực của nó được tập trung trọn vẹn !

Vì thế quả cầu kinh lực đó cứ ngang nhiên xuyên qua lớp sóng kinh dày đặc của Tư Đồ Linh và cứ thế nó lao ập vào chính diện của nàng !

“Công phu quái quỷ gì đây ? Nguy cho Tư Đồ Linh mất !” Không riêng gì Dư Hải Bằng, mà năm vị chưởng môn nhân, Tư Mã Hoa, Tư Không Huệ cùng bọn giáo đồ U Minh Giáo đều như chết lặng cả thần hồn khi mục kích công phu quái lạ của giáo chủ U Minh Giáo !

Tuy biết rằng, bây giờ mới biết, là Tư Đồ Linh có thể đấu ngang tay với lão tặc họ Lưu, nhưng với loại công phu đặc dị này của lão thì Dư Hải Bằng không dám chắc vào điều đó nữa ! Do đó, từ một khoảng cách khá xa, Dư Hải Bằng vừa lao đến, vừa xuất chưởng bằng cả song chưởng theo chiêu Thiên Địa giao thái ! Đồng thời chàng cũng giậm dứ gấn lên:

- Lưu lão tặc ! Chớ có đắc ý ! Xem đây !

Veo... Veo...

Vù... Vù...

Ầm ! Ầm !

Hự !

Sau một tiếng kêu đau đớn, Tư Đồ Linh liền bị đẩy lùi lại khá xa ! Nếu nàng không kịp rơi vào vòng tay của Dư Hải Bằng vừa đến thì có lẽ nàng đã bị đẩy tít vào khoảng tối đen thâm u rồi !

Vừa đỡ lấy tấm thân kiều diễm đó, Dư Hải Bằng vừa bàng hoàng kêu lên:

- Là thần công lão vừa tu luyện xong à ? Đó là thần công gì vậy ?

Đáp lại, lão giáo chủ cười lên sặc sụa:

- Hả.. Hả.. Hả.. ! Rõ là ếch nằm đáy giếng nên không biết trời cao đất rộng như thế nào ! Dư Hải Bằng ! Người tưởng người có thể hơn được bốn nhân sao ? Hả..

Hả.. Hả.. !

- Hừ ! Ta không tin lão có thể hơn được Đệ Tam Ma Hắc Diện !

- Hắc... Hắc... Hắc... ! Bọn già cổ hủ đó à ? Rồi người xem, sớm muộn gì bốn nhân cũng làm cho Tam Ma khuất phục thôi ! Không lâu lắm đâu ! Hắc... Hắc...

Hắc... !

Đã được Kha Uyển báo trước nên Dư Hải Bằng không thể không lo sợ khi nghe những lời này của lão tặc họ Lưu ! Thần công đã quái dị, lão lại còn có Thiên Niên Hà Thủ Ô và hai hoàn Hà Thủ Ô bảo mệnh trợ lực nữa ! Không khéo lão sẽ đạt đến cảnh giới thượng thừa mất ! Và lúc đó, lời của lão sẽ biến thành sự thật ! Rồi đây Tam Ma sẽ phải khuất phục trước uy vũ của lão thật ! Họa kiếp rồi sẽ giáng xuống giang hồ Trung Nguyên thôi !

Không cam lòng trước viễn cảnh này, vì như thế thì Dư Hải Bằng biết đến bao giờ mới báo phục được gia thù ! Nhanh tay trao lại Tư Đồ Linh cho Tư Không Huệ vừa chạy đến, Dư Hải Bằng vội vàng lao đến ! Chàng tận lực bình sinh vừa ra chiêu vừa quát lên:

- Ta dù chết cũng quyết giết chết lão ! Đờ !

Y pháp cũ, lão giáo chủ cũng đẩy bắn ra một quả cầu khí lao thẳng vào chưởng kinh của Dư Hải Bằng !

Lão còn cười cợt:

- Tiểu tử ! Công phu trong Thiên Địa Bí Lục không làm gì được bốn nhân đâu !

Xem đây !

Veo... Veo...

Tiếng rít gió do quả cầu khí tạo ra một lần nữa lại xuất hiện ! Và cũng lại một lần nữa mọi người đều bị cuốn hút vào trận giao tranh vô tiền khoáng hậu này !

Cùng với sự kinh ngạc như mọi người, Tư Không Huệ còn có thêm một sự kinh ngạc khác ! Hóa ra trước đây, Dư Hải Bằng đã nói đúng về việc Thiên Địa Bí Lục bị rơi vào tay tên giả danh giáo chủ U Minh Giáo, nên bây giờ lão tặc họ Lưu mới vanh vách nói ra như thế ! Ngoài ra, Dư Hải Bằng vẫn không nói cho nàng biết là chàng cũng có luyện qua võ công trong Thiên Địa Bí Lục ! Vậy còn những gì nữa mà Dư Hải Bằng còn đang giấu nàng không ?

Do hoang mang là vậy nên Tư Không Huệ bắt đầu chăm chú quan sát lại mọi chiêu thức và thân pháp của Dư Hải Bằng !

Ầm !

Cùng một lúc, cả Dư Hải Bằng lẫn lão giáo chủ U Minh Giáo đều bị dư kinh chấn động ! Nhưng Dư Hải Bằng thì bị chấn động nhiều hơn so với lão giáo chủ U Minh Giáo. Điều này cho thấy rằng thần công của lão giáo chủ xem ra chiếm ưu thế nhiều hơn chiêu pháp của Dư Hải Bằng !

Veo... Veo...

Vù... Vù...

Ầm ! Ầm !

Một khi đã chiếm được ưu thế thì lão tặc họ Lưu đâu để gì bỏ lỡ dịp may ! Trước sau lão tặc họ Lưu phát ra hai kích nữa với hai quả cầu khí lao vào Dư Hải Bằng !

Dư Hải Bằng đang mang trong người đến một trăm năm công phu tu vi do Hồi Nguyên Đan ban cho nhưng sau hai lượt chạm chưởng nữa Dư Hải Bằng lần lượt bị đẩy lui thêm ba bước nữa !

Biến sắc và kinh tâm, Dư Hải Bằng vội vàng thi triển Túy Tiên bộ pháp để tạo cơ hội cho chính chàng kịp điều hòa khí huyết sau ba phen chấn động !

Lão giáo chủ thấy thế bèn cười rộ lên:

- HẠ.. HẠ.. HẠ.. ! Dư Hải Bằng ! Do cảm mến bản lãnh của ngươi, bốn nhân giành cho ngươi một cơ hội đây ! Nếu ngươi chịu đầu phục bốn nhân, cùng nhau xưng bá trên giang hồ thì bốn nhân nhất định giành cho ngươi một con đường sống.

- Câm đi ! Lão chó nên mơ mộng nữa ! Xem chưởng đây !

Vù... Vù...

Veo... Veo...

Ầm ! Ầm !

Vù... Ầm...

Veo... Veo... Ầm !

Nhờ vào Túy Tiên bộ pháp nên phương vị của Dư Hải Bằng luôn thay đổi ! Do đó, sau một loạt năm lần chạm kinh nữa, Dư Hải Bằng tạm giữ được thế quân bằng !

Việc đó nếu có lợi cho Dư Hải Bằng thì lại khích nộ lão tặc họ Lưu. Lão luôn miệng gầm lên và thóa mạ:

- Cũng là bộ pháp của lão Túy cầu à ? Đờ !

- Hừm ! Tiểu tử ! Ngươi không dám đường hoàng giao đấu với bốn nhân sao ?

Này !

- Ngươi có còn là nhân vật hảo hớn nữa không ? Hay ngươi đã biến thành giống rùa chỉ biết thụt cổ mà thôi ? Đờ này...

Veo... Veo...

Ầm ! Ầm !

Mỗi một câu thét lác của lão là mỗi một quả cầu khí bay ra. Mỗi một lần lão thóa mạ là mỗi một lần lão xuất chưởng. Vì thế, trong khi Dư Hải Bằng tạm bảo lưu được chân khí thì lão tặc họ Lưu đã có dấu hiệu xuống sức.

Điều này không một ai nhận ra trừ chính lão và Dư Hải Bằng là hai người đương cuộc. Vì thế, không bỏ lỡ cơ may, Dư Hải Bằng bèn ngưng việc thi triển Túy Tiên bộ pháp. Chàng đường hoàng hiện thân và ngang nhiên đối mặt với lão.

Chàng tận lực bình sinh vừa xuất kinh vừa gầm lên:

- Thiên Hôn chưởng ! Đờ !

Ầm !

- Địa Âm Chưởng ! Đờ !

Ầm !

- Còn đây nữa này !

Ầm !

- Nữa này !

Ầm !

Ầm !

Nhờ vào đấu pháp thích hợp, đợi đến khi đối phương đã tiêu hao bớt chân lực mới tận lực ra tay nên Dư Hải Bằng bây giờ đã làm cho lão giáo chủ họ Lưu cùng thất điên bát đảo với chàng.

Sau một loạt xuất chiêu, cả hai lúc này đã cùng lâm vào tình trạng không khác nhau là bao nhiêu. Thân pháp, chiêu pháp của cả hai dần dần trì trệ lại. Và đây cũng là lúc khấn trương nhất không những cho hai người đang giao chiến mà còn là sự khấn trương của cả hai phe.

Quả vậy, Dư Hải Bằng đang tận dụng toàn bộ chân lực trong người lên song thủ khi chàng thở hào hển nói:

- Lưu lão tặc ! Lão đã từng nắm giữ Thiên Địa Bí Lục trong tay, vậy lão có biết chiêu Thiên Hôn địa ám này không ? Đỡ !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Như đã nói, do trước kia Dư Hải Bằng dựa hoàn toàn vào chân nguyên dương cương do Hồi Nguyên Đan tạo thành nên chàng đã dùng Thiên Hôn chiêu thành Thiên Dương chiêu công, đã đổi Địa Âm chiêu thành Địa Âm chiêu công và hợp cả hai chiêu trở lại thành kỳ chiêu “Thiên Địa giao thái”. Nhưng say này, vì nguyên nhân nào thì chàng chưa rõ mà Thiên Dương và Địa Âm chiêu công đã mất đi nhiệt khí và hàn khí. Do đó, cả hai đã trở lại hình thái lúc ban đầu là Thiên Hôn và Địa Âm chiêu như Thiên Địa Bí Lục có chỉ dạy. Tuy nhiên, chàng vẫn còn biết rõ uy lực kinh hồn khi hợp hai chiêu lại làm một, biến thành kỳ chiêu Thiên Hôn địa ám chiêu như chàng vừa nói ra. Điều này thì Thiên Địa Bí Lục nào có một lời nào nhắc đến.

Do đó, thoát nghe Dư Hải Bằng nói lên điều này, không riêng gì Tư Không Huệ là người thuộc Thiên Địa Bảo, mà cả giáo chủ U Minh Giáo cũng phải ngạc nhiên. Lão cười lên:

- Ha ha hạ.. Người đã phát cuồng rồi sao tiểu tử ? Làm gì có...

Nhưng lão phải ngừng ngay lời châm chọc khi nhìn thấy lớp sóng kinh quái dị vừa được Dư Hải Bằng đẩy ra. Rõ ràng là hai luồng kinh khác biệt nhau nên chúng không trộn lẫn vào nhau. Ngược lại, cả hai lại tạo thành một lớp xoáy kinh cực kỳ lợi hại.

Gương mặt da người chết của lão vẫn không biến đổi, nhưng âm sắc giọng nói của lão lại đổi biến. Lão vội vàng gầm lên điên loạn:

- Hay lắm ! Để xem nào ! Đây !

Veo... Veo...

Quái dị trên chỗ tường. Một người thì dùng chiêu lực để tạo nên xoáy kinh, còn một người thì dồn nén chân lực tạo thành một quả cầu khí. Cứ thế, quả cầu khí luân phiên chao đảo vào cuộn tròn trong lớp xoáy kinh như thần long giỡn sóng. Khiến cho cuộc giao chiến này biến thành cuộc giao chiến độc nhất vô nhị chưa từng có trên giang hồ cả trăm năm trước lẫn trăm năm về sau.

Và sau cùng là một tiếng chấn kinh cực mạnh liên vang lên, sau đó là một loạt dư âm nổi tiếp.

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Dư Hải Bằng và lão tặc họ Lưu cùng thoái lui nửa trượng dài sau lần chạm chiêu này.

Và lúc Dư Hải Bằng vừa điều hòa chân lực xong định chồm lên thì lão giáo chủ cũng đã phục hồi xong một phần nào chân nguyên. Hai tròng mắt của lão đột nhiên đoanh tròn và dần dần đỏ sọng lên. Thân hình lão chợt run lên hai lượt. Rồi không hiểu nghĩ sao, lão thay vì lao bổ đến tiếp tục giao đấu với Dư Hải Bằng thì lão lại đảo người một cái.

Kinh nghi, Dư Hải Bằng liếc chùng từng cử chỉ của lão. Và chàng chợt kinh hoảng khi thấy lão vừa đảo người vừa quờ tay định chụp giữ Tư Đồ Linh đang nằm trong vòng tay ôm giữ của Tư Không Huệ. Chàng vội vàng thét lên thất thanh:

- Coi chừng đó ! Lão thất phu ! Lão...

Đã là đại cao thủ thì chỉ cần một chút cơ hội là định cục liên biến đổi. Dư Hải Bằng do không ngờ lão tặc đột nhiên giở trò nên chàng hoàn toàn bất lực.

Thế nhưng, tiếng thét của chàng vừa kêu lên đã kịp giúp cho Tư Không Huệ phản ứng. Nàng kéo Tư Đồ Linh ra phía sau lưng nàng, và lệ làng đẩy ngọc thủ ra phát thành chưởng lực đập bổ vào ngực của lão tặc họ Lưu.

Do bất ngờ, lão tặc họ Lưu không những không chụp được Tư Đồ Linh mà lại còn bị chưởng kinh của Tư Không Huệ đập phải.

Lão hé miệng thở ra một búng máu và gào lên sững sốt:

- Người... Hay lắm ! Hay lắm ! Ha ha hạ..

Đột nhiên lại bật cười như thế, hành vi của lão giáo chủ thật khó hiểu. Và càng khó hiểu hơn khi lão chụp giữ Tư Không Huệ vào tay lão. Lão vừa lôi Tư Không Huệ chạy đi, vừa ném lại một câu:

- Dư Hải Bằng ! Người không được vọng động nha ! Bằng không, đừng trách bốn nhân không biết thương hương tiếc ngọc đó !

Hiểu được ý định của lão một cách mơ hồ, Dư Hải Bằng vội kêu to:

- Lão không được làm vậy đó ! Bằng không dù chân trời góc bể gì ta cũng không buông tha lão đâu !

Cũng lúc đó, Tư Không Huệ cũng kêu lên:

- Lão buông ta ra ! Buông ta ra ! Dư Hải Bằng, mau đến cứu ta !

Đáp lại tiếng kêu cứu của Tư Không Huệ và tiếng hăm dọa của Dư Hải Bằng lão tặc họ Lưu trước khi biến mất vào cánh rừng tối đen thâm u đã ném lại một câu:

- Yên tâm đi ! Con nha đầu này và bọn người các người cứ tạm thời lưu lại đây đã ! Ha ha hạ..

Phịch !

Vất bỏ Tư Không Huệ lại không một chút thương tích, lão giáo chủ U Minh Giáo liền bay biến đi mất.

Ngay lúc đó, khi Dư Hải Bằng lao đến dìu đỡ Tư Không Huệ thì phía sau lưng chàng liền có hàng loạt âm thanh chợt vang lên:

- Giáo chủ ! Chờ bọn thuộc hạ với...

- Giáo chủ...

- Hừ ! Lão đã bỏ bọn người rồi. Bây giờ thì bọn người đền tội thôi !

- Phải đó ! Giết hết bọn chúng đi ! Phải trả lại cái hận bị bắt giam hàng bao lâu nay.

Ầm ! Hự ! Ầm... Ầm...

Thế là các vị chưởng môn nhân của năm phái bây giờ mới phát tác lên để trút hận. Và bọn giáo đồ U Minh Giáo đành phải chịu cảnh mệnh chung.

Dư Hải Bằng nhẹ nhàng dìu đỡ Tư Không Huệ đến chỗ Tư Đồ Linh để cùng chăm sóc cho cả hai. Còn Tư Mã Hoa thì đến bây giờ mới nhỏ giọt nước mắt thương tâm cho cái chết thảm của Kha Uyển.

30. Giáo Chủ Lộ Mặt Thành Bảo Chủ-thiên Bất Dung Gian Đẳng, Thế Thường

Không bao lâu sau, khi giáo chủ U Minh Giáo đã bỏ chạy thì tại Hắc Tử Lâm chỉ còn lại bọn người Dư Hải Bằng gồm đúng chín mạng.

Năm vị cường môn nhân sau khi đã diệt hết toàn bộ số giáo đồ U Minh Giáo hiện diện tại Hắc Tử Lâm xong, họ liền tỏ ra bồn khoăn không hiểu sẽ làm cách nào để thoát được Hắc Tử Lâm.

Nhưng bọn họ vẫn còn phần nào an tâm vì chung số phận với bọn họ còn có Dư Hải Bằng mà họ đã vừa mục kích được thần công cái thế của chàng. Do đó, bọn họ cùng đứng vây quanh đó, chờ xem Dư Hải Bằng sẽ làm gì khi đã lo lắng xong cho hai giai nhân tuyệt sắc là Tư Đồ Linh và Tư Không Huệ.

Phần Tư Không Huệ chỉ bị một phen hoảng loạn nhưng không một thương tích gì, nên Dư Hải Bằng giảm được phần nào lo ngại. Ngược lại, sau khi xem qua thương thế của Tư Đồ Linh, Dư Hải Bằng biết rằng Tư Đồ Linh chỉ cần điều tức một lúc thì sẽ bình an vô sự nhưng chàng không tránh được sự hoang mang trong lòng. Và càng nhìn Tư Đồ Linh, thì Dư Hải Bằng càng cảm nhận được một sự thân quen kỳ lạ. Dù rằng Dư Hải Bằng đang cố gắng tự chủ bản thân khi nhớ ra giữa chàng và Tư Đồ Linh chỉ là lần đầu tiên gặp gỡ, nhưng trong lòng chàng vẫn thấy nôn nao. Chàng càng nghi hoặc hơn khi nhớ lại lời Tư Đồ Linh đối đáp với lão giáo chủ U Minh Giáo. Bằng vào lời nói đó, Tư Đồ Linh như muốn nói rằng công phu của nàng cao thâm hơn Tư Đồ Quang là gia huynh của nàng. Mà nếu như Dư Hải Bằng nhớ không lầm thì khi trước chính Tư Đồ Quang đã khẳng định điều ngược lại. Giữa huynh muội Tư Đồ thì ai là người nói sai ?

Nếu Tư Đồ Quang nói sai thì không lẽ việc kết nghĩa huynh đệ với chàng, Tư Đồ Quang đang có ý đồ gì ? Còn nếu Tư Đồ Linh nói sai thì bằng vào đâu công phu của nàng lại cao thâm hơn Tư Đồ Quang, một khi thân nàng đang mang một thứ tuyệt chứng ngăn cản việc phát dương quang đại võ học của dòng họ Tư Đồ ?

Nếu không phải Tư Đồ Linh đang điều tức, và nếu không phải tại đây còn nhiều người có lẽ Dư Hải Bằng đã chất vấn Tư Đồ Linh rồi.

Vì thế, để tạm quên đi điều đang ray rứt trong tâm trí, Dư Hải Bằng chợt lên tiếng hỏi Tư Không Huệ:

- Tư Không cô nương ! Tại sao chư vị lại lọt vào tay lão tặc ? Và vì lẽ gì Kha Uyển phải thảm tử ?

Thoạt nghe Dư Hải Bằng hỏi đến, Tư Không Huệ không thể không phát tức khi thuật lại:

- Khi còn độ nửa ngày đường nữa là bọn ta đến được Ngũ Hành Sơn thì không hiểu từ hướng nào bọn U Minh Giáo xuất hiện. Bọn ta chưa kịp phản ứng thì lão tặc đã bắt thần chế ngự bọn ta. Sau khi quật cho Kha Uyển một kinh, lão có vẻ rất vội lúc lúi lúi bọn ta đi luôn vào đây. Còn người ? Bằng cách nào người biết bọn ta đang gặp nạn mà kịp đến giải nguy ?

Tư lự một lúc, Dư Hải Bằng như đã hiểu ra mọi sự. Chàng bèn thuật lại những gì chàng đã tận mắt nhìn thấy tại Ngũ Hành Sơn cho Tư Không Huệ và mọi người nghe.

Sau đó chàng mới nói:

- Như tại hạ nhận định thì giữa lão tặc và Tam Ma đã có sự bất đồng. Do không dám kháng cự lại Tam Ma nên lão tặc mới rút chạy trước, để mặc cho Tam Ma phá hủy tổng đàn U Minh Giáo. Do rút lui theo đường hậu sơn, nên lão không đụng mặt tại hạ.

Phải đến khi đến được ngã ba quan đạo thì hai bên tình cờ lại chạm mặt nhau. Nếu không nhờ trời đã sáng thì tại hạ không bao giờ phát hiện được thi thể của.. của Uyển muội. Uyển muội trước khi trút hơi thở cuối cùng đã kịp nói ra phương hướng lão tặc đã đưa chư vị đến cho tại hạ biết. Nhờ đó...

- Thật đáng thương cho Uyển muội. Trước khi chết, Uyển muội lại một lần nữa giải cứu cho bọn ta. Hà ! Thật đáng hận lão tặc họ Lưu mà !

Tư Mã Hoa vừa xiết chặt hơn nữa thi thể đã lạnh cóng của Kha Uyển vào người vừa nói ra lời than oán.

Nghe nhắc đến Lưu lão tặc, Mạc Hà đạo trưởng như quên đi chuyện cần kíp là phải thoát được Hắc Tử Lâm, mà vội nêu lên một nghi vấn:

- Vô lượng thọ phạt ! Cũng may là còn có thiếu hiệp nên bọn bản đạo mới được ung dung như thế này. Nhưng thiếu hiệp có nhận định gì khác lạ không, tại sao lão đang thắng thế lại bỏ chạy ? Lão chưa bại hẳn kia mà ? Huống chi, lão còn có được một con tin là cô nương đây ? Sao lạ vậy chứ ?

Bấy giờ, Dư Hải Bằng mới sức nhớ đến năm vị chưởng môn nhân. Thế là chàng vừa thi lễ, vừa giới thiệu cho mọi người biết rõ nhau. Sau đó chàng như còn bàng hoàng khi nhớ lại thần công hãn thế của Lưu lão tặc. Chàng mơ hồ giải thích:

- Nhận ra điều khác lạ thì tại hạ cũng đã nhận ra, nhưng tại hạ không sao giải thích được. Nhất là tại hạ có nhớ trước khi lão đột nhiên ra tay bắt giữ Tư Không Huệ, thì đôi mắt của lão chợt đỏ sọng lên thật ghê người và thân hình của lão chợt run bắn lên hai lượt rất là kỳ quặc. Thế đạo trưởng nghĩ sao ?

- Lúc này bản đạo có nghe thiếu hiệp hài tội lão, té ra lão đã chiếm đoạt được Hà Thủ Ô bảo mệnh và phá hủy tề phái ư ?

Nghe nhắc đến việc này, Kiếm Chấn Bát Hoang Thạch Dật cũng hỏi:

- Còn tề phái ? Thiếu hiệp có nói chính lão đã cho Tam Ma đến tàn phá sơn môn tề phái, đồng thời chiếm hữu luôn Thiên Niên Hà Thủ Ô. Điều đó có đúng không ?

Lộ vẻ bi thương, Dư Hải Bằng thuật lại toàn bộ sự việc đã xảy đến với Hoa Sơn và Võ Đang phái cho mọi người nghe. Khiến tất cả lại một lần nữa cảm tức lão tặc đến cùng cực.

Ngẫm nghĩ một lúc, như nghĩ lại trường hợp của Dư Hải Bằng đã gặp tại Võ Đang đang khi chàng vận công trị thương, Mạc Hà đạo trưởng vội vã nói:

- Dư thiếu hiệp ! Như thiếu hiệp đã gặp phải trường hợp kinh biến khi dục tốc bất đạt lúc luyện công, vậy thiếu hiệp thử nghĩ xem liệu Lưu lão tặc có phải là đang lâm vào tình trạng đó không ? Khi lão thiện tiện dùng một lúc cả một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô và hai hoàng Hà Thủ Ô bảo mệnh của tề phái ?

Giật mình khi nghe Mạc Hà đạo trưởng nhắc nhở, Dư Hải Bằng kêu lên:

- Đúng rồi ! Thảo nào khi lão bị Tư Không cô nương trong lúc vội vàng xuất chưởng đã phải thổ huyết. Hơn nữa, dường như lão không còn đủ lực để hủy diệt Tư Không cô nương, mặc dù Tư Không cô nương đã bị lão chộp giữ. Hà hà... Vậy thì hay lắm ! Phen này lão chạy đằng trời cũng không thoát được lưới trời lồng lộng !

Nghe Dư Hải Bằng nói có vẻ cả quyết là thế, mọi người liền kinh nghi. Tư Không Huệ lệ miệng hơn đã hỏi thay cho mọi người:

- Người nói thế có nghĩa là gì ? Tại sao gọi là lưới trời lồng lộng ?

Dư Hải Bằng mỉm cười đáp:

- Chỉ vì bên ngoài Hắc Tử Lâm lúc này chính Tam Ma đang chờ sẵn. Chư vị thử nghĩ xem, liệu lão có cách nào thoát được Tam Ma không, nếu lão đang lâm vào tình trạng dương khí vượng còn âm khí bị suy vi ?

Như để đáp lời cho Dư Hải Bằng, mọi người chợt nghe có một tiếng động lạ vang lên khá rõ. Đưa mắt nhìn về phía đó thì mọi người không khỏi vui mừng khi nhìn thấy chính là lão giáo chủ U Minh Giáo vừa ngã vật ra với toàn thân đầm đìa máu của chính lão.

Còn ai nữa nếu không là Tam Ma đã hạ thủ lão tặc họ Lưu ? Còn may mắn cho lão là lão vẫn còn toàn thi, không bị Hắc Diện Ma bóp vỡ thiên linh cái hay bị Bạch Diện Ma dùng thủ đoạn phanh thây.

Ngoại trừ Dư Hải Bằng, Tư Đồ Linh và Tư Mã Hoa vẫn còn ngồi nguyên vị, mọi người gồm năm vị chưởng môn nhân và Tư Không Huệ đã đổ xô nhau chạy đến chỗ lão tặc đang nằm.

Có lẽ lão tặc vẫn còn sống và đang thều thào nói lên điều gì đó thì phải, vì Dư Hải Bằng chợt nghe vị chưởng môn nhân phái Côn Luân gầm lên:

- Lão còn bảo lão không sao à ? Ta phải hóa kiếp lão mới được !

Rồi tiếp đó, khi hầu như cả năm vị chứng môn nhân cùng đưa hữu thủ lên cao định giáng cho lão mỗi vị một chưởng để trút hận thì lại có tiếng Tư Không Huệ kêu lên:

- Khoan đã nào ! Mọi người hãy dừng tay lại ! Hãy xem lão đang cầm vật gì thế ?

Và Dư Hải Bằng không khỏi giật bắn thân mình khi nghe Mạc Hà đạo trưởng kêu lên đến lạc cả giọng:

- Ủa ! Sao lại là Đạt Ma kinh ?

Vút !

Dù chân khí chưa hồi phục là bao nhiêu, Dư Hải Bằng cũng phải bằng mình lao đến. Hành động của chàng khiến cho Tư Mã Hoa cũng phải giật mình và cũng lao đến ngay sau đó.

Xô người này, đẩy người kia, ánh mắt của Dư Hải Bằng liền lóe lên một tia sáng ẩn chứa nhiều mối ghi hoặc khi chàng nhìn thấy đúng là Đạt Ma kinh điển đang nằm nửa kín nửa hở trong tay lão tặc, lúc lão vừa buông rời khỏi bọc áo.

Ngồi thụp xuống thật nhanh, Dư Hải Bằng vội vàng truy vấn lão:

- Phải lão không ? Có phải chính lão đã đoạt Đạt Ma kinh từ tay ta và còn mạo nhận danh hiệu Phủ Việt Tàn Hồn không ?

Gương mặt của lão vẫn không đổi sắc, vẫn cứ là gương mặt da người chết. Dù rằng lão đang đặt bước chân cuối cùng vào đến ngưỡng cửa quỷ môn quan rồi. Cửa miệng đang méo xệch lại của lão mấp máy mãi nhưng tịnh không có một lời nào được phát ra.

Nôn nóng quá độ vì Dư Hải Bằng chỉ muốn biết rõ điều này để minh oan cho Tư Mã Giám nên chàng lại nạt lên:

- Lão nói đi nào ! Đàng nào lão cũng chết không lẽ lão muốn mang theo mọi bí mật xuống đáy mồ cùng lão sao ? Nói đi ! Nói đi chứ ?

Đáp lại lời chàng chỉ là những thanh âm mơ hồ và vô nghĩa. Không những thế, nó còn nhẹ như tơ, còn nhỏ hơn tiếng muỗi kêu nhiều:

- Th... Thiếu... Lâm...

Chờ mãi, chờ thật lâu, Dư Hải Bằng và mọi người không nghe được lời gì nữa.

Mọi người đều im lặng để nghĩ xem lão tặc họ Lưu muốn nói điều gì khi nhắc đến “Thiếu Lâm”. Vì ai lại không biết Đạt Ma kinh điển chính là bí kíp võ công của Thiếu Lâm phái.

Còn đang suy nghĩ là thế, tiếng nói của Tư Mã Hoa chợt cất lên khiến mọi người một phen nữa phải giật mình:

-Ồ ! Gương mặt của lão ! Hãy xem gương mặt của lão kìa !

Mọi người vô hình chung đều chăm chú nhìn vào gương mặt của lão tặc họ Lưu.

Và nào có ai thấy điều gì lạ, đáng để cho Tư Mã Hoa kinh ngạc đâu.

Tư Mã Hoa giẫm chân và kêu lên tiếp tục:

- Mọi người hãy so sánh với hai tay của lão xem. Không phải đang có sự dị biệt sao ?

Tư Mã Hoa phải nói rõ như thế thì mọi người mới phát hiện được sự dị biệt mà nàng ta muốn nói.

Gương mặt của lão vẫn giữ nguyên sắc diện, trong khi trên mu hai bàn tay của lão thì cứ đỏ ửng lên, và đang có dấu hiệu rịn máu ra từ những lỗ chân lông. Đó chính là hiện tượng của một người đang bị chân khí chứa đầy khí dương cương bành trướng lên đến phải xung huyết. Giống y như nhận định của Dư Hải Bằng và Mạc Hà đạo trưởng vừa nói lúc nãy.

Nhưng điều lạ mà Tư Mã Hoa muốn nói ở đây không phải là hiện tượng chân khí âm suy dương cực thịnh, ngược lại, chính là gương mặt vẫn cứ trơ trơ ra của lão. Như đã hiểu ra, Dư Hải Bằng bèn xoa nhẹ tay lên

gương mặt của lão một lượt. Theo bàn tay của chàng, một lớp lụa mỏng chợt bong ra, để lộ một gương mặt lạ lẫm mà Dư Hải Bằng chưa từng thấy qua.

Trái lại với chàng, khi gương mặt thật của Lưu lão tặc vừa lộ ra thì xung quanh Dư Hải Bằng liền nổi lên nhiều tiếng kêu thất thanh:

-Ồ !

- Là lão ư ?

- Vô lượng thọ phật ! Bần đạo không ngờ...

- Phụ thân ! Sao lại là phụ thân ?

- Hừ ! Thì ra lão tặc họ Lưu lại chính là bảo chủ Thiên Địa Bảo.

- Tư Không Hành Thiên ! Tư Không Như Lưu ! Thật không ngờ đấy !

Mỗi người nói một mạch, nhưng Dư Hải Bằng đã biết được điều chàng muốn biết.

Hóa ra giáo chủ U Minh Giáo chính là bảo chủ Thiên Địa Bảo, thế nên không thể trách được Thiên Địa Bí Lục nằm trong người lão giáo chủ, và bị Tam Thủ thư sinh gỡ trò diệp thủ đoạt được bí lục cùng ngọc bài U Minh thượng lệnh ngay trên người. Và cũng không trách lão giáo chủ U Minh Giáo phải xuống tay giết thác vị lão bộc của chính lão ở Thiên Địa Bảo là lão Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng. Đồng thời, việc lão giáo chủ tuy đã chớp giữ được Tư Không Huệ lúc này mà không nỡ xuống tay, cũng chỉ vì Tư Không Huệ chính là máu mủ của chính lão. Thảo nào lão không hành động gì khi bị Tư Không Huệ trong lúc bất ngờ đập cho lão một kinh vào tâm thất. Ngược lại lão chỉ bật cười lên một cách khó hiểu trước khi vượt ra khỏi Hắc Tử Lâm.

Còn nhiều nữa những điều mà Dư Hải Bằng vừa hiểu ra khi biết U Minh Giáo và Thiên Địa Bảo chỉ là một.

Chính lão đã dùng thủ đoạn thâm hiểm toán chàng và đoạt kinh. Sau đó lão còn đổ trút mọi sự lên đầu Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám. Vì lão biết thừa rằng trước sau gì Tư Không Huệ cùng Chu Hồng phải quay lại kia mà. Do Tư Không Hành Thiên là giáo chủ U Minh Giáo nên lão phó giáo chủ Mộc Thanh mới nhiều phen nhân nhượng Tư Không Huệ. Và không biết chừng, bọn giáo đồ U Minh Giáo mà lão đã đem từ Ngũ Hành Sơn đến tận đây chính là ba mươi sáu vị thiên tướng của Thiên Địa Bảo, chứ không thể khác được.

Do tâm tư trầm nặng nên Dư Hải Bằng hầu như quên hết những gì đang diễn ra xung quanh. Không phải nói cũng đủ biết các vị chương môn nhân và Tư Mã Hoa cùng Tư Đồ Linh chỉ biết đứng yên nhìn Tư Không Huệ đang than khóc bên thi thể phụ thân nàng. Bọn họ còn biết phải làm gì, nói gì khi lúc này chính phụ tử họ Tư Không đã giao thủ với nhau do cả hai đang đứng ở vị thế đối lập nhau.

Đừng nói gì họ, mà chính Dư Hải Bằng cũng không biết nên có thái độ gì cho phải đây ?

Đứng trước tình cảnh oái oăm này, cảnh ngộ bi đát này, lần đầu tiên Tư Đồ Linh và Tư Mã Hoa cùng đến an ủi và khuyên lơn Tư Không Huệ.

Phải một lúc thật lâu, chính Dư Hải Bằng và các vị chương môn nhân cùng nói thêm vào thì Tư Không Huệ mới nguôi ngoai. Biết sao được khi phụ thân nàng tự dẫn thân vào chỗ tự hủy diệt. Cũng như lão Y Thần họ Kha vậy. Cả hai chỉ cần một bước sa chân liền ôm mối hận ngàn đời.

Trước khi chôn cất Tư Không Hành Thiên thì Tư Mã Hoa đã sục tìm trong người lão ra bốn vật giao cả cho Tư Không Huệ. Tư Không Huệ chỉ giữ lại Hắc Tử Lâm bí đồ và Thiên Địa Bí Lục mà thôi. Còn U Minh thượng lệnh và Tam Ma tử kiếm lệnh giả thì nàng vui theo thi thể của phụ thân nàng. Và cũng là Tư Mã Hoa, khi mọi người lo an táng cho Kha Uyển, chính nàng đã chỉ cho Dư Hải Bằng nhìn thấy phần cuối cùng trong quyển Đạt Ma kinh. Đó là một thiên chương pháp có tên là Đạt Ma Thủ khí công.

Đây là phần kinh văn khẩu quyết mà khi trước Dư Hải Bằng chưa đọc đến.

Và chính là thần công lúc này do lão Tư Không Hành Thiên đã thi thố để giao đấu với chàng.

Ý của Tư Mã Hoa khi chỉ đoạn này cho Dư Hải Bằng xem là chỉ muốn cho chàng biết lúc này lão đã dùng công phu thượng thượng gì mà thôi. Nhưng khi Dư Hải Bằng đọc lướt qua thì chàng phải giật mình và nghĩ thầm trong lòng:

“Lão muốn ám chỉ điều gì khi lôi quyển Đạt Ma kinh từ trong lòng ra và còn nhắc đến Thiếu Lâm phái ? Lão muốn giao trả vật này cho Thiếu Lâm phái hay muốn nói lên một điều gì khác ?” Kinh nghi, sau khi thu giữ quyển Đạt Ma kinh vào bọc áo, Dư Hải Bằng bèn lượn người lướt ra khỏi Hắc Tử Lâm.

Nhưng, Dư Hải Bằng không khỏi thất sắc khi nhận ra dòng nước chính tay chàng đã khơi, làm thành con đường dẫn ra khỏi Hắc Tử Lâm đã bị ai đó dẫn cho đi ngược lại.

Vì thế Dư Hải Bằng không thể nào theo phương pháp cũ để vượt được Hắc Tử Lâm.

Nếu muốn khơi lại thì Dư Hải Bằng phải mất nhiều ngày chờ đợi như trước kia.

Có khi sẽ không đạt được điều gì vì khi này chính lão Tư Không Hành Thiên trước khi bỏ đi có nói lại một câu “các ngươi cứ tạm thời lưu lại đây đã”.

Điều đó có nghĩa là chính lão đã tái lập lại hiện trạng trước kia của Hắc Tử Lâm, nên lão mới dám nói lên điều đó. Vì như thế, nếu bọn người Dư Hải Bằng không có được Hắc Tử Lâm bí đồ thì không tài nào thoát khỏi Hắc Tử Lâm.

Nhớ đến đây, Dư Hải Bằng lại vội vàng chạy đến hỏi Hắc Tử Lâm bí đồ ở Tư Không Huệ. Và mọi người cùng hỏi hỏi một cách hoang mang đi theo Dư Hải Bằng vượt thoát được Hắc Tử Lâm.

Mọi người không ai hiểu được gì nếu như Dư Hải Bằng không lên tiếng nói vội:

- Bọn Tam Ma không còn lưu lại đây. Có nghĩa là bọn chúng đã tìm đến Thiếu Lâm rồi, như lời... Tư Không bảo chủ muốn nói với chúng ta. Tại hạ không thể trì hoãn được nữa rồi. Mọi người cứ yên tâm cùng đi về Thiếu Lâm đi. Tại hạ sẽ gặp lại mọi người tại đó vậy. Cáo biệt !

Vút !

31. Đã Khẩn Trương Lại Sanh Sự Biến-ngẫu Nhiên Đạt Công Phu Thượng Thừa

Dư Hải Bằng thừa biết cứu binh như cứu hỏa.

Và chàng cũng thừa biết là năm vị chương môn nhân và ba giai nhân kia, Tư Không Huệ, Tư Mã Hoa và Tư Đồ Linh sẽ hiểu và sẽ tán đồng việc chàng bỏ đi trước bọn họ. Vì để đối phó với Tam Ma, tuy Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám là hậu nhân của Vô Cực Tái Lão Quân đang có Tam Ma tử kiếm lệnh trên tay, nhưng liệu ai dám nói chắc là Tam Ma sẽ không bội ước ?

Và nếu thật sự Tam Ma dám bội ước thì việc Dư Hải Bằng cấp tốc kiếm trình đi đến Thiếu Lâm mà không đợi họ cùng theo là một việc làm phải lẽ.

Còn ai trong bọn họ có thể đương đầu được với Tam Ma ngoài Dư Hải Bằng ? Một khi đã mình định được điều đó, thì bọn họ còn lưu giữ chàng làm gì nếu như bọn họ không muốn Tam Ma gây cảnh đồ sát kinh thiên động địa tại Thiếu Lâm ?

Do hiểu được điều đó, nên Dư Hải Bằng không thể không đi trước bọn họ.

Vừa đi, Dư Hải Bằng vừa nghiền ngẫm đoạn kinh văn ở thiên cuối cùng trong Đạt Ma kinh.

Có một điều không thể không nói. Đó là Dư Hải Bằng do gấp rút kiếm trình nên chàng đã quên bằng đi việc chân lực nội thể của chàng chưa được hồi phục sau một trận long tranh hổ đấu với lão giáo chủ U Minh Giáo và chính là Tư Không Hành Thiên bảo chủ Thiên Địa Bảo.

Đã thế, chàng lại còn dốc toàn chân lực trong người dồn cả vào cước trình. Vì vậy, khi Dư Hải Bằng đi được năm mươi dặm đường, thân hình chàng đột nhiên chao đảo mấy cái và ngã lăn quay trên mặt đất.

Hồn bất phụ thể, Dư Hải Bằng bèn bất chấp hiểm nguy, cứ nằm lăn ở mé đường để ngoa công điều tức, mong mau chóng khôi phục lại nguyên trạng.

Và chính trong giai đoạn thoát lực này, vô tình Dư Hải Bằng đã đạt được đến uyên thâm tối thượng của võ học.

“Hữu tắc vô, vô tắc hữu”.

Vũ trụ vốn ngay lúc hỗn mang đã từ vô cực sinh ra thái cực. Chân lực nội thể cũng thế. Có thoát được hết, đạt được hư không thì mới sinh ra có và dư đầy. Huống chi, kinh văn khẩu quyết của Đạt Ma kinh chính là nguồn gốc của mọi nội công tâm pháp khác và trong nội thể của Dư Hải Bằng đang tàng chứa mọi được liệu trân quý của Hồi Nguyên Đan, chuyên bổ nguyên dương khí.

Do đó, khi đêm sắp tàn ngày sắp rạng, lúc bốn người Mạc Hà đạo trưởng gồm năm vị chưởng môn nhân và ba nàng của Tam Bảo đi đến chỗ Dư Hải Bằng đang ngoạn công thì tất cả đều nhìn thấy chàng vẫn còn ở đó. Và thân hình đang nằm lúc này của Dư Hải Bằng cứ lơ lửng, lơ lửng ở trên không, không một điểm tựa.

Vừa nhìn thấy sự kiện đó, suýt nữa Tư Đồ Linh và Tư Không Huệ đã kêu lên. May mà Tư Mã Hoa đã từng chứng kiến cảnh Dư Hải Bằng ngoạn công nên nàng kịp thời ra hiệu cho hai nàng kia đừng gây kinh động. Còn Mạc Hà đạo trưởng và bốn vị chưởng môn nhân còn lại tuy cũng kinh ngạc về sự kiện này, nhưng bọn họ không thể không nhớ những gì Dư Hải Bằng có nói về việc đã từng xảy ra tại Võ Đang.

Do đó, cả tám người đều âm thầm đứng bao quanh thành một vòng tròn nhằm bảo hộ cho Dư Hải Bằng vào lúc quan yếu này. Phải một lúc lâu, khi vầng dương sắp sửa tròn bóng thì Dư Hải Bằng mới mở bừng mắt ra, đứng vào lúc thân hình hạ dần đến mặt đất.

Chàng kinh ngạc kêu lên:

- Hóa ra mọi người cũng đã theo kịp tại hạ rồi sao ? Ôi chao ! Đã đứng ngoạn rồi à ?

Không khéo tại hạ đến trễ mất !

Do đã quan sát khá tỉ mỉ và do lịch duyệt có thừa nên Mạc Hà đạo trưởng vội lên tiếng trấn an:

- Vô lượng thọ phật ! Dư thiếu hiệp quả là đóa kỳ hoa hiếm có của võ lâm. Thiếu hiệp cứ yên tâm đi ! Đạt được cảnh giới này như thiếu hiệp, thiếu hiệp vẫn còn đủ thời gian để đến được Thiếu Lâm mà không sợ trễ.

- Đạo trưởng nói như thế là có ý gì ? Tại hạ đã đạt cảnh giới gì chứ ?

- Vô lượng thọ phật ! Bản đạo có nói cũng không sao. Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, đó là cảnh giới tối thượng trong võ học. Thiếu hiệp đã đạt được cảnh giới này rồi đó. Hiếm có thay !

Dư Hải Bằng chỉ cần hít một hơi dài thanh khí thì chàng liền nhận biết ngay điều đó thôi. Vì sinh tử huyền quan của chàng bấy giờ đã được khai thông. Chàng khắp khởi mừng và kêu lên:

- Đạo trưởng nói không sai. Không ngờ lần này tại hạ lại vô tình khai thông được nhâm đốc nhị mạch. Đạo trưởng quả có kiến văn uyên bác không ai bì kịp !

Mỉm cười cùng mừng với Dư Hải Bằng, Mạc Hà đạo trưởng lại nói:

- Nếu bản đạo không bị hoa mắt thì nội công tâm pháp của thiếu hiệp đang tu luyện chính là từ Đạt Ma kinh mà ra. Thiếu hiệp chắc không phủ nhận điều đó chứ ?

Dư Hải Bằng ngạc nhiên đến cực độ:

- Sao đạo trưởng biết là như thế ?

- Mà đúng không đã nào ? Thiếu hiệp hãy trả lời trước đi, rồi bản đạo mới giải thích sau.

Dư Hải Bằng đành phải gật đầu thú nhận:

- Đúng vậy ! Đạo trưởng hãy giải thích nguyên do xem. Vì chính Phương Tịnh đại sư có nhìn thấy tại hạ ngoạn công nhưng lại không nhận biết điều đó kia mà !

Mạc Hà đạo trưởng bật cười đắc ý. Sau mới giải thích:

- Chỉ tại Phương Tịnh đại sư không tinh ý thôi. Còn bản đạo, bản đạo có đến hai nguyên nhân để biết được điều đó. Điều thứ nhất là từ bao đời nay ở Thiếu Lâm phái không một môn nhân đệ tử nào luyện được

Đạt Ma kinh đến năm thành hỏa hầu. Điều này thì chính Phương Giác đại sư có nói cho bản đạo biết từ lúc trước. Còn điều thứ hai, thoát nhìn thấy tư thức ngoại công của thiếu hiệp, bản đạo liên tưởng đến một chuyện có thật trong kinh điển Phật môn. Đó là đoạn viết về Phật Tổ có một lần ngoại thiền dưới cội bồ đề. Khi đó, các đệ tử của ngài vẫn tưởng là ngài đang nằm ngủ. Kết hợp hai điều này lại với nhau, cộng với cảnh giới mà thiếu hiệp vừa đạt được, bản đạo không thể không nghĩ đến nội công tâm pháp trong Đạt Ma kinh. Hóa ra bao đời nay, môn nhân Thiếu Lâm phái do luyện tập Đạt Ma kinh theo tư thế tọa công nên không đạt được mức đại thành. Duy chỉ có thiếu hiệp là đạt được mà thôi. Bản đạo nói như thế chắc không sai chứ ?

Khâm phục sự uyên bác của Mạc Hà đạo trưởng ngần nào thì Dư Hải Bằng càng tỏ ra vội vã ngần này. Chẳng nói:

- Những lời của đạo trưởng quả là cao luận, tại hạ không thể không khâm phục !

Đạo trưởng nói rất đúng ! Và như thế, tại hạ đâu khác gì một tục gia đệ tử của Thiếu Lâm phái ? Đạo trưởng và chư vị thứ cho, tại hạ phải đi ngay kéo trẻ. Tạm biệt !

Vút !

Thế là một lần nữa, Dư Hải Bằng lại bỏ đi trước mọi người. Nhưng lần này không riêng gì Dư Hải Bằng yên tâm mà bọn họ cũng yên tâm không kém. Vì cứ theo hiện giờ mà nói thì bản lãnh của Dư Hải Bằng có lẽ đã thừa sức để đối phó với Tam Ma rồi.

Do đó, Mạc Hà đạo trưởng và các vị chư ông môn nhân cùng với Tư Đồ Linh, Tư Mã Hoa và Tư Không Huệ không cần tỏ ra vội vã khi đi về Thiếu Lâm phái.

32. Kịp Thời Đến Được Thiếu Lâm Phái-thần Công Vô Diệt Tam Ma

Dù đã một lần đến Thiếu Lâm phái, nhưng lúc đến cũng như lúc rời đi, Dư Hải Bằng đều đang trong tình trạng hôn mê ngất lịm. Lướt đến là do Phương Tịnh đại sư đưa đến, còn lướt đi là do Y Thần họ Kha đưa đi. Nên đối với Dư Hải Bằng, Thiếu Lâm phái vẫn còn một điều gì đó đầy lạ lẫm nhưng lại đầy thân tình.

Vì thế, tâm trạng của Dư Hải Bằng càng thêm nôn nao lo sợ hơn khi con đường dẫn đến Thiếu Lâm thiền viện có không ít thi thể nằm chết rải rác. Những kẻ đã chết đó gồm đủ cả tăng, ni, đạo, tục. Và cung cách chết của mỗi thi thể đều lưu lại tiêu ký rành rành của Tam Ma. Hắc Diện Ma thì lưu tiêu ký bằng cách bóp vỡ thiên linh cái của đối thủ. Bạch Diện Ma thì đoạn cả tứ chi lẫn phanh thây địch nhân, còn Nhân Diện Ma thì để lại một nụ cười cố hữu trên gương mặt không còn chút huyết sắc của nạn nhân.

"Tam Ma ! Bọn người lấy việc đồ sát làm vui thú sao ? Bọn người không sợ trời cũng không sợ đất sao ? Dư Hải Bằng hơi ! Mi đã đến rồi rồi sao ? Đã muộn lắm rồi sao ?

Như để trả lời cho sự thâm thống trách của Dư Hải Bằng, từ bên trên lừng không liền vang xuống một tràng cười cuồng ngạo:

- Ha ha hạ.. ! Ai ? Ai dám bảo Tam Ma này bội ước ? Lão Vô Cực thối tha kia truyền lại cho người Tam Ma tử kiếm lệnh đã không căn dặn lại điều gì sao ?

Giật mình, nửa mừng nửa sợ, Dư Hải Bằng vận lực đến độ chót qua thân pháp Thiên thốn địa xúc để lao bắn vọt thân hình, vượt lên trên từng khối đá cao ngất và tiến mãi lên bên trên.

Không hiểu ai đó đã đối đáp gì với Tam Ma mà một lần nữa giọng cười cuồng ngạo lại đập oang oang vào tai Dư Hải Bằng:

- Ha ha hạ.. ! Không sai ! Nhưng lão tử thử hỏi, bọn lão tử có nhờ vào người mà thoát khỏi Hắc Tử Lâm không ? Hừ ! Năm xưa, khi bọn lão tử mình thế có nói rất rõ rằng chỉ có kẻ nào dùng Tam Ma tử kiếm lệnh và còn đưa bọn ta thoát được Hắc Tử Lâm thì bọn lão tử mới phải phục tùng mạng lệnh của kẻ đó. Ha ha hạ.. ! Đành vậy thôi ! Kiếm lệnh trong tay người chỉ là một phế vật không hơn không kém. Người hãy xuống tuyên đài mà hỏi lại lão Vô Cực thối tha đó xem ! Ha ha hạ..

Càng nghe thì Dư Hải Bằng càng rung động. Cứ theo như lời lão ma nào vừa nói thì đúng là Vô Cực Tái Lão Quân đã tính sai một nước cờ. Và bây giờ không một ai trách cứ được gì Tam Ma, một khi Tam Ma thoát được Hắc Tử Lâm bằng vào người khác.

Quả nhiên là vậy ! Vì Dư Hải Bằng đã lao đến đủ gần để nghe Phủ Việt Tàn Hồn Tư Mã Giám gầm lên:

- Chớ ngại biện mong cường từ đoạt lý. Hãy xem phủ việt của ta đây !

Hốt hoảng đến cực độ vì Tư Mã Giám hành động như thế đâu khác gì tự sát ? Dư Hải Bằng ngay tức khắc thét lớn lên:

- Đừng ! Đừng dây vào bọn ác ma đó !

Vút ! Vút !

Tiếng thét của Dư Hải Bằng dù nhanh, nhưng lại chậm hơn so với phản ứng của Tam Ma. Và thế là cảnh đồ sát đã thật sự diễn khai.

Ầm ! Oa !

Ầm ! Ầm ! Choang !

Hự !

Dư Hải Bằng dù thân pháp có quán tuyệt đến mấy cũng chỉ kịp lao đến chống đỡ hộ cho bọn Bốc, Kỳ nhị thần và Tư Đồ Quang bảo chủ Hồng Hạc Bảo mà thôi. Còn Tư Mã Giám thì phủ việt một nơi, thân hình một nẻo. Đó là chưa kể Phương Vô, Phương Thanh, Phương Giác và Phương Tĩnh đại sư cùng hợp lực với lão Túy Cái và Mạc Vân đạo trưởng đang phải lão đảo trước một chưởng kinh hồn của Bạch Diện Ma.

Ngang nhiên hiện thân giữa đường trường, Dư Hải Bằng cảm phần đến cùng cực khi quát lên một tiếng lớn:

- Ngừng tay !

Tiếng quát của chàng cứ như tiếng búa bổ vào màng tai của mọi người đang hiện diện, khiến họ không thể không ngừng tay lại theo lời chàng vừa nói.

Mắt lộ hung quang, từng thớ thịt trên mặt cứ giãn giập lên, Dư Hải Bằng lòng đau đốn khôn tả khi bảo Tư Đồ Quang:

- Lão ca ca ! Hãy đến chăm sóc giùm cho Tư Mã bảo chủ đi nào !

Không hiểu sao, kể từ khi Dư Hải Bằng đột nhiên xuất hiện thì Tư Đồ Quang dường như cảm nhận được một sự khiếp phục đang dâng ở trong lòng đối với mọi thần thái của Dư Hải Bằng. Do đó, vừa nghe chàng bảo thế, Tư Đồ Quang đã nhanh chóng lao đến chỗ Tư Mã Giám là bảo chủ Thanh Vân Bảo đang nằm im bất động.

Không riêng gì Tư Đồ Quang mà Tam Ma cũng mơ hồ có một cảm nhận tương tự.

Đến nỗi Nhân Diện Ma phải kêu lên:

- Khá lắm đó tiểu tử ! Vậy là ngươi cũng đã đến kịp lúc. Hắc... Hắc... Hắc...

Giọng cười của Nhân Diện Ma xem ra gượng gạo rõ. Đáp lại, Dư Hải Bằng tròng mắt lần lượt nhìn Tam Ma. Chàng cất giọng âm trầm nói:

- Lão là Nhân Diện Ma ? Ta tin lão đã không bội ước đối với Vô Cực Tái Lão Quân tiền bối, vậy còn lão Lưu, giáo chủ U Minh Giáo thì sao ? Hạng định một năm đã hết rồi sao ?

Tái mặt lại, Nhân Diện Ma gầm lên:

- Ngươi biết cái quái gì mà ngươi nói ? Hạng định một năm nào chứ ? Hừ !

- Ha ha ha... Vậy là đã rõ ! Vô Cực Tái Lão Quân đã tính hết mọi chuyện, nhưng lại sơ sót và quên mất một điều.

- Là điều gì ?

Không ra châm biếm cũng không ra trêu cợt, Dư Hải Bằng thản nhiên đáp lời Nhân Diện Ma:

- Vô Cực Tái Lão Quân tiền bối đã quên rằng bọn ác ma các ngươi vốn là những kẻ chỉ biết giết người, chứ không biết giữ chữ tín !

- Hừm ! Tiểu tử ngươi muốn chết ! Giết !

- Khoan đã nào, Nhân Diện Ma !

Nhân Diện Ma do giận dữ nên vừa quát vừa phát kinh. Nhưng Dư Hải Bằng còn nhanh nhẹn hơn khi lên tiếng ngăn lại.

Thấy Dư Hải Bằng vẫn tỏ ra bình thản không hề sợ hãi trước thái độ của mình, Nhân Diện Ma không thể không khen ngợi:

- Đorm lược lắm đó, tiểu tử ! Nào ! Ngươi còn muốn nói gì nữa chứ ?

Dư Hải Bằng an nhiên hỏi:

- Lão giận dữ là thế, vậy không lẽ lão là người biết giữ chữ tín sao ?

- Đúng vậy ! Sao nào ?

- Vậy lão có dám cùng ta phân tài cao hạ, trước khi giao chiến với mọi người không ?

- Ha ha hạ.. Có gì mà không dám ! Giết người trước hay sau bọn vô dụng kia thì cũng vậy thôi. Ha ha hạ..

Dư Hải Bằng đành giọng lại:

- Liệu lão có giữ lời không ?

- Tiểu tử ! Ngươi chớ khinh người thái quá ! Đối với một tên ranh con như ngươi, lão tử không cần phải giở thủ đoạn đâu.

Hất hàm hướng về nhị ma đang đứng gần đó, Dư Hải Bằng hỏi:

- Còn hai lão kia ! Liệu bọn họ có nhân lúc ta giao thủ cùng lão mà ra tay đối phó với mọi người không ?

Giọng lưỡi của Dư Hải Bằng càng lúc càng làm cho Nhân Diện Ma tức giận. Lão gầm lên:

- Lão Nhị, lão Tam ! Hai người không được làm mất thể diện của lão Đại này đó !

Tiểu tử ! Mau mau múa may đi !

Vẫn tỏ ra chậm rãi, Dư Hải Bằng đưa tay ngăn Nhân Diện Ma lại và nói:

- Ta còn chưa nghe lời hứa của nhị ma kia ?

Thần sắc của Nhân Diện Ma liên biến đổi. Lão không còn một chút gì giống người nữa, mà đã lộ nguyên hình là ma. Lão quay sang quát tháo nhị ma:

- Thế nào ? Hai người cảm sao vậy ?

Tuy Bạch Diện Ma và Hắc Diện Ma mơ hồ cảm nhận một điều gì đó bất ổn, nhưng cả hai không thể không đáp ứng. Cả hai lần lượt lên tiếng:

- Tiểu tử rườm lời quá ! Được rồi ! Đợi lão Đại giết người xong để xem còn ai dám ngăn cản bọn lão tử không ?

- Được ! Ngươi yên tâm đi ! Bọn kia sẽ đi theo ngươi không chậm đâu. Hừ !

Mãn nguyện với mưu đồ đã thành, Dư Hải Bằng lại lên tiếng dặn bảo mọi người:

- Tất cả hãy lui lại đi ! Coi chừng bọn Tam Ma này nuốt lời bội tín đó !

Không dẫn được lửa giận, Nhân Diện Ma điên cuồng gào lên:

- Động thủ đi tiểu tử ! Nếu không giết được ngươi, thì Nhân Diện Ma này tự tử quách cho rồi !

Chờ cho mọi người cùng lùi lại xong, Dư Hải Bằng mới nhìn chăm chăm vào Nhân Diện Ma, chàng nạt khề:

- Lão gấp chết đến thế sao ? Được lắm ! Ta sẽ cho lão toại ý.

Trước bao ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, kể cả Tam Ma. Một quả cầu khí liền xuất hiện từ tâm chưởng của Dư Hải Bằng khi chàng đẩy mạnh hữu chưởng ra.

Nhân Diện Ma cả kinh kêu lên:

- Là công phu gì thế này ?

Vù... Vù...

Veo... Veo...

Một màn chưởng phong do Nhân Diện Ma tạo ra đã không ngăn cản được bước tiến của quả cầu khí quái dị đó. Nó vẫn nhanh tốc lao vào, xuyên thấu qua lớp sóng kinh dày đặc của Nhân Diện Ma.

Dư Hải Bằng đắc ý kêu lên thật nhanh:

- Đây chính là Đạt Ma Thủ khí công đó lão ma ạ ! Nạp mạng đi thôi !

Veo... Veo...

Vù... Vù...

Ầm !

Cứ như là trời long đất lở đến nơi lúc quả cầu khí sau khi xuyên qua màn chưởng của Nhân Diện Ma và quật luôn vào lão.

Mọi người nhất mực bàng hoàng khi mục kích cảnh tượng này. Nhất là đối diện với Dư Hải Bằng lúc này chỉ là một lỗ sâu hơn hai thước, khoét sâu vào nền đá cứng của Thiếu Lâm, còn Nhân Diện Ma thì không thấy tăm hơi đâu cả.

Trong khi Phương Giác đại sư thì thầm kêu lên:

- Là công phu trong Đạt Ma kinh !

Thì Bạch Diện Ma và Hắc Diện Ma đã đồng loạt kêu lên kinh ngạc:

- Lão Đại đâu ?

- Lão Đại ơi !

Không để chậm, Dư Hải Bằng bật cười lên rồi đáp:

- Ha ha hạ.. Bọn người hỏi lão Nhân Diện ác ma ư ? Hãy xuống gặp diêm vương mà hỏi ! Xem đây !

Veo... Veo...

Tiếng rít gió quái dị lại phát ra kèm theo một quả cầu khí còn quái dị hơn lúc Dư Hải Bằng vừa quát xong.

Bạch Diện Ma do có tâm cơ hơn đệ tam ma một chút, nên lão đã vội vàng lui lại, để mặc cho Hắc Diện Ma đối phó.

Còn Hắc Diện Ma thì giận dữ quát lên:

- Ta không tin bằng vào công phu này người vừa hại được lão Đại đâu ! Đỡ !

Vù... Vù...

Veo... Veo...

Vẫn một cảnh tượng như trước, quả cầu khí cứ an nhiên xuyên sâu vào lớp cương kinh dày đặc của Hắc Diện Ma.

Và một tiếng chấn động cả đất trời liền phát ra sau đó.

Ầm !

Rồi kết quả cũng không khác lần mới rồi là bao. Một lỗ sâu khoét vào nền đá cứng chọt xuất hiện cách lỗ thứ nhất khoảng nửa trượng, còn Hắc Diện Ma đã bay biến đâu mất.

Không riêng gì Hắc Diện Ma mà cả đến Bạch Diện Ma cũng mất dạng.

Biết chắc lão Bạch Diện Ma đã giữ chước tẩu, Dư Hải Bằng cao giọng gầm lên:

- Bạch Diện Ma ! Lão chạy đâu cho thoát !

Vút !

Đương trường lại mất dạng thêm Dư Hải Bằng. Mọi người còn lại nếu không trông thấy hai lỗ sâu hoắm còn nằm đó thì có lẽ mọi người đã ngỡ đây là giấc mơ, chứ không phải là sự thật !

Cuộc thăm sát đáng lý phải xảy ra, thế mà giờ đây sự bình an viên mãn lại ngự trị tại đương trường.

Họ nhìn vào hai lỗ sâu hoắm đó một lúc, rồi nhìn sang Tư Mã Giám đang được Tư Đồ Quang chăm sóc, sau đó lại nhìn vào mắt nhau.

Sau cùng, chỉ còn Mạc Văn đạo trưởng là ở lại cùng chăm sóc Tư Mã Giám với Tư Đồ Quang, còn tất cả đều nhất tề xông xuống chân núi, chạy đuổi theo Dư Hải Bằng.

Họ hy vọng được một lần nữa chứng kiến thần công hãn thế của Dư Hải Bằng. Đó là Đạt Ma Thủ khí công của Thiếu Lâm phái mà tất cả mọi người lần đầu tiên nghe nói đến. Còn riêng phần các vị cao tăng của Thiếu Lâm phái thì có hơi khác một chút. Họ đã từng giữ, từng đọc Đạt Ma kinh nhưng không một ai trong họ chịu luyện tập cả. Vì họ thừa biết rằng việc luyện công phu theo Đạt Ma kinh chẳng khác nào việc húc đầu vào đá.

Nhiều thế hệ trước họ đã từng luyện và đã từng thất vọng. Thế nhưng bây giờ họ mới nhận thức được rằng thần công trong Đạt Ma kinh xem ra còn lợi hại hơn nhiều lần so với tuyệt kỹ truyền đời của phái Thiếu Lâm. Do đó, họ còn nôn nao hơn hết thảy quần hùng khi muốn mục kích lại một lần nữa. Và đương nhiên, trong tâm trạng của bốn vị đại sư hàng chữ Phương vẫn còn điều hồ nghi về việc Dư Hải Bằng tinh thông đến mức thập thành công phu của Đạt Ma kinh.

Bởi cùng chung một tâm trạng náo nức là vậy, nên mọi người cứ thẳng một đường mà chạy, dù ngay trong tâm mắt mọi người vẫn không thấy Dư Hải Bằng hoặc Bạch Diện Ma đâu cả.

Năm dặm đường rồi đến mười dặm đường trống vắng, nhưng tất cả vẫn không nản lòng.

Mãi đến dặm đường thứ mười hai, thì mọi người đã bắt đầu thấy lóe lên tia hy vọng lúc nhìn thấy ở phía xa đang đứng lơ lửng một nhóm đông người khoảng non một chục.

Vút ! Vút !

Khác với lễ thông thường, mọi người vừa chạy đến nơi không hề lên tiếng chào hỏi số người đã đến trước họ. Dù rằng tất cả đều quen mặt nhau, và đã trải qua một thời gian dài không gặp mặt. Dù trong số đã đến trước chính là năm vị chưởng môn nhân bấy lâu nay ngỡ đã mất tích hay bị giáo chủ U Minh Giáo giam giữ. Và lại còn có ba nàng giai nhân tuyệt sắc nữa.

Vì tất cả đều phải chú tâm quan sát một trận giao chiến khốc liệt chưa từng thấy.

Đó là trận giao chiến giữa Dư Hải Bằng và Bạch Diện Ma.

Đuổi kịp và ra tay với Bạch Diện Ma, vô hình chung địa điểm này lại là chỗ hội tụ của mọi người từ hai phía đi lại.

Bọn người Mạc Hà đạo trưởng tám người cũng chỉ đến trước quần hùng từ Thiếu Lâm phái khoảng một tuần rượu mà thôi.

Họ quan chiến và luôn mồm hít hà chất lười thán phục.

Công phu như Bạch Diện Ma là thế, chẳng trách năm mươi năm trước Tam Ma đã làm điều đứng vô lâm Trung Nguyên. Và năm mươi năm sau thì công phu của Tam Ma còn cao thâm đến mức nào nữa ?

Ngược lại, Dư Hải Bằng một đóa kỳ hoa của võ lâm. Với niên kỷ chưa đến đôi mươi, lại ngang nhiên so tài với một đại ma đầu có gần trăm tuổi.

Không phải nói cũng đủ biết, việc Dư Hải Bằng hủy diệt Bạch Diện Ma chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Tuy nhiên, mọi người không khỏi kinh nghi khi so sách việc Dư Hải Bằng chỉ một chiêu hủy diệt Nhân Diện Ma, một kích nữa trừ khử ngay Hắc Diện Ma, nhưng lại phải giao đấu dằng dai với Bạch Diện Ma như thế này ?

Càng kinh nghi thì họ càng kháo nhau, nói ra mọi suy tư của bản thân cho người đứng gần đó cùng nghe. Đó là phần quần hùng mới từ Thiếu Lâm chạy đến.

Phần những người từ Hắc Tử Lâm mới chạy lại cũng có nhiều nghi vấn khác khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Mọi người trao đổi với nhau. Và mọi người đều rõ những gì đã xảy ra tại Hắc Tử Lâm trước đó và tại Thiếu Lâm phái mới đây.

Chỉ có Tư Mã Hoa là lo lắng cho tính mạng của phụ thân nàng là Tư Mã Giám, còn kỳ dư đều lắng nghe những gì do Phương Giác đại sư và Mạc Hà đạo trưởng là hai vị chủ môn của hai đại phái Võ Đang, Thiếu Lâm đang trao đổi với nhau.

Phương Giác đại sư bật kêu lên:

- Té ra là như thế ! Nếu đạo huynh không nói rõ thì bản tăng không thể hiểu bằng cách nào Dư thí chủ lại luyện được công phu Đạt Ma kinh đến mức đạt thành ! Lành thay ! Lành thay !

Đăm chiêu một lúc, Mạc Hà đạo trưởng nói:

- Như những gì phật huynh vừa kể thì bản đạo có thể phỏng đoán như thế này...

-Ồ ! Đạo huynh cứ nói, bản tăng chờ nghe cao luận của đạo huynh đây !

- Chẳng có gì đáng để gọi là cao luận đâu. Có lẽ Dư thiếu hiệp dù công phu đã đạt mức đẳng phong tạo cực, nhưng vẫn không tin khi phải một mình giao chiến với cả Tam Ma. Do đó, Dư thiếu hiệp phải dùng kế khích tướng để triệt hạ dần một trong Tam Ma trước. Qua đó có khả năng Nhân Diện Ma không đánh giá được bản lãnh tối thượng của Dư thiếu hiệp nên đành phải thăm tử sau chỉ mỗi một chiêu.

- Thế còn Hắc Diện Ma ? Lão đã thấy cái gương của Nhân Diện Ma trước mắt, thì vì lẽ gì Hắc Diện Ma lại sơ tâm đến phải chết như Nhân Diện Ma ?

- À ! Là phật huynh không biết đấy thôi ! Trước đây Hắc Diện Ma đã mang nội thương trầm trọng khi giao chiến với Dư thiếu hiệp tại sơn môn tề phái. Do vết nội thương chưa lành hẳn nên dù Hắc Diện Ma có dốc toàn lực cũng không thể nào chịu nổi một chiêu Đạt Ma Thủ khí công của Dư thiếu hiệp được. Không như Bạch Diện Ma.

- Bạch Diện Ma làm sao ?

- Chà ! Phật huynh định tâm bên xấu bản đạo hay sao vậy ? Được, đã thế thì bản đạo cũng xin được nêu ra đây cho mọi người cùng nghe. Có thể là như thế này. Bạch Diện Ma đã nhìn được cái gương tội tề của Nhân Diện Ma, lại có công phu gần như là nguyên vẹn vừa ngang bằng với Nhân Diện Ma, vừa cao hơn Hắc Diện Ma, vốn đã bị nội thương chưa lành. Vì thế, khi bắt buộc phải giao chiến như thế này thì Bạch Diện Ma đâu dại gì đối đầu trực diện với thần công vô thượng của Dư thiếu hiệp ? Chính vì nguyên nhân đó mà Bạch Diện Ma mới chỉ trì được trận đấu cho đến lúc này.Ồ ! Mọi người hãy nhìn kia ! Đường như đã đến lúc khốn yếu rồi đó.

Sau khi đã hiểu rõ mọi việc qua lời giải thích của Mạc Hà đạo trưởng, giờ đây, khi nghe đạo trưởng nói như thế, mọi người bất giác cùng quay đầu nhìn về cuộc chiến đang diễn ra.

Mạc Hà đạo trưởng nói không sai khi bảo đã đến giai đoạn khốn yếu của trận chiến.

Dư Hải Bằng và Bạch Diện Ma cùng pháp phỏng hơi thở, cùng đở bưng nét mặt và cùng trì trệ nặng nề trong việc giao chiêu.

Qua đó cũng đủ khẳng định mọi lời giải thích của Mạc Hà đạo trưởng đều đúng cả.

Và tất cả đều bồi hồi lo toan cho Dư Hải Bằng. Nếu Dư Hải Bằng bại trận và nếu phen này Bạch Diện Ma chạy thoát thì giang hồ vẫn còn nhiều phen điều đứng sau này.

Không ai bảo ai, mọi người đều thần khẩn cho Dư Hải Bằng diệt được Bạch Diện Ma, loại hẳn bọn tà ma không cho hoành hành ở vô lâm Trung Nguyên nữa.

Và mạch máu của mọi người như ngừng chạy khi nghe tiếng gầm đĩnh tai nhức óc của song phương cùng lúc vang lên:

- Nạp mạng đi, tiểu tử !

- Xem chiêu này, lão ma !

Vù... Vù...

Và mọi người bất giác cùng kinh ngạc khi nhận thấy Dư Hải Bằng đang thi triển bộ pháp Túy Tiên của lão Túy Cái để trách chiêu chưởng kinh hồn của Bạch Diện Ma.

Sau đó, khi đã tiến sát vào Bạch Diện Ma thì Dư Hải Bằng dường như đã cạn cùng chân lực nên thay vì chàng xuất kinh phát chưởng thì chàng lại giương cao hữu thủ như một lợi khí để ra những chiêu thức của kiếm pháp đánh áp vào Bạch Diện Ma.

Tất cả đều vỡ lẽ, khi nghe lão Túy Cái chợt hô hoán lên:

-Ồ ! Uyên Ương kiếm pháp !

Quả vậy, Dư Hải Bằng đang dùng tay trần thay kiếm để thi triển Uyên Ương kiếm pháp. Phối hợp với kiếm pháp là bộ pháp Túy Tiên. Điều đó đang gây hoang mang không ít cho Bạch Diện Ma.

Rồi như đã hiểu, Bạch Diện Ma chợt cười rộ lên cuồng dại:

- Ha ha hạ.. Tiểu tử ngươi đã cạn sức rồi à ? Vậy thì... Hãy xem lão tử hóa kiếp cho ngươi đây !

Vù... Vù...

Vút ! Vút !

Soạt ! Soạt !

Không thừa nhận cũng không phủ nhận lời cả quyết của Bạch Diện Ma, Dư Hải Bằng cứ lặng lẽ né tránh những loạt chưởng kinh của Bạch Diện Ma bằng bộ pháp Túy Tiên. Còn tay chàng đang vận dụng thay kiếm, thì cứ tuần tự ra chiêu Uyên Ương lượng xí, Uyên Cầm hí thủy và sau cùng là chiêu tối hậu...

Dư Hải Bằng đang nghĩ ngợi gì thì chỉ có riêng mình chàng biết mà thôi.

Mọi người chỉ nhìn thấy những gì đang diễn ra ngay trước mắt chứ không thể suy luận được như chàng.

Sau chiêu Uyên Ương lượng xí, thì Bạch Diện Ma không còn cách nào khác hơn là dịch bộ về mé tả. Với chiêu Uyên Cầm hí thủy của Dư Hải Bằng thì Bạch Diện Ma buộc phải phóng mình lao ngược lên bên trên.

Và khi Bạch Diện Ma từ bên trên quật ào xuống một chưởng thì mục tiêu của lão ma chợt biết mất. Bạch Diện Ma chỉ kịp nhận ra mọi việc đã quá trễ khi vùng tâm thất của lão đang bị bàn tay của Dư Hải Bằng với chiêu Uyên Ương triển dực cắm sâu vào ngập lút cả bàn tay.

Phịch !

Toàn thân Dư Hải Bằng cơ hồ ngập ngựa trong máu của Bạch Diện Ma từ bên trên tuông xuống. Do đó, Dư Hải Bằng lúc này có vẻ ngoài đầu khác gì một huyết y nhân.

Sau khi vất bỏ thi thể Bạch Diện Ma xuống đất, Dư Hải Bằng phải cố gắng lắm mới đứng được yên chỗ.

Nhanh hơn mọi người, cả ba giai nhân tuyệt sắc cùng chạy đến vây quanh chàng.

33. Hồi Kết

Tuy chậm hơn, nhưng mọi người sau những lúc reo hò mừng thắng lợi của Dư Hải Bằng cũng đã kịp thời chạy đến.

Trong khi Tư Đồ Linh, Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa dùng những chiếc khăn lụa của chính họ lau sạch mọi huyết tích trên thân chàng thì Dư Hải Bằng nở nụ cười mệt nhọc với mọi người. Đoạn, vừa trao trả Đạt Ma kinh cho Phương Giác đại sư, Dư Hải Bằng vừa lúng túng giải thích:

- Đại sư ! Đây là kinh thư võ học của quý phái. Tại hạ..... tại hạ vốn có điều muốn nói... muốn nói với đại sư. Đó là..... Nhưng Phương Giác đại sư nào có để cho Dư Hải Bằng nói hết, đại sư vội chen lời:

- A di đà Phật ! Mọi việc bần tăng đã có nghe Mạc Hà đạo trưởng nói qua rồi.

Cung hỉ cho Dư thí chủ. Nhưng mà...

Đột nhiên thấy Phương Giác đại sư ngập ngừng là thế, Dư Hải Bằng đâm ra lo ngại, chàng hỏi gấp gáp:

- Còn điều gì nữa, đại sư ? Tại hạ vốn biết tại hạ có điều sai trái với quý phái, nhưng...

Một lần nữa, Phương Giác đại sư lại ngắt lời chàng:

- A di đà Phật ! Dư thí chủ chớ hiểu lầm ! Bần tăng không phiền trách gì thí chủ đâu ! Chỉ là bần tăng có điều này muốn hỏi.

Vẫn ẩn ước một sự bất an trong lòng, Dư Hải Bằng lên tiếng thúc giục:

- Là điều gì, đại sư cứ chỉ giáo cho !

Mỉm cười đôn hậu, Phương Giác đại sư hỏi:

- Bọn bần tăng vốn đang trông mong được nhìn thấy kỳ công hãn thế của Đạt Ma kinh là Đạt Ma Thủ khí công, vậy tại sao lần này không thấy Dư thí chủ hiển lộ thần oai ?

Hóa ra là điều này, Dư Hải Bằng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm đáp:

- Không riêng gì đại sư, chính tại hạ cũng muốn tốc chiến tốc thắng lắm chứ.

Nhưng đại sư có biết không, sau hai lần dùng đến Đạt Ma Thủ khí công thì tại hạ đã bị tiêu hao gần một nửa chân nguyên rồi. Vì thế, dù tại hạ có muốn thi triển đi nữa cũng cam đành chịu cảnh lực bất tòng tâm thôi. Cũng còn may là nhị ma đã chết. Bằng không, chỉ một mình tại hạ e khó đương nổi với Bạch Diện Ma và Hắc Diện Ma hợp lực lại.

Nghe Dư Hải Bằng thú nhận điều này, mọi người khi ngẫm nghĩ lại mới cảm nhận được sự gan dạ của Dư Hải Bằng, nếu không muốn nói là liều lĩnh, vậy mà chàng vẫn không ngần ngại khi đuổi theo và tử chiến với Bạch Diện Ma. Thảo nào, lúc mới rồi Dư Hải Bằng phải dùng đến công phu truyền gia là Uyên Ương kiếm pháp và bộ pháp Túy Tiên của lão Túy Cái để thủ thắng, chứ không một lần vận dụng đến thần công vô thượng là Đạt Ma Thủ khí công như lúc trước nữa.

Và một khi đã hiểu được điều này thì mọi người cùng công kênh Dư Hải Bằng lên và cùng nhau đưa chàng về lại Thiếu Lâm phái.

Khi đến được Thiếu Lâm phái, việc Dư Hải Bằng quan tâm đầu tiên là thăm hỏi về tình trạng của Tư Mã Giám.

Thấy thái độ của chàng hỏi hã là vậy, Tư Đồ Quang vốn đang chăm sóc cho Tư Mã Giám vội vàng trấn an chàng:

- Tiểu lão đệ bất tất phải lo ngại. Lão Tư Mã không chết được đâu, chỉ có điều là...

- Là sao hả lão đại ca ?

- Ờm ! Có lẽ từ nay trở đi lão Tư Mã không còn sức lực đâu để dùng đến khí giới của lão nữa rồi.

- Võ công của Tư Mã bảo chủ đã bị phế rồi à ?

- Hừm ! Vậy thì đã sao chứ ? Lão còn sống đã là may mắn rồi !

Một nỗi niềm ân hận và chua xót chợt dâng lên trong lòng Dư Hải Bằng khi chàng lên tiếng nói với Tư Mã Giám:

- Bảo chủ ! Trước đây văn bối có điều mạo muội không phải với bảo chủ. Văn bối đã nghĩ sai cho tiền bối. Mong tiền bối thứ lỗi cho ! Bây giờ, văn bối đã rõ mọi sự rồi.

Tiền bối muốn trách phạt văn bối thế nào cũng được !

Căn cứ theo khẩu ngữ của chàng và cách chàng thay đổi lối xưng hô, Tư Mã Giám tuy còn đau đớn nhưng cũng gượng cười mãn nguyện. Dù lão muốn mở miệng để thống trách hay an ủi chàng thì lão cũng không sao nói được.

Vì thế, được dịp này lão Túy Cái nào bỏ lỡ, lão lớn tiếng oang oang bảo:

- Dư Hải Bằng ! Người đã biết hối lỗi thì không ai trách cứ gì người đâu. Nhưng còn việc xử phạt thì... Hà hà... phải phạt người thôi !

Dư Hải Bằng nhăn nhó:

- Túy thúc thúc định phạt tiểu diệt thế nào đây ?

Đưa tay chỉ về Tư Mã Hoa đang ngồi kề bên phụ thân là Tư Mã Giám, lão Túy Cái đồng dặc nói:

- Lão Tư Mã đã ra nông nổi này thì người phải thay lão để chăm sóc cho tiểu nha đầu kia và lo lắng luôn cho Thanh Vân Bảo nữa. Người nghĩ sao ?

Một lần nữa, Dư Hải Bằng phải nhăn nhó trước lời nói này của lão Túy Cái.

Chàng lúng túng đảo mắt nhìn qua Tư Đồ Quang, Tư Đồ Linh và Tư Không Huệ. Sau đó, chàng cầu cứu:

- Lão ca ca ! À... à... Tư Đồ, Tư Không, nhị vị cô nương ! Tại ha..... tại hạ còn có điều này không biết phải nói như thế nào đây ?

Thấy thế, lão Túy Cái càng làm già hơn:

- Sao ? Người không chạy chối trách nhiệm được đâu !

Trong tâm trạng rối bời, Dư Hải Bằng lại cầu cứu ở Tư Mã Hoa. Chàng nói:

- Tư Mã cô nương..... Trong khi Tư Mã Hoa chờ nghe Dư Hải Bằng nói, thì Tư Đồ Quang vụt lên tiếng:

- Không được đâu ! Giải quyết theo lối lão Túy, Tư Đồ Quang ta không chịu đâu !

Túy Cái liền sùng sộ lên:

- Sao lại không được ? Không lẽ...

- Ha ha hạ.. Lão Túy chớ quên những gì chúng ta đã nói trước đây nha !

Như đã vỡ lẽ, Túy Cái cười xòa lên:

-Ồ...Ồ ! Vậy mà lão Túy ta quên mất. Được rồi, cứ theo cam kết mà hành sự. Dư Hải Bằng ! Nghe ta nói đây ! Bọn ta vốn đã bàn định sẵn rồi. Và bây giờ người không được chối từ nữa !

- Thúc thúc đã quyết định ra sao ?

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của Dư Hải Bằng, lão Túy Cái hóm hỉnh đáp:

- Tư Mã, Tư Không, Tư Đồ đều giao trọn cho người chăm sóc hết. Người còn nói gì nữa không nào ?

Lão Túy Cái hỏi như thế vì lão tin chắc rằng Dư Hải Bằng sẽ mừng đến phát điên và sẽ luôn mồm đáp tạ Ông mai là lão. Nào ngờ, Dư Hải Bằng vẫn tiếp tục nhăn nhó khiến cho lão Túy Cái cũng phải sôi giận. Lão quát lên inh ỏi:

- Người đã sao rồi ? Ba nàng tiên kiêu diễm đều ưng chịu một mình người mà người lại không thích sao ? Sao người không nói gì đi chứ ?

Nhìn Dư Hải Bằng lúng túng đến khổ sở không sao mở miệng nói được điều đang ray rứt trong lòng chàng. Tư Đồ Linh không chịu được đành bước ra. Nàng nhét vào tay Dư Hải Bằng một vật và lí nhí nói ngắn gọn một câu:

- Trả cho người đấy !

Tuy đang phải lựa lời để giải thích nhưng Dư Hải Bằng không khỏi kinh ngạc trước thái độ kỳ quặc của Tư Đồ Linh. Bất giác, chàng nhìn xuống vật mà Tư Đồ Linh vừa nói là trả lại cho chàng. Chàng kinh ngạc khi nhận ra đó là mảnh lụa dùng để cải dung thành một vị lão nhân. Đây là mảnh lụa cuối cùng trong ba mảnh nghi trang của Tam Thủ thư sinh. Tại sao lại lọt vào tay Tư Đồ Linh ?

Ngẫm nghĩ một lúc, Dư Hải Bằng tỉnh ngộ và kêu lên:

- Vật này... Là nàng ư ? Có phải hôm đó, người đó chính là nàng đây sao ?

Dư Hải Bằng nói gì thì chỉ có một mình chàng biết, chứ mọi người không tài nào biết được.

Nhưng, không riêng gì Dư Hải Bằng biết mà còn có thêm ba người nữa cũng đã biết ý nghĩ của chàng. Vì khi Dư Hải Bằng đảo mắt nhìn quanh thì chàng nhìn thấy những nụ cười bí ẩn của Tư Đồ Linh, Tư Không Huệ và Tư Mã Hoa.

Họ cười như thế này có nghĩa là bọn họ đã biết. Và họ biết là do Kha Uyển đã thuật lại cho họ nghe những gì Dư Hải Bằng đã nói cho Kha Uyển biết, mặc dù ngay chính lúc đó bọn họ đã rình rập để nghe tất cả.

Hóa ra Tư Đồ Linh chính là nữ nhân vô danh đã vì cứu chàng mà phải chịu chàng làm nhục, dù Dư Hải Bằng không cố tâm hành động như thế !

Thảo nào Tư Đồ Linh không lưu lại một câu mập mờ khó hiểu. Nàng đã ghi rằng:

“Ta không biết nên hận người hay đáp tạ người đây ?” Nếu bảo là hận thì không sai, ai mà không căm hận khi bị người khác làm nhục và chiếm đoạt mất tiết trinh ? Còn bảo là đáp tạ thì... Bây giờ Dư Hải Bằng đã hiểu vì sao võ công của Tư Đồ Linh lại có vẻ cao thâm hơn Tư Đồ Quang, mặc dù trước đây Tư Đồ Quang có nói rằng đã bốn đời nay nữ nhân trong dòng họ Tư Đồ đều vì tuyệt chủng nên không luyện được võ công đến nơi đến chốn.

Thì ra sau lần vô tình cứu được Dư Hải Bằng thoát tay giáo chủ U Minh Giáo, nữ nhân vô danh đó vẫn thần nhiên khám qua kinh mạch của chàng là vì nữ nhân vô danh đó chính là Tư Đồ Linh. Do ảnh hưởng của tuyệt chủng bởi linh đan quá mạnh (âm thịnh, dương suy) nên Tư Đồ Linh cơ hồ không có cảm giác gì khi đụng đến nam nhân. Và sau khi điểm loạn khắp kinh mạch của Dư Hải Bằng, do cấu kết kinh mạch của Dư Hải Bằng khác thường, sự biến liên phát sinh.

Nào hay, chính vì lẽ đó mà tuyệt chủng của Tư Đồ Linh đã được Hồi Nguyên Đan đang ẩn tàng trong nội thể Dư Hải Bằng chữa khỏi, và vô tình võ công của Tư Đồ Linh lại tăng vọt lên cao, cao hơn Tư Đồ Quang nữa. Ngược lại, chính vì sự điều hòa âm dương trong lần đó, khiến cho công phu của Dư Hải Bằng khi vận dụng Thiên Dương và Địa Âm chưởng công đã mất hẳn đi luồng nhiệt khí và lạnh khí, trở thành nguyên thể của nó là Thiên Hôn và Địa Âm chưởng trong Thiên Địa Bí Lục.

Một khi đã vỡ lẽ, nhất là nhìn thấy gương mặt khả ái của Tư Đồ Linh đang dần dần đỏ dừ lên, Dư Hải Bằng liền kêu lên:

- Đúng rồi ! Đúng là nàng rồi ! Tư Đồ Linh ! Linh muội, ta để Linh muội quyết định mọi việc thay cho ta đó. Tùy ở lượng bao dung của Linh muội thôi. Ha ha hạ..

Dư Hải Bằng vừa nói xong liền buông một tràng cười dài thích thú. Vì chàng nhìn thấy Tư Đồ Linh đang tự tay dẫn Tư Không Huệ cùng đến với Tư Mã Hoa. Vậy là đã rõ, Dư Hải Bằng không sung sướng mà được sao ?

Đáp lại tràng cười của Dư Hải Bằng là sự hoan hỉ trong kinh ngạc của mọi người.

Mọi người sẽ không một ai hiểu được điều gì đã xảy ra, trừ những người đương cuộc... Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-ma-kinh>